

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

Euripidis quæ extant omnia.

Tragoedias superstites ad fidem Veterum Editionum
Codicumque MSS. cùm aliorum, tùm præcipuè
Bibliothecæ Regiæ Parisiensis recensuit :

Fragmenta Tragœdiarum deperditarum collegit :

Varias Lectiones Insigniores Notasque perpetuas subjecit :

Interpretationem Latinam secundùm probatissimas lectiones
reformavit :

SAMUEL MUSGRAVE M. D.

Accedunt Scholia Græca in Septem priores Tragœdias ex
optimis et locupletissimis Editionibus recusa.

VOL. II.

OXONI,
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
MDCC LXXVIII.

2

ΕΤΡΠΙΛΙΟΤ

ΤΑ 200ΜΕΝΑ

Ευρωπαϊκή και Ελληνική

Εκδόσεις

Εκδόσεις

Εκδόσεις

Εκδόσεις

Εκδόσεις

Εκδόσεις

Εκδόσεις

Εκδόσεις

Εκδόσεις

Εκδόσεις

Εκδόσεις

In hoc volumine continentur,

ANDROMACHE.

SUPPLICES.

IPHIGENIA in AULIDE.

IPHIGENIA in TAURIS.

RHESUS.

TROADES.

Variae Lectiones et Notæ in Tragoedias antedictas.

In hac volumine continetur

ANDROMACHE.

SUPPLICES.

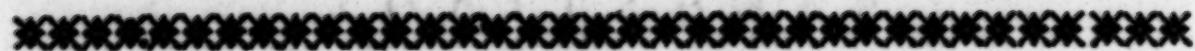
IPHIGENIA IN AULIDE.

IPHIGENIA IN TAURIS.

THESSUS.

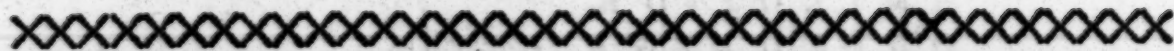
TROADES.

Variæ Lectiones et Notæ in Tragicis antedictis.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

Vol. I.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Α Λ Κ Η Σ Τ Ι Δ Ο Σ.

Ἄ πολλων ἠτήσατο ὧς τ' μοιρῶν, ὅπως ὁ Ἄδμητος τελευτῶν μέλλων παράσῃ
 πῶς τ' ὑπὲρ αὐτοῦ τιθῆσθαι, ἵνα ἴσων τῷ προτέρῳ χρόνῳ ζῆσθ' καὶ δὴ
 Ἄλκηστις ἡ γυνὴ τ' Ἄδμητι ἐπέδωκεν ἑαυτήν, μηδετέρου τ' γονέων ἐβλήσασθαι ὑπὲρ τ'
 παιδὸς Διοφάντῃ μετ' ἑπὶ πάλυ τ', τῆς συμφορᾶς πεντὴς ἡθομένης, Ἡρακλῆς πα-
 ραγνόμενος, καὶ μαθὼν παρὰ πινος θεράποντος τὰ περὶ τ' Ἄλκηστιν, ἐπορεύθη ἐπὶ
 τὸν τάφον, καὶ θάνατον ἀποσῆναι ποιήσας, ἐδῆτι καλύπτει τὴν γυναικα· τὴν δ'
 Ἄδμητον ἤϊε λαβόντα αὐτὴν ταρεῖν, εὐλαφίαι γὰρ αὐτὴν πάσης αἰσλῶν ἔλεγεν
 μὴ βυλομένη δι' αὐτήν, ἔδειξεν ἦ ἐπείνῃ.

Quæ sequuntur suppeditat Editio Scholiorum Arseniana.

Ἄλκηστις ἡ Περίη θυγάτηρ, ὑπομένουσα ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτῆς. Ἡρακλῆους
 δὲ Πηλοπιδῆσαντος ἐν τῇ Θετταλίᾳ Διαισώζει, βιασμένης τὰς χθονίους θεάς, καὶ
 ἀφιλόμενον τ' γυναικα. Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑποκαίται ἐν Φιραίς μίᾳ πόλιν
 τῆς Θετταλίας· ὁ δὲ χορὸς συνίστηεν ἐκ τινων πρὸς τῶν ἐντοπίων, οἱ καὶ ὧς
 γίνοντο συμπαθήσοντες ταῖς Ἀλκῆστιδος συμφοραῖς.

Τ Α Τ Ο Υ Δ Ρ Α Μ Α Τ Ο Σ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν.

Θ Α Ν Α Τ Ο Σ.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Η Μ Ι Χ Ο Ρ Ι Ο Ν.

Θ Ε Ρ Α Π Α Ι Γ Α Ἀλκῆστιδος.

Α Λ Κ Η Σ Τ Ι Σ.

Θ Ε Ρ Α Π Ω Ν.

Α Δ Μ Η Τ Ο Σ.

Ε Τ Μ Η Λ Ο Σ.

Η Ρ Α Κ Λ Η Σ.

Φ Ε Ρ Η Σ.

Προλογεῖται δὲ ὁ ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

Ω Δώματ' Ἀδμήτει, ἐν οἷς ἔτλυν ἐγὼ
 Θῆσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεὸς περ ὦν.
 Ζεὺς γῶ, κατακτὰς παῖδα τ' ἐμὸν, αἴτιός,
 Ἀσκληπιὸν, εἰς οὐρανὸν ἐμβαλὼν φλόγα·
 Οὐ δὴ χολώθεις, τέκνονας δὲ πυρὸς
 Κτείνω Κύκλωπας καὶ με θυπέων πατὴρ
 Θνητῶ σφ' ἀνδρὶ τῶνδ' ἀποιὴν ἠνάγκασεν.
 Ἐλθὼν δ' ἰχθυήσας Πηλεΐδ', ἐκφυγέων ξένω,
 Καὶ τόνδ' ἔσωζον οἶκον ἐς τὸν ἡμέρας.
 Ὅσιν γῶ ἀνδρὸς, ὅσιος ὦν ἐπύγχρατοι,
 Παιδὸς Φέρητος, ὃν θανόντα ἐρρύσαί μιν,
 Μοῖρα δὲ δολώσας ἤνευ δέ μοι θεῶν,
 Ἀδμήτῳ ἄδην τ' ἑαυτὴν ἐκφυγέων,
 Ἄλλοι μὲν ἀλλάξαντα τοῖς χρίται νεκρόν.
 Πάντας δ' ἐλέγξας καὶ διεξελθὼν φίλους,
 Ο ο ο ο

5

10

15

Πατέρα,

Πατέρα, γεραιάν δ', ἢ σφ' ἔπικτε, μητέρα,

Οὐχ εὔρε πλὺ γυναικός, ἥ τις ἤθελε

Θανεῖν πρὸ κείνης, μηκέτ' εἰσορᾶν φάτο.

Ἦ νῦν κατ' οἴκας ἐν χεροῖν βασιάζεται

Ψυχόρραγοῦσα· τῆδε γὰρ σφ' ἐν ἡμέρᾳ

Θανεῖν πέπρω), ἐ μέλαινα βίη.

Ἐγὼ δ', μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κυχῇ,

Λείπω μέλαθρον τῶνδε φιλάτλῳ σέγλῳ.

Ἦδη δ' τόνδε Θάνατον εἰσορῶ πέλας,

Ἰερῇ θανόντων, ὅς μιν εἰς ἄδου δόμοις

Μέλλει κατὰξιν, συμμέτρως δ' ἀφίκετο

Φρεσῶν τόδ' ἡμαρ, ὃ θανεῖν αὐτὴν χρεών.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Θά. Ἄ, ᾧ, ᾧ, ᾧ.

Τί σὺ πρὸς μέλαθροις; τί σὺ τῆδε πολέες,

Φοῖβ'; ἀδικεῖς αὖ, πρᾶς ἐνέρων

Ἀφοειζόμενθ', ἢ καταπαύων.

Οὐκ ἤρκεσέ σοι μόρον Ἀδμήτη

Διακωλύσαι, μοίρας δολίῳ

Σφύλδῃ τέχνῃ; νῦν δ' ἐπὶ τῆδ' αὖ

Χέρει τοξήρη φερεῖς ὀπλίους,

Ἦ τόδ' ὑπέστη, πρῶτον ἐκλύσαι-

σ', αὐτὴν πορθανεῖν, Περίε παῖς.

ΙΑΜΒΟΙ.

I A M B O I.

- Ἀπό. Θάρσ', δίκην τε, καὶ λόγους κεδνὰς ἔχω.
 Θά. Τί δήτα τόξων ἔργον, εἰ δίκην ἔχεις;
 Ἀπό. Σιώνηδες αἰεὶ ταῦτα βαστάζουσιν ἐμοί. 40
 Θά. Καὶ τοῖσδε γ' οἴκοις ἐκδίκως προσωφελῆν;
 Ἀπό. Φίλιν γὰρ ἀνδρὸς συμφορὰς βαρύνομαι.
 Θά. Καὶ νοσφιεῖς με τὰδε δευτέρου νεκρῷ;
 Ἀπό. Ἀλλ' ἐστὶν ἐκείνου παρὲς βίαν σ' ἀφαιρόμενον.
 Θά. Πῶς οὖν ἄνδρ' ἔστι, καὶ χάτω χθονός; 45
 Ἀπό. Δάμαρτ' ἀμείψας, ἦν σὺ νυνὶ ἦκεις μέτα.
 Θά. Καπάζομαι γε νερτέρων ὑπὸ χθόνα.
 Ἀπό. Λαλῶν ἴθι· ἐγὰρ οἶδ' ὅτ' εἰ πείσαιμί σε.
 Θά. Κτείνειν, ὃν ἂν χεῖρ; τί το γὰρ τετάμμεθα.
 Ἀπό. Οὐκ· ἀλλὰ τοῖς μέλλουσιν θάνατον ἐμβαλεῖν. 50
 Θά. Ἐχὼ λόγον γε, καὶ παρ' ὀφθαλμοῖς σέθεν.
 Ἀπό. Ἐς οὖν ὅπως Ἀλκήστis ἐς γῆρας μόλοι;
 Θά. Οὐκ ἔστι τιμῆς καὶ μετέπειτα δόκη.
 Ἀπό. Οὗτοι πλεον γ' ὅτ', ἢ μίαν ψυχὴν λάβοις.
 Θά. Νέων φθινόντων, μείζον ἄρνημα κλέει. 55
 Ἀπό. Καὶν γράως ὅλη, πλεσίως ταφῆσεται.
 Θά. Παρὲς τ' ἐχόντων, φοῖβε, τ' νόμον τίθης.
 Ἀπό. Πῶς εἶπας; ἀλλ' ἢ ἔσθ' οὐδὲς λελήθας ὦν;
 Θά. Ὦνοντ' ὅτ', οἷς πάρεστι, γηραιὸς θανεῖν.
 Ἀπό. Οὐκὲν δοκῇ σοι τούτῳ μοι δοῦναι χάριν; 60
 Θά. Οὐδ' ἔστι· ὅπασασι γ' εἴθ' ἐμὲς τρέποις.
 Ἀπό. Ἐχθρὸς γε θνητοῖς, καὶ θεοῖς συγούμνους.
 Θά.

Θά. Οὐκ ἂν δύναο πάντ' ἔχειν, ἀ μή σε δῶ.

Ἀπό. Ἡ μὲν σὺ παύσῃ, καὶ περ ὦμος ὦν ἄραν,

Τοῖθ' Φέρητος εἶσι παρὸς δόμους αἶψα,

Εὐρυδείας πέμψαντος ἱππικῶν μέγα.

Ὅχημα θεήκης ἐκ τόπων δυσχερέων.

Ὅς δὴ, ξυνεῖς τοῖσθ' ἐν Ἀδμήτῃ δόμοις,

Βία γυναῖκα πλοῦδ' οὐδ' αἰεσίται.

Κοῦθ' ἢ πρὸ ἡμέρ' οὐ γενήσῃ γέρας,

Δράσεις θ' ὁμοίας ταῦτ', ἀπεχθίστη γ' ἐμοί.

Θά. Πόλλ' οὐ σὺ λείπας, εὐδὲν οὐ πλείον λείβεις.

Ἡ δ' οὐ γὰρ γυνὴ χρεῖται εἰς ἄδου δόμους.

Στείχω δ' ἐπ' αὐτῇ, ὡς χατάρξωμαι ξίφει.

Ἰερὸς γὰρ ἔσθ' ὅτ' ἔχθ' χθονὸς θεῶν,

Ὅτε πόλ' ἔγχος κρατὸς ἀγνίστ' ἐρίχα.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Τί ποθ' ἥσυχία πρόθε μελέθρων;

Τί σεσίγη) δόμος Ἀδμήτης;

Ἡμ. Ἀλλ' εὐδὲ φίλων τις πέλας εὐδής;

Ὅστις ἂν ἐνέποι, πότρερον φθιμένῳ

Τινὲ βασιλείαν ἢ πειθεῖν, ἢ

Ζῶσ' ἐπ' ὧς λυαγὲρ Πελίε παῖς

Ἀλκίης, ἐμοὶ πᾶσι γ' αἰεῖται

Δόξασα γυνὴ

Πόσιν εἰς αὐτῆς γεγρηῖσθαι;

Στρεφὴν α'.

Ἦμι. Κλύεις ἢ σεναλμόν, ἢ χερσὶν κτύποι, ἢ ἄλλῃ
Κατὰ σέρας, ἢ γόον, ὡς πεπταλμύων;

Ἦμι. Οὐ μὰν ἔδ' ἐπεὶ ἀμφιπόλων,
Σταπύζ' ἀμφὶ πύλας.

Ἦμι. Εἴ γ' μετὰ κύμιος ἄρα,
Ἰὼ Παιάν, φθονέας.

90

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἦμι. Οὐτ' ἂν φθιμύνας γ' εἰσώπων
Γὰρ δὴ φρεσὶς γ' ἔξ οἴκου νέκυς.

Ἦμι. Πόθεν; ὅκ' αὖχ' ἴσ' ἡμεῖς;

Ἦμι. Πῶς ἂν ἐξημον τάφον Ἀδμήτῃ;
Κεδῆς ἂν ἐπ' αἴξε γυναικός;

95

Στρεφὴν β'.

Ἦμι. Πυλῶν πάριθεν δ' ἔχ' ὄρεα

Πηγαῖον, ὡς νομίζεται γέ,

Χέρνυ' ὅτ' ἔστι φθιτῶν πύλαις,

Χαίπα τ' οὐκ ἔστι φθιτῶν τομαῖ-

ος, ἀ δὴ νεκύων πένθει πτνῆς.

Οὐδὲ νεολαία δεπὲς χερὶ γυναικῶν.

100

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἦμι. Καὶ μὲν τόδε δὴ κύριον ἡμᾶρ.

Ἦμι. Καὶ τί τόδ' αὐδαῖς;

PPPP

Ἦμι.

334 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Ἡμι. ὦ, χεῖρ σφε μολεῖν κτ' γαίας.

105

Ἡμι. Ἔδης ψυχᾶς, ἔδης ὃ φρενῶν.

Χο. Χρὴ, τῷ ἀγαθῷ ἀγκυροβῆται,

Πανθεῶν, ὅς τις

Χρηστὸς ἀπ' ἀρχῆς κινόμεται

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ

Στεοφά

1 Ἀλλ' ὕδ' ναυκληρίαν

110

2 Ἐδ' ὅποι τις αἶας

3 Στείλεις, ὃ Λυκίας,

4 Εἴτ' ὅπ' τις ἀνέδρας

5 Ἀμμωνιάδας ἔδρας,

6 Δυσταίνε πῶδ' αὐτῶν

115

7 Ψυχᾶν μόρος γ' ἀποτρεῖ

8 Πλάθῃ, θεῶν δ' ἐπ' ἐχάραις

9 Οὐκ ἔχω π' ἴσα

10 Μηλοθύταιν πορδύω.

Ἀντιστεοφά

1 Μόνος δ' εἰς αἶψα τόδ' ἦν

120

2 Ὀμμασιν δεδραμῶς

3 Φοίβε παῖς, ἀνελπίστῃ

4 ὃ' ἦλθεν ἔδρας σκοπίης,

5 Αἶδα τε πύλας

6 Δραγένας

- 6 Δμαγέας γδ αἴσα, 115
 7 Πρὲν αὐτὸν ἔλα δέδωκε
 8 Πλῆκτον πρὸς κραυγῇ.
 9 Νυῦ δ' ἴνα βῆ
 10 Ἐλπίδα προσδέχεται;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Πάντα γὰρ ἤδη τελέσται βασιλεύσι,
 Πάντων δ' ὁ θεὸς ἔτι βρωτοῖς
 Αἰμορροῦντο θυοῖα πόλιν·
 Οὐδ' ἔτι κραυγῇ αἶμα, οὐδ' ἔτι.

ΙΑΜΒΟΙ.

- Ἄλλ' ἢδ' ὁπιδὼν ἐκ δόμων τις ἔρχεται
 Δαιμόρροισι· τίνα τύχην αἰκούσμεθα;
 Περθεῖν μὲν, εἴπερ δεσπότῃσι πυγχαίνῃ,
 Συγχεῖν δ' εἰς αἴαντος ἔμφυτος γόνος,
 Εἴτ' οὐκ ὄλωλεν, εἰδέναι βελούμεθ' αἶν.
 Θε. Καὶ ζῶσαν εἴπω ἔτι γενέσθαι ἔτι σοι.
 Χο. Καὶ πῶς αἶν ὠπὶς κραυγαῖοις τε ἔβλεπες;
 Θε. Ἦδη πρὸς αἴαντος, καὶ ψυχρὰ γὰρ.
 Χο. ὦ τλήμων, οἷος εἶμι δὲ ἀμαρτάνων.
 Θε. Οὐπω τόλ' οἶδε δαιμόνιος, πρὶν αἶν πᾶσαι.
 Χο. Ἐλπίς μὲν οἷα ἔτ' ἔτι σῶσθαι βίαν;
 Θε. Περσευμένη γδ ἡμέτερον βιάζεται.
 Χο. Οὐκ αἶν ἐπ' αὐτῇς πρὸς αἴαντος;
 Θε. Κόσμος γ' ἐτοιμος, ὅσπερ σὺν γὰρ πόσις.

Χο.

336 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Χο. Ἴσω νῦν εὐκλείης γε χατθανεμένη,
 Γυνή γ' αἰεὶ τῇ ὑφ' ἡλίῳ μακρὰ.
 Θε. Πῶς δ' ὅκ' αἰεὶ τῇ; τίς δ' ἐναυπώσεται;
 Τί γὰρ γενέσθ' τὴν ὑπερβλημένην
 Γυναῖκα; πῶς δ' αἶν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις
 Πόσιν περὶ μῦθον, ἢ θέλῃς ὑπερθάνειν;
 Καὶ ταῦτα μὲν δὴ πᾶς ὁπίσθ' ἔφη πόλις.
 Ἄ δ' ἐν δόμοις ἔδρασε, θανυμένη κλύων.
 Ἐπεὶ γὰρ ἦδε θ' ἡμέραν τ' κενεῖται
 Ἥκουε, ὕδασι ποταμίοις λουαὶν χεῖρας.
 Ἐλθούσ' ἐκ δ' ἐλθούσ' κενεῖται δόμον
 Ἐδῆτα, κόσμον τ', εὐπρεπῶς ἡσκήσατο.
 Καὶ, σῶσα πρὸς ἑσπέρην ἐσπέρην, κατὰ πύλας
 Δέσποιν', ἐγὼ μὲν γὰρ ἐρχομαι καὶ χθονὸς,
 Πανύστατόν σε περὶ αἰτήσομαι,
 Τέκν' ὀρφανέυσαι τίμα· ἔτι μὲν φίλῳ
 Σὺ ζῆλον ἄλσος, τῇ δ' ἡμετέροις πόσιν.
 Μήδ' ὥσπερ αὐτῶν ἡ τεκνῶν ἀπολλύμεναι,
 Θανεῖν αἰώρου παιδῶν, ἀλλ' εὐδαίμονας
 Ἐν γῇ πατρίᾳ περὶ δὴ ἐκπλήσσει βίον.
 Πάντας δ' βωμῶν, οἱ κατ' Ἀδμήτην δόμους,
 Προσῆλθε, καὶ ἐξέσπε, ἔτι περὶ πύλας
 Πτόλῃον ἀποχίλῃσι μυρσηῶν φόβῳ,
 Ἀκλαυτος, ἀσένακτος, ὅδ' ἐν τῇ πόλει
 Κακὸν μεδίση χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν.
 Καί περ γάλαμον εἰσπεσῶσι, ἔτι λέχῃ,
 Ἐνταῦθα δὲ δαίρυσε, καὶ λέγει ταῦτα:

Ω λέκτρον,

ὦ λέκτρον, ἔνθα πρῆναι ἔλυσ' ἐγὼ 175

Κορυμβάτ' ἐκ τῶδ' ἀνδρός, ἔθνησκω πέρι,
Χαῖρ'· ἔγδ' ἐχθαίρω σ'· ἀπόλεσας δέ με
Μόνιω· προδοῦναι γάρ σ' ὀκνῶσα καὶ πόσιν,
Θνήσκω· σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτίσεται,
Σώφρων μὲ ὅτε αἶν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως. 180

Κυῖν δ' ἔπραπτινῶσα· πᾶν δ' δέμνιον
Ὀφθαλμοτέκτω δέουτο πλημμυρίδι.

Ἐπεὶ δ' πολλῶν δακρύων εἶχε κέρον,
Στείχ' ὀργιστοῦς, ἐκπεσῶσα δέμνιον.

Καὶ πολλὰ θάλαμον ἔξις' ἐπεσράφη, 185
Κᾶρριψεν αὐτὴν αὖθις ἐς αὐτὴν πάλιν.

Παῖδες δ' πέπλων μιτρώς ἔξησθημόροι,
Ἐκλαιον· ἡ δὲ, λαμβάνουσ' ἐν αἰχάλοις,

Ἡπαύζετ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὥς θανυμένη
Πάντες δ' ἐκλαιον οἰκτάται καὶ σῆρας, 190

Δέσπονται οἰκτεῖροντες· ἡ δ' δεξιὰν
Προὔτειν' ἐχέσῃ, καὶ τις ἦν οὕτω χαλκός,

Ὅν ἔ προσέειπε, καὶ προσεῖρήθη πάλιν.
Τοιαῦτ' ἐν οἴκοις ἔσθ' Ἀδμήτη χαλκός.

Καὶ κατθανόν γ' αἶν ὤλετ'· ἐκφυγὼν δ' ἔχ' 195
Τοσούτον ἄλγος, οὐ ποτ' ἐκλελήσεται.

Χο. Ἦπ' εὐνάζ' τοῖσι δ' Ἀδμητῷ χαλκοῖς,
Ἐδλῆς γυναικὸς εἰ σερηθῆναι σφε χρεῖ.

Θε. Κλαίει γ', ἀκοῖται ἐν χερσὶν φίλῳ ἔχων,
Καὶ μὴ προδοῦναι λίσσεται, τὰ μὲν χεῖρα
Ζητῶν· φθίνει γάρ, ἔμαρναίνε' νόσῳ. 200

Παρεμνήν ὃ χεῖρὸς ἄθλιον βάρῃ,
 Ὅμως ὃ, καίπερ σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔπι,
 Βλέψαι πορὸς αὐγὰς βέλεται τὰς ἡλίας,
 Ὡς οὔ ποτ' αὖθις, ἀλλὰ νυνὶ πανύστατον,
 Ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίας προσούψεται.
 Ἀλλ' εἴμυι, καὶ σὴν ἀγγέλῳ παρεσίδου·
 Οὐ γάρ τι πάντες εὖ φρονέουσι κοιρανίοις,
 Ὡς' ἐν χακοῖσιν εὐμνῆεις πῦρεσίναι·
 Σὺ δ' εἰ παλαιὸς δεσπότης ἐμοῖς φίλῃ.

Στυοφὴ α'.

Χο. 1 Ἰὼ Ζεῦ, τίς ἂν πόρε^Θ χαλῶν
2 Γένοιτο, εἰ λύσις τύχης, ἅ
3 Πάρεστιν κοιρανίοις.
4 Ἐξισὶν τις ἢ τεμῶ τρίχα,
5 Καὶ μέλανα σολμὸν πέπλων
6 Ἀμφιβαλώμῃ ἤδη;
Θε. 7 Δῆλα μὲ, φίλοι,
8 Δῆλόν γ', ἀλλ' ὅμως θεοῖσιν εὖ
9 χῶμθα· θεῶν γὰρ αἱ δύνამεις μέγιστα.
10 ὦ ναξ Παιᾶν,
11 Ἐξούρει μηχανὰν πν' Ἀδμήτῳ χαλῶν
12 Πόειζε δὴ, πόειζε
13 Καὶ πάρε^Θ γ' τῷδ' ἐφεῦρες, καὶ νῦν
14 Λυτήε^Θ ἐκ θανάτου γενεῖ,
15 Φόνιόν τ' ἀπόπαυσον αἶδαν.

Ἀντιγραφὴ

Ἀντιφρόνη α'.

- 1 Παπαί, φεύ, φεύ, ἰὼ, ἰὼ.
- 2 ὦ παῖ Φέρετ', οἱ ἐπ' αἴας
- 3 Δάμαρτ' ὅς σε σερπτεύει.
- 4 Αἰ, αἶ ἄξια καὶ σφαγῆς τάδε
- 5 Καὶ πλείον ἢ βροχὴ δέξω.
- 6 Οὐρανίῳ πελάσσω.
- 7 Τὰν γὰρ ἔφίλων
- 8 Ἀλλὰ φιλόπαι γυναικῶν
- 9 Κατθανῶσαι ἐν ἡματι τῷδ' ἐσὺ ψῆ.
- 10 Ἰδὲ, ἰδὺ.
- 11 Ἦδ' ἐκ δόμων δὴ καὶ πόσις πορεύεται
- 12 Βόασον ὦ, σέναξον
- 13 ὦ Φεραία χθονί, τὴν αἰεῖσαι
- 14 Γυναικῶν μαρτυρομένην νόσῳ
- 15 Κατὰ γὰρ, χθόνοιον πρὸ ἄδαν.

230

235

240

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Οὐ ποτε φήσω γάμον εὐφραίνειν
 Πλέον, ἢ λυπεῖν,
 Τοῖς τε πάριθεν τεκμαυρόμεντο,
 Καὶ τάσδε τύχας λυόσων βασιλέως·
 Ὅσας αἰεῖς ἀμπλακὼν ἀλόχου
 Τῆσδ', ἀβίωτον
 Τὸν ἔπειτα χθόνοιον βιοτεύσει.

245

Σπυροφῆ

340 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

Σπροφή β'.

Ἄλ. 1 Ἄλιε, ἢ φάθ' ἡμέρας,

2 Οὐράνιαί τε δῖναι

3 Νεφέλας θρομαῖς.

250

Ἄδ. Ὅρα σέ, καί με, δύο χροῖς πεπραγότες,
Οὐδὲν θεὸς δρᾶσαι ται, αἰετ' ὅτι θεῶν.

Ἀντισπροφή β'.

Ἄλ. 1 Γαῖά τε, ἢ μελέθρον σῖγαί,

2 Νυμφίδαι τε κοῖται

3 Πατρῶας Ἰωλκοῦ.

255

Ἄδ. Ἐπαιε σαυτὴν, ὦ πάλαινα, μὴ περὶ δῶς,
Λίοντος ᾧ εἶδ' κρατοῦντα οἰκτεῖσαι θεός.

Σπροφή γ'.

Ἄλ. 1 Ὅρα δίκωπον, ὅρα σμάφθ',

2 Νεκύων δὲ πορθμεύς, ἔχων χεῖρ' ὅπῃ κοντῶ,

3 Χάεων μ' ἤδη χαλδ' τί μέλλεις;

260

4 Ἐπέγχε σὺ κραταίργεις τὰ δὲ ἔτοίμα δ'

5 Σπερχόμενθ' ταχύνει.

Ἄδ. Οἶμοι πικρὰν γε πῦρ μοι καυκλησίαν

Ἐλεξας ὦ δύσδαιμον, οἷα πάρομαι.

Ἀντισπροφή γ'.

Ἄλ. 1 Ἀγὰ μ', ἀγὰ μέ τις, ὅχ' ὁρᾶς,

265

2 Νεκύων ἐς αὐλὴν, ὑπ' ὀφρύσι κυαναι-

3 γέσι

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ. 341

3 γέσι βλέπων πικρὸς ἄδης;
4 Τί ρέζεις; ἄφες· οἶαν ὁδὸν αἰ δεῖ-
5 λαιοῖναι παύσασθαι.

Ἀδ. Οἰκτρὰν φίλοιαι, ἐκ τῆς τῆς, μάλισ' ἐμοὶ, 270
Καὶ παισὶν, οἷς δὴ πένθος ἐν καρδίᾳ τόδε.

Ἐπιδόξ.

Ἀλκ. Μέγ' ἐτε· μέγ' ἐτε μ' ἤδη
Κλινάτε μ', ἐ δένω
Πόσι, πλησίον ἄδης·
Σκοτία δ' ἐπ' ὄσσοις νύξ' ἐφίεπ' 275
Τέκνα, τέκν', οὐκ ἔπ' δὴ,
Οὐκ ἔπ' δὴ μάτηρ σφῶν ὄσιν
Χαίροντες, ὦ τέκνα, τόδε φάτο' ὀρώτων.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀδ. ὦ μοι· τόδ' ἔπος λυγρὸν ἀχέω,
Καὶ παντὸς ἐμοὶ θανάτου μείζον·
Μὴ πρὸς τῷ θεῷ τλῆς με παραδιδύμαι,
Μὴ πρὸς παίδων, ἐς ὀρφανείας,
Ἀλλ' ἀνατόλμα.
Σοὺ γάρ φθιμύης, οὐκ ἔτ' αὖ εἶλω
Ἐν σοὶ δ' εἰσμέν' ἔζω, ἔ μόν' 285
Σιὸν γὰρ φίλιον πέποιμεθα.

R. r. r.

I A M B O I.

ΙΑΜΒΟΙ.

"Αλ. "Αδμητ', ὁρᾷς γὰρ τὰ μὰ θεῶν ὅσα ἔχῃ,
 Λέξαι γέλω σοι, πρὶν θανέω, ἃ βέλομαι.
 Ἐγώ, σὲ πρὸς βδύεσσαι, καὶ νῦν τ' ἐμῆς
 Ψυχῆς κατασέουσα φῶς τόδ' εἰσορᾶν,
 290
 Θνήσκω, παρὲν μοι μὴ θανεῖν, ὑπὲρ σέθεν,
 Ἄλλ' ἀνδρα τε χεῖν Θεοσταλῶν δὴν ἤγελον,
 Καὶ δῶμα ναίειν ὀλβιον τυρανίδι,
 Οὐκ ἠγέλησα ζῆν Λαπαλαδεῖσσι σε
 295
 Σὺν πασι δὲ ὀφθαλοῖσιν· ἐδ' ἐφεισάμεν,
 Ἦβης ἔχουσα δῶρ', ἐν οἷς ἐτερόμην.
 Καί τοι σ' ὁ Φύσας χ' ἡ τεκῶσα προϋδδουσι,
 Καλῶς μὲ αὐτοῖς καταθανέω ἦχον βίῃ,
 Καλῶς δ' ὅσῳ παιῖδα, κεύκλειός θ' ὀφείν.
 300
 Μόνθ' γὰρ αὐτοῖς ἦδα· κοῦτις ἐλπίς ἦν,
 Σοὶ καταθανόνθ', ἄλλα φητύσειν τέκνα·
 Καί γ' ἂν ἔζω, καὶ σὺ τ' ἄλοιπὸν χρόνον,
 Κἄν ἂν μονωθεῖς σῆς δαίμαρτος ἔσθνης,
 Καὶ παιῖδας ὠρφάνους· ἄλλα ταῦτα μὲν
 305
 Θεῶν τις ἔξεπραξεν, ὡς οὕτως ἔχεν.
 Εἶεν· σὺ δὲ μοι πῶς δὲ δόμνησται χάριν,
 Αἰτίσομαι γὰρ σ' ἀξίαν μὲ οὐποτε·
 Ψυχῆς γὰρ ὅδ' ἐν ἐστὶ πρῶτον.
 Δίκαια δ', ὡς φήσεις σὺ· τίς δὲ γὰρ φιλεῖ
 310
 Οὐχ ἦσαν, ἢ γὰρ, παιῖδας, εἴπερ εὐφρονεῖς.
 Τέτις ἀνάγκη δεσπόει ἐμῇ δόμῳ,
 Καὶ

- Καὶ μὴ πύγμης τοῖσδε μητρὶν τέκνοις,
 Ἦς χαλίων οὐδ' ἐμὸν γυνὴ φθίνα
 Τοῖς σοῖσι καίμοις παῖσι χεῖρα προσβαλῶ.
 Μὴ δῆτα δρᾶσις ταῦτά γ', αἰτῶμαι σ' ἐγώ. 315
 Ἐχθρὰ γὰρ ἢ ποῦσα μητρὶν τέκνοις
 Τοῖς πρὸς δ', ἐχθρὸς ὅθεν ἠπαιτέρει.
 Καὶ παῖς μὲ ἀρσεν, πατέρ' ἐχὼ πύργον μέγαν,
 Ὅις εἰ προσεῖπε, καὶ προσεῖρήθη πάλιν.
 Σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, πῶς καρδιθήσῃ χαλῶς;
 Ποίας τυχοῦσα συζύγῃ τῇ σὲ πατερί,
 Μή σοι τὴν αἰχρὰν προσβαλοῦσα κληδὼνα,
 Ἦς ἐν ἀκμῇ σὲς ἀφθάρτη γάμους;
 Οὐ γάρ σε μήτηρ οὔτε νυμφόσσι ποτὲ,
 Οὔτ' ἐν τόκοις σοῖσι θάσσηται, τέκνον, 325
 Παροῦσ', ἢ ὅθεν μητρὸς εὐμνησέρον.
 Δὲ γὰρ θανέει με καὶ τόδ' ὅκ' εἰς αἶον,
 Οὐδ' ἐς τρίτῳ μοι μένος ἐσχεῖ χαλόν,
 Ἀλλ' αὐτίκ' ἐν τοῖς ὅκ' ἔτ' ἔσι λέξομαι.
 Χαίροντες, εὐφραίνουσθε καὶ σὺ μὲ, πόσι,
 Γυναικ' ἀρίστη ἐστὶ κομπάσαι λαβεῖν,
 Ὑμῖν δ', παῖδες, μητρὸς ἐκπεφυκέναι.
 Χο. Θάροσ' ὅθ' ἔτε γὰρ λείων ἐχέομαι
 Δραστή τὰδ', ἥπερ μὴ φρενῶν ἀμαρτάνῃ.
 Ἀδ. Ἔσαι τίδ', ἔσαι, μὴ τρέσῃς ἐπεὶ σ' ἐγώ
 Καὶ ζῶσαι ἔχον, εἰ θανούσ' ἐμὴ γυνή
 Μόνη κεκλήσῃ, κοῦτις ἀντὶ σὲ ποτε
 Τόνδ' ἄνδρα νύμφῃ Θεσσαλὶς προαδέγχεται.

Οὐκ

Οὐκ ἔστι οὕτως ἔτε πατρὸς εὐγενὺς,
Οὐτ' εἶδος ἄλλως ὁπρεπεστάτη γυνή. 340

Ἄλκις ᾧ παίδων, τῶνδ' ὅμοιον εὐχόμεν
Θεοῖς γενέσθ'· σὲ γὰρ οἶκ' ἀνήμεθα.

Οἶσω ᾧ πένθος οἶα ἐπείσιν τούδε,
Ἄλλ' ἔς τ' ἀν' αἰὼν οὐμὸς ἀντέχῃ, γύναι,
Στυγῶν μὲ ἢ μὲ ἔτικτεν, ἐχθαίρων δὲ ἐμὸν 345

Πατέρα· λόγῳ γὰρ ἦσαν, ἐκ ἔργῳ, φίλοι.

Σὺ δέ, ἀντιδοῦσα τ' ἐμῆς καὶ φίλιστα

Ψυχῆς, ἔσῃσας· ἀρετῇ μὲν ἔνεον πάρος

Τοιαῶνδ' ἀμαρτάνοντα τυχεύεις σέθεν;

Παύσω ᾧ κώμης, συμποτῶν θ' ὁμιλίας, 350

Στεφάνης τε, μῦσάν θ', ἢ κατὰ χ' ἐμὴς δόμους.

Οὐ γάρ ποτ' οὕτ' ἀν' βαρύνει θύγομι' ἔτι,

Οὐτ' ἀν' φρέν' ὀχθαίρομαι πρὸς Λίβῳ λακύνῃ

Αὐλόν· σὺ γάρ μου τέρψαν ὀχθαίρεις βίβλιν.

Σοφῇ ᾧ χειρὶ τεκτόνων δέμας πῶ σὺν 355

Εἰχαδὲν ἐν λείανδρῳσι ἐκταδύσεται,

ᾧ, προσπεσῶμαι, καὶ ὀφειλόμενον χέρισ,

Ὀνομα χαλῶν σὺν, τ' φίλῳ ἐν ἀγκύλαις

Δόξω γυναικί, καίπερ οἶκ' ἔχων, ἔχειν.

Ψυχρὴν μὲ οἶμαι τέρψαν· ἀλλ' ὅμως βάεθ' 360

Ψυχῆς ἀπαντ' αἰὼν ἀν' ἐν δὲ ὀνειρέσθαι

Φοιτῶσά μ' εὐφραίνουσιν αἶν' ἡδὺ γὰρ φίλος

Καὶ νυκτὶ λάβωσιν, ὅντιν' ἀν' ἡδὺ χρόνος

Εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶττα ἔμελλ' ἀπ' ἡλίου,

ᾧ τ' κλέειν Διμήνης, ἢ κείνης πόσιν 365

Ἵμνοι

- Ὑμνοισι κηλήσονται σ' εἴξ' ἄδου λαβείν,
 Κατῆλθον ἄν' καί μ' οὐδ' ὁ Πλάτωνος κύων,
 Οὐδ' ἐπὶ κόπῃ ψυχοπομπὸς ἀν' Χάρων
 Ἔχον, πρὶν εἰς Φῶς σὺν κατασπῆσαι βίον.
 Ἀλλ' αὖ ἐκέισε προσδόχα μ', ὅταν θάινω,
 Καὶ δῶμ' ἐποίμαζ', ὡς συνοικήσασά μοι.
 Ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπιοκνήσω κέδροις
 Σοὶ τῶσδε θείναι, πλῆθ' ἔκτείναι πέλας
 Πλῆθ' ἑοῖσι τοῖς σοῖς· μὴ γὰρ θανάων ποτε
 Σὲ χωρὶς εἶλω, τ' μόνῃς πύλῃς ἐμοί.
- 370
 375
- Χο. Καὶ μὲν ἐγὼ σοι πένθος, ὡς φίλῳ φίλῳ,
 Λυπρὸν συνοίσω τῶσδε· κῆ γ' αἰξία.
- Ἀλ. ὦ παῖδες, αὐτοὶ δὴ τὰδ' εἰσπορεύετε
 Πατρὸς λέγοντ'· μὴ γαμῶν ἄλλῳ ποτὲ
 Γυναικ' ἐφ' ὑμῖν, μήδ' ἀπαιτήσιν ἐμέ.
- 380
- Ἀδ. Καὶ νῦν γέ φημι, ἔτελευτήσω τὰδε.
- Ἀλ. Ἐπὶ τοῖσδε παῖδας χειρὸς εἴξ' ἐμῆς δέχου.
- Ἀδ. Δέχομαι φίλον γε δῶρον ἐκ φίλης χειρὸς.
- Ἀλ. Σὺ νῦν γούρ τοῖσδ' ἀντ' ἐμῆς μήτῃς τέκνοις.
- Ἀδ. Πολλή γ' ἀνάγκη σὲ γ' ἀπεσεσημμένοις.
- 385
- Ἀλ. ὦ τέκν', ὅτε ζῶν χρῆν μ', ἀπέχουμαι χάτω.
- Ἀδ. Οἶμοι, τί δράσω δήτα σὲ μοι ἐμῶν;
- Ἀλ. Χρόνος μαλ' ἔστι σ'· οὐδ' ἐν ἔδῳ ὁ κατθανών.
- Ἀδ. Ἄγε με σὺν σοι πρὸς θεῶν, ἄγου χάτω.
- Ἀλ. Ἀρκῶμεν ἡμεῖς ὅπως ἐθέλῃσιν ἄνθρωποι.
- 390
- Ἀδ. ὦ δαῖμον, οἷός σε συζύγ' ἐμ' ἀποσερεῖς.
- Ἀλ. Καὶ μὲν σκοτεινὸν ὄμμα μ' βαρύνεται.

346 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

- Ἄδ. Ἀπολόμην ἄρ', ἔμε δὲ λείψεις, γόοιαι.
 Ἀλ. Ὡς ἐκ ἔτ' οὔσαι, ἔδεν αἶν λόγοις ἐμέ.
 Ἄδ. Ὅρθας πρὸς ὄψιν, μὴ λίπης παῖδας σέθεν. 395
 Ἀλ. Οὐ δῆθ' ἐκῆσά γ', ἀλλὰ χαίρει, ὦ τέκνα.
 Ἄδ. Βλέψον πρὸς αὐτὴν, βλέψον. Ἀλ. Οὐδὲν ἐμ' ἔτι.
 Ἄδ. Τί δρᾷς; πολεῖται; Ἀλ. Χαῖρ'. Ἄδ. Ἀπολόμην
 πάλας.
 Χο. Βέβηκεν, ἐκ ἔτ' ὅσιν Ἀδμήτη γυνή.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Σπείροφῃ.

- Εὐ. 1 Ἰώ μοι τύχης μαῖα δὴ χάτω 400
 2 Βέβηκεν ἐκ ἔτ' ὅσιν, ὦ
 3 Πάτερ, ὑφ' ἀλγῆ.
 4 Πεθλιπούσαι δὲ αἰμὼν βίον,
 5 Ὀρφαίνουσι τλάμην.
 6 Ἴδε γὰρ, ἴδε βλέφαρον, καὶ 405
 7 Παρατόνεις χέραι.
 8 Ὑπάρχουσιν, ἀκουσον, ὦ
 9 Μᾶτερ, ἀντιάζω.
 10 Ἐγὼ, σ' ἐγὼ, μᾶτερ, νῦν γε χαλῶμαι,
 11 Ὅ σὺς ποτὶ σοῖσι πτνῶν σώμασιν νεοοῖς. 410
 Ἄδ. Τὴν ἐκ κλύει, ἐδὲ ὀρώσαν ὥς ἐγὼ
 Καὶ σφὼ βαρεῖα συμφορὰ πεπλήμθαι.

Ἀντιστροφῇ.

Ἀντιδροφή.

- Εὐ. 1 Νέῃ ἐγὼ, πάτερ, λείπομαι, φίλας
 2 Μοιόσολός τε ματρός· ὦ
 3 Σχέτλια δὴ πατρὶν
 4 Ἐγὼ ἔρξα,
 5
 6 Σύ τ' ἐμοί, σύγκρασι κέρα,
 7 Συμείλεις· ὦ πάτερ,
 8 Ἀνόητ', ἀνόητ' ἐνύμ-
 9 φασας, εὐδὲ γήρως
 10 Ἔβας τέλῃ σὺν τᾷδ'· ἔφθιτο γὰρ πα-
 11 ρος· οἰχομένης δέ σε, μήτε, ὀλώλει οἶκος.

415

420

ΙΑΜΒΟΙ.

- Χο. Ἀδμητ', ἀνάγκη τάςδε συμφορὰς φέρειν.
 Οὐ γάρ π' αἰσθῆται, εὐδὲ λυγρὸς βροτῶν,
 Γυναικὸς ἐδλῆς ἤμπλακες· γήρωςκε δὲ
 Ὡς πᾶσιν ἡμῖν κρατθανεῖν ὀφείλεται.
 Ἀδ. Ἐπίσταμά γε, κῆκ' ἀφνω κραχὸν τὸδε
 Προσέπιατ'· εἰδὼς δ' αὐτ', ἐτειρέμην πάλα.
 Ἀλλ', ἐκφορὴν γὰρ τῷδε θήσομαι νεκροῦ,
 Πάρεσε· ἔ μινόντες, ἀντηχίσατε
 Παιᾶνα πρὶ κράτωρ ἀσπιδὶ γελῶ.
 Πᾶσιν ὃ Θεοταλοῖσιν, ὣν ἐγὼ κρατῶ,
 Πένθος γυναικὸς τῆςδε κοινῆς λέγω,
 Κεραῖ ξυσσηδ, ἔ μελαμπέπλω σολῆ.

425

430

Τέθριππά

348 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

Τέθριππά τε ζεύγυαδε, ἢ μονάμπυκας 435
 Πώλῃς σιδήρῳ τέμνετ' αὐχέων φόβῳ.
 Αὐλῶν δ' μὴ κατ' ἄστυ, μὴ λύρας κτύπος
 Ἔστω, σελιῶας δώδεκ' ἐκπληγεμνίας.
 Οὐ γάρ τιν' ἄλλοι φίλτερον θάψω νεκρὸν
 Τῷ δ', ἐδ' ἀμείνον' εἰς ἔμ'. αἴξια δέ μοι 440
 Τιμῆς, ἐπεὶ τέθνηκεν ἀντ' ἐμοῦ μόνη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στρεφὴν α'.

Χο. 1 ὦ Πελὶς θύρατερ,
 2 Χαίρεσσί μοι Αἶδα δόμοισι
 3 Τὸν ἀνάλιν οἶκον οἰκετδύοις.
 4 Ἴστω δ' Αἶδης ὁ μελαχχίαις 445
 5 Θεός, ὅς τ' ὅπ' κώπῃ
 6 Πηδαλίῳ τε γέρον
 7 Νεκροπομπὸς ἴζῃ,
 8 Πολὺ δὴ, πολὺ δὴ γυναῖκ' αἰεῖται
 9 Λίμνῳ Ἀχεροντίῳ πορδύσαις 450
 10 Ἐλάτῃ δικώπῃ.

Ἀντιστροφὴν α'.

1 Πολλά σε μουσοπόλοι
 2 Μέλψουσι, κατ' ἐπιάτονον τ' ὀρεῖαν
 3 Χέλυν, ἐν τ' ἀλύροις κλείοντες ὕμνοις,

4 Σπάρτα,

ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ. 349

- 4 Σπάρτα, κύκλῳ αἰνέει Κερνέαι 455
 5 Περαιέσεται ὥρα
 6 Μηνός, αἰετομύθαι
 7 Πηνύχου σελήναι,
 8 Λιπαράϊσί τ' ἐν ὀλβίαις Ἀθήναις.
 9 Τοίαν ἔλιπες θανοῦσαι μολπῶν 460
 10 Μελέων αἰοδοῖς.

Στρεφὴ β'.

- 1 Εἴθ' ἐπ' ἐμοὶ μὲ εἴη,
 2 Δυναίμαν δέ σε πέμψαι
 3 Φάθ' ὅξ' αἰδοῦ τεράμνων,
 4 Καὶ κωκυτοῖο ρέεθρον, 465
 5 Ποταμῖα νεγτέρα τε κώπα.
 6 Σὺ γὰρ, ὦ μόνε, ὦ φίλε γυναικῶν,
 7 Σὺ γε τ' σαυτῆς ἔτλεις
 8 Πόσιν ἀντὶ σῆς ἀμείψαι
 9 Ψυχᾶς ὅξ' ἄδαο· κέφα σοι 470
 10 Χθῶν ἐπάνω πέσεις, γύναι.
 11 Εἰ δέ π' κρινὸν ἔλοιτο πόσις λέχθ',
 12 Ἥ μάλ' ἐμοὶ γ' ἂν εἴη
 13 Σπυγηθεὶς, τέκνοίς τε τοῖς σοῖς.

Ἀντιστροφὴ β'.

- 1 Ματέρῳ ὦ γελῶσαι 475
 2 Πρὸ παιδὸς χθονὶ κρύψαι

T t t t

3 Δέμας,

350 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

- 3 Δέμας, ὅδ' ἐ πατρὸς γεραιού,
 4
 5 Ὀν ἔτελον, κῆκ ἔτλαν ῥύσιος
 6 Σχετλίω πολιὰν ἔχοντε χαίταν.
 7 Σὺ δ' ἐν ἤβᾳ νέα νέε
 8 Περθ' ἀνῆσαι φωτὸς οἴχη.
 9 Τοιαύτας εἶη με κυρῆσαι
 10 Συνδυάδος φίλας ἀλόχου
 11 Τῆτο γ' ἐν γε βίῳ σπίνιον μέρο·
 12 Ἥ γ' ἐμοί γ' ἄλυπος
 13 Δι' αἰῶνος ἀν' ξυνείη.

480

485

Ι Α Μ Β Ο Ι.

- Ἡρ. Ξένοι, Φεραίας τῆσδε κωμῆται χθονὸς,
 Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἄρα κηχαίω;
 Χο. Ἐς ἐν δόμοισι παῖς Φέρητο, Ἡράκλεις.
 Ἄλλ' εἰπὲ, χρεία τίς σε Θεσσαλῶν πόλιν
 Πέμπει, Φεραίων ἄστυ πρὸς ἐλπίδι τέδε;
 Ἡρ. Τριωνδίῳ πρὸς ὅσω τὴν Ἐυρυπύλιν πόνον.
 Χο. Καὶ ποῖ πρὸς δόμῳ; πῶς στανέζουσαι πλάνω;
 Ἡρ. Θρηκὸς τέτρωρον ἄρμα Διομήδους μέτα.
 Χο. Πῶς οὖν διωθήσῃ; μὴ δ' ἀπειρος εἰ ξείν;
 Ἡρ. Ἀπειρο· οὐπω Βισόνων ἦλθον χθονα.
 Χο. Οὐκ ἔστιν ἵππων δευρόσαι σ' ἀνθ' μάχης.
 Ἡρ. Ἄλλ' ἔσθ' ἀπειπεῖν μ' ἦν πόνος οἶόν τέ μοι.
 Χο. Κτενῶν ἄρ' ἤξεις, ἢ θανῶν αὐτοῦ μῆμεις;
 Ἡρ. Οὐ τόνδ' ἀγῶνα πρὸς ὅσων ἀν' δρᾶμοιμ' ἐγώ.

490

495

500

Χο.

- Χο. Τί δ' οὖν, κρατήσας δεσπότην, πλέον λάβοις;
 'Ηρ. Πῶλεις ἀπείξω κοιρανὴν Τιτυιδίῳ.
 Χο. Οὐκ εὐμαρὲς χαλκὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις.
 'Ηρ. Εἰ μή γε πῦρ πέσσι μυκτῆρων ἀπο.
 Χο. Ἄλλ' ἀνδρας δαγμαῖσι λαιψηραῖς γνάθοις. 505
 'Ηρ. Θηρῶν ὀρείων χόρτον, ἐχ' ἵππων, λέγεις.
 Χο. Φάτνας ἴδοις αἶν αἵμασιν πεφυρμύρας.
 'Ηρ. Τίν' οὖν δ' ὁ θρέψας παῖς πατρὸς κομπάζεται;
 Χο. Ἄρε' οὖν, ζαχρύσει Θρακίας πέλτης ἀναξ.
 'Ηρ. Καὶ τόνδε τιμὸν δαίμονος πόνον λείεις; 510
 Σκληρὸς γὰρ αἰεὶ, ἔσθ' αἶπος ἐρχεται.
 Εἰ χεῖρ με πασὶν, οἷς Ἄρης ἐγείνατο,
 Μάχην συνάψαι, πρὸς τὰ μὲν Λυκίοισι,
 Αὔθις δ' Κύκνῳ· τόνδε δ' ἐρχομαι τρίτον
 Ἀγῶνα πῶλεις δεσπότη τε συμβαλῶν. 515
 Ἄλλ' οὐπὶς ἐστίν, ὅς τ' Ἀλκμήης γόνον
 Τρέσαντα χεῖρα πολεμίων πότ' ὄψεται.
 Χο. Καὶ μὲν ὅλ' αὐτὸς, τῆσδε κοίρῳ χθονὸς,
 Ἄδμητος ἔξω δωματίων προδύεται.
 Ἄδ. Χαῖρ', ὦ Διὸς παῖ, Περσέως τ' ἀφ' αἵματ' οὖν. 520
 'Ηρ. Ἄδμητε, ἔσθ' οὖν χαῖρε, Θεσσαλῶν ἀναξ.
 Ἄδ. Θέλοισι μ' ἄν' εὖναι ὄντα σ' ὀξέπισταμα.
 'Ηρ. Τί χεῖμα κεῖται τῇδε πενθίμῳ πρέπεις;
 Ἄδ. Θάπτεν τιν' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ μέλλω νεκρόν.
 'Ηρ. Ἀπ' οὖν τέκνων σὺν πημονίῃ ἐγχοι γέ' οὖν. 525
 Ἄδ. Ζῶσιν κατ' οἴκοις παῖδες, οὐς ἔφυς ἐγώ.
 'Ηρ. Πατήρ γε μὲν ὠραῖ' οὖν, εἴπερ οἴχεται.

Ἄδ.

- Ἄδ. Κάκῳός ἐστι, χ' ἢ τεκῆσα μ', Ἡρόκλεις.
 Ἡρ. Οὐ μὲν γυνή γ' ὄλωλεν Ἀλκίης σέθεν;
 Ἄδ. Διπλῆς ἐπ' αὐτῇ μῦθος ἔστι μοι λείων. 530
 Ἡρ. Πότερ' αὖτε θανέσσης ἔπας, ἢ ζώσης πέρι;
 Ἄδ. Ἔστιν τε, καὶ ἐτ' ἔστιν, ἀλγυῖά τ' ἐμέ.
 Ἡρ. Οὐδέν τι μάλλον οἶδ'· ἀσπμα γ' ὅ λῶγεις.
 Ἄδ. Οὐκ οἶδα, μοίρας ἧς τυχεῖν αὐτῇ χρεόν;
 Ἡρ. Οἶδ' ἀντὶ σέ γε κατθανεῖν ὑπερμύθεον. 535
 Ἄδ. Πῶς ἐν ἐτ' ἔστιν, ἅπτερ ἦνεν ταῦδε;
 Ἡρ. Ἄ· μὴ παρῶμαι ἀποῦμαι, εἰς τόδ' ἀναβαλῶ.
 Ἄδ. Τέθνηχ'· ὁ μέλλων, χ' ὡς θανὼν, οὐκ ἔς' ἔτι.
 Ἡρ. Χωρὶς τό, τ' ἔτι καὶ τὸ μὴ, νομίζεται.
 Ἄδ. Σὺ τῇδε κρίνεις, Ἡρόκλεις, πόνη δ' ἐγώ. 540
 Ἡρ. Τί δῆτα κλαίεις; τίς φίλων ὁ κατθανών;
 Ἄδ. Γυνή· γυναικὸς δ' ὅπως μεμνήμεθα.
 Ἡρ. Ὁθνεῖται, ἢ σοι συγγενὴς γεγῶσά τις;
 Ἄδ. Ὁθνεῖται, ἀλλὰς δ' ἢ ἀναλκῆμα δόμοις.
 Ἡρ. Πῶς οὖν ἐν οἴκοις σοῖσιν ὄλεσεν βίον; 545
 Ἄδ. Πατρός θανόντος, ἐνθα δ' ὠρφανεύετο.
 Ἡρ. Φεῖ· εἴθ' εὐρῶμεν σ', Ἀδμῶτε, μὴ λυπούμενον.
 Ἄδ. Ὡς δὴ τί δράσων τόνδ' ὑπερβράπτης λόγον;
 Ἡρ. Ξένων πρὸς ἄλλων ἐστὶν πορεύσμεθα.
 Ἄδ. Οὐκ ἔστιν, ὦ ναῖ· μὴ τοσόνδ' ἔλθοι κῆκον. 550
 Ἡρ. Λυπουμένους ὀχληθῆς, εἰ μόλοι, ξένος.
 Ἄδ. Τεθνῶσιν ὃ θανόντες, ἀλλ' ἴθ' ἐς δόμοις.
 Ἡρ. Αἰχρὸν ὥσθ' κλαίεισι θοιᾶσθαι φίλοις.
 Ἄδ. Χωρὶς ξενῶνές εἰσιν, οἷς σ' εἰσάξομεν.

Ἡρ.

- Ἡρ. Μέγες με, καὶ σοὶ μυρίδ' ἐξω χέειν. 555
- Ἄδ. Οὐκ ἔστι ἄλλ' σ' ἀνδρὸς ἐστὶν μολεῖν.
 Ἦτορ σὺ, τῶνδε δωματίων ἐξωπύς
 Ξενῶνας οἷξας, τοῖς τ' ἐφεσῶσι φράσσον,
 Σίτων πρῆναι πληθύνει· ἐν δ' κλήσσετε
 Θύρας μεσαύλης· ἐπεὶ πρὶν θοινωμένους 560
 Κλύειν σεναιμῶν, ὅδ' ἐλπεῖσθ' ἔξενες.
- Χο. Τί δρᾷς, τοσαύτης συμφορῆς περικειμένης,
 Ἄδμητε; πολμᾶς ξενοδοχεῖν; τί μῶρος εἶ;
- Ἄδ. Ἄλλ' εἰ δόμων σφε ἔκ πόλεως ἀπήλασται
 Ξένον μολόντα, μᾶλλον ἂν μ' ἐπήνεσας; 565
 Οὐ δὴτ', ἐπεὶ μοι συμφορὰ μὲν ὅδ' ἐν ἂν
 Μείων ἐγίγνετ', ἀξυνώτερος δ' ἐγώ.
 Καὶ πρὸς χαλκοῖσιν ἄλλο τιτ' ἂν ἦν χαλκόν,
 Δόμοις χαλεῖσθ' ὅτ' ἐμοὺς ἐχθροξένους.
 Αὐτὸς δ' αἰείσου τῆδε τυγχάνω ξένος, 570
 Ὅταν περ Ἀργούς διψίαν ἔλθω χθόνα.
- Χο. Πῶς οὖν ἐκρυπτες τ' παρόντα δαίμονα,
 Φίλ' μολόντος ἀνδρὸς, ὥς αὐτὸς λέγεις;
- Ἄδ. Οὐκ οὐ ποτ' ἠθέλησεν εἰσελθεῖν δόμοις,
 Εἰ τῆς ἐμῶν τι πημάτων ἐγνώρισε. 575
 Καὶ τῷ μὲν οἶμαι, δρῶν τάδε, ἐφ' ἔργον δοκῶ,
 Οὐδ' αἰνέσει με· τὰ μὰ δ' ὅκ' ὁπίσταιται
 Μέλαθρ' ἀποθῆν, ἐπὶ ἀπηνάξει ξένος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στρεφὴ α'.

- Χο. 1 ὦ πολύξενο καὶ ἐλδύγερος
 2 ἄνθρωπος αἰεὶ ποτ' οἶκος 580
 3 Σέ τοι καὶ ὁ Πύθιο
 4 Εὐλύγερος Ἀπόλλων
 5 Ἡξίωσσι ναίειν
 6 Ἔτλη δ' σοῖσι μηλονόμας
 7 Ἐν δόμοις γυῖαζ, 585
 8 Δοχμαῖν ἀφ' κλιτύων
 9 Βοσκήμασι σοῖσι συρίζων
 10 Ποιμνίῃς ὑμνυαῖς.

Ἀντιστρεφὴ α'.

- 1 Σὺν δ' ἐποιμαίνοντο χερσὶ μελέ-
 2 ων βαλῖαί τε λύγες, 590
 3 Ἔβα δ', λιπὺς Ὀδρυ-
 4 ος νάπαν, λεόντων
 5 Ἀδαφονὸς ἴλα·
 6 Ἐχόρδουσε δ' ἀμφὶ σὰν κητάρων,
 7 Φοῖβε, ποικιλόθριξ 595
 8 Νεβρὸς, ὑψικόμων πέραν
 9 Βαίνεσ' ἐλατῶν σφυρῶ κούφῳ,
 10 Χαίρεσ' εὐφρογι μολπαῖ.

Στρεφὴ

Στροφὴ β΄.

- 1 Τοιγὰρ πολυμηλοῦται
- 2 Ἑσίου οἰκῆς, πρὶ χαλκίναον 600
- 3 Βοϊδίου λίμναι ἀργείοις ὃ γόδου,
- 4 Καὶ πεδίων δαπέδοις ὄρεν,
- 5 Ἀμφὶ μὲ ἀελίε κεφαίδου
- 6 Ἰππότασιν, αἰθέρα,
- 7 Τὰν Μολοσσῶν πῆται, 605
- 8 Πόντιόν τ' Αἰγαῖον ἐπ' ἀκτῶν
- 9 Ἀλίμνον Πηλίου κρατύνει.

Ἀντιστροφὴ β΄.

- 1 Καὶ νῦν, δόμον ἀμπετῖσαι,
- 2 Δέξεται ξένοι, νοτερῶ βλεφάρῳ
- 3 Τὰς φίλας κλαίων ἀλόχου τέκνῳ ἐν 610
- 4 Δώμασιν δ' ὀπθιῶν τὸ γὰρ
- 5 Εὐγενὲς ἐκφέρει πρὸς αἰδῶ.
- 6 Ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι δὲ
- 7 Πάντ' ἐνεστὶ σοφίας
- 8 Πρὸς δ' ἐμᾶ ψυχᾷ γάρος ἦσαι, 615
- 9 Θεοσεβῇ φῶτα κεδνὰ πρᾶξαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

- Ἀδ. Ἀνδρῶν Φεραίων εὐμάρης παρυσία,
 Νέκν μὲ ἤδη πάντ' ἔχοντα πρῶταυλοι
 Φέρουσιν ἄροτ' πρὸς τάφον τε, καὶ πυράν.

Ἵμεῖς

- Ἵμεῖς δ' ἴθ' ἴθ' θανέσσαν, ὡς νομίζεται,
 Προσείπατ' ἔξιπταν ὑστάτην ὁδόν.
 620
- Χο. Καὶ μὲν ὁρῶ σὸν πατέρα γηραιῷ ποδὶ
 Στείχοντ', ὁπαδύς τ' ἐν χερσὶν δαίμαρτι σῇ
 Κόσμον φέροντα, νεγτέρων ἀγάλματα.
 625
- Φέ. Ἦκω χακοῖσι σοῖσι συλχόμενων, τέκνον.
 Ἐδλῆς γδ, ὁδοὺς ἀντερῶ, ἔσσωφροντο
 Γυναικὸς ἡμάρτητας· ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 Φέρειν δυνάγκη, χαίπερ ὄντα δύσφρα.
 Δέχεσθαι δ' ὅσμον τόνδε, ἔσθ' ἡ χθονὸς
 Ἴτω· τὸ ταύτης σῶμα πμᾶδ' ἔρεαν,
 630
 Ἦς γε τ' σῆς παρθύσανε ψυχῆς, τέκνον,
 Καὶ μ' ὅκ' ἀπαιδ' ἔθηκεν, ἐσθ' ἔλασσε σε
 Στερέντα, γῆρα πενθίμω καταφθιπῶ.
 Πάσαις δ' ἔθηκεν εὐκλείεσσι βίον
 Γυναιξίν, ἔργον τλᾶσαι γενναῖον τόδε.
 635
 Ὡ τόνδ' ἐμὸν σώσας, ἀναστήσας δὲ
 Ἡμᾶς πινυέντας, χαῖρε, καὶ ἄδου δόμοις,
 Εὖ σοι γένοιτο· φημὶ τοῖστας γάμους
 Λύειν βροτοῖσιν, ἢ γαμῶν ὅκ' ἄξιον.
 640
 Ἀδ. Οὐτ' ἦλθες εἰς τόνδ' ἐξ ἐμοῦ κληθεὶς τάφον,
 Οὐτ' ἐν φίλοισι σὺν παρυσίᾳ λέγω.
 Κόσμον δ' ἴθ' ὅν οὐ ποθ' ἦδ' ἐνδύσεται.
 Οὐ γάρ π' ἴθ' σὺν ἐνδεὲς ταφίσηται.
 Τότε ξυναλγεῖν ἔσθ' σ', ὅτ' ὠλύμπῳ ἐγώ.
 645
 Σὺ δ' ἐκποδὼν σὰς, καὶ πῦρ αἶψα θανέειν
 Νέω, γέροντων, τόνδ' ἀπομύξεις νεκρὸν;

Οὐκ

Οὐκ ἦδ' αἶ' ὀρθῶς τῷδε σώματος πατήρ,
 Οὐδ' ἢ τεκῶν φάσκειται, ἔκ κεκλημημένη
 Μήτηρ, μ' ἐπικτε· δουλίῃ δ' ἀφ' αἵματός
 Μασώ γυναικὸς οἷς ὑπεβλήθη λείψα.
 Ἐδείξας εἰς ἐλπίχον ἔξελθὼν, ὅς ἐστι
 Καί μ' ἐ νομίζω παῖδα σὺν πεφυκέναι.
 Ἦτ' ἄρα πάντων λησπρέπεις ἀψυχία,
 Ὃς τηλίκοςδ' ὦν, καὶ πὶ τέρεμ' ἦκον βίης,
 Οὐκ ἠθέλησας ἐδ' ἐτόλμισσας θανεῖν
 Τοῦ σὲ πρὸ παιδός· ἀλλὰ τίωδ' εἰάσατε
 Γυναῖκ' ὀθνεῖαν, ἣν ἐγὼ καὶ μητέρα,
 Πατέρα τέ γ' ἐνόηκας ἀν' ἡγοίμην μόνην.
 Καί τοι χαλὸν γ' αἶν τόνδ' ἀγῶν' ἡγωνίσω,
 Τῷ σὲ πρὸ παιδὸς κατθανόν· βραχὺς δέ σοι
 Πάντως ὁ λοιπὸς ἦν βιώσιμος χρόνος·
 Καὶ γὰρ τ' οὐ ἐζῶν, χ' ἤδε, τ' λοιπὸν χρόνον,
 Κῆκ' ἀν' μονωθεὶς ἔσθην χακοῖς ἐμοῖς.
 Καὶ μὲν, ὅσ' ἀνδρα χρεὶ παθεῖν εὐδαίμονα,
 Πέπονθας· ἤβησας μὲν ἐν τυραννίδι,
 Παῖς δ' ἦν ἐγὼ σοι τῶνδε λησδόχῃ δόμων.
 Ὡστ' οὐκ, ἀτεκνῶν κατθανόν, ἄλλοις δόμον
 Λείψειν ἐμελλες ὀρφανὸν λησπρίαται.
 Οὐ μὲν ἐρεῖς γέ μ' ὥς, ἀπμαῖζοντα σὺν
 Γῆρας, θανεῖν περὶ δωκεας ὅσις αἰδόφρων
 Πρὸς σ' ἦν μάλιστα· καὶ νῦν τῶνδε μοι χάριν
 Τοιάνδε ἔκ σὺ χ' ἢ τεκῶσ' ἠλλαξάτῃ.
 Τοιγὰρ φυτεύων παῖδας οὐκ ἔτ' αἶν φθαίνοις,

X x x x

650

655

660

665

670

Οἱ

- Οἱ γηρόδοσκήσαι, καὶ θανόντά σε
 Περικτεῖσαι, καὶ παρθήσοι) νεκρόν
 Οὐ γάρ σ' ἔγωγε τῆσ' ἐμῇ θάψω χερί.
 Τέθηκα γὰρ δὴ τὰ πύσ'· εἰ δ', ἄλλε τυχὼν
 Σωτήρ, αὐγὰς εἰσορῶ, κέως λέγω
 Καὶ παῖδά μ' εἶ), καὶ φίλον γηροτρόφον.
 Μάτην ἄρ' εἰ) γέροντες εὐχοῖ) θανεῖν,
 Γῆρας ψέγοντες, εἰ μακρὸν χρόνον βίω.
 Ἦν δ' ἐγὼς ἔλθῃ θάνατος, εὐδείς βέλεται
 Θνήσκειν τὸ γῆρας δ' οὐκ ἔτ' ἐς αὐτοῖς βαρύν.
 Χο. Παύσαδ'· ἄλλε γὰρ ἡ παρῶσα συμφορὰ,
 ὦ παῖ, πατρὸς εἰ) μὴ προξύνῃς φρένα.
 Φέ. ὦ παῖ, τί νύ αὐχεῖς; πότρεα Λυδὸν, ἢ Φρύγα
 Κακοῖς ἐλαύνει δαρυμένον σέθεν;
 Οὐκ οἶδα Θεσσαλὸν με, καὶ πό Θεσσαλῷ
 Πατρὸς γεγῶτα γησίως ἐλδύμερον;
 Ἄθαν ὑβρίζεις, καὶ νεκυίας λόγους
 ῥίπων εἰς ἡμᾶς, ἢ βαλὼν ἔπος ἀπεί.
 Ἐγὼ δέ σ' οἴκων δεσπότῃ εἰσινάμην,
 Καθρεψ', ὀφείλων ἔχ' ὑπερβήσκειν σέθεν.
 Οὐ γὰρ πατρῶον τόνει) ἐδεξάμην νόμον,
 Παίδων παρθήσκειν πατέρας, ἢ δ' Ἑλλήνων.
 Σαυτὰ γὰρ, εἴτε δυστυχὴς εἴτ' εὐτυχὴς,
 Ἐφύς· ἂ δ' ἡμῶν χρόνῳ σε τυγχάνειν, ἔχεις.
 Πολλῶν μὲ ἄρχεις, πολυπλέθους δέ σοι γῆρας
 Λέψω πατρὸς γὰρ ταῦτ' ἐδεξάμην πάρα.
 Τί δήτά σ' ὑδίκηκα; εἰ σ' ἀποσεσῶ;

Μὴ θνήσχ' ὑπὸ τῷδ' ἀνδρὶ, ἐδ' ἐγὼ πρὸ σέ.
 Χαίρεις ὄρεων φῶς; πατέρω δ' ἢ χαίρειν δοκέεις;
 Ἥ μὴν πολὺν γε τ' χάπιν λογιζομαι
 Χρόνον· τὸ δ' ἔστιν σμικρὸν, ἀλλ' ὅμως γλυκύ.
 Σὺ γ' οὖν ἀναιδῶς διεμάχεσθαι τὸ μὴ θανεῖν,
 Καὶ ζῆς σφειλθὸν τ' περὶ σμικρῆν τύχην,
 Ταύτῃν χαλκῆς· εἴτ' ἐμὴν ἀψυχίαν
 Ψέγεις, γυναῖκος, ὦ χάρις, ἡσσημένῃ,
 Ἥ δ' ἄλγος σὺ παροῦσθαι νεανίᾳ.

705

Σοφῶς δ' ἐφεῦρες, ὥστε μὴ θανεῖν ποτε,
 Εἰ πλὴν παροῦσαι χαλκῆς θάνατον πείσεις ἀν
 Γυναιχ' ὑπὲρ σέ, κατ' ὀνειδίζεις φίλοις,
 Τοῖς μὴ θέλῃσι θρῆν τάδ', αὐτὸς ὢν κακός.
 Σίγα· νόμιζε δ', εἰ σὺ πλὴν στυγερῆς φιλείς
 Ψυχὴν, φιλεῖν ἀποδυῖαι· εἰ δ' ἡμῖς κακῶς
 Ἔρεϊς, ἀκρότη πολλὰ καὶ ψευδὴ καχά.

710

715

Χο. Πλείω λέλεκ' ἔμω τε, ἔτι τὰ πρὶν, καχά.
 Παῦσαι δ', ὡς εἶπες, παῖδα σὺν κακορροθῶν.

Ἀδ. Λέγ', ὡς ἐμοὶ λέξαντο· εἰ δ' ἀλγείς κλύων
 Τάληθες, ἢ χρεὶν σ' εἰς ἐμὴν ἔξαμαρτάνειν.

720

Φέ. Σὺ δ' ἀν' αὐτὴν ἔστησας, μάλλον ἔξημαρτανον.

Ἀδ. Ταυτὸν γὰρ ἔβωπ' ἀνδρα, καὶ πρὸς ἐμὴν, θανεῖν;

Φέ. Ψυχῇ μιᾷ ζῆν, ἢ δυοῖν, ὀφείλομεν.

Ἀδ. Καὶ μὴν Διὸς γε μείζον' ἀν' ἕως χρόνον.

Φέ. Ἀρὰ γονεῦσιν, ὅθεν ἐκδικὸν παθῶν;

725

Ἀδ. Μακροῦ βίης γὰρ ἡδόμην ἐρῶντά σε.

Φέ. Ἀλλ' ἢ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σέ τόνδ' ἐκφέρεις;

Ἀδ.

- "Αδ. Σημεῖα τ' σῆς, ὦ χάρις, ἀψυχίας.
 Φέ. Οὔτοι παρὸς ἡμῖν γ' ὤλετ'· οὐκ ἔρεϊς τόδε.
 "Αδ. Φεῦ.
 "Εἴθ' ἀνδρὸς ἔλθοις τῷδε γ' εἰς χρεῖαν ποτέ.
 Φέ. Μνήσευε πολλὰς, ὡς θάνατον πλείονες.
 "Αδ. Σοὶ τῷτ' ὄνειδος· ἐ γὰρ ἤθελες θανεῖν.
 Φέ. Φίλον τὸ φέγγει τῷτο ἔ' θεοῦ, φίλον.
 "Αδ. Κακὸν τ' λῆμα, καὶ ἐν ἀνδράσιν, τὸ σὺν.
 Φέ. Οὐκ ἐγγελαῖς γέροντα βασάζων νεκρῶν.
 "Αδ. Θανῇ γε μέντοι δυσκλήης, ὅταν θάνη.
 Φέ. Κακῶς ἀκίβη· ἐ μέλει θανόντι μοι.
 "Αδ. Φεῦ, Φεῦ· τὸ γῆρας ὡς ἀναιδείας πλείον.
 Φέ. "Ηδ' οὐκ ἀναιδής· πλὴν δ' ἐφειδύεις ἀφρονα.
 "Αδ. "Απελθε, καί με τόνδ' ἔα θάψαι νεκρόν.
 Φέ. "Απειμὶ· θάψεις δ' αὐτὸς ὦν αὐτῷς φονδύς·
 Δίχως δ' ὀδῶσαι σοῖσι κηδεταῖς ἔπ.
 "Ητ' ἄρ' Ἀχαιοὺς ἐκ ἔτ' ἐς· ἐν ἀνδράσιν,
 Εἰ μὴ σ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται.
 "Αδ. "Ερροῖς νῦν αὐτὸς, χ' ἢ ξυνοικήσασαί σοι,
 "Απαιδε παιδὸς ὄντος, ὥσπερ ἄξιοι,
 Γηράσκει· ἐ γὰρ τῷδ' ἴτ' εἰς ταυτὸ σέχος.
 Νεῖω· εἰ δ' ἀπειπεῖν χρῆν με κηρύκων ὑπο
 Τὴν σὴν πατρώαν ἐσίαν, ἀπείπον ἄν.
 "Ημεῖς δ', τὸν ποσὶν γὰρ οἰσέον κακόν,
 Στείχωμεν, ὡς ἂν ἐν πυρὶ θῶμεν νεκρόν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. ὦ χετλία τέλμυς, γεπαία,
Καὶ μέγ' αἰεῖσα,
Χαῖρε· πρόσφρων σε χθονίος θ' Ἑρμῆς,
Αἶδης τε δέχεται· εἰ δέ τι κακὸν
Πλέον ἔς' ἀγαθοῖς, τίτῃ μετέχουσ'
Αἶδου νύμφα πρὸς δαίμοις.

755

ΙΑΜΒΟΙ.

Θε. Πολλὰς μὲν ἤδη, καὶ πᾶσι παντοίας χθονός,
Ξένους μολόντας οἶδ' ἐς Ἀδμήνῃ δόμοις,
Οἷς δεῖπνα προσέδωκ'· ἄλλα τῷ δ' οὐπω ξένος
Κακίον ἐς τιμὴν ἴσαν ἰδέσθαι μιν.
Ὅς, προσέτα μὲν πειθουμένην δεσποτὶν ὄρων,
Εἰσῆλθε, κατόλμισ' ἀμείψασθαι πύλας·
Ἐπειτα δ' οὐπὶ σωφρονέως ἰδέσθαι το
Τὰ προσυχνότα ξένα, συμφρονὲν μαθόν,
Ἄλλ', εἰ τι μὴ φέρειμι, ὥττι μιν φέρειν.
Ποτῆρα δ' ἐν χεῖρας κίοντο λαβὼν,
Πίνε μελαίνης μητρὸς εὐζωρὸν μέθυ,
Ἐως ἐγέρμεν' αὐτὸν ἀμφιβάσαι φλόξ
Οἶνε· σέφει δ' κρατερὰ μωρότης κλάδοις,
Ἄμους ὑλακτῶν· διαστὰ δ' ἦν μέλη κλύειν.
Ὁ μὲν γάρ ἦδε, τ' ἐν Ἀδμήνῃ χακῶν

760

765

770

Υ γ γ γ

Οὐδὲν

Οὐδὲν περὶ μὲν οἰκέται δ' ἐκλαίομεν
 Δέσποιναν ὄμμα δ' οἷα εἰδένυμεν ξένῳ 775
 Τέλλοντες Ἀδμητῷ γὰρ ὥσ' ἐφίετο.
 Καὶ νῦν ἐγὼ μὲν ἐν δόμοισιν ἐστὶν
 Ξένον, πανῦρον κλῶπα, ἔλψην τινα.
 Ἦδ' ἐκ δόμων βέβηκεν, ἔδ' ἐφασπόμην,
 Οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ, δότοιμόζων ἐμὸν 780
 Δέσποιναν, ἥ μοι πᾶσι τ' οἰκεταῖσιν ὄν
 Μήτηρ· χακῶν γὰρ μυρίων ἐρρύετο,
 Ὅρσας μαλ' αὖτος δυνδρὺς ἄρα τ' Ξένον
 Στυγῶ δικαίως, ἐν χακοῖς ἀφιμύρον;
 Ἡ. Οὗτος, τί σεμνὸν ἢ πεφρονηκὸς βλέπεις; 785
 Οὐ γὰρ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις τ' ἀνέσποντον
 Εἶναι, δέχεσθαι δ' εὐπρόσγητόν γε φρενί.
 Σὺ δ', ἀνδρ' ἐπαῖρον δεσπότης παρὸν δ' ὄρωι,
 Στυγῶ προσώπῳ, ἔσσω φρενιμύρῳ
 Δέχῃ, θυροῖς πύματ' ἀπαυδὴν ἔχον. 790
 Δεῦρ' ἔλθ', ὅπως αἶν' ἔσσοφάμεθ' ἄλῃ.
 Τὰ θνητὰ θεράματα οἶδας λὺν ἔχ' ἔφουσιν;
 Οἶμαι μὲν ἔ· πόθεν γάρ; ἀλλ' ἀκούε μου.
 Βροτοῖς ἅπανι κατθανεῖν ὀφείλεται,
 Κἔκ ἐστι θνητῶν, ὅσας ὀξεπίσταται 795
 Τὴν αὖτοι μέλλουσιν εἰ βιώσεται.
 Τὸ τ' τύχης γὰρ ἀφθνὺς οἱ προσβύεται,
 Κάτ' ἐ δὴ δακτὸν, ἔδ' αἰλίσκε) τέχνη.
 Ταῦτ' οὖν ἀκόντας ἔμμεν ἐμοῦ πάρα,

Εὐφρανε

- Εὐφρανε σκευτοί, πῶς τ' ἔχουσ' ἡμέραν 800
 Βίον, λογίζεσθον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν τύχην.
 Τίμα δ' ἐπὶ πλεῖστον ἰδίῃ θεῶν
 Κύπρην βροτοῖσιν· εὐμενὴς γὰρ ἡ θεός.
 Ταὶ δ' ἄλλ' ἔασι ταῦτά, ἐπεὶ οὐ λόγους 805
 ἔμελλον, ἅπτερ ὀρθά σοι δοκῶ λέγειν.
 Οἶμαι μὲν ἔποιον, τὴν ἄγαν λύπην ἀφείκας,
 Πίης μὲν ἡμῶν, τὰς δ' ὑπερβαλὼν πόλεις,
 Στεφάνοις πυγμαῖς, καὶ σάφ' οἶδ' ὅθ' ἔνεχα 810
 Τὴν νῦν σκυθρωπὴν καὶ ζυγιστὴν φρονῶν
 Μεθορμίζεις πίπλους ἐμπροσθὶν σκύφῃ.
 Ὅντας δ' ἰσχυρὰς, ἰσχυρὰ καὶ φρονεῖν χρεὼν,
 Ὡς τοῖς γε σιμνοῖς καὶ σωφροσυλίοις
 Ἀπασιν ἔστιν, ὥς γ' ἐμοὶ χρεῖσθαι κεκτῆ,
 Οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος, ἀλλὰ συμφορὰ. 815
 Θε. Ἐπισταμέσθαι ταῦτα· νῦν δ' ἀφρόνοισιν,
 Οὐχ οἷα κόμου καὶ γέλωτος ἀξία.
 Ἥρ. Γυνὴ θυραῖα· ἡ θανάτου, μὴ λίσσῃ
 Πένθῃ, δόμον δὲ ζῶσι πάντες δευρόται.
 Θε. Τί ζῶσιν; ἐχάτοις τὰν δόμοις χαλὰ.
 Ἥρ. Εἰ μὴ πῶς με δευρότης ἐψεύσατο. 820
 Θε. Ἀγαν γ' ἐκείνη· ἔς ἄγαν φιλέει.
 Ἥρ. Οὐ χρὴν μὲν ὀδνεῖν γ' αὖτε· εὖ πάχυνεν ἱερὴ;
 Θε. Ἥ χάρις μύθοις ἐλπίαν γ' οἰκεία· ἦν.
 Ἥρ. Μῶν συμφορὰν τὴν ἔσθ' οὐκ ἐφραζέμεν;
 Θε. Χαίρων ἴδ'· ἡμῶν δευροτῶν μέλει χαλὰ. 825

Ἥρ.

- 'Ηρ. 'Οδ' ἐ θυγαῖων πυμάντων ἀρχὴ λόγος.
 Θε. Οὐ γάρ σε καμάζοντ' αἶν' ἡχθόμην ὄρων.
 'Ηρ. 'Αλλ' ἢ πέπονθα δαί' ὑπὸ ξένων ἐμῆ;
 Θε. Οὐκ ἦλθες ἐν δέσπῃ δέξασθαι δόμους.
 Πένθ' ὅ γάρ ἡμῖν ὅσι, ἐ κουρὸν βλέπεις, 830
 Μελαμπέπλους σολμῆς τε. Ἡ. Τίς δ' ὁ κατθανών;
 Μῶν ἢ τέκνων τις φρεῦδος, ἢ γέρον πατρός;
 Θε. Γυνὴ μὲ οὖν ὄλωλεν 'Αδμήτην, ξένη.
 'Ηρ. Τί φής; ἐπεὶ δὴτά μ' ὀξύνετε;
 Θε. 'Ηδεῖτο γάρ σε πῶνδ' ἀπώσασθαι δόμον. 835
 'Ηρ. 'Ω χέτλι', οἷας ἡμπλακες ξυναόρου.
 Θε. 'Απωλόμεσθαι πάντες, ἐ κένη μόνη.
 'Ηρ. 'Αλλ' ἡδόμην μὲ, ὅμμ' ἰδὼν δακρυρροῶν,
 Κεραινὴν τε, ἐ πρὸς σῶπον ἀλλ' ἐπιθή με
 Λέγων θυγαῖον κῆδος ἐς τάφον φέρεν. 840
 Βία δ' ἔθυμόν τ' ἄσθ' ὑπερβαλὼν πύλας,
 'Επιον ἀνδρὸς ἐν φιλοξενίᾳ δόμοις,
 Πράσσοντ' οὕτω, καὶ πεινώμαζον, χάρι
 Στεφάνοις πυκθαδείοις ἀλλὰ σὲ, τὸ μὴ φράσαι,
 Κακοῦ ποσούτε δώμασι περικειμένη. 845
 Πῦ καί σφε γάπη; ποδὶν εὐρήσω μολῶν;
 Θε. 'Ορδὴν σφ' οἶμον, ἢ πὶ Λάεσσαν φέρεθ',
 Τύμβον χατόψῃ ξένων ἐκ περασίου.
 'Ηρ. 'Ω πολλὰ τλάσσει καρδία, ψυχὴ τ' ἐμὴ,
 Νυνὶ δειῖξον, οἷον παῖδά σ' ἢ Τρωαδία 850
 'Ηλεκτρυῶνος γένεατ' 'Αλκμήνῃ Διί.

Δὲ γὰρ με σῶσαι τ' ἰανῶσαι δέσπας
 Γυναῖκα, κείς τιν' αὖτις ἰδρύσαι δόμον
 Ἀλκίην, Ἀδμήτω θ' ὑποστῆσαι χάριν.
 Ἐλθὼν δ' αἰακτὰ τ' ἐμὲ μπεπλον νεκρῶν
 Θάνατον φυλάξω· καὶ νῦν εὐρήσῃ δοκῶ,
 Πίνοντα τύμβος πλησίον προσφαγμάτων.
 Καὶ περ λοχήσας αὐτὸν, ἔξ ἰδρας συγείς,
 Μάρψω, κύκλῳ δ' ἀβεβαλῶ χερσὶν ἱμαῖν,
 Οὐκ ἔστιν ὅς τις αὐτὸν ἔξαιρήσεται
 Μοιροῦντα πλῆρ' αἰῶν γυναικ' ἐμοὶ μῦθον.
 Ἦν δ' οὖν αἰμάρτω πρὸς ἀγρας, καὶ μὴ μόλη
 Πρὸς αἱματηρὸν πέλασον, εἴμι τ' ἔγωγε,
 Κόρης, αἰακτὸς τ' εἰς ἀνελίαις δόμους,
 Αἰτήσομαι τε καὶ πέποιθ' ἄξω αἶψα
 Ἀλκίην ὥστε χερσὶν ἐνθῆναι ξένου,
 Ὃς μ' εἰς δόμους ἰδέσθαι, ὅθ' ἀπύλας,
 Καίπερ βαρεῖα συμφορὰ πεπληγυμένῃ,
 Ἐκφυγῇ δ', ὣν γυναικῶν, αἰδεαδείς ἐμέ.
 Τίς τῶδε μᾶλλον Θεσσαλῶν φιλόξενος;
 Τίς Ἑλλάδ' οἰκῶν; τοιγὰρ οὐκ ἔρδ', ἔρχομαι
 Εὐκρητῶσαι φῶτα, γυναικῶν γεγώς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀδ. Ἰὼ, Ἰὼ

Σπυγαὶ πρὸς οὐδὲν, σπυγαὶ δ' ὄψας

366 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

Χήρων μελάνθρων· ἰώ μοι αἶ, αἶ· 875
 Ποῖ βῶ; πῇ εἴ; πῇ λέγω; πῇ ἤ μή;
 Πῶς ἂν ὀλοίμαν;
 Ἦ βαρυδαίμονα μήτηρ μ' ἔτικεν.
 Ζηλῶ φθιμύοις, κείνων ἔργου.
 Κεῖν' Ἰητυμῷ δώματα ναίων. 880
 Οὔτε γὰρ αἶσας χαίρω προσορῶν,
 Οὔτ' ὅττι γαίας πόδα πεζύων.
 Τοῖον ὁμηρὸν μ' ἀποσυλήσεις
 Αἰδὴ γάλατος ἀρέδουκεν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στεροφὴ α'.

Χο. 1 Πρέβα, πρέβα· βαῖτι κεῦθ' οἶκον. 885
 Ἀδ. 2 Αἶ, αἶ.
 Χο. 3 Πέπονθας ἀξίαια γμάποι.
 Ἀδ. 4 Ἐ, ἔ.
 Χο. 5 Δι' ὀδύνας ἔβας· σάφ' οἶδα.
 Ἀδ. 6 Φεῦ, φεῦ. 890
 Χο. 7 Τὰν νέρθην ὀδὸν ὠφελείας,
 Ἀδ. 8 (ἰώ μοί, μοι.)
 Χο. 9 Τὸ μή ποτ' εἰσδέην φιλίας ἀλόχου
 10 Πρέσωπον ἄντα λυπρὸν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ

- Ἄδ. Ἐμνησας, ὃ μὲ φρένας ἤλκυσεν· 895
 Τί γδ' ἀνδρὶ χαλὸν μεῖζον, αἰμαρτέην
 Πιστὴς ἀλόχου; μή ποτε γάμος
 Ὀφελον οἰκῆν μὲ τῷδε δόμῳ.
 Ζηλῶ δ' ἀγάμης ἀτέκνης τὲ βροτῶν
 Μία γὰρ ψυχὴ τῷδε ὑφαλγείν, 900
 Μέτριοι ἀχθῶ·
 Παίδων ὃ νόσος, ἢ τυμφιδίαις
 Εὐνὰς θανάτοις κεραϊζομένης,
 Οὐ γλητὸν ὄραν, ἐξὸν ἀτέκνοις
 Ἀγάμοις τ' εἰ) ἀγαπαντός. 905

Ἀνίστασθαι αἱ.

- Χο. 1 Τύχα, τύχα δυπαίλαιος ἦκε.
 Ἄδ. 2 Αἶ, αἶ.
 Χο. 3 Πέρας δ' ἐσδὲν πῦρ αἰγέων.
 Ἄδ. 4 Ἐ, εἰ.
 Χο. 5 Βαρεία μὲ φέρειν, ὅμως δέ. 910
 Ἄδ. 6 Φεῖ, φεῖ.
 Χο. 7 Τλαῖθ'· ἐ σὺ πορῶτας ὤλεσας,
 Ἄδ. 8 (Ἰώ μοί, μοί)
 9 Γυναῖκα συμφορὰ δ' ἐτέρῳ ἐτέρῳ
 10 Πέζῃ φανείσα θνατῶν. 915

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἄδ. ὦ μακρὰ πένθη, λυπαί τε φίλων
 Τῶν ὑπὸ γαῖαν, τί μ' ἐκάλυπας
 ῥίψαι τύμβος τάφρον ἐς κοίλιν,
 Καὶ μέτ' ἐκείνης τ' μέγ' αἰεὶς
 Κῆας φθιόντων;
 Δύο δ' ἀντὶ μιᾶς Ἀδης ψυχὰς
 Τὰς πιστάς γε συνίχαι ὁμοῦ,
 Χθονίαν λίμναν ἀβδάντε.

920

Στεροφὴ β'.

Χο. 1 Ἐμοί τις ἦν ἐν γένει,
 2 ὦ, κόρη αἰξινόρην
 3 ὦ, χεῖρ' ἐν δόμοισι
 4 Μονόπαις· ἀλλ' ἔμπας
 5 ἔφερες χαλὸν
 6 Ἄλις, ἀτεκνος ὦν,
 7 Πολιάς ὅττι χαίτας
 8 Ἦδη περὶ πετὴς ὦν,
 9 Βίότῃ τε πτόσσω.

925

930

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἄδ. ὦ γῆμα δέμων, πῶς εἰσέλθω;
 Πῶς δ' οἰκήσω, μεταπίπλοντος
 Δαίμονος; οἶμοι, πολὺ γὰρ τὸ μέσον.

935

Τότε

Τότε μὲν πύλαι σὺν Πηλιάσιν,
 Σὺν δ' ὑμῶσιν, ἔσειχον ἔσω,
 Φιλίας ἀλόχευ χεῖρα βασιζών.
 Πολυάχνη δ' εἶπετο κῆμος,
 Τὴν τε γυνῶσιν καὶ μὲν ὀλβίζων, 940
 Ὡς εὐπατρίδα, καὶ π' ἀμφοτέρων
 ὄντες αἰέσω, σὺζυγες εἰμέν.
 Νῦν δ' ὑμῶσιν γόῳ ἀντίπαλῳ,
 Λαχὼν τε πέπλων μέλαινες σελμαί,
 Πέμπουσί μ' ἔσω, 945
 Λέκτρων κοίτας ἐς ἐρήμους.

Ἀντιστροφὴ β'.

- Χο. 1 Παρ' εὐτυχίῃ σοι πότμον
 2 Ἦλθεν ἀπειροχρῆκός τό-
 3 δ' ἄλγος· ἀλλ' ἔσωσας
 4 Βίον, ἔψυχάν. 950
 5 Ἐθάνε δαίμαρ,
 6 Ἐλίπε φίλιον.
 7 Τί νέον τόδε; πολλὰς
 8 Ἦδη πῦρ λυσε
 9 Θάνατος δαίμαρ. 955

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀδ. Φίλοι, γυναικὸς δαίμων εὐτυχέστερον
 Τέμνοδ' νομίζω, καί περ ἐδδοικὺν ὅμως.

Α α α α α

Τῆς

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἄδ. ὦ μακρὰ πένθη, λυπὰ τε φίλων
 Τῶν ὑπὸ γαῖαν, τί μ' ἐκάλυπας
 ῥίψαι τύμβος τάφου ἐς κοῖλιν,
 Καὶ μέτ' ἐκείνης τ' ἐμὴν αἰεὶς
 Κεῖσθαι φθιόντων;
 Δύο δ' ἀντὶ μᾶς Ἀδης ψυχὰς
 Τὰς πιστάς γε συνίχαι ὁμοῦ,
 Χθονίαν λίμναν ἀγβάντε.

920

Στεροφὴ β'.

Χο. 1 Ἐμοί τις ἦν ἐν γένει,
 2 ὦ, κόρη αἰξινόρην
 3 ὦ, χεῖρ ἐν δόμοισι
 4 Μονόπαις· ἀλλ' ἔμπας
 5 Ἐφερε χαλκὸν
 6 Ἄλκις, ἄτεκνος ὦν,
 7 Πολυὰς ἔπαι χαιῖας
 8 Ἦδη περὶ πτεῖς ὦν,
 9 Βιότῃ τε πτόσσω.

925

930

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἄδ. ὦ γῆμα δέμον, πῶς εἰσελθῶ;
 Πῶς δ' οἰκήσω, μεταπίπλοντος
 Δαίμονος; οἶμοι, πολὺ γὰρ τὸ μέσον.

935

Τότε

Τότε μὲν πύλαι σὺν Πηλιάσιν,
 Σὺν δ' ὑμῶσιν, ἔειχον ἔσω,
 Φιλίας ἀλόχευ χεῖρα βασιλῶν.
 Πολυάχνη δ' εἶπετο κῶμος,
 Τὼν τε γυνῶσιν καὶ μὲν ὀλοίζων,
 Ὡς εὐπατρίδα, καὶ π' ἀμφοτέρων
 ὄντες αἰεῖται, σύζυγες εἰμέν.
 Νῦν δ' ὑμῶσιν γόῳ ἀντίπαλῳ,
 Λαλῶν τε πέπλων μέλαινες σάλμοι,
 Πέμπουσί μ' ἔσω,
 Λέκτρων κοῖται ἐς ἐρήμους.

940

945

Ἀντιφρόνη β.

- Χο. 1 Παρ' εὐτυχῇ σοι πότμον
 2 Ἦλθεν ἀπειρηγῆκ' τό-
 3 δ' ἄλγος· ἀλλ' ἔσωσας
 4 Βίον, ἔψυχάν.
 5 Ἔθανε δαίμαρ,
 6 Ἐλπε φίλιαν.
 7 Τί νέον τόδε; πολλὰς
 8 Ἦδη πῦρ λυσε
 9 Θάνατος δαίμαρ.

950

955

Ι Α Μ Β Ο Ι.

Ἀδ. Φίλοι, γυναικὸς δαίμων εὐτυχέστερον
 Τάμοι νομίζω, καί περ ἐδοκίμωθ' ὁμῶς.

Α α α α α

Τῆς

Τῆς μὲ γὰρ οὐδὲν ἄλλος ἀψευδέσσω,
 Πολλῶν δὲ μόχθων εὐκλεὲς ἐπέεσσά το.
 Ἐγὼ δέ, ὃν ἐχρὴ ζῆν, πῶς τὸ μέγιστον,
 Λυπρὸν ἀγέξω βίον, ἀεὶ μαυθαίνων.

960

Πῶς γὰρ δόμων τῶνδ' εἰσόδαι αἰέξομαι;
 Τίν' ἂν προσειπὼν, εἴ δὲ προσήγεις ὕπο,
 Τερπνῆς τύχοιμ' ἂν εἰσόδου, ποῖ τρέφομαι;
 Ἡ μὲ γὰρ ἔνδον ἔξωλός με ἔρημία,

965

Γυναικὸς εἰνὰς εὐτ' ἂν εἰσὶδω κεναίς,
 Θρόνους τ' ἐν οἷσιν ἴζε, καὶ κτ' εἶρας
 Αὐχμηρὸν οὐδας τέκνα δέ, ἀμφὶ γοναῖαι
 Πίπτοντα, κλαίῃ μητέρ'· ὅ δὲ δεσπότην
 Στένωσιν, οἶδον ἐκ δόμων ἀπώλεσιν.

970

Τὰ μὲ κατ' οἴκου, τοιάδ'· ἔξωθεν δέ με
 Γάμοι γ' ἐλῶσι Θεοσταλῶν, καὶ ἑυλόγοι
 Γυναικοπληθεῖς· ἐ γὰρ ἐξανέστατον
 Λόβωτον δάμαρτον· τ' ἐμῆς ὁμήλικας.

Ἐρδ' δέ με, ὅστις ἐχθρὸς ὢν κυρδ', παῖδ'
 Ἴδον τὸν αἰχρῶς ζῶντα, ὃς οὐκ ἔτλη θανάτῳ,

975

Ἀλλ', ἣν ἐγήμεν ἀνιδδὺς, ἀψυχρῶς
 Πέφθκεν ἄδην· κατ' ἀνὴρ εἴδ' ὁκδ',
 Σπυγδ' δὲ σὺν τεκόντι, αὐτὸς ἐ θείων
 Θανεῖν· τοιάνδε πρὸς κακοῖσι κληδὼνα

980

Ἐξω· τί μοι ζῆν δῆτα κύνιον, φίλοι,
 Κακῶς κλύοντες, καὶ κακῶς πεπερογόπι;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ

Στρεφὴ α'.

- Χο. 1 Ἐγὼ κ' ἄλγ' μέσους
 2 Καὶ μετάρσθ' ἤξα, καὶ
 3 Πλείστον ἀψάμην' λόγον, 985
 4 Κρέωτον ὁδὸν ἀνείγκας
 5 Εὖρον' ὁδὸν τι φάρμακον
 6 Θρήσκαις ἐν σάνισι, πᾶς
 7 Ὀρφεία κατέγραψα
 8 Γῆρας ἔδ' ὅσα Φοῖβ' 990
 9 Ἀσκληπιάδαις σφείδωκε
 10 Φάρμακα, πολυπόνοισι
 11 Ἀντιτεμὼν βροτοῖσι.

Ἀνπερσφὴ α'.

- 1 Μόνας δ' οὐτ' ἐπὶ βωμῆς
 2 Ἐλθεῖν οὔτε βρέτας θεᾶς 995
 3 Ἐστίν, ὃ σφραγίσαν κλύει.
 4 Μή μοι, πότνια, μείζον
 5 Ἐλθοῖς, ἢ τοπεῖν ἐν βίῳ.
 6 Καὶ γὰρ Ζεὺς ὃ, τι νόστιμ'
 7 Σύν σοι τέτο τελευτᾷ. 1000
 8 Καὶ τ' ἐν Χαλίδωσι
 9 Δαμάζεις σὺ βία σίδαρος.
 10 Οὐδέ τις ὀλοτόμου
 11 Λήματός ἐστιν αἰδώς.

Στρεφὴ

Στρυφὴ β'.

- 1 Καί σ' ἐν ἀφύκτοις χερῶν 1005
- 2 Εἶλε θεὰ δεσμοῖς.
- 3 Τόλμα δ', ἐ γὰρ ἀνά-
- 4 ξεις πότ' ἐκέρθεν
- 5 Κλαίων οὐδ' φθιμῶν ἀνῶ.
- 6 Καὶ θεῶν σκότιοι φθίνουσι 1010
- 7 Παιῖδες ἐν θανάτῳ.
- 8 Φίλα μὲν ὅτ' ἦν γε μὴν ἡμῶν,
- 9 Φίλα δ' ἔτι ἔς θανάτου.
- 10 Γεναιοτάταιν δ' πασῶν
- 11 Ἐξέλω κλισίας ἀκοίτην. 1015

Ἀνίστροφὴ β'.

- 1 Μηδὲ νεκρῶν ὡς φθιμῶν
- 2 Χῶμα νομιζέσθω
- 3 Τύμβῳ σᾶς ἀλόχου
- 4 Θεοῖσι δ' ὁμοίως
- 5 Τιμάσθω, σέβας ἐμπόρου. 1020
- 6 Καί τις, δοχμίαν κέλαιον
- 7 Ἐκβαίνων, τόδ' ἐρᾷ.
- 8 Αὐτὰ ποτὲ προὔθανεν ἀνδρὸς,
- 9 Νῦν δ' ὅς τι μάκαρες δαίμων
- 10 Χαῖρ', ὦ πότνι, εὖ δ' οἶσιν. 1025
- 11 Τοιαύτην προσεῖπεν Φῆμα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Καὶ μὴν ὅσ', ὡς εἴκεν, Ἀλκμήνης γένε',
 Ἄδμητε, πρὸς σὴν ἐσίδω πορεύεται.
 Ἡρ. Φίλον πρὸς ἄνδρα χεὶρ λείπειν ἐλδ' ἰέρως,
 Ἄδμητε, μομφαῖς δ' ἔχ' ὑπὸ στυγέων ἔχειν 1030
 Σιγῶντ'· ἐγὼ δ' οἷς χαλκοῖσιν ἠξίωμι
 Ἐγὼ δ' ἔπειθ' ἔξετάζεας φίλῳ.
 Σὺ δ' οἷα ἐφραζες σῆς περικέλευτον νέκυν
 Γυναικός· ἀλλὰ μὲν ἔξενίζες ἐν δόμοις,
 Ὡς δὴ θυγαῖς πῆματος ἀπουδὴν ἔχων 1035
 Κάτ' ἑψα κροῖτα, καὶ θεοῖς ἐσπείσας μίλῳ
 Σποῖδας, ἐν οἴκοις δυστυχῶσι τοῖσι σοῖς.
 Καὶ μέμφομαι δὴ, μέμφομαι πατρὸς τὰδε.
 Οὐ μὲν σε λυπεῖν ἐν χαλκοῖσι βέλομαι.
 Ὡν δ' οὐνεχ' ἦκω, δεῦρ' ὑποσρέψας πάλιν, 1040
 Λέξω γυναικὶ τιῦδέ μοι σῶσαι λαβών,
 Ἐως ἂν ἵππες δεῦρο θρηκίας ἄγων
 Ἐλθω, τύραννοι Βισόνων κατακτατῶν.
 Πράξας δ', ὃ μὴ τύχοιμι, νοσήσαιμι γὰρ,
 Δίδωμι τιῦδέ σοι πρῶτον δόμοις. 1045
 Πολλῷ δ' μόχθῳ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμάς.
 Ἀγῶνα γὰρ πάνδημον εὐρίσκω τινὰς
 Τιθέντας ἀθληταῖσιν, ἄξιον πόνα·
 Ὅθεν κομίζω τιῦδε, νικητήρια
 Λαβών· τὰ μὲν γὰρ κῆφα τοῖς νικῶσιν, ἦν 1050

B b b b b

ἵππες

Ἴππες ἄγεαδ'· τοῖσι δ' αὖ τὰ μείζονα
 Νικῶσι, πυγμῶ δὲ πάλιν, βεφόρβια·
 Γυνὴ δ' ἐπ' αὐτοῖς εἶπετ'· ὀπυχόντι δέ,
 Αἰχρὸν πῦρ' ἔπειτα κέρδος ἦν τόσ' εὐκλείς.
 Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον, σοὶ μέλει γυναικα χρεῖ· 1055
 Οὐ γὰρ κλοπαίαν, ἀλλὰ σὺ πόνον, λαβὼν
 Ἦκω· χροῖω δὲ καὶ σὺ μ' αἰνέσεις ἴσως.
 Ἀδ. Οὗτοι σ' ἀπίζων, ὅθ' ἐν ἐχθροῖσιν παῖς,
 Ἐκρυψ' ἐμῆς γυναικὸς αἰθλίης τύχης
 Ἀλλ' ἄλγος ἄλγῃ τέτ' ἂν ἰὺ προσκείμενον, 1060
 Εἶπερ πρὸς ἄλλου δώμαθ' ὠρμήθης ξένου.
 Ἄλλος δ' κλαίειν τέμνον ἰὺ ἐμοὶ ἔχκον.
 Γυναῖκα δ', εἴ πως ἔστιν, αἰνέμαί σ', ἀναξ,
 Ἀλλόν τι, ὅστις μὴ πέποιθεν, οἷ' ἐγὼ,
 Σώζειν ἄνωχθε Θεοκυλῶν· πολλοὶ δέ σοι 1065
 Ξένοι Φεραίων· μὴ μ' ἀναμνήσῃς πατρῶν.
 Οὐκ ἂν δυναίμεσθαι, τίποτ' ὄρεσιν ἐν δώματι,
 Ἀδακρυς ^{τῆς} εἶ· μὴ νοσῶντί μοι νόσῳ
 Πρῶτ' ἄλλος γὰρ συμφερέα βερνύομαι.
 Πῦρ καὶ τέφοιτ' ἂν δωματίων νέα γυνή; 1070
 Νέα γὰρ, ὥς ἐδῆτι καὶ κόσμῳ πρέπει.
 Πότερα κατ' ἀνδρῶν δῆτ' ἐναικὸς στέγη;
 Καὶ πῶς ἀκραιφνής, ἐν νέῃς σφραγισμένη,
 Ἔσται; τὸν ἠδῶνθ', Ἠεράκλεις, ἔραθρον
 Εἵργειν· ἐγὼ δέ σε προμηθεῖαν ἔχω. 1075
 Ἦ, τ' θανέσθης γάλαμον εἰσέθους, τέφω;

Καὶ

- Καὶ πῶς ἐπεισφρά τλήδε τῆς κείνης λέχης;
 Διπλὴν φοβῶμαι μέμψιν, ἔκ τε δημοτῶν
 Μή τις μ' ἐλέγξῃ, τ' ἐμὴν εὐεργέτην
 Πεθόντ', ἐν ἄλλης δαμνίοις πιτνεῖν νέας· 1080
 Καὶ τ' ἰανύσης, ἀξία δέ μοι σέβειν,
 Πολλὰ προΐοιαν δαί μ' ἔχειν σὺ δέ, ὦ γόναί,
 Ἥτις ποτ' εἶ σὺ, ταῦτ' ἔχουσ' Ἀλκίησσι
 Μορφῆς μέγ' ἴσθι, ἔσθ' ἀποσπῆσαι δέμας.
 Οἶμοι κόμζε πρὸς θεῶν ἀπ' ὀμμάτων 1085
 Γυναῖκα τλήδε, μή μ' ἔλῃς ἡρημόν.
 Δοκῶ γδ, αὐτὴν εἰσεῖν, γοναῖχ' ὀρεῖν
 Ἐμὴν· ὁλοῖ τ' καρδίαν ἐκ δέ ὀμμάτων
 Πηγαὶ κατερρέουσι· ὦ τλήμων ἐγὼ,
 Ὡς ἄρ' ἐπὶ πένθους τῷδε γάμοισι πεθοῦ. 1090
 Χο. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχοιμ' ἀν' εὖ λείπειν τύχην
 Χρὴ δέ, ὅστις εἶ σὺ, καρτερεῖν θεοῦ δόσιν.
 Ἡρ. Εἰ γδ τοσαύτην δύναμιν ἔχῃ, ὥστε σὴν
 Εἰς φῶς προέσται νεπτέρων ἐκ δαμνίων
 Γυναῖκα, καὶ σοὶ τλήδε προστάται χάριν. 1095
 Ἀδ. Σάφ' οἶδα βέλεσθαι σ' ἀν' ἄλλα πῦρ τῷδε;
 Οὐκ ἔστι σὺν γαρόντας εἰς φάθ' μολεῖν.
 Ἡρ. Μὴ νῦν ὑπέσθαι, ἀλλ' ἐνασίμως φέρε.
 Ἀδ. Ῥᾶον πραινεῖν, ἢ παδόντα καρτερεῖν.
 Ἡρ. Τί δ' αὖ περὶ πόλεος, εἰ θέλοις αἰεὶ σέειν; 1100
 Ἀδ. Ἐγνώκα καὶ τὸς, ἀλλ' ἔρως τίς μ' ἔξάγει.
 Ἡρ. Τὸ γδ φιλήσῃ τ' ἰανόντ', ἀλλ' αἰεὶ δαίμων.

Ἀδ.

- Ἄδ. Ἀπώλεσέν με, καὶ τι μάλλον, ἢ λέγω.
 Ἡε. Γυναικὸς ἐδ' ἄλῃς ἡμπλακες· τίς ἀντερεῖ;
 Ἄδ. Ὡς ἄνδρα τόνδε μικρόν ἤδεαθ' βίω. 1105
 Ἡε. Χρόνον μαλαξέει· νῦν δ' ἐθ' ἡδὲ σοὶ κακόν.
 Ἄδ. Χρόνον λέγοις ἂν, εἰ χρόνον τὸ κατθανεῖν.
 Ἡε. Γυνή σε παύσει, ἢ νέε γάμους πόθον.
 Ἄδ. Σίγησον· οἶον εἶπας· οὐκ ἂν ὥοιμην.
 Ἡε. Τί δ'; εἰ γαμείς γ', ἀλλὰ χηρεύσει λέχον; 1110
 Ἄδ. Οὐκ ἔστιν ἥτις τῷδε συκλιθήσεται.
 Ἡε. Μῶν τ' θανέουσιν ὠφελεῖν τι παροδοκάς;
 Ἄδ. Κεῖνίω, ὅπως πέρι ἔστι, τιμᾶσθαι χρεών.
 Ἡε. Αἰνῶ μὲν, αἰνῶ· μωρίαν δ' ὀφλισκάνεις.
 Ἄδ. Ὡς μή ποτ' ἄνδρα τόνδε θυμφίον καλῶν. 1115
 Ἡε. Ἐπήνεσ', ἀλόχῳ πρὸς οὐδέκ' εἰ φίλον.
 Ἄδ. Θάνοίμ', ἐκεῖνίω, καί περ οὐκ οὔσαν, παροδούς.
 Ἡε. Δέχου νῦν εἴσω τήνδε θνητὴν δόμῳ.
 Ἄδ. Μὴ πρὸς σέ τ' ἀπείραντος ἄντομαι Διός.
 Ἡρ. Καὶ μὴν ἀμαρτίῃ γε, μὴ δρᾶσαι τῆδε. 1120
 Ἄδ. Καὶ δρῶν γε, λύπη καρδίᾳ διχθήσομαι.
 Ἡε. Πιστοῦ· τίχ' ἂν γὰρ εἰς δέον πέσοι χάρις.
 Ἄδ. Φεῦ.
 Εἶθ' ἔξ ἀγῶντον τήνδε μὴ λάβεις ποτέ.
 Ἡε. Νικῶντι μέν τοι ἢ σὺ στυγνικᾶς ἐμοί. 1125
 Ἄδ. Καλῶς ἔλεξας· ἡ γυνὴ δ' ἀπελθέτω.
 Ἡε. Ἀπεισιν, εἰ χρόν' ἄρ' ἔστι δ', εἰ χρεών, ὄρα.
 Ἄδ. Χρὴν, σὲ γε μὴ μέλλοντ' ὀρραίνεν ἐμοί.

Ἡε.

- Ἡρ. Εἰδώς τι παῖδά τίηδ' ἔχω προθυμίαν.
 Ἀδ. Νίκα νῦν ἔμην αἰδανοντά μοι ποιῆς. 1130
 Ἡρ. Ἀλλ' ἔδ' ὅθ' ἡμᾶς αἰνέσεις πιδόν μόνον.
 Ἀδ. Κομίζετ', εἰ γὰρ τίηδε δέξαας δόμοις.
 Ἡρ. Οὐκ οὐ μεθέλω τ' γυναικὸς περσάπολις.
 Ἀδ. Σὺ δ' αὖτὸς αὐτὴν εἰσεγ', εἰ δοκεῖ, δόμοις.
 Ἡρ. Εἰς οὐκ ἔμην ἔγωγε θήσομαι χεῖρας. 1135
 Ἀδ. Οὐκ αἶν θήσομι· δῶμα δ' εἰσελθεῖν πάρα.
 Ἡρ. Τῇ σὴ πέποιθα χεῖρ δέξα μόνη.
 Ἀδ. Ἀναξ, βιάζη μ' ἔμελλοντα δρᾶν τίηδε.
 Ἡρ. Τόλμα προτέρων χεῖρας, ἔμην ξένος.
 Ἀδ. Καὶ μὴν περσύνω, Γοργόν' ὡς χερσάτομον. 1140
 Ἡρ. Ἐχεις; Α. Ἐχω καί. Ἡ. Σῶζε νῦν καὶ τ' Διὸς
 Φόσας πότ' εἴ) παῖδα γυναιῶν ξένον.
 Βλέψον δ' εἰς αὐτὴν, εἰπὸς δοκεῖ πρέπειν
 Γυναικί· λύπης δ' εὐτυχῶν μεδίεσσον.
 Ἀδ. ὦ θεοί, τί λάξω; θαῦμάνελπισον τόδε 1145
 Γυναικὸς λάβουσα τίηδ' ἐμὲν ἐπιτύμως,
 Ἡ κέρτομός με θεῶ τις ἐκπλήσσει χαρά;
 Ἡρ. Οὐκ ἔστιν ἄλλα τίηδ' ὀρεῖς δαίμαρτα σκῆ.
 Ἀδ. Ὅρα γε, μή τι φάσμα νερτέρων τόδ' ἦ.
 Ἡρ. Οὐ ψυχρογῶν τόνδ' ἐποιήσω ξένον. 1150
 Ἀδ. Ἀλλ', ἔμην ἔραπτον, εἰσεγὼ δαίμαρτ' ἐμὲν;
 Ἡρ. Σάφ' ἔδ'· αἰπτεῖν δ' οὐ σε θαυμάζω πύχλω.
 Ἀδ. Θίγω προσείπω ζῶσαν ὡς δαίμαρτ' ἐμὲν.
 Ἡρ. Πέσσειτ'· ἔχεις γὰρ πᾶν ὅσον περ ἦθελες.

378 ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ

- Ἄδ. ὦ φιλάτης γυναικὲς ἔρμαι, ἢ δέμας, 1155
 ἔχω σ' αἰεθλαίης, εὐποτ' ὀψείδ' ἀπαῖν.
 Ἡρ. ἔχεις φθύνῃ, ἢ μετ' ἰόντοίς ἔσθιν.
 Ἄδ. ὦ ἔμεγίστου Σίμωνος εὐχρῆς πύκνοι,
 Εὐδαίμονόιν, ἔτ' ὁ φέρων πατήρ
 Σώζοι, αὐτὸν δὲ πᾶσι εὐαγγέλιον φέρει. 1160
 Πῶς τήνδ' ἐπεμψας ἰέρην εἰς φάει, οὐδὲ
 Ἡρ. Μάχην στυγερὰς διαιμένην ἀπὸ κοινοῦ.
 Ἄδ. Πῶς τόνδε θανάτῳ φέρεις ἀγῶνα στυγερῶν;
 Ἡρ. Τύμβον ἥρ' αὐτὸν ἐκ δόχου μύσσης χερσὶ.
 Ἄδ. Τί γὰρ ποτ' ἦδ' ἀναιδὲς ἔσται γυνή;
 Ἡρ. Οὐπω γέμεις οὐ τῶδε παροτρυνόμεναι
 Πάλλει, πρὶν αἶψ' ἦτοίσι ποῖα κερταίης
 Ἀφαγίῃ, ἢ τρέψαι μὲν φάει. 1170
 Ἀλλ' εἰσαγ' αὖτις σῆμα, ἔτ' ἀνέμῳ εἰν,
 Τολοπὸν, Ἀδμήτ', αὐτὸν δὲ πᾶσι ἔσθιν.
 Καὶ χαῖρ'· ὅτ' ἔτ' ἐπεμψέμεν ποῖον
 Σθενέλει τυράνῳ παιδὶ παρὸν παλίν.
 Ἄδ. Μείνον ἥρ' ἡμῖν, ἔτ' ἐκείνῳ γυναι.
 Ἡρ. Αὖτις σῆμα, ἔτ' ἀνέμῳ εἰν δᾶ.
 Ἄδ. Ἀλλ' εὐτυχίης· ἰσχυρὸν δ' ἔλδοις ἔσθιν. 1175
 Ἀσπίς γ', παστὴν τ' ἐνέπω παρὰ χεῖρα,
 Χορὸς ἐπ' ἐσθλαῖς συμφραδίῃσι ἰσχυρῇ,
 Βωμόν, τε κλισίῃν βεβύτοισι παρὰ ποταμῷ.
 Νῦν γὰρ μεθυμένοντα βελτίῳ βίῳ
 Τῷ πρέσβει, ἢ γὰρ εὐτυχῶν ἀγῶνα. 1180

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ

Πολλὰ μορφαὶ τῆς δαιμονίας,
Πολλὰ δ' αἰλπίας κραίνει θεοί·
Καὶ τὰ δοκίμ' οἷα ἐτελέσθην,
Τῶνδ' αἰδοκίμων πόρον εὔρε θεός·
Τοίονδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

1185

Εὐριπίδου Ἀλκήστιδος τέλ. 6.

978 ИТЭНКАА ТСАМНУЭ

ЛОДІ ПАЙА

С. 14

1907

[illegible]

ALL INFORMATION CONTAINED HEREIN IS UNCLASSIFIED

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 1, 1861. It is a formal communication, and it is the first of its kind in the history of the United States. The President, James Buchanan, is writing to the Congress, and he is doing so in a very formal and dignified manner. He is addressing the Congress as "The Congress of the United States," and he is signing the letter "James Buchanan, President of the United States." The letter is a very important document, and it is one of the most important documents in the history of the United States. It is a document that has been read and studied by many people, and it is a document that has been praised and admired by many people. It is a document that has been called "the most important document in the history of the United States," and it is a document that has been called "the most important document in the history of the world."

1911

EURIPIDIS

ALCESTIS.

D R A M A T I S

P E R S O N Æ.

A P O L L O.

O R C U S.

C H O R U S Senum P H E R Æ O R U M.

S E M I C H O R U S.

A N C I L L A A L C E S T I D I S.

A L C E S T I S.

S E R V U S.

A D M E T U S.

E U M E L U S, A D M E T I Filius.

H E R C U L E S.

P H E R E S, A D M E T I Pater.

M U T A P E R S O N A, A D M E T I viz. et A L C E S T I D I S Filia.

Prologum autem agit A P O L L O.

E U R I P I D I S

A L C E S T I S.

I A M B I.

Ap. **O** Domus Admeti, in qua sustinui ego
Servilem mensam boni-consulere, quamvis
essem deus.
Jupiter enim, interfecto filio meo, causa,
Æsculapio, pectoribus immisso fulmine.
Cujus causa ego iratus, fabros dialis ignis, 5
Occidi Cyclopes: itaque me servire pater
Mortalem apud virum, horum multam, coegit.
Cum igitur venissem in hanc terram, boves pavi
hospitis,
Et servavi hanc domum usque in hunc diem.
In pium enim virum pius incidi, 10
Filium Pheretis, quem liberaui a morte,
Parcis deceptis. Promiserunt enim mihi deæ,
Admetum præsentem mortem effugitum esse,
Alio cadavere inferis factâ permutatione dato.
Cumque omnes exploraret et circumiret amicos 15
Patrem, et anum matrem, quæ ipsum peperit,
Neminem tamen invenit præter conjugem, quæ
vellet
Mori pro ipso, et non amplius intueri hanc lucem;
Quæ nunc in ædibus manibus gestatur,
Agens animam: eam enim in hoc die 20
Fatale est mori, et discedere ex vitâ.
Ego verò, ne me piaculum in domo deprehendat,
Relinquam ædium harum charissima tecta:
Jam enim hunc Orcum video prope nos esse,
Sacerdotem mortuorum, qui ipsam ad inferos 25
Est deducturus: convenienter autem advenit,
Hunc diem observans, quo fatale est eam mori.

A N A P Æ S T I.

Orc. Ehem, ehem; ah, ha?
Quid tu ad ædes has? Quid tu versaris hinc,
Phœbe? rursus injustè facis, inferorum honores
Carpens et tollens.
Non satis tibi fuit fatum Admeti
Impedire, Parcas dolosâ
VOL. IV.

Decipienti technâ? nunc verò iterum
Manum arcu armans excubas,
Quæ hoc promisit, maritum liberans,
Ipsa pro eo mori, Pelizæ filizæ.

35

I A M B I.

Ap. Bono sis animo, Jus enim et rationes bonas habeo:
Orc. Quid igitur arcu opus est, si jus habes?
Ap. Utilitatum est mihi semper hæc gestare. 40
Orc. An etiam injustè his ædibus opitulari?
Ap. Angor enim calamitatibus amici viri.
Orc. Et defraudabis me etiam hoc altero mortuo?
Ap. At ne illum quidem per vim tibi abstuli.
Orc. Quomodo igitur supra terram est, non autem sub
terrâ? 45
Ap. Quia uxorem permutavit, ad quam abducendam tu
nunc venis.
Orc. Et quidem abducam sub terram ad inferos.
Ap. Accipiens eam abi: nescio enim, an tibi persuadere
possim.
Orc. Occidere videlicet illumque oportet; ad hoc enim
constituti sumus.
Ap. Non: sed cunctantes senes interficere. 50
Orc. Capiam rationem, et studium tuum.
Ap. Licetne igitur, ut Alcestis ad senectutem perve-
niat?
Orc. Non licet: me quoque honore delectari putes.
Ap. Certè non plus unâ animâ poteris auferre.
Orc. Quum juvenes obeunt, majorem consequor glo-
riam. 55
Ap. Si verò anus moriatur, splendidius sepelietur.
Orc. Utilem divitibus, Phœbe, legem ponis.
Ap. Quid dixisti? an etiam secellisti, præditus sapi-
entia?
Orc. Redimerent, quibus facultas adest, ut senes more-
rentur.
Ap. An non igitur placet tibi dare mihi hoc bene-
ficio? 60
Orc.

B b

- Ors.* Non certè: nôsti enim meos mores.
Ap. Infensos hominibus, et diis invisos.
Ors. Non potes omnia obtinere, quæ non convenit te
habere.
Ap. Certè tu mitesces, quanquam sis valde crudelis:
 Talis vir ad hanc Pheretis domum venit, 65
 Mittente Eurystheo equestrem ad
 Currum Thraciæ ex locis frigidis,
 Qui in his Admeti ædibus hospitio exceptus,
 Per vim tibi hanc mulierem eripiet.
 Nec tibi à nobis erit gratia, 70
 Et tamen hæc facies, et mihi eris invisus.
Ors. Etiam si tu multa dicas, nihil tamen plus obtinebis:
 Hæc enim mulier descendit in Plutonis domos.
 Accedo autem ad eam, ut gladio sacra auspicer:
 Iste enim est sacer diis inferis, 75
 Cujus hic gladius lustravit capillum capitis.

ANAPÆSTI.

- Chs.* Unde est hoc silentium ante atria?
 Cur tacet domus Admeti?
Sem. Sed neque ullus amicorum prope est,
 Qui sitet utrum mortuum 80
 Reginam lugere oporteat, an
 Adhuc vivens lumen videat Pelias filia
 Alcestis, quæ mihi quidem et omnibus talis op-
 tima
 Mulier est visa
 Erga suum maritum fuisse. 85

Strophe 1.

- Sem.* Audistne aliquis vel ejulatum, vel manuum stre-
 pitum
 In ædibus, vel luctum, tanquam re confecta?
Sem. Imò verò ne ullus quidem servorum
 Stat ad portas.
 Utinam enim medius inter fluctus hujus cala-
 mitatis, 90
 O Pæan, appareat.

ANAPÆSTI.

- Sem.* Non tacerent intus, si esset mortua: non
 Enim jam ex ædibus cadaver elatum disparuit.
Sem. Unde o, prægestis? quid tibi animum addit?
Sem. Quomodo solitarias exequias Admetus 95
 Dilectæ conjugis peregrinet?

Strophe 2.

- Sem.* Non enim video ante fores
 Fontanam, ut receptus est mos,
 Aquam, pro defunctorum foribus,
 Comaque nulla ad vestibulum se- 103
 sta est, quæ profectò sunt in luctu mortuorum.
 Non plangit manus coetui juvenili mulierum.

ANAPÆSTI.

- Sem.* Atqui hæc est rata dies,

- Sem.* Quid hoc ais?
Sem. Quà fatale erat eam sub terram ire. 105
Sem. Attigisti animum, attigisti etiam mentem.
Chs. Decet, quando boni tristantur,
 Lugere, quisquis
 Bonus confirmatur ab initio.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

1. Verum neque navem, 110
 2. Est quo terrarum aliqua
 3. Mittens, vel in Lyciæ,
 4. Vel ad ficcas
 5. Hammonis sedes,
 6. Hujus miseræ liberare possit 115
 7. Animam. Fatum enim crudele
 8. Appropinquat. Deorum verò ad aras
 9. Nullam amplius habeo
 10. Sacerdotem, ad quem accedam.

Antistrophe.

1. Solus verò si in hac luce esset 120
 2. Oculis videns,
 3. Phœbi filius *Asclepius*, relictis
 4. Rediret *Alceste* tenebrosos sedibus,
 5. Et portis Plutonis;
 6. Mortuos enim resuscitabat, 125
 7. Priusquam cum interfecit à Jove vibratum
 8. Telum ignis fulminis.
 9. Nunc verò quam vitæ
 10. Spem exspecto?

ANAPÆSTI.

- Omnis enim nunc tentata sunt regibus; 130
 Ad omnes autem aras deorum
 Cruenta sacrificia plenè cumulantur;
 Et tamen horum malorum nullum est remedium.

IAMB I.

- Sed ecce quedam famularum ex ædibus egreditur
 Lacrymans: quem eventum audiam? 135
 Lugere quidem, si quid heris accedit,
 Veniam meretur: utrum autem adhuc sit viva
 mulier,
 An verò perierit, scire velimus.
An. Et vivam dicere, et mortuam licet tibi.
Chs. Quomodo autem idem potest mortuus esse, et vi-
 vere? 140
An. Jam morti est vicina, et agit animam.
Chs. O miser, quali qualis existens uxore privaris!
An. Nondum hoc scit dominus priusquam acciderit.
Chs. Nulla spes igitur servandæ vitæ superest?
An. Fatalis enim dies violentè accedit. 145
Chs. Num igitur sunt illi solennia?
An. Ornatus est paratus, quo eam sepeliet maritus.
Chs. Scito nunc illa, quod gloriòse morietur,

Et

Et longe optima mulier omnium, quæ sub sole
fuit.

An. Quomodo vero non optima? quis vero contra-
dicat? 150

Quid convenit aliud fieri præstantissimam
Mulierem? quomodo enim magis ostendat ulla
Se magni facere maritum, quam si velit pro eo
mori?

Et hæc quidem universa civitas novit:
At quæ domi egit, miraberis audiens. 155

Postquam enim sensit fatalem diem
Adole, fluviali aqua candidum corpus
Lavit, et accipiens ex cedris arces
Vestes, et ornamenta, decorè se ornavit,
Et stans ante focum precabatur: 160

O domina, ego enim infra terras eo,
Postremum te adorans petam,

Ut orphanos meos cures, et alteri quidem charam
Jungas conjugem, alteri vero generosum maritum:

Neque, quemadmodum ipsam parens perit, 165
Liberi moriantur immaturo: sed felices
In solo patrio jucundam vitam impleant.

Ad omnes porro aras, quæ erant in ædibus Admeti,
Accessit, illisque coronavit, et precata est,

Avellens à myrti ramis frondem 170
Sine ejulatu, sine gemitu: neque venturum
Malum mutabat florentem colorem cunctis.

Deinde vero irruens in thalamum, et in lectum,
Ibi tunc lacrymari coepit, et dixit hæc:

O lecte, in quo virginem solvi ego 175
Puellæ zonam cum hoc viro, pro quo jam morior,
Vale: non enim te odi. Perdidisti tamen me
Solum. Verita enim te prodere, et maritum,
Morior: alia vero aliqua mulier te possidebit,
Non quidem castior, sed fortasse felicior. 180

Osculabatur autem ramis involuta: totus vero lectus
Ex oculis manante rigabatur proluvie.

Postquam autem multarum lacrymarum habuit sa-
tietatem,

Procedit extra thalamum, discedens à lecto:
Et sæpe egressa ex thalamo, eodem rediit, 185
Et abiecit se in lectum iterum atque iterum.

Liberi vero à matris veste pendentes
Plorabant: illa vero suscipiens in ulnas,
Salutabat alias alium, tanquam jam moritura.

Omnes autem famuli in ædibus plorabant, 190
Dominam miserantes: illa vero dextram
Porrigebat singulis: et nullus erat tam vilis,
Quem non alloqueretur, et compellaretur ab eo
vicissim.

Hæc mala sunt in ædibus Admeti:
Et mortuus quidem perisset; nunc vero cum mor-
tem effugerit, 195

Tantum dolorem habet, cujus nunquam obli-
viscet.

Cbo. Certè his malis gemet Admetus,
Siquidem cum oportet privari bonâ conjugem.

An. Jam plorat, in manibus habens charam conjugem,
Et precatur eam, nè se deserat, impossibilia 200

Querens: consumitur enim, et contabescit morbo.
Jam enim resoluta miserum manuum pondus,
Tamen, quamvis paululum, adhuc spirans,
Vult intueri splendidum lumen solis,

Quod nunquam rursus, at nunc postremum 205
Radios globumque solis sit visura.

Sed abibo, et tuam nunciabo præsentiam:
Non enim omnes subditi bene volunt dominis,

Ut benevoli accedant in malis:
Tu vero es vetus amicus dominis meis. 210

Strophe I.

Cbo. 1 O Jupiter! quis tandem exitus ex malis

2 Erit, et remedium fortunæ,

3 Quæ nostris adest dominis?

4 Egreditur aliquis: an radam totam?

5 An atrum cultum vestium 215

6 Induemus jam?

An. 7 Manifesta quidem,

8 Manifesta certè, o Amici, sed tamen Deos pre-
cemur:

9 Deorum enim est potentia maxima.

10 O rex Apollo, 220

11 Invenias aliquam Admeto malorum vitandorum
rationem.

12 Largire jam, largire eam,

13 Nam et antehac invenisti:

14 Nunc quoque sis liberator ex morte,

15 Mortiferumque profliga Plutonem. 225

Antistrophe I.

1 Papæ! papæ! heu, heu! Io, io.

2 Fili Pheretis, qualia pateris

3 Uxore tuâ privatus.

4 Heu, heu! digna et hæc sunt cæde,

5 Et plus, quam laqueo collum 230

6 Sublimi admove,

7 Non tantum enim charam,

8 Sed etiam charissimam conjugem

9 Hoc die mortuam cernes.

10 Vide, vide. 235

11 Hæc ex ædibus jam, et maritus egreditur.

12 Geme, o vociferare,

13 O Phæcea tellus, optimam

14 Mulierem contabescens morbo

15 Sub terrâ, infernum ad Plutonem. 240

ANAPÆSTI.

Nunquam firmabo nuptiis

Plus habere voluptatis, quam doloris:

Conjecturam faciem et ex iis, quæ antea vidi,

Et hanc regis fortunam videns:

Qui amissa optima conjugem 245

Hæc non vitalem

Vivet posthac vitam.

Strophe II.

Al. 1 O Sol et lumen dici,

2 Et cælestes turbines

3 Nubium volitantium. 250

Ad. 4 Videt te et me ambos calamitosos,

5 Nihil in deos peccantes, pro quo moriaris.

Antistrophe

Antistrophe II.

- Al.* 1 O terra, et atriorum tecta,
2 Nuptialesque thalami,
3 Paternæ lolci. 255
Ad. 4 Erige te ipsam, ô misera, nè me prodas:
5 Et precare deos rerum dominos, ut tui misereantur.

Strophe III.

- Al.* 1 Video biremem, video scapham,
2 Mortuorum autem portitor, habens manum ad contum,
3 Charon me jam vocat: quid, inquit, cunctaris?
4 Festina, tu remoraris. At parata sunt,
5 Iratus quæ ille accelerat.
Ad. Heu mihi, acerbam hanc mihi navigationem
Dixisti: ô misera, quàm acerbè affingimur.

Antistrophe III.

- Al.* 1 Abducit me, abducit me quis (non vides?) 265
2 In aulam mortuorum, ex cæruleis superciliis
3 Torvum tuens alatus Pluto.
4 Quid agis? dimitte: qualem viam ego miserima ingredior?
Ad. Calamitosam amicis, horum verò mihi maximè,
Et liberis, quibus hic luctus communis est.

Epodus.

- Al.* Dimittite, dimittite me jam:
Inclinate me; non valeo
Pedibus, propè mors adest.
Tenebrosa verò nox ad oculos serpit. 275
O liberi, liberi, non ampliùs jam,
Non ampliùs jam vestra mater superest,
Læti, ô filii, hoc lumen intueamini.

ANAPÆSTI.

- Ad.* Heu mihi, audio hunc tristem sermonem,
Et quâlibet morte mihi maiorem, 280
Per deos, ne velis me deserere,
Ne, per liberos, quos derelinques:
Sed animum recipe:
Te enim mortuâ ego non ampliùs ero.
Penes enim te est, ut vivam, vel non vivam: 285
Tuam enim amicitiam veneramur.

IAMB I.

- Al.* Admete (vides enim quomodo se res meæ habent)
Dicere cupio tibi, priusquam moriar, quæ volo
Ego te honore afficiens, et pro mea
Vitâ constituens te, ut lucem hanc aspicias, 290
Moriæ pro te: cum liceret mihi non mori,
Sed habere virum Theſſalum, quemcunque vellem,
Et habitare domum beatam regno.
Non volui vivere à te avulsa
Cum liberis orbis patre, nec peperci mihi, 295

Juventutis habens dona, quibus oblectarer.
Atqui pater tuus, et mater te prodiderunt,
Cum ipsis, quoad ætatem, pulchrè federet mori,
Pulchrè etiam servare filium, et gloriôsè mori.
Solum enim ipsis eras: nec ulla spes erat, 300
Te mortuo, ipsos genituros aliam sobolem.
Et ego vixissem, et tu, reliquum tempus,
Nec tu orbatus tuâ conjuge gemerès,
Neque liberos orbos educares. Verum hæc quidem

Deorum aliquis effecit ut ita se haberent. 305
Sed sit ita. Tu verò nobis hanc memento habere gratiam:

Nunquam enim à te dignam postulabo,
(Nam nihil est vitâ preciosius.)
Justam tamen, ut ipse dices (hos enim amas
Non minus quàm ego liberos siquidem sapis) 310
Hos patere dominos meæ domûs esse:
Et non superinducas novercam his liberis;
Quæ cum me deterior sit mulier, ex invidiâ
Meis et tuis liberis manus injiciet.

Nè facias igitur hæc, abs te peto. 315
Noverca enim uxori succedens, liberis est inimica
Prioribus, nihilo mitior quàm vipera.
Et filius quidem masculus, patrem habet magnum propugnaculum.

Quem jam affatus est, & compellatus est vicissim.
Tu verò, ô filia mea, quomodo educaberis honestè? 320

Qualem nacta conjugem tui patris,
Nè tibi aliquam turpem imponens famam,
In ipso pubertatis flore corrumpat tuas nuptias?
Non enim mater te unquam nuptui dabit,
Nec in partu tuo te confirmabit animum addens, 325
ô filia,

Præſens, ubi nihil est matre gratius.
Oportet enim me mori: et hoc non in crastinum,
Neque in tertium diem Parcæ malum adventat:
Sed statim inter mortuos numerabor.

Valete hilares: et tibi quidem, marite, 330
Licet gloriari, te habuisse optimam conjugem:
Vobis verò, liberi, vos esse matre natos optimâ.

Cho. Bono sis animo: pro hoc enim dicere non vereor:
Faciet hæc, si modò de sano mentis statu non excidit.

Ad. Fient hæc, fient, nè metuas: postquam enim ego te 335

Viventem habui, et mortua mea conjunx
Sola vocaberis, et nulla pro te
Sponsa Theſſala me compellabit virum suum.
Nulla est tam nobili patre nata,
Nulla alioqui formâ eminentissima mulier. 340
Satis enim liberorum habes; horumque fruitionem precor

Deos mihi contingere: te enim non fruimur,
Feram autem luctum non tantum annum
Sed donec vita mea duraverat, ô conjunx,
Adversatus, quæ me peperit, odioque habens meum 345

Patrem: nomine enim erant amici, non re.
Tu verò dans charissima pro mea
Vitâ, servasti me: an non igitur gemere adest,
Amittenti te talem conjugem?

Tollam

Tollam verò comestationes, et convivarum fo-
dalitia, 350

Et coronas et musam, quæ occupavit meam do-
mum :

Non enim unquam amplius attingam barbitum,
Neque animam erigam canere ad Libycam

Tibiam : tu enim eripuisti mihi oblectationem
vitæ.

Solerti verò manu artificum corpus tuum 355
Effictum in lecto collocabitur :

Cui adjacebo et circumjiciens manus,
Vocans tuum nomen, charam in ulnis

Videbor habere conjugem, quamvis non habeam.
Frigidam quidem opinor oblectationem, sed tamen
onus 360

Animæ exhauriam ; in somnis verò
Occurrens oblectabis me. Gratum enim est a-
micus,

Etiam noctu videri, quocunque tempore ad-
fuerit :

Si verò mihi Orphei adesset lingua, et carmen,
Ut filiam Cereris, aut ejus maritum 365

Demulcens carmine, ab inferis reducere te pos-
sem,

Descenderem : nec me Plutonis canis,
Neque deductor animarum Charon qui ad remum
sedet,

Cohiberent, priusquam te in vitam reducerem.
Verum illic me expecta, quando moriar, 370

Præparaque domicilium, ut mecum habitatura.
Mandabo enim in iisdem cedrinis arcis mea

Tecum hi ponant, et ut latera componant prope
Lateram tuam : utinam enim ne mortuus quidem un-
quam

A te sejunctus sim, quæ sola mihi fuisti fida. 375

Cho. Et ego sanè hunc luctum, ut amicus cum amico,
Tristem propter hanc unam tecum feram : ipso enim
est digna.

Alc. O liberi, vos jam audivistis hæc
Patrem dicentem, se nullam aliam ducturum un-
quam

Uxorem vobis, neque me neglecturum. 380

Ad. Et nunc affirmo eadem, et faciam hæc.

Alc. Hæc conditione accipe liberos ex manibus meis.

Ad. Accipio gratum certè munus ex amicæ manu.

Alc. Tu nunc sis istis mater pro me liberis.

Ad. Ingens certè necessitas orbatis te talem me esse.

Alc. O liberi, cum vivere me decebat, ad inferos eo.

Ad. Hei mihi, quid igitur faciam te orbatus ?

Alc. Tempus minuet tibi luctum : mortuus nihil est.

Ad. Duc me tecum per deos oro, duc ad inferos.

Alc. Nos sufficimus, qui pro te morimur. 390

Ad. O fatum, quali conjugem me privas ?

Alc. Atqui tenebricosi mei gravantur oculi.

Ad. Perii igitur, si me jam reliqueris, mulier.

Alc. Ut non amplius viventem, nihil me dixeris esse.

Ad. Erige faciem, ne relinquo tuos liberos. 395

Alc. Non quidem volens : sed valeant liberi.

Ad. Intuere eos, intuere. *Alc.* Nihil amplius sum.

Alc. Quid agis ? deseris nos ? *Alc.* Vale. *Ad.* Perii

Cho. Excessit, non amplius est Admeti conjunx.

VOL. IV.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

Eum. 1 Hei mihi propter calamitatem : mater jam ad
inferos 400

2 Abiit : non amplius est, ô

3 Pater, sub sole :

4 Deserens autem vitam,

5 Fecit me orphanum misera.

6 Vide enim, vide palpebras, et 405

7 Resolutas manus.

8 Audi, audi, ô

9 Mater, te obsecro,

10 Ego te, ego, ô mater, nunc saltem voco,

11 Tuus pullus, ad os tuum cadens. 410

Ad. Vocas neque audientem, neque videntem : itaque
ego

Et vos gravi calamitate percussi sumus,

Antistrophe.

Eum. 1 Ego juvenis adhuc relinquo à charâ, ô pater,

2 Solusque matre, ô

3 Tristitia utique passus 415

4 Ego mala,

5

6 Tuque mecum, soror puella,

7 Eadem sustines. O pater

8 Frustrâ, frustrâ, uxorem du- 420

9 xisti, neque ad senectæ

10 Finem pervenisti cum istâ ; prius enim est mor-
tua :

11 Te autem moriente, ô mater, domus periit.

I A M B I.

Cho. Admete, necesse est hanc calamitatem ferre.

Tu enim neque primus, neque postremus mor-
taliū 425

Uxore bonâ privatus es : scias autem

Quod omnibus nobis mors debetur.

Ad. Scio sanè, nec subito hoc malum
Advolavit : cum verò scirem hæc, cruciabar jam-
pridem.

Sed, enim cadaveris faciam solennem elationem,

Adeste, et unâ per vices capite

Lugubre carmen inferorum implacabili Deo :

Omnibus verò Thessalis, quibus ego præsum,

Jubeo participes esse luctûs hujus mulieris,

Cæsariæ rasâ, et nigrâ veste : 435

Quadrigisque, si qui jungitis, et singularibus

Equis sermo secate cervicis jubam.

Tibiarum verò ne per urbem, neque lyra strepitus

Sit, duodecim integris mensibus.

Non enim ullum aliud charius cadaver sepeliam,

Quàm hoc, neque quod sit plus de me speritum :
digna autem

Est, quæ hæc a me afficiatur, siquidem pro me
est mortua sola.

Cc

ANTIS-

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

- Cho.* 1 O Peliae filia,
 2 Laeta mihi in Plutonis regno
 3 Tenebrosam domum colas. 445
 4 Sciat autem Pluto nigricomus
 5 Deus, et qui ad remum,
 6 Et ad gubernaculum senex
 7 Mortuorum deductor sedet,
 8 Se jam longè longè optimam mulierum 450
 9 Transvexisse trans paludem Acherontiam
 10 Cymbiâ biremi.

Antistrophe 1.

- 1 Multum te Poetae
 2 Canent, et in montanâ habente septem fides
 3 Lyrâ, et in hymnis sine lyrâ cantatis cele-
 brantes, 455
 4 Spartae, quando annum Carnei
 5 Redit tempus
 6 Mensis, tenente coelum
 7 Per totam noctem lunâ,
 8 Et in divitibus beatis Athenis. 460
 9 Talem reliquisti moriens cantilenam
 10 Carminum cantoribus.

Strophe 2.

- 1 Utinam penes me esset,
 2 Possémque te emittere
 3 In lucem ex Plutonis tectis, 465
 4 Et ex Cocyti fluentis
 5 Fluviali et infernali remo.
 6 Tu enim, ô unica, et chara mulierum,
 7 Tu tuum sustinisti
 8 Maritum pro tuâ permutare 470
 9 Vitâ ex inferis: levis
 10 Terra cadat super te, mulier.
 11 Si quod verò novum elegerit maritus connu-
 bium,
 12 Profecto valde mihi erit
 13 Odiosus, liberisque tuis. 475

Antistrophe 2.

- 1 Cùm ejus mater non voluerit
 2 Pro filio terrâ condere
 3 Corpus, neque pater senex
 4 [Mortem à suo filio depellere]
 5 Quem genuerunt, nec sustinuerunt 480
 6 Detestandi, habentes canam comam.
 7 Tu verò in pubertate juvenili
 8 Pro viro juvene moriens abis.
 9 Tali contingat mihi potiri
 10 Conjuge charâ lecti sociâ: 485
 11 Hæc enim fors in vitâ est rara.
 12 Certè mecum sine molestiâ
 13 Per omne ævum viveret.

I AMBI.

- Her.* O hospites, hujus Phœææ terræ incolæ,
 Admetum in ædibus an invenio? 490
Cho. Est domi filius Pheretis, ô Hercules.
 Verùm dicito, quæ causa te in Thessalorum re-
 gionem
 Mittit, ut ad hanc Phœææ civitatem accedas?
Her. Tirynthio Eurystheo quendam conficio laborem.
Cho. Et quo vadis? cui adstrictus es errationi? 495
Her. Ad quadrijugum currum Diomedis Thracis aufe-
 rendum.
Cho. Quomodo igitur hoc poteris? an es inscius hos-
 pitis?
Her. Inscius; nondum veni in Biffonum agrum.
Cho. Non poteris fieri dominus equorum sine pugna.
Her. Sed non erat mihi possibile labores istos recusare.
Cho. Interfecto igitur eo redibis, aut interfectus ibi ma-
 nebis.
Her. Non hoc certamen primum curram ego.
Cho. Quid verò lucri-facies victo domino?
Her. Equos adducam Tirynthio regi.
Cho. Non facile est frænum injicere genis. 505
Her. Nisi spirent ignem è naribus.
Cho. At homines lacerant rapidis genis.
Her. Pabulum dicis montanarum ferarum, non equo-
 rum.
Cho. Videbis præsepia sanguine conspersa.
Her. Ipse verò, qui aluit, cujus patris filium se jactat?
Cho. Martis, Thraciarum peltarum auro-abundantium
 Rex.
Her. Et hunc meo fato congruum laborem narras:
 Durum enim semper est, et in arduum tendit.
 Nempe oportet me cum filiis, quos Mars genuit,
 Pugnam committere; primum quidem cum Ly-
 caone, 515
 Deinde verò Cygno: hoc verò tertium venio
 Certamen commissurus cum equis, et domino.
 Sed nemo est, qui Alcmenæ filium
 Unquam visurus sit metuentem hostilem manum.
 Atqui ecce dominus hujus terræ 520
 Admetus, egreditur ex ædibus.
Ad. Salve, fili Jovis, Perseique à sanguine orte.
Her. Et tu salve, rex Thessalorum, Admete.
Ad. Optârim quidem: scio te mihi esse benevolum.
Her. Quam ab rem tonsurâ hæc lugubri insignis es?
Ad. Sepulturus sum hodie quoddam cadaver.
Her. Deus igitur arceat malum à tuis liberis.
Ad. Vivunt in ædibus liberi, quos ego genui.
Her. Pater verò fortasse ævo maturus obiit, si modò
 obiit.
Ad. Vivit et ille, et mater mea, ô Hercules. 530
Her. Num verò Alcestis tua uxor obiit?
Ad. Dupliciter de eâ possum respondere.
Her. Utrum de mortuâ, an de vivâ dicis?
Ad. Est et non est, et dolore afficit me.
Her. Nihilo plus scio; obscura enim dicis. 535
Ad. Non scis fatum, quod subire eam oportet?
Her. Scio, eam assensisse pro te mori.
Ad. Quomodo igitur adhuc est, siquidem hæc pro-
 misit?

Her.

- Her.* Ah! ne ante *tempus* uxorem luge, in hoc differ.
Ad. Obiit qui moriturus et qui mortuus est, non amplius in vivis est. 540
Her. Aliquid *tamen* interesse existimatur inter esse et non esse.
Ad. Tu sic sentis, Hercules, ego verò aliter.
Her. Cur ergo ploras? quis amicorum mortuus est?
Ad. Mulier; mulieris modo meminimus.
Her. Utrum alienigena, an quæ tibi cognata fuerit?
Ad. Alienigena; sed tamen erat necessaria *meis* ædibus.
Her. Quomodo igitur in tuis ædibus vitam amisit?
Ad. Hic educata est pupilla, patre mortuo.
Her. Heu! Utinam invenissemus te, Admete, non dolentem.
Ad. Ut verò quid facturus hunc subsuis sermonem?
Her. Hospitis ad aliam domum ibo.
Ad. Non licet, ô rex: ne tantum *mibi* veniat malum.
Her. Si hospes ad lugentes, veniat, molestus est.
Ad. Mortui sunt mortui: sed tu veni in ædes.
Her. Turpe est apud lugentes epulari hospites. 555
Ad. Scorum hospitium cœnacula sunt, in quæ te introducemus.
Her. Dimitte me, et tibi maximam habebō gratiam.
Ad. Non licet tibi ire in alterius viri domum.
 Præcede tu harum ædium externis *i. e. possicis*
 Hospitiis apertis, et *horum* præfectis dic, 560
 Ciborum ut adsit copia: intus verò claudite
 Fores intermedias aularum; non decet enim epulantes
 Audire lamenta, neque dolore affici, hospites.
Cho. Quid agis? proposita tantâ calamitate,
 Audes, Admete, excipere hospites? num insanis?
Ad. An si ex ædibus ipsum, et urbe expulsiſſem
 Hospitem *ad me* profectum, magis me laudares?
 Non certè, nihilo enim mea calamitas
 Minor fieret, et ego essem inhospitalior:
 Et ad mala, aliud hoc accederet malum, 570
 Quod mea domus vocaretur inhospitalis.
 Ego enim optimum hunc habeo hospitem,
 Quum in Argorum siticulofum eo solum.
Cho. Quomodo igitur celasti præsentem calamitatem,
 Cum vir amicus venerit, sicut tu dicis? 575
Ad. Nunquam voluisset intrare *meam* domum,
 Si quod meorum rescivisset malorum.
 Atque huic quidem (opinor) hæc faciens, sapere non videor,
 Neque laudabit me: mea autem non sciunt
 Atria repellere neque contemnere hospites. 580

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

- Cho.* 1 O multorum hospita, et liberalis,
 2 Viri semper domus!
 3 Te quoque Pythius
 4 Bonus lyrae magister Apollo
 5 Dignatus est habitare, 585
 6 Et sustinuit opilio tuis
 7 In pascuis fieri,
 8 Per obliquos colles

- 9 Canens tuis pecudibus
 10 Pastorales hymenæos.

590

Antistrophe 1.

- 1 Et simul pascebantur oblectatione carminum
 2 Maculosæ lynces.
 3 Ivit autem, linquens Othryum
 4 Saltum, leonum
 5 Fulva cohors. 595
 6 Saltavit autem circa tuam citharam,
 7 O Phœbe, vario-villo-præditus
 8 Hinnulus, supra alticomas
 9 Abietes saliens levi pede,
 10 Gaudens læto carmine. 600

Strophe 2.

- 1 Ergo ovibus ditissimam
 2 Domum habitas, circa pulcherrimam
 3 Boebiam paludem, arvisque terram
 4 Et camporum solo fines,
 5 Circa solis, occiduum, 605
 6 Stationem, cœlum,
 7 Molossorum habet,
 8 Et marinum Ægæona ad littus
 9 Importuosum Pelii, tenet imperio.

Antistrophe 2.

- 1 Et nunc aperiens domum, 610
 2 Accipiet hospitem, humidis palpebris,
 3 Plorans charæ conjugis cadaver in
 4 Ædibus recens-mortuum. Nam
 5 Generosa natura effertur ad pudorem;
 6 In bonis enim 615
 7 Omnia insunt sapientiæ dona.
 8 In meâ verò animâ fiducia sedet,
 9 Pium virum lætâ sorte potiturum.

I A M B I.

- Ad.* Virorum Phææorum ô benevola præsentia:
Mi quidem ministri cadaver jam omni cultu ornatum 620
 Ferunt sublime ad sepulturam, et rogam:
 Vos verò mortuam, ut fert consuetudo,
 Salutate egredientem postremam viam.
Cho. Atqui video tuum patrem senili pede
 Venientem, et famulos in manibus tuæ conjugis
 Ferentes ornatum, mortuorum grata munera.
Phe. Venio malis tuis tecum laborans, fili:
 Bonam enim, et pudicam (nemo contradicet)
 Conjugem amisisti: verum hæc quidem
 Ferre necesse est, quanquam sint latu gravia. 630
 Accipe verò hunc ornatum, et sub terram
 Eat: hujus corpus honore affici decet,
 Quæ mortua est pro tuâ vitâ, fili,
 Et fecit nè orbarer liberis, neque permisit
 Me privatum contabescere lugubri senectâ. 635
 Omnibus verò fecit laudatissimam vitam
 Mulieribus, ausa hoc generosum facinus.

O quæ

O quæ servasti hunc meum *filium*, et rursus crexisti

Nos cadentes, vale, et in Plutonis ædibus

Benè sit tibi: dico tales nuptias 640

Utiles esse mortalibus, aut uxorem ducere non expedire.

Ad. Non venisti vocatus à me ad hoc funus,
Neque tuam præsentiam mihi gratam esse dico.
Et tuum ornatum hæc nunquam induet:
Non enim tuarum rerum indigens sepelietur. 645
Tunc te dolere oportuit, quando ego peribam:
Tu verò stans eminus, et relinquens alium mori
Juniorem, cum tu sis senex, jam deslebis hunc mortuum?

Non fuisti igitur verè mei corporis pater,
Neque illa, quæ dicitur me peperisse, et vocatur Mater, me peperit: sed à servili sanguine
Suppositus sum clanculum uberibus tuæ conjugis.
Ostendisti quis sis, ad experimentum veniens,
Neque existimo me esse filium tuum:

Profectò omnes excellis timiditate, 655

Qui tam grandis natu, et ad vitæ metam veniens,

Non voluisti, neque ausus es mori

Pro tuo filio: sed hanc sivistis

Mulierem alienigenam, quam ego et matrem

Et patrem meum justè solam existimarim esse. 660

Atqui decertasses hoc egregium certamen,

Si mortuus esses pro tuo filio: breve enim tibi

Omnino reliquum erat tempus vitæ concessum;

Et ego vixissem et ista reliquam ætatem,

Nec orbus *uxoris* generem mea mala. 665

Atqui omnia, quæ viro beato contingere possunt,

Potitus es: juventutem quidem egisti in regno,

Et ego eram tibi filius, hæres hujus regni,

Itaque non moriens sine liberis, aliis hanc domum

Relicturus eras orbam diripiendam: 670

Haud tamen dicere-poteris, quòd me velut contemptorem tuæ

Senectæ, morti prodideris; qui nempè observantissimus

Tui semper fuerim, et pro his mihi gratiam

Talem, et tu, et mater mihi retulistis.

Fac igitur *alios* liberos quam ocyssimè procrees,

Qui te senem alant, et mortuum te

Ornent, et in publico statuant cadaver.

Non enim ego te hæc meâ manu sepeliam.

Mortuus enim sum, quantum in te est: si verò, nactus alium

Servatorem, lucem aspicio, hujus dico 680

Et filium me esse, et charum senectutis curatorem.

Frustra igitur senes optant mori,

Vituperantes senectam, et longum vitæ tempus.

Si enim propè veniat Mors, nemo vult

Mori: senectus verò non ampliùs est ipsis gravis.

Cho. Define: satis enim est præsens calamitas,

O fili; patris verò nè exasperes mentem.

Phe. O fili, quem tu gloriaris, utrum Lydum, an Phrygem

Pecuniâ-comparatum *servum* tuum te conviciis exagitare?

An nescis me esse Thessalum, ex Thessalo 690

Patre natum, verè liberum?

Nimis me contumeliosè tractas, et juveniles sermones

Jaciens in nos; non ita abibis jaciens.

Ego enim te *meæ* domus dominum *futurum* genui,

Et educavi, ut juvarem, non ut pro te morerer:

Non enim hunc paternum morem accepi,

Ut parentes morerentur pro liberis, neque Græcis receptum.

Tibi enim ipsi, sive sis infortunatus, sive fortunatus,

Natus es: quæ verò à nobis oportebat te habere, hæc habes.

Imperas enim multis, et multorum jugerum arva tibi 700

Relinquam: nam et hæc accepi à patre *meo*.

Quâ igitur injuriâ te affeci? quâ re te privo?

Nè moriaris pro hoc viro, neque ego pro te.

Gaudes videns lumen? et putas patrem non gaudere?

Certè reputo longum apud inferos 705

Tempus: brevis enim est vita, sed tamen dulcis.

Impudentè autem tu digladiatus es ne morereris.

Et vivis *nunc* prætergressus fatalem diem,

Hæc occisâ. Deinde verò meam timiditatem

Accusas, ô timidissimè, à muliere victè, 710

Quæ pro te pulchro adolescentulo mortuo est.

Astutè autem hoc excogitasti, ut nunquam moriaris,

Modò persuaseris mori præsentem

Uxorem pro te: deinde verò exprobras amicis,

Qui hæc nolunt facere, cum tu ipse sis timidus.

Tace: et existima, si tu tuam amas

Vitam, et omnes *suam* amare: si verò nobis malè

Dixeris, audies multa, et non falsa mala.

Cho. Nimis multa dicta sunt et nunc, et antè, mala:

Define verò senex filium tuum maledictis insectari.

Ad. Vitupera, quippe a me vituperatus: si verò doles, audiens

Verum, non oportebat te in me delinquere.

Phe. Magis utique peccassem, si fuisset mortuus pro te.

Ad. Idemnè verò est juvenem mori, et senem?

Phe. Debemus unâ animâ vivere, non duabus. 725

Ad. Atqui Jove longius vivas in tempus.

Phe. An imprecaris parentibus, nullâ injuriâ affectus?

Ad. Sentio enim te amare longam vitam.

Phe. At nonne tu hoc cadaver pro te effers?

Ad. Indicia tuæ, ô ignavissime, timiditatis. 730

Phe. Nequaquam à nobis periit: non dices hoc.

Ad. Heu! Utinam hoc viro indigeas aliquando.

Phe. Duc uxores multas, ut plures pro te moriantur.

Ad. Tibi hoc est probrosum, tu enim non voluisti mori.

Phe. Dulcis est lux ista Dei, dulcis est. 735

Ad. Malum est hoc tuum ingenium, nec virile.

Phe. Nonne rideres vetulum efferens cadaver?

Ad. Morieris certè inglorius quàm morieris.

Phe. Male audire mortuus non curo.

Ad. Heu, heu! senectus quàm plena est impudentiæ.

Phe. Hæc non erat impudens: hanc nactus es stultam.

Ad. Abi tu, et sine me sepelire hoc meum cadaver.

Phe. Abeo: tu ipse verò, qui es ipsius intersector, *ipsam* sepelies.

Et insuper poenam dabis tuis affinis:

Vel certe Acastus non amplius erit inter viros *habendus*, 745

Ad. Nisi poenas de te sumpserit pro sanguine sororis.
Pereas nunc ipse, et tua conjunx;
Liberis-orbi, vivo filio, sicut digni *esset*,
Senescite: nunquam enim mecum venietis sub idem
tectum:

Abite. Si verò deceret me per praecones interdicere
tibi 750

Tua paternā domo, interdicerem.
Nos verò (praesens enim malum *est* ferendum)
Eamus, ut in rogo ponamus cadaver.

ANAPÆSTI.

Cho. O misera, ô propter audaciam generosa,
Et longè præstantissima, 755
Vale: benevolus verò te subterraneus Mercurius,
Et Pluto, excipiat: si quid verò et illic
Plus contingit bonis, horum particeps
Plutonis conjugi affideas.

IAMB I.

Serv. Multos quidem jam ex omni terrā 760
Hospites in Admeti aedes profectos scio,
Quibus adposui cibos: verum nondum hoc hospite
Deteriorem in hanc domum recepi.
Qui primum quidem lugentem herum videns,
Introivit, et ausus est transire fores.
Deinde verò non modestè accepit
Quæ præstò zenia, cognitā calamitate domūs:
Sed siquid non asferremus, ultrò jubeat ferre.
Arripiens autem hederaceum poculum in manus,
Bibit merum vinum nigræ matris, 770
Donec calefecit ipsum circumdantē flamma
Vini: et coronat caput myrti ramis,
Absurda latrans: erat autem geminum melos:
Hic enim cantabat, mala, quæ in Admeti domo
erant,
Nihil curans: nos verò servi plorabamus 775
Heram: oculum tamen non ostendebamus hospiti
Madescentes: sic enim mandaverat Admetus.
Et nunc ego quidem in ædibus convivio excipio
Hospitem, versutum furem, et prædonem quendam.
Hæc verò domina ex ædibus abiit, nec eam sum
prosecutus, 780

Neque extendi manum, lugens meam
Dominam, quæ mihi et omnibus servis erat
Mater: liberavit enim *nos* ex innumeris malis,
Molliens viri iram: nonne igitur hunc hospitem
Justè odi, qui luctus tempore advenit? 785

Her. Heus tu: quid ita tueris serium et cogitandum?
Non oportet tristem ministrum hospitibus
Adesse, verum excipere *nos* animo comi.
Tu verò amicum virum heri *tui* præsentem cer-
nens,

Tristi vultu et contractis superciliis 790
Excipis, externi mali curam gerens.
Huc accede, ut fias sapientior.
Scis, quam naturam res mortalium habeant?
Puto te adhuc nescire: unde didicisses? itaque ex
me audi,

VOL. IV.

Omnes homines debent mori; 795

Et nemo mortalium est, qui sciat,
An sit victurus in crastinum diem futurum.
Cursus enim fortunæ incertus *est*, quò evadat,
Neque disci potest, neque arte *ulla* deprehenditur.
Hæc igitur cum audiveris et didiceris ex me, 800
Exhilara teipsum, bibe; quotidianam
Vitam tuam ducas *esse*, reliqua verò fortunæ.
Cole etiam plurimum suavissimam earum
Venerem mortalibus, comis enim *est* hæc dea.
Reliqua verò hæc omitte, et obtempera verbis 805
Meis, si modò videor tibi rectè præcipere:
Id quod certe puto. Itaque, magnam moestitiam
omittens,

Bibe nobiscum, limen hoc supervadens,
Coronis ornatus: et certò scio, quodd ex
Illā nunc tristi et contractā mente, 810
Aliò deducet te impulsio poculi incidens, *i. e. li-
bera compotatio.*

Cum sumus autem mortales, decet nos mortalia
sapere:

Tristibus enim et austeris
Omnibus est (si me utantur iudice)
Vita, non revera vita, sed calamitas. 815

Serv. Scimus hæc: nunc autem rem gerimus,
Quæ comestratione et risu non *est* digna.

Her. Mulier mortua *est* alienigena; nè nimium
Lugeas, domini enim hujus domūs vivunt.

Serv. Quid vivunt? nondum scis mala, quæ sunt in
ædibus. 820

Her. Nisi tuus dominus fefellit me.

Serv. Nimium ille, nimium est amans hospitam.

Her. An ob peregrinum cadaver non oportuit me genio
indulgere?

Serv. Imò verò profecto *cadaver* hoc valde et nimis do-
mesticum erat.

Her. An igitur calamitatem aliquam domesticam ille non
dixit mihi? 825

Serv. Tu lætus abi: nobis curæ sunt mala dominorum.

Her. Hic sermo non externorum malorum est initium.

Serv. Haud enim tunc tristarer videns te convivantem.

Her. At profecto gravem injuriam accepi ab hospitibus
meis.

Serv. Non enim in aedes opportunè venisti, ut *te* exci-
peremus; 830

Nos enim sumus in luctu, et rasuram vides,
Et nigras vestes. *Her.* Quis ergo est mortuus?
Num aliquis liberorum, an senex pater mortuus
est?

Serv. Imò verò conjunx Admeti perijt, ô hospes.

Her. Quid ais? et nihilominus tamen me hospitio ex-
cepit? 835

Serv. Verebatur enim te repellere ab hac domo.

Her. O miser, qualem amisisti conjugem?

Serv. Perimus omnes, non illa tantum.

Her. At sensi quidem, videns oculos lacrymantes,
Et rasuram, et faciem: sed persuasit mihi 840
Dicens se peregrinum funus ad sepulturam pro-
sequi.

Invito autem animo has supervadens foras,
Bibi in domo viri hospitalis,
In hac fortunā versantis, et comestatus sum,
caput

D d

Coronis

Coronis redimitus. Sed tua culpa est, quod non
dixisti, 845
Tanto malo *vestram* domum invadente.
Ubi eam sepeliit? ubi inveniam eam vadens?
Serv. Recta via, quae ducit Larissam,
Videbis tumulum positum extra suburbium.
Her. O cor, quod multa sustinuit, et o mea anima, 850
Nunc ostende, qualem te filium Titynthia
Alcmena, Electryonis filia, Jovi genuerit.
Oportet enim me *nunc* servare recens mortuam
Mulierem, et restituere in hanc domum
Alcestin, Admetoque gratiam referre. 855
Profectus igitur mortuorum regem alis nigrantem,
Orcum observabo, et spero me inventurum ipsum,
Bibentem apud tumulum de victimarum mactata-
rum sanguine.
Et si insidiis illi structis ex *mea* sede properans
Eum corripiam, et undique complexus premam
meis manibus, 860
Nullus est, qui mihi ipsum eripiat
Dolentem latera, priusquam mulierem mihi di-
miserit.
Si verò hanc praeda frustratus fuero, et non venerit
Ad cruentam molam, descendam ad inferos,
In obscuram domum Proserpinæ et Plutonis, 865
Et postulabo: et confido me reducturum esse sur-
sum
Alcestin, ut tradam eam in manus mei hospitis,
Qui me excepit hospitio, nec abegit,
Quamvis esset gravi calamitate percussus,
Sed occultavit generosus animi, venerans me. 870
Quis ex omnibus Thessalis magis est isto hospi-
talis?
Quis etiam ex Græciæ incolis? Quamobrem non
dicit se ingrato
Benefecisse viro, cum ipse sit animo generoso.

ANAPÆSTI.

Ad. Io, io!
Tristis accessus, tristisque aspectus 875
Viduarum ædium: hei mihi, heu mihi! æ, æ!
Quo vadam? ubi consistam? quid dico? quid verò
non?
Quomodo queam perire?
Profecto valde infelicem mater me peperit.
Beatos duco mortuos; illos amo: 880
Illam domum habitare expeto.
Non enim lætor lucem intuens,
Nec in terrâ pedem eundo figens:
Talem obsidem mihi creptum
Plutoni mors tradidit. 885

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Cho. 1 Procede, procede: abi in latebras ædium.
Ad. 2 Æ, æ.
Cho. 3 Passus es digna lamentis.
Ad. 4 Heu, heu!
Cho. 5 Es in dolore, bene scio. 890

Ad. 6 Heu, heu!
Cho. 7 Nihil tamen juvas mortuam.
Ad. 8 Hei mihi, mihi!
Cho. 9 Non amplius intueri charæ conjugis
10 Vultum coram, triste est. 895

ANAPÆSTI.

Ad. Meministi rei, quæ fauciat meum animum:
Quod enim homini majus malum accidere potest,
quàm amittere
Charam conjugem? utinam nunquam uxore
ducta,
Habitassem cum hac *illas* ades.
Felices duco cælibes et sine liberis mortales. 900
Una enim anima est: pro hac dolere,
Mediocre est onus.
Liberorum autem morbos, et nuptiales
Lectos morte vastatos,
Intolerabile est aspicere; cum liquisset sine liberis.
Et sine conjugē semper vivere.

Antistrophe 2.

Cho. 1 Fatum, fatum ineluctabile venit.
Ad. 2 Heu, heu!
Cho. 3 Nullum verò finem facis dolorum.
Ad. 4 Heu, heu! 910
Cho. 5 Tristitia quidem sunt hæc latu: sed tamen ----
Ad. 6 Heu, heu!
Cho. 7 Perfer, non enim tu primus amisisti ----
Ad. 8 Hei mihi, mihi!
Cho. 9 Conjugem: alios enim alia calamitas 915
10 Premit apparens mortalium.

ANAPÆSTI.

Ad. O longi luctus et o dolores propter amicos,
Qui sub terrâ! Cur prohibuisti,
Ne me projicerem in cavam sepulchri fossam,
Et cum illâ longè præstantissimâ 920
lacerem mortuus?
Duas enim animas pro unâ Pluto
Coercuisset simul fidelissimas,
Transgressas paludem infernam.

Strophe 2.

Cho. 1 Mihi quidem erat cognatus, 925
2 Cui filius lamentatione dignus
3 Perit in ædibus
4 Unicus: sed tamen
5 Ferebat *hoc* malum
6 Moderatè, quamvis esset sine liberis, 930
7 Canas ad comas
8 Jam præceps existens,
9 Et ætate provecctâ.

ANAPÆSTI.

Ad. O facies ædium, quomodo ingrediar?
Quomodo verò habitabo mutata 935
Fortunâ? Hei mihi: magnum enim est discrimen.
Tunc

Tunc enim cum telis ex monte Pello fectis,
 Et cum cantu intrò ibam,
 Chære conjugis manum tenens:
 Peristopenque carmine sequebatur sodalium coetus,
 Illam, quæ jam est mortua, et me, beatos esse præ-
 dicant,
 Quid nobiles, et utrinque
 Ex nobilissimo genere conjuges effusos:
 Nunc autem lamentatio hyemæ contraria,
 Et pro candidis vestibus atræ vestes, 945
 Me deducunt intrò
 In desertum thalami cubile.

Antistrophe 2.

Cbs. 1 Ad prosperam tibi sortem
 2 Venit, nondum experto mala,
 3 Hic dolor: sed servasti 950
 4 Vitam tuam et animam.
 5 Obiit uxor,
 6 Reliquit amorem;
 7 Quid novi hoc? Multos
 8 Jam spoliavit 955
 9 Mera uxore.

I A M B I.

Ad. O amici, conjugis fortunam beatiorum
 Meâ esse duco: quamvis non sic vitam nihilo-
 minus.
 Hanc enim nullus dolor attinget posthac,
 Et cum magnâ gloriâ liberata est à multis dolo-
 ribus. 960
 Ego verò, quem non oportebat vivere, prætergre-
 fus fatum,
 Tristem degam vitam, nunc primum intelligens.
 Quomodo enim sustinebo ingressum hujus do-
 mus?
 Quem compellaturus? et à quo compellatus,
 Jucundum habebam ingressum? quæ me vertam?
 Solitudo enim quæ intus est, perdet me,
 Uxore vacuos quum aspiciam lectos,
 Sellasque in quibus sedebat, et in sedibus
 Squalidum solum: liberi verò genibus
 Accidentes, plorabunt matrem: alii verò domi-
 nam
 Gement, qualem amiserint ex domo.
 Domi quidem talia; foris verò me
 Conjuges Theſſalorum agitabunt, et coetus
 Frequentes mulierum: non enim sustinebo
 Aspicere conjugis meæ coetaneas. 975
 Quisquis verò mihi inimicus est, dicet hæc;
 Vide istum turpiter viventem, qui non sustinuit
 mori,
 Sed suam conjugem pro se prodens præ ignaviâ,
 Effugit mortem: deinde tamen se virum esse putat,
 Et odit parentes, cum ipse noluerit 980
 Mori: talem famam præter reliqua mala
 Habebam: quid igitur mihi vita optanda est, amici,
 Malè audienti: et malè rem gerenti?

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Cbs. 1 Ego et per Musas,
 2 Et cœlestia speculans ivi, et 985
 3 Multum tractans studia,
 4 Nihil Necessitate potentius
 5 Inveni: nec ullum pharmacum
 6 Thraciis in tabulis, quas
 7 Orphei conscripsit 990
 8 Vox. Neque quæcunque Phœbus
 9 Esculapii posteris tradidit
 10 Pharmaca, ærumnolis
 11 Adversus ærumnas præbens mortalibus.

Antistrophe 1.

1 Solus verò Necessitatis nec ad aras 995
 2 Venire, nec ad simulachrum Deæ
 3 Licet: non exaudit victimas.
 4 Nè mihi, veneranda, violentior
 5 Venias, quàm prius in vitâ.
 6 Etenim quicquid Jupiter annuerit, 1000
 7 Tecum hoc perficit:
 8 Et quod apud Chalybes
 9 Ferrum nascitur, vi tu domas.
 10 Nec ullus præfractæ
 11 Menti ineſt pudor. 1005

Strophe 2.

1 Et te, Admete, inevitabilibus manuum
 2 Cepit Dea vinculis.
 3 Perdura tamen: non enim redu-
 4 ces unquam ab Inferis
 5 Flendo defunctos ad superos: 1010
 6 Et Deorum nochi pereunt
 7 Liberi morte.
 8 Erat tum nobis chara, quando nobiscum erat,
 9 Etiam adhuc mortua nobis chara est.
 10 Generosissimam verò omnium 1015
 11 Adjunxisti tibi sociam tori in ædibus.

Antistrophe 2.

1 Nè verò mortuorum ut vitâ defunctorum
 2 Merus agger existimetur
 3 Sepulcrum tuæ conjugis:
 4 Diis at similiter 1020
 5 Colatur, numen viatorum:
 6 Et aliquis obliquam viam
 7 Vadens, hoc dicet:
 8 Hæc quondam obiit pro viro;
 9 Nunc verò est beata Dea. 1025
 10 Salve, ô veneranda, et bona des nobis
 11 Tales ipsam salutabunt voces.

I A M B I.

Cbs. Atqui, ut videtur, hic Alcmenæ filius,
 Admete, ad quam domum venit.

Hæc.

Her. Ad virum amicum liberè loqui oportet, 1030
 Admete, et non reprehensiones in pectore retinere
 Tacentem: ego enim tuis malis volebam
 Prope distans explorari amicus.
 Tu verò non dixisti propositum cadaver
 Tux conjugis; sed me excepisti hospitio, 1305
 Tanquam curam habens alieni mali.
 Et coronavi caput, et libavi diis
 Libationes tuis ædibus mercentibus.
 Quamobrem queror sane, queror hæc passus:
 Non tamen te valo contristare malis. 1040
 Cujus verò rei causâ venio huc, reversus denuo
 Dicam. Hanc mulierem serves mihi acceptam,
 Donec adducens Thracios equos huc
 Rediero, interfecto tyranno Bistonum:
 Nachus verò sortem, quam avertant Di: (utinam
 enim redeam) 1045
 Do hanc ancillam tux familiæ.
 Venit autem in meas manus cum multo labore.
 Invenio enim aliquos publicum certamen
 Ponentes athletis, dignum labore:
 Unde abduco hanc, præmium victoriæ 1050
 Accipiens. Illis enim, qui in levioribus vincebant,
 licebat
 Equos abducere. Illis verò, qui in gravioribus
 Vincebant, in pugilatu et luctu, arma; et
 Mulier verò præterea sequebatur: mihi verò in-
 cidenti,
 Turpe fuisset gloriosum hoc lucrum negligere.
 Verum, ut dixi, tibi oportet curæ esse hanc mu-
 lierem:
 Non enim furtivam, sed cum labore adeptus
 Venio; tempore autem et tu mihi gratias ages
 fortasse.
Ad. Neque te contemnens, neque inter inimicos po-
 nens,
 Celavi meæ conjugis miseras calamitates: 1060
 Sed fuisset mihi dolor hic additus dolori,
 Si ivisses ad alius hospitis ædes:
 Satis enim mihi fuit hoc meum deplorare malum.
 Mulierem verò, si quo modo licet, oro te, rex,
 Alium aliquem, qui non sit passus qualia ego,
 Servare jube Theſſalorum: multi verò tibi sunt
 Hospites inter Phæreos: nè redigas mihi in memo-
 riam mea mala.
 Non possem, videns hanc in domo,
 Sine lacrymis esse: nè dolenti mihi dolorem
 Addas: satis enim mea calamitate gravor. 1070
 In quâ parte ædium educabitur juvencula?
 Nam juvencula est, ut ex veste et ornatu videtur.
 Utrum igitur in virorum habitabit tectis?
 Et quomodo pura, versans inter juvenes,
 Erit? non est facile juvenes, ô Hercules, 1075
 Coercere: ego verò tui providam curam gero.
 An alam eam, in thalamum mortuæ?
 Et quomodo admittam hanc in lectum illius?
 Duplicem metuo reprehensionem, et ex civibus
 Nè quis me reprehendat, quod unam de me benè-
 meritam 1080
 Prodens, in alterius juvenulæ lectis jaceam:
 Et hujus mortuæ (digna enim est quæ à me co-
 latur)
 Oportet me habere rationem. Tu autem, ô mulier,

Quæstiones tandem tu sis, similem habere te Al-
 cestidi
 Formæ modum scito, et esse similis corpore. 1085
 Heu mihi! saepe per deos à meis oculis
 Illam mulierem, nè me occideret, perditum.
 Videor enim ipsam intuens, conjugem intueri
 Meam: offuscatur enim animus, et ex oculis
 Fontes trunquuntur: ô me miserum, 1090
 Ut nunc primam luctum hunc acerbum esse ex-
 perian.
Cho. Ego quidem non possem laudare præsentem for-
 tunam,
 Oportet autem te, quisquis sis tu, sustinere quod
 deus dat.
Her. Utinam verò tantam vim haberem tuam,
 Ut in lucem reducerem ex inferorum ædibus 1095
 Conjugem, et tibi hoc præstarem officium!
Ad. Satis scio tuam voluntatem: sed ubi hoc fieri po-
 test?
 Impossibile est mortuos redire in vitam.
Her. Nè nunc transgrediaris modum, sed sermo moderatè.
Ad. Facilius est, quam miseriam sustinere, alios monere.
Her. Quid verò proficies, si semper genere velis?
Ad. Scio et ipse: sed amor quidam ad hoc me rapit.
Her. Diligere enim mortuum, elicit lacrymas.
Ad. Perdidit me, et multo magis quam dicere possum.
Her. Amisisti bonam conjugem: quis contradicet? 1105
Ad. Ita ut hic vir non amplius delectetur vitâ.
Her. Tempus molliet: nunc verò malum tuum adhuc
 juvenescit.
Ad. Tempus dixeris, si tempus est mori.
Her. Mulier abducat te à luctu, et desiderium novarum
 nuptiarum.
Ad. Tace: quid dixisti: nunquam hoc putassem. 1110
Her. Quid? non duces igitur uxorem, sed manebit vi-
 dus totus?
Ad. Nulla mulier est, quæ cum hoc sit cubitura.
Her. Num speras aliquid te prodesset mortui?
Ad. Illam decet honore affici, ubicunque est.
Her. Laudo quidem hoc, laudo: sed stultitiae obnoxius es.
Ad. Ut nunquam virum hunc sponsam vocaturus.
Her. Laudo, quia conjugi fidus es amicus.
Ad. Morier, si illam prodidero, quamvis non sit am-
 pliùs in vivis.
Her. Recipias sodes in domum istam generosam.
Ad. Ne, oro te per Jovem patrem tuum. 1120
Her. Atqui peccabis, non faciens hoc.
Ad. Faciens autem, mordebor dolore in corde.
Her. Obtempera: fortasse enim in commodum aliquod
 gratia excidet.
Ad. Heu! Utinam ex certamine hanc nunquam acce-
 pisses.
Her. Cum tamen ego vinco, tu unâ mecum vincis. 1125
Ad. Recte dixisti, sed mulier hæc abeat.
Her. Abibit, si oportet, sed primum vide, an sit utile.
Ad. Oportet; tu mihi nisi irasceris.
Her. Sciens quiddam et ego, tantum adhibeo studium.
Ad. Vince itaque: non tamen grata mihi facis. 1130
Her. Sed erit tempus, cum laudabis nos: obtempera
 solum.
Ad. Deducite, siquidem oportet hanc recipere in ædes.
Her. Non committam hanc mulierem ministris.

Ad.

- Ad.* Tu igitur ipse ipsam introducito, si placet, in domum.
- Her.* Imò verò ego in tuas manus tradam. 1135
- Ad.* Non attingam eam: licet verò intrare domum.
- Her.* Commendo eam tantum tuæ dextræ.
- Ad.* Cogis me, rex, non volentem facere.
- Her.* Ausis extendere manum, et attingere hospitam?
- Ad.* Atqui extendo eam, ut Gorgoni caput-resectæ.
- Her.* Habes? *Ad.* Etiam habeo. *Her.* Serva nunc eam: et Jovis
Filiū olim dices esse egregium hospitem.
Intuere eam, nunquid videatur esse similis
Tuæ conjugis: et tu beatus jam recede a dolore.
- Ad.* O dii, quid dicam miraculum hoc insperatum esse?
Conjugemne cerno hanc meam reverā,
An aliquod Dei procax gaudium me percellit?
- Her.* Non est ita: sed intueris hanc tuam conjugem.
- Ad.* Vide tamen, nè hoc sit aliquod inferorum spectrum.
- Her.* Non præstigiatores hunc hospitem adscivisti. 1150
- Ad.* Sed num video conjugem, quam sepeliebam?
- Her.* Certo scias: non miror autem te fortunæ tuæ non credere.
- Ad.* Contrectem, alloquar ut meam uxorem vivam?
- Her.* Alloquere: habes enim quod voluisti.
- Ad.* O charissimæ conjugis facies et corpus, 1155
Habeo te præter spem, existimans fore ut nunquam te viderem.
- Her.* Habes, invidia verò nulla deorum adfit.
- Ad.* O maximi Jovis generose fili,
Beatus sis, et pater, qui te genuit, te
Servet: tu enim mea restituisti solus. 1160

- Quomodo hanc reduxisti ex inferis in istam lucem?
- Her.* Commissā pugnam cum rege dæmonum.
- Ad.* Ubi hanc cum Orco te commississe dicis pugnam?
- Her.* Apud ipsum tumultum ex insidiis eum corriprens manibus.
- Ad.* Cur verò mulier hæc muta stat? 1165
- Her.* Nondum fas tibi hujus compellationes
Audire, priusquam diis inferis
Fuerit purificata, et venerit tertius dies.
Introducas igitur eam, et cum sis justus,
In posterum sis pius erga hospites; 1170
Et vale: ego verò propositum certamen
Stheneli filio regi conficiam hinc discedens.
- Ad.* Maneas nobiscum et sis meus victor.
- Her.* Alias hoc fiet: nunc enim oportet me properare.
- Ad.* Ergo sis felix, et viam eas prosperam. 1175
- Civibus verò, et omni impero tetrarchiæ,
Ut choros ob felicem rerum eventum instituant,
Araque vaporent boves-mactantibus supplicationibus.
Nunc enim in meliorem vitam traducti sumus,
Quam quæ fuit antea: haud enim negabo nunc me
beatum esse. 1180

ANAPÆSTI.

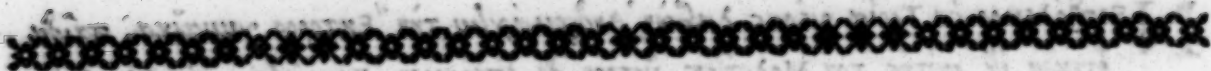
Multæ sunt formæ rerum divinitus evenientium,
Et multa præter spem dii perficiunt,
Et quæ videbantur eventura, non sunt perfecta,
Inopinatum verò exitum invenit Deus.
Talis evasit hæc res. 1185

Euripidis Alcestidis Finis.

RECEIVED

101 407

Π Ο Ο Ε Ι Ζ
Α Ν Δ Ρ Ο Μ Α Χ Η Ζ

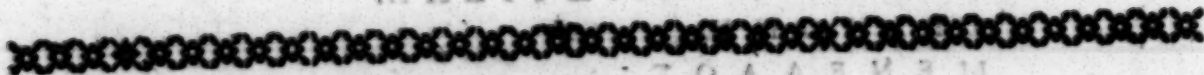

ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ

ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ

Τ Α Τ Ο Τ Δ Ρ Α Μ Α Τ Ο Σ
Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

Α Ν Δ Ρ Ο Μ Α Χ Η
Θ Ε Α Π Λ Ι Α
Χ Ο Ρ Ο Σ Ε Ρ Ε Ι Σ Τ Η Κ

Μ Ε Ν Ε Λ Α Ο Σ
Μ Ο Λ Ο Τ Τ Ο Σ
Π Ε Α Ε Τ Ε
Ο Ε Ζ Ε Τ Ε
Α Τ Ε Α Ο Σ
Ε Τ Ι Κ

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ
Α Ν Δ Ρ Ο Μ Α Χ Η Σ.

Νεοπόλεμος ὁ Τροίαν γένος λαβὼν Ἀνδρομάχην τὴν Ἑκτορος γυναικά, πύδᾳ
ἔτεκεν ἐξ αὐτῆς τὸν Μολόττον ὕστερον δὲ ἐπύγημεν Ἑριμόνῃ, τὴν Μενέλαου
θυγατέρα· δίκας δὲ πρῶτον ἡγήσας δ' Ἀχιλλέως ἀναρίστως τ' ἐν Δελφοῖς Ἀπύ-
λων, πάλιν ἀπῆλθεν Ἰππὶ τὸ χρηστήριον, μετὰ νύκτας, ἵνα τ' ἱερὸν ἐξλάσῃται. Ζη-
λοτύπως δὲ ἔχουσι πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην ἡ βασιλὶς, ἐδωλεύσατο κατὰ πύτης θά-
νατον, μετὰ περὶ φαρμάκων τ' Μενέλαον ἡ δὲ τὸ παιδίον μὲν ὑπὲρ ἔθηκεν, αὐτὴ δὲ κα-
τέφυγεν ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς Θέτιδος· οἱ δὲ περὶ τ' Μενέλαον, καὶ τὸ παιδίον ἀνέυρον,
καὶ ἐκείνην ἀπατήσαντες ἀνήγαγον καὶ σφάττειν μέλλοντες ἀμφοτέρως, ἐκωλύθησαν,
καὶ Πηλεὺς ὤφειλεν. Μενέλαος μὲν ἔνδον ἀπῆλθεν εἰς Σπάρτην. Ἑριμόνῃ δὲ με-
τενόησεν, εὐλαβηθεῖσαι τὴν περὶ τὸν Νεοπόλεμον· ὅς τ' ἀφελόμενος δὲ ὁ Οἰεὺς,
πυτῆν μὲν ἀνήγαγεν εἰς Σπάρτην, Νεοπόλεμον δὲ ἐπεδύλασεν ὅν καὶ Φονιδεῖτα
παρήσαν οἱ φέροντες. Πηλεὺς δὲ μέλλοντι τὸν νεκρὸν θρήνην, Θέτις φανῆσα πύτον
μὲν ἐν Δελφοῖς ἐπέταξε θάψαι, τὴν δὲ Ἀνδρομάχην εἰς Μολοσσὸς Σοπερίλῃ μὲν
δ' αὖτε παῖδος· αὐτὸν δ' αἶψα ἀθανασίαν προσδίδουσαν· τυχὼν δὲ ταύτης, εἰς μακάρων
νήσους ὤκισεν. Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν Φθίᾳ καίεται· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν
ἐκ Φθιωτίδων γυναικῶν· προλογίζεσθαι δὲ Ἀνδρομάχῃ τὸ δὲ δράμα τ' αὖτε· ὁ
πρόλογος σαφὴς, καὶ εὐλόγως εἰρημένος· ἐστὶ δὲ καὶ τὰ ἐλεγυῖα τὰ ἐν τῷ θρήνῳ τῆς
Ἀνδρομάχης ἐν τῷ αὐτῷ μέρει ῥητοῖς Ἑριμόνῃ τὸ βασιλικὸν ἐμφανέστα· καὶ ὁ
πρὸς Ἀνδρομάχην λόγος καλῶς ἔχων καὶ δὲ καὶ ὁ Πηλεὺς, ὁ δὲ τῇ Ἀνδρομάχῃ
ἀφελόμενος.

Τ Α Τ Ο Υ Δ Ρ Α Μ Α Τ Ο Σ
Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

Α Ν Δ Ρ Ο Μ Α Χ Η.
Θ Ε Ρ Α Π Α Ι Ν Α.
Χ Ο Ρ Ο Σ ἐκ Φ Θ Ι Ω Τ Ι Δ Ω Ν.
Ε Ρ Μ Ι Ο Ν Η.
Μ Ε Ν Ε Λ Α Ο Σ.
Μ Ο Λ Ο Τ Τ Ο Σ.
Π Η Λ Ε Υ Σ.
Ο Ρ Ε Σ Τ Η Σ.
Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ.
Θ Ε Τ Ι Σ.

Προλογίζεσθαι δὲ ἡ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ἌΣΙΑΤΙΔΟΣ γῆς γῆμα, Θηβαία πόλις,
 Ὅφει πόθ', ἔδνων σὺ πολυχρῆσσι χλιδῇ,
 Πειάμου τύραννον εἰσὶν ἀφικόμην,
 Δάμαρ δαδῆσαι παιδοποιὸς Ἐκτορι,
 Ζηλωτὸς ἐν γὰρ τῇ πρὶν Ἀνδρομάχῃ χερόνῃ
 Νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυσχεστάτη γαῖῃ
 Ἐμοῦ πέφυκεν, ἢ γενήσεται ποτε.
 Ἦτις πόσιν ῥ' Ἐκτορ' ἐξ Ἀχιλλέως
 Θανόντ' εἰσῆδον, παῖδά δ' ὃν τίκτω πόσιν,
 Ῥιφθέντα πύργῳ Ἀσυνάνακτ' ἀπ' ὀρδίων,
 Ἐπεὶ τὸ Τροίας εἶλον Ἕλληες πέδον.
 Αὐτὴ δ' δούλη, τ' ἐλαθ' ἑρωπῶτων
 Οἴκῳ νομαδεῖοι, Ἑλλάδ' εἰσαφικόμην,
 Τῷ νησιῶτι Νεοπτόλემῳ δορὲς γέρας
 Δοθῆσα, λείας Τρωϊκῆς ὀξείρετον.

5

10

15

Φθίας

Φθίας ὃ πῶδε, καὶ πόλεως Φαρσαλίας,
Σύγχροτα ναίω πεδί, ἢ ἡ θαλασσία

Πηλὸς ξυνώκη χωρὶς ἀνδρώπων Θέτις
Φύγουσ' ὄμιλον Θεσσαλὸς δὲ νιν λεῶς
Θετίδειον αὐδᾶ, θεᾶς χάριν νυμφόματόν.

20

Ἐνθ' οἶκον ἔχε τίνδε παῖς Ἀχιλλέως,
Πηλέα δ' ἀνάσσειν γῆς ἐὰ Φαρσαλίας,
Ζῶντ' ὁ γέροντος σκῆπτρον ἐ γέρον λαβεῖν.
Καὶ γὰρ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν ἐντίκτω κόρον,
Πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδί, δεσπότη τ' ἐμῷ.

25

Καὶ πρὶν μὲ ἐν κακοῖσι κειμήλιον ὄμιος
Ἐλπίς μ' αἰὲν ὤρεσθ' ἔχε, σωθέντος τέκνου,
Ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν, καὶ πικρὴν κακῶν.

Ἐπεὶ δ' ἡ Λαίχησαν Ἑρμιόνην γαμῶ,
Τὴ μὲν πρῶτας δεσπότης δέλον λέχος,

30

Κακοῖς πρὸς αὐτῆς χετλίοις ἐλαύνομαι
Λέχη γὰρ, ὥς νιν φαρμάκοις κεκρυμμένοις
Τίθημι ἄπαιδα, ἔσσι μισομένην
Αὐτὴ δ' ναίειν οἶκον ἀντ' αὐτῆς γέλω

Τόνοδ', ἐκβαλοῦσα λέκτρα τῆς κείνης βίης,
Ἄ γὰρ τὸ πρῶτον ἐχ' ἐκῶσ' ἐδεξάμην,

35

Νυνὶ δ' ἐκλέλοιπα. Ζεὺς τάδ' εἰδὼς μέγας,
Ὡς ἐχ' ἐκῶσα τῷδ' ἐκωνώθη λέχη.

Ἀλλ' οὐ σφε πείθω, βέλε' δέ με κτανεῖν.
Πατήρ τε θυγατρί Μενέλαος σιωπᾶ τάδε.

40

Καὶ νυνὶ κατ' οἶκον ἔς' ἄπο Σπάρτης μολῶν
Ἐπ' αὐτὸ τέτο· δαιμαίνουμένη δ' ἐγὼ,

Δόμων

Δόμων πάργικον, Θέπιδ' εἰς ἀνάκτορον
Θάσσω τόδ' ἐλθῶσ', ἄν με καλύσῃ θανεῖν.

Πηλὸς τε γάρ νιν ἔκγονοί τε Πηλέως 45
Σέβουσιν, ἐρμηνεύμα Νηηίδ' ἄϊμον.

Ὅς δ' ἔστι παῖς μοι μόνος, ὑπεκπέμπω λάθρα

Ἄλλης ἐς οἶκον, μὴ γαῖη φοβεμένη.

Ὁ γὰρ φυτεύσας αὐτὸν, ἔτ' ἐμοὶ πάρα 50
Προσωφελῶσι, παῖδί τ' ὄδδ' ἐς, ἀπὼν

Δελφῶν κατ' αἶαν, ἐνθα Λοξία δίκην

Δίδωσι μανίας, ἠὲ πότε, ἐς Πυθὸν μολών,

Ἦ, τίσι Φοῖβον πατρὸς ἔτι πινει δίκην

Εἴ πως, τὰ πρῶτον σφάλματ' ἔξαιτέμεν' ἔσθ',

Θεὸν πρῶτον ἐς τὸ λοιπὸν εὐμνή. 55

Θε. Δέσποιν', ἐγὼ τοι τοῦτο μὲν φεύγω τόδε

Καλεῖν σ', ἐπεὶ περ ἔκ κατ' οἶκον ἤξεν

Τὸν σὸν, τὸ Τροίας ἡνίκ' ὤκῃμεν πέδον

Εὐνίας ὃ ἔσσι, ζῶντί τ' ἢ τῇ σὺ πόσι,

Καὶ νῦν φέρουσί σοι νέες ἥκω λόγοις, 60

Φόβω μ', εἴ τις δεσποτῶν αἰδήσεται,

Οἴκτω ὃ τῇ σὺ· δεσπὰ γὰρ βελεύεται

Μενέλαος εἰς σέ, παῖς θ', ἃ σοι φυλακτέα.

Ἀν. ὦ φιλότιμη σινώδευλε, σινώδευλος γὰρ εἰ

Τῇ πρῶτ' ἀνάσσει τῇδε, νῦν ὃ δυσυχέι 65

Τί δρῶσι; ποίας μηχανὰς πλέκουσι νῦν,

Κτεῖναι θέλοντες ἢ παναθλίαν ἐμέ;

Θε. Τὸν παῖδα σὲ μέλλουσιν, ὦ δύστηνε σὺ,

6 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

- Κτείνειν, ὃν ἐξω δωμαίων ἐπεξείδου.
- Ἀν. Οἱ μοι πέπυσαι ἢ ἐμὸν ἐκθέτον γόνον; 70
Πόθεν ποτ' ὦ δύστηνος, ὡς ἀπαλόμην.
- Θε. Οὐκ οἶδ'· ἐκείνων δ' ἠεδομένον ἐγὼ τὰδε.
Φρῦδ' δ' ἐπ' αὐτὸν Μενέλεως δόμων ἀπο.
- Ἀν. Ἀπαλόμην ἄρ', ὦ τέκνον· κτενῶσί σε 75
Διασὶ λαβόντες γυῖες· ὃ δ' κεκλημμένον
Πατὴρ ἔτ' ἐν Δελφοῖσι τυχεῖν μένων.
- Θε. Δοκῶ γὰρ οὐκ ἂν ὦδ' σ' οὐδ' ἐπείσσειν κακῶς,
Κεῖναι παρθέτος· νῦν δ' ἐρημος εἰ φίλων.
- Ἀν. Οὐδ' ἀμφὶ Πηλέως ἦλθεν, ὡς ἦξοι, Φάπης;
- Θε. Γέρον ἐκένος, ὥσ' σ' ὠφελεῖν σφῶν. 80
- Ἀν. Καὶ μὴν ἐπεμψ' ἐπ' αὐτὸν ἐχ' ἀπαξ μόνον.
- Θε. Μῶν οὖν δοκεῖ σοι φρενίσσαι τὴν ἀγέλην;
- Ἀν. Πόθεν; γέλεις οὖν ἀγέλην μολεῖν σύ μοι;
- Θε. Τί δήτα φήσω, χεῖνιος ἔσ' ἐκ δωμαίων;
- Ἀν. Πολλὰς δὲ εὐρεῖς μηχανὰς γυνὴ γὰρ εἰ. 85
- Θε. Κίνδυνον· Ἐρμῶν γὰρ ἐσμικρὰ φύλαξ.
- Ἀν. Ὅρας, ἀπαυδᾷς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς;
- Θε. Οὐ δήτα, μηδὲν τῶν ὀνειδίστης ἐμοί.
Ἀλλ' εἴμ', ἐπεὶ τοι καὶ πείβεσθαι βίον
Δέλης γυναῖκος, ἢν πὶ καὶ πάθω κακόν. 90
- Ἀν. Χώρε' νῦν· ἡμεῖς δ', οἷσπερ ἐκείμεσθ' αἰεὶ
Θελώοισι, ἔ' γόοισι, ἔ' δαιμόμασι,
Πρὸς αἰθέρ' ἐκτενῶμεν· ἐμπέφυκε γὰρ
Γυναιξὶ τέρψας τῇ παρυσώτων κακῶν,

Ἀνα

Ἀνὰ σὸμ' αἰεὶ καὶ ἀγὰ γλώσσης ἔχειν. 95
 Πάρεσι δ' ἔχ' ἔν, ἄλλα πολλά, μοι σέειν,
 Πόλιν πατρώαν, τ' ἰανότα θ' Ἐκτορα,
 Στερρόν τε τ' ἐμὸν δαίμον', ὃ σινεζύγη,
 Δύλαιοι ἡμᾶς εἰσπεσόντ' ἀναξίως.
 Χρὴ δ' οὐποτ' εἰπεῖν ἔδεν' ὄλβιον βροτῶν, 100
 Πρὶν δὲ θανόντος τ' τελευταίαν ἰδέσθαι
 Ὅπως πρᾶσαι ἡμέραν ἥξει χάτω.

Ἑλεγοί.

Ἰλίῳ αἰπεινᾷ Πάρις ἔχ' ἰανόντα, ἄλλὰ πιν' ἄπειν.
 Ἡγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλένας.
 Ἄς ἔνεκ', ὦ Τροία, δὴ δὲ πρὶν δῆϊάλατον 105
 Εἰλέσθ' ὁ χλιδόναυς Ἑλλάδος ὠκύς Ἀρης.
 Καὶ τ' ἐμὸν μελέας πόσιν Ἐκτορα, τ' περὶ τείχη
 Εἰλκυσε διφρῶν παῖς αἰλίας Θέτιδος.
 Αὐτὰ δ' ἐκ θαλάμων ἀγόμαν ὅττι Τίνα θαλάσσης,
 Δυλοσιῶν συχερὰ ἀμφιβαλῶσα χεῖρα. 110
 Πολλὰ δ' ὅ δακρυά μοι κατέβη χροὸς, ἀνὴρ ἔλειπον
 Ἄστυ τε, καὶ θαλάμους, καὶ πόσιν ἐν κοίταις.
 ὦ μοι ἐγὼ μελέα, τί μ' ἐχέτω ἐπὶ φέρῃ ὄραδ',
 Ἑρμῖονας δέλαν; ἄς ὑπο τειρομένη,
 Πρὸς πόλιν ἀγαλμα θεᾶς ἰκέτης περὶ χεῖρε βαλῶσα, 115
 Τάκομαι, ὡς πετρεῖνα πιδυκόμενα λυαῖς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

8 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

- Χο. 1 ὦ γύναι, ἀ Θέπδος δάπεδον, ἔ ἀνάκτορα γάους
 2 Δαρθν, ὅδδ'ε λείπεις,
 3 Φθιάς ὅμως ἔμολον ποτὶ σάν Ἀσιήπδα χύσαν,
 4 Εἴ π σοὶ δυνάιμαν 120
 5 Ἄχος τ' δυσλύτων πόνων εὐρεῖν,
 6 Οἷ σε κ' Ἑρμῶνδου ἔρδι συτρεῖα συνεκλήϊσαν,
 7 Τλαῖμον, ἀμφὶ λέκτρων
 8 Διδύμων ἑπικονον
 9 Ἐῶσαν ἀμφὶ παῖσι Ἀχιλλέως 125

Ἀνπεροφὴ α'.

- 1 Γνώθι τύχαν, λόγισσι τὸ παρθν χαλὸν εἰς ὅπερ ἦκεις.
 2 Δεσπόταις ἀμιλλᾷ
 3 Ἴλιας οὔσα κόρα Λακεδαίμονος ἐκτενέταισι;
 4 Λεῖπε δεξιμῶν
 5 Δόμον τᾶς ποντίας θεοῦ· τίς σοι 130
 6 Καιρὸς ἀτυζομῶρα, δέμας ἀεικέλιον χαταλείβειν
 7 Δεσποτῶν θυάγκαις;
 8 Τὸ κρατοῦν δέ σε πείσῃ.
 9 Τί μόχθον, ὅδδ'εν οὔσα, μοχθεῖς;

Στροφὴ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. 9

Στροφὴ β'.

- 1 Ἀλλ' ἴθι· λέπε θεᾶς Νηρηίδῃ ἀγλαὸν ἔδραν, 135
- 2 Γνώθι δ' οὐσ' ὅτ' ἔστις
- 3 Δμῶϊς ἐπ' ἀλλοτρίας πόλεις,
- 4 Ἐνθ' ἔ φίλων τῶ εἰσορᾷς
- 5 Σῶν, ὧ δυσχεστάτα,
- 6 Ὡ παντάλαινά νόμφα. 140

Ἀνίστροφὴ β'.

- 1 Οἰκτροτάτα γ' ἔμοιγ' ἔμολες, γίνα' Ἰλιάς, οἴκοις
- 2 Δεσποτῶν δ' ἐμῶν φόβῳ,
- 3 Ἦσυχίαν ἄγομεν (τὸ γ' οὐκ)
- 4 Οἴκτῳ φέρομαι τυχαίῳ)
- 5 Μὴ παῖς τὰς Διὸς κόρας 145
- 6 Σοί μ' εὖ φρονῶσαν ἴδῃ.

ΙΑΜΒΟΙ.

- Ἐρ. Κόσμοι γὰρ ἀμφὶ κρατὶ χρυσέας χλιδῆς,
 Στολμῶν τε χρυτὸς τόνδε ποικίλῳ πέπλῳ,
 Οὐ γὰρ Ἀχλὴς, οὐδὲ Πηλὴς ἀπο
 Δόμοι ἀπαρχαί, δεῦρ' ἔχουσ' ἀφικόμεναι, 150
 Ἀλλ' ἐκ Λακκαίνης Σπαρτιάδης χθονὸς
 Μενέλαῳ ἡμῖν ταῦτα δαρείται πατὴρ,
 Πολλοῖς σὺν ἔθνοις, ὥς' ἐλδ' ἡγερομένῳ.
 Ὑμᾶς γὰρ οὖν τοιοῖσδ' ἀμείβομαι λόγοις.
 Σὺ δ', οὔτε δέλη, καὶ δοξικτὸς γυνή,

Vol. II.

C

155
Δόμοις

10 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

Δόμοις καταχεῖν, ἐκβαλῆς ἡμᾶς, θέλεις
Τέσδε; συγῆμα δ' αὖθις, φαρμάκοις σοῖς.
Νηδὺς δ' αἰκῶμαι ἀπὸ σέ μοι δόλυνται.

Δεινὴ γὰρ Ἡπειρώτις εἰς τὰ τοιαῦτα
Ψυχὴ γυναικῶν, ὣν ἔπλησται σ' ἐγώ.

160

Κυδέν σ' ὀνόσι δῶμα Νηηδὺς τόδε,
Οὐ βωμὸς, οὐδ' ἐναὸς, ἀλλὰ καταχεῖται.
Ἦν δ' οὖν βροτῶν τίς σ' ἢ θεῶν σῶσαι θέλει,

Δεῖ σ', ἀντὶ τ' πρὶν ὀλβίων φερσημάτων,
Πτῆξαι ταπεινὴν, παρὰ σέθεν τ' ἐμὸν γόνυ,

165

Σαίρειν τε δῶμα τῶνδ', ἐκ χερσημάτων
Τελύων χεὶρ ἀπείρουσαν Ἀχελῷος ὀρόσσην,
Γινῶναι δ' ἴν' εἰ γῆς· ὅ γ' ἐστὶν Ἐκτωρ παῖς,
Οὐ Πείραμα, οὐδ' ἐχέουσι, ἀλλ' Ἑλλάς πόλις.

Εἰς τῶτο δ' ἤκεις αἰμαθίας, δύστηνέ σ',

170

Ἦ παιδὶ πατρὸς, ὃς σὸν ἔλασεν πόσιν,
Τολμᾶς ξυμβῆδιν, ὅτε τέκν' αὐγέτη πάρα
Τίχτειν τοιῶτον πᾶν τὸ βάρβαρον γένος.

Πατὴρ τε θυγατρί, παῖς τε μητρὶ, μέγανται,
Κόρη τ' ἀδελφῷ· ἀπὸ φόνος δ' ὅ γ' ἐφύλαττο
Χωρεῖται· καὶ τῶνδ' οὐδὲν ἔξαιρεται νόμος.

175

Ἄ μὴ πρὸς ἡμᾶς εἰσφέρῃ· οὐδ' ἐγὼ καλὸν,
Δυοῖν γυναικῶν ἀνδρὶ εἰς ἡμᾶς ἔχειν.

Ἀλλ' εἰς μίαν βλέποντες εἰναίαν Κύπρην
Στέργουσιν, ὅστις μὴ χακῶς οἰκῆν θέλῃ.

180

Χο. Ἐπιφθονόν τι χεῖμα θηλειῶν ἔφυ,
Καὶ ξυγῆμοισι δυσμενὲς μάστις αἰεὶ

Ἀν.

Ἄν. Φεῦ, φεῦ.

Καχόν γε θνητοῖς τὸ νέει, εἰ τε τῷ νέῳ

Τὸ μὴ δίκαιον ὅστις δούρῳ πῶν ἔχῃ.

185

Ἐγὼ δ' οὐ παρῶν, μὴ τὸ δουλεύειν με σοὶ

Λόγων ἀπόση, πόλλ' ἔχουσιν ἐνδοξα·

Ἦν δ' αὖ κρατήσω, μὴ πὶ τῷ δ' ὄφρα βλαβείην.

Οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα, οὐδ' κρείσσοις λέγου.

Πικρῶς φέρονσι τ' ἐλασσόνων ὑπο.

190

Ὅμως δ' ἐμαυτὴν ἐπεροδῶσ' ἀλώσμενα.

Εἰπ', ὦ νεότης, τῷ σ' ἐχέμεν λόγῳ

Παιδεῖσ', ἀπώθ' ὑποσταίειν νυμφουμάτων;

Ὡς ἡ Λάλασσα τ' Φρυγῶν μένει πόλις,

Τύχη θ' ὑπερθεῖ, καὶ μ' ἐλδοθέσθαι ὀρέσ;

195

Ἦ τῷ νέῳ τε καὶ σφραγίσθαι σώματι;

Πόλεώς τε μεγέθει, καὶ φίλοις ἐπιμελείῃ;

Οἶκον χαλῶσαι τ' σοὶ ἀντί σε γέλω;

Πότερον ἢ αὐτὴ παῖδας ἀντὶ σε τέκω;

Δέλεος, ἐμαυτῇ τ' ἀθλίαν ἐφορκίδα;

200

Ἦ οὐδ' ἐμὲς τις παῖδας ἐξανέξεται;

Φθίας τυράννης ὄναι, ἢν σὺ μὴ τέκης;

Φιλῆσι γὰρ μ' Ἑλλήνας· Ἐκτορὸς τ' ἀπο·

Αὐτὴ τ' ἀμαρτῆς, καὶ τυράννης ἦν Φρυγῶν.

Οὐκ εἴς ἐμὴν σε φαρμάκων συγῆ πόσις,

205

Ἀλλ' εἰ ξυμῆσαι μὴ πτωδεῖα κυρεῖς.

Φίλτρον δ' καὶ πείλ' ἐπὶ τὸ χάλλῳ, ὦ γύναι,

Ἀλλ' αἰρεταὶ τέρεσι οὐδ' ξυμβνέσθαι.

Σὺ δ' ἦν πικρῆς, ἡ Λάλασσα μὲ πόλις.

Μέγ'

Μέγ' ἔσσι, τ' ὃ Σκῦρον ὑδαμοῦ τίθης, 210
 Πλατεῖς δ' ἐν ἑ πλατέσι, Μαιέλεως δέ σοι
 Μείζων Ἀχιλλέως· ταῦτά τοι σ' ἔχθρ' ἔχει πόσις.
 Χρῆν γὰρ γυναῖκα, καὶ κακὰ πόσι δόδῃ,
 Στέργεν, ἄμμιαν τ' οὐκ ἔχεν φρονήματος.
 Εἰ δ' ἀμφὶ Θρήκην, χόον τιμὴν χατάρρυνται, 215
 Τύρραννοι ἔχες ἀνδρ', ἵν' ἐν μέσῳ λέχας
 Δίδωσι πολλαῖς εἰς ἀνὴρ κοινέμεντο,
 Ἐκτενας ἀν' τὰς δ'· εἴτ' ἀπλησίου λέχας
 Πάσαις γυναῖξιν περσιθεῖσ' ἀν' εὐρέθης.
 Αἰχρὸν γε καὶ τοὶ χεῖρον δ' ὀρεῖται νόσον 220
 Ταῦτ' ἔτι νοσῶμεν· ὅλ' ἀπερῶμεν καλῶς.
 ὦ φίλτατ' Ἐκπρ, ἀλλ' ἐγὼ τ' σὺν χάρι
 Σοὶ καὶ ξυμῶν, εἰ π' σε σφάλοι Κύπρις·
 Καὶ μασὸν ἤδη πολλάκις νόσοι σοὶς
 Ἐπέχον, ἵνα σοι μηδὲν ἐνδῶκεν πικρὸν. 225
 Καὶ ταῦτα δρῶσα, τῇ ῥετῇ περσιγέμεν
 Πόσιν σὺ δ' ἐδὲ ρανίῳ ἱπαιθρίας δρόσος
 Τῷ σὺ περσιζέειν ἀνδρὶ δειμαίνεσ' ἔας.
 Μὴ πλεονέχῃσαν τῇ φιλοκυδρία, γύναι,
 Ζήτῃ πρὸς τὴν τῶν κακῶν γὰρ μητέρων 230
 Φύλ' ἔτι τρέπας χεῖρ' ἐκν', ὅσοις ἔνεσι νῆς.
 Χο. Δέσποιν', ὅσον σοὶ ῥαδίως παρίσταται,
 Τοσὸνδε πείθου τῇδε συμβιῶναι λόγοις.
 Ἐρ. Τί σε μνομυθεῖς, κείς ἀγῶν' ἔρχη λόγων,
 Ὡς δὴ σὺ σὺ φρων, ταῦτά δ' ἐχ' σὺ φρονεῖν; 235
 Ἀν. Οὐκ ἐφ' οἷς γε νῦν καθεῖσθαι λόγους.

Ἐρ.

Sup. to Prochus Epith.

- 'Ερ. Ὁ νῦν ὁ σὸς μαι μὴ ξιανοικίῃ, γένοι.
 'Αν. Νεία πέφυκας, καὶ λέρεις αἰχρῶν πέρι.
 'Ερ. Σὺ δ' ἐ λέρεις γε, φράς δέ μ', εἰς ὅσον δύνῃ.
 'Αν. Οὐκ οὐ σιωπῇ Κύντιδος ἀλγύσεις πέρι;
 'Ερ. Τί δ'; ἐ θοναίξῃ ταῦτα ποσῶτα πανταχῆ;
 'Αν. Καλῶς γε χρημειύουσιν· εἰ δ' μὴ, ἐ σφάλλε.
 'Ερ. Οὐ βαρβάρων νόμισαν εἰποῦμεν πόλιν.
 'Αν. Καί κ' εἰ τὰ γ' αἰχρῶν καὶ θείῃ αἰχμῶν ἐχθ.
 'Ερ. Σοφῇ, σοφῇ πῦ κατθανῶν δ' ὅμως σε δεῖ.
 'Αν. Ὁρᾷς ἀγαλμα Θέτιδος εἰς σ' ἀποδιδέποι;
 'Ερ. Μισῶν γε πατείδα σὴν Ἀχιλλέως φόνω.
 'Αν. Ἐλένην ὤλεσ', οὐκ ἐγὼ, μή τις γε σὴ.
 'Ερ. Ἦ ἔ πορῶν γ' ἡ τῇ ἐμῇ ψαύσεις χακῶν;
 'Αν. Ἴδου σιωπῶ, καὶ πλάζυμαι σῶμα.
 'Ερ. Ἐκείνο λέξον, ἔπερ οὐνεκ' ἐτάλλιν.
 'Αν. Λέγω σ' ἐγὼ νῦν οὐκ ἔχειν, ὅσον σε δεῖ.
 'Ερ. Λείψεις τὸ δ' ἀγνὸν τέρας, ἐκαλίας θεοῦ;
 'Αν. Εἰ μὴ θανοῦμαι γ'· εἰ δ' μὴ, ἐ λείψω ποτέ.
 'Ερ. Ὡς τὴν ἀρετῇ, καὶ μῦθον ποσὸν μαλεῖν.
 'Αν. Ἀλλ' ἐδ' ἐγὼ μὴν πορῶν ἐκδύσω μέ σοι.
 'Ερ. Πῦρ σοι πορσοίσω, καὶ τὸ σὸν πορπέφορον.
 'Αν. Σὺ δ' οὐν χάταιγε· θεοὶ γ' εἰσὶν ἐκδε.
 'Ερ. Καὶ χρωτὶ δεσῶν τραυμάτων ἀλγυδόντας.
 'Αν. Σφαίρ'· αἱματὶ θηῆς βωμῶν, ἢ μέτεσι σε.
 'Ερ. Ὡ βαρβάρων σὺ θρέμμα, ἔσθλην θράνθ.
 Ἐχάρτερες δὴ θάνατον; ἀλλ' ἐγὼ σ' ἔδρας
 Ἐκ τῆσδ' ἐκοῦσαν ἔξανασησὼ τάχα·

14 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

Τοιόνδ' ἔχω σε δέλεαρ· ἀλλὰ γὰρ λόγους
 Κρύψω· τό δ' ἔργον αὐτὸ σημαίνει τάχα. 265
 Κάθυσ' ἰδραία· ἔγλαρ, εἰ πέριξ σ' ἔχει
 Τηκτὸς μολύβδος, ἐξουασήσω σ' ἐγὼ,
 Πρὶν, ὃ πέποιθας, παῖδ' Ἀχιλλέως μολεῖν.
 Ἀν. Πέποιθα· δεινὸν δ', ἐρεπτῶν μὲ ἀγρίων 270
 Ἄκη βροτοῖς θεῶν ἑκαταστήσῃ τινα,
 Ἄ δ' ἔσ' ἐχιδνῆς καὶ πυρὸς περαιτέρω,
 Οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἔξδυσκέτω
 Κακῆς· τοιοῦτον ἴσμεν δυνάσταις κακόν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στρεφὴ α'.

Χο. 1 Ἡ μεγάλων ἀχέων ἄρ' ὑπῆρξεν,
 2 Ὅτ' Ἰδαίαν ἐς νάπαι ἦλθ' ὁ 275
 3 Μαίης τε καὶ Διὸς γόνος,
 4 Τείπωλον ἄρμα δαιμόνων
 5 Ἄγων τὸ καλλιζυγές,
 6 Ἐπειδὴ συγεῖται
 7 Κεκορυθμῖνοι εὐμορφίας, 280
 8 Σταθμὸς ἐπὶ βέετα,
 9 Βοτῆρά τ' ἀμφὶ μονότροπον νεκυίαν,
 10 Ἐρημόν θ' ἐποῦχον αὐλάν.

Ἀντιστροφὴ

Ἀντιστροφὴ α'.

- 1 Ταί δ' ἐπεὶ ὑλοκόμον ἰάπος ἦλθον,
- 2 Ὀρείδῃ ποδάκων ἐνιψάν τ' 285
- 3 Αἰγλαέεντα σώματ' ἐν ῥοαῖς,
- 4 Ἔβαν τε Πειραμίδα, ὑπερ-
- 5 βολαῖς λόγων δυσφρένων
- 6 Παραβαλλόμεναι,
- 7 Κῦπρις εἰς λόχοισι δολίοις, 290
- 8 Τερπνοῖς μὲ ἀκούσαι,
- 9 Πικρὰν δ' οἷσιν ἀνέχουσιν βίη Φρυγῶν πόλιν.
- 10 Ταλαίᾳ, πηγάμοις τε Τροίας.

Στροφὴ β'.

- 1 Εἶπε δ' ὑπὲρ κεφαλᾶς ἔβαλεν κακὸν,
- 2 Ἄτις τέκεν ποτὲ Πάριον, 295
- 3 Πρὶν Ἰδαῖον κατοικήσαι λέπας,
- 4 Ὅτε νιν ᾤδ' αἰθερὶ δαίφναι
- 5 Βόασε Κασάνδρᾳ κταμένη,
- 6 Μεγάλαν Πειάμεν πόλεως λῶσαν.
- 7 Τίν' οἶκ' ἐπὶλθε; ποῖον οἶκ' ἐλίωτο 300
- 8 Δαμογερῶντων βρέφ' οὐ φονδύει;

Ἀντιστροφὴ β'.

- 1 Οὐτ' οὐδ' ἐπ' Ἰλιάσι ζυγὸς ἦλυθεν
- 2 Δέλει' οὐτ' οὐ, γυναι,
- 3 Τυράνων ἔχεις αἰ. δόμων ἔδραν.

4 Παρέλυσσε

16 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

4 Παρέλυσε δ' αὖν Ἑλλάδος αἰλαινὰς
 5 Πόνους, οὓς ἀμφὶ Τροίαν
 6 Δεκέτεις ἐλάλιοντο νέσι λόχους·
 7 Λέχη τ' ἔρημ' αὖν ὑπὸτ' ἔζελλετο,
 8 Καὶ τεκῶν ὀφθαλοὶ γέροντες.

305

I A M B O I.

Με. Ἦκω λαβὼν σὸν παῖδ', ὃν εἰς ἄλλας δόμοις
 Λάδρα θυγατρὸς τ' ἐμῆς ὑπέξειδον.
 Σὲ μὲ γὰρ ἦνυχες θεᾶς βρέλαι σῶσαι τῶδε,
 Τῆτον δ' οὐκ ἔφρασε· ἀλλ' ἐφρασε θεᾶς
 Ἦσον φρονέουσα τῶδε Μενέλεω, γύναι.
 Κεῖ μὴ τόδ' ἐκλιποῦσ' ἐρημώσεις πέδον,
 Ὅδ' αὖτ' ἔσθ' σὲ σώματος σφραγίσεται.
 Ταῦτ' αὖν λογίζε, ποτέρῃ κρατῆρ' ἔελαις,
 Ἢ τόνδ' ὀλέας σῆς ἀμαρτίας ὑπερ,
 Ἢν εἰς ἐμ' εἰς τε παῖδ' ἐμὴν ἀμαρτάνεις;
 Ἀν. ὦ δόξα, δόξα, μωροὶσι δὴ βροτῶν
 Οὐδὲν γελῶσι βίον ὠγκώσας μέγαν.
 Εὐκλεία δ' οἷς μὲ ἐς ἀληθείας ὑπο,
 Εὐδαιμονίζω τὰς δ' ὑπὸ ψευδῶν, ἔχειν
 Οὐκ ἀξιώσω, πλὴν τύχη φρονεῖν δοκεῖν.
 Σὺ δὲ στρατηγῶν λογάσιν Ἑλλήνων ποτὲ,
 Τροίαν ἀφείλες Πείαμον, ὥδ' Φαῦλος ὢν;
 Ὅστις θυγατρὸς ἀντίπαυδος ὄν' ἄσχετον
 Τοσόνδ' ἐπιδύσας, ἔχ' ἡγεῖται θυσοχῆς
 Δέλη κρατῆρος εἰς ἀγῶν'· οὐκ ἀξίω

310

315

320

325

Οὐτ'

Οὐτ' οὖν σε Τροίας, οὔτε σοὶ Τροίαν ἔτι. 330

Ἐξωθέν εἰσιν, ὧ δὲ δοκίμῳτες εὖ φρονεῖν,
 Λαμπροί· τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι,
 Πλὴν εἰ πὺ πλάττω· τὴν δ' ἰχὺν μέγα.
 Μενέλαε, φέρε δὴ ληπτερόν τι λόγους.

Τέθνηκα τῇ σῇ θυγατρὶ, καὶ μὲ ἀπόλεσε· 335
 Μιαυφόνον μὲ οὐκέτ' ἂν φύγοι μύσθῳ.

Ἐν τοῖς ὃ πολλοῖς ἔσθ' οὐ τόνδ' ἀγανίῃ
 Φόνον· τὸ σωθῆναι γὰρ σ' ἀναλχίστ' ἔστι.

Ἦν δ' οὖν ἐγὼ μὲ μὴ θανεῖν ἱππευδράμῳ,
 Τὸν παῖδά μιν κτενέτε; καὶ τα πῶς πατὴρ, 340
 Τέκνῳ θανόντος, ραδίως ἀνέξεται;

Οὐχ ὧδ' ἀνδρῶν αὐτὸν ἢ Τροία καλῶ.

Ἀλλ' εἰσιν οἱ καὶ Πηλέως γὰρ ἄξια
 Πατρός τ' Ἀχλλέως ἔργα θρῶν φεικύνεται.

Ὡς δ' οὐ σὺ παῖδ' ἐκ δόμων· σὺ δ', ἐκδοδὺς 345

Ἀλλω, τί λέξεις; πότερον, ὡς κακὸν πόσιν
 Φύγῃ τὸ ταύτης σῶφρον; ἀλλὰ ψεύσεται.

Γαμῶ δ' ὃ τίς ἔστι; ἢ σφ' ἀνδρῶν ἐν δόμοις

Χήραν κατέχεις πολὺν; ὧ τλήμων ἄνθρωπε,

Κακῶν ποσέτων ἔχ' ὅρας θηρόας; 350

Πόσας δ' ἂν εἴπας θυγατέρες ἡδικομηθῆναι

Βέλοισι ἂν εὐρεῖν, ἢ παθεῖν ἂν γὰρ λέγω;

Οὐ καὶ πὶ μικροῖς μεγάλα προσώπειν κακὰ,

Οὐδ', εἰ γυναῖκες ἐσμέν ἀπὸ κακὸν,

Ἄνδρας γυναῖξιν ὁμοιωθῆναι φύσιν. 355

Ἡμεῖς γὰρ, εἰ σὺ παῖδα φαρμακεύομεν,

Καὶ νηδὺν ἐξαμβλῦμεν, ὡς αὐτὴ λήγῃ,
 Ἐχόντες, οὐκ ἄκουτες, ὅδ' ἔβωμοι
 Πιτνομῶντες, αὐτοὶ τ' ἴδμεν ὑφ' ἑξομεν
 Ἐν σοῖσι γαμβροῖς, οἷσιν οὐκ ἐλάσσοινα
 Βλάβειν ὀφείλω, παρρηδῆσ' αἰπαυδῖαν.
 Ἡμεῖς μὲν οὖν τοιοῦδε τ' ὅς τ' ἴσῃς φρενός,
 Ἐν σε δέδουκα· ἀλλὰ γυναικείαν ἔειν,
 Καὶ πλὴν τάλαναν ὤλεσας Φρυγῶν πόλιν.

360

Χο. Ἄγαν γ' ἔλεξας, ὡς γυνή, παρὲς ἀρσενας,
 Καὶ σε τὸ σῶφρον ὀξετόξυσε φρενός.

365

Με. Γυνή, τίδ' ἔστι σμικρὰ, ἔμνησ' ἀρχίας
 Οὐκ ἄξι', ὡς φῆς, τ' ἐμῆς, ἔσθ' Ἑλλάδος.
 Εὖ δ' ἴδ', ὅτε τις τυγχάνῃ χρεῖαν ἔχων,
 Τῶτ' ἔσθ' ἐχάσῃ μείζον ἢ Τροίαν ἐλεῖν.
 Καὶ γὰρ θυγατεῖ, μέγαλα γὰρ κρίνω πάδε,
 Λέχας στέρας, σύμμαχος κατὰ δῖσταν.
 Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, δεύτερ' αἰ πάροις γυνή
 Ἄνδρὸς δ' αἰμαρτάνυσ', αἰμαρτάνῃ βίῃ.
 Δέλων δ' ἐκείνου τῆς ἐμῆς ἀρχεῖν χρεῶν,
 Καὶ τ' ἐκείνῃ σὺν ἐμοῖς, ἡμᾶς τε παρὲς.
 Φίλων γὰρ ὅδ' ἴδιον, οἵτινες φίλοι
 Ὀρθῶς πεφύκασ', ἀλλὰ κοινὰ χρήματα.
 Μένων ὅς τις δαπόνῃς, εἰ μὴ θήσομαι
 Τὰ μὲν ὡς ἄριστα, φαῦλός εἰμι καὶ σοφός.
 Ἀλλ' ἐξανίστω τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς
 Ὡς, ἢν θάνης σὺ, παῖς ὅδ' ἐκφεύγῃ μόρην,
 Σοὺ δ' ἐξ ἐλπίδος κατθανεῖν, τόνδε κτενῶ.

370

375

380

Δυοῖν

Δυοῖν δ' ἀνάγκη θάτερόν λυπεῖν βίον.

Ἄν. Οἶμοι, πικρὰν κλήρωσιν αἵρεσίν τέ μοι 385
Βίαν καὶ θύσας· ἔ, λαχούσῃ γ' ἀθλία,
Καὶ, μὴ λαχῶσα, δυστυχὴς καὶ θύσαμαι.

ὦ μεγάλα θεάων αἰτίας μικρὰς πέρε,
Πιθού· τί καίνεις μ' ἀντὶ τῆς; ποῖαν πόλιν 390
Προῦδωκα, τίνα σὼν ἔκτανον παίδων ἐγώ;
Ποῖον δ' ἐπρησα δῶμ'; ἐκοιμήθην βίαν.

Συνὸν δεσπόταισι κατ' ἐμ', ἔ κτεῖνον, κτενεῖς,
Τὸν αἵπτον πάντῃ; ἀλλὰ, τὴν δόχην ἀφείς,
Πρὸς τὴν τελευτῶν, ὑσέρεαι ἔσαν, φέρε;
Οἶμοι κακῶν πάντῃ· ὦ τάλαν ἐμὴ πατρίς. 395

ὦς δὲ πᾶσι τί με καὶ τεκῆν ἔχεῖν,
Ἄχθῃ τ' ἐπ' ἄχθῃ τῷδε παρὰ δέῃ διπλοῦν;
Τί δὴτ' ἐμοὶ ζῶν ἡδύ; πρὸς τί χεὶν βλέπειν;
Πρὸς τὰς παρούσας, ἢ πρὸς τὰς ἐλθούσας τύχας;

Ἦτις σφαγὰς μὲν Ἐκτορεὺς τρεχληάτης 400
Κατεῖδεν, οἰκτρῶς τ' Ἴλιον πυρὸς ἔμεινεν,
Αὐτὴν δ' οὐδὲν ναῦς ἐπ' Ἀργείων ἔβλεπεν,
Κόμης Ἰφιαδέϊσσι· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην
Φθίαν, φονδύσιν Ἐκτορεὺς νυμφόμομα.

Ἀπὰρ τί ταῦτ' ὀδυρόμαι, τὰ δ' ἐν ποσὶν 405
Οὐκ ἔτι μάλ' ἔτι καὶ λογίζομαι κακὰ;
Εἰς παῖς δ' ἦν μοι λοιπὸς, ὀφθαλμὸς βίαν·
Τῶτον κτενεῖν μέλλουσιν, οἷς δοκᾷ τὰδε,

Οὐ δὴτα τέ μοι γ' οὐνεκ' ἀθλίας βίαν·
Ἐν τῷδε μὲν γὰρ ἐλπίς, εἰ σωθήσεται, 410
Ἐμοὶ

Ἐμοὶ δ' ὄνειδος μὴ θανεῖν ὑπὲρ τέκνα.
 Ἴδὲ περιλείπω βωμόν, ἥδε χεῖρα,
 Σφάζειν, φονεύειν, δεῖν, ἀπαρτῆσαι δέξιν.

ὦ τέκνον, ἢ τεκῦσά σ', ὥς σὺ μὴ θάνης,
 Στείχω πρὸς ἄδην· ἦν δ' ὑπεκδρομῆς μόρον,

415

Μέμνησο μητρὸς, οἷα τλᾶσ' ἀπαλόμαν,
 Καὶ πατεὶ τῇ σῶ, λῆθ' φιλημάτων ἰὸν,
 Δάκρυά τε λείδων, ἔσπεπύουσαν χέρας,

Λέγ' οἷ' ἐπραξα· πᾶσι δ' ἀνθρώποις ἄρ' ἦν
 Ψυχὴ τέκν'· ὅσις δ' αὐτ', ἀπειροῦ ὦν, ψέγῃ,

420

Ἦσαν ἤ αὖ γαί, δυσυχῶν δ' εὐδαιμονίδ.

Χο. ὦ κτερ' ἀκούσας· οἴκτρα γὰρ τὰ δυσυχῇ
 Βροτοῖς ἅπασι, καὶ θυραῖοι ὦν κυρῇ.
 Εἰς ξύμβασιν ὃ χεῖρα ἔσιν παῖδ' ἄγειν,
 Μενέλαε, ἔτι δ', ὥς ἀπαλλάχθῃ πόιν.

425

Με. Λάβεδέ μοι, τῆσδ' ἀμφελίζαντες χέρας,
 Δμῶες· λόγος γὰρ ἔφίλος ἀκούσται.
 Ἐγὼ σ', ἵν' ἀγνοῖ βωμόν ἐκλίπης θεᾶς,
 Πρῶτευνα παιδὸς θάνατον, ὃ σ' ὑπὸνταρον
 Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τὰς ἐμὰς ὅττι σφαγῆν.
 Καὶ τὰ μὲν σὲ μὲν ὦδ' ἔχοντ' ὀπίσσω·
 Τὰ δ' ἀμφὶ παυδὸς τῷδε, παῖς ἐμὴ κενεῖ,
 Ἦν τε κτανεῖν νιν, ἦν τε μὴ κτανεῖν, γέλη.

430

Ἀλλ' ἔρπ' ἐς οἴκοις τέσδ', ἵν' εἰς ἐλαθέρας,
 Δέλη γεγῶσα, μὴ ποτ' ὑβρίζω μάθης.

435

Ἀν. Οἶμοι δόλω μ' ὑπὸ λῆγας ὑπατήμεθα.

Με. Κήρυας ἅπασιν αὐτὸν ἐξαρτέμεθα.

Ἀν.

- Ἀν. Ἡ ταῦτ' ἐν ὑμῖν, τοῖς ᾗδ' Εὐρώτα, σοφά;
 Με. Καὶ τοῖς γε Τροία, οἷον παθόντας ἀνδράσιν.
 Ἀν. Τὰ θεῖα δ' ἐ θεῖ, ἔδ' ἔχεν ἡγή δίκην;
 Με. Ὅταν τὰδ' ἦ, τότε οἴσομεν· σὲ δ' ὅ κτενέω.
 Ἀν. Ἡ δ' νεοσσὸν τόνδ' ἔσδ' πλεῶν ἀπείσας;
 Με. Οὐ δῆτα· θυγατρὶ δ', ἦν γέλη, δώσω κτενέω.
 Ἀν. Οἶμοι· τί δῆτα σὲ χαπαζένω, τέκνον;
 Με. Οὐκοῦν θρασυαί γ' αὐτὸν ἐλπίς ἀναμύβει.
 Ἀν. ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθιστοι βροτῶν,
 Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βελαντήρια,
 Ψυδῶν ἀνακτες, μηχανορράφοι χακῶν,
 Ἐλικτὰ, κούδεν ὑγίης, ἀλλὰ πᾶν πέριξ
 Φρονοῦντες, ἀδίκως εὐτυχεῖτ' αἰὲν Ἑλλάδα.
 Τί δ' οἶα ἐν ὑμῖν ὄσιν; ἐ πλείους φόνοι;
 Οὐκ αἰχροκερδεῖς; ἐ λέγοντες ἄλλα μὲν
 Γλώσση, φρονοῦντες δ' ἄλλ', ἐφαιρίσκεσθ' αἰεὶ;
 Ὅλοιθ'· ἐμοὶ δ' ἰάνατ' ἔχ οὕτω βαρὺς,
 Ὡς σοὶ δέδοκται· κείνα γάρ μ' ἀπώλεσεν,
 Ὅθ' ἡ τάλαινα πόλις ἀναλώθη Φρυγῶν,
 Πόσις θ' ὁ κλεινός, ὅς σε πολλάκις δδοῖ
 Ναύτιον ἔθηκεν ἀντὶ χερσαῖς χακῶν.
 Νιῶ δ', εἰς γυναιχῶ γοργὸς ὀπλίτης φανείς,
 Κτένεις μ'· ἀπόκτειν'· ὡς ἀγῶπυτον γέ σε
 Γλώσσης ἀφίσσω τ' ἐμῆς, καὶ παῖδα σιῶ.
 Ἐπεὶ σὺ μὲ πέφυκας ἐν Σπάρτῃ μέγας,
 Ἡμεῖς δ' Τροία γ'· εἰ δ' ἐγὼ πρῶτος χακῶς,
 Μηδὲν πόλ' αὐχέ· καὶ σὺ γὰρ πρῶτος αἰν.

440

445

450

455

460

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Σπροφοὴ α'.

- Χο. 1 Οὐδέ ποτ' ἂν δίδυμα 465
 2 Λέκτες ἐπαινέσω βροτῶν,
 3 Οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρας,
 4 Ἐρεν μὲ οἶκον,
 5 Δυσμυρεῖς τε λύπας.
 6 Τὴν μίσυ μοι σεχρέτω πόσις γάμοις 470
 7 Ἀκοινώητον ἀνδρὸς εἶπαι.

Ἀντισπροφοὴ α'.

- 1 Οὐδὲ γὰρ ἐν πόλεσι
 2 Δίπλυχοι πυραυνοὶ
 3 Μιᾶς ἀμείνονες φέρων
 4 Ἀχθος τ' ἐπ' ἀχθῇ, 475
 5 Καὶ σάσις πολίταις.
 6 Τεκτόνοιον δ' ὕμνοισιν ἐργάταν δυοῖν
 7 Ἐρεν μῦσιν φιλεῖσι κραίνειν.

Σπροφοὴ β'.

- 1 Πνοιαὶ δ' ὅταν φέρωσι ναυτίλας θαλά,
 2 Κατὰ πηδαλίων 480
 3 Διδύμα θεαπιδὼν γνώμα,
 4 Σοφῶν τε πλῆθος ἀνθρώπων, ἀδενέστερον
 5 Φαυλοτέρας φρενὸς αὐτοκρατῆς.

6 Ἐνός

- 6 Ἐνὸς αἱ δυνάσιν ἀνὰ τε μέλαθρα,
 7 Κατὰ τε πόλιας, 485
 8 Ὅποταν εὐρεῖν θέλῃσι χαίρην.

Ἀντιστροφὴ β'.

- 1 Ἐδειξεν ἡ Λάχαινα ἔσχατλά τε,
 2 Μενέλαε· ἀλλὰ γὰρ
 3 Πυρρὸς ἦλθ' ἐτέρῳ λέχῳ,
 4 Κτείνῃ δὲ πλὴν πάλαιον Ἰλιάδα κόρα, 490
 5 Παιῖδά τε, δύσφρον' ἐριδὸς ὕπερ.
 6 Ἀθεὸς γ', ἄνομος, ἄχαρις ὁ φόνος.
 7 Ἐπὶ σε, πότνια,
 8 Μετὰ τὸ παρὰ τῶνδ' ἔπεισιν ἔργον.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- Καὶ μὲν ἐσποῶ τὸδε σύγκρατον 495
 Ζεύς πορὶ δόμον,
 Ψήφῳ θανάτῳ κατὰ κερμίδον.
 Δύστανε γύναι, τλήμων δὲ σὺ, παῖ,
 Μητρὸς λεχέων ὅς ἑδρήσκεις,
 Οὐδὲν μετέχων, 500
 Οὐδ' αἵτι' ὦν βασιλεύσιν.

Στρεφὴ γ'.

- Ἀν. 1 Ἀλλ' ἐγὼ, χέρας αἵματι-
 2 ρὰς βρόχοισι κεκλειμμένα,
 3 Πέμπομαι κ' ἰαίας.

Μο.

24 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

- Μο. 4 Μᾶτερ, μᾶτερ· ἐγὼ δὲ σᾶ 505
 5 Πτέρυγι συλχαζαίνω,
 6 Καὶ θυμῷ δαΐιον.
 7 ὦ χθονὸς Φθίας κρείττορες.
 8 ὦ πάτερ, ὦ μόλε
 9 Φίλοις ἐπικούρω. 510
 Ἀν. 10 Κεῖσθ' ἤ, τέκνον, ὦ φίλῳ,
 11 Μασοῖς ματέρῳ ἀμφὶ σᾶς,
 12 Νεκρὸς ὑπὸ χθονὶ, σὺν νεκρῷ τε.
 Μο. 13 ὦ, μοί, μοι, τί πάθω;
 14 Τάλας δῆτ' ἐγὼ, σύ τε, μᾶτερ. 515

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- Με. Ἴθ' ὑποχθόνιοι
 Καὶ γὰρ ἀπ' ἐχθρῶν ἤκετε πύργων.
 Δύο δ' ἐκ διαταῖν θνήσκειτ' ἀνὰ γαίην.
 Σὲ μὲν ἡμετέρῳ ψῆφῳ δυνάμεθ',
 Παιῖδα δ' ἐμὴ παῖς τόνδ' Ἑρμῖον. 520
 Καὶ γὰρ ἀνοία μεγάλη, λείπειν
 Ἐχθρὸς ἐχθρῶν, ἐξὸν κτείνειν,
 Καὶ φόβον οἴκων ἀφελέει.

Ἀντιφροφὴ γ'.

- Ἀν. 1 ὦ πόσις, πόσις, εἴθε σὰν
 2 Χεῖρα καὶ δόρυ σύμμαχον 525
 3 Κησαίμαν, Πριάμει παῖ.
 Μο. 4 Δύστην, τί δ' ἐγὼ μόρε

5 Παράτροπον

- 5 Παράτροπον μέλ^ῳ εὖρω;
 Ἀν. 6 Λίσσου σὺ, γοιῦναι
 7 Δεσπότη χρίμπων, ὦ τέκνον. 530
 Μο. 8 ὦ φίλος, ὦ φίλ^ῳ,
 9 Ἄνες θάνατον μοι.
 Ἀν. 10 Λείβομαι, δάκρυοις κόρας
 11 Σπάζω, λισσάδος ὡς πέτρας
 12 Λιβάς ἀνήλι^ῳ, αἱ τάλαινα. 535
 Μο. 13 ὦ, μοί, μοι τί δὲ ἐγὼ
 14 Κακῶν μῆχος ἔξανύσαιμι αἶ;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- Με. Τί με παρὰπίεις, αἰλίαν πέτραν
 Ἡ κύμα λιπαῖς ὡς ἰκετεύων;
 Τοῖς γὰρ ἐμοῖσι γέγον' ὠφέλεια, 540
 Σοὶ δὲ ὄδδ' ἐχὼ φίλτρον, ἐπεὶ τοι,
 Μέγ' ἀλαλῶσαις ψυχῆς μόρον,
 Τροίαν εἶλον, ἔμπτερε σῆν'
 Ἦς ἀπολαύων,
 Αἶδην χθόνιον καταβήσῃ. 545

ΙΑΜΒΟΙ.

- Χο. Καὶ μὲν δέδορχα τόνδε Πηλέα πέλας,
 Σπυδῇ πέντα δεῦρ' ἡγραιὸν πόδα.
 Πη. Ὑμᾶς ἐρωτῶ, τὸν τ' ἐφροῦπα σφαγῇ,
 Τί ταῦτα, καὶ πῶς, καὶ κ' τίνος λόγου νοσθ
 Δόμος; τί πρᾶσσεται ἄκραια μηχανώμενοι; 550
 Vol. II. G Μενέλα',

553. V. L. Smid. V. Ἀντιγόνη.

Μενέλα', ὅπῃ τις μὴ τὰ χεῖρά σου δέχῃ.

Ἦγού σὺ θαῖσόν· εἰ γὰρ, ὡς εἶπες ποτὶ,

Σχολῆς πόλιν ἔργον, ἀλλ' ἀνέστηται

Ῥώμιον ἐπαινῶ λαμβάνειν, εἴπερ ποτε.

Πρῶτον μὲ οὖν κατ' οὖρον, ὥσπερ ἰσθίος,

555

Ἐμπνεύσομαι τῇδ'· εἶπε, πῇ δακρυῖ, χεῖρας

Βρέχοισιν ἐκδήσαντες, οἳ δ' ἀγροσί σε,

Καὶ παῖδ'· ὕπαρνε γὰρ τις ὡς ἀπόλλυσται,

Ἡμῶν δ' ἀπίντων, τὲ τε κυρτὸν σέθεν.

'Αν. Οἳ δ' ὦ γεραίε, σὺν τέκνῳ θανέμεναι

560

Ἀγροσί μ' οὕτως, ὡς ὁρᾷς· τί σοι λέγω;

Οὐ γὰρ μᾶς σε κληδόνος πορφυρία

Μετῆλθον, ἀλλὰ μῶρον ὑπ' αἵματι.

Ἐπει δ' ἔτι κατ' οἶκον οἶδά σου κλύει

Τῆς τῆδε θυγατρὸς, ὣν τ' ἀπόλλυται χεῖρα.

565

Καὶ νῦν με βωμόν θεῖδος, ἢ τ' εὐχῆν

Ἐπικτέ σοι παῖδ', ἢ σὺ θάνατον σέβεις,

Ἀγροσὶ δ' ἀπαπίασαντες, οὐτέ τω δακρυῖ

Κεῖναιτες, ὅδ' ἔστι δ' ἀπίντας ἐκ δόμων

Μεῖναιτες, ἀλλὰ τ' ἐμὲν ἐρημῶν

570

Γνόντες, τέκνα τε τῆδ', ὅν, ὅδ' ἐν αἵτιον,

Μέλλουσιν, σὺν ἐμοὶ τῇ ταλαιπώρῳ, κτενέειν.

Ἀλλ' ἀνπάζω σ', ὦ γέρον, τ' σὺν πάρος

Πιτνεῖσαι γονάτων, χαρὶ δ' οὐκ ἔξέστι μοι

Τῆς σῆς λαβείας φιλάτης θανέμεναι,

575

Ῥῦσά με πορφυρία θανέειν· εἰ δ' ἢ μὴ, θανέμεναι

Αἰχρῶς μὲ ὑμῖν, δυσυχῶς δ' ἐμοὶ, γέρον.

Πη.

- Πη. Χαλαῖν κελύω δέσμα, πρὶν κλάειν πῖνα,
Καὶ πῶδε χεῖρας διπλοῦχας ἀκίεσαι.
- Με. Ἐγὼ δ' αἰπαυδῶ γ' ἄλλῃ, ἔχ' ἡπίων σέθεν, 580
Καὶ τῆσδε πολλῷ κυριώτερος γέγρας.
- Πη. Πῶς; ἢ τ' αἰώνιοι οἶκον οἰκήσεις μολών
Δεῦρ'· ἔχ' ἄλλας σοὶ τῆς κ' Σπάρτῃν κρατεῖν;
- Με. Εἰλόν νιν αἰχμηάωντον ἐκ Τροίας ἐγώ.
- Πη. Οὐ μὸς δέ γ' αὐτὴν ἔλαβε παῖς παυδὸς γέρας. 585
- Με. Οὐκ ἔν' ἐκένε τάρμα, τὰ κένε τ' ἐμῷ.
- Πη. Δραῖν εὖ, χακῶς δ' οὐ, μὴδ' ἀποκτείνειν βία.
- Με. Ὡς τιμὴν ἀπάξεις ἔποτ' ἔξ ἐμῆς χερσός.
- Πη. Σκήπτρῳ ᾧ τῶδε σὸν καταμαῖζον κρα.
- Με. Ψαῦσόν γ', ἵν' εἶδῃς, ἢ πέλας πορσελθῆμεν. 590
- Πη. Σὺ γὰρ μετ' ἀνδρῶν, ὦ χακίς, καὶ χακῶν;
Σοὶ που μέτεστι, ὡς ἐν ἀνδράσι, λόγου;
Ὅστις πρὸς ἀνδρὸς Φρυγὸς ἀπὸ πλάγης λέχης,
Ἀκλῆς, ἄδελφά δώμαθ' ἐστίας λιπὼν,
Ὡς δὴ γυναικα σῶφρον ἐν δόμοις ἔχων, 595
Πασῶν χακίστην; οὐδ' ἂν, εἰ βέλοϊτό τις,
Σῶφρον ἥσοιτο Σπαρταπίδων κόρη,
Αἱ ξὺν νέοισιν, ἔξερημύσσει δόμους,
Γυμνοῖσι μηροῖς, ἔπεπλοις ἀντιρρύοις,
Δρόμους, παλαιστράς τ', οὐκ ἀναχέτεις ἐμοί,
Κοινὰς ἔχουσιν κατὰ θαυμαῖζεν χρεῶν,
Εἰ μὴ γυναικὸς σῶφρονος παιδεύετε;
Ἐλένῃ ἐρεῖς χεῖρ' ἅλῃ, ἥ τις ἐκ δέμων,
Τὸν σὸν λιποῦσα Φίλιον, ἔξεκώμασε.

600

Virg. Aen. 1. 320-

Νεανίας

Νεανίς μετ' ἀνδρός εἰς ἄλλῃ χθονί. 605
 Κάπειτ', ἐκείνης οὐνεχ', Ἑλλήων ὄχλον
 Τοσόνδ' ἀθροίσας, ἤγαγες πρὸς Ἴλιον.
 Ἦν χρεῖν σ' ἀπαλῦσαι, μὴ κινεῖν δόρυ,
 Κακὴν ἐφθυρήν, ἅλ' ἔαν αὐτὴ μύειν,
 Μισθὸν τε δόντα, μή ποτ' εἰς οἴκῃς λαβεῖν. 610
 Ἀλλ' οὔτι ταύτῃ σὸν φρόνημ' ἐπέρισας
 Ψυχὰς ὅσας πολλὰς κἀγαθὰς ἀπώλεσας,
 Παίδων τ' ἀπαιδῶν γραῦς ἔθνησιν ἐν δόμοις,
 Πολίτας τ' ἀφείλου πατέρας εὐγενῆ τέκνα.
 ὦν εἰς ἐγὼ δύστηνός, αὐθιγὴν δέ σε, 615
 Μιάστορ' ὥς πιν', εἰσδέδοκ' Ἀχαιέας.
 Ὃς ὅδ' ἐπρωθεῖς ἦλθες ἐκ Τροίας μόνος,
 Κάλλιστα τύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασιν
 Ὅμοι' ἐκέισε δεῦρ' ἃ ἤγαγες πάλιν.
 Κἀγὼ μὲν ἦδον τὰ γαμοῦντι, μήτε σοὶ 620
 Κῆδος σιναΐψαι, μήτε δώμασιν λαβεῖν
 Κακῆς γυναικὸς πῶλον· ἐκφέρεις γάρ
 Μητρῶ' ὀνείδῃ· τέτο κ' σκοπεῖτέ μοι,
 Μινυήρες, ἐδλῆς θυγατέρ' ἐκ μητρὸς λαβεῖν.
 Πρὸς τοῖσδε δ' εἰς ἀδελφὸν οἷ' ἐφύβεισας, 625
 Σφάξαι κελύσας θυγατέρες εὐηθέστατα.
 Οὕτως ἔδειπας, μὴ ἔχαικ' ἀνταρτὴν ἔχης.
 Ἐλὼν ὅς Τροίῃ, εἴμι γὰρ κἀνταυθαί σοι,
 Οὐκ ἔκτανες γυναῖκα, χεῖριαν λαβὼν,
 Ἀλλ', ὥς ἐσείδες μαστὸν, ἐκβαλὼν ξίφος, 630
 Φίλημ' ἐδέξω, πρὸς δότιν αἰχμῶν κινῶ,

Ἦστων

Ἦσαν πεφυκώς Κύπριδά, ὣ κακίσε σύ.
 Κάπειτ', ἐς οἴκοις τ' ἐμῶν ἐλθὼν τέκνων,
 Πορθεῖς δ' ὀνόντων, ἢ γυναῖκα δυσυχῇ
 Κτείνεις ἀτίμως, παῖδά θ', ἐς κλαίοντά σε
 Καὶ πλὴν ἐν οἴκοις σὴν καταστήσῃ κόριν,
 Κεῖ τις νόθος πέφυκε· πολλὰ δέ τοι
 Ξηρὰ ρα θείδω γλῶς οἴκησε σπορά,
 Νόθοι τε πολλοὶ γησίων ἀμείνονες.

635

Ἄλλ' ἐκχομίζε παῖδα· κύδιον βροτοῖς
 Πάντα χρεὼν, ἢ κακὸν ἐπὶ πλείστον,
 Γαμβρόν πεπᾶσθαι ἐφίλον· σὺ δ' ὅδ' ἐν εἶ.

640

Χο. Σμικρὰς ἀπ' ἀρχῆς νέικας ἀνθρώποις μέγα
 Γλῶσσι ἐκπορίζε· τί τοι δὲ σοφοὶ βροτῶν
 Ἐξουλαβῶνται, μὴ φίλοις τάχων ἔριν.

645

Με. Τί δ' ἦτ' αἶν εἶποις σὺ γέρωνας ὡς σοφοί,
 Καὶ τὰς φρονεῖν δοκοῦσας Ἑλλήσιν ποτέ;
 Ὅτ' ὦν σὺ Πηλεὺς, ἐπατρὸς κλεινοῦ γεγώς,
 Κῆδος σιναΐψας, αἰχρὰ μὲ στυγρὰ λείεις,
 Ἡμῖν δὲ οἰκίῃ γὰρ γυναῖκα βάεβαρον,
 Ἦν χελῶ σ' ἐλαύνειν πλὴν ὑπὲρ Νείλου ῥοάς,
 Ὑπὲρ τε Φάσιν, καὶ μετὰ Σαλαμῶν αἶε,

650

Οὔσαν μὲν Ἡπειρώτην ἐπὶ στήματα
 Πλείδ' Ἑλλάδος πέπλωκε δερριπετῇ νεκρῶν
 Τῆς σὺ τε πατρὸς αἵματ' ὀνειδίζεις.

655

Πάρις γάρ, ὃς σὺν πατρίδ' ἐπεφνὶ Ἀχιλλέα,
 Ἐκτορὸς ἀδελφὸς ἦν, δάμαρ δ' ἦτορ Ἐκτορὸς.
 Καὶ τῇδε γ' εἰσέρχῃ σὺ ταυτὸν εἰς σέγα,

Καὶ ξυμπράπεζον ἀξιοῖς ἔχεν βίον.
 Τίκτειν δ' ἐν οἴκοις παῖδας ἐχθίστας ἑᾶς, 660
 Ἄ γὰρ, φρονοῖα τῇ τε σῇ καμῇ, γέρον,
 Κτανεῖν θέλων πλώδ', ἐκ χειρῶν ἀρπάζομαι.
 Καίτοι φέρε', ἄψαδ' ὃδ' οὐκ αἰσχρὸν λόγου,
 Ἦν παῖς μὲν ἢ μὴ μὴ τέκη, ταύτης δ' ἀπο
 Βλαστῶσι παῖδες, τῆσδε γῆς Φθιώτιδ' 665
 Στήσεις τεράννης, βάρεαργι δ' ὄντες γέν' 670
 Ἑλλησιν ἀρεξασ'; εἴτ' ἐγὼ μὲν ἐφροναῖ,
 Μισῶν τὰ μὴ δίκαια, σοὶ δ' ἔνεστι νῆς;
 Κακῆϊνο νῦν ἀθρήσον· εἰ σὺ, παῖδα σὴν
 Δὲς τῷ πολιτῶν, εἴτ' ἔπαχε τοιάδε, 675
 Σιγῇ χάθης' αὖ; ἐδοκῶ ξένης δ' ὕπερ,
 Τοιαῦτα λάσκεις οὐτ' ἀναγκάεις φίλος;
 Καὶ μὴν ἴσοι γ' ἀνῆς τε καὶ γυνὴ δένει
 Ἀδικουμένη πρὸς ἀνδρὸς· ὡς δ' αὖτως ἀνῆς
 Γυναῖκα μορφαίνε' ἐν δόμοις ἔχων. 680
 Καὶ τὰ μὲν ἐστὶν ἐν χειροῖν μέγα δένει,
 Τῇ δ' ἐν γονεῦσι καὶ φίλοις τὰ πρᾶγματα.
 Οὐκοῦν δίκαιον τοῖς γ' ἐμοῖς ἐπωφελεῖν.
 Γέρον, γέρον εἴ· τὴν δ' ἐμὴν στρατηγίαν
 Λέγων, ἐμ' ὠφελοῖς ἀν, ἢ σιγῶν, πλέον. 685
 Ἑλένη δ' ἐμόχθησ' ὅχ' ἐκῆσ', ἀλλ' ἐκ θεῶν
 Καὶ τῆτο πλείστον ὠφέλησεν Ἑλλάδα.
 Ὅπλων γ' ὄντες ἐμᾶχης αἴτιοι,
 Ἐβησαν εἰς πάνδρεϊον· ἢ δ' ὁμιλία,
 Πάντων βροτοῖσι γίγνεται διδάσκαλ' 690

Εἰ δ', εἰς πτόσσῃν τ' ἐμῆς ἐλθὼν ἐγὼ
 Γυναικὸς, ἔχον μὴ κτανεῖν, ἐσωφρόνεν.
 Οὐδ' ἂν σε Φῶκον ἦελον κατακτανεῖν.
 Ταῦτ' εὖ φρονέων σ' ἐπῆλθον, ὅκ' ὀργῆς χάριν
 Ἦν δ' ὀξύθυμῆς, σοὶ μὲν ἡ γλωσσοταλγία
 Μείζων, ἐμοὶ δὲ κέρδος ἢ περιμυρία.

Χο. Παύσαοθον ἦδη, λῶσα γὰρ μακρὰ τὰδε,
 Λόγων ματαίων, μὴ δύο σφαλῇθ' ἅμα.

Πη. Οἶμοι, κατ' Ἑλλάδ' ὡς κακῶς νομίζεται

Ὅτ' οὐ τροπαῖα πολεμίων γῆσι στρατός,
 Οὐ τ' ποταμῶν τεύχον ἡγῆται τόδε,
 Ἀλλ' ὁ στρατηγὸς τίμω δόκησιν ἀρνυται,
 Ὃς, εἰς μετ' ἄλλων μυρίων πάλλων δόρυ,
 Οὐδὲν πλέον δρῶν ἐνός, ἔχῃ πλείω λόγον.

Σεμνοὶ δ' ἐν δρχαῖς ἦμμοι κατ' πτόλιν,
 Φρονέουσι δήμου μέγαν, ὅτε εὐδένες
 Οἱ δ' εἰσὶν αὐτῶν μυρία σοφώτεροι,
 Εἰ τόλμα προσγένοιτο βέλῃσις τ' ἅμα.

Ὡς καὶ σὺ, σὺς τ' ἀδελφός, ἐξωλεσμένοι
 Τροία κατὰδε, τῇ τ' ἐκδ' ἐστρατηγία,
 Μόχθοισιν ἄλλων καὶ πόνοις ἐπιρμηνοί.
 Δείξω δ' ἐγὼ σοι, μὴ τ' Ἰδαῖον Πάριον

Μείζω νομίζαν Πηλέως ἐχθρὸν ποτε,
 Εἰ μὴ φθέρῃ τῆσδ' ὡς τάχιστα δαπὸ σένης,
 Καὶ παῖς ἀτεκνέῃ· ἢ ὅδ' ἐξ ἡμῶν γεγώς
 Ἑλᾶ δι' οἴκων τῆσδ' Ἀπαιτίας κόμης.
 Ἢ, σείρεθ' οὔσα μόχος, ὅκ' ἀνέξεται.

Τίκτοντας

- Γαμβρόνς διδάξω, ἔ διδάξομαι λόγοις.
 Καὶ μὲν καλᾶζῃ τῷδε, ἔ τολοιπὸν ἢ
 Σώφρων χαθ' ἡμᾶς, σωφροὶ ἀντιληφεται.
 Θυμούμηνον ὅ, τεύξε) θυμυμέναν,
 Ἐργοισι δ' ἔργα λείδοιχ' ἀντιληφεται.
 Τὸς σὰς ὅ μύθοις ραδίως ἐγὼ φέρω.
 Σκια γδ ἀντίστοιχος ὡς, φωνὴν ἔχεις,
 Ἀδύνατος ὁδὸν ἄλλο, πλὴν λέγει μόνον.
 Πη. Ἦγού, τέκνον, μοι δεῦρ', ὡς ἀλλοτρίαν εἰσέλθεις;
 Σύ τ', ὦ πάλαια χαίματ' ὅ γδ ἀγρίε
 Τυχαῖσι, λιμνῆας ἤλθες εἰς εὐκλειαν.
 Ἀν. ὦ πρόσθε, θεοὶ σοὶ δοῖεν εὖ, ἔ τοιοὶ σοῖς,
 Σώσαντι παῖδα καὶ μὲ τ' δυσδαίμονα.
 Ὅρα ὅ, μὴ νῦν, εἰς ἐρημίαν ὁδοῖ
 Πτήξαντες, οἷδε πρὸς βίαν ἐγασσάμεν,
 Γέροντα μὲν σ' ὀρώντες, ἀδελφὴ δ' ἐμὲ,
 Καὶ παῖδα τόνδε νήπιον· σκόπη τάδε
 Μὴ, νῦν φυγόντες, εἴθ' ἀλῶμεν ὕπερον.
 Πη. Οὐ μὴ γυναικῶν δειλὸν εἰσίσσεις λεγόν.
 Χώρε· τίς ὑμῖν ἄψεται; κλαίειν ἄρα
 Ψαύσθ'· θεοὶ γδ οὐδέχ', ἱππικὸν τ' ὄχλῳ,
 Πολλῶν θ' ὀπλιτῶν, ἀρχομένη Φιδίου χάριτα.
 Ἡμεῖς δ' ἐτ' ὀρδοί, καὶ γέροντες, ὡς δοκεῖς.
 Ἀλλ', εἰς γε ταῦτα λυγρότερος μόνον,
 Τροπαῖον αὐτοῦ σπύροντα, πρὸς τοῖς πρὸς ὦν.
 Πολλῶν νέων γδ καὶ γέρονι εὐψυχῶ ἢ
 Κρείσσων· τί γδ δεῖ δειλὸν ὄντ' εὐσποματεῖν;

740

745

750

755

760

765

ἄνδρ'

Λ

34 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Σπροφοῖ α'.

- Χο. 1 Ἡ μὴ γροίμαν, ἢ
 2 Πατέρων ἀγαθῶν
 3 Εἶλω, πολυκλήτων
 4 τε δόμων μέγας. 770
 5 Εἴ π γὰρ αἶ πάροις ἀμήχανον,
 6 Ἀλλῶς ἔσσις εὐχρηταίς
 7 Κηρυκομένην δ' ἀπ' ἐσθλῶν, δαμάτω
 8 Τιμὰ, καὶ κλέος
 9 Οὔτοι λείψανα τ' ἀγαθῶν 775
 10 Ἀνδρῶν ἀφαιρέται
 11 Χρῆνθ' αἰ δ' ὄρεται
 12 Καὶ θανῶσι λάμπει.

774. 5. 6. Kelek. Diatr. qui leg.
 Τιμὸν καὶ κλέος
 ο. λ. διπλῶς ἀμφ. ποτ' ἐφαιρέται.

Ἀντισπροφοῖ.

- 1 Κεῖσσι δ' νίχθαι μὴ
 2 Καχόδοξον ἔχειν, 780
 3 Ἡ ξὺν φθόρῃ σφάλλειν
 4 Δυναίμει τε δίκαν.
 5 Ἡδὺ μ' αὐτίκα τῆτο βροτοῖσιν,
 6 Ἐν δ' χρόνῳ πελέθει ξηρόν
 7 Καὶ μὴν ἔσσις οὐκ εἶδεν ἐγχεί δόμων. 785
 8 Ταύταν ἦνεσι,

9 Ταύταν

- 9 Ταύταν καὶ φέρωμαι βιοτάν,
 10 Μὴδὲν δίκας ἔξω
 11 Κεῖται δ' ἐν γαλάμοις
 12 Καὶ πόλιν δύναιτο.

790

Ἐπὶ δὲ.

- 1 ὦ γέρον Αἰακίδα,
 2 Πείθομαι καὶ σὺν Λαπίθαίσι σε, Κεν-
 3 ταύρων ὁμιλήσῃ δουρὶ κλεποτάτῃ
 4 Καὶ ἐπ' Ἀργεῖν δουρὶ
 5 Ἄξεον ὑγρὰν ἐκπερᾶσαι
 6 Ποντίαν Συμπληγάδα,
 7 Κλειανὴν δ' ἢ ναυσολίαν
 8 Ἰλιάδα τε πόλιν ὅτε πάρεσθαι
 9 Εὐδόκιμος ὁ Διὸς
 10 Ἴνις ἀμφέβαλεν φόνου,
 11 Κοινὰν τὰν εὐκλείαν
 12 ἔχοντ', Εὐρώπην ἀφικέειν.

795

800

Ι Α Μ Β Ο Ι.

- Θε. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὡς χαλὸν χαλῶ
 Διάδοχον ἐν τῇσ' ἡμέραις προσώεσθαι.
 Δέσπονα γὰρ κατ' οἶκον, Ἑρμῶντι λέγω,
 Πατρὸς τ' ἐρημωθεῖσα, σιωπῆς ἴαμα,
 Οἶον δέδρακεν ἔργον, Ἀνδρομάχην κτανεῖν
 Καὶ παῖδα βελούσασα, κατθανεῖν γελῶ,

805

Πόσιν

36 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ

Πόσιν τρέμωσα, μή, ἀντί τ' ἀδελφεύων,
 Ἐκ τῶνδ' αἰτίμωσ' δωματίων ἀποβλήῃ, 810
 Ἡ κατθανῇ, κτένασα δὲ καὶ χεῖρας ἰατρῶν.
 Μόλις δέ νιν, θέλῃς δ' ἔρπονται δέλω,
 Εἴρῃσι φύλακες δμῶες, ἔκ τε δεξιᾶς
 Ζίφῃ καθαρπάζουσιν ἔξαιρέμβροι.
 Οὕτω μέγ' ἀλγὺς ἔτι πρὶν ἀδελφεύων 815
 Ἐγνώκε' ὡρᾶσα καλῶς· ἐγὼ μὲν οὖν,
 Δέσποιν' αἰετοῦσ' ἀλγόνες, χάμμαι, φίλας,
 Ὑμεῖς δ', βαῖσι τῶνδε δωματίων ἔσθε.
 Θανάτῳ νιν ἐκλύσαδε· τῶν γὰρ ἡγάδασι
 Φίλων νέοι μολόντες, εὐπειθέστεροι. 820
 Χο. Καὶ μὲν ἐν οἴκοις περσάλλων ἀκράμεν
 Βοιωτῶν, ἐφ' οἷσιν ἦλθεσ' ἀγγέλλουσα σύ.
 Δείξεν δ' ἔοικεν ἡ τάλας, ὅσοι σέθεν,
 Πράξασα δεινὰ· δωματίων γὰρ ἐκπερᾶ,
 Φεύγουσα χεῖρας περσάλλων, πόθ' ἰατρῶν. 825

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στρωφή α'.

Ἐρ. Ἰὼ μοί, μοί·
 Σπάρταγμα κόμας, ὀνύχων τε δά-
 ῖ' ἀμύγματα θύσσομαι.
 Χο. ὦ πά, τί δράσεις; σῶμα σὸν κατὰ κτῆν;

Στρωφή

Στροφὴ β΄.

- Ἐρ. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ· 830
 Ἐρρ' αἰθέριον, πλαχόμεν' ἐμῶ·
 Ἄπο, λεπτόμεν' φάρθ·
 Θε. Τέκνον, χάλυπτε σέρνα, σιδήρεαι πέπλοι.

Στροφὴ γ΄.

- Ἐρ. Τί δέ με δεῖ καλύπτεν πέπλοις σέρνα;
 Δῦλα, ἔ' ἀμφιφροσῇ, καὶ 835
 Ἀκρυπία, δεδράκαμαι πόσιν.
 Θε. Ἀλγεῖς, φόνον ράψασα συγλάμη σ' ἔει;

Στροφὴ δ΄.

- Ἐρ. Κατὰ μὲ οὖν σένω δαΐας τόλμας,
 Ἄν' ἔρεξ', ὦ κατέρχεται·
 Ἐγὼ, κατέρχεται ἀνδράσιν. 840
 Θε. Συγνώσεται σοι τίμω, ἱμαρτίαν πόσας.

Στροφὴ ε΄.

- Ἐρ. Τί μοι ξίφος ἐκ χειρὸς ἡρδέου;
 Ἀπόδος, ὦ φίλη,
 Ἀπόδ'·, ἵν' ἀνταΐδω
 Ἐρείσω πλαγάν· 845
 Τί με βρόχων ἔφρεις;
 Θε. Ἀλλ' ἢ σ' ἀφείλω, μὴ φρονέσας, ὡς θάμνοικ;

Σπρσφὴ 5.

- Ἐρ. Οἶμοι πότμος, ποῦ μοι πυρὸς φίλα φλόξ;
 Πῦρ δ' εἰς πέτρας αἰεθῶ;
 Κατὰ πόντον, ἢ κατ' ὕλαν ὀρέων, 850
 Ἵνα θανῶσα νερέεργισι μέλω;
 Χο. Τί ταῦτα μοχθεῖς; συμφορὰν θεήλατοι
 Πᾶσι βροτοῖσιν ἢ τίτ' ὕλῃον, ἢ τότε.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

- Ἐρ. Ἐλipes, ἔλιπες, ὦ πάτερ, ἐπακτίαν
 Ὡς μὲν μονάδ', ἔρημον οὔσαν 855
 Ἐναλίσ κώπας.
 Ὀλεῖ μ', ὀλεῖ με
 Οὐκέτι τὰ δ' ἐνοικήσω
 Νυμφιδίῳ σέγα.
 Τίν' αἰγαλμάτων ἰκέεις ὀσμάνῃ; 860
 Ἡ δὲ δούλῳ γυνάσῃ παρὰ πύλῃ
 Φθιάδ' ἐκ γᾶς;
 Κυδνόπτερ' ὄρνις εἶθ' εἶλω,
 Ἡ παλῆα σκάφ', ἢ
 Διὰ κυανέας ἐπέρας ἀκτῖς 865
 Πρωτόπλῃς πλάτα.

ΙΑΜΒΟΙ.

- Θε. ὦ πάτερ, τό λῖαν οὐτ' ἐκεῖν' ἐπήνεσα,
 Ὅτ' εἰς γυναικᾶ Τρωάδ' ἐξημάρτανες,
 Οὐτ'

- Οὐτ' αὖ πό νιν σε δειμ', ὃ δειμαίνεις ἄγαν.
 Οὐχ ὦδε κῆδος σὺν διώσῃ πόσις, 870
 Φαύλοις γυναικὸς βαρβαίρε πειθεὶς λόγοις.
 Οὐ γάρ π' σ' αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας ἔχῃ,
 Ἄλλ' ἀνδρὸς ἐδ' ἄλ' παῖδα σὺν πολλοῖς λαβὼν
 Ἐδνοισι, πόλεώς τ' ἐ μέσῃς εὐδαίμονα.
 Πατὴρ δέ σ' ἔχ', ὦδ', ὥς σὺ δειμαίνεις, τέκνον, 875
 Πρῶδός, ἐάσθ' ὀνείματα τῶνδ' ἐκπεσεῖν.
 Ἄλλ' ἐπιθ' εἴσω, μηδὲ φαντάζεσθαι δόμον
 Πάργιθε τῶνδε, μή τιν' αἰχμάλωτον λάβῃς,
 Πρῶδεν μελάρων τῶνδ' ὀρωμένη, τέκνον.
 Χο. Καὶ μὴν ὅδ' ἀλλόχρως τις ἐκδημος ξένῳ 880
 Σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς ὀνείματι προδύεται.
 Ὁρ. Ζένοι γυναικες, ἢ τὰδ' ἔσ' Ἀχλιδέας
 Παιδὸς μέλαθρα ἢ τυραννικὰ σέγα;
 Χο. Ἐγὼς ἀπὸ τίς ὦν γε πυθάνη τὰδε;
 Ὁρ. Ἀγαμέμνονός τε ἔκ Κλυταιμνήστρας πόκος, 885
 Ὀνομα δ' Ὀρέης· ἐρχομαι δ' πρὸς Διὸς
 Μαντεῖα Δωδωναῖ· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην
 Φθίαν, δοκῶ μοι ξυγένῃς μαθεῖν πέρι
 Γυναικὸς, εἰ ζῇ, καὶ τυχεύουσι τυχεύει,
 Ἢ Σπαρτιάτις Ἑρμιόνη πληθεὶ γαῖε 890
 Ναῖεσ' ἀφ' ἡμῶν πεδί, ὅμως ἔστι φίλη.
 Θε. ὦ ναυτίλοισι χέματ' αἰμὴν φανείς,
 Ἀγαμέμνονα παῖ, πρὸς σὲ τῶνδε γυναικῶν,
 Οἰκτεροῦν ἡμᾶς, ὦν ὁπποτέρῃς τύχῃς,
 Πρῶδόντας οὐκ εὖ σεμμάτων δ' ἔχ' ἥσσανας 895
 Σοῖς

40 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

- Σοῖς προσίδημι γόνασιν ὠλέας ἐμαῖς.
- Ὁρ. Ἔα·
 Τί χεῖμα; μῶν ἐσφαλμῖ; ἢ σαφῶς ὄρεῃ
 Δόμων δῦασται τίωδε Μενέλεω κόρη;
- Ἐρ. Ἦνπερ μόνη γε Τιωδαεὶς τίκτε κόρη 900
 Ἑλένη κατ' οἶκον πατρὸς, μηδὲν ἀγνοῖ.
- Ὁρ. ὦ Φοῖβε αἰέτωρ, πημάτων δαίης λύσιν.
 Τί χεῖμα; πρὸς θεῶν ἢ βροτῶν πάχος κακῶ;
- Ἐρ. Τὰ μὲ πρὸς ἡμῖν, τὰ δὲ πρὸς ἀνδρῶς, ὅς μ' ἔχῃ,
 Τὰ δὲ ἐκ θεῶν τε πανταχῇ δὲ ὀλέσμεν. 905
- Ὁρ. Τίς οὖν δὴ εἴη, μὴ πεφυκότων γέ πο
 Παίδων, γυναικὶ συμφορὰ, πλὴν εἰς λέχος;
- Ἐρ. Τὸτ' αὐτὸ καὶ νοσοῦμεν· εὖ μ' ἔσσηται.
- Ὁρ. Ἄλλω τί νῦν εὐνὴν ἀντὶ σὲ σέβῃ πόσις;
- Ἐρ. Τίω αἰχμάλωτον Ἐκτορὸς ἔκωδνέτω. 910
- Ὁρ. Κακόν γ' ἔλεξας, ἐν ἀνδρῶι διατ' ἔχειν λέχη.
- Ἐρ. Τοιαῦτα ταῦτα· κατ' ἔργον ἡμῶν μέλει.
- Ὁρ. Μῶν εἰς γυναῖκα ἔρραψας, οἷα δὲ γυνή;
- Ἐρ. Φόνον γ' ἐκείνη ἐ τέκνω νοθαγῆς.
- Ὁρ. Κἀκτεῖνας, ἢ τις συμφορὰ σ' ἀφείλετο; 915
- Ἐρ. Γέρων γε Πηλεὺς, ὅτ' ἀκρίονας σέβων.
- Ὁρ. Σοὶ δ' ἦν τις, ὅστις τῷδ' ἐκοινῶνέ φόνος;
- Ἐρ. Πατὴρ γ', ἐπ' αὐτὸ τῷτ' ἀπὸ Σπάρτης μολών.
- Ὁρ. Κἀπειτα δὲ γέροντος ἠττήθη χεῖς;
- Ἐρ. Αἰδοῖ γέ· καὶ μ' ἔρημον οἴχεται λιπών. 920
- Ὁρ. Συνῆκα· τάρβεις τοῖς δεδραμένοισι πόσι.
- Ἐρ. Ἐγὼ δὲ ὅλῃ γὰρ μ' ἐνδίκως· τί δαῖ λείπει;

Ἄλλ'

Ἄλλ' ἀντομαί σε, Δία χαλοῦσ' ὁμόγηον,
 Πέμψον με χείρας τῆσδ' ὅποι παρσάπτω,
 Ἥ πρὸς πατρῶν μέλαθρον ὡς δοκῶσί μοι
 Δόμοι γ' ἐλαύνειν, φθέγμ' ἔχοντες, οἷδ' ἐμε,
 Μισθ' τε γαῖα Φθίας· εἰ δ' ἤξει πάρος,
 Φοῖβ' λιπὼν μαντείῳ, εἰς δόμοις πόσις,
 Κτειεῖ μ' ἐπ' αἰχρίσῳ, ἢ δαλθίσουμι
 Νόθοις λέκτροις, ὣν ἐδάποζον παρ' ἑσέ.
 925

Ὁρ. Πῶς οὖν τάδ', ὡς εἶποι τις, ἔξημάρταις;

Ἐρ. Κακῶν γυναικῶν εἰσοδοί μ' ἀπώλεσαν,
 Αἱ μοι λέγουσιν τῆσδ' ἐχάυνωσαν λόγους·
 Σὺ τ' χαλίστην αἰχμάλωτον ἐν δόμοις
 Δέλλω ἀνέξῃ, σοὶ λέχαις κοινωμένη;
 935
 Μὰ τ' ἀναοσται, ὅκ' αἱ ἐν γ' ἐμοῖς δόμοις,
 Βλέπουσ' αἱ αὐγὰς, τῆ μ' ἐκρεπύτ' αἱ λέχαι.
 Καὶ γὰρ, κλύουσα τῆσδε Σειρήνων λόγους,
 Σοφῶν, πανέρησιν, ποικίλῃ λαλημάτων,
 Ἐξλιγεμώδην μοῖα· τί γαίρ μ' ἐχέλι;
 940
 Πόσιν φυλάτῃσιν, ἢ πρὶν ὅσων ἐδῆ;
 Πολὺς μὲ ὄλεσθ'· δωμάτων δ' ἠνάοστομεν
 Παιδας δ' ἐγὼ μὲ γησίοις ἐπικτον ἀν,
 Ἥ δ' ἡμιδύλοις τοῖς ἐμοῖς, νοθαγενεῖς.
 Ἄλλ' οὐ ποτ', οὐ ποτ', ἐ γὰρ εὐσάπαξ ἐρῶ,
 945
 Χρὸς τίς γε νῦν ἔχοντα, οἷς ἔστι γυνή,
 Πρὸς τ' ἐν οἴκοις ἀλοχοὶ εἰσφοιτᾶν εἶν
 Γυπαῖχας· αὐταὶ γὰρ διδάσκαλοι κακῶν.
 Ἥ μὲν, π' κερδαίνουσα, συμφθίγει λέχαι·

- Ἦ δ', ἀμπλακῆσαι, στυνοσῆν αὐτῇ θέλῃ. 950
 Πολλὰ δ', μαργόππ' κ' ἀντεῦθεν δόμοι
 Νοσῶσιν ἀνδρῶν πρὸς τὰδ' εὖ φυλάσσετε
 Κλείθροισι ἢ μοχλοῖσι θυμάτων πόλας.
 Ὑγίης γὰρ ὄδῳ αἱ θυραῖται εἰσποδοὶ
 Δρῶσιν γυναῖκας, ἀλλὰ πολλὰ ἢ κακὰ. 955
 Χο. Ἄρα γ' ἐφῆκα γλώττῳ εἰς τὸ σύμφυτον
 Συγίνωσά μ' οὐ σοὶ τὰδ', ἀλλ' ὅμως χρεῶν
 Κοσμεῖν γυναῖκας τὰς γυναῖκας νόσας.
 Ὅρ. Σοφόν τι χεῖμα δ' ἀδιδάκτοτος βροτῆς
 Λόβας ἀκούειν τ' ὀνάντιον πάρεα. 960
 Ἐγὼ γάρ, εἰδὼς τῶνδε σύγχυτον δόμον,
 Ἐμὲ τε τ' οἷόν μ' ἔστιν ὡς ἔστιν ἔκτορος,
 Φυλακὰς ἔχων, ἔμμενοι, εἴτ' αὐτοὶ μὲν
 Εἴτ', ἐκφοβηθεὶς αἰχμαλωτὶς φόβῳ
 Γυναῖκος, οἶκον πῶνδ' ἀπὸ πλάγχθη θέλει. 965
 Ἦλθον δ', τὰς αἰς ἔμμενοι ἔπαιον.
 Εἰ δ' ἐνδοδαίης, ὡς περ ἐνδοδαίης, λόγους,
 Πέμψω σ' ἀπ' οἴκων πῶνδ' ἔμμεν γὰρ οὐσε πρὶν,
 Σὺν τῶνδε ναίεις ἀνδρὶ, σὺ πατρὸς χάκη.
 Ὅς, πρὶν τὰ Τρῶας εἰσβαλέν ὀρίσμεναι,
 Γυναῖκ' ἐμοὶ δὲ, εἴθ' ὑπέχεθ' ὕπερον. 970
 Τῷ νῦν σ' ἔχοντα, Τρῶας εἰ πέσοι πόλις.
 Ἐπεὶ δ' Ἀχιλλεύς, δαῖρ' ἐνόςσῃ γόνῳ,
 Σὺ μὲ συνέγων πατρί, τὸν δ' ἐλαιοτόμῳ
 Γάμοις ἀφῆμαι σὺς, ἐμὰς λέγων τύχας, 975
 Καὶ τ' παρὲντα δαίμονι· ὡς φίλον μὲ δὴ

Γήμαιμι

Γήμαιμι' ἀπ' ἀνδρῶν, ἔκτοθεν δ' ἐς ῥάδιον,
 Φεύγων ἀπ' οἴκου αἶς ἐγὼ φεύγω φυγὰς.
 Ὅ δ' ἦν ὑβριστες, εἰς τ' ἐμῆς μητρὸς φόνον,
 Τὰς θ' αἱματωπὲς θεὰς ἀνιδίζων ἐμοί.
 Κἀγὼ, ταπεινὸς ἂν τύχαις ταῖς οἰκοῦν,
 Ἥλθον μὲ, ἤλθον, συμφοραῖς δ' ἡπειρόμην.
 Σὼν δ' ἔσθλην ἰσχυρὴν αἰὼν γάμον.
 Νυνὼ οὖν, ἐπεὶ δὴ πεπτεῖς ἔχεις τύχας,
 Καὶ, συμφορὰν τίμωδ' εἰσπεσοῖς, ἀμνηστὴς,
 Ἄξω σ' ἀπ' οἴκου, ἔκ πατρὸς δώσω χεῖρ.
 Τὸ συγγενὲς γὰρ δεινόν· εἴ τε τοῖς κακοῖς
 Οὐκ ἔστιν οὐδέν κρείσσον αἰκίει φίλῃ.
 Ἐρ. Νυμφαμαίων μ' ἐπ' ἐμῇ πατρὶς ἐμός
 Μεριμνᾷ ἐξί, καὶ ἐμὸν κείνην τάδε.
 Ἀλλ' ὡς τάχιστα τῶνδ' ἐμ' ἐκπεμψον δόμον,
 Μὴ φθῇ με, πρὸς θεὰς δῶμα ἔμολων, πόσις,
 Ἥ, παιδὸς οἴκοις μ' ἔξερημοῦσαν μαθῶν,
 Πηλεὺς μετέλθῃ πολυκοῖς δῶγμασι.
 Ὅρ. Θάρατ' ἔργοντος χεῖρα, τ' δ' Ἀχιλλέως
 Μηδὲν φοβηθῆς παῖδι, ὅς εἰς ἐμ' ὑβριστεῖ.
 Τοῖα γὰρ αὐτῷ μηχανῇ, πεπλεγμένην
 Βρόχους ἀκνήτοιον, ἔσκηκεν φόνος.
 Πρὸς τῶνδ' ἐμὸν χεῖρα, ἡὲ παρ' ἐμὸν οὐκ ἐξώ,
 Τελεμένων δ', Δελφίς ἐστ' ἔπειτα.
 Ὅ μνηστῆρας δ', ἢν δόρυξεναν ἐμὴν
 Μείνωσιν ὄρεοι Πυθικῶν ἀνὰ χθονά,
 Δείξει γὰρ ἐμὸν σφε μηδέν, ὡν ἐχέτω ἐμέ.

980

985

990

995

1000

Πικρῶς

Πικρῶς ὃ πατὴρ Φόνιον αἰτήσθ' ἔδει
 Ἄνακτα Φοῖβον ἑσδένει μεπίστασις 1005
 Γνώμης ὁπόσθ', ἡδὲ δίδοντα νύκ' ἄλκιον
 Ἄλλ' ἐκ τ' ὀκνέει, ἀμβολαῖς τε ταῖς ἐμαῖς,
 Κακῶς ὀλέσθαι γινώσκ' ὅτ' ἔχθραν ἐμὴν.
 Ἐχθρῶν γὰρ ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀνατροφὴν
 Δαίμων δίδωσι, κέκ' ἐγὼ φρονεῖν μέγα. 1010

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Σπρσοφὴ α'.

- Χο. 1 ὦ Φοῖβ', ὁ πυρρώσας τ' ἐμ' Ἰλῖω
 2 Εὐτείχη πάρον, ἢ πόντε,
 3 Κυθνέαις ἵπποις διφρεδύων
 4 Ἄλιον πέλαγος,
 5 Τίν' οὐνεκ' ἀπμον ὀρεά- 1015
 6 νδυ χερα τεκτοσύνας
 7 Ἐνυαλίῳ δορυμύσει περσθέντες,
 8 Τάλαιναν μεθέϊτε, τάλαιναν Τροίαν;

Ἀντιστροφὴ α'.

- 1 Πλείους δ' ἐπ' ἀκταῖσιν Σιμοοντίσιν
 2 Εὐίπποις ὄχοις ἐξείχατε,
 3 Καὶ Φονίης ἀνδρῶν αἰμύλλας
 4 Ἐγέρ' ἀσεφαίνες
 5 Ἀπὸ ὃ φθίμυροι βεβᾶσιν 1020

6 Ἰλιάδα

- 6 Ἰλιάδα βασιλῆ-
7 ες· ὅδ' ἐπὶ πῦρ ὀπλώμων ἐν Τροίᾳ 1025
8 Θεοῖσιν λέλαμπεν χαπνῷ θυώδι.

Στροφὴ β'.

- 1 Βέβακεν δὲ Ἀτρεΐδης
2 Ἀλόχευ παλάμαις
3 Αὐτὰ τ' ἐναλλάξασα φόνι θανάτῳ
4 Πρὸς τέκνων ἀπύρρα· 1030
5 Θεῶ, θεοῦ νιν
6 Κέλδυσιν ἐπεσφάφη
7 Μαντόσινοι, ὅτε νιν,
8 Ἀγρόθεν πορδαθεῖς,
9 Ἀγαμεμνόνει κέλευε, 1035
10 Ἀδύτων ὀπλᾶς κτεάνων, ματρός φοιθός.
11 ὦ δαῖμον, ὦ Φοῖβε, πῶς πείθομαι;

Ἀντιστροφὴ β'.

- 1 Πολλὰ δὲ αἰὲν Ἑλλάνων
2 Ἀγρόεις σοναχάς
3 Μέλποντο δυσταίνων τεκέων ἄλροχοι 1040
4 Ἐκ δὲ ἔλειπον οἴκοις
5 Πρὸς ἄλλον εὐνά-
6 τος· ἐχέ σοι μόνα
7 Δύσφρογες ἐπέπεσον,
8 Οὐ φίλοισι, λύπαι· 1045
9 Νόσον Ἑλλὰς ἔτλα, νέσον

46 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΙΟ Δίεβα ὅ Φρυγῶν ἢ πρὸς εὐκάρποις γύας

ΙΙ Σκηπίδης, σαλγέστων αἶδα φόνον.

ΙΑΜΒΟΙ.

- Πη. Φθιώτιδες γυναῖκες, ἰσθρυῖτέ μοι
 Σημήνατ' ἠοδόμῳ γδ ἔ σαφῇ λόγον, 1050
 Ὡς δώματ' ἐκλιπῆσαι Μενέλεω κόρη
 Φρέσθι τὰδ' ἤκω δ', ἐκμαθεῖν σπουδὴν ἔχων
 Εἰ ταῦτ' ἀληθῆ τῶν γδ ἐκδήμιον φίλων
 Δεῖ σὺν χατ' οἶκον ὄντα ἐκποιεῖν τύχας.
 Χο. Πηλεὺς, σαφῶς ἤκουσας ἐδ' ἐμοὶ χαλὸν 1055
 Κρύπτεν ἐν οἴσπερ οὔσα τυχεῖν κακοῖς
 Βασίλεια γδ τῶνδ' οἴχεται φυγὰς δόμων.
 Πη. Τίνος φόβος τυχεῖσαι, ἀγπέρωνέ μοι.
 Χο. Πόσιν τρέμεις, μὴ δόμων νιν ἐκβάλῃ.
 Πη. Μῶν δὴτ' παῖδός θανασίμῳ βυλδομάτῳ; 1060
 Χο. Ναί, ἔ γυναικὸς αἰχμαλωτίδος φόβω.
 Πη. Σὺν πατρὶ δ' οἶκός, ἢ τίνος λείπῃ μέτα;
 Χο. Ἀγαμέμνονός νιν παῖς βέβηκ' ἄγων χθονός.
 Πη. Ποίαν πρᾶϊνων ἐλπίδ'; ἢ γῆμα θέλων;
 Χα. Καὶ σοὺ γε παῖδός παιδὶ προσμύων μόρεν. 1065
 Πη. Κρυπτός κατασὰς, ἢ χατ' ὅμμ' ἐλθὼν μάχη.
 Χο. Ἀγνοῖς ἐν ἱερῷς Λοξίῃς Δελφῶν μέτα.
 Πη. Οἶμοι τὸδ' ἤδη δεινόν' ἐχ' ὅσον τάχος
 Χωρήσεται τις Πυθικῶν πρὸς ἐπίδῳ,
 Καὶ παῖτάδ' ὄντα τοῖς ἐκδ' λέξῃ φίλοις, 1070
 Περὶ παῖδ' Ἀχλλέως χατθανένῳ ἐχθρῶν ὑπο;

*Αγ.

- Ἀγ. Ἰὼ μοί, μοί, ὡς μοι γένοιτο, ὡς μοι γένοιτο, ὡς μοι γένοιτο.
 Οἷας ὁ τλήμων ἀγέλων ἦεν τύχας,
 Σοί τ', ὦ γεραίς, ἔ φίλοις δεσπότης.
- Πη. Αἶ, αἶ, πρῶταυτίς θυμός, ὡς π πρῶταυτίς. 1075
- Ἀγ. Οὐκ ἔστι σοι παῖς παιδός, ὡς μάθης, γέρον
 Πηλεὺς τοῖα σθε φασγάνων πληγαῖς ἔχῃ
 Δελφῶν ὑπ' ἀνδρῶν ἔ Μυκηναίης ξένος.
- Χο. Ἄ, αἶ, τί δράσεις, ὦ γεραίς; μὴ πέσης
 Ἐπαυρε σαυτόν. Π. ὁδὸν εἰμ' ἀπολόμαν 1080
 Φρυγὴν μὲ ἀνδρῶν, Φρυγὴν δὲ ἄρδρα με χάτω.
- Ἀγ. Ἀκυσσον, εἰ κ' οἷς φίλοις ἀμυνάσθην
 Χρήεις, τὸ πρῶτον, σὺν χαλκῶν δέμας.
- Πη. ὦ μοῖρα, γέρας ἔχαις πρὸς τέρμασι
 Οἷα με τ' δύνῃσι ἀμφὶ δῶκε ἔχεις. 1085
 Πῶς οἴχεταί μοι παῖς μόνος παιδός μόνος;
 Σήμαιν' ἀκῦσαι δὲ ὅσα ἀκῦσαι ὅμως γέλω.
- Ἀγ. Ἐπεὶ τὸ κλεινὸν ἦλθον Φοῖβος πέδον,
 Τρεῖς μὲν φασγάνους ἤλεις διεξόδας
 Θέα διδόντες, ὅμματ' ἔξεπύμπλαμαι. 1090
 Καὶ τῷτ' ὑποπῆον ἦν ἄρ' εἰς τὸ συστάσεις
 Κύκλως τ' ἐχώρε λαὸς οἰκίτωρ θεοῦ.
 Ἀγαμέμνονος τ' παῖς, ἀλασείχων πόλιν,
 Εἰς οὓς ἐχάστω δυσμενέας ἦνδα λόγους
 Ὁρᾶτε τῷτον, ὃς ἀλασείχῃ θεοῦ 1095
 Χρυσὸν γέμαντα γύαλα, θυσιαυρὸς βροτῶν,
 Τὸ δεύτερον παρήντ', ἐφ' οἷσι ἔ παύσθαι
 Δεῦρ' ἦλθε, Φαίβος ναὸν ἐκπέσαι γέλων.

Καὶ

Καὶ τῷδ' ἐχώρη' ῥόδιον ἐν πόλιν ἡκόν,
 Ἀρχαί τ' ἐπληροῦντ', αἷς τε βελαντήμα,
 Ἰδία θ', ὅσοι θεῶν χρημάτων ἐφίστασιν
 Φερεθὲν ἐπάξαστ' ἐν ἀφειδύλοις δόμοις.
 Ἡμεῖς δ' ἤ μῆλα, φυλλάδος Παρτησίας
 Παιδεύματ', εὐδὲν τῶνδ' ἐπεπυσμῆμοι,
 Λαβόντες ἡμεν, ἐχάρακ' ἐφίσταμεν,
 Σὺν περξένοισι μάντεσσι τε Πυθικοῖς.
 Καί τις τόδ' εἶπεν ὦ νεανία, τί σοι
 Θεῶν κατὰβυζόμεσθα; τί τοι ἡκεῖ χάριν;
 Ὅ δ' εἶπε Φοῖβω τ' παροῖθ' ἀμαρτίας
 Δίχως πῶδαρχῃ βελόμεσθ' ἤ ποτα γὰρ
 Πατρός ποτ' αὐτὸν αἵματι δαῖναι δίκην.
 Καὶ τῷθ' Ὀρέσου μῦθ' ἰχθυὶ μέγα
 Ἐφαίνεθ', ὡς ψεύδοιτο δεαπότης ἐμὸς,
 Ἦκων ἐπ' αἰχμοῖς ἐρχεται δ' ἀνακτόρων
 Κρηπίδος ἐντός, ὡς πάρεθ' ἀπὸ τῆς
 Εὐξαιτο Φοῖβω, τὴν γὰρ δὲ ἐν ἐμπύροις
 Τῷδε ξιφῆνης ἀρ' ὑφεισθήκη λόχῳ,
 Δάφνη σκιαθεῖς ὦν Κλυταιμνήστρας τόκος
 Εἷς ἦν, ἀπάντων τῶνδ' ἐμμηχανορράφῳ.
 Χῶ μὲ, κατ' ὄμμα σῆς, περσύνχεται θεῶ.
 Οἱ δ', ὀξυθήκοις φασγάνοις ὠπλισμῆμοι,
 Κεντῶσ' ἀτευχῇ παῖδ' Ἀχιλλέως λάθρα.
 Χωρὶς δ' ἐπὶ πρύμνοισιν ἔσθ' εἰς χαλεπὴν τυπαίαν
 Ἐπύλχαν' ὀξέλει δ' ἡ, καὶ πῶδαρχῃ
 Κρεμασὰ τέρχη πικρὰ λων κατὰρπάσας,

1100

1105

1110

1115

1120

1125

Ε50

1116. Porson in Ed. II. Eur. Hecub. 788. et Isacalla
 in Xenoph. Ephesiaca IV. p. 93. l. 6.

Τὸν χανόν
 ἔν

Ἐστὶ πὶ βασιλῆϊ, γοργὸς ἀπείθεος ἰδὼν,
 Βοᾷ δὲ Δελφῶν παῖδας, ἱερῶν τὰδε
 Τίνος μὲν ἔστι κτείνετ', εὐσεβὲς ὁδὸς
 Ἦκοντα; ποίας ὀλλυμὰς πρὸς αἰτίας;
 Τῶνδ' ὁδοὺν ἔδεις, μυστρίαν ὄντων πέλας,
 Ἐφθέγγατ', ἀλλ' ἔσπελλον ἐκ χειρῶν πέτραις.

1130

Πυκνῇ δὲ νιφάδι πάντοθεν ἀποδύμμετο,
 Προὔτεινε τέρψιν, ἢ φυλάσσειτ' ἐμβολὰς,
 Ἐκείσε καὶ κῆρ' ἀσπίδ' ὀκτύνει χερί.

1135

Ἀλλ' ὁδοὺν ἦεν· ἀλλὰ πόλλ' ἄμοιβ' ἔβλη,
 Οἷοι, μεστέφην, ἔκλυται γὰρ ἀμφάβολοι,
 Σφαγεῖς γὰρ ἐχέμεν βασιλεῖς ποδῶν πύργου.

Δεσπὰς δ' οὐκ εἶδες πυρρίχας φρεσωνιδῶν

Βέλεμνα παῖδος· οἷς δὲ μετὰ πρὸς αὐτὸν

Κύκλω κατῆρχε, ἐδιδότας ἀμειψομένους,

1140

Βωμοῦ κενώσας δαίμονας ἐχέμεν,

Τὸ Τρωϊκὸν πῆδημα πηδῆσας ποδοῖν,

Χωρὶς πρὸς αὐτὸς οἱ δὲ, ὅπως πελειάδες

Ἰέρακ' ἰδοῦσαι, πρὸς φυγὴν ἐκέντησαν.

Πολλοὶ δὲ ἐπὶ πῶν μυριάδων, ἐκ πρὸς ἐσσημαίναν,

1145

Αὐτοὶ δ' ἐπὶ αὐτῶν στενοπύργους κατ' ἐξέδοσαν,

Κραυγὴ δ' ἐν εὐφρήμοισι δῖος ἦμος δέμοις

Πέτραισι ἀντέκλεβαν· αὐτὰ δ' ὅπως,

Ἐστὶ φαεινοῖς δεσπότῃς εἰλῶν ἔσταν,

Πρὶν δὴ τις αἰδύτων ἐκ μέσων ἐφθέγγατο

1150

Δεινὸν τε, ὅς φρεσὶν ὥς δὲ σφραγίσαν

Στρέψας πρὸς ἀλκήν· ἐνθ' Ἀχαιῶν πύργους

50. ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ

Παῖς, ὀξυθήκτω πλῆθρα φασγάνω τυπείς
 Δελφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὥσπερ αὐτὸν ὤλεσε
 Πολλῶν μετ' ἄλλων ὡς ὅτ' ἔπρδ' ἰαῖαν πινυῖ, 1155
 Τίς ἔσθληρον προσφέρει; τίς ἔσθ' ἔπεισον,
 Βάλλων, ἀγρόστων; πᾶν δ' ἀνάλω' δέμας
 Τὸ καλλήμορφον τραυμάτων ὑπ' ἀγρίων.
 Νεκρὸν ὅτ' ἴδῃ νῦν, κείμενον βωμοῦ πέλας,
 Ἐξέβαλον ἐκτὸς θυοδόκῳ ἀνακτόρων. 1160
 Ἡμεῖς δ', ἀναρπάσαντες ὡς τάχος χερσίν,
 Κομίζομεν νῦν σοὶ κατοικῶσαι γόοις,
 Κλαῦσά τε, πρῆτ' ἐν γῆς τε κοσμήσῃ τάφῳ.
 Τοιαῦτ' ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖσι βλάπτει ἀναξ,
 Ὅτ' ἀδικαίῳ πᾶσι ἀνθρώποις κερτὴς, 1165
 Δίκας δίδόντα παῖδ' ἔδρασε Ἀχιλλεύς.
 Ἐμνημόνευσε δ', ὥσπερ ἀνθρώπος κακὸς,
 Παλαιὰ νείκε' πῶς ἂν οὖν εἴη σοφός;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Καὶ μὲν ὁδ' ἀναξ φορέειν αὐτὸς
 Δελφίδος ἐκ γῆς δῶμα πελάζει. 1170
 Τλήμων, ὁ παῖς τλήμων ὅς, γέρον,
 Καὶ σὺ δέχῃ γὰρ ὅτ' Ἀχιλλεῖον
 Σκύμνον ἐς οἶκός, ἔχ' ὡς σὺ θέλεις
 Αὐτὸς τε χακοῖς πῆμασι κύρσας,
 Εἰς ἐν μοίρας στυγέειρας. 1175
 ὦ μοι ἐγὼ, κακὸν οἶον ὄρω πόδε,
 Καὶ δέχομαι χερὶ δώμασί γ' αἰμοῖς.

Πη.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. 55

Πη. Ἰὼ μοί, μοι, αἶ, αἶ·
 ὦ πόλι Θεσσαλία, διολώλαμεν.
 ὦ χέρι· ἐκέπ' μοι γένε',
 Οὐκέπ' μοι τέκνα λείπ' ἐν οἴκοις.
 ὦ χέτλια παθὼν ἐγὼ, εἰς τίνα δὴ
 Φίλον αὐγὰς βάλλων τέτφομαι;
 ὦ φίλιον σῶμα, ἔ γένυ, ἢ χεῖρες·
 Εἴθε σ' ὑπ' Ἰλίου ἦναρε δαίμων,
 Σιμοεντίδα πρὸ ἀκτάν.

Σύστημα.

Χο. Οὐτ' ἔ μ' αὖ ἐκ πῶνδ' ἐπιδάτ' ἄν, γέρον,
 Θανά· τὸ σὸν δ' ἰὼ ὦδ' ἄν εὐτυχέστερον.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Πη. ὦ γάμοι, ὦ γάμοι,
 Ὅς τὰδε δώματα ἔ πόλιν αἰμάν·
 ὦ λίσσας αἶ, αἶ, αἶ, αἶ· ὦ πῦρ,
 Μὴ ποτε σὼν λείψαν τὸ δυσώνημον·
 ὦ φελ' ἐμὸν γένε' εἰς τέκνα ἔ δομον·
 Ἀμφιβαλέας
 Ἐρμύνας αἶδαν ἔπ' σοὶ, τέκνον,
 Ἀλλὰ κεραυνῷ πρὸς ὀλέας,
 Μὴδ' ἔπ' τοξοτυνὰ φοινὴ πατρὸς·
 Αἶμα τὸ διογενὲς ποτε Φοῖβον·
 Βροτὸς εἰς γένυ ἀναΐψαι.

ΑΝΟΜΟΙΟ-

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στρεφή α'.

- Χο. Ὅπλοτοί, ὀπλοτοί· 1200
Θανόντα δεσπόταν γόοις
Νόμῳ τ' νεπτέρων κατάρξομαι.
Πη. Ὅπλοτοί, ὀπλοτοί·
Διάδοχα πάλας ἐγὼ
Γέρον καὶ δυσυχὲς δακρύω. 1205
Χο. Θεῶ γ' αἶσα, θεὸς ἔκρεσε συμφορὰς.

Στρεφή β'.

- Πη. ὦ φίλῳ, δόμον ἔλειπες ἔρημον,
Ἰὼ μοί, μοι.
Ταλαίπωρον ἐμὲ γέρον-
τα παῖδα νοσφίσας. 1210
Χο. Θανεῖν, γανεῖν σε, πρέσβυ, χεῖρ' πάρος τέκνων.

Στρεφή γ'.

- Πη. Οὐ παρέρξομαι κόμον,
Οὐκ ὀπαθήσομαι
Ἐμῷ χεῖρ' κτύπημα χερὸς ὀλοῦν·
ὦ πόλις, διπλῶν τέκνων 1215
Μ' ἐξέρησε Φοῖβ' ὅς.
Χο. ὦ, κακὰ παθὼν ἰδὼν τε, δυσυχὲς γέρον.

Στρεφή

Στροφὴ δ'.

- Πη. Τὴν αἰὼνὰ γ' εἰς τελοῖταιν ἔξεις;
 Ἄτεκνος, ἔρημος, οἷα ἔχειν ὄρεας χερσὶν,
 Διαστλήσει πόδας εἰς αἶθρα.
 Χο. Μάτιν δέ σ' ὅν γάμοισιν ὤλβηξ' ἦτοί.

1220

Στροφὴ ε'.

- Πη. Ἀμπιάμῳ πάντα φροῦδα κείται,
 Κόμπῳ μεταρσίῳ πρῶτον.
 Χο. Μόνῳ μόνον οἱ δόμοις ἀναστρέφῃ.

Στροφὴ ς'.

- Πη. Οὐκέτι μοι πόλις, πόλις
 Σκῆπρῳ τ' ἔρρετο πῶδ' ὅττι γαῖαν.
 Σὺ τ', ὦ χερσὶν ἄντρα νόχῃ Νηρείης κόρη,
 Περυκλήδεσσι μ' ὄψαι, πνικυῶτα πρὸς γαῖαν.

1225

1227. *ἀντὶ α v. citat Suidas in V.*

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- Χο. Ἰὼ, ἰὼ
 Τί κεκίνηται; πῶς αἰδάνομαι
 Θεῶν; κοῦραι, λάουετ', ἀθήσατε.
 Δαίμων ὅδε τις, λακκὺν αἰθίρα
 Πορτομυδιόμῳ, τ' ὑποπότιον
 Φθίας πεδίων ὀφθαλμῶν.

1230

ΙΑΜΒΟΙ.

Θε. Πηλεὺς, χάριν σὺν τῷ πατρὶ νυμφόμαίῳ 1235
 Ἦκω Θέπῃ, λιποῦσαι Νηρείω δόμοις.
 Καὶ παρὼτα μὲν σοι, ταῖς ἀρεταῖσιν κακοῖς
 Μηδὲν πλὴν δυσφορεῖν, πρῆναι.
 Καὶ γὰρ ὧς, ὡς ἄκλινος ἐχρήν τίκτειν τέκνα,
 Ἀπώλεσ' ἐκ σὲ παῖδα τὴν ταχυὴ πόδας 1240
 Ἀχιλλέα τεκοῦσαι, παρὼτα Ἑλλάδος.
 ὦν δ' οὐνεκ' ἦλθον, σημαίνω· σὺ δ' ἐνδέχου.
 Τὸν μὲν θανόντα τόνδ' Ἀχιλλέως γόνον
 Θάψον, πορβύσας Πυθικὴν πρὸς ἐσχάραν,
 Δελφοῖς ὀνειδίζου, ὡς ἀπαγγέλλῃ πατρὶ 1245
 Φόνον βίαιον τῇ Οἰρεσίας χερσὶ.
 Γυναῖκα δ' αἰχμαλώτου, Ἀνδρομάχην λέγω,
 Μολοσσίαν γῆν καὶ κατοικῆσαι, γέρον,
 Ἐλένω συναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις
 Καὶ παῖδα τόνδε, πῶν ἀπ' Αἰακοῦ μόνον 1250
 Λελειμμένον δὴ βασιλεία δ' ἐκ τῶνδε καὶ
 Ἄλλον δ' ἄλλῃ ἀπαγεῖν Μολοσσίαν,
 Εὐδαιμονοῦντας· ἐγὼ ὡς ἀνάστατον
 Γένου γενεὰς δεῖ τὸ σὺν καίμῳ, γέρον,
 Τροίας τε· ἐγὼ θεοῖσι καὶ κείνης μέλει, 1255
 Καίπερ πέσσης Παλλάδος παρὰ θυμῷ.
 Σὲ δ', ὡς δὴ εἶδῃς τὴν ἐμῆς εὐνῆς χάριν,
 Θεὰ γεγῶσα, καὶ θεῶν πατρὸς τόκος,
 Κακῶν ἀπαλλάξασα τὴν βροτῶν,

Ἀθήνατον

Ἀθάνατον ἄφθιπὸν τε ποιήσω θεόν. 1260

Καί πετα Νηρέως ἐν δόμοις ἐμῷ μέγα

Τολοιπὸν ἤδη θεὸς συνοικήσεις θεῷ.

Ἔνθεν κομίζων ξηρὸν ἐκ πόντος πόδα,

Τὸν φίλτατόν σοι παῖδ' ἐμοί τ', Ἀχιλλέως

Ὅψ' δόμους ναίοντα νησιωτικῆς, 1265

Λακλίω ἐπ' ἀκτὶν ἐντὸς Εὐξείνου πέρας.

Ἀλλ' ἔρπε Δελφῶν εἰς θεόμητον πόλιν,

Νεκρὸν κομίζων τόνδε ἔκ κρήνας χροῖ,

Ἐλθὼν παλαιᾶς χειρὸς κοῖλον μυχόν

Σηπιάδος ἴξ' μίμνε δ' ἐς τ' ἄν, ὅξ' ἄλως 1270

Λαβῶσα πεντήκοντα Νηρηίδων χορόν,

Ἐλθω, κομίσῃ σε τὸ γ' πεπρωμένον

Δεῖ σ' ἐκκομίζειν Ζεὺς γ' δοκῇ ταῦδε.

Παῦσαι ἢ λύπης τ' τεθνηκότων ὑπερ

Πᾶσιν γ' ἀνθρώποισιν ἦδε πρὸς θεῶν. 1275

Ψῆφ' οὐ κέχραϊ, κατθανεῖν τ' ὀφείλεται.

Πη. ὦ πότνι, ὦ θναῖα σύκοιμήματα,

Νηρέως θνέβλον, χαῖρε ταῦτα δ' αἰξίως.

Σαυτῆς τε ποιῆς ἢ τέκνων τῆς ἐκ σέθεν

Παύω ἢ λύπῃ, σὲ κελεύσεις, θεά. 1280

Καὶ τόνδε θάψας εἴμι Πηλὶς πύχας,

Οὔτερ σὸν εἶλον χερσὶ καλλίστον δέμας.

Καὶ τ' ἐγὼ γαμῶν δῆτ' ἐκ τε θναίων χρεῶν,

Δοιῶαί τ' ἐς ἑσθλὰς, ὅσας εἴ βεβλῦεταί,

Κακῶν ἢ λέκτρων μὴ πιδυμίων ἔχειν, 1285

Μῦθ' αἰ

56 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ

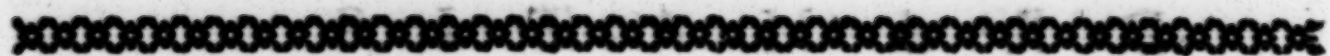
Μήδ' εἰ ζαπλῆτες αἴστανται φερνὰς δόμους·
Οὐ γὰρ ποτ' αἶψα παύσεται ἐν θανάτῳ κακὸς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Πολλὰ μορφὰν ἔχει δαιμονίων·
Πολλὰ δ' ἀέλπιως κραινύσει θεοί.
Καὶ τὰ δοκίμῃσι γὰρ ἐπιδέσθῃ,
Τῶν δ' ἀδελφῶν πόρῃσι εὖρει θεός.
Ταῖον δ' ἀπέβη τόδε πρῶγμα.

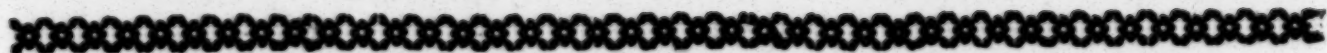
1290

Εὐριπίδου τῆς Ἀνδρομάχης τέλος.

EURIPIDIS

ANDROMACHE.

D R A M A T I S

P E R S O N Æ.

ANDROMACHE.

FAMULA.

CHORUS ex **PHTHIIS** *Mulieribus.*

HERMIONE.

MENELAUS.

MOLOSSUS.

PELEUS.

ORESTES.

NUNCIUS.

THETIS.

Prologum autem agit ANDROMACHE.

E U R I P I D I S

A N D R O M A C H E.

I A M B L

ASIATICÆ terræ decus, Thebana civitas,
Unde quondam dotis cum opulentis deliciis
Veni ad regiam domum Priami,
Data conjunx Hectori, ad liberos creandos,
Andromache, suspicienda quidem priore tempore :
Nunc verò nulla alia calamitosior mulier
Me est, neque erit unquam.
Quæ maritum quidem Hectorem ab Achille
Interfectum vidi, et filium, quem peperit marito,
Astryanacta projectum ab arduis turribus, 10
Postquam Græci ceperunt solum Trojæ.
Ipsa autem serva, liberrimæ
Familie antea habita, in Græciam veni,
Insulari Neoptolemo munus belli
Data, electum ex prædâ Trojanâ donum. 15
Hujus verò Phthiæ et urbis Pharsaliæ
Finitimos campos habito, ubi marina
Thetis habitavit cum Peleo separatim, hominum
Fugiens frequentiam, Thessalicus verò populus
hunc locum
Vocat Thetidum, propter nuptias decæ. 20
Ubi domum hanc habuit filius Achillis,
Peleum verò finit regere terram Pharsaliam,
Vivo sene sceptrum non volens accipere.
Et ego in his ædibus unicum pario puerum marem,
Congressa cum filio Achillis et meo domino : 25
Et prius quidem, quamvis jacerem in malis, tamen
Spes me semper adblandiebatur, vivo filio,
Me inventuram aliquod præsidium et auxilium in
malis :
Postquam vero Lacenam Hermionem ducit
Meus dominus, averſatus meum servilem lectum,
Malis ab ipsâ miseris exagitor.
Dicit enim, quòd eam occultis pharmacis
Faciam sterilem et invisam viro,
Et ego pro eâ velim tenere domum
Hanc, ejectis lectis ipsius pervim : 35
Quos ego primum non volens accipi,
VOL. IV.

Nunc verò reliqui. Magnus Jupiter hoc ſciat,
Quòd non volens huic sum facta socia toro.
Sed non persuadeo ei : vult enim me occidere :
Et pater ejus Menelaus in hac re juvat filiam, 40
Et nunc in ædibus est, ex Spartâ veniens
Propter hoc ipsum. Ego verò territa
Ædibus vicinum Thetidis in sacellum
Hoc profecta sedeo, si forte me prohibeat mori.
Peleus enim hoc ipsum, postterique Pelei 45
Colunt, monumentum nuptiarum Thetidis.
Meum autem unicum filium ablego clam
In alias ædes, timens nè cæsus moriatur.
Nam pater ejus non adest, me
Ut juvet, et puero nihil prodest, absens 50
In terrâ Delphicâ, ubi Apollini poenam
Solvit furoris, per quem aliquando ad Pythonem
profectus,
Postulavit Phœbum, ut ob patrem suum cæsum
rependeret poenas :
Si quo modo priora peccata deprecans,
Efficiat sibi deum propitium in posterum. 55
Fam. Domina, ego etenim non vereor hoc nomine
Vocare te, siquidem hoc dignabar et in domo
Tuâ, quando habitabamus solum Trojæ.
Eram autem benevola tibi et tuo marito viventi :
Et nunc venio afferens tibi novos sermones, 60
Mea quidem, siquis Dominorum sentierit,
Sed miseratione tui : nam atrocia molitur
Adversus te Menelaus et filia, quæ tibi sunt ca-
venda.
And. O charissima conserva, (es enim conserva
Huic, quæ prius regina fuit, nunc verò est in-
felix)
Quid faciunt ? quas insidias struunt nunc,
Volentes occidere me longè miserissimam ?
Fam. O tu misera, filium tuum volunt
Occidere, quem extra domum clam ablegasti.
And. Heu mihi, rescivitne meum filium ablegatum ? 70
Undenam ?
F f

- Undenam? ô misera, ut perii!
- Fam.* Haud scio, hæc verò ego ex illis sensi.
Menelaus autem extra domum abiit ad tuum filium.
- And.* Perii igitur; ô filii, interficient te
Gemini correptum vultures: et qui vocatur 75
Pater, adhuc Delphis moratur.
- Fam.* Existimo certè te non futuram fuisse adeò infelicem,
Illo præsente; nunc verò es amicis destituta.
- And.* Neque venit fama de Peleo, quòd sit venturus?
- Fam.* Ille est senior, quàm ut possit te juvare præsens. 80
- And.* Atqui accersivi eum non semel tantum.
- Fam.* Num ergo putas te curare aliquem tuorum nunciorum?
- And.* Unde? vis igitur tu mihi ire nuncia?
- Fam.* Quid verò dicam, si diu absim extra domum?
- And.* Invenies multas technas? es enim mulier. 85
- Fam.* Periculum est: nam Hermione est non segnis custos.
- And.* Vides? negasne amicis tuis dum in malis sunt?
- Fam.* Nequaquam, nè hoc obicias mihi.
Sed vado, quia non est vita magni æstimanda
Mulieris servæ, etiamsi quid patiar mali. 90
- And.* Vade ergò: nos verò, quibus immoramur semper,
Fletus, et luctus, et lacrymas
Ad cælum usque extendemus. Nam innata est
Mulieribus consolatio præsentium malorum,
Ut habeant ea semper in ore et lingua. 95
Adest autem mihi non unum, sed multa gemere,
Patriam urbem, et interfectum Hectorem,
Et meam duram fortunam, cui sum alligata,
In servilem statum indignè prolapsa.
Nullum autem mortalium oportet beatum appellare, 100
Priusquam mortui videris extremam
Diem, quomodo es finitâ descenderit ad inferos.

Elegi.

Ad altum Ilium Paris non nuptias, sed aliquam
Athen
Adduxit tori sociam Helenam in thalamum:
Propter quam, ô Troja, ferro et igni captam 105
Perdidit te velox Mars Græciæ habens-mille
naves,
Et meum miseræ maritum Hectorem: quem circa
murum
Aurigans traxit filius marinæ Thetidis.
Ego autem ex thalamis ducta sum ad littus
maris,
Circumdans caput tristi servitute. 110
Multæ autem lacrymæ defluerunt mihi de corpore,
quando reliqui
Urbem, et thalamos, et maritum in pulvere.
Heu ego misera, quid me oportebat amplius intueri
lumen,
Hermiones servam? A quâ afflicta,
Ad hanc statuam Deæ supplex circumdans manus
Colliquefco, sicut gutta scaturiens ex saxo.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

- Cho.* 1 O mulier, quæ solum Thetidis et templum
infides
2 Diu, nec deferis,
3 Ego Phthia, tamen veni ad te Asiaticam genere:
4 Si quod tibi possem 120
5 Remedium difficilium malorum invenire,
6 Quæ te et Hermionem in odiosam rixam inclu-
serunt,
7 O misera, de lectis
8 Geminis, lectorem participem
9 Existentem apud filium Achillis. 125

Antistrophe 1.

- 1 Cognosce fortunam, expende præsens malum, in
quod venis.
2 Cum dominis certas,
3 Existens Iliaca puella, natis ex Lacedæmone.
4 Relinque recipientem oves
5 Domum marinæ deæ: quæ est tibi 130
6 Utilitas afflicte, consumere deformatum corpus
7 Propter violenta imperia dominorum?
8 Potentia verò dominorum tibi persuadebit.
9 Quid contendis, cum nihil possis?

Strophe 2.

- 1 Quin ito, relinque splendidam sedem Nereidos
deæ, 135
2 Agnosce verò, quòd sis in peregrinâ terrâ
3 Ancilla, in alienâ urbe:
4 Ubi neminem vides amicorum
5 Tuorum, ô infelicissima,
6 O modis omnibus misera sponsa. 140

Antistrophe 2.

- 1 Venisti enim, Iliaca mulier, miseranda ad nostras
ædes:
2 Sed metu meorum dominorum
3 Sumus quieti (tuam verò fortunam
4 Feram cum miseratione, 145
5 Nè filia filix Jovis
6 Videat me tibi benevolam esse.

I A M B I.

- Her.* Ornatum aurearum deliciarum circa caput,
Et vestitum corporis hunc variorum peplo-
rum,
Non ab Achillis neque Pelei
Domo primitias prædæ, habens huc veni; 150
Sed ex Laciæ Spartanâ terrâ,
Menelaus pater mihi hæc donat,
Cum magnâ dote, ut liceat liberè loqui.
Vobis igitur his respondeo verbis.
Tu autem, cum sis serva et captiva mulier, 155
Vis nobis ejectis ædes tenere

Hæce

Hæce: sum autem invisa viro propter tua phar-
maca;

Venter enim sine foetu propter te mihi perit.

Callidum enim *est* in hujusmodi rebus

Ingenium mulierum: à quibus ego te prohibebo,

Et nihil te juvabit ista domus Nereidis,

Non ara, non templum, sed morieris.

Si verò quis hominum, aut deorum te servare velit,

Oportet te, pro priore beatâ superbiâ,

Expavescere, et humilem accidere ad meum genu,

Et verrere meam domum, ex aureis

Vasis dispergentem Acheloi rorem,

Et cognoscere, ubi terrarum sis: hæc enim non
sunt Hector,

Non Priamus, non aurum, sed Græca civitas.

Eò verò venis stultitiæ, misera tu, 170

Quæ cum filio patris, qui interfecit tuum ma-
ritum,

Audes dormire, et liberos ex interfectore

Parere. Tale *est* omne barbaricum genus.

Pater enim filiæ, et filius matri miscetur.

Sororque fratri, et per cædem charissimi 175

Vadunt; et horum nihil prohibet lex.

Quæ nè apud nos introducas: non enim *est* ho-
nestum,

Unum virum habere habenas duarum mulierum:

Sed intuens in unam lecti sociam Venerem,

Est contentus, quicumque non vult malè habitare.

Gbo. Invidiosa quedam res est foeminarum sexus,

Et nuptiarum sociis infesta maximè semper.

And. Heu, heu! Mala res hominibus juvenus, et in
juventute

Quilquis mortalium injustitiam habet.

Ego verò metuo, ne quod ego tibi serviam, 185

Repellat à dicendo, cum habeam multa iusta ar-
gumenta:

Si verò contra vicero, ne propter hoc accipiam ali-
quod detrimentum.

Qui enim spirant magna, præstantiores rationes

Ægre ferunt ab inferioribus:

Tamen non convincar prodens meipsam. 190

Dic, ô juvencula, quâ te firma ratione

Confidens à legitimis nuptiis repello?

An quod Lacæna civitas, Phrygibus inferior est,

Fortunaque supero, meque liberam vides?

An juventute, et vigenti corpore, 195

Et magnitudine urbis, et amicis elata,

Volo tenere tuam domum pro te?

Utrum, ut ego pro te pariam pueros

Servos, mihi que miseram appendicem?

An aliquis meos liberos patietur 100

Phthiæ reges esse, si tu non parias?

Amant nimirum me Græci; et ego propter Hec-
torem:

Et ipsa per me obscura, et non fui regina Phrygum.

Maritus odit te, non propter mea pharmaca,

Sed quia non es idonea ad conversandum cum ipso.

Nam et hoc est philtum: non forma, ô mulier,

Sed virtutes delectant maritos;

Tu verò si quid pungeris, Lacæna urbs

Est aliquod magni, Scyrum verò nullo loco ponis,

Et ostentas divitias inter inopes; Menelaus verò
tibi 210

Major est Achille: propter hæc profectò odit te
maritus.

Oportet enim mulierem, etiam si malo viro data
sit,

Boni consulere, et non decertare cum eo de fastu.

Si verò in Thraciâ circumfusa nive

Haberes maritum regem, ubi per vices lectum 215

Dat multis mulieribus unus vir communicans,

An occideres istas? At sic insatiabilem cupiditatem
concubitûs

Omnibus mulieribus impingens deprehenderetis.

Turpe certè hoc: quanquam graviore viris morbo

Hoc laboramus, sed pulchrè eum administramus.

O charissime Hector, sed ego tuâ causâ

Amabam tecum *easdem*, si quid te seduxit Venus:

Etiam jam sæpe ubera tuis spuris

Præbui, ut tibi nihil darem acerbi:

Et hæc faciens, virtute *mibi* conciliabam 225

Maritum: tu verò neque guttulam ætherei roris

Tuo viro affidere finis metuens.

Nè matrem tuam amore-virorum, ô mulier,

Studeas superare. Nam malarum matrum

Mores oportet fugere liberos, quibus inest mens.

Gbo. Domina, quantum tibi adest facultas,

Tantum pare *mibi*, ut cum hac *Andromachâ* verbis
compositione facias.

Her. Quid arroganter loqueris et venis in certamen ver-
borum,

Quasi tu quidem sis. Casta, ego verò non *sim*:
Casta?

And. Haud certè *Casta es*. ob ea saltem verba, quibus
nunc es usa.

Her. O mulier, tuus animus nè adsit mihi.

And. Es juvencula, et loqueris de turpibus.

Her. Tu verò non loqueris, sed facis contra me, quan-
tum potes.

And. Non tacitè dolebis de concubitu?

Her. Quid? An non ista sunt ubique summa mulie-
ribus?

And. Rectè quidem utentibus: sin minus, non *sunt* ho-
nesta.

Her. Non regimus urbem Barbarorum legibus.

And. Et illic turpia et hic habent dedecus.

Her. Callida tu, callida quidem *es*: sed tamen oportet te
mori.

And. Vides statuum Thetidis in te respicientem? 245

Her. Quæ certè odit tuam patriam propter mortem A-
chillis.

And. Helena mater tua eum perdidit, non ego.

Her. An verò ulterius etiam attinges mea mala?

And. Ecce taceo et comprimo os.

Her. Illud dic, cujus causâ *huc* veni. 250

And. Dico ego te non tantum sapere, quantum oportet.

Her. Relinques hoc purum templum marinæ deæ?

And. Si non moriar: sin autem, nunquam relinquam.

Her. Hoc quidem fixum est, nec expectabo maritum do-
nec redeat.

And. Sed nè ego quidem me prius tibi dedam. 255

Her. Ignem tibi admovebo, nec loci rationem habebo.

And. Accende igitur tu: dii enim hæc videbunt.

Her. Et corpori gravium vulnerum dolores.

And. Jugula, pollue sanguine Deæ aram, quæ persequetur
te.

Her.

- Her.* O barbara tu pecus, et dura audacia 260
Perferes igitur mortem? Sed ego te sede
Ex hac citò volentem excitabo;
Talem habeo escam ad te eliciendum: sed enim
verba
Occultabo; res verò ipsa citò hanc escam indi-
cabit.
Sedeas firma: nam etsi undique te teneret 265
Liquefactum plumbum, hinc excitabo ego te,
Priusquam veniat filius Achillis, cui tu confidis.
And. Confido: mirum autem est, adversus quidem ser-
pentes feros,
Remedia mortalibus aliquem Deorum constituisse;
Quæ verò sunt viperâ, et igne deteriora, 270
Nullus remedia invenit adhuc adversus mulierem
Malam: tale sumus hominibus malum.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

- Cho.* 1 Certè magnorum dolorum autor extitit,
2 Quando venit in nemus Idæum
3 Maiae et Jovis filius, 275
4 Trijugum currum Dearum
5 Ducens, illum pulchrijugum,
6 Odioso certamine
7 Formæ armatum,
8 Ad stabulum bubulci, 280
9 Et ad solitarium pastorem adolescentem,
10 Et ad stabuli desertos lares.

Antistrophe 1.

- 1 Illas verò, quando venerunt ad arboreum saltum
2 Montanorum fontium abluerant
3 Nitentia corpora in aquis: 285
4 Venerunt et ad Priamidem, excess-
5 sibus sermonum inimicorum
6 Se invicem cædentes:
7 Venus vicit verbis comptis
8 Voluptatem quidem afferens, 290
9 Sed amaram vitæ confusionem Phrygum urbi
10 Miseræ, et pergamis Trojæ.

Strophe 2.

- 1 Utinam verò abjecisset perniciem supra caput,
2 Quæ quondam peperit Parin,
3 Priusquam habitare Idæum montem faceret;
4 Quando eum apud laurum sacram
5 Clamavit Cassandra occidendum esse,
6 Magnam noxam orbis Priami.
7 Quem non accedebat? quem non rogabat
8 Principum, ut occideret infantem? 300

Antistrophe 2.

- 1 Non enim super Trojam venisset jugum
2 Servile, neque tu, mulier,
3 Haberes sedem domus herilis:
4 Solvisset autem Græciæ miseros

- 5 Labores, quos apud Trojam 305
6 Decem-annis-errantes tulerunt juvenes hastis:
7 Et lecti non fuissent relictis deserti,
8 Nec senes orbatii liberis.

I A M B I.

- Men.* Venio capto tuo filio, quem in aliam domum
Clam meâ filiâ exposuisti. 310
Tu enim jactabas, hoc Deæ simulacrum serva-
turum
Et hunc, et eos qui occultaverunt: sed inventa es,
O mulier, minùs sapere hocce Menelao:
Et nisi relinquens deseras hoc solum,
Iste interficietur pro tuo corpore. 315
Hoc ergo cogita, utrum mori velis;
An hunc perire pro tuo peccato,
Quod peccas contra me et meam filiam.
And. O opinio, opinio, sexcentis jam mortalibus,
Qui nihil erant, vitam factu extulisti. 320
Quibus verò nominis decus est à veritate,
Felices duco; sed qui a mendaciis hoc habent,
habere
Non putabo, tantum ob fortunam sapere videri.
Tu enim quondam lectissimis Græcorum imperans
Trojam abstulisti à Priamo, adeò ignavus existens,
Qui filie juvenctus ex verbis
Tantum ferociæ spirasti, et cum miserâ muliere
Seryâ venisti in certamen. Non judico dignum
Neque te Trojâ, neque Trojam te amplius.
Qui videntur rectè sentire, extrinsecus sunt 330
Splendidi: intus verò omnibus hominibus similes,
Nisi si quid opibus præstant: hoc enim multum
potest.
Menelae, age jam absolvamus sermones.
Sim interfecta à tuâ filiâ, et me perdidit:
Non poterit amplius effugere cruentum cædis pia-
culum: 335
Apud populum verò et tu lues
Cædis (opera enim a te commodata te coget) in-
famiâ:
Sin ego effugero nè moriar,
An filium meum occidetis? at quomodo pater,
Filio mortuo, hoc æquo animo feret? 340
Non adeò ignavum eum Troja vocat.
Sed vadit quò oportet. Peleo enim dignas
Res et Achille patre videtur facere.
Expellet autem tuam filiam ex ædibus: et tu nup-
tui dans
Alteri, quid dicēs? utrum quòd malum virum 345
Fugiat hujus modestia? sed verum audiet.
Quis verò ducet eam? an ipsam sine viro domi
Tenebis viduam canam? 6 miser vir,
Non vides affluxus tantorum malorum?
Quot verò Concupisisti filiam tuam molestatam 350
Malles invenire, quàm pati quæ ego dico?
Non oportet ob parvas res, magna sibi parare mala,
Neque si nos mulieres sumus nocens malum,
Viros fieri similes mulieribus naturâ.
Nos enim utrâque beneficiis lædimus tuam filiam,
Et ventrem ejus abortire facimus, ut ipsa dicit,
Volentes, non inviti, nec ad aram quidem
Procidentes, ipsi judicium subibimus

Apud

Apud tales generos, quibus non minorem
Poenam debeo, orbitatem. 360
Nos igitur sumus tales: sed tui animi
Unum sane metuo: non propter contentionem ex
muliere-ortam,
Et infelicem perdidisti Phrygum urbem.
Cho. Audacter sane es locuta, ut mulier ad viros,
Et tuam modestiam absumsit contemptus.
Men. Mulier, ista sunt parva, et imperio
Meo non digna, ut ait, neque Græciâ.
Sed bene scias, quo quis opus habet,
Hoc cuilibet pluris est, quam Trojam capere.
Et ego filiae (iudico enim ista esse magna) 370
Ne privetur connubio, sum adiutor.
Nam alia quidem ut minora ferat mulier:
Sed excidens viro, excidit vitâ.
Convenit autem illum i. e. Neoptolemum, imperare
meis servis,
Et meos, meque præterea illius servos. 375
Amicorum enim nihil est proprium, qui amici
Verè sunt, sed bona sunt communia.
Expectans autem abicentes, si non constigam
Mea quam optimè, ignavus sum et non sapiens.
Sed surgens cede ex hoc templo deæ, 380
Quia si tu moriaris, puer iste effugiet mortem;
Te verò non volente mori, hunc interficiam:
Necesse autem est ex duobus alterum relinquere
vitam.
And. Heu mihi, acerbam sortitionem et electionem mihi
Vitæ proponis: et eligens, misera, 385
Et non eligens, infelix sum.
O qui magna causam ob parvam moliris,
Audi, quid me interficis? quare? quam urbem
Prodidi? quem tuorum liberos interfeci ego?
Quam domum incendi? dormivi coacta 390
Cum domino, et tamen me, non istum interficies,
Autorem horum: at principium omitte,
Ad finem, qui est posterior, impetu ferris.
Heu mihi propter ista mala! ô misera mea patria,
Quam indigna patior! quid verò mihi opus erat
parere, 395
Et addere duplex onus ad hoc onus?
Quid igitur mihi potest esse suave vivere? ad quid
oportet me respicere?
Utrum ad præsentem, an ad præteritam fortunam?
Quæ necem Hectoris raptati curru
Vidi, et misere inflammatum illum? 400
Et ipsa serve in naves Argivorum ascendi,
Crinibus abstracta: quando autem veni
In Phthiam, conjux iis, à quibus Hector erat cæ-
sus, fio,
Sed quid hæc deploro, quæ verò sunt ante pedes,
Non indago, neque perpendo mala? 405
Unus iste filius erat mihi reliquus, oculus vitæ:
Hunc sunt interficere, quibus ista placent,
Non certè propter meam miseram vitam;
In hoc enim est spes, si servetur.
Mihi verò est turpe non mori, pro filio. 410
Ecce relinquo aram, jam in manus me dedo,
Jugulare, trucidare, vincire, collum suspendere.
O fili, ego mater tua, nè tu moriaris,
Eo ad Plutonem: si verò vitæis mortem,
Memineas matris, qualia passa perierim, 415

VOL. IV.

Et patrem tuum osculans,
Lachrymæque stillans, et manus circumjiciens,
Dicito qualia fecerim: omnibus enim hominibus
sunt
Liberi vita: quisquis verò ipsos vituperat, non
expertus
Minus quidem dolet: sed cum sit infelix, beatus est.
Cho. Miseratus sum, hæc audiens; miserabiles enim ca-
lamitates
Mortalibus omnibus, quamvis quis externus sit.
Oportet igitur te tuam filiam in reconciliationem
ducere,
Menelæ, et istam, ut liberetur à malis.
Men. Comprehendite mihi istam, circumplicantes manus,
Servi: sermones enim non gratos audiet.
Ego tibi, ut puram aram deæ relinqueres,
Proposui filii mortem; quâ te dolose induxi,
Ut venires in meas manus ad necem.
Et tuas quidem res sic se habere scias: 430
Sed de isto puero mea filia judicabit,
Utrum velit eum interficere, an non.
Sed vade in hanc domum, ut liberos
Disceas non afficere contumeliâ, serva existens.
And. Heu mihi, dolo me decepisti: sumus circumventæ.
Men. Prædica hoc omnibus: non enim negamus.
And. An sunt hæc apud vos, qui ad Eurotam habitatis,
recta?
Men. Et iis, qui in Trojâ, ut qui injuriâ affecti sunt,
vicem rependant.
And. Deos verò non deos esse, nec vindictam habere
putas?
Men. Quum hæc erunt, tunc feremus: te verò occidam.
And. An et pullum hunc ab alis auferens?
Men. Non: sed filiae dabo, si velit, occidendum.
And. Heu mihi! quomodo igitur te deplorabo, ô fili?
Men. Nimirum certa illum spes non manet.
And. O omnibus hominibus inimicissimè mortalium, 445
Spartæ incolæ, dolosa conciliabula,
Mendaciorum principes, fraudulentum futores ma-
lorum,
Tortuosa et nihil sani, sed omnia per ambages
Cogitantes, immerito floretis in Græciâ.
Quid sceleris non est in vobis: nonne plurimæ
cades? 450
Nonne turpis questus cupidus estis? nonne alia qui-
dem dicentes
Lingua, alia verò sentientes deprehendimini
semper?
Pereatis! Mihi verò mors non adeò gravis est,
Ut tibi videtur: illa enim mala me perdiderunt;
Quando misera urbs Phrygum est consumpta, 455
Et meus inclytus Maritus, quæ te sæpe hæc
Fecit malum nautam pro milite terrestri.
Nunc verò contra mulierem apparens terribilis
miles,
Interficis me: interfice, quia non delinxi te sal-
tem
Et tuam filiam meâ lingua dimittam: 460
Quoniam tu quidem es magnus in Spartâ,
Nos verò in Trojâ. Si verò jam sum in adversâ
fortunâ,
Nè propterea gloriare, quia et tu potes in eam in-
cidere.

G g

ANTIS-

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

- Cho. 1 Nunquam geminos
2 Lectos laudabo mortalium, 465
3 Neque liberos, qui habent diversas matres,
4 Litem ædium
5 Et tristes dolores.
6 Maritus in nuptiis mihi sit contentus uno
7 Lecto viri non communicato cum alijs. 470

Antistrophe 1.

- 1 Neque enim in urbibus
2 Duo imperia
3 Facilius possunt ferri quàm unum:
4 Est enim onus supra onus,
5 Et seditio civibus. 475
6 Inter fabros etiam, duosque hymnorum artifices,
7 Litem Musæ solent excitare.

Strophe 2.

- 1 Et quando celeres flatus ferunt nautas,
2 Ad gubernaculum
3 Duplex consilium pectorum, 480
4 Magnaque multitudo sapientiorum, infirmior
5 Quàm una mens minus sapiens, quæ rerum po-
testatem sola habet.
6 Unius potentia esto inque privatis ædibus,
7 Et in urbibus,
8 Quum rei bene gerendæ facultatem nancisci vo-
lunt. 485

Antistrophe 2.

- 1 Demonstrat hoc Læœna ducis
2 Menelai filia: namque per
3 Ignem venit alteri lecto,
4 Et interficit miseram puellam Iliacam,
5 Et puerum, propter stultam discordiam, 490
6 Invidia est impia, injusta, ingrata!
7 Adhuc tibi, ô veneranda,
8 Adveniet poenitentia horum factorum

ANAPÆSTI.

- Atqui video hoc conjunctum
Par ante domum 495
Sententiâ capitali condemnatum.
O misera mulier, et tu infelix puer,
Qui moreris propter thalamum matris,
Nullo modo culpæ particeps,
Neque criminofus existens Dominis. 500

PERICOMMATA.

- And. 1 Ecce ego, manus cruen-
2 tas laqueis colligata,
3 Mittor sub terras.

- Mol. 4 Mater, mater, ego verò sub tuâ
5 Alâ simul demittor, 505
6 Et fum victima peritura.
7 O terræ Phthiæ principes,
8 O pater, ô veni
9 Auxiliator amicus.
And. 10 Jacebis jam, ô fili, ô chare, 510
11 Circa ubera tuæ matris,
12 Mortuus sub terrâ et cum mortuâ.
Mol. 13 Hei mihi, mihi, quid patiar?
14 Miser certè ego, tuque, mater.

ANAPÆSTI.

- Men. 1 Ite sub terram: 515
2 Etenim ab hostilibus venitis turribus.
3 Duo verò moriemini ob duas necessitates;
4 Te enim noster calculus interficit,
5 Puerum verò istum mea filia Hermione.
6 Etenim est stulticia magna relinquere 520
7 Hostes hostium, cum liceat eos occidere,
8 Et auferre domo terrorem.

Antistrophe 3.

- And. 1 O marite, marite, utinam tuam
2 Manum, et hastam auxiliatricem
3 Haberem, fili Priami. 525
Mol. 4 Infelix, quod ego mortis
5 Deprecatorium carmen inveniam?
And. 6 Precare tu, genibus
7 Domini appropinquans, ô fili.
Mol. 8 O chare, ô chare, 530
9 Remitte mihi mortem.
And. 10 Liquefco, lacrymis pupillas
11 Rigo, tanquam præruptæ rupis
12 Gutta solis expers, misera ego!
Mol. 13 Hei mihi, mihi! quodnam ego 535
14 Malorum remedium expeditum inveniam?

ANAPÆSTI.

- Men. 1 Quare ad me voveris, ut ad marinum saxum,
2 Aut ad fluctum, sic precibus supplicans?
3 Nam meis natus sum emolumentum,
4 Tibi verò nihil quod me conciliet habeo, si-
quidem 540
5 Consumptâ magnâ parte meæ vitæ,
6 Trojam cepi, et tuam matrem:
7 Quâ fruens,
8 Ad Plutonem infernum descendes.

IAMB I.

- Cho. Atqui video hunc Peleum prope nos, 545
Properè dirigentem huc senilem pedem.
Pel. Vos interrogo, et hunc cædis magistrum,
Quid hæc et quomodo? quam ob causam laborat
Domus? quid agitis facientes hæc sine judicio?
Menelæe, expecta, nè propra sine judicio. 550
Præcede tu citius; haud enim, ut videtur mihi,
Moram hæc res requirit: sed juvenile
Robur cupio recipere, si unquam aliàs.

Primum

Primum quidem secundo vento, tanquam velis,
Huic aspirabo. Dic, quò jure, manus 555
Laqueis ligantes, isti ducunt te
Et filium? nam ut quædam ovis, agnum sub se
fovens, peris,
Nobis absentibus et domino tuo.
And. Isti, ô senex, cum filio moritaram
Me sic dicunt, ut vides: quid tibi dicam? 560
Nam non unius vocationis studio te
Accersivi, sed per sexcentos nuncios.
Sis autem fortasse audiens discordiam quæ est in
domo,
Cum hujus filiâ, propter quæ etiam ego pereò.
Et nunc me ab arâ Thetidis, quæ generosum 565
Filium tibi peperit, quam tu venerandam colis,
Ducunt avulsam, neque ullo jure
Judicantes, neque absentes ab ædibus
Expectantes: sed meam solitudinem
Scientes et hujus pueri, quem, nullius mali au-
torem, 570
Volunt occidere cum me miserâ.
Sed obsecro te, ô senex, ad tua
Genua cadens (manu enim non licet mihi
Attingere tuum charissimum mentum)
Libera me per Deos: alioqui, moriemur 575
Turpiter quidem vobis, nobis verò misere, ô senex.
Pel. Jubeo vos laxare vincula, priusquam aliquis la-
crymet,
Et hujus manus geminas dimittere.
Men. Ego verò alius, te non inferior, veto,
Et in hanc mulierem longè majorem potestatem
habens. 580
Pel. Quomodo? an nostram domum reges profectus
Huc? Non est tibi satis imperare incolis Spartæ?
Men. Ego cepi ipsam captivam ex Troja.
Pel. Sed meus filius filii accepit eam, honorarium
munus.
Men. Nonne mea sunt illius, et illius mea? 585
Pel. Ad bene faciendum, non autem male, neque ad vi
interficiendum.
Men. Nunquam abduces hanc ex meâ manu.
Pel. Cruentabo verò tuum caput hoc sceptra.
Men. Attinge, ut nôris, et accede ad me.
Pel. Tunc igitur habendus es inter viros, ô pessime, et
ex malis oris? 590
Tuine inter viros aliqua ratio haberi debet?
Qui ab homine Phryge privatus fuisti uxore,
Linquens domum non clausam, et sine servis,
Quali haberes castam mulierem in ædibus,
Quæ omnium est pessima. Neque si velit aliqua
Puella Spartana, possit esse casta:
Quæ relinquentes domos, cum juvenibus,
Nudis femoribus, et tunicis laxatis,
Cursus, et palæstras non tolerandas mihi
Communes habent: deinde an mirari oportet, 600
Si non educatis mulieres castas?
Helenam convenit hæc interrogare, quæ ex æ-
dibus,
Tuum relinquens Jovem conjugalem, lascivè-
profugit
Cum virò juvene in aliam terram.
Deinde propter illam, Græcorum exercitum 605
Tantum congregans duxisti ad Ilium:

Quam oportebat te conspuentem non movere ha-
stam,
Cum invenisses malam, sed finire ibi manere;
Mercedemque dantem, nunquam in ædes eam re-
cipere.
Sed neque huc feliciter appulisti tuum animum,
Et perdidisti multos, et præstantes viros,
Et fecisti multas anus orbatas liberis in ædibus,
Canisque parentibus abstulisti generosos liberos:
Quorum ego infelix unus: percussorem autem te,
Tanquam aliquem Genium malum, Achillis in-
tueor. 615
Qui solus nè vulneratus quidem venisti ex Troja:
Et pulchra arma in pulchris involucris
Similia illuc et huc portasti rursus.
Ipse quidem cecini ducturo uxorem, ut neque tecum
Affinitatem contraheret, neque in ædes reciperet
Pullum malæ mulieris. Effingunt enim
Materna vitia. Quamobrem considerate,
Proci, ut ex bonâ matre natam filiam ducatis.
Præterea verò in fratrem quàm contumeliosus
fuisti?
Jubens interficere filiam stultissimè. 625
Adèò timuisti, nè non haberes malam conjugem.
Capta autem Troja, (nam et huc tuâ causâ ve-
niam)
Non interfecisti uxorem redactam in tuam potes-
tatem:
Sed postquam vidisti ubera, abjecto gladio,
Osculum accepisti, adulans canem proditricem,
Victus a libidine, ô ignavissime tu.
Deinde profectus in ædes meorum liberorum,
Diripis ipsi absentibus, et mulierem miseram
Interficias turpiter, et puerum, qui plorantem te
Et tuam filiam in ædibus faciet, 635
Etiam si ter spurius fuerit: sæpe verò
Aridum solum melius evadit, quàm quæ pinguis
erat terra,
Et multi nothi sunt præstantiores legitimis.
Sed abduc filiam. Melius est hominibus
Pauperem bonum, quàm malum et divitem 640
Generum acquirere, et amicum: tu verò es nihili
homo.
Cho. Ex parvo initio hominibus magnam contentionem
Lingua excitat: sed hoc prudentes homines
Cavent. nè litigent cum amicis.
Men. Quid igitur dicas sapientes esse senes, 645
Et illos, qui visi sunt aliquando Græcis sapere?
Quando tu existens Peleus, et ex inclyto patre
Diis
Affinitate junctus, tibi quidem ipsi turpia dicis,
Et nobis probra propter mulierem barbaram;
Quam oportebat te expellere hanc ultra flumen
Nili. 650
Et ultra Phasim (et me semper ad hoc hortari:)
Cum sit Asiatica, ubi cadavera
Plurima Græciæ jacent armis cæsa mortuorum,
Et cum sit ex patre rea sanguinis tui filii.
Nam Paris, qui filium tuum Achillem interfecit,
Erat frater Hectoris, hæc verò erat conjunx Hec-
toris:
Et tamen tu cum hac idem subis tectum,

Et

Et ejusdem mensis participem vitam cum ea vis habere,
 Et finis parere domi invisos liberos.
 Ob quæ ego mihi et tibi prospiciens, senex, 660
 Interficere volens hanc, è manibus eripior.
 Sed age (non est enim turpe colloqui)
 Si mea quidem filia non pariat, ex ista verò
 Nascantur liberi, et hujus terræ Phthioticæ
 Constitues dominos? et cum sint genere barbari,
 Græcis imperabunt? Deinde verò ego quidem
 non sapio,
 Qui odi injusta, tibi verò inest mens?
 Illud etiam nunc aspice; si filiam tuam
 Dans alicui civium, dein hæc pateretur,
 An federes tacitus? non opinor: pro peregrina
 vero 670
 Talia dicis adversus necessarios amicos?
 Idem tamen jus habet vir, et mulier,
 Injuriâ affecta à marito, pariterque vir
 Cum habet in ædibus mulierem impudicam.
 Et huic quidem viro magnum robur est in ma-
 nibus: 675
 Huic verò mulieri in parentibus et amicis res sunt
 positæ.
 Ergo justum est me opem ferre meis.
 Senex, senex es: de meâ verò militari administra-
 tione
 Dicens, plus juvas me, quam tacens.
 Helena verò, libidinosa fuit non volens, sed di-
 vinitus, 680
 Et hoc plurimum profuit Græciæ:
 Nam cum essent imperiti armorum et pugnae,
 Processerunt ad fortitudinem. Nam usus
 Omnium rerum est hominibus magister.
 Quod autem ego veniens in conspectum meæ 685
 Conjugis, cohibui me, nè interficerem eam, sapi-
 enter feci:
 Vellem nec te interfecisse Phocum.
 Hæc bene volens tibi pluribus sum persecutus, non
 iræ gratiâ:
 Si verò excandescas, tibi quidem lingue morbus
 Major est, mihi vero lucro erit prudentia. 690
Cho. Cessate jam (hoc enim est multo optimum)
 Verbis ab inanibus, nè ambo simul peccetis.
Pel. Hei mihi, quàm malus mos est in Græcia?
 Quum exercitus statuit trophæa de hostibus,
 Non putant hoc opus esse laborantium militum:
 Sed imperator victoriæ gloriam aufert,
 Qui unus vibrans hastam cum aliis innumeris,
 Nihil plus uno faciens, habet majorem famam.
 Graves autem viri in magistratibus sedentes in ur-
 bibus,
 Sunt superbiore plebe, cum tamen sint homines
 nihili. 700
 Hi autem sunt illis immensum quantum sapien-
 tiores,
 Si modo accedat audacia et voluntas simul.
 Sicut tu et tuus frater tumefacti
 Propter Trojam sedetis, et ob imperium militarem
 illic,
 Ærumnis aliorum et laboribus elati. 705
 Ostendunt autem ego tibi, me non Idæum Paridem

Putare majorem hostem Pelæi uxorem,
 Nisi in malam rem abiēris quàm celerit ex ista
 domo,
 Et filia sterilis, quam hic ex nobis natus
 Raptabit per ædes istam corrupta comâ: 710
 Quæ exiens sterilis vitula, non feret
 Alias parientes, ipsa non habens liberos.
 Sed si illa, quod attinet ad liberos, est infelix,
 An oportet nos propter orbati liberis?
 Discedite ab ista, servi; ut videam 715
 Si quis prohibebit me solvere hujus manus.
 Erige te, ut ego, quanquam tremens,
 Remittam nexiles laqueos vinculorum.
 Sic, ô pessime, licisti hujus manus?
 Putabâne te bovem aut leopem vincere laqueis?
 An, nè corrupto gladio propulsaret te,
 Metuisti? Veni huc sub ulnas, ô puer,
 Solve matris vincula. Ego te in Phthiâ
 Alam, magnam istis hostem. Si verò deesset belli
 Gloria Spartanis, et pugnae certamen, 725
 Scitote, quod in cæteris rebus nullo estis meliores.
Cho. Volens quædam res est sonum genus,
 Et ægrè potest cohiberi propter iracundiam.
Men. Valde pronus ad conviciandum ferris.
 Ego verò per vim, profectus in Phthiam, 730
 Nihil mali faciam, neque patiar.
 Et nunc quidem (nam non multum habeo otii)
 Redeo domum. Nam est quædam non procul
 A Sparta urbs, quæ antea quidem erat amica,
 Nunc verò hostiliter se gerit: hanc persequi volo,
 Copiis adversus eam ductis, et in potestatem meam
 redigere.
 Ubi verò res, quæ sunt illic, ex animi mei sententiâ
 composuero,
 Redibimus. Præsentem autem apud præsentem apertè
 Generos docebo meas, et discam eorum rationes.
 Et si puniat hanc Neoptolemus, et in posterum sit
 Modestus erga nos, modestiam nostram vicissim
 experietur:
 Iratus verò, sentiet iratos:
 Factisque facta respondentia vicissim accipiet.
 Tua verò verba facili ego sero,
 Nam similis umbrae, Vocem habes 745
 Virium experta, nihil aliud existens, nisi Vox tan-
 tum.
Pel. Præcede me huc, fili, stans sub ulnis,
 Et tu, ô misera: nam feram tempestatem
 Nacta, venisti in tranquillos portus.
And. O senex, dii dent bona tibi et tuis, 750
 Qui servasti filium et me miseram.
 Sed vide, nè nunc in solitudinem vite
 Fugientes isti, per vim abducant me,
 Videntes te quidem esse senem, me verò imbe-
 cillum,
 Et istum puerum infantem: considera jam ista,
 Nè nunc effugientes, capiamur postea.
Pel. Ne afferas sermonem mulierum timidarum.
 Vade: quis vos attinget? Plorens igitur
 Attinget; nam beneficio Dei, et equestribus copiis,
 Et multis peditibus imperamus in Phthiâ. 760
 Et nos sumus integro robore, et non senes, ut tu
 putas.

Sed

Sed in talem virum intuens tantum,
Statuam trophæum de ipso, quamvis senex sim.
Multis enim juvenibus etiam senex, si sit ani-
mosus,
Præstantior est. Quid enim oportet ignavum ho-
minem esse bono corporis habitu? 765

EPODICA.

Strophe.

- Cho.* 1 Aut ne nascar, aut
2 Ex bonis parentibus
3 Nascar, potentiūque
4 Domorum *sim* particeps.
5 Si quam enim *rem* patiaturs aliquis difficilem,
6 Non est defectus defensionis nobilibus.
7 Ex celebratis verò bonis domuum
8 Honor et gloria *paratur*.
9 Nunquam reliquias bonorum
10 Virorum aufert 775
11 Tempus: virtus enim
12 Etiam inter mortuos lucet.

Antistrophe.

- 1 Melius autem est victoriam non
2 Malâ famâ contaminatam habere,
3 Quam cum invidiâ subvertere, 780
4 Et opum vi justitiam.
5 Hoc est quidem dulce in præsentia hominibus,
6 Cum tempore verò sit aridum,
7 Quin etiam Infamia accedit Familiae.
8 Hanc laudo, 785
9 Hanc etiam sequor vitam,
10 Nullam extra jus
11 Potestatem, in thalamis,
12 Et urbe possidere.

Epodus.

- 1 O senex Æacida, 790
2 Credo te et cum Lapithis, et Cen-
3 taurorum bello celeberrimo interfuisse,
4 Et Argoâ in navi
5 Inhospitales et humidus trajecisse
6 Marinas Symplegadas 795
7 Inclytam ad navigationem,
8 Iliadumque urbem, quando primum
9 Clarus Jovis
10 Filius implicuit strage, 800
11 Communem gloriam
12 Habentem, ad Europam rediisse.

IAMB I.

- Fam.* O charissimæ mulieres, ut malum malo
Succedens vicissim in hoc die paratur.
Nam domina in ædibus, Hermionem dico,
A patre desertâ, et conscientia simul illius 805
Facinoris, quod patravit, quod Andromacham oc-
cidere

VOL. IV.

Et filium *ejus* statuisset, mori vult,
Metuens maritum, nè pro factis
Ex istis ædibus ignominiosè ablegetur,
Aut moriatur, quod voluerit occidere, quos non
oportebat mori. 810

Vix autem ipsam, volentem suspendere collum,
Prohibent famuli custodes, et ex dexterâ
Gladios rapiunt auferentes,
Tam valdè dolet: et prius facta
Agnovit à se non benè facta. Ego quidem 815
Dominam prohibens à laqueo, defessa sum, amicæ:
Vos verò, ingredientibus in istas ædes,
Liberate eam a morte: nam consuetis
Amicis novi venientes ad persuadendum *sunt* ap-
tiores.

- Cho.* Atqui in ædibus ministrorum audimus 820
Clamorem de rebus, quas tu venis nuncians:
Videtur autem demonstratura misera, quantum
doleat,
Quod patrârit atrocitas: nam excurrit ex ædibus,
Fugiens manus ministrorum, cupiditate mortis.

ANOMOIOTROPHA.

Strophe 1.

- Her.* Hei mihi, mihi, 825
Lacerationem comæ, unguiumque hosti-
les laniationes faciam.
Cho. O filia, quid facies? corpûsne tuum damno so-
dabis?

Strophe 2.

- Her.* Heu, heu, heu, heu! 830
Vade in ætherem à capillis meis
Tenue velum.
Fam. Filia, tege pectus, colligare peplos.

Strophe 3.

- Her.* Quid verò oportet me tegere pectus peplos? 835
Manifesta, undique conspicua et
Non occulta fecimus contra maritum.
Fam. Doles quod struxeris necem tuæ pellici?

Strophe 4.

- Her.* Gemo profectò propter hostilem audaciam,
Quam feci, ô execrabilis
Ego, execrabilis viris. 840
Fam. Condonabit tibi hoc peccatum maritus.

Strophe 5.

- Her.* Quare rapuisti mihi gladium ex manu?
Redde, ô chara,
Redde, ut adversam
Infigam plagam:
Quare arces me à laqueis? 845
Fam. An verò dimitterem te furem, ut moriaris?

H h

Strophe

Strophe 6.

- Her.* Heu exitum, ubi est mihi chara flamma ignis?
 Ubi verò in rupes attollar?
 Juxta mare, aut in sylva montium,
 Ubi mortua sum curæ inferis? 850
Cho. Quid ista laboriosè paras? calamitates divinitus
 Omnibus hominibus veniunt, aut tunc, aut tunc.

MONOSTROPHICA.

- Her.* Reliquisti, reliquisti me, ô pater, in littore
 Velut deserto, destitutam existentem
 Marino remo: 855
 Perdes me, perdes me.
 Non amplius in hac habitabo
 Maritali domo.
 Cujus statuas supplex petam?
 An serva accidam ad servilia genua 860
 Asiaticâ ex terrâ?
 Utinam essem cæruleis alis prædita avis,
 Aut pinea navis, quæ
 Per Cyaneas penetravit insulas,
 Prima navigans remò. 865

I A M B I.

- Fam.* O filia, neque excessum illum tutum laudavi,
 Quando peccasti in mulierem Trojanam:
 Neque nunc tuum hunc metum, quo nimium
 timeo.
 Non sic repellat tuum connubium maritus,
 Persuasus malâ ratione barbaræ mulieris. 870
 Non enim habet te captivam ex Trojâ,
 Sed viri præstantis filiam accipiens cum magnâ
 Dote, et ex urbe non mediocriter beatâ.
 Et pater te non sicut tu metuis, filia,
 Deferens finet ejici ex hac domo. 875
 Sed vade intro, neque appareas ædes.
 Ante has, nè quod dedecus accipias,
 Conspecta ante hanc aulam, ô filia.
Cho. Atqui hic alio colore præditus aliquis peregrinus
 hospes
 Ad nos venit cum oculorum inventione. 880
Ore. Mulieres hospite, an hæc est Achillis
 Filii domus, et regis ædes?
Cho. Eas cognovisti: sed quis tu interrogas hæc?
Ore. Agamemnonis et Clytemnestræ filius,
 Nomine Orestes: venio autem ad Jovis 885
 Oraculum Dodonæum: postquam autem veni
 In Phthiam, placuit mihi percontari de cognatâ
 Muliere, an vivat et benè valeat,
 Spartana Hermione: remotos enim
 Quamvis habitet procul à nobis campos, tamen est
 chara. 890
Her. O nautis portus tempestatis apparens,
 Agamemnonis fili, oro te per ista genua,
 Miserere nostri (quorum fortunam inspicis)
 Infelicium: non minus valentes, quàm rami sup-
 plicum,
 Tuis appono genibus ulnas meas, 895

- Ore.* Age, quænam est res? autem certatim? an clare
 video
 Filiam Menelai, reginam harum ædium?
Her. Quam solam Tyndaris puella peperit
 Helena patri in ædibus, nè ignores.
Ore. O Phœbe medicæ, des solutionem malorum: 900
 Quænam res est? à diis, an hominibus pateris
 mala?
Her. Partim quidem a nobis, partim verò à viro, qui me
 habet,
 Partim etiam à Deo aliquo: undique verò perim-
 mus.
Ore. Quæ verò potest esse, nondum natis
 Liberis, mulieri calamitas, postquam de con-
 nubio? 905
Her. Hæc ipsâ re languemus, rectè me coarguisti.
Ore. Aliud connubium pro te amat maritus?
Her. Captivam uxorem Hectoris.
Ore. Malum dixisti, unum virum habere duas conjuges.
Her. Talia sunt hæc: deinde ego ulta sum. 910
Ore. Num adversus mulierem struxisti, qualia solet
 mulier?
Her. Necem ipsi et filio metho.
Ore. Et occidisti? an aliquis casus tibi eripuit?
Her. Senex Peleus, magis curans deteriores.
Ore. Tibine verò fuit aliqua, qui credis hujus socius
 fuerit? 915
Her. Pater, ad hoc ipsum ex Spartâ profectus.
Ore. Et tamen ille a fene superatus est manu?
Her. Pudore, et me relinquens desertam abiit.
Ore. Intellego, metuis maritum propter facta.
Her. Tentes: perdet enim me justè: quid oportet dicere?
 Sed rogo te, Jovem invocans, cognitorum præsi-
 dem,
 Mitte me ex hac regione quàm longissimè,
 Aut ad paternas sedes: quàm videtur mihi
 Edes hæc expulsum me, si loqui possent:
 Et odit terra Phthia, et si venerit prius 925
 Maritus domum, relinquens oraculum Phœbi,
 Occidet me propter res turpissimas: aut serviemus
 Pellici, cui antea imperabamus.
Ore. Quomodo autem hæc, ut ita quis dicat, peccasti?
Her. Malarum mulierum introitus me perdidit, 930
 Quæ mihi dicentes hæc verba insarunt,
 Tu pessimam captivam in ædibus
 Servam tolerabis, tecum lecti sociam?
 Per reginam, non saltem in meis ædibus
 Videns lucem frueretur meo lecto: 935
 Ego verò audiens istos Sirenium sermones,
 Callidarum, veteratoriarum, comptarum loquacu-
 larum,
 Inaniter elata sum stultitiâ: quid enim opus erat me
 Metuere maritum, cui aderant quibus opus erat?
 Multæ quidem divitiæ, et ædibus imperabamus:
 Ego autem peperissem filios legitimos
 Illa verò semiservos meos, nothos?
 Oportet prudentes, quibus est conjux,
 Ad amorem in ædibus sinere ingredi 945
 Mulieres: istæ enim sunt magistrix malorum,
 Alia quidem, captans luctum, corrumpit uxorem:
 Alia verò, quæ peccavit, vult eam secum peccare:
 Multæ verò potulantia: et inde familiarum
 Virorum

- Virorum laborant. Adversus hæc bene munite 950
 Janua vestrum claustris et vestibus :
 Nam nulli boni externi introitus
 Mulieros faciunt, sed etiam multa mala.
Cho. Nisi enim immisit linguam in cognatum sexum.
 Condonanda quidem nunc tibi sunt hæc : sed ta-
 men decet 955
 Mulieres ornare muliebres morbos.
Ors. Sapient quædam res est ejus, qui docuit homines,
 Rationes audire a presentibus.
 Ego enim, sciens perturbationem hujus familie,
 Et tuam licem et uxoris Hectoris, 960
 Non expectabam habens custodias ; an hic maneres,
 An perterrita metu captivæ
 Mulieris, velles discedere ex hac domo.
 Veni autem non expectans tua mandata,
 Si autem cederes rationibus, sicut cedis 965
 Missurus te ab his sedibus. Nam cum prius mea
 esses,
 Habitas cum isto viro, tui patris improbitate.
 Qui priusquam faceret irruptionem in fines Trojæ,
 Dedit te mihi uxorem : et postea promisit
 Nunc te habenti, si expugnaret urbem Trojanam.
 Postquam autem rediit hic filius Achillis,
 Tuo quidem ignovi patri, hunc verò rogavi,
 Ut relinqueret tuum connubium, dicens meas æ-
 rumas,
 Et presentem malum demonem, quod cognatis
 quidem
 A viro possem ducere uxorem, aliunde verò non
 facile, 975
 Exulans ab ædibus, quale exilium ego exulo.
 Ille verò erat contumeliosus, ut et necem meæ
 matris,
 Et cruento-terribiles Deas, exprobraret mihi.
 Et ego abjectis domesticâ fortunâ,
 Dolebam quidem, dolebam, ob calamitates autem
 patienter tuli, 980
 Et privatus tuis nuptiis invitatus abibam.
 Nunc igitur, quoniam in contrarium subito muta-
 tam habes fortunam,
 Et in calamitatem hanc lapsa, mentis inopâ hæres,
 Ducam te ab ædibus, et tradam in manum patris.
 Cognatio enim multum potest : et in adversis rebus
 Nihil melius est domestico amico.
Her. Desponsationis quidem meæ pater meus
 Curam habebit, et non est meum statuere hoc :
 Sed quamprimum abduc me ex istis ædibus ;
 Ne antevertat me accedens ad domum et veniens
 maritus, 990
 Vel deferentem me domum filii resciscens
 Pelcus, persequatur equestri persecutione.
Ors. Tu ne reformides senis manum : Achillis autem
 Nihil quoque metuas filium ; qui in me fuit in-
 jurus.
 Nam tales infidie ei structæ 995
 In laqueis inexplicabilibus sunt necis
 Ab hac manu, quas insidias prius quidem non
 dicam :
 Sed perfectâ re, sciet Delphica petra.
 Matricida verò, (si sociorum meorum
 Foedera manserint firmæ in terrâ Pythicâ) 1000

Eum docebit nullam ærumam ducere, quas ego de-
 bebam.

Suo autem malo poscet poenam paternæ necis
 A rege Phœbo : neque illum mutatio
 Animi juvabit, dantem nunc poenas Deo,
 Sed et ab illo criminationibusque meis, 1005
 Malè peribit : agnoscat autem meam inimicitiam.
 Nam virorum inimicorum sortem in conversionem
 Deus dat, et non finit superbire.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

- Cho.* 1 O Phœbe, qui turribus muniisti in Illo
 2 Bene-munitum collem, et Neptune, 1010
 3 Qui veheris cæruleis equis
 4 Per marinum pelagus,
 5 Quare inhonoratam operam
 6 Et artificium
 7 Marti pugnandi-peritò addicentes 1015
 8 Reliquistis miseram miseram Trojam ?

Antistrophe 1.

- 1 Et plurimos ad ripas Simoentias
 2 Præstantibus equis instructos currus junxistis,
 3 Et certamina letalia virorum
 4 Posuistis, coronarum experientia : 1020
 5 Et abierunt mortui
 6 Iliaci re-
 7 ges : neque amplius ararum ignis in Trojâ
 8 Diis lucet odorato fumo.

Strophe 2.

- 1 Perit autem Atrides 1025
 2 Conjugis manibus :
 3 Ipsaque generationem commutans morte,
 4 A liberis decessit.
 5 Dei Dei eam
 6 Evertit mandatum 1030
 7 Fatidicum, et ille nunc
 8 Argis profectus
 9 Agamemnonius filius
 10 Inaccessa ingrediens templa, matris interfector :
 11 O Deus, ô Phœbe, quomodo hoc credam ? 1035

Antistrophe 2.

- 1 Multæ verò in Græcorum
 2 Concionibus gemitus
 3 Canebant propter infelices nuptias uxores.
 4 Reliqueruntque domos,
 5 Ad mortuum maritum cuntes. 1040
 6 Non tibi soli
 7 Tristes acciderunt,
 8 Non amicis tuis, dolores.
 9 Morbum sustinuit Græcia, morbum.
 10 Transiit autem et ad fecunda jugera Phrygum
 11 Fulmen, cædem copiosam stillans.

I A M B I.

I A M B I.

- Pel.* Phthiæ mulieres, interroganti mihi
Indicate: audiui enim non certum rumorem,
Quodd Menelai filia relinquens domum
Hanc discesserit: venio igitur habens studium cog-
noscendi, 1050
An hæc sint vera. Nam absentium amicorum
Fortunas curare debent ii, qui domi sunt.
- Cho.* Peleu, rectè audivisti, neque me decet
Occultare, in quibus sim posita malis:
Nam regina discessit fugitiva ex his ædibus. 1055
- Pel.* Quem metum nacta? absolve narrationem mihi.
- Cho.* Metuens maritum, ne eam ex ædibus ejiciat.
- Pel.* Num propter consilia de morte pueri?
- Cho.* Sanè, et metu captivæ mulieris.
- Pel.* Cum patre verò, aut cum quo reliquit ædes? 1060
- Cho.* Filius Agamemnonis eam abiit ducens ex terrâ.
- Pel.* Quam habens spem, an volens uxorem ducere?
- Cho.* Et tui filii filio parans necem.
- Pel.* Utrum per insidias, an in conspectum veniens pug-
nando?
- Cho.* In puro templo Apollinis cum Delphicis civibus.
- Pel.* Hei mihi, hoc jam est atrox: non quàm celerrimè
Ibit aliquis ad Pythicam aram,
Et quæ hic acta sunt, dicet amicis ibi,
Priusquam interficiatur filius Achillis ab inimicis?
- Nun.* Hei mihi, mihi, qualem miser venio nunciaturus
casum, 1070
Et tibi, ô senex, et amicis domini?
- Pel.* Heu, heu! animus præfagiens aliquid expectat!
- Nun.* Non est tibi filius filii, ut scias, senex
Peleu: tales plagas ensium habet
A viris Delphicis et Mycenæo hospite. 1075
- Cho.* Heu, heu! quid facies, ô senex? nè cades,
Erige te. *Pel.* Nihil sum: perii,
Evanida quidem est vox, et evanida membra mea
infra.
- Nun.* Audi, siquidem tuis amicis ulcisci
Vis factum, erigens tuum corpus. 1080
- Pel.* O fatum senectutis in extremo limite.
Quale me miserum circumdediti?
Quomodo periit mihi unicus filius unici filii?
Dic; audire enim non audienda tamen cupio.
- Nun.* Postquam venimus ad clarum solum Phœbi, 1085
Tres quidem lucidos transitus solis
Spectandis rebus dantes, implevimus oculos.
Et hoc jam erat spectrum: ac ad circulos
Et coetus concurrebat populus habitans ibi apud
Deum.
Agamemnonis verò filius vadens per urbem, 1090
Singulis in aurem dicebat hostiles sermones:
Vide istum, qui vadit per Dei
Specus plenos auri, thesauros hominum:
Secundo advenientem ob eandem causam, ob quam
et prius
Venit huc, volens evertere templum Apollinis.
Hinc verò manavit rumor per urbem malus
Magistratûsque congregabantur, et in curias,
Et privatim, quicunque præerant thesauris Dei,
Præsidiumque collocarunt in æde Phœbi columnis
undique suffulta,

Nos verò Oves, frondosæ Parnassæ 1100
Alumnas, nihil adhuc scientes de his rebus,
Acceperamus, et accessimus ad aras,
Cum hospitibus et vatibus Pythicis.
Et aliquis hoc dixit: ô adolescens, quid tibi
A deo petemus? cujus causa venis? 1105
Iste verò dixit, Phœbo pro priore peccato
Pœnas dare volumus: postulavi enim
Ab ipso aliquando, ut daret pœnas pro sanguine
patris.
Et ibi Orestis calumnia multum valens
Apparuit, quod mentiretur meus dominus, 1110
Veniens de turpi causa. Venit autem templi
Intra crepidinem, ut ante oraculum
Precaretur Phœbum. Erat autem occupatus in in-
censis victimis.
Huic autem gladiis armatus manipulus subsederat,
Lauro tectus, quorum Clytemnestræ filius 1115
Erat unus, omnium istorum machinator.
Et ille quidem in conspectu stans precatur Deum:
Isti verò acutis ensibus armati
Pungunt inermem filium Achillis clam.
Retrò verò ille cedit: non enim letaliter vulneratus
Erat: excurrit autem, et a porticu
Suspensa arma de clavis diripiens,
Stetit super aram terribilis bellator aspectu,
Et clamat, Delphicorum filios interrogans hæc,
Quare me occiditis, piam viam 1125
Venientem? propter quam causam pereo?
Istorum verò, cum propè essent innumeri, nihil
quisquam
Dixit, sed eum eminus petebant lapidibus manu
jactis.
Obrutus autem undique cœu densis nivium im-
bribus,
Objiciebat arma, et cavebat ictus, 1130
Huc illuc manu objiciens clypeum,
Sed nihil proficiebat: nam multa simul tela
Sagittæ, amentata jacula, solutæque missilia,
Veruæque, quibus transfixi boves torrentur, cade-
bant ante pedes.
Vidisses autem mirabiles saltationes caventis 1135
Tela filii: cum autem ipsum circumcirca stantes
Undique conclusum tenerent, non dantes respi-
randi copiam,
Aræ deserto victimas-recipiente foco,
Saltans pedibus Trojanum saltum,
Vadit contra eos. Isti verò sicut columbæ, 1140
Accipitrem conspiciatæ, ad fugam terga verterunt.
Multi autem cadebant promiscuè, et ex vulneribus,
Et ipsi à se conculcati per angustos exitus.
Infaustus autem clamor in sacra domo
Resonuit ex saxis: seu autem tranquillitas 1145
Stetit dominus lucens splendidis armis,
Priusquam quidam ex mediis adytis edidit
Diram et horribilem vocem, et impulit exercitum
Convertens ad pugnam: ibi cadit Achillis
Filius vulneratus in lateribus acuto gladio 1150
A viro Delphico, qui eum perdidit
Cum multis aliis. Postquam autem ad terram
cadit,
Quis non ferrum adegit, quis non saxum,
Jacens,

Jacens, tundens? Consumptum est autem totum
corpus
Pulchrum à sevis vulneribus. 1155
Porro cadaver ipsius jacens ante altare,
Ejecerunt extra templa victimis opima.
Nos verò, arripientes quàm celeritè manibus,
Portamus ipsum tibi descendum lacrymis
Et lugendum, senex, et ornandum sepulturâ. 1160
Talia rex *Apollo*, qui vaticinatur aliis,
Qui est iudex iustitiæ omnibus hominibus,
Fecit filio Achillis danti poenas:
Et recordatus est, sicut malus homo,
Vetera iurgia: quomodo esset igitur sapiens? 1165

ANAPÆSTI.

Cho. Atqui ecce rex ipse portatus
Ex terra Delphica domum accedit,
Miser, cui *hæc* secidit, miser etiam, senex,
Et tu: recipis enim Achilleum
Pullum in sedes, non ut tu vis. 1170
Tūque ipse noxia mala nactus,
In eandem calamitatis sortem incidisti.
Heu mihi, quale malum video hoc,
Et recipio manu in sedes meus?
Pol. Heu mihi? ah, ah! 1173
O urbs Thessalica, perimus,
Perimus; non amplius mihi genus,
Non amplius mihi liberi superiunt in ædibus.
O ego acerba passus, in quem
Amicum oculos conjiciens delectabor? 1180
O charum os, et genæ, et manus,
Utinam te ad Ilium interfecisset fatum,
Ad Símocentiam optime ripam.

Systema.

Cho. Hic enim profectò ob hæc fuisset honore affectus,
ô senex,
Mortuus: tuâque fors sic esset felicior. 1185

ANAPÆSTI.

Pol. O nuptiæ, ô nuptiæ,
Quæ has ædes et meam urbem
Perdidisti: ah, ah, ah, ah: ô fili,
Nunquam, ô tuarum nuptiarum infaustum
Meum genus excindere debuit, et domus 1190
Circumfundere
Hermiones perniciem tibi, ô fili,
Sed fulmine prius perire,
Neque propter letalem jaculationem patris
Cædem Jove-geniti unquam Phœbo 1195
Mortalis Deo, ipse imputare.

ANOMOIOTROPHA.

Strophe 1.

Cho. Heu, heu!
Mortuum Dominum lacrymis et lamentis,
Ut Manium lex flagitat, incipiam prosequi.
VOL. IV.

Pol. Heu, heu!
Consequenter ego miser
Senex et infelix lacrymo.
Cho. Dei enim *hæc* est fatum, Deus fecit *istas* calamitates.

Strophe 2.

Pol. O chare, domum reliquisti desertam,
(Heu mihi, mihi,) 1205
Misero mihi seni
Filium auferens.
Cho. Oportuit te, ô senex, mori, mori ante liberos.

Strophe 3.

Pol. Nonnè lacerabo comam,
Nonnè imponam 1210
Meo capiti planctum noxium manus?
O urbs, duobus liberis
Me privavit Phœbus!
Cho. O mala passus vidensque miser!

Strophe 4.

Pol. Qualem vitam habebis in posterum? 1215
Orbus liberis, desertus, non habens finem ma-
lorum,
Exhauriam labores usque ad mortem.
Cho. Frustrâ igitur te dii beatunt in nuptiis.

Strophe 5.

Per. Avolantia omnia, evanida jacent,
A fastu sublimi longè distantia. 1220
Cho. Solus in solâ domo versaris.

Strophe 6.

Pol. Civitas non est mihi amplius, civitas:
Sceptraque valeant hæc humi dejecta,
Tūque, in tenebrosis antris *degens*, Nerei filia,
Funditus-extinctum me videbis prostratum humi.

ANAPÆSTI.

Cho. O, ô.
Quid motum est? quod sentio
Numen? puellæ, cernite, videte,
Deus hic quispiam candidum ætherem
Trajiciens, equorum altores 1230
Campos Phthiæ ingreditur.

IAMB I.

Thet. Peleu, propter tuas priores nuptias
Venio Thetis, relictâ Nerei domo.
Et primum quidem te præsentibus malis
Non nimium angere hortor: 1235
Nam et ipsa, quam oportuit non lugendos liberos
parere,
Amisi ex te filium velocem pedibus
Achillem postquam - pepereram, præcipuum
Græciæ.

Sed quorum causâ veni, indicabo, et tu accipe:
 Mortuum quidem hunc filium Achillis 1240
 Sepeli, delatum ad focum Pythicum,
 In probrum Delphis, ut sepultura indicet.
 Violentem cædem Orestæ manûs.
 Et mulierem captivam, Andromachen dico,
 Oportet habitare Molossiam terram, senex, 1245
 Heleno conjunctam *legitimis* lecti nuptiis,
 Et istum puerum; ab Æaco solum
 Relictum jam; regem autem ex hoc oportet
 Alium ex alio succedere, Molossiam regentes,
 Felices: non enim sic eversum 1250
 Fieri tuum et meum genus oportet, senex,
 Et Trojæ: nam et illa diis curæ est,
 Licet corruerit Palladis studio vehementi.
 Porro te, ut videas mei connubii gratiam,
 Dea natâ et Dei patris filia, 1255
 Malis liberatum mortalibus,
 Immortalem et incorruptibilem faciam Deum:
 Deinde mecum in domo Nerei
 In posterum jam Deus habitabis cum deâ.
 Inde proferens siccum pedem ex pelago, 1260
 Charissimum tibi et mihi filium Achillem
 Videbis habitantem domos insulares,
 Candidum domicilium intra Euxinum meatum.
 Quare vade Delphorum ad divinitus-ædificatam
 urbem,
 Relatum istud cadaver, et ubi texeris terrâ, 1265
 Reversus antiquæ rupis cavum *in* recessum

Sepiadis confide, et expecta donec ex mari,
 Mecum habens chorum quinquaginta Nereidum,
 Deductorem tuum, veniam: quod enim est fatale
 Oportet te perferre: Jovi enim ista videntur. 1270
 Seda verò dolorem super mortuis:
 Omnibus enim hominibus à diis iste
 Calculus est destinatus, morsque debetur *ipsis*.
Pel. O veneranda, ô generosa conjunx,
 Nerei filia, salve: ista verò dignè 1275
 Te et tuis liberis facis.
 Seda verò dolorem, te jubente, dea;
 Et hoc sepulto, pergam *ad* Pelii montis antra,
 Ubi cepi tuum pulcherrimum corpus manibus.
 Deindè annon uxores ducere ex generosis oportet,
 Et dare nuptum in bonas familias, quisquis rectè
 rem perpendit:
 Malorum verò connubiorum non cupiditatem ha-
 bere,
 Neque dotem amplissimam in ædes afferat?
 Nunquam enim divinitus rem malè gesserint.

ANAPÆSTI.

Cho. Multæ sunt species fatorum, 1285
 Multaque perficiunt dii præter spem,
 Et expectata non eveniunt,
 Non speratorum verò exitum invenit Deus:
 Sic hæc res exiit.

TON KETIDON

H
 The first of these is the fact that the

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΣΟΤΑΜΑΡΔ ΤΟΤ ΑΤ

Α Π Ω Σ Ο Ρ Η

IKETIANEΣ.

К Н Р Т Э

4 1 1 3 0

THE

210

• I I A II

A M H C A

ATC 1A : 36 1/2

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Τ Ω Ν Ι Κ Ε Τ Ι Δ Ω Ν.

Ἡ μὲν σκηνὴ ἐν Ἐλδυσίν· ὁ δὲ Χορὸς, ἐξ Ἀργείων γυναικῶν, αἱ μητέρες ἦσαν
τῶν ἐν Θήβαις πεπληκότων ἀριστῶν· τὸ δὲ δράμα ἐγκώμιον Ἀθηναίων.

Τ Ο Δ Ι Π Π Ε Τ Ε

Τ Α Τ Ο Υ Δ Ρ Α Μ Α Τ Ο Σ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

Λ Ι Θ Ρ Α.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Θ Η Σ Ε Τ Σ.

Λ Δ Ρ Α Σ Τ Ο Σ.

Κ Η Ρ Τ Σ.

Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ.

Ε Τ Α Δ Ν Η.

Ι Φ Ι Σ.

Π Α Ι Σ.

Α Θ Η Ν Α.

Προλογίζεται δὲ ἡ ΛΙΘΡΑ.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΔΗΜΗΤΕΡ, ἐπεὶ χ' Ἐλευσίνος χθονὸς.
 Τῆσδ', οἳ τε ναὺς ἔχετε, πορθατοὶ, θεᾶς,
 Εὐδαιμονεῖν με, Θοοῖα τε παῖσ' ἐμὸν,
 Πόλιν τ' Ἀθηνῶν, πάσι Πιττιέας χθόνα·
 Ἐν ἧ με, θρέψας ὀλβίαις ἐν δώμασιν,
 Αἰθρῶν πατρὸς δίδωσι τῇ Πανδρῶν.
 Αἰγὸς δάμαρτα, Λοξίε μαντεύμασιν.
 Εἰς τίσδε γὰρ βλέψας ἐκδυσάμην τάδε
 Γραῦς, αἶ, λεπτῶσιν δώματ' Ἀργείας χθονὸς,
 Ἴκτῃσι γαλλῇ πορθαστῆσ' ἐμὸν γόνυ,
 Πάθος παθούσιν δεινὸν ἀμφὶ γὰρ πύλας
 Κάδμους θανόντων ἐπὶ γυναικῶν τέκνων,
 Ἀπαιδὲς εἰσιν, οὓς ποτ' Ἀργείων ἀναξ
 Ἀδραστος ἦγαγ', Οἰδίου πατρικλείας
 Μέρους καταχεῖν φυγαδί Πολυνοῖκ' ἔλων

5

10

15

Γαμβρῶν

Γαμβρῶ· νεκρὸς ὃ σὺ ὀλωλόαι δοεῖ
 Θάψαι θέλεις τῶνδε μητέρες χθονί·
 Εἴρουσι δ' οἱ κρατοῦντες, ὅδ' αἰαίρεσιν
 Δουῖαι θέλεις, νόμιμ' αἰτίζοντες θεῶν.
 Κοινὸν δ' φόρον ταῖσι δ' ἔχει χρεῖας ἐμῆς,
 Ἄδραστος ὄμμα δαΐφρυσιν τέγνων ὅδε
 Κεῖται, τό τ' ἔχεις, πλὴν τε δυσχεσάτω
 Στέφαν' εὐφραΐαν, ἣν ἐπμψεν ὅκ δόμων·
 Ὃς μ' ἐξοτρύνει παῖδ' ἐμὸν πείσσει λιταῖς,
 Νεκρῶν κομίστην, ἢ λόγοισιν, ἢ δορὸς
 Ῥώμῃ, γενέας, ἢ τάφῳ μετρίῳ,
 Μόνον τόδ' ἔργον περσιθεὶς ἐμῷ τέκνῳ,
 Πόλιν τ' Ἀθηνῶν πύργον δ' ὑπὲρ χθονὸς
 Ἀρσένι περσέει, ὅς κε δόμων ἐλθὼν ἐμῶν
 Πρὸς τοῖδε σπῆλαι, εἴηαι περσὶ φαίνεταί·
 Φείξας ὑπὸ γῆς τῶνδε κρήνην, σπῆλαι.
 Δεσμὸν δ' ἀδεσμάει τῶνδ' ἔχεις φυλακῆς,
 Μένω πρὸς ἀγλαῖς ἐχέρας δοῶν θεῶν,
 Κόρης τε καὶ Δήμητρος, οἰκτείρουσι μὲν
 Πολιὰς ἀπαυδίας τῶνδε ματίρας τέκνον,
 Σέβου δ' ἐμὲ σέμματα· αἴχεται δέ μοι
 Κῆρυξ πρὸς ἄστυ, δῖος Θησέας προδῶν,
 Ὡς ἢ τὸ τέτυκτο λιτὲρ ἐξέλῃ χθονός,
 ἢ τὰς δ' ἀνάγκας ἰκασίης λύσῃ, θεός.
 Ὅσιόν τι θράσους πάντα γὰρ δι' ἀγρότων
 Γυναιξὶ περσέειν εἰκός, αἵπτες σαρφαί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Σπροφή α'.

- Χο. 1 Ἰκετεύω σε γερεῖα
 2 Γερεῶν ἐκ σομάτων,
 3 Πρὸς γόνυ πίπῃσι τὸ σὸν,
 4 Ἄνα μοι τέκνα λῦσαι Φθιμένων
 5 Νεκύων, οἱ κατὰλαίπουσι μέλη,
 6 Θανάτῳ λυσιμελῆ,
 7 Θηρῶν ὀρεῖοις βορρῶν,

45

Ἀντισπροφή α'.

- 1 Ἐπιδῶσ' οἰκτρὰ μὲ ὅσων
 2 Δάκρυ' ἀμφὶ βλεφάρῃς,
 3 Ῥυσὰ δὲ σαρκῶν πολιῶν
 4 Κατὰδρύματα χειρῶν τί γάρ; ἂ
 5 Φθιμένοις παῖδας ἐμούς οὔτε δόμοις
 6 Περθίμαν, ἔτε τάφῳ
 7 Χώματα γαίας ἐσπεῶ.

50

55

Σπροφή β'.

- 1 Ἐτεκες ἢ σύ ποτ', ὦ πότνια, κοῦρον,
 2 Φίλα ποισιμέλῃα λέκτρα πόσι σῶ
 3 Μετὰ νυῖ δὲς ἐμοὶ σὺς ἀγνοίας,
 4 Μετάδῃς δέ, ὅσων ἐπαλγῶ μελέα

62 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

5 Τῶν φθιμένων, οὓς ἔτεκον· παράπει-
6 σον ᾧ σὸν, ὃν λισσομένη, ἔλθ' ἐν,
7 Τέκνον, Ἰσμήλιν, ἐμὰν τ' εἰς χεῖρα θῆναι
8 Νεκύων θαλερῶν σώματα λαΐνον τάφον.

60

Ἀντιφροφὴ β'.

1 Ὀσίως ἔχ', ὑπὸ ἀνάγκῃς [ᾧ] προσπίπτε-
2 σα, προσπίπτου [ἐμὰν] δεξιπύρρος θεῶν
3 Θυμέλας· ἔχμεν δ' ἔνθα· πρὸς σὺ
4 Τι πάρεστι [δένει], ὥς· εὐτεκνία
5 Δυστυχίῳ πλὴν σὺ μοι [πρὸς] θεῶν.
6 Οἴκτρα δὲ πάχουσ', [ἰκετεύω
7 Τὸν ἐμὸν παῖδ' ἀτάλαντον ἐν χεῖρ' ἔθηναι,
8 Νέκυ' ἀμφιβαλεῖν λυγρὰ μέλη παιδὸς γ' ἐμοῦ.

65

70

Στροφὴ γ'.

1 Ἀγῶν ὅσ' ἄλλοι ἔρχεται γόνι, γόνι
2 Διάδοχοι· ἀχῶσι προσπόλων χεῖρας.
3 Ἴτ', ὧς ξυνοδοὶ χακοῖς,
4 Ἴτ', ὧς ξυναλγηθόνες,
5 Χορὸν, τ' αἶδας σέβει·
6 Διὰ στήθεσσι δυνάει λαλῶν
7 Αἱματοῦτε, ζωῶτα τε φόνιον
8 Τὰ γὰρ φθιτῶν τοῖς ὀρώσιν κόσμῳ.

75

Ἀντιφροφὴ γ'.

1 Ἀπληστος ἄδε μ' ἔξαγ' ἁλῆς γόνι

80

2 Πολύποντο

- 2 Πολύποιθ', ὡς εἴς ἀλιδάτω πέτρας
 3 Ὑγραὶ ῥέουσι σταγόν,
 4 Ἄπαυστος αἰεὶ γόων.
 5 Τὸ γὰρ θανόντων τέκνων
 6 Ἐπίπονος πᾶς γυναικας
 7 Εἰς γόους πέφυκε πένθος· εἰ, εἰ
 8 Θανῶσα τῇς ἀλγέων λαοδίμαν.

85

I A M B O L

- Θη. Τίνων γόων ἤκουσα εἰς σέθεν κτύπον,
 Νεκρῶν τε θρήνης, πῶνδ' ἀνακτόρων ἀπο
 Ἥχῃς ἰσθης; ὡς φόβῳ μ' ἀναπτερῶ,
 Μὴ μοί π' μήτηρ, ἣν μετασείχω ποδὶ,
 Χερσὶν ἀποῦσ' ἐπ' ὀδῶν, ἔχη νέον.
 Ἔα.
 Τί χεῖμα; κραιπνὰς εἰσβολὰς ὀρῶ λόγον,
 Μητέρας γεραιὰν βαρύνου ἐφημέριον,
 Ζένος θ' ὁμοῦ γυναικας, ἔχ' ἕνα ρυθμὸν
 Κακῶν ἐχούσας· ἔκ τε γὰρ γερασμίων
 Ὅσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν εἰς γαῖαν δαίφρον,
 Κραδίῃ, εἰς πεπλῶματ' ἔς θωρηγῆ.
 Τί ταῦτα, μήτηρ; σὸν τὸ μινύουσιν ἐμοί,
 Ἥμῃ δ' ἀκούειν προσδοκῶ πᾶς γὰρ νέον.
 Αἰ. ὦ πάτερ, γυναῖκες αἰδέεσθαι μήτερες τέκνων
 Τῶν κατθανόντων ἀμφὶ Καδμείας πύλας,
 Ἐπὶ στρατηγῶν ἰκεσίους ἢ σὺν κλάδοις
 Φρεσὺσίν μ', ὡς δεδωχῆς, ὅς κ' ἐκλῶ, τέκνον.

90

95

100

105

Θη.

64 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

- Θη. Τίς δ' ὁ σεναῶν οἰκτρὸν ἐν πύλαις ὄδῃ;
 "Αι. Ἀδραστός, ὡς λέγουσιν, Ἀργείων ἀναξ.
 Θη. Οἱ δ' ἀμφὶ τόνδε παῖδες, ἢ τέτις τέκνα;
 "Αι. Οὐκ, ἀλλὰ νεκρῶν τ' ὀλωλότων κόροι.
 Θη. Τί γὰρ πρὸς ἡμᾶς ἦλθον ἰκεσία χερί;
 "Αι. Οἶδ'· ἀλλὰ τῶνδε μῦθος οὐντεῦθεν, τέκνον.
 Θη. Σὲ, τ' χατήρη χλαυδίῳις, δαΐσσορ.
 Λέγ', ἐκχαλύψας κροῖτα, ἔ παῖρες γόν.
 Πέρας γὰρ ὁδὸν, μὴ γὰρ γλώσσης ἰόν.
 "Αδ. ὦ καλλίνικε γῆς Ἀθηαίων ἀναξ
 Θησέ, σὸς ἰκέτης ἔ πόλεως ἦκω σέθεν.
 Θη. Τί χεῖμα θνητῶν, ἢ τίνῃ χεῖδου ἔχων;
 "Αδ. Οἶδ' ἦν στρατεία ἐστράτευσ' ὀλεθρίαν;
 Θη. Οὐ γάρ τι σιγῇ διεπέρασας Ἑλλάδα.
 "Αδ. Ἐνταῦθ' ἀπώλεσ' ἀνδρας Ἀργείων ἀκροῖ.
 Θη. Τοιαῦθ' ὁ τλήμων πόλεμος ἔξεργάζεται.
 "Αδ. Τέτις θανόντας ἦλθον ἔξαιτῶν πόλιν.
 Θη. Κήρυξιν Ἑρμοῦ πῶπιθ', ὡς γάψης νεκρούς;
 "Αδ. Καῖ περὶ γ' οἱ κταίνοντες οὐκ εἰσὶ με.
 Θη. Τί γ' οὖν λείβουσιν, ὅσα χεῖζοντ' οὐ σέθεν;
 "Αδ. Τί δ'; εὐτυχουῖτες, οὐκ ἔστιν αὖ φέρειν.
 Θη. Ζυμέλων οὖν μ' ἐπῆλθες; ἢ τίνῃ χεῖραν;
 "Αδ. Κομίσσας σέ, Θησέ, παῖδας Ἀργείων γέλων.
 Θη. Τὸ δ' Ἀρεῖθ' ἦ μιν πῶς ἐστι; ἢ κόμπη μαίτῳ;
 "Αδ. Σφαλάντες οἰχομεθα πρὸς σέ δ' ἦκομεν.
 Θη. Ἰδία δοχεῖσάν σοι τόδ', ἢ πάση πόλιν;
 "Αδ. Πάντες σ' ἰκνοῦνται Δαναΐδας γάψαι νεκρούς.

Θη.

- Θη. Ἐκ τῷ εἰλαύνεις ἑπτα πρὸς Θήβας ὄχους;
 Ἀδ. Διαποῖσι γαμβροῖς τιῦδε ποροτύωσιν χάριν.
 Θη. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν;
 Ἀδ. Οὐκ ἐγχείη ξυμπῆα κηδεῖαν δόμοις.
 Θη. Ἀλλὰ ξένοις ἔδωκας Ἀργείας κόρας;
 Ἀδ. Τυδεῖ τε, Πολυμείκῃ τε τῇ Θηβαιγενῇ.
 Θη. Ἴν' εἰς ἔρωτα τῆσδε κηδεῖας μολών;
 Ἀδ. Φοῖβε μ' ὑπὸ λῆθι δυσόπας αἰνίγματα.
 Θη. Τί δ' εἶπ' Ἀπόλλων, σφθένους κραίνων γάμον;
 Ἀδ. Κάπρῳ με δοῦναι καὶ λέοντι παῖδ' ἐμῷ.
 Θη. Σὺ δ' ἐξελίσεις πῶς θεοῦ θεοπίσματά;
 Ἀδ. Ἐλθόντε φυγὰδε νυκτὸς εἰς ἡμᾶς πύλας.
 Θη. Τίς ἐ τίς, εἶπε· δύο γὰρ ἐξανδαῖς ἄμα.
 Ἀδ. Τυδῶς μάχῃ ξυμπῆε, Πολυμείκης δ' ἄμα.
 Θη. Ἦ τοῖς ἔδωκας, θηροῖν ὥς, κόρας σέθεν;
 Ἀδ. Μάχῃ γε διαποῖν κηδεῖαν ἀπειχίστας.
 Θη. Ἦλθον δ' ἡ πῶς, πατρὶδος ἐκλιπόντ' ὄρας;
 Ἀδ. Τυδεὺς μὲν, αἶμα συγγένος φάγον χθονός.
 Θη. Ὁ δ' Οἰδίπου, τίνι τρέπτω Θήβας λιπών;
 Ἀδ. Ἀργαῖς πατρώαις, μὴ χρύσειον κτήνη.
 Θη. Σοφίῳ ἔλεξας πλὴν γ' ἐκέσσι φυγῇ.
 Ἀδ. Ἀλλ' ὅ μὲν οὖντες εὖ δ' ἄπὸντας ἠδίκουν.
 Θη. Ἦ περ σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεσθαι;
 Ἀδ. Ταυτὶ διχάζων ἦλθον, εἴτ' ἀπολόμην.
 Θη. Μάντεϊ δ' ἐπύλθες, ἐμπύρην τ' εἶδες φλόγα;
 Ἀδ. Οἶμοι· δῶκες μ', ἢ μάλισ' ἐγὼ σφάλην.
 Θη. Οὐκ ἦλθες, ὥς εἰκεν, εὐνοία γένει.

- Ἄδ. Τί δέ; πάσον ἔλθον Ἀμφιάρεω πρὸς βίαν. 160
 Θη. Οὕτω τὸ θεῖον ῥαδίως σ' ἀπεσφάφη.
 Ἄδ. Νέων γὰρ ἀνδρῶν θόρυβος ἐξέπλησσε με.
 Θη. Εὐψυχίῳ ἔσπευσας αὐτ' ἐκουλίας.
 Ἄδ. Ὅ δ' ἤ γε πολλὰς ὤλεσε στρατιᾶς.
 Ἄλλ', ὦ χάρι' Ἐλλάδι' ἀλκιμώτατοι κέρε, 165
 Ἄναξ Ἀθηῶν, ἐν βῆ ἀνιμίῃς ἔχει,
 Πιτνῶν πρὸς αὔδας, γόνυ σὺν ἀμπίχῃ χειρὶ,
 Πολιδὸς ἀνῆρ, εὐδαίμονιων ἴσους πύρεθον
 Ὅμως δ' ἀκαίγῃ συμφοραῖς ἔκειν ἐμαῖς.
 Σῶσον νεκροῦς μοι, τάρμ' ἑοικότερος κρητὸν, 170
 Καὶ τ' ἰανόντων τάσδε μητέρους τέκνα,
 Αἷς γῆρας ἦν πολὺν εἰς ἀπαιδίαν·
 Ἐλθέω δ' ἔτλην δούρα, ἔξῃσι πόδες
 Θείῃσι, μόλις γοῖα κινῶμαι μέλη,
 Πρεσβύματ', ἐ Δῆμωτος εἰς μυσηύα, 175
 Ἄλλ' ὡς νεκρὸς θάψωσι, ὡς αὐτοῖς ἐχρήμῃ
 Κείνων ταφείσας χερσὶν ὠραίων τυχεῖν.
 Σοφὸν γ', πέπαισ' εἰσερεῖν τ' ὀλβιον,
 Πένητά τ' εἰς σθεῖ πλεσίσις δαυδλέπειν,
 Ζηλοῦνθ', ἵν' αὐτοὶ χρημάτων ἔρως ἔχη, 180
 Τὰ τ' οἰκτερὰ τὰς μὴ δυσχεῖς δεδομέναι·
 Τὸν δ' ὕμνοποιον, αὐτὸς αὖ τίκτην μέλη,
 Χαίρειν τε τίκτην· ἰὼ γ' μὴ πάχῃ πόδε,
 Οὔτοι δυνάμει ἀν, οἴκοι γ' ἀπὸ μύθου,
 Τέρπειν δὲ ἄλλας· σὸδ' γὰρ δίκλιον ἔχει. 185
 Τάχ' οὔν αὖ εἶποις, Πελοπίαν παῖς χεῖρα,

Πῶς ταῖς Ἀθήναις τοῖδε ἀρεσάουσι πόνοι;

Ἐγὼ δὲ χαλὸς εἰμ' ἀφ' ἡγῶν τὰδε·

Σπάρτη μὲ ὦμῳ, καὶ πεποικιλῆ τρέπας·

Τὰ δ' ἄλλα, μετὰ παίδων πόλιν ἣ σὲ

190

Μόνη διώκῃ· ἀν' τίνος ὑποστῆναι πόνον

Τὰ τ' οἴκετ' ἢ δάδαυε, καὶ κακίῳ

Ἐχέ σε, ποιμέν' ἐσθλόν· ἔχῃς πόλιν.

Πολλὰ δώλονται ἐσθλῇ στρατῷ.

Χο. Καὶ γὰρ τ' αὐτὸν τῷδε σοὶ λόγον λέγω,

195

Θησεύς, δι' οἴκτου τὰς ἡμέρας λαβεῖν τῶνδε.

Θη. Ἄλλοις δὲ πῶς ἀμειψαίης λόγον

Τοιῷδ'· ἔλατ' ἡ γὰρ τις, ὡς τὸ χάρις

Πλείω βροτῶσι θεῶν τ' ἀμειψόμεν

Ἐγὼ ἣ τέτοις ἀντίαι γνώμῃς ἔχω,

200

Πλείω τὰ χρεῖα τ' ἡσυχίαν ἔχῃ βροτῶσι

Εἰ μὴ γὰρ λυγρὸν τόδ' ὅσα ἀν' ἡμεῖς ἐν φάτι

Αἰνῶ δ', ὅς ἡμῖν βίοντι ἐπὶ πεφυεμένοι

Καὶ θνητῶνδε θεῶν διασπόμενται

Πρῶτον μὲν, ἐνδοῖς σπένδομεν· εἴθε δ', ἀχέλου

205

Γλώσσαν λόγον δὲ, ὅσῃ γογγύωσιν ὅππῃ

Τροφίῳ τε καρπῷ, τῇ τροφῇ τ' ἀπ' ἐργασίας

Σταγόνας ὑψηλαῖς, ὡς πῶς ἐπὶ γαίᾳ πέφνη,

Ἀεθρὴ τε νηδύϊ πρὸς ἣ τοῖσι, χεῖματος

Προβλήματ', αἶσαν ἔξαρμύκεας θεῶν

210

Πόντη τε ναυσυλήματ', ὡς ἀφ' ἡλατοῖς

Ἐχοιμεν ἀλλήλοισιν, ὧν πέποιθε γὰρ

Ἄ δ' ἐς' ἀσπίδα, καὶ σιφῶς γυνέσκαμεν,

Εἰς

Εἰς πῦρ βλέποντες ἔκ' ἀσπασίχων πύργας,
 Μάντεις προσημαίνουσιν, οἰωνῶν τ' ἄπο. 215
 Ἄρ' ἐπ' ἐπυφώμεν, θεῶν κατασκήλιον βίῃ
 Δόντος τοιαύτην, οἷσιν οἶκ' ἄρκυς τὰδε;
 Ἄλλ' ἢ φρένησις ἔσθ' ἑοῦ μείζον ἀένειν
 Ζητῆς τὸ γαῦρον δι' ἐν φρεσὶν κεκτημένῳι,
 Δοκοῦμαι εἶ) δαίμονων σοφώτεροι. 220
 Ἦς κ' οὐ φαίνει δειγμάτων, ἐσθλὸς γεγώς
 Ὅστις κόρας ἦ, θεοφάτοις Φοῖβος ζυγαῖς,
 Ξένοισιν ὥσθ' ἔδωκας, ὡς ζώντων θεῶν
 Λαμπρὸν δὲ θολερὸν δῶμα συμμύξας τὸ σῶν,
 Ἕλκυσσας οἴκας· χεῖρ' γὰρ οὔτε σώματα 225
 Ἄδικα δικάσις τ' σφὸν συμμηνύναι,
 Εὐδαιμονοῦντα δι' εἰς φόβος κτᾶδ' φίλους
 Κοινὰς γὰρ ὁ θεὸς τὰς τύχας ἡγούμενος,
 Τοῖς ἔνοσι μὲν πῆμασιν διώλεσεν
 Τὸν ἐνοσι μὲν καὶ δὲν ἡδίκηκότα. 230
 Εἰς ἣν στρατὸν πάντας Ἀργεῖας ἄγων,
 Μάντεων λεγόντων, ἑσφατ' εἴτ' ἀπμάσας,
 Βία πρὸς ἑλθὼν θεὸς, ἀπώλεσας πόλιν,
 Νέοις παρὰ χεῖρας οἵπινες τιμώμενοι
 Χαίρουσι, πολέμοις τ' αὐξάνουσ' ἀνδρὶ δίκης, 235
 Φθείροντες ἀσυνέως ὁ μὲν, ὅπως στρατηλατῇ,
 Ὅσθ' ὡς ὑβρίζῃ, δύναμιν ἐκ χεῖρας λαβὼν,
 Ἄλλ' ὅς τ' ἐκέρδοις οὔνεκ', οἶκ' ἀποσκοπῶν
 Τὸ πλῆθος, εἴ τι βλάβηται πάχος τὰδε.
 Τρεῖς γὰρ πολιτῶν μερίδες· ὁ μὲν ὀλβιοί, 240

Ἀνωφελεῖς

Ἄνωφελείς τε, πλείονας τ' ἐρῶσ' αἰεί.

Οἱ δ' οὐκ ἔχοντες, καὶ ἀπαινίζοντες βίαι,

Δεσποὶ, νέμοντες τῇ φθόνῳ πλείον μέρῳ,

Εἰς οὗτο' ἔχοντας κέντρ' ἀφιάσιν χαλῶ,

Γλώσσαις πονηρῶν παροργιστῶν φιλέμεναι.

245

Τειῶν δὲ μοιρῶν ἢ ἢ μίσῳ σὺζ' πόλεις,

Κόσμον φυλάττωσ', ὅταν αἰὲν τάξῃ πόλιν.

Καίπειτ' ἐγὼ σοι ζύμματα γενήσομαι;

Τί πρὸς πολίτας οὗτο' ἐμὲς λέγων χαλόν;

Χαίρων ἴδι δὴ, μὴ γάρ, βεβύλασται χαλῶς

250

Αὐτὸς, πῆζεν τ' τύχην ἡμῶς λίαν.

Χο. Ἡμαρτεν ἐν νεοῖσι δ' ἀνδράων τόδε

Ἔρεσι, συγνώμην δ' οὐδ' ἔχει χρεῶν.

Ἀδ. Ἀλλ' ὡς ἱατρὸν τῶνδ', ἀναξ, ἀφίγμυθα·

Οὗτοι δικαστὴν εἰλόμην ἐμῶν χαλῶν,

255

Οὐδ', εἰ πὲρ πρῶτας μὴ χαλῶς εὐείσκομαι,

Τέτων κολαστὴν καὶ πικρὸν ἀνάξ,

Ἀλλ' ὡς ὀναίμην εἰ δ' μὴ βέλῃ τάδε,

Στέρπειν ἀνάγκη τοῖσι σοῖς· τί γὰρ πάθω;

Ἀγ', ὦ γεραῖα, εἴχετε, γλαυκὴν χλόην

260

Αὐτοῦ λιποῦσαι φυλλάδας καὶ τασσοφῆ,

Θεὸς τε, ὧ γῆν, τίω τε πυρφόρον θεῶν

Δήμους θέρμεναι μαίεσθ', ἡλίκ τε φῶς,

Ὡς οὐδὲν ἡμῖν ἤκετ' ἔτι λατὰ θεῶν.

Λέπει.

Ὅς Πέλοπος ἰὼ παῖς, Πελοπίας δ' ἡμεῖς χθονὲς

265

Vol. II.

S

Ταυτὴν

70 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΚΕΤΙΔΕΣ

Ταυτὸν πατρῶον αἷμά σοι κεκμήα.
 Τί δράς; πορδαίτας πύπνι; κείνη δ' αἰεὶ χθονὶς
 Γραῦς, ἢ πρῶτα δ' ὄδῳ, ὡς αὐτὰς ἐχρήν;
 Μὴ δὴτ'· ἔχῃ γὰρ καὶ ἀφύπνῃ, θύρ ῥα πέρας.
 Δῖλος ὃ βαμὸς γεῖν· πόλε δ' ἀπὸ πόλεως
 Ἐπλήξε, χειμαδίσσῃ· ἥ γὰρ ἐν βαρύνῃ
 Οὐκ ἔστι δ' ὄδῳ ἀγένης ἀνδραμονίη.

270

Ἐξάμετρον.

Χα. Βᾶθι, τάλας, ἱερῶν δαυδάων δ' ἀπὸ Περσέφονεως
 Βᾶθι, ἔ' ἀντίασιν, γανάτῃ δ' ἄν χεῖρας βαλῶσαι,
 Τέκνων τε θνατῶν κόμῃσι δέμασι· ὦ μελῖα γὰρ,
 Οὐς ὑπὸ τείχεσσι Καδμείοισι ἀπὸ λῆσσι κούρου.
 Ἴω μοι· λήστε, φέρετε, πέμπετε
 Κρίνετε παλαιὰς χεῖρας γεγραμμένας.
 Πρὸς γενεάδος, ὦ φίλῳ, ὦ δοκιμώτατος Ἑλλάδι,
 Ἄντομα, ἀμφιπνύουσι τὸ σῶν
 Γόνυ, καὶ χεῖρας δειλαῖαν
 Οἴκῃσιν ἀμφὶ τέκνων μ' ἰκέσθαι.
 Ἦ πν' ἀλάτῃ, οἴκτῳ ἰδέσθαι, οἴκτῳ ἰεῖσθαι
 Μήδ' ἀπίφες, τέκνον, ἐν χερσὶ Κάδμου χρίματ' ἀπὸν,
 Παῖδας ἐν ἡλικίᾳ τᾷ σᾷ κατὰς, ἰκετάω,
 Βλέψον ἐμῶν βαλεφάσιν ὀφθαλμοῖσι, ἀπὸ σοῖσιν
 Γένεσιν ὡδὲ πνύα, τέκνοισι τέφον· ἔξασπασθαι.

275

280

285

ΙΑΜΒΟΙ.

Θη. Μῆτερ, πῆ καλῶς, λήπ' ἐπὶ ὀμμάτων φάρμα

Βαλῶσαι

- Βαλῦσαι τ' οὖν; αἶσα δούπητος γούς
 Κλύεσσι τῶνδε; κέρμε γὰρ διπλὸν π.
 Ἐπαυρε λαλὸν κερῖον, μὴ διαπευρόν,
 Σαμναῖσι Διοῦς ἐχέουσι στήθεσσι.
 Ἀ. Ἀλ' αἶ. Θη. Τὰ τέτταρ' ἔχ' σοὶ στυακτέον.
 Ἀ. Ὡς τλάμονες γυναικῶν. Θη. Οὐδ' οὐ τῶνδ' ἔφους.
 Ἀ. Εἴπω τι, τέκνον, οὐδέ τοι πόλιν καλὴν;
 Θη. Ὡς πόλιν γ' ἔστι κερῖον Ἰουδαίων σοφία.
 Ἀ. Ἀλλ' εἰς ὅκνον μοι μῦθος, ὅν κ' ἔχω, φέρε.
 Θη. Αἰχρὸν γ' ἔλεξας, χρὴς ἔμπροσθεν φίλους.
 Ἀ. Οὗτοι σιωπῶν, αἶσα μέμφομαι ποτε
 Τὴν νῦν σιωπῶν, ὡς ἐπύχθη χερσὶν.
 Οὐδ' ὡς ἀχρεῖον τὴν γυναικῶν εὐ λέγει
 Δείσας, ἀφίσσω τῇ φόβῳ τέρμον καλόν.
 Ἐγὼ δέ σ', ὦ πάτερ, πρῶτα μὲν τὰ τ' ἴδω
 Σκοπεῖν κελόω, μὴ σφαλῆς ἀπηνάσας
 Σφαλῇ γὰρ ὅν τέττα μόνον, πᾶν εὐ φρονῶν.
 Πρὸς τοῖσδε δ', εἰ μὲν μὴ δίκαιός τις ἐχρήν
 Τολμηρὸν εἶ, κέρει δ' ἔχον ἰσχύος.
 Νυνὶ δὲ σοὶ τε τέττα τ' ἐμὲ φέρει,
 Κάμοι πρῶτον ἢ φόβον φέρε, τέκνον,
 Ἄνδρας βιαίους, ἢ κατὰργοντα νεκρῶν
 Τάφου τε μοίρας ἢ πτερομαγνῶν λαχέων,
 Εἰς τῶνδ' ἀναίτιον αἶ καλῶς πᾶσι χερσὶ,
 Νόμιμά τε πάσης συγχέοντες Ἑλλάδος
 Παῦσαι τὸ γὰρ τοι σιωπῶν ἀνδρῶν πόλιν
 Τὴν ἔδ', ὅταν τις αἶσα νόμος σῶζ' ἡ χερσὶν.

Ἐρεῖ δ' ἤ τις, ὡς ἀνὰ χερσὶν,
 Πόλιν παρὸν σοι σέφθαι εὐκλείας λαβεῖν,
 Δείσας ἀπέστη· καὶ σὺς μὲν αἰγρὸν
 Ἀγῶν' ἤψω, φαῦλον ἀθλῆσας πόνον,
 Οὐδ', εἰς κρᾶνος βλέψαντα, καὶ λόγχης ἀκμὴν, 320
 Χρῆν ἐκπονήσαι, δειλὸς ὢν ἐφάρεδης.
 Μὴ δὴτ' ἐμὸς γ' ὦν, ὦ τέκνον, δράσῃς τὰδε·
 Ὅρᾳς, ἀβελῶν ὡς κεκερτομημένη
 Τοῖς κερτομέσσι, γογγὺν ὡς ἀναβλέπει
 Σὴ πατρίς· ἐν γὰρ τοῖς πόνοισιν αὖξεται. 325
 Αἱ δ' ἥσυχαι σκοτεινὰ πρὸς αἴαντα πόλεις,
 Σκοτεινὰ καὶ βλέπουσιν εὐλαβέμεναι.
 Οὐκ εἰ νεκροῖσι καὶ γυναιξὶν ἀθλίαις
 Πρὸς σωφελήσων, ὦ τέκνον, κεχηρημένας;
 Ὡς οὔτε ταρβῶ σὺν δίκῃ σ' ὀρμώμενον, 330
 Κάδμου θ' ὀρῶσα λαὸν εὖ πεπταγότα,
 Ἐτ' αὐτὸν ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν
 Πέποιθ'· ὁ γὰρ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν.
 Χο. ὦ φιλτάτη μοι, τῷδε τ' εἴρηκας καλῶς,
 Καί μοι διπλοῦν δὲ χάριμα γίγνεται τὸδε. 335
 Θη. Ἐμοὶ λόγοι μὲν, μήτηρ, οἱ λελεγμένοι,
 Ὅρθως ἔχουσ' εἰς τόνδε, καὶ πιφηνάμεν
 Γινώμεν, ὑφ' οἷον ἐσφάλη βελδυμάτων.
 Ὅρῶ δ' καὶ γὰρ ταῦθ', ἅπερ με νεητέεις,
 Ὡς τοῖς ἐμοῖσιν ἔχει πρὸς φορὸν τρέποις, 340
 Φάλλειν τὰ δεινὰ· πολλὰ γὰρ δράσας καλὰ,
 Ἐθ' πόλιν εἰς Ἑλλῆνας ἐξελεξάμεν,

Ἀεὶ

Ἄε' κολαζὴς τῆς χαλῶν χαλεπαίναι.
 Οὐκοῦν ἀπαυδαὶ δυνατόν ἐστι μοι πόνας
 Τί γ' ἔξουσιν οἷγε δυσμερεῖς βροτῶν, 345
 Ὅθ' ἢ τεκῆσαι σὺ, χ' ὑπεργόρῳ δουρὶ ἐμοῦ,
 Πρώτη κελδύεις τόνδ' ὑποσπῆσαι πόνον;
 Δράσων τάδ' εἰμι, καὶ νεκρὰς ἐκλύσομαι,
 Λόχοισι πείσω· εἰ δ' μὴ, βία δαυρός.
 Ἦδ' ἡ τόδ' ἔστα, καὶ σὺ φθόνη γυναικῶν. 350
 Δόξα γ' ἔχῃ καὶ πόλιν πάση τάδε
 Δόξῃ δ' ἐμοῦ γέγοντος· ἀλλὰ, ἔσθ' λόγου
 Περσέων, ἔχοιμεν δὲ δῆμον εὐμενέστερον.
 Καὶ γὰρ χατέροισ' αὐτὸν εἰς μοναρχίαν,
 Ἐλθὼν γυνώσκας πλὴν ἰσχυροῦ πόλιν. 355
 Λαβὼν δ' Ἀδριατον δαίμα τ' ἐμὴν λόγον,
 Εἰς πλῆθος αὐτῶν εἰμι· καὶ πείσας τάδε,
 Λεκτὴς ἀφροΐστας δεῦρ' Ἀθηναίων κόρυς,
 Ἦξω πρὸ ὅπλων δ' ἡμῶν, πέμψω λόχοις
 Κρέοντι, νεκρῶν σώματ' ἐξαίτουρῶ. 360
 Ἀλλ', ὦ γυναικαί, σέμιν ἀφαιρέετε σέφη
 Μητρὸς, πρὸς οἴκοις ὥς νιν Αἰγέως ἄγω,
 Φίλῳ παρὰ ψαλὸν χεῖρα· τοῖς τεκῆσι γὰρ,
 Δύσηνος, ὅστις μὴ ὑποδουλεύει τέκνων.
 Κάλλιστα ἔρπονται δούε γ', ἀνιλάζονται 365
 Παῖδων πρὸ αὐτῶν τοιαύτ', ἀν' τοκεῦσι δῶ.

74 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Σπροφοὶ α'.

- Χο. 1 Ἰππόβοτον Ἄρ[ε]α, ὡ πάτεραι ἐμὸν πόδα,
 2 Ἐκλύετε ταῖς γ', ἐκλύετε ἀνακτ[ε]α
 3 Ὅσα περὶ Ἰλίου, μεγάλα
 4 Πελασγία, ἐ κατ' Ἄργος.

370

Ἀντισπροφοὶ α'.

- 1 Εἰ γὰρ, ὅπ[ω]ς τέμα ἐ τὸ πλεῖν ἐμῇ κακίῃ
 2 Ἰκόμεν[ε]α, ἐπ' ματέρ[ε]α ἀγαλμα
 3 Φόνιον ἐξέλοι, γὰρ ὃ φίλα
 4 Ἰνάχου ἦν ὁπίσθ[ε]α.

Σπροφοὶ β'.

- 1 Καλὸν δ' ἀγαλμα πόλεον εὐσεβὲς πόν[ε]α
 2 Χάειν τ' ἔχ[ε]ι τὰς ἐσμεῖ
 3 Τιμόπλοισι· περὶ ποτ' ἄρα φίλιά μοι
 4 Τεμοῖ, ἐ τέκνοισι ταφὰς ληϊόμεθα;

375

Ἀντισπροφοὶ β'.

- 1 Ἄμυνε ματεῖ πόλις, ἄμυνε, Παλλὰδος,
 2 Νόμους βροτῶν μὴ μαιίνειν.
 3 Σύ τοι σέβεις δίχων τὸ δ' ἥσαν αἰδικία
 4 Νέμεις αἰεὶ, τ' δυσυχῇ πάντα ῥύη.

380

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑΜΒΟΙ.

- Θη. Τέχνιστο μὲν αἰεὶ τιμὴν ἔχον, ὑπερεταῖς
 Πόλιν τε καὶ μοῖ, ἀλγεφύων κηρύματα.
 Ἐλθὼν δ' ὑπὲρ τ' Ἀστυνὸν, Ἰαμβίνοο δ' ὕδατος, 385
 Σεμνῷ περὶ τὸν φρεσὶν Καδμείων τὰδε
 Θησεύς σ' αἰπυτὴ πρὸς χεῖρα γάψαι κερύς,
 Συγχείτον' οἰκῶν γαῖαν, αἰχμῶν τεχέιν,
 Φίλον τε γέρας πάντ' Ἐρεχθιδῶν λαῶν.
 Καὶ μὲν θέλωσιν αἰνέσθαι, παλαιοῦτος 390
 Στεῖχ'· ἰαὺ δ' αἰπυῖος, οἷδε δέυτεροι λόγοι
 Κῶμον δέχεσθαι τ' ἐμὸν ἀσπιδόφορον.
 Στρατὸς δ' ἰχθυήσῃ, κατὰ τὴν αἰχμῶν
 Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνῶν, εὐπρεπὲς ὁδὸν.
 Καὶ μὴν ἐκούσῃ τ' αἰσμένη τ' ἐδέξατο 395
 Πόλις πόνοι τόνδ', ὡς θέλοντά μ' ἤθετο.
 Ἐὰν λόγων τίς ἐμποδῶν ὁδὸν ἔρχεται;
 Καδμείῳ, ὡς ἔοικεν, ἢ σάφ' οἶδ' ὅτι,
 Κῆρυξ· ὁπότε, ἦν σ' ἀπαλλάξῃ πότι,
 Μολὼν δ' ὑπὸντα τοῖς ἐμοῖς βυλόμενον. 400
 Κῆ. Τίς γῆς τύραννος; πρὸς τί' ἀγέλαί με χεῖ;
 Λόγους Κρέοντος, ὃς κρατὶ Καδμὸς χροῖος,
 Ἐτεοκλῆος γαυόντος ἀμφ' ἐπιδασύμοις
 Πύλαις, ἀδελφοῦ χεῖρ' Πολυνείκους ὑπο;
 Θη. Πρῶτον μὲν ἤρξα' ἔργου ψευδῶς, ξένη, 405
 Ζητῶν τύραννον ἐοχάδ'· ἢ γὰρ ἀρχεται
 Ἐνὸς πρὸς ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐλδομένα πόλις.

Δῆμος

- Δῆμος δ' ἀνάσσει λαδοχαῖσιν ἐν μέρει
 Ἐνιαυσίαισιν, ἔχ' ἑπὶ πλείω δίδως
 Τὸ πλείον, ἀλλὰ χ' ὡς πένης ἔχων ἴσον. 410
- Κῆ. Ἐν μὲ τόδ' ἡμῖν, ὥσπερ ἐν πλοῦσι, δίδως
 Κρείσσον πόλιν γὰρ, ἢς ἐγὼ πάρεμι ἄπο,
 Ἐνὸς πρὸς ἀνδρὸς, οὐκ ὅχλῳ, κρατύνεται,
 Οὐδ' ἐστὶν αὐτῷ ὅσις, ἐκχαλῶν λόγους,
 Πρὸς κέρδος ἴδιον ἄλλα ἄλλοσε σρέφει. 415
- Ὁ δ' αὖτις ἡδύς, ἔτι δίδως πολλὴν χάριν,
 Εἰσαῦτις ἔβλαψ'· εἴπα λαδοχαῖς νέαις
 Κλέψας τὰ πρὸς οὐκ σφάλματ', ὅξεδυ δίκης.
 Ἄλλως τε· πῶς ἂν, μὴ διορθεύων λόγους,
 Ὁρθῶς δύναιτ' ἂν δῆμος εὐθυμένει πόλιν; 420
- Ὁ γὰρ χέροντα μάθῃσιν ἀντὶ τῆς τάχους
 Κρείσσον δίδωσι· γηπόνος δ' ἀνὴρ πένης,
 Εἰ ἔτι πένοιτο, καίμαθ' ἔργων ὕπο,
 Οὐκ ἂν δύναιτο πρὸς τὰ κοινὰ λαδολέπειν.
 Ἡ δὲ νοσῶδες τίητο τοῖς ἀμείνοισιν, 425
- Ὅταν πονηρὸς ἀξίωμι ἀνὴρ ἔχῃ,
 Γλώσση καταχρῶν δῆμον, οὐδὲν ὦν τοπτεῖν.
- Θῆ. Κομψός γ' ὁ κῆρυξ, ἔτι πρὸς ἀνδρὸς λόγων.
 Ἐπεὶ δ' ἀγῶνα καὶ σὺ τόνδ' ἡγωνίσσω,
 Ἀκού· ἀμειλλοῦ γὰρ σὺ πρὸς ἀνδρὸς λόγων. 430
- Οὐδὲν τυράννης δυσμενέστερον πόλει,
 Ὅπως, τὸ μὲ πρὸς πῶς, οὐκ εἰσὶν νόμοι
 Κοινοὶ, κρατὶς δ' εἰς τὸν νόμον κεκτημένη
 Αὐτὸς πρὸς αὐτῷ, καὶ τόδ' οὐκέτ' ἐστὶ σοι.

Γεγραμμένον

Γεγραμμένων ὃ τ' νόμον, ὃ τ' ἀδενὺς 435

Ὅ πλείους τε πλεὺς δίκην ἴσιν ἔχῃ.

Ἔστι δ' ἐκαστὸν τοῖσιν ἀδενεσέργις

Τὸν εὐτυχέστατα παῦθ', ὅταν κλῆθ' ἡσυχῶς·

Νικᾷ δ' ὁ μείων τ' μέγαν, δίκαι' ἔχων.

Τελύξεργον δ' ἐκένω, ΤΙΣ ΘΕΛΕΙ ΠΟΛΕΙ 440

ΧΡΗΣΤΟΝ ΤΙ ΒΟΥΛΕΥΜ' Εἰς ΜΕΣΟΝ

ΦΕΡΕΙΝ, ΕΧΩΝ;

Καὶ παῦθ' ὁ χεῖζων, λαμπρὸς ἔσθ' ὁ μὴ θέλων,

Σιῶν· τί τέτων ὅσιν ἰσχυτέρῳ πόλις;

Καὶ μὲν ὅπερ γε δῆμος αὐθέντης χθονός,

Ἵπῶσιν ἀσπίς ὑδέται νεανίας· 445

Ἀνὴρ δ' βασιλεὺς ἐχθρὸν ἡγεῖται τόδε,

Καὶ σὺν αἰεσίσι, οὓς αὖ ἡγήται φρενέειν,

Κτείνῃ, δεδοικὼς τ' τυραννίδος πέρι.

Πῶς οὖν ἔτ' αὖ γήροισι αὖ ἰσχυρὰ πόλις,

Ὅταν τις, ὡς λεμῶνθ' ἡμεῖς σάχυν, 450

Τόλμας ἀφαιρῇ, καὶ πολωτίζη νέας;

Κτᾶσθ' ὃ πλεῖστον ἐβίον· τί δὲ τέκνοις,

Ὅς τῷ τυράνῳ πλείον' ἐκμοχθῇ βίον;

Ἡ πρὸ φρενέειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς,

Τερπνὰς τυράννοις ἡδονὰς, ὅταν θέλῃ, 455

Δάκρυα δ' ἐπομάζουσι; μὴ ζώῃω ἔπ,

Εἰ τὰ μὰ τέκνα πρὸς βίῳ νυμφεύεται.

Καὶ παῦτα μὲν δὴ πρὸς τὰς δ' ἔξηκόντα.

Ἦκει δ' ὃ δὴ τί τῆσδε γῆς κεχρημύθῃ;

Κλαίω δ' αὖ ἤλθες, εἴ σε μὴ πέμψεν πόλις, 460

Περὶ φωνῶν· ἡ δ' ἀγγελὸν χρεὼν
 Λέξανθ', ὅσ' ἂν τάξῃ τις, ὡς τάχος πόλιν
 Χωρεῖν· τὸ λοιπὸν δὲ εἰς ἐμὴν πόλιν Κρήν
 Ἦστον λαλὸν δὲ περικτεῖν τὴν ἀγγελοῦ.

Χο. Φεῦ, φεῦ· χαλῶσιν δὲ ὅταν δαίμων δίδω
 Καλῶς, ὑβρίζουσ'· ὡς αἰεὶ φερόμεντες εὔ.

Κη. Λέγοιμ' ἂν ἥδη ἢ μὴ ἠγωνισθῶμεν
 Σοὶ μὲν δοκίμω ταῦτ'· ἐμοὶ δ'· πάναντία.

Ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ, καὶ τὴν Κἀδμείδην Κεῶς,
 Ἀδραστον εἰς γαῖαν ταύδε μὴ παρῆναι.

Εἰ δ' ἔστιν ἐν τῇ, πρὶν θεοῦ δύναι δέλαι,
 Λύσαντα σεμνὰ σεμμάτων μυστήρια,

Τῆσδ' ὀξελαύνειν, μὴδ' ἀνατρεῖναι νεκρῶς
 Βία, πωροσκόοντ' ὁδοῖν Ἀργείων πόλιν.

Κὰν μὲν πόη μοι, κυμάτων ἄτερ πόλιν
 Σιωὶ ναυσολήσεις· εἰ δ' μὴ, πολλὰς κλυδάων

Ἡμῖν τε, ὧς σοί, συμμάχους τ' ἔσται δορός.
 Σκέψαι δέ· καὶ μὴ τοῖς ἐμοῖς θυμὸν ἔμψυτον

Λόγοισιν, ὡς δὴ πόλιν ἐλευθέρων ἔχων,
 Σφειλῶντ' ἀμείψῃ μῦθον ἐν βραχίονι.

Ἐλπίς γάρ ἐστι χάρις, ἢ πολλὰς πόλεις
 Σιωῆψ', ἄγουσα θυμὸν εἰς ὑπεροχάς.

Ὅταν γὰρ ἔλθῃ πόλεμος εἰς ψήφον πέλειας,
 Οὐδεὶς ἔσθ' αὐτὴ θάνατον ἐκλογίζεται,

Τὸ δυσυχὲς δ' ἐστ' ἐς ἄλλον ἐκτρέπει.

Εἰ δ' ἦν παρ' ὄμμα θάνατ' ἐν ψήφῳ φορέα,
 Οὐκ ἂν ποθ' Ἑλλὰς δορμάνης ἀπώλετο.

465

470

475

480

485

Καί

Καίτοι δοῖν γε πάντες ἄνθρωποι λόγον
 Τὸν κρείσσει ἴσμεν, ἔτα χρεῖσθαι ἔκαχε,
 Ὅσω τε πολέμου κρείσσειν εἰμὼν βροτοῖς 490
 Ἡ πρῶτα μὲν μέθοισι πρὸς φιλοσέτι,
 Ποναῖσι δ' ἐχθρὰ, τέχνηται γ' εὐπαιδίας,
 Χαίρει ὃ πλείων ταῦτ' ἀφάτεις, ὃ κακοῖ
 Πολέμους ἀναεργήμεθα, καὶ τ' ἥσθια
 Δελκῶν ἀνδρῶν ἀνδρα, καὶ πόλεις πόλιν. 495
 Σὺ δ' ἀνδρῶν ἐχθρὸς καὶ γενέσθαι ὠφελῆς,
 Θάπην, κομίζων δ', οὐδ' ὕβρις ἀπάλλειν.
 Οὐτ' αὖ γ' ἐτ' ὕβρις Κεραυνέας κεραύνιον
 Δέμας χερσὶν αἰψάκων ὀρθοσάτων,
 Ἄς πρὸς βαλὼν πύλασιν, ἔρποντι πόλιν 500
 Πέσσειν, γεῦ θύλωντος, ἦν τε μὲν θείη.
 Οὐδ' ἤρπασεν Χάερυδις οἰανοσκόπον,
 Τέθριππον ἄρμα πρὸς βαλὼν χερσὶ μακρῇ.
 Ἄλλοι τε κέντρει πρὸς πύλας λοχαγέται,
 Πέτρος χαπαζογενῆς ὅσων ραφάς. 505
 Ἡ νῦν φρογῆν ἄρμενον ἐξαύχεται Διὸς,
 Ἡ γεὺς δικαίως τὰς χερσὶν ἀπολλυμένας.
 Φιλεῖν μὲν οὖν καὶ τὰς σοφὰς πρῶτον τέκνα,
 Ἐπειτα τοκίας, πατρίδα δ', ἦν αὖξεν χρεὼν,
 Καὶ μὴ χαπαζαῖ σφαλερῶν, ἡμεῶν θρασυῖς, 510
 Νέας τε ναύτης ἥσυχας χερσὶ, σοφός.
 Καὶ τὐτό μοι τάνδρῶν, ἡ πρὸς μενδία.
 Ἄδ. Ἐξαρχέσας ἦν Ζεὺς ὁ πρῶτος ἀνδρῶν
 Ὑμῶς δ' ὑβρίζειν οὐκ ἐχέτω τοιαῦτα ὕβρις,

ὦ παλῆγκισι. Θ. Σίγ', ἄλφας' ἔχε σῶμα, 515
 Καὶ μὴ ὑπέρβαδε τ' ἐμῶν τὰς σὲς λόγους
 Θῆς· ἔγδ' ἤκ' πρὸς σὲ κυρῶσθαι ὅδε,
 Ἄλλ' ὡς ἔμ'· ἡμῶν καὶ πολεμιάδ' ἔχουσι.
 Καὶ πρῶτα μὲν σὲ πρὸς τὰ πρῶτ' ἀμείψομαι.
 Οὐκ οἶδ' ἐγὼ Κρέοντα διαπύζοντ' ἐμῶν, 520
 Οὐδὲ δένοντα μείζον, ὥς ἀναλίσσεται
 Δραῖν τὰς Ἀθήνας ταῦτ'· ἀνα γὰρ αἰρεῖται
 Τὰ πράγματα οὕτως, εἰ πταξόμεθα δὴ.
 Πόλεμον γ' ἔτετον ὅτε ἐγὼ χρυσίσταμαι,
 Ὅς ὅδ' ἐν τούτῳ ἦλθον εἰς Κάδμει χθόνα. 525
 Νεκρὸς γ' ἔτις θανόντας, ἔβλαπτον πόλιν,
 Οὐδ' ἀνδροκμήτας πρὸς φέρων ἀγωνίας,
 Θάψαι διχαιῶν, τ' Πρωελλήνων νόμον.
 Σώζων· τί τούτων ἔστιν ἔχων ἡμεῖς;
 Εἰ γάρ τι ἔπεπόνθατ' Ἀργείοι ὕπο, 530
 Τεθναῖσιν· ἡμῶν αὖτε πολέμους χθλῶς,
 Αἰχρῶς τ' ἐκείνοις· χ' ἡ δίκη διοίχεται.
 Ἐάσατ' ἤδη γῇ χαλυφθῆναι νεκρούς·
 Ὅθεν δ' ἔχουσιν εἰς τὸ σῶμα ἀφίκετο,
 Ἐνθαῦτ' ἀπέλθουν, πνεῦμα μὲ πρὸς αἰθέρα, 535
 Τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν· οὐτι γὰρ κεκτῆμεθα
 Ἡμέτερον αὐτὸ, πλὴν ἐνοικῆσαι βίον.
 Καὶ πεῖτα τ' θρέψαθ' αὐτὸ δεῖ λαβεῖν.
 Δοκεῖς χαλκουργεῖν Ἀργός, ἔβλαπτον νεκρούς;
 Ἡκιστα· πάσης Ἑλλάδος κοινὸν τὸδε, 540
 Εἰ τὲς θανόντας νοσφίσας ὦν δεῖ λαχεῖν,

Ἀπίφες

Ἀπίφες τις ἔξῃ δαίμων γ' εὐφραίνει
 Τοῖς ἀλκιμοῖσι, ὅτε καὶ περὶ νόμοι.
 Καί μοι μὲν ἦλθες δαίμων ἀπαλήθους ἔπος,
 Νεκρὸς δὲ παρὲς, εἰ κρυπτοῖς χροῖ;
 Τί μὴ γένηται; καὶ πρὸς τὰς ψυχὰς γὰρ
 Ταφέντες ὑμῖν; ἢ τίνα δὲ μυχὸν χροῖ;
 Φύψωσιν, ἵδ' ὅτι εἰσὶ τις τιμωρία;
 Σχεδὸν γε πείσασθαι τὴν γλαυκῶπι πόδε,
 Φόβος ποιητὴς καὶ κενὸς δειδιότης.
 Ἀλλ', ὦ μάστιγι, γινώτε πειρώμενοι καὶ
 Παλαίσμαθ' ἡμῖν ὁ βίβλος ἐντοχῶν δέ,
 Οἱ μὲν πάχ', ὅ δ' ἐσταυθεῖς, εἰ δὲ ὅλη βροτῶν
 Τρυφῇ δὲ ὁ δαίμων πρὸς πρὸς δὲ δυστυχίας,
 Ὡς εὐτυχὴς ἢ, τίμωρος γεραίρεται.
 Ὅ δ' ὁλόβιος νῦν, πνεῦμα δαιμόνων λατρεῖν,
 Ὑψιλὸν αἶψ' ἔλθ' ἵδ' ὅτι χροῖ πόδε,
 Ἀδικουμένους τε μένεις, καὶ θορῶ φέρει,
 Ἀδικεῖν τε τοιαῦτα, οἷα καὶ βλάψαι πόλιν.
 Πᾶς οὖν εἴς ἐστι, ὅτε δαίμονας νεκρὸς
 Θάψαι δὲς ἡμῖν τοῖς γένεσσι δαίμον.
 Ἡ δὲ πᾶσι γένεσσι εἶμι, καὶ γὰρ πρὸς βίαν
 Οὐ γάρ ποτ' εἰς ἑλπίδας ἐξοπλίσταται,
 Ὡς, εἰς ἐμὴν ἐπὶ πόλιν Παρθένου,
 Νόμῳ παλαιῷ δαίμονας δαίμονας.
 Χο. Θάρσ' τὸ γάρ ποτ' εἰς δίκας οὐκ ἔστι φάος,
 Πολλὰς ὑπερφύρουσιν αἰνέμενοι λόγους.
 Καὶ Βούλῃ συνάψω μέδω ἐν βροτῶν σίγῃ.

- Θη. Λέγ', εἴ π' βούλῃς, ἔγωγε σὺν ἄλλοις εἰς τὴν πόλιν ἔλθω.
 Κῆ. Οὐκ αἶ ποτ' ἐκ γῆς παῖδας Ἀργείων λάβοις; 570
 Θη. Καί μοι νῦν ἀντίκειται, εἰ βούλῃς, πάλιν.
 Κῆ. Κλύοιμ' ἄν· ἡ γὰρ ἄλλα δὲ δουρὶ μέρῃ.
 Θη. Θάψω νεκρὰς, γῆς δ' ἔξω λείψαν' Ἀστυάδας.
 Κῆ. Ἐν ἀσπίσιν σὺ πρῶτον κηδεύσεις.
 Θη. Πολλὰς ἔτλην δὴ χ' αἰτέω αἰεὶ πόνους. 575
 Κῆ. Ἦ πάντων οὖν σ' ἔφυγεν ἱερὰ κτενέ; ἢ πατήρ;
 Θη. Ὅσοι γ' ὑβρίζατ' ἡμεῖς, οἱ δ' ἐκ κολαζόμεθα.
 Κῆ. Πράσσειν σὺ πολλὰ εἰσθαλῆς, ἢ τὴν σὴ πόλιν;
 Θη. Τοιγάρ, πονῶσα πολλὰ, πόλιν εὐδαίμωνδ'.
 Κῆ. Ἐλθ', ὥς σε λόγῳ σαφὲς ἐν πόλει λάβῃ. 580
 Θη. Τί δ'; ἐκ δ' ἔρχομαι, θούρης αἶν' ἰσχυρῆς.
 Κῆ. Γνώσῃ σὺ πάχων' νῦν εἴ τί σοι ἐκείνης.
 Θη. Οὔτοι μ' ἐπαίρεις, ὥς τε θυμῷ σου φρένας,
 Τοῖς σοῖσι κόμπους· ἀλλ' ἀπασέλλα χθονὸς,
 Λόγους ματαίους, οὐδ' ἄν' ἰδέσθαι λαβὼν. 585
 Περσέομαι γὰρ ἐσθλὴν ὁρμήν, ἥ μ' ἄλλ' ἔστιν.
 Πάντ' ἀνδρ' ὀπλίτω, ἀεμάτων τ' ἐπεμβάτω,
 Μοναμπύκων τε φάλαγγα καὶ ἑκάστου σώματος.
 Ἀφρῷ καταστίζοντα Καδμείαν χθόνα.
 Χωρήσομαι γὰρ ἐπὶ τὰς πύλας Καδμείας. 590
 Αὐτὸς γε κῆρυξ· σὺ δ' ἐπεσπάρτω μύθους.
 Αὐτὸς σίδηρον ὅξω ἐν χειρὶ ἔχων,
 Ἀδρασε, καί μοι μὴ ὑπερίσταναι τύχας.
 Τὰ σὰς ἐγὼ γὰρ δαίμονας τιμῶ μετὰ.
 Στραταλάττω καὶ ἐν κρημνῷ δουρὶ. 595

P. 339.

Ἐν δὲ μοῖσιν μοι, τὰς θεὰς ἔχων, ὅσα
 Δίκην σέβει· ταῦτα γὰρ, ἐκείνοις ὁμοῖ,
 Νίκην δίδωσιν· ἢ ἔτι δὲ σέθεν φέρει
 Βροτοῖσιν, εἰ μὴ τ' ἑὸν χεῖρον ἔχῃ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Σπροφὴ α'.

- Ἀ. 1 ὦ μέλαια μέλαια ματέρες λοχαγῶν,
 2 ὦ μοι ὑφ' ἧπαρ δῆμα χλοερὴν περὶ αἶν.
 Χο. 3 Τίν' αὐδαὶν τίνδε σπροφάρες νίκου;
 Ἀ. 4 Στρατόμα ἢ Παλλάδος κρηδοῖται.
 Χο. 5 Διὰ δούρε' εἶπας, ἢ λόγον ξυλλαγαῖς;
 Ἀ. 6 Γένοιτ' ἂν κέρδος οἱ δὲ δρεῖφατοι
 7 Φόνοι, μάχα, σπροντυπῆς γ' ἀνὰ τόποι
 8 Πάλιν κτύποι φονήσονται.
 Χο. 9 ὦ πάλανα, τίνα λόγον,
 10 Τίν' οὖν πῶνδ' αἰτίαν λάβοιμε;

Ἀντισπροφὴ α'.

- Ἀ. 1 Ἀλλὰ τ' εὐτυχῇ, λαμπρῇ, ἀνὴρ αἶρη
 2 Μοῖρα πάλιν ποδὲ μοι θράσος ἀμφιβαίνῃ.
 Χο. 3 Διχαίης δαίμονας σὺ γ' ἔπεςκας.
 Ἀ. 4 Τίνες γὰρ ἄλλοι νέμεισι συμφορας;
 Χο. 5 Διάφορα πολλὰ θεῶν βροτοῖσιν εἰσέρει.

ΙΟΜΑΙ

Ἀ.

84 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

- "Αι. 6 Φόβω γὰρ πρὸ πίερε δόλυνται. 615
 7 Δίκα δὲναι δ' ἐκείνου, ἢ φόβῳ.
 8 Φόνον· χαλὰν δ' αἰὰ ψυχὰς
 9 Θεοὶ βροτοῖσι νέμονται,
 10 Ἀπάντων τέμν' ἔχοντες αὐτοί.

Σπροφοῖ β. Φ Ο Τ Σ Ι Τ Α

- Χο. 1 Τὰ καλλίπυρα παῖα πῶς ἰκοῦντο αὐτοῖς. 620
 2 Καλλίχρον θεῶς ὕδωρ λιποῦσιν;
 "Αι. 3 Ποταμὸν εἰ σε πρὸς θεῶν κτίσιν.
 Χο. 4 Διποταμὸν ἵνα πολλὴν μολῶν;
 "Αι. 5 Εἰδείης δὲ φίλων, εἰδείης αὖ, ψυχὰς.
 6 Ἐπὶ πότ' αἶσα· τίς αὖ ποταμῷ.
 7 Ἐπιδρῶν τὸν ἀλκίμον
 8 Τῆσδε γῆς ἀνακταῖς. 625

Ἀντισπροφοῖ β.

- Χο. 1 Κεκλημένους μὲ ἀνακαλοῦμαι αὐτοὺς θεούς. 630
 2 Ἀλλὰ φόβων πίσις ἀδὲ πρῶτα.
 3 Ἰὼ, Ζεῦ, τίς παλαιομάροσθε;
 4 Παιδογόνοι ποιεῖτε ἰνάχου,
 5 Πόλιν μὲν ἐύμαχος ἦντο τῶν εὐμνησ.
 6 Τὸ σὸν ἀγαλμα, τὸ σὸν ἱδρυμα
 7 Πόλεσθε ἐκκομίζομαι
 8 Πρὸς πυρὸν ὑδαίν. 635

IAMBOL

ΙΑΜΒΟΙ.

- Ἀγ. Γυναῖκες, ἦτοι πόλλ' ἔχον λέγειν φίλα,
 Αὐτός τε σωθεῖς (ἤρ' ἔστι γὰρ ἐν μάχῃ,
 Ἴν' οἱ θανόντες ἐπὶ δαμόπτην λόχῳ
 Ἠγωνίσαντο, ρεῦμα Διρκθίου πάρα)
 Νίκην τε Θησείας ἀγγέλλω· λόγον δέ σε
 Μακρὸν ποπαύσω· Καπαῖος γὰρ ἰὺ λάτεις,
 Ὅτι Ζεὺς κεραυνῷ πυρόπολιν κραταυροῖ.
 Χθ. ὦ φίλτατ', εὖ μὲ νύτω ἀγγέλλεις σέθεν,
 Τὴν τ' ἀμφὶ Θησείας τάξω· εἰ δ' ἔσθ' εὐρατὸς
 Σῶς ἔς' Ἀθηνῶν, πάντ' αἰ ἀγγέλλοις φίλα.
 Ἀγ. Σῶς ἢ παραμύειν, ὥς Ἀθήνας ὤφελε
 Προῖξαι ξυὺ Ἀργείων, ὡς ἀπ' Ἰθάκῃ
 Στείλας ἐπισφράδα Καδμείων πόλιν.
 Χθ. Πῶς γὰρ τέτυκται Ζηνὸς Αἰγέως τόκος
 Ἐσπεν, οἱ τε συμμετρῶντες δοῖς;
 Λέξον· παρὼν γὰρ εἴη δαίνεαι εὐφρανεῖ.
 Ἀγ. Λαμπρὰ μὲ ἀκτὺς ἦλκε, χαλκῶν σιφῆς,
 Ἐβάλλε γαῖαν ἀμφὶ θ' Ἠλέκτρας πύλας
 Ἐσπν θεατὴς, πύρρον εὐαγὲ λαβόν.
 Ὅρῳ δ' οὖλα τρία τριῶν στρατομάτων,
 Τελχεσφόρον μὲ λαὸν ἐκτείναντ' ἄνω
 Ἰσμελίῳι σπῆς ὄχθῃ, ὡς μὲ ἦν λόγος,
 Αὐτόν τ' ἄσπετα, παῖδα κλεινὴν Αἰγέως,
 Καὶ εἴη σὺν αὐτῇ δεξιὸν τετραμήνοισι
 Κέρως, πύλαις Κακροπίας οἰκίτορας,

Αὐτὸν δὲ Πάραλον, ἐσολισμύροι δδρὶ,
 Κελεύει παρ' αὐτὴν Ἀρεῶ, ἵπποτιν ὄχον
 Πρὸς κρασπέδωσι σταλπέδου πεταγμένον,
 Ἴσας αἰεθμόν· ἀεμάτων δὲ ὄχημα
 Ἐνεργε σεμνῶν μετρήτων Ἀμφίον· 665
 Κάδμω δὲ λαὸς ἦτο πωρᾶν τειχέων,
 Νεκρὸς ὅπιδεν γέρμω, ὣν ἐκεῖτ' ἀγών.
 Ἴππεῦσί δ' ἵππεῖς ἦσαν ἀνθρωπισμύροι,
 Τετραόροισι τ' ἀντὶ ἄρμαθ' ἄρμασιν.
 Κῆρυξ δὲ Θησέως, εἶπεν εἰς πάντας τὰδε. 670
 Σγᾶτε λαοὶ, σῆα, Καδμέων σῆες,
 Ἀκούσαθ'· ἡμεῖς ἤκομεν νεκρὸς μέτα,
 Θάψαι γέλοντες, τὴν Παλλήων νόμον
 Σώζοντες, ὅδδεν δέομνοι τέναϊ φόον.
 Κῦδεν Κρέων τοῖσδ' ἀντεκήρυξεν λόγος, 675
 Ἀλλ' ἦς' ἐφ' ὅπλοις σῆα· ποιμήνες δὲ ὄχον
 Τετραόρων κατήρχον ἐντεῦθεν μάχης·
 Πέραν δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχαις,
 Παραβάτας ἔσποναν εἰς τάξιν δοδρὸς.
 Χ' ὃ μὲ σιδήρῳ διεμάχονθ', οἱ δὲ ἔσρεφον 680
 Πῶλως ἐς ἀλλήλῳ αὐτὴς ἐς παραβάτας.
 Ἰδὼν δὲ Φόρβας, ὃς μοναμπύκων ἀναξ
 Ἦν τοῖς Ἐρεχθεΐδαισι, ἀεμάτων ὄχον,
 Οἱ τ' αὖ τὸ Κάδμω διεφύλασσον ἵππικόν,
 Συνηψαν ἀλλήλῳ, καὶ κρείονι, ἠσάντο τε. 685
 Λθίστων δὲ ταῦτα, καὶ κλύων, ἐκδ' ἄρ' ἦν
 Ἐνθ' ἄρματ' ἠγωνίζεθ' οἱ τ' ἐπεμβάται,

Τὰκδ

Τὰ δὲ παρὶνὶα πολλὰ πῆματ', οὐκ ἔχω
 Τί πρῶτον ἔπω, πότερ' αἰς ἕρπον
 Κόιν περσάντελλυσται, ὡς πολλὰ πῆμα,
 Ἥ τὰς ἀνὰ τε καὶ χάτω φορμυρίδας
 Ἰμαῶν αἵματός τε Φοινίε ροαίς,
 Τῶν μὲ πιπνόντων, τῶν δὲ θραυδέντων διφρων,
 Εἰς κρατὰ πρὸς γλῶ ἐκκυδισόντων βία,
 Πρὸς αἰμάτων τ' ἀγαῖσι λειπόντων βίον.
 Νικῶντα δ' ἵπποις ὡς ὑπᾶδετο στρατὸν
 Κρέαν, τὸ γ' ἐλθέτω ἵππων λαβὼν χεεῖ.
 Χωρὸς, πρὶν ἐλθεῖν ξυμμάχοις δυοδυμίδν.
 Καὶ μὴ τὰ Θησέως γ' οὐκ ὅκνη διεφθάρη;
 Ἀλλ' ἴετ' εὐθύς, λάμπει ἀναρπάσας ὅπλα.
 Καὶ συμπατάξαντες μέσση πάντα στρατὸν,
 Ἐκτενον, ὀκτέουσιν ἐ πῆμα γλῶ.
 Κελευσμον δαλύτοι σὺν πολλῇ βοῇ;
 ΘΕΙΝ', ΑΝΤΕΡΒΙΑΣ ΤΟΙΣ ΕΡΕΧΘΕΙΔΑΙΣ ΔΟΥΤ.
 Δόχθ' αἰ, ὀδόντων ὄφεθ' ἐξελωδωμίδν,
 Δεινὸς παλαιότης ἦν ἐκλινε γὰρ κέραι.
 Τὸ λαὸν ἡμῶν δεξιῶν αἰ ποσὶ μῦρον
 Φάγ' τὸ πείων ἦν αἰ γὰρ ἰσθμὸς πῶ;
 Καὶ τῶδε τ' στρατηγὸν αἰείσας πῆμα.
 Οὐ γὰρ τὸ νικῶν τῶτ' ἐκέρδαιεν μόνον,
 Ἀλλ' ὄχετ' εἰς τὸ χάμνοι οἰκεία στρατῶ.
 Ἐρρήξε δ' αὐδὴν, ὡς ἰππηγῆσαι χθόνα.

Ω ΠΑΙΔΕΣ, ΕΙ ΜΗ ΣΤΗΝΕΤΕ ΣΤΕΡΡΟΝ ΔΟΥΤ
ΣΠΑΡΤΩΝ ΤΟΔ' ΑΝΔΡΩΝ, ΟΙΧΕΤΑΙ ΤΑ ΠΑΛΛΑΔΟΣ·

Θάρος δ' ὁνῶροι παντὶ Δαναϊδῶν εἴρη. 715

Αὐτός θ', ὄπλισμα γέπιδάμενον λαβὼν

Δειῆς κορυμῆς, ἀμφέρον ἰσχυρόν,

Ὅμοι' τραχέως κέκικέμενοι κέρα

Κυνίας θείζων καὶ πόδαυλίζων ξύλα.

Μόλις δέ πως ἔτρεψεν εἰς φυγὴν πόδα. 720

Ἐγὼ δ' ἀντηλάλαξα, κένερχοί μεν,

Κάκρυσαι χεῖρας· ὧ δ' ἔτενον εἰς πύλας.

Βοὴ δ' ἢ κακωτὸς ἦν αἰὰ πτόλι

Νέων, γερόντων, ἰερά τ' ἐξέπληλασαν

Φόβῳ· πρὸν δ' τείχεσσι ἔσω μόλῃν, 725

Θησεὺς ἐπέχεν· ἔ γ' ὡς πέσων πόλι

Μολεῖν ἔφασκεν, ἀλλ' ἀπαιτήσων νεκρούς.

Τοίονδε τ' εἰσαγγὼν αἰετῶδες χρεὼν,

Ὅς ἐν πε τοῖς δανοῖσιν ὄσιν ἀλκίμος,

Μισεῖ θ' ὕδρασιν λαόν, ὃς πρῶτασιν κελῶς, 730

Εἰς ἄκρα βλύσας κλιμαῖκον ὀπλάτα

Ζητῶν, ἀπόλεσ' ὄλεσεν, ὃ χρεὼς ἄρῃ.

Χο. Νυῦ, πύσθ' ἀελπίον ἡμέραν ἰδοῦσ', ἐγὼ

Θεὸς νομίζω, ἢ δοκῶ πᾶς συμφορᾷς

ἔχειν ἔλασεν, τῶνδε ποσίντων δίκην. 735

Ἀδ. ὦ Ζεῦ, τί δήτε σφύ τελευτῶντες βροτῶς

Φρονεῖν λέγουσι; σὲ γ' ἐξελήλυθα,

Δρυμέν

Δραῖμέν τε τοιαῦτ', εἰ σὺ τοῦδε γέλων.

Ἡμῖν γὰρ οἱ πότ' ἄγρος ὅχ' ὑποσπών,

Αὐτοὶ τε πολλοὶ εἰσὶ βραχίονες

Ἐπεκλέες τε σὺμβασιν πονημάτων,

Μέγιστα γέλωτες, οὐκ ἐκτρέφοντες λαβόν,

Καί περ' ἀποδόμενοι δ' οἱ πότ' ὑποσπών,

Λαβὼν, πένης ὡς, δ' ἐκτρέφεται χεῖρα,

Ἵβριζ', ὑβρίζων τ' αὖτις ἀδ' ἀπώλετο,

Κάδμου πτωχέφρων λαός· οἱ κενὸν βροτῶν,

Οἱ, τόξον ἐπτείνοντες ὡς κείροιν πέρα,

Καὶ πρὸς δίκης γε πολλὰ πάχοντες ἡσυχίαν,

Φίλους τε ὡς παῖδας, τοῖς δ' ἐπ' ἀγροῦ

Πόλεις τ', ἐχούσιν ἀλ' ὅλῳ χεῖμα κακῷ,

Φόνῳ κατὰ κείδ', ὡς λόγῳ, τὰ πρὸς ἡμέραν.

Ἀτὰρ τί ταῦτα; κένο βούλομαι μάστιγι,

Πῶς ἐξεσώθης; εἴτα πᾶν ἐξήσομαι.

Ἀγ. Ἐπεὶ ταράχῃς πόλιν ἐκίνησεν δουρὶ,

Πύλας διπλῶν, ἥπερ εἰσὶν εἰς εἰρήνην.

Ἀδ. Ὡς οἱ οὐκ ἀγῶνι ἦν, νεκρὸς κομίζετε;

Ἀγ. Ὅσοι γε κλενοῖς ἐπ' ἐφάπτεσθαι δοῖται.

Ἀδ. Πῶς φής; ὁ δ' ἄλλῃ που κεκοιμήτοισιν ὄχλῳ;

Ἀγ. Τάφῳ δέδωκεν πρὸς Κεῖρας πύλας.

Ἀδ. Τέκεῖται ἢ τοιμῆνδε; τίς δ' ἐξέφευγεν;

Ἀγ. Θνητὸς, σκυῶδες εἶδος· ἐλπίδες πέτρα.

Ἀδ. Οὐς δ' οὐκ ἐξέφευγε, πῶς κεν εἴη λιπὼν;

Ἀγ. Ἐγὼς· πείλας γὰρ πᾶν ὅ, πᾶν ἀνδράζεται.

Ἀδ. Ἦντι πικρῶςιν ἡρώεσσιν ὅ, πᾶν ἀνδράζεται;

Ἦντι II.

Z

Ἀδ.

90 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΤΡΩΕΤΙΔΗΣ.

- Ἀγ. Οὐδὲς ἐπεὶ τῷδε δούλος ἐν πόλει 765
 Φαίης ἄν, εἰ ἀδυνάτῃ, ὅτ' ἡγάπα νεκρῶν.
 Χο. Ἐνίφει αὐτῶν τ' ταλαιπώρου σφαιράς.
 Ἀγ. Κάστωσε γ' εὐνάς, ἔχ' ἁλάνψε σώματα.
 Χο. Δεινὸν μὲν ἦν βασιλεῖμα, καὶ αἰχμῶν ἔχον.
 Τί δ' αἰχρῶν ἀνδρῶν πάλιν ἔχον; 770
 Ἀδ. Οἵ μοι πόσῳ σφιν σιωθῶνται ἀπ' ἡμεῶν.
 Ἀγ. Ἀκροῦντ' ὁδύνη, ταῖσδ' ἔχ' ἔξ' αἰχμῶν δάκρυ.
 Ἀδ. Δοκῶ μέν, αὐταὶ γ' εἰσὶν αἱ διδάσκαλοι.
 Ἀλλ' εἴεν αἶρω χεῖρ', ἀπαντήσας νεκροῖς.
 Ἀδου τε μοῖρας ἐκχέω δακρυρροῖς, 775
 Φίλους περσασυδῶν, ὧν λελεμμενύθ' ἔταλς.
 Ἐρημα κλαίω, γὰρ ὅς μ' ἴδον βροτοῖς.
 Οὐκ ἔστι πινάλωμι ἀναλωθὲν λαβεῖν.
 Ψυχὴν βροτείαν, χρημάτων δ' εἰς ἡν πορεύομαι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Σπροφοῖν α'.

- Χο. 1 Τὰ μὲν εὔ, τὰ δ' δυσχερῶν 280
 2 Πόλλ' ἐμὲν εὐδοξία,
 3 Καὶ στρατῶν δόρυ
 4 Διπλάζεται τιμή.
 5 Ἐμοὶ δ' ἔτι παῖδων μὲν εἰσδεῖν μέλη
 6 Πικρὸν καλὸν θέαμα εἴ, ἔπερ' ἔψωμαι 285
 7 Τὰν ἀελπίον ἡμέραν,
 8 Ἰδοῦσα πάντων μέγιστον ἄλγος.

II Ἀντιστροφῆς

Ἀντιπροφὴ α΄.

- 1 Ἀγαμὼν μ' ἐπ' αὐτῇ αἰεὶ
- 2 Χρῆν' ὅ, παλαιὸς πατήρ,
- 3 Ὡφελ' αἰμέρα κτίσαι
- 4 Τί γάρ με δεῖ παίδων;
- 5 Τὸ μὲ γὰρ οὐκ ἤλπιζον δὴ πεποιθέναι.
- 6 Πάθος ὥρευσεν, εἰ γάμων ἀπεζύγην.
- 7 Νυῦ δ' ὅρῳ σφάλλεται
- 8 Κακὸν, τέκνων φιλοτάτων σφεδρῶς.

790

795

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλὰ τίς ἤδη σώματα λούσας
 Τῶν οἰχομένων παίδων μελέα,
 Πῶς ἀν' οὐρίμην σὺ τοῖσδε τέκνοις,
 Κοινὸν ἐς αἶθ' ἡγεταῖσαι;

Στροφὴ β΄.

- Ἀδ. 1 Στεναγμοὶ, ὦ ματέρες,
- 2 Τῶν καὶ χθονὸς νεκρῶν
- 3 Ἀύσαι, ἀπύσαι, ἀντίφωι ἑρδῇ.
- 4 Στεναλμαίων κλύουσαι.
- Χα. 5 ὦ παῖδες, ὦ περὶ φίλων.
- 6 Περσὶ γόρημα ματέρων,
- 7 Περσινὸν σὺ γ' ἰσχύοντα.
- Ἀδ. 8 Ἰὼ, ἰὼ τ' γ' ἐμὲ χαλῶν ἐγώ.
- Χα. 9 Αἰ, αἰ — ἐπιδόμει ὦ

800

805

10 Ταΐ

10 Τὰ κύντατ' ἄλγη χερσῶν.

Ἀδ. 11 ὦ πόλις Ἀργεῖα, τ' ἐμὸν πῶτμον οὐκ ἐσθλόν; 810

Χο. 12 Ὀρώσι καὶ με δῆτα νῦν πάλαι

13 νῦν, τέκνων ἀπαιδα.

Ἀντιφρῶν β.

Ἀδ. 1 Προσάγει ὦ θάλασσά μου

2 Σώματ' ἀναισθητὸν,

3 Σφαγῆτα τ' οὐκ ἄξι', οὐδ' αὖτ' ἄξιον,

4 Ἐν οἷς ἀγῶν ἐκέρχθη.

Χο. 5 Δόθ' ὥς, ὡς ἐπὶ χερσὶ δὴ

6 Χέρας ὡς οὐρεμόσας, ἐμοῖς

7 Ἐν ἀγκῶσι τέττα θόρυβον.

Χο. 8 Ἐχει, ἔχει. Ἀδ. Πημάτων γὰρ οὐκ ἔστιν. 820

Χο. 9 Αἰ, αἶ τοῖς πῶτα δ' ἔστιν ἄλγος. Ἀδ. Ἀντίμου.

Χο. 10 Στένεις ἐπ' ἀμφοῖν ἄλγῃ.

Ἀδ. 11 Εἴθε με Καδμείων ἑναρξὴν εἶχες ἐν κοῖνῳ.

Χο. 12 Ἐμὸν δ' μή ποτ' ἐζύγη δέμας

13 Εἰς πῶν δῦδρος εὐναί.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ

Ἀδ. Ἴδετε χερσῶν πέλαγος, ὦ μετρήεις

Τάλαινα τέκνων. Χο. Κατὰ β. θυξίν

Ἡλοκίσμῳ, ἀμφὶ δ' αὖτ' ἀπαιδα

Κάρα κεχήμεθα.

Ἀδ. Ἰὼ, ἰὼ μοί, μοι.

Κατὰ με πίδα γαῖς ἔλθῃ,
 Διὰ δὲ θύελλα σπείσῃ,
 Πυρρός τε φλογμὸς
 Ὁ Διὸς ἐν χεῖρσι πίπῃ.

Χο. Παιρὲς ἐσείδες γάμους, 835
 Παιρὰν δὲ Φοῖβος φάτο·
 Ἐγώ μιν αἰ πολύτρωτος,
 Οἰδιπόδα δώματα
 Λιπὺς, ἔλθ' Ἐρμῆς.

I A M B O I.

Θη. Μέλλων σ' ἐρωτᾶν ἰνὶ ἔλκυστ' ἔρατῃ 840
 Γόες, ἀφύου, σὺ δ' ἐὰν μὲ ἐκλυπὼν
 Εἰς τὰ σέ γε μύθους· νῦν δὲ Ἀθήαισι ἰσχυρῶς
 Πόθεν πόθ' οἶδε λίσσασθαι εὐψυχῶς
 Θητῶν ἔφυξ'· εἰπέ γ', ὡς σφάττεσθαι
 Νέεισιν αἰσῶν πῶνδ'· ὁππότε γὰρ εἴ. 845
 Εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσων, ἢ λέξαι λόγῳ,
 Τολμήματα, οἷς ἤλπιζον αἰετήσαν πόλιν.
 Ἐν δὲ σὺν ἐρήσμενός σε, μὲν γέλωτ' ὄφλιν,
 Ὅτ' ἐξωίσει πῶνδ' ἔκστας ἐν μάχῃ,
 Ἦ τραῦμα λόγχης πολεμίων ἰδέσθαι. 850
 Κοινὸν γὰρ ἔστι τ' ἀκούοντων λόγῳ
 Καὶ δὲ λέγοντος, ὅστις ἐν μάχῃ βεβῶς,
 Λόγχῃς ἴσως ἀπὸ δεινῶν ὀμμάτων πυκνῶν,
 Σαφῶς ἀπήγαλ' ὅστις ὅστις ἀγαθός.

Οὐκ ἂν διωαίμην οὐτ' ἐρωπῶμαι τάδε, 855
 Οὐτ' ἂν πηδᾷ τοῖσι πολυμῶσι λέγειν
 Μόλις γὰρ δὴ πρὸς αὐτὰ πύναγκατ' ἔρῃ
 Διεύαιτ' ἂν, ἐστὸς πολεμίοις ἐναντίῳ.
 Ἀδ. Ἀκουε δὴ νῦν. Ἐ γὰρ οὐκ ἀκοντὶ μοι 860
 Δίδως ἔπαινον, τῷ ἔργῳ βέλτοισιν
 Φίλων ἀληθῆ καὶ δίκαι' εἰπεῖν πέρι.
 Ὅρᾳς τ' αἶθερ, ἔβελθ' ἀπὸ δέπλουτο;
 Καπανδὺς ὅδ' ἔστι, ὃ βίβ' ἤν' πολὺς,
 Ἦκετα δ' ὅλβω γαῦρος ἦν, φρένημα δὲ 865
 Οὐδὲν τι μείζον εἶχεν, ἢ πένης ἀνὴρ
 Φεύγων, τραπέζαις ὅπως ἔδοχοιτο ἄραν,
 Τ' ἔδοχοιτο ἀπίζων, ἔνθ' ἐν γαστρὶ βροχῇ
 Τὸ χρεὼν ἔει, μέτρα δ' ἐξαρκεῖν ἔφην
 Φίλῳ τ' ἀληθὲς ἦν φίλος παρῳοῖ τε 870
 Καὶ μὴ σφῶσι, ὣν ἀρετῆς ἔπ' ἔστι
 Ἀψιδὲς ἦθος, εὐπρόσπορον εὐμία,
 Ἀχρεοντοῖν οὐδὲν ἔδ' ἐς οἰκέτας ἔχων,
 Οὐτ' εἰς πολίτας. Τὸν δ' αὖτερον λέγω,
 Ἐπίοκλον, ἄλλαν χρεὼν τ' ἠσυχιάται
 Νεανίας ἰὺ, τῷ βίῳ μὲν ἐνδεὴς, 875
 Πλείας δ' ἡμᾶς ἔχει Ἀρτείας χροῖ.
 Φίλων δ' ἄριστον πολλὰς δωρεμῶν,
 Οὐκ εἰσδέξατ' οἶκον, ὥς τ' ἔδ' ἔστι
 Δέλως πᾶσαι, χρεμᾶσι ζυχθεῖς ὑπο.
 Τίς τ' ἔξαμαρτάνοντα, ἐχέ τι πύλιν, 880
 Ἦχθαιρ' ἐπεὶ τοι γ' ἔδ' αἰτία πόλις,

Κακῶς

Κακῶς κλύεσθαι ἀλλὰ κυβερνήτην κελόν.
 Ὅ δ' αὖ τρίτος τῶνδ' Ἰππομέδων, τοῖσδ' ἔφυν·
 Παῖς ὢν, ἐτόλμασ' εὐδύς ἐ πρὸς ἡδοναῖς
 Μουσῶν τραπέδῃ, πρὸς τὸ μαλθακὸν βίον, 885
 Ἀγρῆς δ' ἰαίῃσιν, σκληρὰ τῇ φύσιν διδούς,
 Ἐχαυρε πρὸς τεινέρεϊον, εἰς τ' ἀγρὰς ἰών,
 Ἰπποῖς τε χαίρων, τόξα τ' ἐντάττων χερσίν,
 Πόλιν ἀδραχέϊν σῶμα χηρῶν γέλων.
 Ὅ τ' κυναγούδ' ἀλλοῖ· Ἀταλάντης γόνου,
 Παῖς Παρθενοπαιῖ·, εὐδὸς ἐξοχώτατος,
 Ἀρχαὶς μὲν ἰὼν, ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς,
 Παιδάλῃ κατ' Ἀργος· ἐκτραφεὶς δ' ἐκδ',
 Πρῶτον μὲν, ὡς χεὶν οὖν μετοικουμένης ξένος,
 Λυπηρὸς οὐκ ἰὼν, οὐδ' ἐπαφθῆναι πόλιν, 895
 Οὐδ' ἐξελεῖν τ' λόγον, ὅθεν βαρὺς.
 Μάλιστα ἂν εἴη δημότης τε, ἔξω·
 Λόχοις δ' ἐνεστῶς, ὥσπερ Ἀργεῖος γενοῖς,
 Ἡμῶν χάρα· χ' ὥπότη' εὖ παρῶναι πόλιν,
 Ἐχαιρε· λυπρῶς δ' ἔφερον, εἴ τι δυστυχῆ· 900
 Πολλὰς δ' ἐργασίας, καὶ πὸν θηλειῶν ὄσας,
 Ἐχων, ἐφρέσεν μηδὲν ἑξαμαρτάνειν.
 Τυδέως δ' ἔπαινον ἐν βραχέϊ θήσω μέγαν·
 Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν αἰσίδι.
 Δεινὸς σοφιστὴς, πολλὰ τ' ἐξάρεϊν σοφαί. 905
 Γνώμῃ δ' ἀδελφοῦ Μελεάγρου λελειμμένον,
 Ἴσον ἄρεσιν ὄνομα ἀλλὰ τέχνης δορὸς,
 Εὐρὼν ἀκρεῖν μουσικῶν ἐν αἰσίδι,

Φιλέπμον ἦθος, πλῆστον φρόνημα δὲ
 Ἐν τοῖσιν ἔργοις, ὡς τοῖς λόγοις, ἴσων.
 Ἐκ τῶνδε μὴ θαύμαζε τῶν ἐξημερῶν,
 Θησὺς, πρὸς πύργου τέσδε πολέμου θάνατον.
 Τὸ γὰρ τραφέναι μὴ χαλῶς, αἰδῶ φέρει.
 Αἰχμῶν ὃ πύραθ' αἰσκήσεις αἰνῆς,
 Κακὸς γυῖός τις τις· ὃ δὲ εὐδυσχέρεια
 Διδακτὸς, εἴη· καὶ βρέφῳ διδασκείται
 Λέγειν ἀκρίβειαν ὅτι μάθουσι οἱ ἐχθροί.
 Ἄ δ' αἶν μάθω τις, ταῦτα σὺ ζῆσθαι φίλῃ
 Πρὸς γῆρας οὐπω παῖδας εὖ παιδύεσθαι.

910

915

Σύστημα.

Χο. Ἰὼ τέκνον, δυστυχῇ σ' ἔτρεφον,
 Ἐφερον ὑφ' ἥπατος,
 Πόνους ἐνεγκῖς· ἐν αἰδῶσι
 Καὶ νῦν Ἀδίας τ' ἐμὸν
 Ἐχθρὸν μόχθον αἰθλίας·
 Ἐγὼ δ' ὅ γρηγοροῦν οἶκ' ἔχω,
 Τεκοῦσα πάλαινα παῖδα.

920

925

I A M B O I.

Ἀδ. Καὶ μὴν τ' Οἰκλέης γε γενναῖον τόπον
 Θεοὶ, ζῶντ' ἀναρπύσαντες εἰς μυχὸς χθονὸς
 Αὐτοῖς πεδρήπταις, εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς.
 Τὸν Οἰδῖπου τε παῖδα, Πολυμνίκην λέγεις.
 Ἡμεῖς ἐπαινέσαντες οὐ ψευδίζομεν ἄν.

930

Ξένος

- Ξένος γὰρ ἦν μοι, πρὶν, λιπὼν Κἀδμου πόλιν,
 Φυγῇ πρὸς Ἀεΐον ἀβαλέν αὐθαίρετος.
 Ἀλλ' οἶδ' ὃ δρᾶσαι βέλομαι τέτων πέρι;
 Θη. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν, σοῖσι πείθεαι λόγοις. 935
 Ἀδ. Τὸν μὲν Διὸς πωγέηντα Κασπινάα ποδὶ — 937
 Θη. Ἥ χωρεῖς, ἱερὸν ὡς νεκρὸν, γὰρ ψαυ γέλει;
 Ἀδ. Ναί· οὐδ' ἐγὼ γ' ἄλλας πάντας ἐν μιᾷ πυρᾷ.
 Θη. Πῦ δ' ἦτα θήσεις μῆμα τέδε χωρεῖσας;
 Ἀδ. Αὐτῷ, σὺ οἰκτρὸς τέσδε συμπίξας τάφον. 940
 Θη. Αὐτὸς μὲν ἤδη δμωσὶν αἰ μέλοι πόνῳ,
 Ἡμῖν δέ γ' οἶδε· σείχεται δ' ἄχθῃ νεκρῶν.
 Ἀδ. Ἴτ', ὦ τίλαιναί μοι τέρες, τέκνων πέλας.
 Θη. Ἦκισ', Ἀδρασε, τέτο πρὸς φορον λείεις.
 Ἀδ. Πῶς; τὰς τεκούσας ἐ χειρὶν ψάυσαι τέκνων; 945
 Θη. Ὀλλοιὼντ' ἰδοῦσαι τέσδ' αἰν' ἡλαιομαρμύρας.
 Πικραὶ γὰρ ὄψεις χ' ἅμα τῷ τέλει νεκρῶν
 Τί δ' ἦτα λύπῃσι ταῖσδε προσθεῖναι θέλεις;
 Ἀδ. Νικᾶς· μῦθεν χρὴ τλημόνων; λέγῃ γὰρ εὖ 950
 Θησεύς· ὅταν ὃ τέσδε προσθεῖναι ποδῶν
 Ὅσα προστάξῃ. Ὡς πελαγίποροι βροτοί,
 Τί κτᾶδε λείχας, καὶ χερσὶ ἀλλήλων φόνους
 Τίθεατε; πάντας δ'· ὅλα, λήξαντες πόνοι,
 Ἀσπὶ φυλάσσει, ἥσυχαι μὲν ἡσυχῶν.
 Συμκρὶν τὸ χρῆμα ἔβας· τέτοι' ὃ χρὴ 955
 Ὡς ῥᾶστα, καὶ μὴ σὺν πόνοις, διακτερεῖν.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στρεφή.

- Χο. 1 Οὐκέτ' εὐτεκνέω, οὐκέτ' εὐπαις,
 2 Οὐδ' εὐτυχίας μέτεσθ' μοι
 3 Κερετόκοις ἐν Ἀργείοις
 4 Οὐδ' Ἀρτεμις λοχία 960
 5 Πεσοφθέγγασθ' αἰ τὰς αἰτέκνας.
 6 Δυσσίαν δ' ὁ βίω.
 7 Πλακτὰ δ' ὥσπερ νεφέλα,
 8 Πινυμένατων ὑπὸ δυσχεύουσιν αἴετα.

Ἀντιστρεφή.

- 1 Ἐπταὶ ματέρες ἐπταὶ κόρες 965
 2 Ἐξάμυθ' αἱ παλαίπυροι
 3 Κλενοτάτες ἐν Ἀργείοις
 4 Καὶ νῦν ἄπαις, ἄτεκναι,
 5 Γηράσκω δυσπρόσιτοι,
 6 Οὐτ' ἐν τοῖς φθιμύοις 970
 7 Οὐτ' ἐν ζῶσι ἀειθμουμένη,
 8 Χωρεῖς δὴ πνα τῶνδ' ἴχουσι μοῖραν.

Ἐπώδης.

- 1 Ὑπολειμμένα μοι δαίκρυα
 2 Μελέα, παῖδες ἐν οἴκοις
 3 Κεῖται μνήματα, πένθιμοι 975
 4 Κυραῖ,

- 4 Κυραὶ, καὶ σέφθουσι κόμας,
 5 Λοῖβαι νεκῶν φθιμένων
 6 Ἀοιδαί, τὰς χερσοκόμας
 7 Ἀπόλλων ἐκ ἐνδύχεται
 8 Γόοισι δ' ὀξυρρομένα,
 9 Δάκρυσι νοτὲρὸν αἰὲ πέπλων
 10 Πρὸς σέρνῃ πλῦχα τέγγω.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- Καὶ μὲν θαλάμας τάσδ' ἴσους δὴ
 Καπνίως ἤδη, τύμβοι δ' ἴσθον,
 Μεγάδραν τ' ἐκτὸς
 Θησέος ἀναθήματα νεκρῆς,
 Κλεονίῃ τ' ἄλσος ἔχουσα φθιμένη
 Τυδεῖ κεραυνῷ πέλας Εὐαδνίῳ,
 Ἦν Ἰφικὴ ἀναξ παῖδα φυτεύει.
 Τί ποτ' αἰθερίαν ἴστωι πύργου,
 Ἦ πῶνδε δόμων ὑπερακείζῃ
 Τίνδ' ἐμβαίνουσι κέλαιον;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στρεφῆ.

- Εὐά. 1 Τί φέγῃ, τί ν' αἶγλαν
 2 Ἐδφράετο τάλας;
 3 Σειλάνα περ κατ' αἰθέρα
 4 Λαμπάδ', ἵν' ὠκυθόῃ σύμφαι

Ἰππεύουσι

100 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

- 5 Ἰππεύουσι δι' ὀρφναίους,
 6 Ἡνίκα γάμων
 7 Τῶν ἐμῶν πόλις Ἀργεῖς
 8 Ἀοιδὰς εὐδαιμονίας 1000
 9 Ἐπύργωσέ, ἢ γαμέτα
 10 Χαλκοτευχῆς τε Κασπαίης;
 11 Προσέδω δρομαῖς ἔξ ἐμῶν
 12 Οἴκων ἐκβαλχυσμένα,
 13 Πυρρὸς φῶς κατέξυσσά, τάφον τε 1005
 14 Βατύσασα τὸν
 15 Αὐτὸν, εἰς αἶδαν κατὰλύσας ἔμμοχθον
 16 Βίον, αἰώνος τε πόνους
 17 Ἥδους γάρ τοι θάνατος
 18 Σωθνήσκειν θνήσκουσι φίλοις, 1010
 19 Εἰ δαίμων τάδε δὴ κρείσσει.
 Χο. Καὶ μὲν ὄρεας πύλων, ἧς ἐφύσκηται πύλας,
 Πυρρὸν, Διὸς θησαυρὸν; ἐκδ' ἐνέστι σὸς
 Πόσις, δαμαδὲς λαμπρὰν κεραυνίους.

Ἀντιφροφή.

- Εὐά. 1 Ὅρω δὴ τελευτῶν 1015
 2 Ἦν ἔσταχα· τύχα δέ μοι
 3 Ζευάπιδ' ποδός· ἀλλὰ τῆς
 4 Εὐκλείας χάρις, ἵν'
 5 Ἐνθεν ὀρεμάσω,
 6 Τᾶσδ' ἀπὸ πέτραις 1020
 7 Πηδύσασα πυρρὸς ἔσω,
 8 Σῶμα

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΚΕΤΙΔΕΣ. 101

- 8 Σῶμαί τ' αἶδομαι φλοῖμα
 9 Πόσι συμμείξαται φίλον,
 10 Χρωτὰ χρωτὶ πέλας θεμύρα,
 11 Περσεφονείας ὕψω θαλάμους, 1025
 12 Σὲ τ' ἰθὺν οὐ ποτ' ἐμᾶ
 13 Προδύσαι ψυχᾶ κ' ἔγας.
 14 Ἴτω φῶς, γαίμοι τε.
 15 Εἴ γε τινες εἴναι δικάων ὑμνυαίων
 16 Ἐν Ἀργὶ φανῶσι τέκνοισιν 1030
 17 Ὅσος δ' εὐναῖος γαμέσθαι
 18 Σιωπηθεὶς αὖραις ἀδύλοισ,
 19 Γενναίας ἀλόχῃ ψυχᾶς.

I A M B O I.

- Χο. Καὶ μὴν ὅλ' αὐτὸς σὸς πατὴρ βαίνει πέλας
 Γεραῖος Ἴφικ, εἰς νεωτέρης λόγους, 1035
 Οὐς ἔχεται δὲ πρὸς αὐτὸν ἀλγίστ' κλύων.
 Ἴφ. ὦ δυσάλανα, δυσάλας δ' ἐγὼ γέρον
 Ἦκω, διπλοῦν πένθος γε δαϊμόνων ἔχων
 Τὸν μὲ θανόντα παῖδα Καδμείων δοῦν
 Ἐτέοκλον εἰς πλὴν πατρίδα ναυοδλώσων νεκρὸν, 1040
 Ζητῶν τ' ἐμὴν παῖδ', ἥ δόμων ἐξώπιον
 Βέβηκε πνυθίσασα, Καπανέως δαίμαρ,
 Θανεῖν ἐρώσα σὺν πόσι χρόνον μὲ σῶν
 Τὸν πρὸς ἐφραρεῖν ἐν δόμοις ἐπεὶ δ' ἐγὼ
 Φυλαχθεὶς ἀνῆκα τοῖς πρῆσιν ἡρακλῆς, 1045
 Βέβηκεν· ἀλλὰ τῇδε νῦν δοξάζομεν

Μάλισ' ἂν εἶ) φράζετ', ἢ καλῶτα.

Εὐά. Τί πάσδ' ἐρωτᾷς; ἥδ' ἐγὼ πύθου ἐπὶ

Ὅρις πρὸς ὡσεὶ, Καπυαίος ὑπὸ πυρρῆς,

Δύστηνον αἰώρημα κουφίζου, πάτερ.

1050

Ἰφ. Τέκνον, τίς αὖρα; τίς σάλας; τίος χάριν

Δόμον γ' ὑπερβάσ' ἤλθες εἰς πύλιν χεύου;

Εὐά. Ὅρμιλ' ἄβοις ἂν τ' ἐμὲ βαλόμεναι

Κλύων ἀκούσαι εἰ σέ γε βάλωται, πάτερ.

Ἰφ. Τί δ'; ἢ δίχαιον πατάσθαι τ' οὐκ εἰδέναι;

1055

Εὐά. Κεῖνός ἂν εἴης ἢ σοφὸς γυναικὸς ἡμῆς.

Ἰφ. Σκαδῇ ᾗ τῇδε ἔχεται γυναικὶς ἄνθρωπος;

Εὐά. Θέλῃ πὶ κλεινὸν ἔτος ὁ σῦλος, πάτερ.

Ἰφ. Ὡς ἐκ ἐπ' ἀνδρὶ πενθίμῳ πρὶν σ' ὄρεαν.

Εὐά. Εἰς γὰρ π' ὡρᾶγμα νεσχμὸν ἐπιδάσμεθα.

1060

Ἰφ. Καί περ τιμήσθαι ἔπειτα φαίνεται πίδας;

Εὐά. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ χαλκῶντος ἔρχεται.

Ἰφ. Νικῶσαι νίκῃ πῶς; μετὰ δὲ χεῖρ' αἴψα.

Εὐά. Πάσαι γυναῖκες, αἷς δίδουσαι ἴσθαι.

Ἰφ. Ἐργοῖς Ἀθάνας, ἢ φραγὸν εὐελπίαι;

1065

Εὐά. Ἀρετῇ πῶς γὰρ σπυδαίουσι μέσσηται.

Ἰφ. Τί φῆς; εἰ πῶς αἰνέματα σπυδαίουσι σπυδαίου;

Εὐά. Αἰῶτα θανόντος Καπυαίου εἰμὶ εἰς πυρρῆς.

Ἰφ. ὦ θύγατερ, ἢ μὴ μῦθον εἶπὶ πολλὰς ἔρεις.

Εὐά. Τὺτ' αὐτὸ χεῖρ' αἰνέσαι Ἀργείας μετὰ.

1070

Ἰφ. Ἀλλ' οὐδὲ τί σὺ πείσασθαι ὀρώσῃ τίς;

Εὐά. Ὅμοιον ἢ γὰρ μὴ κίχης με ἰλὸν χεῖρ.

Καὶ δὴ πρῆται σῆμα, οὐ μὲν ἔστι φῆλον.

Ἡμῶν

- Ἡμῖν δ', ἔπε' συμπροσφύσας ποσὶ
 Χο. Ἰὼ, γυνὴ, δαῖτον ἔσται δειπνάσιον. 1075
- Ἰφ. Ἀπολόμην δίσπῃ, Ἀργείων πόρῃ.
 Χο. Ἐ, εἴ γέ τι καὶ παῖδ' αἰσῶν,
 Τὸ πάντολμα ἔσται ἐφ' αὐτὰς.
 Ἰφ. Οὐκ ἂν πν' αἴσῃται ἄλλοι αἰσῶντες.
 Χο. Ἰὼ τάλας μετὰ τῆς 1080
 Τύχας Οἰδιπόδα, γέρον,
 Μέρῃ, καὶ σὺ, πόλιν ἐμὰν τῶν.
 Ἰφ. Οἶμοι τί δὴ βροῦνται ἐν ἑσπέρῃ;
 Νέες δις εἴ, καὶ γέροντες αὖ πόλιν;
 Ἀλλ' ἐν δόμοις καὶ ἐν πύλαις καὶ ἐν ἑσπέρῃ 1085
 Γνώμασι καὶ ὑπὸ τῶν πόλεων,
 Αἰῶνα δ' ἐκ ἑσπέρῃ καὶ ἐκ ἑσπέρῃ
 Δις ἔτι γέροντες, αἵτις δειπνῶσιν,
 Διπλῆ βίαν λαχόντες, ἐξωρούμεν αἶν.
 Ἐγὼ γὰρ, ἄλλως εἰσέρων τεχνεργείοις, 1090
 Παῖδων τ' ἐργασίας, πότῃ τ' ἀπολλύμεν
 Εἰ δ' αἵ τίς ἦλθον, καὶ ἐπευράδι τέκνων,
 Οἷον σέρεα πατέρα γένε' τέκνων,
 Οὐκ ἂν ποτ' εἰς τὸδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν 1095
 Ὅστις φυτεύσας, καὶ νεανίαν τέκων
 Ἄριστον, ἔπειτα τῶνδε νῦν σέρεσκαται.
 Εἰεν τί δὴ καὶ τὴν παλαιότητα με δεῖν;
 Στείχων πρὸς οἴκοις; κατ' ἐρημίαν ἰδὼν
 Πολλῶν μελάρων, λυγρὸν τ' ἐμὰ βίον;
 Ἥ πρὸς μέλαθρα τῶνδε Καπανέως μόλῳ;
 Ἥδιστον πρὶν γε δὴ ποτ' ἐμὸν παῖς ἦν μοι, 1100
 Ἀλλ'

Ἀλλ' οὐκέτ' ὅστις, ἢ γ' ἐμὴν γενεάδα
 Προσῆγ' αἰεὶ σῶματι, καὶ χάρα τόδε
 Κατέχευε χερσὶ πατρὶ δὲ σὺδ' ἦδ' ἴδιον
 Γέροντι θυγατρὸς δ' ὁσίων ὃ μείζονες
 Ψυχῇ, γλυκεῖαι δὲ ἥσασιν εἰς θωπύματα.
 Οὐχ ὡς τάχιστα δῆτά μ' ἄξ' εἰς δόμοις,
 Σκότῳ δ' ὀδῶσ' ἐνθ', ἀσπίταις ἐμὸν
 Δέμας γεραίον σιωπακείας, λαοφθέρῳ;
 Τί μ' ὠφελήσεται παῖδες ὅσων διγυῖ;
 Ὡς δυαπάλαιον γῆρας, ὡς μισῶ σ' ἔχων
 Μισῶ δ' ὅσοι χρεῖζουσιν ἐκτείνω βίον,
 Νώτοισι, καὶ σφραγμαῖσι, καὶ μαντεύμασιν
 Παρεκτρέποντες ὀχέον, ὥς μὴ θανέω
 Οὐς χερσὶν ἐπειδὴν μηδὲν ὠφέλουν πόλιν,
 Θανόντας ἔρρειν, καὶ κποδῶν εἰ νέοις.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἡμ. Ἰώ.
 Τάδε δὴ παίδων, καὶ δὴ φθιμένων,
 Ὅσα φέρε' ἄλγεα, ἀμφίπολοι,
 Γεραίᾳ ἀμύνεας (ὃ γ' ἐνεστὶ
 Ῥώμῃ παίδων ὑπὸ πένθους)
 Πολλοὺ δ' ὅχρονος σῶζεις μέτα δὴ,
 Καταλειδομένας τ' ἄλγεσι πολλοῖς.
 Τί γ' ἂν μείζον τῶν ἐπὶ θνατοῖς
 Πάθῃς ὁξέρεας,
 Ἢ τέκνα θανόντ' ἐσιδέσθαι;

ΑΝΤΙΣΤΡΟ-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Σπρσφὴ α'.

- Παῖς. 1 Φέρω, φέρω,
 2 Τάλαινα μάτερ, ἐκ πυρὸς πατρὸς μέλη,
 3 Βάρεθ' ἤ ἐκ ἀδελφῆς ἀλγέων ὕπερ,
 4 Ἐν δ' ὀλίγῳ τὰ μὲν πάντα σωθῆναι.
 1130
 Ἡμ. 5 Ἰὼ, ἰὼ.
 6 Παῖ δαίρυα φέρεαι φίλα
 7 Ματρὶ τ' ὀλωλότων,
 8 Σποδὸν τε πλῆθ' ὀλίγον ἀντὶ σωματίων
 9 Εὐδοκίμων δὴ ποτ' ἐν Μυκλήναις;
 1135

Ἀντιστροφὴ α'.

- Παῖς. 1 Παπαί, παπαί.
 2 Ἐγὼ δ', ἔρημος ἀθλίου πατρὸς τάλας,
 3 Ἐρημον οἶκον ὀφθαλμῶσιν λαβὼν,
 4 Οὐ πατρὸς ἐν χερσὶ τ' ἐκόντ' ἔσται.
 1140
 Ἡμ. 5 Ἰὼ, ἰὼ.
 6 Ποῦ τ' ἔστι πόντος ἐμῶν τέκνων;
 7 Ποῦ νυχευμάτων χάρις;
 8 Τροφαί τε ματρὸς, αὐπνία τ' ὀμμάτων τέλη,
 9 Καὶ φίλια προσβολαὶ προσώπων;

Σπρσφὴ β'.

- Παῖς. 1 Βεβαῶν, ὅκ' ἔτ' εἰσί σοι, μάτερ, τέκνα.
 2 Βεβαῶν, αἰδῆς ἔχει νιν ἤδη,
 1145
 Vol. II. D d 3 Πυρὸς

- 3 Πυρὸς τετακότας ἀποδῶ,
- 4 Ποτανοὶ δ' ἤπυσαν τ' αἶδαν.
- 5 Πάτερ, σὺ μὲ τ' σὼν κλύεις τέκνων λόγους,
- 6 Ἄρ' ἀσπιδούχος ἐπὶ πότ' ἀντιπύσσω;
- 7 Σὸν φόνον; Ἄδ'. Εἰ γὰρ γένοιτο, τέκνον,

1150

Ἀντιπύσσω β.

- 1 Ὅταν θεοὺς θέλονται ἔλθοι μοι δίχα
- 2 Πατρῷον οὐπω χαλὸν τόδ' εὖδῃ.
- Παῖς. 3 Αἰ, αἶ, γόων ἄλκις τύχαις,
- 4 Ἄλκις ἀλγέων πάρεσί μοι.
- 5 Σπίασω· ποῦ με δέχεται γαῖον;
- 6 Χαλκίοισι ὅπλοις Δαυαῖδων στρατηγῶν,
- 7 Τῷ φθιμῷ πατρὸς ἐκδιχασταί;

1155

Σπίασω γ.

- 1 Ἐτ' εἰσεῖναι σε, πάτερ, ἐπ' ὀμμάτων δοκῶ,
- 2 Φίλον φίλημα πᾶσι γένει πέντα σόν·
- 3 Λόγων δ' ἀδρακέλδυσμα σὼν
- 4 Ἄετι φερόμενον οἴχεται.
- 5 Δυοῖν δ' ἄχῃ, ματέρει τ' ἐλίπες,
- 6 Σέ τ' οὐ ποτ' ἄλγῃ πατρῷα λείψῃ.

1160

Ἀντιπύσσω γ.

- Ἰφ. 1 Ἐχω τοσόνδε βάρος, ὅσον μὲ ἀπώλεται·
- 2 Φέρ', ἀμφὶ μαστὸν ὑποβάλλω ἀποδόν·
- Παῖς. 3 Ἐκλαυσά, τόδε κλύων ἔπῃ·

1165

4 Στυγιάταιον·

- 4 Στυγνότατον ἔθιγέ μου φρενῶν.
 Χο. 5 ὦ τέκνον, ἔβας· ἐκέπ' φίλον
 6 Φίλον ἀγαλμ' ὄψομαι σε ματρός. 1170

I A M B O I.

- Θη. Ἄδρασε, ἔ γυναικες Ἀργεῖαι γῆϑ',
 Ὄρετε παῖδας τέσθ' ἔχοντας ἐν χερσὶν
 Πατέρων αἰέσων σώμαθ', ὣν ἀνελόμην;
 Τύτοις ἐγώ σε καὶ πόλις δωρέμεθα.
 Ὑμᾶς δ' πῶδε χερὶ χάριν μεμετημένους 1175
 Σώζειν ὀρώμετας, ὣν ἐκύρσασθ' ἔξ' ἐμοῦ.
 Πᾶσιν δ' ὑπέειπον τῶδε σὺν αὐτῷ λόγῳ,
 Τιμᾶν πόλιν τιμᾶν, ἐπὶ τέκνων αἰεὶ τέκνοις
 Μνήμην πρᾶξιέλλοντες, ὣν ἐκύρσασθε.
 Ζεὺς δὲ ξυμίστης, οἳ τ' ἐν ἔργῳ θεοὶ, 1180
 Οἷον ὑφ' ἡμῶν σέχεται ἤξιωμένοι.

- Ἀδ. Θησὺ, ξυνίσταμεν πάνθ', ὅσ' Ἀργείων χθόνα
 Δέδραχας, ἑσθλὰ, δεομένῳ εὐεργετῶν,
 Χάριν τ' ἀγῆρων ἔχομεν· γενναῖα γὰρ
 Παδόντες, ὑμᾶς ἀντιδρῶν ὀφείλομεν. 1185

Θη. Τί δή ποθ' ὑμῖν ἄλλ' ὑπευξησάμην με χερὶ;

Ἀδ. Χαῖρ'· ἀξιῶ γὰρ καὶ σὺ, ἔ πόλις σέθεν.

Θη. Ἐσαυ τάθ'· ἀλλὰ ἔ σὺ τῶν αὐτῶν τύχης.

- Ἀθ. Ἀκουε, Θησὺ, τίσοδ', Ἀθηναίης λόγῳ,
 Ἄ χερὶ σε δεξιῶν, ὀρώμετα δ' ἀφελῶν τὰδε. 1190
 Μὴ δῶς τάθ' ὅσα ποῖσθ' ἐς Ἀργεῖαν χθόνα
 Παισὶν κομίζων, ῥαδίως οὕτω μεθεῖς.

Ἀλλ'

Ἄλλ' ἀντὶ τῶ σὺν ἐ πόλει μοχθημάτων,
 Πρῶτον λάβ' ὄρκον· τόνδε δ' ὀμνύωαι χερσὶν
 Ἄδρασον ἔτ', κύριον τύραννος ὦν, 1195
 Πάσης ὑπὸ γῆς Δαναϊδῶν ὀρκωμοτῶ.
 Ὁ δ' ὄρκος ἔστω, μή ποτ' Ἀργείας χθόνα
 Εἰς τλήδ' ἐποίσεν πολέμοιον παντευχίαν,
 Ἄλλων τ' ἰόντων ἐμποδῶν θῆσεν δόρυ.
 Ἦν δ' ὄρκον ἐκλιπόντες ἔλθωσιν πόλιν, 1200
 Κακῶς ὀλέσθ' ὡς ὅστις Ἀργείων χθόνα.
 Ἐν ᾧ ὃ τέμνειν χερὶ σφάγια σ', ἀκούε με.
 Ἔσι τρίπυς σοι χαλκόποις ἔστω δόμων,
 Ὀν, Ἰλίσ ποτ' ἐξέκασσας βαῖθρα,
 Σπουδὴν ἐπ' ἄλλῳ Ἡρακλῆς ἐρμώμεν, 1205
 Στήσιν γ' ἐφείτο Πυθικῶν ὡς ἐχάρα.
 Ἐν τῷδε, λαίμοις τρεῖς τριῶν μύλων τεμῶν,
 Ἐγράψον ὄρκας τρίποδος ἐν κοίλῃ κύτῃ.
 Κάπειτα σώζειν θεῶ δὲ, ᾧ Δελφῶν μέλη,
 Μνημεῖά θ' ὄρκων, μαρτύρημά θ' Ἑλλάδι. 1210
 Ἦ, δ' ἂν διοίξης σφάγια, ἢ τρώσης φόνον,
 Ὁξύτομον μάχαιραν ἐς γαίης μυχοῦς
 Κρύψον, ἥδ' αὐτὰς ἐπὶ αὐτοχτοῖς νεκρῶν.
 Φόβον γὰρ αὐτοῖς, ἢ ποτ' ἔλθωσιν πόλιν,
 Δειχθεῖσα θῆσι, ἐ κακὸν νόστον πάλιν. 1215
 Δράσας ὃ ταῦτα, πέμπε γῆς ἔξω νεκροῦς.
 Τεμνὴν δ', ἴν' αὐτῶν σῶμα θ' ἀγνιδῇ πνεῖ,
 Μέγες παρ' αὐτῶν τεύχον Ἰαθμίας θεοῦ.
 Σοὶ μὲν τὰδ' εἶπον παῖς δ' Ἀργείων λέγω,

Πορθύσεθ'.

Πορθήσει' ἰδόντες Ἰσμήνου πόλιν, 1220

Πατέρων θανόντων ἐνδικάζοντες φόον·
 Σύ τ' ἀντὶ πατρὸς, Αἰγιάλῃ, στρατιάτης
 Νέε' ἡγεσάς, παῖς τ', ἀπ' Αἰτωλῶν μολών,
 Τυδέως, ὃν ὠνόμαζε Διομήδην πατὴρ.

Ἀλλ' ἔφθασεν ἤδη συσκιάζοντας γένυν, 1225

Καὶ χαλκοπληθὺ Δαναϊδῶν ὀρμῶν στρατὸν,
 Ἐπὶ ἄστυ πύργωμα Καδμείων ἐπὶ.

Πικρὸν γὰρ αὐτοῖς ἦξετ', ἐκτεδραμυῖοι
 Σκύμνοι λεόντων, πόλε' ἐκπορθέτορες. 1230

Καὶ ἔστι ἄλλως ἐπίγονοι δ' αὖτ' Ἑλλάδα
 Κληθέντες, ὧδ' ὑσέροισι θύσσετε.

Τοῖον στρατόμα σὺν θεῷ πορεύσσετε.

Θη. Δέσποιν' Ἀθάνα, πείσομαι λόγοισι σοῖς,
 Σὺ γάρ μ' ἀνορθοῖς, ὥστε μὴ ἔα μαρτάνειν.
 Καὶ τόνδ' ἐν ὄρεσιν ἑλίσσομαι μόνον σύ με 1235
 Εἰς ὄρεθ' ἵκη' σὲ γὰρ εὐμνῆς πόλις
 Οὔσης, πολυπὸν ἀσφαλῶς οἰκήσομεν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Στείχωμεν, Ἀδραδ'· ὄρεα δῶμεν
 Τῷδ' ἀνδρὶ, πόλιν τ'· ἀξία δ' ἡμῖν
 Περμενοχθήσῃ σέβει. 1240

Εὐριπίδου Ἰκετίδων τέλος.

ΕΥΡΗΜΙΑΔΟΥ ΚΡΕΤΙΔΗΣ 100

1991

[Faint handwriting]

1913

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY

ΣΥΝΟΛΟΝ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝΩΝ

ICR 6-10-1991

MUSEUM

BRITAIN

ENCLOSURE

1735

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

XX

EURIPIDIS

SUPPLICES.

XX

D R A M A T I S

P E R S O N Æ.

ÆTHRA.

CHORUS.

THESEUS.

ADRASTUS.

PRÆCO.

NUNCIUS.

EUADNE.

IPHIS.

MINERVA.

PUER.

Prologum autem agit ÆTHRA.

E U R I P I D I S

S U P P L I C E S.

I A M B L

Æth. O Ceres tutelar dea Eleusinis terræ
 Hujus, et sacerdotes, qui tenetis templa Deæ,
 Ut ego sim beata *præcor*, et Theseus filius meus,
 Et civitas Atheniensis, et terra Pitthei:
 In quâ me educatam opulentis in ædibus 5
 Æthram pater dat Pandionis filio
 Ægea uxorem, Apollinis oraculis *admonitus*.
 Iſtas enim intuens, hæc sum præcata,
 Anus, quæ relictis sedibus Argivæ terræ,
 Supplici cum oleæ-ramo advolvuntur meis genu-
 bus, 10
 Cladem passæ gravem: nam ad portas
 Cadmi, mortuis septem liberis generosis,
 Orbæ sunt, quos quondam Argivorum rex
 Adrastus duxit, Oedipi hæreditatis
 Partem volens acquirere exuli Polynici 15
 Genero: sed cadavera interfectorum in prælio
 Iſtorum matres sepelire volunt in terrâ;
 Prohibent verò qui rerum potiuntur, nec asportandi
 facultatem
 Dare volunt, contemnentes jura Deorum.
 Commune verò impedimentum ferens negotii mei
 Adrastus iste, rigans oculos lachrymis,
 Jacet, exercitumque et infelicissimam
 Gemens expeditionem, quam domo emisit.
 Qui me hortatur, ut filio meo persuadeam præ-
 cibus,
 Ut cadaverum recuperator, aut persuadendo, aut
 hastæ 25
 Robore fiat, et autor sepulturæ,
 Soli meo filio imponens hoc opus,
 Et civitati Atheniensi. Sed vice terræ
 Ante arationem sacrifico, egressa ex ædibus meis
 Ad hoc templum, ubi primum apparuit 30
 Horrens super terram hanc frugifera spica.
 Aſtricta autem vinculo non vincienti frondis sacræ,
 Maneo ad castos focos duarum Dearum,
 Proſerpinæ, et Cereris, miserans quidem
 Canas iſtas matres orbatas liberis, 35

VOL. IV.

Venerânſque sacros ramos lanâ velatos. Abiit au-
 tem mihi
 Ad urbem præco, Theseum huc vocaturus,
 Ut aut auferat miseriam harum terræ,
 Aut iſtam neceſſitatem supplicum solvat, erga deos
 Rem aliquam piam faciens. Omnia enim per
 masculos 40
 Mulieribus convenit agere, quæ sunt prudentes.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Cbo. Supplico tibi anus,
 Ex anili ore,
 Ad genua procidens tua,
 Ut redimas mihi numerum extinctorum 45
 Juvenum, qui relinquunt artus,
 Morte solvente membra
 Feris montanis escam:

Antistrophe 1.

Intuens quidem miserabiles oculorum
 Lachrymas circa palpebras, 50
 Rugofas verò carniū canarum
 Lacerationes manuum *vi factas*: quid enim faciam,
 quæ
 Mortuos filios meos neque domi
 Curavi, neque sepulchrorum
 Tumulos terræ video? 55

Strophe 2.

Peperisti tu quoque quondam, ô veneranda, filium,
 Faciens gratum thalamum tuo marito:
 Impertias mihi nunc de tuâ mente,

K k

Impertias

Impertias verò quantum doleo misera
De mortuis, quos peperì: persua- 60
de verò tuum, cui sumus supplices, ut veniat,
Filium, ad Ismenum, ut in meâ manu ponat
Juvenilium cadaverum corpora, terreum onus.

Antistrophe 2.

Parùm sanctè, sed compulsâ à necessitate ad genua
acci-
dens, petitura venio ad recipientes-ignem deorum
Aras: habemus autem justam causam; et tibi
Adest quædam facultas, ut felicitate tui filii
Auferas infelicitatem meam.
Miseranda verò mala quia patior, supplex oro
Infelix ego tuum mihi filium ut in manu ponat,
Ut amplectar misera membra mortua mei filii.

Strophe 3.

1 Certamen hoc aliud venit; luctum luctibus
2 Succedentem resonat ministrorum manus.
3 Ite, ô concentores, malis,
4 Ite, ô consortes doloris nostri, 75
5 Chorum, quem Pluto colit.
6 Per genas unguem candidum mittentes
7 Cruentate, corpûsque sanguinolentum:
8 Hic enim honor mortuis tribuitur à vivis.

Antistrophe 3.

1 Educit me hæc insatiabilis voluptas luctuum 80
2 Ærumnosa, ut ex celsâ rupe
3 Humida fluens gutta,
4 Nullum unquam finem faciens luctuum.
5 Nam propter mortuos filios
6 Vehemens quidam in mulieribus 85
7 Ad luctus insitus est affectus: heu, heu!
8 Utinam mortua horum dolorum obliviscar.

I A M B I.

The. Quorum luctum audiui, et pectorum sonitum,
Et lamentationes de mortuis, ex his templis
Sono exeunte? ut metu me suspensum reddit, 90
Nè mater, ad quam vado pedibus,
Quæ diu absuit ab ædibus, passa sit aliquid novi.
Eja, quid hoc rei est? video nova procemia ser-
monum,
Matrem autem in arâ sedentem,
Et peregrinas simul mulieres, unam notam 95
Habentes luctuum: nam ex venerandis
Oculis mittunt miserabiles lachrymas in terram:
Et rasuræ, ac vestitus non qualis esse debet in
sacris.
Quid hæc sunt, mater? tuum est indicare mihi,
Et meum audire: expecto enim aliquid novi. 100
Æth. O fili, istæ mulieres sunt matres filiorum,
Qui ad Cadmeas portas occubuerunt,
Septem ducum: et cum ramis supplicibus
Custodiunt me, ut vides, undique, fili.
The. Quis verò est iste gemens miserabiliter ad fores?
Æth. Adrastus, ut aiunt, Argivorum rex,

The. Hi verò pueri, qui sunt circa istum, an hujus sunt
filii?

Æth. Non, sed filii mortuorum, qui occubuerunt.

The. Cur verò ad nos venerunt supplici manu?

Æth. Scio: sed ad hos pertinet secuturus sermo, ô fili.

The. Te obvolutum penulis interrogo:

Dic, reposito capite, et omitte luctum:

Nihil enim efficis, linguâ non exponens.

Ad. O clare victoriis Attici soli rex,

Theseu, venio supplex tibi et urbi tuæ. 115

The. Quam rem venans, aut quo opus habens?

Ad. Scis quam perniciosam expeditionem feci?

The. Non enim tacite pertransisti Græciam.

Ad. Ibi peridi Argivorum proceres.

The. Talia miserum bellum facit. 120

Ad. Hos mortuos veni petiturus ab urbe.

The. Fretus præconibus Mercurii, ut sepelires mortuos?

Ad. Sed earum interfectores non sinunt me.

The. Quid verò dicunt, cum tu justa petas?

Ad. Quid? re bene gestâ nesciunt ferre fortunam. 125

The. Ergo venisti consulturus me, aut cujus gratiâ?

Ad. O Theseu, cupiens Te recuperare filios Argivo-
rum.

The. Ubi verò est nobis illud Argos? an frustra gloria-
batur?

Ad. Perimus: ad te igitur peccantes confugimus.

The. Utrum hoc tuo privato consilio sit, an totius
urbis? 130

Ad. Omnes Danaidæ te suppliciter orant, ut sepelias
mortuos.

The. Quare verò duxisti septem cohortes ad Thebas?

Ad. Duobus generis hoc præstans officium.

The. Cui verò Argivorum elocasti filias tuas?

Ad. Non cum nostrâ gente contraxi affinitatem domi.

The. An peregrinis dedisti Argivas puellas?

Ad. Tydeo, et Polynici Thebano.

The. Quodnam in desiderium hujus affinitatis veniens?

Ad. Obscura ænigmata Phœbi me induxerunt.

The. Quid verò dixit Apollo, sanciens puellis nuptias?

Ad. Ut darem meas filias apro, et leoni.

The. Quomodo verò tu explicasti oracula dei?

Ad. Cum venissent exules nocte ad meam portam.

The. Quis, et quis, dic: duos enim dixisti simul.

Ad. Tydeus et Polynices pugnaverunt inter se. 145

The. An his dedisti, ut feris, tuas filias?

Ad. Quoad pugnam duabus feris assimilans.

The. Quomodo verò venerunt relictis finibus patriæ?

Ad. Tydeus quidem fugiens cædem cognatam ex
patriâ.

The. Filius verò Oedipi quomodo venit relictis Thebis?

Ad. Propter diras patris, nè interficeret fratrem.

The. Prudens dixisti voluntarium hoc exilium.

Ad. Sed qui domi manebant, absentes injuriâ afficie-
bant.

The. Num frater ipsum fraudat patrimonio?

Ad. Hæc ulciscens veni, et sic perii. 155

The. Vatesne consulisti, et vidisti flammam hostiarum?

Ad. Heu mihi, urges me quâ parte egò maximè of-
fendi.

The. Non ivisti, ut videtur, faventibus diis.

Ad. Quid plus est, ivi invito Amphiarao.

The. Adeone leviter numen repudiasti? 160

Ad.

Ad. Juvenum enim virorum tumultus percellebat me.
Tbe. Audaciam sectatus es pro bono consilio.
Ad. Quod profecto jam multos perdidit duces.
 Sed, o fortissimum caput Græcorum,
 Rex Atheniensium, erubesco quidem 165
 Procidens humi, amplecti tuum genu manu,
 Canus vir, Rex, olim felix:
 Tamen necesse est cedere meæ calamitati.
 Serva mortuos meos, et miserans mea mala,
 Et has matres mortuorum filiorum, 170
 Quibus senectus cana ad orbitatem pervenit:
 Sustinuerunt autem venire huc, et peregrinum
 pedem
 Ponere, vix moventes senilia membra,
 Tanquam legatæ, non ad Cereis mysteria,
 Sed ut mortuos sepeliant; sic ut ipsas oportuit 175
 Eorum sepultas manibus iusta consequi.
 Sapiens autem est, divitem aspicere paupertatem:
 Pauperem verò respicere ad divites,
 Imitantem eos, ut et ipsum frugalitatis amor ca-
 piam:
 Et fortunatos miseranda respicere: 180
 Et Poëtam, si versus ipse pariat,
 Gaudentem parere: nisi enim ita sit affectus,
 Non poterit, si domi malis afficiatur,
 Delectare alios: haud enim æquitatem hoc habet.
 Fortasse verò dixeris: Pelopiâ terrâ omisâ 185
 Quomodo injungis istum laborem Atheniensibus?
 Ego, æquum est, ut hæc declarem.
 Sparta quidem sæva est et vafra moribus:
 Reliqua verò parva, et imbecillia: sed tua civitas
 Sola potest sustinere hunc laborem. 190
 Respicit enim miseranda, et juvenem
 Habet te rectorem bonum: cujus defectu urbes
 Multæ periērunt, indigentes duce.
Cho. Et ego eundem, quem hic, tibi sermonem dico,
 Theſeu? ut misericordiâ movearis mearum cala-
 mitatum. 195
Tbe. At tu annon errasti, sectatus orationem
 Talem? dixit enim quidam: quod mala
 Plura sint bonis apud homines:
 Ego verò contrariam his sententiam habeo,
 Plura bona quàm mala esse hominibus 200
 Nisi enim hoc esset, non essemus luce.
 Laudo autem eum, quisquis nobis vitam a confusâ,
 Et ferinâ Deorum discrevit.
 Primum quidem induens mentem, deinde verò
 nunciam
 Sermonis linguam dans, ut agnoscamus vocem,
 Et sepulturam frugum, et sepulturæ de cœlo
 Stillas humidæ, ut alantur, quæ nascuntur ex
 terrâ,
 Et recreent ventrem: præterea verò adversus hye-
 mem
 Munimenta et ad cœstum Dei Solis arcendum,
 Et maris navigationem, et commercia 210
 Haberemus inter nos, rerum, quibus indiget terra.
 Quæ autem sunt ignota et non clarè cognoscimus,
 Intuentes in ignem, et per fibras extorum,
 Vates prædicunt, et ex avibus.
 Nonne igitur superbi sumus, cùm Deus appara-
 tum vitæ 215

Dederit talem, quibus hæc non sufficiant?
 Sed animus noster plus posse quàm Deus
 Querit: factum autem mentibus habentes,
 Videremur esse sapientiores diis.
 Quo è numero tu quoque, videris esse non sapiens
 existens, 220
 Qui filias, oraculis Phœbi constrictus,
 Sic dedisti peregrinis, ut vaticinantibus diis.
 Miscens autem splendidam familiam tuam pollutæ,
 Vulnerasti domos: oportet enim neque corpora
 Injusta justis miscere justum, 225
 Et florentes domibus quoque comparare amicos.
 Deus enim, communes fortunas gubernans,
 Sontis calamitatibus perdidit,
 Qui insons est et nihil peccavit.
 Ducens autem omnes Argivos in expeditionem,
 Deinde oracula; vatibus edentibus, contemnens,
 Per vim neglectis diis, perdidisti civitatem,
 A juvenibus seductus. Qui honoribus-aucti
 Gaudent, et augent bella sine jure,
 Corruptentes cives, alius quidem ut fiat impe-
 rator, 235
 Alius verò ut contumeliosè se gerat, nactus poten-
 tiam:
 Alius verò quæstus gratiâ, non considerans
 An populus aliquid detrimenti accipiat, dum hæc
 patitur.
 Tres enim sunt partes civium: alii quidem divites,
 Et inutiles sunt, et semper plura expetunt: 240
 Alii verò pauperes, et indigentes victu,
 Vehementes, indulgentes livori
 Emittere malos aculeos in divites,
 Linguis malorum præsidum decepti.
 Trium verò partium illa, quæ est in medio, servat
 civitates, 245
 Disciplinam conservans, quam constituerit lex.
 Et deinde ego tibi auxiliator ero?
 Quid honesti dicens ad meos cives?
 Lætus abi: nec si non rectè deliberasti
 Ipse, ut nos cruciet fortuna, postula. 250
Cho. Malè fecit. In juvenibus autem hominibus hoc
 Peccabatur: veniam igitur huic dare decet.
Ad. Atqui ad te, ut ad Medicum horum, o Rex, ve-
 nimus:
 Non quidem judicem te eligentes meorum ma-
 lorum,
 Neque, si quid deprehendar non rectè fecisse, 255
 Istorum punitorem, et objurgatorem, o rex,
 Sed ut adjuver. Si autem non vis hæc facere,
 Necesse est me tuis decretis acquiescere. Quid enim
 agam?
 Sed, o anus, ite viridem herbam
 Relinquentes hic, frondium inversione 260
 Et Deos, et terram, et igniferam Deam
 Cererem facientes testes, et solis lumen,
 Quod nihil profuerunt nobis preces Deorum.
 Desunt nonnulla.
 Qui erat filius Pelopis, et nos ex terrâ Pelopiâ
 Possidemus eundem sanguinem paternum tecum.
 Quid agit? prodes hæc, et ejicies ex terrâ
 Has anus nihil consecutas eorum, quæ ipsas com-
 sequi decebat?
 Nequaquam.

Nequaquam. Habet enim refugium, fera quidem
petram,
Servus verò aras Deorum: civitas verò ad civi-
tatem
Fugit, jactata tempestatibus. Rerum enim huma-
narum 270
Nihil est perpetuò beatum.

HEXAMETRI.

Cho. Vade, ô misera, a sacro solo Proserpinæ,
Vade, et supplica genibus imponens manum,
Filiorum mortuorum recipere cadavera: ô me mi-
seram eorum,
Quos juvenes perdidisti sub moenibus Cadmeis. 275
Hei mihi, prehendite, afferte, mittite:
Extendite miseras manus seniles.
Per genam, ô charissime et præstantissime in
Græciâ
Precor, cadens ad tua
Genua, et manum, miseram 280
Miserere pro liberis me supplicem,
Velut erronem edentem lugubre carmen, mise-
rabile.
Et fili, ne insepultos in terra Cadmi ludibria fé-
rarum
Filiis in tuâ ætate videas, suppliciter oro,
Aspice lachrymas in meis palpebris, quæ ad tua
Genua hic cado, sepulturam liberis ut consequar.

I A M B I.

The. Mater, quid ploras, tenue pepulum super oculos
Tuos ponens? num miserabilem querelam
Harum audiens? nam me quoque permovit non-
nihil.
Attolle canum caput, ne lachrymas funde, 290
Assidens sanctis focis Cereris.
Æth. Heu, heu. *The.* Istorum mala non sunt tibi inge-
miscenda.
Æth. O misere mulieres. *The.* Non tu una es illarum.
Æth. Dicamne, fili, aliquid tibi, et urbi honestum?
The. Dic, quia multa sunt etiam à mulieribus sapienter
dicta. 295
Æth. Sed sermo, quem celo, ad verecundiam fert.
The. Turpe dixisti, bona celare Amicos.
Æth. Non sanè tacens, deinde reprehendam aliquando
Præsens silentium, quod turpiter sit tacitum:
Neque quod sit inutile, mulieres aliquid boni
dicere 300
Timens, amittam meum pulchrum consilium metu.
Ego verò te, ô fili, primum quidem deorum placita
Considerare jubeo, ne offendas his neglectis;
Nam in hoc solo offendes, alioqui rectè sentiens.
Præterea verò, si non oporteret injustè afflictorum
causâ 305
Audacem esse, omnino tacuissem:
Nunc verò et tibi hoc gloriam augebit,
Et mihi hortari te non affert metum, ô fili,
Ut viros violentos, et qui impediunt mortuos,
Ne sepulturæ debitam partem, et parentalia con-
sequantur, 310

Ad hanc officii necessitatem tu compellas manu,
Et qui totius Græciæ mores confundunt,
Compescas. Quod enim continet hominum urbes
Hoc est, quando quis leges servat accuratè.
Dicet verò aliquis, quod ob ignaviam manuum,
Cum liceret tibi gloriæ coronam urbi comparare,
Timens omiseris. Et suis quidem agrestis
Certamen attigisti, tolerans laborem inglorium.
Ubi verò in galeam intuentem, et in aciem hastæ
Oportebat laborare, sis inventus timidus. 320
Nequaquam meus existens, ô fili, hæc feceris.
Videsne, derisa tanquam imprudens
Ut in derisores suos torvum aspiciat
Tua patria? nam in laboribus crescit.
At ociosæ urbes obscurè agentes, 325
Obscurum quoque aspectum habent nimium ti-
mentes.
Non ibis mortuis, et miseris mulieribus,
O fili, opem laturus indigentibus?
Quia neque timeo tibi justâ de causâ profici-
scenti,
Et Cadmi populum vides jam fortunatum, 330
Alium aliâ ipsum adhuc jacturum
Confido: nam deus omnia solet retrò vertere.
Cho. O charissima mihi, et isti rectè dixisti hoc,
Et mihi, duplexque gaudium hoc est.
The. Mea quidem verba, mater, à me dicta 335
Rectè se habent adversus istum, et dixi
Sententiam, quibus peccarit consiliis.
Video autem et ipse hæc, quæ me mones,
Quod meis moribus non sit consentaneum,
Fugere pericula. Nam multis rebus honestè gestis,
Elegi hunc morem inter Græcos,
Ut semper essem punitor malorum:
Non igitur recusare possibile est mihi labores.
Quid enim de me dicent mortales infensi mihi,
Quando tu mater, et timens pro me, 345
Prima jubes me suscipere hunc laborem?
Vado ista facturus, et cadavera redimam,
Verbis persuasurus, sin minus, armorum vi:
Jam hoc erit, diis tantum non invidentibus.
Hæc autem et à totâ civitate decerni cupio, 350
Facultatem proponens, habebō populum magis æ-
quum.
Ego enim constitui ipsum in principatu,
Liberam faciens hanc urbem, habentem æquale jus
suffragii.
Assumpto autem Adraсто meorum verborum do-
cumento, 355
Ad multitudinem ipsorum ibo, et cum hæc ipsis
persuasero,
Ubi lectos Atheniensium juvenes collegero, huc
Veniam: et sedens ad arma, mittam nuncios
Creonti, repetens corpora mortuorum.
Sed, ô anus, auferte sacras coronas 360
A matre: ut eam ducam ad domum Ægei,
Attingens charam manum. Nam parentibus
Filius qui vicissim non servit, infelix est:
Pulcherrimo enim dono dato, vicissim accipit
A suis liberis talia, quæ dederit parentibus. 365

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

- Chs.* 1 Argos equis alendis aptum, ô meum patrium
solum,
2 Audivistis hæc, audivistis regis
3 Sancta erga deos, et magni æstimanda
4 In regione Pelasgorum, et circa Argos.

Antistrophe 1.

- 1 Utinam verò ad metam meorum malorum, et
ultra 370
2 Veniens, matris decus
3 Cruentum tollat, et terram amicam
4 Inachi faciat juvans.

Strophe 2.

- 1 Præclarum monumentum est urbibus pius labor :
2 Et perpetuam gratiam habet 375
3 Cultor civitatis. An verò decernet amica Fatum
4 Mihi, et liberis nostris sepulturam obtinebimus ?

Antistrophe 2.

- 1 Succurre mortuis, civitas, succurre, Palladis.
2 Ne pollue leges hominum.
3 Tu colis justitiam, et minus injustitiæ 380
4 Tribuens semper, injustè afflictum quemlibet
liberas.

I A M B I.

- The.* Habens semper hanc artem, servis
Urbi, et mihi variis in locis nuncios edicta.
Profectus igitur trans Asopum et Ismeni aquam,
Superbo Cadmeorum tyranno hæc dic, 385
Theseus à te amicè petit ut sepelias cadavera,
Habitu vicinam terram, dignam hoc consequi,
Et facere amicum totum populum Atheniensem.
Et siquidem *postulatis* annuant, retrogradus
Veni : si verò parere nolint, hæc erunt secunda
verba, 390
Commessationem meam scutiferam ut expectent.
Exercitus enim sedet et recensetur præsens,
Circa Callichorum puteum sanctum paratus ille.
Et quidem volens, et libens suscepit
Civitas hunc laborem, postquam sensit me velle.
Ehem, quis iste, qui nostris sermonibus intervenit ?
Thebanus, ut videtur, non enim certè scio an sit.
Præco, expecta, si iste te liberet hoc labore,
Profectusque *huc*, occurrat meis consiliis.
Præ. Quis est tyrannus terræ ? ad quem oportet me
nunciare 400
Verba Creontis, qui imperat Thebis,
Eteocle interfecto apud septemplices
Portas à manu fratris Polynicis ?
The. Primum quidem coepisti orationem falsò, hospes,
Querens hic tyrannum : non enim regitur hæc

Ab uno viro, sed est libera civitas :

Populus enim imperat successionem per vices

Annua, non divitiis tribuens

Plurimum, sed etiam pauper habens jus æquale.

Præ. Unum quidem hoc nobis, ut in talorum ludo,
das 410

Melius : civitas enim, à qua ego venio,

Regitur ab uno viro, non a turbâ :

Neque est, qui eam verbis inanibus tumefaciens,

Ad suam utilitatem, alius aliò vertat.

Qui jam gratus, et multum gratificatus 415

Rursus lædit : deinde novis calumniis

Tegens priora errata, effugit poenam :

Alioqui, quomodo non rectè rationes examinans,

Rectè posset populus regere civitatem ?

Tempus enim doctrinam, quam celeritas, 420

Melior dat. Labori enim deditus Vir pauper,

Etiamsi qui laboret, et rerum imperitus ob opera,

Non posset ad publica commoda respicere.

Porro mala res est hæc præstantioribus,

Quando improbus vir consequitur dignitatem, 425

Detinens populum linguâ, qui prius nihil fuit.

The. Festivus est iste præco, et facundia per otium stu-
diosus.

Postquam autem tu quoque in hoc curriculo te
exercuisti,

Audi : tu enim certamen instituisti sermonum.

Nihil est infestius civitati, quam tyrannus : 430

Ubi primum quidem non sunt leges

Communes, unus verò imperat, legem possidens

Ipsæ apud se, et hoc non jam æquale est.

Scriptis verò legibus, et imbecillus

Et dives jus æquum habet. 435

Et licet imbecillis respondere

Potenti eadem quando malè audit :

Et vincit minor potentem, habens justam causam.

Illud etiam est liberum, Quis vult Reipublicæ

Bonum aliquod consilium habens in medium pro-
ferre ? 440

Et qui hæc vult, clarus est, qui non vult,

Tacet : quid est æqualius civitati quam hæc ?

Et quidem ubi populus princeps est terræ,

Delectatur succrescentibus civibus fortibus :

At vir tyrannus putat hoc sibi inimicum, 445

Et præstantissimos, quos putat sapere,

Interficit, metuens suæ tyrannidi.

Quomodo igitur civitas possit esse firma,

Quando aliquis, sicut ex prato verno spicam,

Auferat audaces cives, demerit juvenes ? 450

Quid igitur opus est liberis comparare opes, et
victum,

Ut tyranno vitam optimam paret ?

Aut filias virgines in ædibus honestè educare,

Jucundas tyranno voluptates, quum voluerit,

Lachrymas verò parentibus ? Nè vivam ampliùs,

Si meæ filia per vim alicui nubant.

Et hæc quidem adversus tua sum ejaculatus.

Quid verò petitur ab hac terrâ jam venis ?

Lachrymaturus enim venisses, si te non misisset
civitas,

Cum supervacanea loquaris : nam nuncium oportet

Dictis *his*, quæ quis *dici* jussit, quam celerrime
retro

Abire: posthac igitur Creon in meam urbem
Nuncium aliquem te minus loquacem mittat.
Cho. Vah, vah, ut, quando fortuna dat malis
Res secundas, sunt insolentes, quasi semper felices
sint futuri! 465
Præ. Dicam jam: ac de disputatis quidem
Tibi videantur hæc; mihi vero secus,
Ego autem interdico et totus populus Thebanus,
Ne admittas Adrastum in hanc terram.
Si autem est in hac, ut, antequam Dei occidat
jubar, 475
Solutis sacris coronarum mysteriis
Hinc cum expellas, neque tollere conaris mortuos
Vi, qui nihil attingis civitatem Argivorum.
Et si mihi parueris, sine fluctibus civitatem
Tuam gubernabis: sin minus, magna procella 475
Belli erit nobis, et tibi, et sociis.
Confidera autem, er non iratus meis
Dictis, tanquam habens liberam civitatem,
Superbum reddas responsum ex brachiis.
Spes enim est pessima, quæ multas urbes bello 680
Commisit, efferens iracundiam extra modum.
Quum enim venit bellum ad suffragia civitatis,
Nullus amplius suam mortem reputat:
Sed hoc infortunium in aliud avertit.
Si verò esset ante oculos mors in calculo ferendo,
Nunquam Græcia furens cupiditate belli periisset.
Et diarum omnes homines rationum
Meliolem scimus, et bona et mala,
Quantoque Pax melior sit hominibus, quàm bel-
lum,
Quæ primùm quidem est gratissima Musis, 490
Cædibusque inimica, et delectatur procreatione so-
bolis,
Et gaudet divitiis. Hæc dimittentes, improbi
Bella suscipimus, et inferiorem
Virum viri redigimus in servitutem, et urbs urbem.
Tu verò homines Deorum hostes, mortuos juvare
vis, 495
Sepeliens, et curans, quos sua justitia perdidit.
Non ergò rectè Capanei fulmine ictum
Corpus fumat in scalis erectis,
Quas admovens portis, juravit se urbem
Deleturum, volente et nolente Deo. 500
Neque rectè rapuit Charybdis augurem,
Quadrijugum currum circumplexa voragine.
Aliique duces jacent ad portas,
Contriti saxi ossium futuras.
Aut igitur glorieris te plus sapere quàm Jovem,
Aut deos perdere malos æquum puta.
Oportet igitur sapientes primum quidem amare
liberos,
Deinde parentes, et patriam: quam oportet au-
gere,
Et non frangere. Lubrica res est, dux nimis audax,
Gubernatorque navis placidus pro tempore, est
sapiens: 510
Et hoc mihi fortitudo, prudentia utique.
Ad. Satis erat Jupiter vindicans scelera:
Vos vero non oportebat tam contumeliosè agere,
O pessime. *The.* Tacitè, Adrastè, comprime os,
Et non ante meos sermones tuos 515
Ponas: non enim venit ad te iste præco,

Sed ad me: ergo nos etiam oportet respondere.
Ac primùm quidem ad prima tibi respondebo.
Non agnosco ego Creontem dominum meum,
Neque plus posse, ut cogat 520
Athenas ista facere. Sursum enim fluere
Res ita, si jussi agemus scilicet.
Bellum autem hoc ego non incipio,
Qui neque cum istis in Cadmi terram ivi,
Sed mortuorum cadavera, non lædens urbem, 525
Neque afferens certamina, in quibus occumbant
viri,
Sepelire justum duco, communem Græcorum le-
gem
Servans. Quid istorum non rectè se habet?
Etenim si quid passi estis ab Argivis,
Mortui sunt, et ultis estis hostes præclarè, 530
Turpiter autem ipsis et vindictæ jus perit.
Sinite jam terrâ tegi mortuos,
Unde autem unaquæque pars venit in vitam,
Eò redire, Spiritum quidem in ætherem,
Corpus verò in terram. Haud enim possidemus
Ipsam nobis propriam, nisi ut incolamus id dum
vivimus,
Deinde oportet terram, quæ aluit, ipsum recipere.
Putasne te malo afficere Argivos, non sepeliens
mortuos?
Nequaquam. Ad totam Græciam hoc pertinet,
Si fraudans mortuos iis, quæ debent consequi, 540
Retinebit aliquis insepultos. Afferet enim timidi-
tatem
Fortibus, si talis ponatur lex.
Et mihi quidem venisti minans atrocia verba,
Mortuos verò formidatis, si tegantur terra?
Quid ne accidat? nè effodiant terram scilicet 545
Vestram sepulti? an nè in cavernis terræ liberos
Gignant, à quibus veniat aliqua ultio?
Inepta certè est hæc expensa mollietiei
Timere vanos et inanes metus.
Sed, ô stulti, cognoscite hominum mala. 550
Nostra vita est lucta: sunt autem fortunati,
Alii quidem mortales olim, alii verò postea, alii
jam.
Fortuna verò ludit: ab infortunato enim
Honore afficitur, ut prospere agat.
Beatus verò illum, metuens nè secunda Aura ipsum
deficiat, 555
Sublimem tollit. Cognitis igitur his oportet,
Injuriam affectos mediocri, sine ira tolerare:
Inurias verò eas facere, quæ non lædant Rem-
publicam.
Quomodo igitur hoc erit? mortuorum corpora
Sepelire da nobis, qui volumus pietatem colere,
Aut manifesta sunt quæ postea sunt: nam ibo, et
sepeliā vi.
Nunquam enim efferetur inter Græcos,
Quòd ad me, et urbem Pandionis, veniens
Vetus deorum lex deperdita fuerit.
Cho. Confide, servans enim lumen justitiæ, 565
Effugies multos hominum malos sermones.
Præ. Visne tuum sermonem brevi scindam?
The. Dic, si quid vis: nec enim es taciturnus.
Phæ. Nunquam ex agro nostro filios Argivorum auferes.

- Tbe.* Nunc me quæque vicissim audi, si vis. 570
Præ. Audiam: etiam oportet dicendi dare vicem.
Tbe. Sepeliam eadavera, auferens ex terrâ Thebanâ.
Præ. Est tibi prius periclitandum cum exercitu.
Tbe. Multos alios labores feros jam sustinui.
Præ. An verò pater tuus te genuit ita, ut omnibus
sufficiat? 575
Tbe. Quotquot sunt improbi: probos enim non pu-
nimus.
Præ. Sæpe tu multa soles facere, et tua civitas.
Tbe. Ergò sustinens multos labores est valde beata.
Præ. Veni, ut te hasta Thebana in agro capiat.
Tbe. Quid verò? ex draconè Mars impetuofus existere
potest? 580
Præ. Tu experieris patiando: nunc enim es ferox.
Tbe. Haud me movebis, ut irascar animo,
Tuis superbis verbis. At ex hoc agro discede,
Referens illa inania verba quæ attulisti:
Nihil enim effecimus colloquendo. Movere oportet
Omnes pedites, et insensiores curruum,
Celetumque equorum os movere lora
Spumâ distillantia in Cadmeam terram.
Proficiscar enim ad septem portas Cadmi
Ipse tenens ferrum acutum in manibus 590
Ipse præco. Tibi verò mando ut maneat,
Adraſte, et mihi non affrices fortunam
Tuam: ego enim cum meâ fortunâ
Imperator ero integer in integro exercitu.
Unâ te solûm est mihi opus, habere deos, quot-
quot 595
Iustitiam colunt. Hæc enim si sint simul,
Dant victoriam: nam Virtus nihil prodest
Hominibus, nisi Deum faventem habeat.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

- Al.* 1 O misere matres miserorum ducum,
2 Ut mihi pallidus metus sub hepate mentem
turbat. 600
Cho. 3 Quam novam vocem hanc adfers?
Al. 4 Exercitus quidem Palladis cernetur.
Cho. 5 Armisne dixisti, an verborum commercio?
Al. 6 Optimum id foret; sed ferro patrata
7 Cædes pugnis et pectus-plangenti sono 605
8 Iterum semper originem dabunt.
Cho. 9 O misera, quam rationem,
10 Quam causam horum accipiam?

Antistrophe 1.

- Al.* 1 Sed illud prosperis elatum si aliqua deprimat
2 Fortuna rursus: hæc fiducia me circumdat. 610
Cho. 3 Justos nimirum tu narras Deos.
Al. 4 Quinam enim alii dispensant calamitates?
Cho. 5 Multas Deorum dispensationes hominibus di-
versas video.
Al. 6 Metu enim pristino peris.
7 Vindicta vindictam evocavit, et cædes 615
8 Cædem. Malorum autem levamina

- 9 Dii hominibus distribuunt,
10 Ipsi omnium exitus penes se habentes.

Strophe 2.

- Cho.* 1 Quomodo veniemus in pulchris turribus infignes
campos,
2 Relinquentes Deæ Ceresis aquam, Callichorum?
Al. 3 Alatam te siquis Deorum fecerit.
Cho. 4 Ut veniam ad urbem cinctam duobus fluviis?
Al. 5 Noverit utique amicorum, noveris casus,
6 Quæcunque fors fuerit. Quod verò Fatum
7 Manet fortem 625
8 Regem hujus terræ?

Antistrophe 2.

- Cho.* 1 Invocamus rursus Deos antea invocatos.
Al. 2 Hæc prima quippe metus est fiducia.
Cho. 3 O Jupiter antiquæ matris nostræ
4 Marite, vitulæ Inachi, 630
5 Esto auxiliator urbi huic propitius.
6 Tuum decus, et incolas a te constitutos
7 In urbe, reportare studeo
8 Contumeliâ affectos ad rogam.

I A M B I.

- Nun.* Mulieres, venio habens multa bona, quæ nunciem,
Et ipse servatus, (captus enim sum in pugna,
Ubi mortui septem cohortium duces
Pugnauerunt ad fluentum Dircaum)
Nunciaturus etiam victoriam Thesei: te verò à
sermone
Longo liberabo. Eram enim servus Capanei, 640
Quem Jupiter fulmine ignito combussit.
Cho. O amice, bene quidem nuncias tuum reditum,
Et res Thesei: si verò etiam exercitus
Atheniensium est salvus, omnia nuntiaveris bona.
Nun. Salvus: et rem gessit, sicut Adraſtus debuit 645
Gerere cum Argivis, quum ab Inacho
Ductis copiis bellum intulit Cadmeorum urbi.
Cho. Quomodo verò Jovis trophæa filius Ægei
Constituit, et ejusdem belli consortes?
Dic; cum enim adfuersis, exhilarabis eos qui non
adfuersunt. 650
Nun. Clarus quidem radius solis, norma recta,
Feriebat terram: ad portam verò Electram
Steti spectator, turrim nactus prospectui commo-
dam.
Video autem tres exercitus, trium populorum:
Populum quidem graviter armatum producentem
superne 655
Ad ripam Ismeni, ut ferebatur,
Deest aliquid.
Ipsumque regem inclytum filium Ægei,
Et cum eo collocatos in dextro
Cornu antiquæ Cecropiæ incolas, tertium
Et Paralum armatum hastâ, 660
Apud ipsum fontem Martis, equestrem verò turbam,
Ad exercitus fimbrias collocatam,
Æqualis numero: curruum verò vehicula
Infra

Infra sacrum sepulchrum Amphionis.
 Populus verò Thebanus sedebat ante mœnia, 665
 Cum posuisset retrò cadavera, de quibus erat certamen;
 Equitesque equitibus erant in armis oppositi,
 Quadrijugisque adversi currus curribus.
 Præco autem Thesei hæc dixit coram omnibus:
 Tacete populi, agmina Thebanorum tacite 670
 Audite: nos venimus propter cadavera,
 Volentes sepelire, legem universæ Græciæ
 Servantes, non postulantes ulcisci necem.
 Ad hæc verò verba Creon nihil respondit,
 Sed fedit tacite in armis: at duces curruum 675
 Quadrijugorum inde cœperunt pugnam.
 Agentes autem currus ultra ordines graviter armatorum,
 Milites in curru pugnantes statuerunt intra hastæ protensionem.
 Et alii quidem pugnabant ferro, alii vero vertebant Equos ad opem petendam rursus ad graviter armatos. 680
 Cum autem vidisset Phorbas, qui dux equorum singularium
 Erat Atheniensibus, curruum pugnam,
 Qui etiam contra Cadmeum equitatum curabant,
 Commiserunt pugnam, et vincebant, ac vincebantur:
 Videns autem hæc, et non audiens (illic enim eram 685
 Ubi pugnabant currus, et curruum milites)
 Quæ illic erant tum multa mala, nescio
 Quid primùm dicam: utrum in cœlum
 Elevatum pulverem, quàm esset ingens:
 An qui ferebantur fursum et deorsum, 690
 Loris, et luxus sanguinis purpurei,
 Aliis quidem cadentibus, aliis verò, fractis curribus,
 In caput humi per vim præcipitantibus,
 Et relinquentibus vitam circa fractos currus.
 Cedentem autem equis ut vidit exercitum 695
 Creon, suum arripiens manu clypeum,
 Proficiscit priusquam suis veniat formido.
 At neque Thesei res metu everse sunt,
 Sed statim obviam ivit correptis armatis splendide militibus.
 Et collidentes totum medium exercitum, 700
 Occidebant, et occidebantur, et didebant
 Sibi mutuò adhortationes cum magno clamore,
 Feri, Erechthidis hastam fortiter oppone.
 Manipulus enim virorum ex dentibus serpentis natorum,
 Acer bellator erat. Inclinavit enim cornu 705
 Sinistrum nostrum, sed victum a dextro
 Illorum sinistrum fugit, eratque certamen æquale,
 Et tunc erat laudandus dux:
 Non enim solùm de parte victrici cogitavit,
 Sed ivit ad cornu laborans sui exercitus.
 Edidit autem vocem, ut terra redderet sonitum:
 O filii, nisi sustinueritis rigidam hastam
 Spartorum hanc virorum, perierunt res Palladis.
 Indidit autem fiduciam toti exercitui Cranaidarum.
 Ipseque correptâ Epidauriâ armaturâ 715
 Formidabilis clavæ, huc et illuc eam jactans vibrabat,

Simul colla, et caput indutum
 Galeas demetens, et ligno detruncans,
 Vixque tandem convertit eos in fugam.
 Ego autem exclamavi, et saltavi, 720
 Et complofi manibus. Illi verò tendebant ad portas.
 Clamor autem et ululatus erat in urbe
 Juvenum, et senum, et implebant templa
 Metu. Cum autem liceret irruere in urbem,
 Theseus repressit suos: non enim expugnatum urbem 725
 Dicebat se venisse, sed repetitum cadavera.
 Talem oportet eligere copiarum ducem,
 Qui et in periculis sit fortis,
 Et oderit populum insolentem. Non in secundis rebus
 In summos scalarum gradus scandere 730
 Quærens, perdidit suam felicitatem, quâ frui poterat.
 Cho. Nunc videns ego hanc insperatam diem,
 Judico esse Deos, et puto calamitates meas
 Minores esse, cum isti dederint pœnas.
 Ad. O Jupiter, quidnam miseros homines 735
 Dicunt sapere: ex te enim pendemus,
 Et talia facimus, quæcunque tu vis.
 Nobis enim erat tunc Argos non sustinendum,
 Ipsique multi et juvenes brachiis;
 Et Etocle agente de compositione, 740
 Ac concedente moderata, non volumus accipere:
 Et deinde periimus. Ille verò tunc fortunatus,
 Sicut pauper accipiens recens partas opes,
 Erat insolens, et insolens rursus periit
 Stultus populus Cadmi. O stulti homines 745
 Qui, velut tendentes arcum ultra quàm convenit,
 Et justè mala multa passi,
 Amicis quidem non obtemperatis, sed rebus ipsis.
 Vosque, civitates, cum possitis oratione declinare mala,
 Cæde, non verbis, negotia deciditis. 750
 Sed quid hæc? Illud volo scire,
 Quomodo sis servatus: deinde alia interrogabo.
 Nun. Postquam tumultus urbem commovit ob pugnam,
 Transii per portam, quâ intrabat exercitus.
 Ad. Quorum verò causâ certamen erat, an cadavera refertis? 755
 Nun. Eos utique qui septem inclytis præfuere cohortibus.
 Ad. Quomodo dicis? ubi verò est reliqua defunctorum turba?
 Nun. Sepulturæ mandati sunt ad Cithæronis valles.
 Ad. Illinc, an hinc? quis verò sepeliit eos?
 Nun. Theseus, ubi est umbrosa petra Eleutheris. 760
 Ad. Quos verò non sepeliit, ubi reliquit mortuos?
 Nun. Hic propè: leve enim est quicquid studiosè agitur.
 Ad. An servi tulerunt eos ægrè ex ipsâ cæde?
 Nun. Nullus servus accessit ad hunc laborem:
 Deest aliquid.
 Dixisses, si affuisses, quòd Theseus amasset mortuos.
 Ad. Abluistine inveniens miserorum cruenta cadavera?
 Nun. Quin etiam stravit toros, et texit corpora.
 Ad. Grave quidem erat gestamen, et turpitudinem aliquam habens.
 Nun. Quid tamen turpia dicam hominibus communia mala?
 Ad.

- Ad.* Heu, quāto cum eis maluissem mori? 770
Nun. Frustra ploras, et istas elicis lachrymas.
Ad. Video quidem, sed ipsæ me docent plorare.
 Sed agē, tollam manus occurrens mortuis,
 Effundamque carmen inferorum lugubre,
 Compellans amicos, quibus amissis miser 775
 Mœreo solitudine. Hanc enim solam mortalibus
 Non licet jacturam factam recipere,
 Animam humanam: pecuniæ verò recuperandæ sunt
 rationes.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

- Cho.* 1 Alia quidē læta, alia verò tristia. 780
 2 Urbī enim gloria,
 3 Et dūcibus belli
 4 Duplicatur honor:
 5 Mihi verò mortua membra liberorum videre
 6 Acerbum: sed tamen erit pulchrum spectacu-
 lum, si videro
 7 Insperatum diem, 785
 8 Conspicata maximum omnium dolorem.

Antistrophe 1.

- 1 Innupta me huc usque perpetuo
 2 Chronus longævus pater
 3 Debuit in vitā constituere.
 4 Quid enim mihi opus erat liberis? 790
 5 Non enim unquam timuissē me passuram fuisse
 hoc
 6 Ingens malum, si à nuptiis abstinuissē:
 7 Nunc verò video manifestissimum
 8 Malum, charissimis liberis orbata.

ANAPÆSTI.

- Sed hæc nunc video corpora 795
 Mortuorum filiorum: ô me miseram,
 Utinam peream cum istis liberis,
 Communem ad Plutonem descendens.

Strophe 2.

- Ad.* 1 Gemitum, ô matres, 800
 2 De mortuis sub terram ituris,
 3 Edite, resonatē vicissim, meos
 4 Gemitus audientes.
Cho. 5 O filii, ô acerba chararum
 6 Matrum appellatio,
 7 Alloquor te mortuum. 805
Ad. 8 Hei mihi, hei mihi propter mea mala.
Cho. 9 Ah, ah, passæ sumus ô
 10 Acerbissimos malorum dolores.
Ad. 11 O civitas Argiva, non videtis meum fatum?
Cho. 12 Vident et me profectò misē- 810
 13 ram orbatam liberis.

VOL. IV.

Antistrophe 2.

- Ad.* 1 O afferte miserorum
 2 Corpora cruenta,
 3 Interfecta non dignè, neque a dignis,
 4 In quibus finitum est certamen. 815
Cho. 5 Date ut complexibus jam
 6 Manus applicans, meis
 7 In brachiis ponam liberos.
Ad. 8 Habes, habes. *Cho.* Satis magnum onus dolorum.
Ad. 9 Heu, heu. *Cho.* Parentibus utique dicis. *Ad.*
 Audite me. 820
Cho. 10 Gemitus ede; nam in utrumque cadit dolere.
Ad. 11 Utinam me copiæ Thebææ occidissent in pul-
 vere.
Cho. 12 Utinam verò meum corpus nunquam junctum
 fuisset
 13 In viri alicujus cubile.

MONOSTROPHICA.

- Ad.* Videtis pelagus malorum, ô matres 825
 Misere filiorum. *Cho.* Unguibus quidem
 Sulcatæ sumus, cinerem verò circum
 Caput fudimus.
Ad. Heu, heu mihi mihi.
 Solum terræ absorbeat me,
 Et procella dilaceret,
 Ignisque flamma
 Jovis incidat capiti.
Cho. Tristes vidisti nuptias,
 Et funestum oraculum Phœbi. 835
 Connubio tibi junxisti quæ luctuosa
 Œdipodæ domum
 Relinquens venit Erinnyes.

IAMBI.

- The.* In animo habens te interrogare, quo tempore ex-
 exercitui lamenta
 Effudisti, quæ dicam, paulisper incommodum tem-
 pus videns, 840
 Reticui sermones: nunc vero Adrastum interrogo,
 Undenam illi præstantes fortitudine
 Mortales extiterunt? dicas tanquam sapientior
 Junioribus civium, quorum nempe tutor ades.
 Vidi enim majora ipsorum, quàm ut dici possit
 verbis, 845
 Facinora, quibus sperabant se expugnatos urbem,
 Illud tamen unum te non interrogabo, ne deridear,
 Cum quo horum quisque sit congressus in pugna,
 Aut cujus hostium hastâ acceperit vulnus.
 Inepti enim sunt isti sermones, et audientium 850
 Et dicentium, si quis stans in pugna,
 Multis hastis euntibus ante oculos,
 Clarè narrare velit, quis sit fortis.
 Non possem talia interrogare,
 Neque credere illis, qui audent dicere. 855
 Vix enim aliquis ipsa necessaria videre
 Potest, stans hostibus oppositus.
Ad. Audi ergo nunc: non enim invito mihi
 M m Das

Das laudationem horum Amicorum; de quibus ego
Volo vera et iusta dicere. 860
Vidēsne illum grandem, per quem volavit fax?
Iste est Capaneus, cui amplæ quidem erant fortunæ,
Minimè verò divitiis insolens erat: animos verò
Nequaquam majores gerebat, quàm vir pauper,
Vituperans eum, quicunque mensis nimis intumesceret, 865
Frugalem victum contemnens: non enim in ventris ingluvie
Virtutem positam esse, sed mediocria sufficere dicebat:
Erátque verus amicus, et præsentibus amicus,
Et absentibus, quorum non est magnus numerus:
Mores non fucati, et come os, 870
Nullum promissum irritum habens, neque erga servos,
Neque erga cives. Secundum verò dico
Eteoclem, alium qui bonitatem coluit;
Juvenis erat, pauper quidem fortunis,
Plurimos verò honores habuit in Argivo agro. 875
Amicis verò aurum ipsi sæpe dono offerentibus,
Non recepit in ædes ut mores
Præberet serviles, victus à pecuniâ:
Ipsoque delinquentes, non Rempublicam,
Oderat: quia non est culpanda civitas, 880
Malè audiens propter gubernatorem malum.
Tertius verò horum Hippomedon, talis fuit:
Statim à puero ausus est non ad voluptatem
Mufarum se convertere, et ad mollem vitam:
Sed habitans ruri, exercens naturam in duris 885
Erexit ad fortia, et ad venationes vadens,
Et gaudens equis, et tendens arcum manibus,
Reipublicæ corpus utile præbere volens.
Alius verò, filius venatricis Atalantæ,
Puer Parthenopæus, formâ præstantissimus, 890
Arcas quidem erat: profectus verò ad Inachi fluentia,
Educatur Argis, et illuc educatus
Primum quidem, ut convenit inquilinos viros facere,
Nemini erat molestus, neque invisus urbi,
Neque litigator verbis, unde gravis 895
Maximè utique fiat vel civis vel hospes:
Et collocatus in acie, tanquam esset natus Argivus,
Propugnabat regionem; et quando civitas rem bene gerebat,
Gaudebat, acerbè verò ferebat, si quam cladem accipiebat:
Multos autem amatores, ac mulierum non pauciores
Habens, cavebat ne quid peccaret.
Tydei verò laudem breviter dicam magnam.
Non in verbis erat clarus, sed in armis,
Callidus artifex ad inveniendâ multa stratagemata.
Inferior autem prudentiâ Meleagro fratre, 905
Æquale nomen arte bellicâ præstitit,
Inveniens accuratam Muscam in clypeo:
Gloriam appetentis naturæ dives: vigor autem animi
In factis, non par, (sed major) verbis.
Ex his dictis ne mirare, 910
Theſeu, hos ausos esse oppetere mortem ante tures.
Educatio enim bona pudorem affert.
Erubescit enim vir, qui res honestas exercuit,
Ignavus fieri quilibet: fortitudo verò

Doceri potest, siquidem et infans docetur 915
Dicere et audire, quorum notitiam non habet:
Quæ verò didicerit puer ea servare solet
Ad senectam. Sic igitur bene institute liberos.

Systema.

Cho. O fili, infelicem te gestavi,
Gestavi sub hepate, 920
Sustinens dolores in partu:
Et nunc Pluto meum
Habet laborem miseræ:
Ego enim mea-senectutis-nutritorem non habeo,
Miserâ licet peperî, filium! 925

I A M B I.

The. Atqui generosum Oiclei filium
Dii, vivum abripiētes in abditos terræ sinus,
Cum ipsis quadrigis, laudant clarè.
Oedipique filium, Polynicen dico,
Nos laudantes, non mentiemur: 930
Erat enim mihi hospes, priusquam relictâ Cadmi urbe,
Exilio spontaneus, trajiceret ad Argos.
Sed scis quid velim te facere de istis?
Ad. Non scio, nisi unum hoc, me tuis obtemperaturum
esse verbis.
The. Percussus quidem igne Jovis Capanea ---- 935
Ad. An vis sepelire seorsim, tanquam sacrum cadaver?
The. Certe: omnes verò alias in uno rogo.
Ad. Ubi verò facies huic monumentum ab aliis separatum?
The. Hic, faciens sepulchrum juxta istas ædes.
Ad. Hic autem labor curæ jam erit servis. 940
The. Nobis verò isti: procedant igitur onera cadaverum.
Ad. Ite, ô miseræ matres filiorum propè.
The. Nequaquam, Adraſte, dicis, hoc utile.
Ad. Quomodo? non convenit attingi à matribus liberos?
The. Quid, oro, dolorem istis addere vis? 945
Ad. Mæſta enim spectacula inferorum principi jucunda sunt.
The. Perierint, si illos deformatos viderint.
Ad. Vincis: oportet manere patienter: dicit enim rectè
Theſeus. Quum autem istos imposuerimus igni,
Oſſa convehetis. ô miseri mortales, 950
Quid comparatis hastas, et mutuas cædes
Facitis? cessate. Quin vos desinentes à laboribus,
Servate urbes quieti cum quietis.
Res brevis est vita, et eam convenit
Transigere quàm facillimè, et non per labores.

E P O D I C A.

Strophe.

Cho. 1 Non sum ampliùs beata liberis, non ampliùs
prole felix,
2 Neque sum particeps felicitatis
3 Inter matres Argivas.
4 Neque Diana, quæ adest parturientibus,
5 Salutat

EURIPIDIS SUPPLICES.

139

- 5 Salutat nos amissis liberis. 960
6 Misera autem erit vita:
7 Sicut autem errans nubes,
8 A saevis ventis impellor.

Antistrophe.

- 1 Septem matres, septem liberos
2 Peperimus miseræ, 965
3 Præstantissimos inter Argivos:
4 Et nunc sine liberis, sine filiis
5 Senesco miserrima,
6 Nec inter mortuos,
7 Nec inter vivos numerata, 970
8 Scorsim ab his sustinens quandam sortem.

Epodus.

- 1 Restant mihi fletus
2 Miseræ, in domo filii
3 Jacent monumenta, lugubres
4 Tonstræ et coronæ circa comam expertes
5 Cantus, quos auricomus
6 Apollo non recipit.
7 Et excitata-manè luctibus,
8 Lachrymis semper humidam peplorum
9 Plicaturam madefaciam ad pectus. 980

ANAPÆSTI.

- Atqui thalamos hosce jam video
Capanei nunc, sacrumque tumulum,
Extræque ædes
Thesei dona dicata mortuis,
Et inclytam conjugem mortui 985
Hujus fulmine, Euadnem prope,
Quam rex Iphis filiam genuit.
Quidnam insistit sublimem petram,
Quæ superat hanc domum,
Hanc ingressa viam? 990

ANTISTROPHICA.

Strophe.

- Eua. 1 Quam lucem, quem splendorem
2 Curru-invexit sol,
3 Lunæque per cælum,
4 Faces ubi celeres
5 Equitant per obscuram noctem, 995
6 Quando nuptiarum
7 Mearum civitas Argiva
8 Cantilenis felicitatem
9 Extulit, et mariti mei
10 Armati hujus Capanei: 1000
11 Cui accessi currens ex meis
12 Ædibus furens,
13 Ignis flammam occupatura, et in sepulchrum
14 Itura
15 Idem, apud Plutonem finitura laboriosam 1005
16 Vitam, ævique dolores.
17 Mors enim est dulcissima,
18 Commori morientibus amicis;
19 Si modò Deus ista decreverit.

- Cbo. Sed videsne hunc, supra cujus portam stas, 1010
Rogum, luctus thesaurum? illic est tuus
Maritus domitus face fulminis.

Antistrophe.

- Eua. 1 Video certè vitæ finem, ad
2 Quem accessi. Fortuna verò mihi
3 Admovit itineris non, sed 1015
4 Honesti nominis gratia, ut
5 Hinc, hinc ruam.
6 Hæc à rupe
7 Saltans in ignem:
8 Corpusque ardente flammâ 1020
9 Marito commiscens charum, et
10 Corpus meum prope corpus mariti ponens, in
11 Proserpinæ descendam thalamos:
12 Te mortuum nunquam meâ
13 Prodens animâ sub terrâ. 1025
14 Valeat lux, nuptiæque.
15 At, ô si aliqui lecti congruarum nuptiarum
16 Argis appareant liberis meis.
17 Quicumque verò legitimi lecti maritus est,
18 Coalescat sincero studio 1030
19 Generosi animi ad conjugem.

I A M B I.

- Cbo. Atqui ecce ipse tuus pater accedit propè
Ad novum sermonem, senex Iphis,
Quem cum non audierit prius, jam audiens dolebit.
Iph. O misera, et ego miser senex, 1035
Venio habens duplicem stimulum divinitus:
Filium enim interfectum Thebanâ lanceâ
Eteoclem, in patriam revekturus mortuum,
Et quærens meam filiam, quæ extra domum
Egressa est saltu, uxor Capanei, 1040
Mori cupiens cum marito. Tempore quidem
Superiore custodiebatur domi: postea verò quàm
ego
Custodiam remisi, propter præsentia mala,
Excessit. Sed hinc ipsam conjicimus
Maximè esse: dicite, an sciatis. 1045
Eua. Quid istas interrogas? ecce ego in saxo,
Sicut quædam avis, supra rogum Capanei,
Infelix libramen levo, pater.
Iph. Filia, quænam aura? quis ornatus? cujus rei gratiâ?
Domo relictâ venisti in hanc terram? 1050
Eua. Iram conciperes mea consilia
Audiens: sed nolo te audire, pater.
Iph. Quid verò? nonne est justum patrem tuum scire?
Eua. Esset judex non sapiens meæ voluntatis.
Iph. Hoc verò cultu cujus rei causâ ornas corpus? 1055
Eua. Iste ornatus significat aliquid eximium, pater.
Iph. Quam non ob maritum lugubris es aspici?
Eua. Ad quandam enim rem novam sumus paratæ.
Iph. Cur verò prope sepulchrum, et rogum stas?
Eua. Huc enim jam præclaram victoriam adeptura venio.
Iph. Quam victoriam adeptura? hoc ex te audire cupio.
Eua. Vincam omnes mulieres, quas vidit sol.
Iph. Operibus Minervæ, an mentis prudentia?
Eua. Fortitudine: cum marito enim mortua jacebo.
Iph. Quid ais? quid significat hoc ænigma absconum?
Eua.

Eua. Desiliam in hunc Capanei mortui rogam.
Iph. O filia, nequaquam dicas hunc sermonem apud vulgus.
Eua. Hoc ipsum volo cunctos Argivos scire.
Iph. Sed ne ego quidem concedam tibi facienti hæc.
Eua. Simile est, siquidem non poteris meprehendere rapiens manu: 1070
 Jamque demittitur corpus, tibi quidem non grata res
 Nobis verò et isti marito, qui simul comburitur.
Cho. O mulier, atrox facinus fecisti.
Iph. Perii miser, o Argivæ puellæ.
Cho. Heu, heu, hæc horrenda passus, 1075
 Oculis sustines audacissimam rem.
Iph. Neminem alium invenietis me miseriozem.
Cho. O miser: et tu particeps factus es Fortunæ Oedipi, o senex,
 Pro tuâ proportionem; et tu misera mea civitas.
Iph. Hei mihi, quare non licet hoc hominibus,
 Bis fieri juvenes, et rursus senes:
 Nam in ædibus quidem si quid non rectè se habeat, id
 Posterioribus consiliis emendamus:
 Vitam verò non licet: sin autem essemus juvenes
 Bis, et senes, si quis peccavisset,
 Duplicis vitæ compotes facti corrigeremus.
 Ego enim videns alios procreantes liberos,
 Cupidus eram liberorum, et peribam desiderio:
 Si verò eò venissem, et gignendo expertus essem,
 Quàm miserum sit patrem privari liberis,
 Nunquam venissem in hoc malum, in quod nunc
 veni,
 Qui cum plantârim, et genuerim juvenem
 Fortissimum, postea nunc eo privor.
 Eja, quid igitur oportet me miserum facere? 1095
 Ire domum? at ibi solitudinem videbo
 Multam ædium, et desperationem meæ vitæ.
 An vadam ad domum hujus Capanei,
 Gratissimam quidem mihi, dum superstes erat hæc
 mea filia?
 Sed jam non est ampliùs; quæ meas genas 1100
 Admovebat semper ori, et hoc caput
 Tenebat manu. Nihil enim dulcius est patri
 Seni quàm filia: masculorum enim sunt generosiores.
 Animi, sed minus dulces ad blanditias.
 Non quàm celerrimè igitur abducetis me domum,
 Tenebrisque tradetis, ubi inediâ meum
 Corpus senile tabefactus perdam?
 Quid me juvabit contingere ossa filiae?
 O ineluctabilis senectus, quàm te odi:
 Odi etiam quotquot volunt extendere vitam 1110
 Balneis et stragulis, et magicis artibus
 Avertentes vitæ cursum, nè moriantur:
 Quos oportebat, quando nihil juvabant Rempub-
 licam,
 Mortuos perire, et è medio cedere junioribus.

ANAPÆSTI.

Semich. Io. 1115
 Hæc filiorum ecce jam consumptorum
 Ossa efferuntur, prehendite, famulæ,
 Anum infirmam (nullum enim inest
 Robur propter luctum filiorum)

Adeo longum temporis spatium viventem, 1120
 Liquecentemque multis doloribus.
 Quod enim hominibus majus hoc
 Malum invenias,
 Quàm intueri mortuos liberos?

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Puer. 1 Fero, fero, 1125
 2 O misera mater, ex rogo membra patris,
 3 Pondus quidem non leve propter dolores,
 4 In exiguo verò locub mea omnia componens.
Semi. 5 Hei, hei.
 6 Imò: Gestas charas lachrymas 1130
 7 Matri mortuorum,
 8 Exiguamque copiam cineris pro corporibus
 9 Eorum, qui fuerunt olim clari Mycenis?

Antistrophe 1.

Puer. 1 Papæ, Papæ!
 2 Ego verò miser orbatus misero patre, 1135
 3 Accipiens desertam domum vivam orbis,
 4 Non in manibus patris, qui me genuit.
Semi. 5 Heu, heu.
 6 Ubi verò est labor meorum filiorum?
 7 Ubi partuum gratia? 1140
 8 Et educatio materna, et insomnia oculorum
 munia,
 9 Et dulces oris ad os applicationes?

Strophe 2.

Puer. 1 Abierunt; non ampliùs, o mater, tibi sunt su-
 perstites liberi:
 2 Abierunt: æther habet eos jam.
 3 Consumptos in cinere ignis, 1145
 4 Et volantes confecerunt iter ad Plutonem.
 5 Pater, tu quidem audis filiorum tuorum ser-
 mones,
 6 Non miles aliquando ulciscar
 7 Necem tuam? Ad. Utinam verò hoc fiat, fili.

Antistrophe 2.

Puer. 1 An aliquando volente Deo mihi fiat vindicta
 2 Paterna, vel an nondum hoc malum dormit?
Cho. 3 Ah, ah. Luctuum satis de fortunâ,
 4 Satis dolorum adest mihi.
Puer. 5 En erit cum Asopi liquor me aspiciet
 6 Ære armatis militibus Argivorum ducem, 1155
 7 Extincti patris vindicem?

Strophe 3.

Ad. Adhuc, te ob oculos aspicere patrem putò,
 Jucundum osculum ad genas applicantem tuas:
 Verborum verò tuorum inlammatio
 In aërem sublata abit. 1160
 Duobus autem luctus, matri reliquit,
 Teque nunquam paterni dolores relinquent.
 Antistrophe

Antistrophe 3.

- Habeo tantum onus, quantum me perdidit,
 Age, in pectore meo recondam Cineres.
Ad. Lamentor, audiens hunc sermonem 1165
 Tristissimum: attigit meum cor.
Cho. O fili, abiisti: non ampliùs charam
 Charam effigiem videbo te matris.

I A M B I.

- Thes.* Adraſte, et mulieres ex Argivo genere,
 Videtis iſtos pueros, gerentes in manibus 1170
 Corpora fortiffimorum parentum, quos recepi?
 His ego te et civitas donamus.
 Vos autem oportet recordantes horum gratiam
 Servare, cum videatis, quæ nacti ſitis ex me.
 Pueris etiam hiſce eadem verba dico. 1175
 Ut honore afficiatis hanc urbem, ſemper filiis fi-
 liorum
 Denunciantes memoriam eorum, quæ adepti eſtis.
 Jupiter autem teſtis ſit, et Dii in cœlo,
 Quali beneficio à nobis affecti abeatis.
Ad. Theſeu, ſcimus omnia, quibus Argivorum agrum
 Affeciſti, beneficia, egentem benefactoribus.
 Habebimus autem non ſenſcentem gratiam: nam
 Cum acceperimus beneficia, vobis parem gratiam
 referre debemus.
Thes. Quid verò aliud oportet me vobis præſtare?
Ad. Bene-valeas. Dignus enim es tu et tua urbs. 1185
Thes. Sint iſta: ſed tu quoque eadem conſequaris.
Min. Audi, Theſeu, hæc Minervæ verba,
 Quid oportet te facere, facientemque juvare res tuas.
 Nè des hæc oſſa iſtis in Argivum agrum
 Pueris ferre, ſic facilè dimittens: 1190
 Sed pro tuis et urbis laboribus,
 Recipe primum juramentum. Oportet autem ju-
 rare hoc
 Adraſtum: hic enim rex auctoritatem habet
 Pro univerſa terrâ Danaïdum jurare:
 Hoc autem eſto juſjurandum: nunquam Argivos
 terram 1195
 In hanc adducturos hoſtilem exercitum:
 Et aliis venientibus, repugnatuſque armis.
 Si verò violato juramento venerint contra hanc
 urbem,
 Ut Argivorum ager male pereat precare.

In quo verò loco oporteat te hoſtias cædere, audi
 ex me. 1200

Eſt tibi tripus æneis pedibus præditus intra domum,
 Quem quondam Ilii ſedibus everſis
 Ad aliud negotium Hercules feſtinans,
 Juſſit te ſtatuerè ad aram Pythicam.
 In hoc ſecans tria guttura trium ovium, 1205
 Inſcribe juſjurandum in cavâ alveo tripodis:
 Deinde des ſervandum Deo, qui Delphis præſidet,
 Ut ſit et monumentum fœderis, et teſtimonium
 Græciæ.

Quo autem hoſtias jugulaveris, et peregeris cædem,
 Acutum gladium in terræ reſſus 1210
 Abde, juxta ipſos ſeptem rogos mortuorum:
 Metum enim ipſis, ſi quando venerint adverſus
 regionem,
 Oſtenſus dabit, et infelicem reditum.
 Peractis autem iſtis mitte extra terram mortuos:
 Lucum etiam, ubi ipſorum corpora purificata ſunt
 igne, 1215

Concede ad ipſum trivium Deæ Iſthmiæ.
 Tibi quidem hæc dixi: ſed Argivorum dico filiis,
 Adulti capietis Iſmeni urbem,
 Ulciſcentes necem parentum mortuorum:
 Túque, Ægialeu, pro patre dux
 Juvenis conſtitutus, et ab Ætolis veniens filius
 Tydei, quem nominavit Diomedem pater.
 Sed oportet genis pubeſcentes,
 Continuò bene armatum Danaïdum exercitum
 incitare

Adverſus ſeptem turres Cadmeorum. 1225
 Ubi enim creveritis, venietis acerbi ipſis
 Catuli leonum, expugnatores urbis.
 Non fiet aliter. Epigoni verò per Græciam
 Vocati facietis poſteris cantilenas,
 Talem exercitum Deo duce ducetis. 1230
Thes. Domina Minerva, parebo verbis tuis:
 Tu enim me dirigis, ut non errem:
 Et iſtum juramento divinciam: tantum tu me
 Dirigas. Nam te propitiâ urbi
 Exiſtente, in poſterum tutò habitabimus. 1235

A N A P Œ S T I.

- Cho.* Eamus, Adraſte, juſjurandum demus
 Iſti vero, et urbi: digna cum enim nobis
 Ante-laboraverat, ut colamus.

Euripidis Supplicum Finis.

[III]

ΣΟΦΙΑ ΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΤ

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΙΑ

Η ΕΝ ΑΤΛΙΔΙ.

Vol. II.

[112]

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ
ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζεται δὲ ὁ ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ

Ω πρέσβυ, δόμων πῶνδε πάριθεν
 Στείχε. Πρ. Στείχω· τί γ' καινεργεῖς,
 Ἀγάμεμνον ἀναξ; Ἀγα. Πύσση. Πρε. Σπείδω.

Μάλα το γῆρας τῆμόν αὖπνον,
 Καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς ὄζον πάρεστιν.

Ἀγα. Τίς ποτ' ἄρ' αἴσῃς ὁδε πορθησύν;
 Πρε. Σείριον, ἐγὺς τ' ἐπ' ἀπόρου
 Πλειάδος αἰῶστων ἐπ' μεσσηνης.

Ἀγα. Οὐκοῦν φθόγῳ γ' οὐτ' ὀρνίθων,
 Οὔτε θαλάσσης· σιγαὶ δὲ δυνέμων
 Τόνδε κρατ' Εὐρείπον ἔχουσιν.

Πρε. Τί γ' σὺ σκληρῆς ἐκτὸς αἰῶσεως,
 Vol. II. Ff

Ἀγάμεμνον.

Ἀγάμεμνον ἀναξ;

Ἐπ' οἷ' ἡσυχία τῇδε κατ' Αὐλῃ.

Καὶ ἀκίνητοι φυλακαὶ τειχέων.

15

Στείχομεν εἰσω; Ἀγα. Ζηλώ σε, γέρον.

Ζηλώ δ', ἀνδρῶν ὅς ἀκίνδυλον

Βίον ἔξεπέρασ' ἀγνώως, ἀκλέης.

Τὴς δ' ἐν πρᾶϊς ἥσσαν ζηλώ.

Πρέ. Καὶ μὲν τ' χαλὸν γ' οὐδ' αὖτα βίη.

20

Ἀγα. Τῶτο δέ γ' ὅσιν τὰ χαλὸν σφαλερόν.

Καὶ τὸ φιλότιμον

Γλυκὺ μὲν, λυπρὸν δ' ὁ περιστάμενον.

Τοτὲ μὲν τὰ θεῶν ὅδε ὁρῶμεν.

τ' ἀνέστρεψε βίαν,

25

Τοτὲ δ' ἀνθρώπων γνῶμα πολλὰ

Καὶ δυσάρεστον δέκναισιν.

Πρέ. Οὐκ ἀγαπᾷ ταῦτ' ἀνδρὸς αἰετέα.

Οὐκ ὅτι πᾶσιν σ' ἐφύπευσ' ἀγαθοῖς,

Ἀγάμεμνον, Ἀτρεΐδης.

30

Δεῖ δέ σε χαίρειν, καὶ λυπεῖσθαι

Θνητὸς γὰρ ἐφίς καὶ μὴ σὺ θελῆς,

Τὰ θεῶν ἔπειτα βελόμεν ἔσαι.

Σὺ δ' ἀμπεπῆρθαι φαῖος ἀμπεπῆρθαι,

Δέλτοι τε γράφεις

35

Τιμῶν, καὶ περὶ χειρῶν ἐπὶ βασιλῆος,

Καὶ ταῦτα πάλιν γράμματα συγχεῖς,

Καὶ σφραγίζεις, λύεις τ' ὀπίσω,

Ῥίπεις τε πέδιλα πύκνῃ, χαλερόν.

Κατὰ

Κατὰ δάκρυ χέου· 40
 Καὶ τ' ἄπορ' ὄδονδ' ἐνδεῖς
 Μὴ ἔμ' αἰνέσας· τί ποιεῖς; τί ποιεῖς;
 Τί νέον, τί νέον φεῖ σοι, βασιλεῦ;
 Φέρε, κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς·
 Πρὸς δ' ἄνδρ' ἀγαθὸν πισὸν τε φράσῃς. 45
 Σὴ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τιτυδαίῃας
 Πέμπει φερίῳ,
 Συμυμφοκόμοι τε δίκαιοι.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

Ἀγα· Ἐγρόντο Αἰδὼ Θεσπιάδ' ἑτρεῖς παρθένοι,
 Φοῖβη, Κλυταιμνήστρα τ' ἐμὴ ξυνώρεος, 50
 Ἑλένη τε· ταύτης, ὅ τ' αὖτε ὠλοισμῆροι,
 Μνηστῆρες ἦλθον Ἑλλάδος νεαῖαι.
 Δειναὶ δ' ἀπειλαί, ἔκαστ' ἀλλήλων φοιῶν
 Σπώσασθ', ὅσας μὲν λάβοι τ' ἀφ' ἑνὸς.
 Τὸ φεῖγμα δ' ἄπορ' εἶχε Τιτυδαίῃας πατρὸς, 55
 Δουῖαί τε, μὴ δουῖαί τε, τ' τύχης ὅπως
 Ἀψαίτ' ἀείσαι· καὶ νῦν εἰσῆλθαι τάδε,
 Ὅρκους στυγέειν, δεξιὰς τε συμβαλεῖν.
 Μνηστῆρας ἀλλήλοισι, ἢ δ' ἐμπύρων
 Σπονδαῖς καθεῖναι, καὶ παρὰ σάκος τάδε, 60
 Ὅτε γυνὴ γένοιτο Τιτυδαίῃας κόρη,
 Τύτῳ στυγαμυνεῖν, εἴ τις ἐκ δῖμων λαβῶν
 Οἴχοιτο, τὸν τ' ἔχοντ' ἀπώδοι λέχοις,
 Καὶ πρὸς ἀείσαι, ἔκαστ' ἀλλήλων πόλιν,

'Ελλῶν'

"Ελλω' ὁμοίως, βάρβαρόν θ', ὅπλων μέγα. 65
 "Επεὶ δ' ὀπισώθησαν, εὖ δὲ πως γέρον
 "Υπῆλθεν αὐτὲς Τυυδάδεωσ πικρῇ φρενί,
 Δίδωσ' ἐλέας θυγατρὲ μηστήρων ἕνα,
 "Οτι πτοαὶ φέρειεν Ἀφροδίτης φίλας.
 "Ἡ δ' εἶλεθ', ὥς γε μή ποτ' ὄφελεν λαβεῖν, 70
 Μενέλαον· ἐλθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ παῖς θεὰς
 Κρίνας ὅδ', ὥς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει,
 Λακεδαιμόνι, ἀνδρὸς μὲ εἰμάρτων σολῇ,
 Χρυσῷ τε λαμπρῷ, βαρβάρῳ χλιδήματι,
 "Εξῶν ἐρῶσαν ὥχετ' ὄξαναρπιάσας 75
 "Ελένῳ παρὲς Ἰδης βέσταθ' μ', ἐκδημον λαβὼν
 Μενέλαον· ὁ δ' ἔχθ' Ἑλλάδ' οἰσρήσας μόνος
 "Ορκοῖς παλαιῖς Τυυδάδεω μαρτύρεται,
 "Ὡς γὰρ βοηθεῖν τοῖσιν ἠδίκημένοις.
 Τὴν τεύθει οὔν Ἑλλῆνες αἰῶντες ποσὶ, 80
 Τάχῃ λαβόντες, σενόπορ' Αὐλίδος βάθρα
 "Ηκουσι τῆσδε, ναυσὶν αἰσσίαν θ' ὁμοῖον,
 "Ἴπποις τε, πολλοῖς θ' ἄρμασιν γ' ἠοκημένοις
 Κάμει στρατηγεῖν, κατὰ Μενέλεω χάριν,
 Εἴλοντο, σύμβολόν γε παξίωμα δὲ 85
 "Αλλ' οὐκ ὄφελ' αὐτ' ἐμοῖ λαβεῖν τόδε.
 "Ηθροισμένους δ' ἔχ' ἐκτεσπότες στρατοῦ,
 "Ημῶν, ἀπλοῖα χρώμενοι κατ' Αὐλίδα.
 Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπαρτία κεχρημένος
 "Ανέειπεν, Ἰφιγένειαν, ἣν ἔσπευ' ἐγὼ, 90
 "Αρτέμιδι θύσας, τῇ τόδ' οἰκίσσῃ πέδων

Καὶ

Καὶ πλοῦν τ' ἐσιδαί, ἢ χροπαπαφὰς Φρυγῶν
 Θύσαι, μὴ θύσαι δ' ὅκ' εἶ) τάδε.
 Κλύων δ' ἐγὼ ταῦτ', ὀρδίω κηρύγματι
 Ταλθύδιον εἶπον πάντ' ἀφίεναι στρατὸν,
 Ὡς οὔ ποτ' αἶν τλαῖς θυγατέρα κ' ἱανέην ἐμὴν.
 Οὐ δὴ μ' ἀδελφός, πάντα προσφέρειν λόγον,
 Ἐπεισε τλῆναι δεινὰ· καὶ δέλτε πύχαῖς
 Γράψας, ἐπιμψα πρὸς δαίμαρτα τ' ἐμὴν,
 Πέμπειν Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ὡς γαμουμένην,
 Τό, τ' ἀξίωμα παῖδρός ἐκγαυρομένην,
 Συμπλέν τ' Ἀχαιοῖς τοιῶνκ' ἐ γέλοι λέγων,
 Εἰ μὴ σὺ ἡμῶν εἶσιν εἰς Φθίαν λῆρος.
 Πειθὼ γὰρ εἶχον τιώδε πρὸς δαίμαρτ' ἐμὴν,
 Ψυδὴ στυάψας ἀντὶ παρθένου γάμον.
 Μόνοι δ' Ἀχαιῶν ἴσμεν ὡς ἐχέ τάδε
 Κάλχας, Ὀδυσσεύς, Μενέλαος θ'· ἃ δ' ἐ καλῶς
 Ἔγνω τὸτ', αὖθις μεταγράψω καλῶς πάλιν
 Εἰς τιώδε δέλτον, ἐν κατ' εὐφρόνης σκιαῖν
 Λύοντα ἢ συνδοιῶτά μ' εἰσείδες, γέρον.
 Ἀλλ' εἴα, χώρε, τίσδ' ὀπισθὰς λαβὼν,
 Πρὸς Ἄργος· ἃ δ' ἐ κέκλυε δέλτος ἐν πύχαῖς,
 Λόγῳ φράσω σοι πάντα πάγ' ἐγγραμμένα·
 Πιστὸς γὰρ ἀλόχῳ τοῖς τ' ἐμοῖς δόμοισιν εἶ.

95

100

105

110

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Πέμπω σοι πρὸς ταῖς προάδεν
 Δέλτοις, ὧ Λήδας ἔργον.

115

Πρέ. Λέγε ἔ σήμαιν', ἵνα ἔ γλώσση
Συώτοια τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδοῖ.

Ἀγα. Μὴ σέλλειν τὰν σὺν ἴνῃ πρὸς
Τὰν κολπόδῃ πτέρυγ' Εὐβοίας,
Αὔλιν ἀκλύσαν·
Εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ
Παιδὸς δαίσομεν ὑμῖναίης.

Πρέ. Καὶ πῶς Ἀχλὺς, λέκτες ἀμπλακίων,
Οὐ μέγα φουσὼν θυμὸν ἐπαίρει
Σοί, σὴ τ' ἀλέχω;
Τόδε ἔ δεινὸν, σήμαιν' ὅ, τι φής.

Ἀγα. Ὅνομ', οὐκ ἔργου, ἄρ' ἔχον Ἀχλὺς,
Οὐκ οἶδε γάμοις, ὅσ' ὅ, τι πρᾶσσομεν,
Οὐδ' ὅτι κείνῳ παῖδ' ἐπέφησα
Νυμφεὶς εἰς αἰκάνων
Εὐναὶς ἐνδύσειν λέκτροις.

Πρέ. Δεινὰ γε πολμᾶς, Ἀγάρμενον ἀναξ,
Ὅς, τὰ τ' ἑαὶς σιὼ παῖδ' ἀλοχῇ
Φατίσας, ἦγες σφάγιον Δαναοῖς.

Ἀγα. Οἶμοι, γνώμας ἐξέστη.
Αἰ, αἶ, πίπῃ δ' εἰς ἄπην.
Ἀλλ' ἴθ', ἐξέστων σὺν πόδα, γῆρα
Μηδὲν ὑπεύκων.

Πρέ. Σαπεύδω, βασιλεῦ.

Ἀγα. Μὴ νυῦ μὴτ' ἀλσώδεις ἴξῃ
Κρήνας, μήτ' ὑπνῷ θελχθῆς.

Πρέ. Εὐφημα θρόν.

Ἀγα.

Ἄγα. Πάντη ὃ, πόρην ὅσον ἀμείβαν,
 Λεῦσε, φυλάσσαν μὴ π σι λάβῃ, 145
 Τροχάλοιον ὅχου παρμενίαν,
 Παῖδα κομίζου ἐνθάδ' ἀπὴν
 Δουαῶν πρὸς ναῦς.

Πρέ. Ἔσται τῆδε. Ἄγα. Κλήθρων δ' ἔξομα·
 Ἦν γάρ νιν πομπαῖς ἀντίσας, 150
 Πάλιν ἔξομασας εἶδ' ἁλινὰς,
 Ἐπὶ Κυκλώπων εἰς θυμέλας.

Πρέ. Πισὺς ὃ, φράσας τῆδε, πῶς ἔσομαι,
 Λέγε, παιδὶ σέθεν, τῇ σῇ τ' ἀλόχῃ;
 Ἄγα. Σφραγίδα φύλασ', ἡ δὲ ἐπὶ δέλτῳ 155
 Τῇδε κομίζεις.

Ἴδι' λυχαίνε τὸδε φῶς ἔσθ'·
 Λάμπουσ' ἡώς,
 Πύρ τε τεθρίππων τ' ἀελίε·
 Σύλλαβε μόχθων. 160
 Θνητῶν δ' ὁλβιος εἰς τέλος εὐδείς,
 Οὐδ' εὐδαίμων·
 Οὐπω γὰρ ἔφυπς ἄλυπ'.

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α.

Σπροφοὴ α'.

Χο. 1 Ἐμολον ἀμφὶ παρκαπῖαν
 2 Ψάμαθον Αὐλίδος ἐναλίας, 165

3 Εὐρίπου

- 3 Εὐρίπου 248 χευμαίνων
 4 Κέλαισα σενόπορθμον
 5 Χαλκίδα, πόλιν ἐμὴν περιλιποῖ-
 6 σ', αἰχάλων ὑδάτων πρὸφον,
 7 Τὰς κλεναὶς Ἀρεθέαις, 170
 8 Ἀχαιῶν στρατὸν ὡς ἰδοίμ' αἶν,
 9 Ἀχαιῶν τε πλάϊς ναυσιπόρους
 10 Ἡμυγέων ὡς ἐπὶ Τροί-
 11 δου ἐλάταις χιλιόναυσιν
 12 Τὸν ξοῦδὸν Μενέλαν 175
 13 Ἀμέτεροι πόσους
 14 Ἐνέπουσ', Ἀγαμέμνονά τ' εὐπατρίδαν,
 15 Στέλλειν ἐπὶ τὴν Ἑλέαν,
 16 Ἀπ' Εὐρώπης δονακοτρέφει
 17 Πάρις ὁ βακόλῃ αἶν ἔλαβεν, 180
 18 Δῶρον τῆς Ἀφροδίτης·
 19 Ὅτ' ἐπὶ κλεναῖσι δρόσοις
 20 Ἦρα Παλλάδι τ' ἔειν ἔειν
 21 Μορφαῖς αἱ Κύπρις ἔχεν.

Ἀντιπροφὴ α'.

- 1 Πολύθυτον δὲ δι' ἄλλος Ἀρ- 185
 2 τέμδος ἤλυθον, ὀρωμύραν
 3 Φοινίσουσα παρηίδ' ἐμὴν
 4 Αἰχμῶα νεοθαλῆ,
 5 Ἀσπίδος ἔρυμα, καὶ κλισίας

6 Ὀπλοφόρους

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓ. Η ΕΝ ΑΥΛ. 121

- 6 Ὀπλοφόρος Δαναῶν γέλυ- 190
 7 σ', ἵππων ὄχλον τ', ἰδέσθ.
 8 Κατεῖδον δ' ὅτ' Αἴαντε συνέδρα,
 9 Τὸν Ὀϊλέως, Τελαμῶνός τε, γόνον,
 10 Τῆς Σαλαμῖν' σέφανον,
 11 Πρωτεσίλαόν τ', ἐπὶ γαίκοις 195
 12 Πεσπῶν ὑδομήνους μορ-
 13 φαῖσι πολυπλόκοις
 14 Παλαμῆδ' αὖ, ὃν τέκε παῖς ὁ Ποσει-
 15 δῶν' Διομήδ' αὖ, ἡ-
 16 δοναῖς δίσκῳ κεχρημένον 200
 17 Παρὰ δ' Μηριόνην, Ἄρε'
 18 Ὀζον, γαῦμα βροτοῖσι,
 19 Τὸν δ' ὅτ' ἠσπασίαν τ' ὄρεον
 20 Λαέρτα τόκον· ἅμα δ' Νι-
 21 ρέα χάλκισον Ἀχαιῶν 205

Ἐπὶ δὲ α'.

- 1 Τὸν ἰσάνεμον τε ποδοῖν
 2 Λαιψιερότρομον Ἀχιλλῆα,
 3 Τὸν αὖ Θέτις τέκε, καὶ
 4 Χείρων ὄξεποιαν,
 5 Εἶδον, αἰγυαλοῖσι 210
 6 Παρὰ τε κρηχάλοις
 7 Δεῖμον ἔχοντα σὺν ὅπλοις
 8 Ἀμύλαν δ' ἐπὶ ποδοῖν
 9 Πρὸς ἄρμα τέτρωτον

VOL. II.

H h

10 Ἐλίσσον

122 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓ. Η ΕΝ ΑΤΛ.

- 10 Ἐλίσσων περὶ νύκτας. 215
 11 Ὅς διφρηλάτας βαρὺς Εὐ-
 12 μιντος Φερητιάδας,
 13 ὦ, χαλκίσις εἰδόμενος
 14 Χρυσοδαϊδάλτης, συμμίκτης πάλης
 15 Κέντρω θειομύθας. 220
 16 Μὲν μέσας ζυγίαις, λα-
 17 κοσίκτῳ τειχὶ βαλὺς,
 18 Τὸς δ' ἔξω σαρραφόρας
 19 Ἀντήρεις χαμπαῖσι δρόμοις
 20 Πυρρότειχας, μονό- 225
 21 χαλα δ' ὑπὸ σφαιρῇ
 22 Ποικιλοδέρμονας
 23 Οἷς ᾤρεπάλλετο
 24 Πηλείδας σὺν ὅπλοις ᾧ ἄντηται
 25 Καὶ σύριγας ἀεματείας. 230

Στρεφὴ β.

- 1 Ναῶν δ' εἰς ἀριθμὸν ἤλυθον,
 2 Καὶ θεῶν ἀθέσφατον,
 3 Τὰν γυναικείαν ὄψιν ὁμμάσσει
 4 Ὡς πλήσαιμι μέλιπον ἀδμήν,
 5 Καὶ κέρως μὲν ἰὺ 235
 6 Δεξιὸν πλάγας ἔχων
 7 Φδιώτας ὁ Μυρμιδόνων ἄρχης
 8 Πεντήκοντα ναυσὶ θουρίαις,
 9 Χρυσέαις δ' ἐκίον

10 Κατ'

10 Κατ' ἄκρον Νηρῆος ἔστασαν θεαί, 240
11 Πρύμναις σῆμ' Ἀχιλλεύου στρατῶν.

Ἀντιπροφὴ β.

1 Ἀργείων δ' οὐκ ἴσμεν ἰσχυροί
2 Νῆες ἔστασαν πύλαι
3 Ὡς ὁ Μυκισεύς στρατῶν
4 Παῖς ἦν, Ταλαῶς δὲ τρέφει παῖς 245
5 Καπανεύς τε παῖς
6 Σθένελος Ἀττίδης δ' αἶψα
7 Ἐξήκοντα νῆας ὁ Θησεύς
8 Παῖς δ' ἔστιν ἐναυλόχης θεῶν
9 Παλλὰς δ' ἐν μυνύχοις 250
10 Ἐχων πλεωτοῖσιν ἄρμασιν, ἵππων
11 Εὐσημόν τε φάσμα ναυδάτις.

Συνοφὴ γ.

1 Τῶν Βοιωτῶν δ' ὄπλισμα, ποτιῆς
2 Πεντήκοντα νῆας εἰδόμεναι
3 Σημείοις εὐ' ἐπὶ στρατῶν 255
4 Τοῖς δ' Κάδμος ἦν
5 Χρῦσεν δράκοντ' ἔχων
6 Ἀμφὶ ναῶν κέρμενα
7 Λήϊτος δ' ὁ γηγυγὴς
8 Ἀρχὴ ναῶν στρατῶν 260
9 Φωκίδος δ' ὑπὸ χθονός
10 Λοκροῖς δ' οὐκ ἴσμεν αἶψα

Ναῦς

124 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓ. Η ΕΝ ΑΥΛ.

- 11 Ναῦς Ὀϊλέως τόκῳ, κλυτὰν
12 Θρονιάδ' ἐκλιπὼν πόλιν.

Ἀντιφρὸν γ.

- 1 Ἐκ Μυκλιάας δὲ τῆς Κυκλωπίας 265
2 Παῖς Ἀτρείας ἐπεμπε ναυβάτας
3 Ναῶν ἐχάτον ἡθροισμῶν.
4 Σὺ δ' Ἀδραστος ἦν
5 Ταγός, ὡς φίλος φίλος,
6 Τὰς φυγούσας μέλαθρα 270
7 Βαρβάρων χάριν γάμων,
8 Πεῖξεν Ἑλλάς ὡς λάβοι.
9 Ἐκ Πύλῃ δὲ Νέστορος
10 Γεραιὴν χερσὶν ἔχον
11 Πρύμνας, σῆμα ταυρὸν ὄραν, 275
12 Τὸν πάργικον Ἀλφείον.

Ἐπὶ δὲ β.

- 1 Αἰνιάνων δὲ δώδεκα σόλοι
2 Ναῶν ἦσαν ὧν ἀναξ Γουινός
3 Ἀρχὴ τῶνδε δ' αὖ πέλας
4 Ἥλιδος δυνάστες, 280
5 Οὓς Ἐπειὸς ὠνόμαζε πᾶς Λεῶς·
6 Εὐρυτος δ' ἀναοσε τῶνδε.
7 Λαυκήρετμον δ' ἄρη
8 Τάφιον ἦγεν, ὧν Μένης
9 Ἀναοσε, Φυλῆος λόχευμα, 285

10 Τὰς

- 10 Τὰς Ἐχίδνας λυγρὰν
 11 Νύκτας, ναυδάτας ἀπυροφύγας.
 12 Αἶας δ', ὁ Σαλαμῖνος ἐντροφῶ,
 13 Δεξιὸν κέρως
 14 Πρὸς τὸ λαὸν ἐμύαγε
 15 Τῶν αἰσῶν ὄρμη πλάταιον
 16 Ἐράταισι συμπλέων
 17 Δώδεκ' εὐτροφωτάταισι
 18 Ναυτὸν, ὡς αἶων ἢ ναυδαίον
 19 Εἰδόμεν λυγρὸν,
 20 Ὡς αἱ περὶ πλοῦς
 21 Βαρβαρὸς βαίειδας,
 22 Νύκτας οὐκ ὀνομάσκει.
 23 Ἐθα δαίον εἰδόμεν
 24 Νάϊον πόρρω.
 25 Τὰδε κατ' οἴκας κλύουσι, σὺ κλύεις
 26 Μνήμην σὺ ζῶντι τραυδάματι.

290

295

300

I A M B O I.

- Πρέ. Μείλεις, πολμῶς δύν', ἃ σ' ἐ πολμῶν χρεῶν.
 Με. Ἀπείλεις, λυγρὸν δεσπόταισι πύδεις.
 Πρέ. Καλὸν γέ μοι ποιῶντος Ἰφικλίδους.
 Με. Κλαίοις ἂν, εἰ πρῶτος αἰ μὴ πρῶτος σε δεῖ.
 Πρέ. Οὐ χρεῶν σε λῦσαι δέλτοι, λὺ ἐγὼ φέρον.
 Με. Οὐδέ σε φέρον δεῖ πᾶσι Ἕλλησι καχά.
 Πρέ. Ἄλλως ἀμύλλω ταῦτ'· ἀφες ᾗ πύδεις ἐμοί.
 Με. Οὐκ ἂν μετρίμην. Πρέ. Οὐδ' ἐγὼ γ' ἀφύπομαι.

305

310

Με. Σκήπτρῳ τάχ' ἄρα σὺν χαλασμαῖσιν κάρτα.
 Πρέ. Ἀλλ' εὐκλείς τοι δαυτοῦν θνήσκων ὑπέρ.
 Με. Μέγες μακρὸς δ' οὐλὸς ὦν λείας λόγας.
 Πρέ. ὦ δαυτοῦ, ἀδικέμεθα· σὺς δ' Ἰπυλῆς
 Ἐξαρκίους ὅδ' ἐκ χερῶν ἐμῶν βία,
 Ἀγάμεμνον, ὅδ' ἐν τῇ δίκῃ χερσὶ θείῃ.

Τερχάιοι.

Ἀγα. Ἐὰ τίς δὴτ' ἐν πύλαισι θόρυβος, ἐ λόγῳ ἀκοσμία;
 Πρέ. Οὐ μὲν, ἔχ' ὁ τῷδε μῦθος, κυριώτερος λόγῳ.
 Ἀγα. Σὺ δ' ἐπὶ τί τῷδ' ἐς εἶεν ἀφίξαι, Μανίλεως, βία τ' ἄρχει;
 Με. Βλέψον εἰς ἡμᾶς, ἵν' ὀρθῶς τ' λόγῳ ταύτῃ λαβῶ.
 Ἀγα. Μῶν τέσσεσ' οὐκ ἀναχλύψω βλέφαρον, Ἀτρεΐδης γεγώς;
 Με. Τινὸς ὀρέας δέλτον, χακίστω γραμματῶν ὑπερέπιν;
 Ἀγα. Εἰσορῶ· καὶ ὥσθ' ἐπὶ ταύτῃ σὺν ἀπάλλαξον χερσὶ.
 Με. Οὐ, πρὶν ἂν δείξω Δαναοῖς ἅπασιν τὰς γραμμὰς.
 Ἀγα. Ἦ γ' οἶδ' ἂν μή σε χαλεπὸς εἰδῆται, σήμαντ' ἀνεί;
 Με. Ὡς σ' ἀλγυῖαί γ', ἀνοίξας ἂν σὺ χάκ' εἰργάσω λάθρα.
 Ἀγα. Πῶς δὲ καλὰ βῆς νιν; ὦ θεοί, σῆς ἀναιχμῶντος φρενός.
 Με. Προσδοκῶν σὺν παῖδ' ἀπ' Ἀργείων εἰ γράψωμ' ἀφίξεσθαι.
 Ἀγα. Τί δέ σε ταῦτα δεῖ φυλάσσειν; οὐκ ἀναιχμῶντος τόδε;
 Με. Ὅπ' τὸ βέλεσθαι μ' ἐκνίξῃ· σὺς δ' οὐλὸς οὐκ ἔφυν.
 Ἀγα. Οὐχὶ δεινὰ; τ' ἐμὸν οἰκῆν οἶκον οὐκ ἐάσομαι;
 Με. Πλάγῃ γ' ὥς φρονεῖς· τὰ μὲν νῦν, τὰ δ' οὐκ αὐτίκα.
 Ἀγα. Ἐκκεκόμψασθαι· ὥσθ' ἐπὶ γλῶσσ' ὅπ' φθάνον σοφί.
 Με. Νῆς δ' γ' ἐβέβαιον ἀδικον κτήμα, καὶ σαφὲς φίλοις.
 Βέλομαι δέ σ' ἐξελέγξαι, καὶ σὺ μὴτ' ὀργῆς ὑπο

Ἀποτρέπου

Ἀποτρέπου πάληδες οὔτοι χατάνω λίαν σ' ἐγώ.
 Οἶδ', ὅτ' ἐσπύδαζες ἄρχειν Δαναΐδαις παρὲς Ἴλιον,
 Τὸ δοκεῖν ᾧ ἐχὲς χεῖρας, τῷ δ' ὅ βέλεσθαι θέλων,
 Ὡς παππὸς ἦς, ἀπαύσης δεξιᾶς παρσυσγύσων,
 Καὶ θύρας ἔχων ἀκλείους τῷ θέλοντι δημοτῶν, 340
 Καὶ διδὼς παρόρμησις ἐξῆς πᾶσι, καὶ μὴ τις θέλοι
 Τοῖς τρέποις ζῆτων σείαδ' τὸ φιλότιμον ἐκ μέσων;
 Κατ' ἐπεὶ χατῆρες δ' ἐχέεις, μετὰβαλὼν ἄλλας τρέποις,
 Τοῖς φίλοις οὐκ ἔτ' ἦσθα τοῖς πρὶν, ὡς πρόδωκ', φίλῳ,
 Δυσπρόσβουτος, ἔσω τε κλείδων ἀπείριτος; ἀνδρᾶ δ' ἐχέων
 Τὸν ἀγαθόν, πρᾶσσοντα μεγάλα, σὺ τρέποις μεδιτῶναις.
 Ἀλλὰ καὶ βέλαιοι ^ἦ εἰ τότε μάλιστα τοῖς φίλοις,
 Ἡνίκ' ὠφελεῖα μάλιστα δυνατὸς ὤνεις εὐτυχῶν.
 Ταῦτα μὲν σε παρῶν ἐπὶ ἡλδον, ἵνα σε παρῶν εὖρω χαλόν.
 Ὡς δ' ἐς Αὔλιν ἦλθες αὖτις, καὶ πανελλήνων στρατὸς, 350
 Οὐδὲν ἦσθ', ἀλλ' ἐξηπλόουσι τῇ τύχῃ τῇ τ' ἑαῶν,
 Θούειας πομπῆς ἀπαύζων. Δαναΐδαι δ' ἀφίενται
 Ναῦς διγυγελοὶ, μάλιστα δ' μὴ ποιεῖν ἐν Αὐλίδι.
 Ὡς δ' ἀνδρῶν ἔχες ἔμμεα, σύγχυσόν τε, μὴ νεῶν
 Χιλίαν ἄρχων, Πριάμει τε πόδιον ἐμπλήσας δορός. 355
 Καὶ μὲν παρεχάλας, τί φράσω; τίνα δὲ πόρον εὖρω πόθεν;
 Ὡς μὲν σέβεται σ' ὀφθαλμοῖς ἀπολέσται χαλόν κλέει.
 Κατ' ἐπεὶ Κάλχας ἐν ἱεροῖς εἶπε σὺν θεῶν κόρην
 Ἀρτέμιδι, ὅς πλοῦν ἔσται Δαναΐδαις, ἡδεὶς φρένας,
 Ἀσμφύρος θύσει ὑπέρης παῖδα καὶ πέμπεις ἐκὼν, 360
 Οὐ βία, μὴ τίπο λήξης, σὴ δαίμαρτα, παῖδα σὴν
 Δεῦρ' ἀποσέλλειν, Ἀχλὺς πρόσφασις ὡς γαμουμυρίων.

Κατ'

Καὶ δ' ὑποτρέψας λελήψαι, μεταβαλὼν ἄλλας γραφαίς,

Ὡς Φοναῖς ἐκέπθοναι σὺς ἔση μάλιστα γε.

Οὗτος αὐτὸς ἔβη αἰθέρ, ὃς τὰ δ' ἔκλυται σέθεν. 365

Μυρία δέ τοι πεπνυγασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πρᾶγματα,

Ἐκποῦσ' ἔχοντες, εἴτα δ' ὄξεχέμεν κελύκος,

Τὰ μὲν ὑπὸ γνώμῃς πολιτῶν αἰσιμαί, τὰ δ' ὀπίσθως,

Ἀδύνατοι γηγῶτες αὐτοὶ ἀμφυλαῖσθε πόλιν.

Ἑλλάδος μάλιστα ἔργον τ' παλαιπύρου σέθεν, 370

Ἢ, θέλω σε δρᾶν πικρὴν βαρβαρύς, τὴς ἐσθλῆς,

Καταγελῶντας ἐξασπεί αἰσέ σε, ὥς τ' σὺν κόλῳ.

Μηδὲν ἂν χεῖρας ἐχέῃς πρὸς αἰὲν θάμνῳ χθονός,

Μηδ' ὅπλων ἀρχαῖα· νῦν γὰρ τ' στρατιᾶν ἔχει

Πόλεος· ὡς ἄρχον αἰὲρ πᾶς, ξυμῶσιν ἢ ἔχων τύχῃ. 375

Χο. Δεινὸν, κλισυγῆτοισι γυναιξὶ λόγοις,

Μάχας δ', ὅπῃ ποτ' ἐμπέσωσι εἰς ἔσθλ.

Ἀγα. Βέλομαι σ' εἰπεῖν κελύκος σὺ, βρογχία, μὴ λίαν αὖ ὦ

Βλέφαρα πρὸς παῖδας αἰσάων· ἀλλὰ σφροδνέστερος,

Ὡς ἀδελφὸν ὄντ' αἰὲρ γὰρ αἰχρὸς αἰδεῖσθ' ἔσθλ. 380

Εἰπέ μοι, τί δεινὰ φύσας, αἵματι πρὸν ὄμμ' ἔχων;

Τίς αἰδοίκεί σε; ἢ κέχρυσαι; λέκτε ἱρᾶς γε χεῖρας λαβεῖν;

Οὐκ ἔχοιμ' αὖ σοι πρὸς αἰὲν ὦν γὰρ ὀπίσθως, κελύκος

Ἦρξας· εἴτ' ἐγὼ δίκλιν δώσω κελύκος, ὃ μὲν σφαλαίς;

Ἢ δαίκεί σε τὸ φιλόμῃμον τέμνον; ἀλλ' εἰ ἀγχιλαίς 385

Εὐπρεπῇ γυναικὶ χεῖρας, τὸ λελογισμῆμον παρῆς

Καὶ τὸ καλόν, ἔχειν; πομπρὸς φωτὸς ἡδοναὶ κακαί.

Εἰ δ' ἐγὼ, γνῆς πρὸς αἰὲν οἶκ' εὖ, μετῆνθ' εὐδελία,

Μαίνομαι; αὐτὸ μᾶλλον, ἔσθλ, δολιχέας κακὸν λέχος.

Ἀναλαβεῖν

Ἀναλαβὼν θέλεις, θεοῦ σοι τὴν τύχην δίδοντας εὖ. 390
 Ὡμοῖ τ' Τευδαίρειον ὄρκον ὁ κακὸς φρονέας
 Φιλόταμοι μνηστῆρες· ἡ δὲ γ' Ἑλπίς, οἶμαί μιν, θεός,
 Καῖε' ἐπ' ἔρχεται αὐτὸ μᾶλλον, ἢ σὺ, καὶ τὸ σὺν δένει·
 Οὐς λαβὼν σφάττει γ'· οἶμαί δ' εἴη μοῖρα φρεσὶν·
 Οὐ γὰρ ἀσιώετον τὸ θεῖον, ἀλλ' ἔχει στυγίαν. 395
 Τὴς κακῆς παρ' ἑνὶ ὄρκῳ, καὶ κατ' ἐλαφισμύνας.
 Τὰ μὲν δ' ἐκ δαποκτείνω γὰρ τέκνα· καὶ τὸ σὺν μὲν εὖ
 Πέρα δίκης ἔσαι, κακίης ἐνὶ δόξῃ τιμωρία.
 Ἐμὲ δ' σωτήριον νύκτες ἡμέρας τε δακρύοις,
 Ἄνομα δρῶντα καὶ δίκαια παῖδας, οὐς ἐγενάμην. 400
 Ταῦτά σοι βραχέα λέλεκ', ὧς σε φῆ, καὶ ῥάδια.
 Εἰ δ' μὴ βέλῃ φρονέω εὖ, τὰ μὲν ἐγὼ θύσω καλῶς.

I A M B O I.

Χο. Οἱ δ' αὖτ' ἀφ' ὧν τὴν πόλιν ἀνέστησαν
 Μύθων· καλῶς δ' ἔχουσι φεῖδεσθαι τέκνων.
 Με. Αἰ, αἶ· φίλος ἄρ' ἐχὶ κεκτῆμένω πάλας. 405
 Ἀγα. Εἰ σὺ φίλος γε μὴ θέλεις δαπολλεύειν.
 Με. Δείξεις δ' πῶς μοι πατὴρ ἐκ ταυτοῦ γελᾷ;
 Ἀγα. Σωσὺ φρονέειν σοι βέλομαι, ἀλλ' ἔστυχας.
 Με. Ἐς κοινὸν ἀλγεῖν τοῖς φίλοις καὶ φίλος.
 Ἀγα. Εὖ δρῶν ἀνδραγαθία μιν, ἀλλὰ μὴ λυπῶν ἐμέ. 410
 Με. Οὐκ ἄρα δοκεῖ σοι τὰδε ποιεῖν σὺν Ἑλλάδι;
 Ἀγα. Ἑλλὰς δ' σὺν σοὶ καὶ θεὸν νοσεῖ πᾶσα.
 Με. Σκήπτρῳ νῦν αὖχῃς, σὺν κασίγνητον ἀφροδύς.
 Ἐγὼ δ' ἐπ' ἄλλας εἶμι μηχανὰς τῆς,

Καὶ δ' ὑπογείψας λείψαι, μετὰ βαλὼν ἄλλας γραφαίς,
Ὡς φοναὺς ἠκέτι θυγατρὸς σῆς ἔσθ' ἡ μάστιγ' ἔσθ'.

Οὗτος αὐτὸς ἔσθ' αἰδοῖς, δὲ τίδ' ἔκαστος σὶν. 365

Μυρίοι δέ τοι πεπνυγασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πρᾶγματα,
Ἐκποιῶσ' ἔχοντες, εἴτα δ' ὄξεχέοντες κακῶς,
Τὰ μὲν ὑπὸ γνώμης πολιτῶν αἰσιμαίης, τὰ δ' ὀπίσθως,
Ἀδύνατοι γερῶντες αὐτοὶ ἀφ' ἀφύλαξτάδ' ὀλῳ.

Ἑλλάδος μάστιγ' ἔσθ' ἡ τ' παλαιτέρου γένος, 370

Ἡ, γέλωτα φράνῃ κεδνὸν βαρβάρους, τὴν ὀδύνην,
Καὶ γελῶντας ἐξαπείλ' ἀγέσθ' ὅς τ' σὶν κόριν.

Μηδὲν αὖν χεῖρας ἐκείλ' ἀποστάτην θάμινω χθονὶ,
Μηδ' ὅπλων ἄρχοντα· πῶν γὰρ τ' στρατὰ τῶν ἔχον
Πόλεος· ὡς ἄρχον αἰὲρ πᾶς, ἐμώεσιν ἢ ἔχον τύχη. 375

Χο. Δεινὸν, κακογνήτωσι γῆρας λόγους,
Μάχας δ', ὅπῃ ποτ' ἐμπίπτουσιν εἰς ἔσθ'.

Ἀγα. Βέλομαι σ' εἰπεῖν κακῶς εὖ, βροχία, μὴ λίαν αὖ ὦ
Βλέφαρα πρὸς τῶν αἰδῶν ἀΐαζόν· ἀλλὰ σὺ φρονήστερος,
Ὡς ἀδελφὸν ὄντ'· αἰὲρ γὰρ αἰχρὸς αἰδεῖσθ' ἔσθ' φιλῶ. 380

Εἰπέ μοι, τί δεινὰ φύσας, αἵματ' ὅμμι' ἔχον;
Τίς αἰδεῖσθ' σ' ἔσθ' κέχρυσται; λέκτε ἔσθ' γὰρ χεῖρας λαβεῖν;
Οὐκ ἔχομεν αὖ σοι ἀσφαλεῖν· ὦν γὰρ ὀπίσθως, κακῶς
Ἦσθ'· εἴτ' ἐγὼ δίκην δώσω κακῶν, ὃ μὴ σφαλεῖς;

Ἡ δαίκεται τὸ φιλότιμον τέμνον; ἀλλ' εἰ ἀγχιλαίς 385
Εὐπρεπῇ γυναικὶ χεῖρας, τὸ λελογισμένον παρὲς
Καὶ τὸ καλόν, ἔχον; πομπῶς φανὸς ἡδοναὶ κακαί.
Εἰ δ' ἐγὼ, γὰρ πρὸς σὶν οὐκ εὖ, μετεπέσθ' εὐδελία,
Μαίνομαι; αὐτὸ μᾶλλον, ὅσθ' ὀπίσθως κακὸν λέχος.

Ἀναλαβέω

Ἀναλαβὼν ἑλεις, θεοῦ σοι ᾧ τύχην δίδοντας εὔ. 390

ὦ μοῦχ' ἢ Τυυδαίρειον ὄρκων ὅ κακὸ φρονέας
Φιλόδαμοι μνηστῆρες ἢ δὲ γ' Ἑλπίς, οἶμαί μιν, θεός,
Καῖ' ἐπερᾶται αὐτὸ μάλλον, ἢ σὺ, ἢ τὸ σὺν ἀνείνῳ.
Οὐς λαβὼν σφραγίσαι γ' οἶμαί σε εἴη μωρία φρενῶν.
Οὐ γὰρ αἰσύνεται τὸ θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνίσταται 395

Τὸς κακῶς παγέντας ὄρκους, ἢ κατήνασκασμήνους.

Τάμα δ' ἐκ δαποκτενῶ γὰρ τέκνα· καὶ τὸ σὺν μιν εὔ

Πέρα δίκης ἔσαι, κακίης ἐσθλῆς πτωρία.

Ἐμὲ δ' σωτήριον νύκτες ἡμέρας τε δακρύοις,

Ἄνομα θρώστα καὶ δίκαια παῖδας, οὐς ἐγενάμην. 400

Ταῦτά σοι βραχέα λέλεκ', ὧς σαφῆ, ἢ ῥάδια.

Εἰ δ' μὴ βέλῃ φρονέω εὔ, τὰ μ' ἐγὼ θύσω καλῶς.

I A M B O I.

Χο. Οἱ δ' αὖ ἀφ' ὧν παρ' ὅς λελεῖσθαι
Μύθων· καλῶς δ' ἔχουσιν φεῖδεσθαι τέκνων.

Με. Αἰ, αἶ· φίλους ἄρ' ἔχουσιν κεκτήμεναι πάσας. 405

Ἀγα. Εἰ οὖν φίλους γε μὴ ἑλεις ἀπολλύωμαι.

Με. Δείξεις δ' πῶς μοι πατὴρ ἐκ ταύτῃς γεγώς;

Ἀγα. Σαυτωφρονεῖν σοι βέλομαι, ἀλλ' ἢ συννοεῖν.

Με. Ἐς κοινὸν ἀλγεῖν τοῖς φίλοις καὶ φίλους.

Ἀγα. Εὔ θρῶν ἀδελφὴ μ', ἀλλὰ μὴ λυπῶν ἐμέ. 410

Με. Οὐκ ἄρα δοκεῖ σοι ταῦδε ποιεῖν σὺν Ἑλλάδι;

Ἀγα. Ἑλλὰς δ' σὺν σοὶ καὶ θεὸν νοσεῖ πῶς.

Με. Σκήπτρῳ νῦν αὖχῃς, σὺν κασίγνητον ἀφροδύς.

Ἐγὼ δ' ἐπ' ἄλλας εἰμι μηχανὰς τινας,

Φίλους τ' ἐπ' ἄλλας. Ἀγ. ὦ Παρθένε ἀνὰ
 Ἀγαμέμνον, πῶς παῖδά σου πλὴν σὺν ἄνθρωποις,
 Ἦν Ἰφιγενείην ἐνὶ ἡμέραις ποτ' ἐν δόμοις.
 Μήτηρ δ' ὁμοῦ, αἷς Κλυταίμνης δόμοις,
 Καὶ παῖς Ὀρέη, ὅτε περφεύει ἰδὼν,
 Χρῆνον παλαιὸν δουρὶ τὸν ἐκδημῶν.
 Ἀλλ', ὡς μακρὸν ἔτενος, Εὐρυπύρρον
 Κρήνῃ διὰ σφύρασι δαλύνουσι βασιλῆς,
 Αὐταὶ τε πᾶσι γ' εἰς τὴν λαοφάνη χλόνῃ
 Καθεῖμεν αἰνῆς, ὡς βορῆς γαστήρατο.
 Ἐγὼ δ' ἐπεὶ δόρυ αἷς ἀφ' ὀφθαλμοῦ χέει
 Ἦκα πῖπτα γὰρ στρατός τε χεῖρα δὲ
 Διήξει φῆμι παῖδα σὺν ἀφ' ὀφθαλμοῦ.
 Πᾶς δ' εἰς θεῶν ὀμνυμῶν ἔρχεται δρόμῳ,
 Σὺν παῖδι ὅπως ἴδωσιν οἱ δ' ὠδαιμένους,
 Ἐν πᾶσι κλεινοὶ ἐπ' ἀδελφῶν βροτοῖς.
 Λέγουσι δ', ὑμῖν αἶς τις, ἢ τί πρῶτον;
 Ἦ, πόθεν ἔχει θυγατρός Ἀγαμέμνονος ἀνὰ,
 Ἐχόμενος παῖδα; τῶν δ' αὖ ἡρώων τὰδε
 Ἀγέμευδ' ἀποστέλλουσι τὴν παῖδα
 Αἰνέας ἀνείκελ' τίς ἢν ἀγέται ποτ';
 Ἀλλ' αἶα' τῶν πῶν, ἐξάχου κτενῶν.
 Στεφανῶδες κτενῶν ἢ οὐ, Μενέλαος ἀνὰ,
 Ὑμῖν αἶς ἐνέπης. ὦ κ' εἴπας
 Λωτὸς βοάδω, ἐπὶ ποδῶν ἔσω κτύπος.
 Φῶς γὰρ τὸδ' ἔτι μακρὸν τῇ ἀφ' ὀφθαλμοῦ.
 Ἀγ. Ἐπὶ καὶ. Ἀλλὰ σὺν δόμοις ἔσται.

Τὰ δ' ἀλλ', ὥσπερ τ' ἴχθυς, ἴσται κελεύς.
 Οἶμοι· τί φῶ δέσποτος; ἀξιομαί σε γεν.
 Εἰς οἱ ἀνάγκης ζεύγματος ἐμπεπλόνεσθαι.
 Ὑπῆλθε δαίμων, ὥστ' ἔσσοφισμάτω.
 Πολλὰ γαῖα τῶν ἐρῶν σφάτρεθαι.
 Ἦ δυσγένεια δ' αἰς ἔχεται χροῖον.
 Καὶ γὰρ δακρύου ραδίως αὐτοῖς ἔχει,
 Ἀνολβὰ τ' εἰπὼν πρὶν ἢ γενναίῃ φύσιν.
 Ἀπαιτῶ παῖτα· ἀφροσύνην γὰρ ἔβρι.
 Τὸν δῆμον ἔχμεν, πρὶν τ' ὅχλῳ δουλεύομεν.
 Ἐγὼ γὰρ ἐκβαλεῖν μὲν αἰδέμεαι δαίμον,
 Τὸ μὴ δακρύου δ' αὖθις αἰδέμεαι παῖτα.
 Εἰς τὰς μεγάλας συμφορὰς ἀφροσύνη.
 Εἴη, πὶ φῶσιν πρὸς δαίμονα τ' ἱμεῖον;
 Πῶς δέξομαι; ποῖον ὄμμα σφραλεῖ;
 Καὶ γὰρ μὲν ἀπώλετ' ὅτ' ἡρώεας, ἃ μοι πέρεσθαι.
 Ἐλθῶσ' ἀκλῆτος· ἐκείνους δ' ἄμ' ἴαυτο.
 Θυγατρὶ νυμφεύουσα, ἔτι τὰ φίλιστα.
 Δώσω, ἢ ἡρώεας ὄντας εὐχάσθαι χροῖον.
 Τί δ' αὖτ' ἀλκίμων σφ' ἔστιν (τί παρ' ἑνὸς;
 Αἰδοῖς νῦν; ὡς εἶπες, νυμφεύουσα τήν γε)
 Ὡς ἄκπο· οἶμῳ γάρ γε νῦν ἱκετεύουσα τὰδε.
 ὦ πάτερ, λυπηθεὶς με; τοῖσιν γάρ με.
 Γήρεια αὐτὸς, χ' ὥσπερ ἔπαισας φίλῳ.
 Παρὸν δ' ὅτ' ὀρέσθαι ἐγὼς ἀναβοήσεται.
 Οὐ σιωπῶν σιωπῶν· ἔτι γὰρ ἔστι νῆπιον.
 Αἰ, αἶψ' ἔτι ἑλπίς ὡς μὲν ἀπώλεται γάμος.

445

450

455

460

465

Πήληξ;

Γήμας ὁ Πελάμης Πάρις, ὃς μ' ἔργασται τάδε.

Χο. Καὶ γὰρ χατόκτειρ, ὡς γυναῖκα δὲ ξύνει 470

ὑπὲρ τυράννου συμφορᾶς κατασέκει.

Με. Ἀδελφε, δός μοι δεξιᾶς τ' σῆς θύγην.

Ἀγα. Δίδωμι· σὸν γὰρ τὸ κράτος, ἄθλιος δ' ἐγώ.

Με. Πέλοπα χατόμνυμι, ὃς πατρὸς τέμνου πατρὸς

Τὸ σὲ τ' ἐκλήθη, τ' τεκόντα τ' Ἀσεία, 475

Ἡ μὲν ἐρεῖν σοι τ' ἀπὸ καρδίας σαφῶς,

Καὶ μὴ πίπτηδες μηδὲν, ἀλλ' ὅσοι φρονεῖ.

Ἐγὼ σ' ἀπ' ὅσων ἐκβαλέντ' ἰδὼν δάκρυ

ᾠκτερεα, καὶ τὸς ἀνταφῆχά σοι πάλιν,

Καὶ τῶν παλαιῶν ἔξαφίσταμαι λόγων, 480

Οὐκ εἰς σὲ δεινός· εἰμι δ' ἔπερ εἰ σὺ νῦν

Καὶ σοι παρανοῶ μὴτ' ἀποκτείνειν τέκνον,

Μὴτ' ἀντελέαζ τέμνον· ἐ γὰρ ἐνδοκον,

Σὲ γὰρ σεναίειν, τὰ μὰ δ' ἡδέως ἔχειν,

Θήσκειν τε οὐδ' οὐδ' ἐμὲς ὁρᾶν φάτο. 485

Τί βύλομαι γάρ; ἐ γάρ μοις ἔξαιρέτως

Ἄλλως λάβοιμ' ἂν, εἰ γάρ μοις ἰμείρομαι;

Ἀλλ', ἀπαλίστα· ἀδελφόν, ὃν μ' ἦκισ' ἐχέω,

Ἐλένην ἔλωμαι, τὸ χαλὸν ἀντὶ πάραυτά;

Ἀφρων, νέτο τ' ἦν πρὶν τὰ πρᾶγματά δ' ἐγύθη 490

Σκοπῶν, ἐσεῖδον οἷον ἦν κτείνειν τέκνα.

Ἄλλως τέ μ' ἔλετο τ' παλαιπώρε κόρης

Εἰσῆλθε, συγχύειαν ἐπνοεμδρῶ,

Ἡ τῶν ἐμῶν ἑκάλε θύεας γάρ μοι

Μέλλει τί σ' Ἐλένης παργένω τῇ σῇ μέτα; 495

Ἰτω

Ἴτω στρατεία ἀγλυθεῖσ' ὄξ' Αὐλίδος.
 Σὺ δ' ἔμμε παῦσαι διακρύβεις τέγλαν τὸ σὺν,
 Ἀδελφε, καὶ μετὰ πτοχῶν εἰς δαίφρα.
 Εἰ δέ τι κόρης σῆς θεοφάτων μετέσσι, σὺ
 Μὴ μοι μετέσσι· σοὶ νέμω τῆμόν μέρθε.
 Ἀλλ' εἰς μεταβολὰς ἦλθον ἀπὸ δεινῶν λόγων
 Εἰκὸς πέποιθα· τ' ὁμῶς πεφυκότα
 Στέργων, μετέπεισον ἀνδρὸς ἢ κακῶ τρέποι
 Τιοῖδε, χρεῖδ' τοῖσι βελτίστοις αἰεὶ.

Χο. Γενναῖ' ἔλεξας, Ταντάλῳ τε τῷ Διδῷ
 Πρέποντα· περὶ γὰρ ἢ κατακλινῶν σέθεν.

Ἀγα. Αἰνῶ σε, Μενέλαε, δὴ πρὸς γράμῳ ἐμὲν
 Ὑπέδικες ὀρθῶς ἐπὶ λόγοις, σὲ τ' αἰξίως.

Με. Ταραχή γ' ἀδελφῶν περὶ δὲ ἔρωτα γίγνεται,
 Πλεονεξίαν τε θυμάτων· ἀπέπυσσα
 Τιοῖνδε συγγένειον ἀλλήλων παρὰν.

Ἀγα. Ἀλλ' ἤκομεν γὰρ εἰς ἀναγκαίᾳς τύχας,
 Θυσιατρὸς αἵματι πρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον.

Με. Πῶς; τίς δ' ἀναγκασί σοι πῶς γε σὺν κτενέω;

Ἀγα. Ἄπας Ἀχαιῶν σύλλογος στρατεύματ'.

Με. Οὐκ, εἴ νιν εἰς Ἄργος γ' ὑποσελῆς πάλιν.

Ἀγα. Λάθοιμι τῶντ' ἂν· ἀλλ' ἐκεῖν' ἢ λήσομαι.

Με. Τὸ ποῖον; οὗτοι χρεὶ λίαν παρῶν ὄχλον.

Ἀγα. Κάλχας ἐξέμαντεύματ' Ἀργείων στρατῷ.

Με. Οὐκ, ἦν γὰρ γε πρὸς δὲ τῶντ' οἱ εὐμαρές.

Ἀγα. Τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα φιλότιμον κακόν.

Με. Κἄδεν γ'· ἄχρηστον, ἐπὶ δὲ χρήσιμον παρῶν.

- Ἀγα. Ἐκείνο δ' ἔδεδόικας, ὅπ' μ' εἰσέχεται;
 Με. Ὅν μὴ σὺ φράζεις, πῶς ὑπαλάβοιμεν λόγον;
 Ἀγα. Τὸ Σισύφειον σπέρμα πάντ' εἶδεν τῖδε. 525
 Με. Οὐκ ἔς', Ὀδυσσεὺς δ' οὐ καὶ μετὰ πημάτων.
 Ἀγα. Ποικίλ' αἰὲ πόφικα, ἔγ' ὅχλα μετὰ.
 Με. Φιλοτιμία μὲν εἰσέχεται, δυνάει κακῶ.
 Ἀγα. Οὐκοῦν δόκητιν, εἴητ' ἐν Ἀργείοις μέσσις,
 Λέξεν ἂν Κάλχας Ἰσφατ' ἐξηγήματα, 530
 Καὶ μ' ὡς ὑπέστην θυμῶ, κατὰ ψάιδωμαι,
 Ἀρτέμιδι θύσων ὅς, ξυμπαρπάσας στρατὸν,
 Σὲ καὶ μ' ἀπακτενέουσιν Ἀργεῖοι, κόριν
 Σφάξαι κελεύει καὶ πρὸς Ἄερος ἐκφύγων,
 Ἐλθόντες αὐτοῖς τάχιστα Κικλῶσις, 535
 Ξυμπαρπάσας ἐκ παλαιάψυχοι γῆς.
 Τοιαῦτα πάντα πῆματ' ὦ πάλας ἔχει,
 Ὡς ὑπόρημαι πρὸς θεῶν τὰ καὶ τῖδε.
 Ἐν μοι φυλάξον, Μενέλαε, δυνάει στρατὸν
 Ἐλθὼν, ὅπως αἶν μὲν Κλυταιμινόστρα τάδε 540
 Μάθῃ, πρὶν εἶδῃ παῖδ' ἐμὴν σφραδῶ λαβὼν,
 Ὡς ἐπ' ἐλαχίστους δαυρούς περὶ αὐτὴν κακῶς.
 Ὑμεῖς τε σὺν, ὦ ἔσση, φυλάσσετε.

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α.

Σπεφὴ α'.

- Χο. 1 Μάκαρες, οἱ μετρίαι θεοί,
 2 Μετὰ τε σφραδῶσας μετρίαι 545
 3 Λέκτρων

- 3 Λέκτρων Ἀφροδίτης.
- 4 Γαλανεία χρυσάμφοι.
- 5 Μανόμεν' οἷσιν, ὅδε δὴ
- 6 Δίδυμ' ἔρως ὁ χρυσοκόμας
- 7 Τόξ' ἐντέσσεται χερίτων 550
- 8 Τὸ μὲ ἐπ' οὐαίῳ πύγμα,
- 9 Τὸ δ' ἔτι σὺλχυσί βιοτῆς.
- 10 Ἀπένειον ἀμετέρων,
- 11 Κύπρι πολλίστα, χαλάρων.
- 12 Εἴη δέ μοι μετέωρα μὲν 555
- 13 Χάεας, πόθοι δ' ὅποιοι
- 14 Καὶ μετέχοιμι τῆς Ἀφροδίτης,
- 15 Πολλὰν γ' ἀποδείμαται.

Ἀντιφρόνη.

- 1 Διάφοροι γ' φύσεις βροτῶν
- 2 Διάτρεποι γ' τρόποι· ὁ δ' ἄρ' ἔστιν 560
- 3 Ἐσθλὸν σαφὲς αἰεὶ.
- 4 Τροφαί γ' αἱ παιδευόμεναι,
- 5 Μίγα φέρουσ' εἰς δρετάν.
- 6 Τό τε γὰρ αἰδεῖσθαι σοφία,
- 7 Τὰν γ' ἑξαλλάσσουσ' ἔχθρ' 565
- 8 Χάεω, ὑπὸ γλώμας ἐσσεῖν,
- 9 Τὰ δέον εἶναι δόξαν φέρει,
- 10 Κλέει ἀγέλατον βιοτάν.
- 11 Μίγα π' θνητῶν δρετάν,
- 12 Γυναιξὶ μὲν καὶ Κύπριν 570

13 Κρυπλάν.

- 13 Κρυπλάν· ἐν ἀνδράσι δ' αὖ
 14 Κόσμος ἔνδον ὁ μυριοπλοῦς
 15 Μείζω πόλιν αὖξί.

Ἐπαυδός.

- 1 Ἐμολες, ὦ Πάρις, ἥ τε σύ γε
 2 Βυκόλῳ δαχρυαῖς ἱεράφης
 3 Ἰδαίαις πῶδ' ἀμύχοις,
 4 Βάρβαρον στείζων Φρυγίαν
 5 Αὐλῶν, Ὀλύμπου χαλάρμοις
 6 Μυμώματα πλέκων.
 7 Εὐθηλοὶ δὲ τρέφοντο βέες,
 8 Ὅτε σε κρίσις ἔμυρε θεῶν,
 9 Ἄ σ' Ἑλλάδα πέμπει,
 10 Ἐλεφάντ' ὀδύτων πάργιγεν
 11 Δόμων, ὅς τ' αἶς Ἑλένας
 12 Ἐν ἀντωποῖς βλεφάργισιν
 13 Ἐρωτα δέδωκε
 14 Ἐρωπὶ δ' αὐτὸς ἐπ' ἰοάδης.
 15 Ὅθιεν ἔρις ἔρις Ἑλλάδα σὺν δόξει
 16 Ναυσί τ' ἄγχι,
 17 Ἐς Τροίας πέργαμα.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χα. Ἰὼ, ἰὼ.

Μεγάλα, μεγάλων εὐδαιμονία.

Τὴν δ' βασιλέως

Ἰδὲτ'

Ἴδετ' Ἰφιγένειαν, αἰσώσασθαι ἐμῇ,
Τὴν Τυωδαρίε τε Κλυταιμνήστρην, 595

Ὡς ἐκ μεγάλης ἐλασθήσ-
σ', ὅππ' ἔ' εὐμήκεας ἤκουσι τύχας.

Θεοί γ' ὅ' κρείστας οἶτ' ὀλβοφόροι
Τοῖς οἷα εὐδαίμοσι τ' θνατῶν.

Στῶμεν, Χαλκίδος ἐκγόνα θρήμματα,
Τὴν βασίλειαν δεξώμεν ὄχον 600

Ἄπο, μὴ σφαλερῶς ὅππ' ἔ' γαῖδον,
Ἄσανώς ὃ χερσὶν, μαλακῇ γνώμῃ

Μὴ παρεῖσθαι νῦν μοι μολόν
Τὸ κλεινὸν τέκνον Ἀλαμέμνονος, 605

Μὴ ὃ θόρυβον, μὴδ' ἐκπληξῶ
Ταῖς Ἀργαίαις,

Ζῆναι, ζῆναι, παρέχομεν.

I A M B O I.

Κλυ. Ὅρθινα μὲ τόνδ' αἶσιον ποικίλῃ,
Τὸ σὺν τε χερσὶν, καὶ λόγον εὐφημίδου. 610

Ἐλπίδα δ' ἔχω τῷ, ὡς ἐπ' ἐὼ λυῖσιν γάμοις
Πάρεμι νυμφαγωγός· ἀλλ' ὀχημαῖων

Ἐξω πορεύεθ' ἅς φέρω φερνάς κόρη,
Καὶ πέμπετ' εἰς μέλαθρον εὐλαβέμενοι.

Σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, λέετε πωλικὰς ὄχους,
Ἄβρην πηγεῖσα κῶλον ἀδινὲς θ' ἄμα. 615

Ἵμεῖς ὃ νεοκίδεσσιν αἰχμάλαις ἐπὶ
Δέξαδε, καὶ πορεύεσθ' ὅξ' ὀχημαῖων,

- Καί μοι χεῖρες τις ἐνδοτὴ σπείγμεναι,
 Θάκοις ἀπλῆς, ὥς αἶν' ὀκλείτω χεῖρας.
 Αἱ δ' ἐς τὸ πτόθεν σῆτε πολυαῖν ζυγῶν.
 Φοβερὸν γὰρ ἀπαράμειτον ὄμμα πολυαῖν.
 Καὶ παῖδα τόνδε, τ' Ἀγαμέμνονα γένος,
 Λάζυαδ' Ὀρέστην ἔτι γὰρ ὄσιν ἦπασθε.
 Τέκνον, καθεύδεις, πολυαῖν διαμὰς ὄχλῳ;
 Ἐγείρε' ἀδελφῆς ἐφ' ὑμῶν ἐντυχῶς.
 Ἄνδρὸς γὰρ ἀγαθὸν κῆδος, αὐτὸς ἐδιδάξεν ἡμᾶς
 Λήψῃ, τὸ Νηηίδος, ἰσθῆσαν γένος.
 Ἐξῆς καὶ θησο δεῦρ' ἐμὲ ποδὶς, τάχιστα,
 Πρὸς μητέρ', Ἰφιγένεια, μακροτέρῳ δέ με
 Ζέναισι ταῖσδε πλησίον ἐσθλῆσι θεῶν.
 Καὶ δεῦρ' οὐκ πατέρα πρόσκειται σὸν φίλον.
 Ἰφι. ὦ μήτερ, ὑποδραμῶσά γ' ἀγνοῶ τὴν
 Πρὸς σέβειά πατρὸς σέβειά τῳ μὰ θεῶν;
 Κλυ. ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον, Ἀγαμέμνονα ἄναξ,
 Ἦκομεν, ἐφετμαῖς οὐκ ἀπιστῶσιν ὁρᾷ.
 Ἰφι. Ἐγὼ δ' ἐβόλομαι τὰ σέβει, ὦ πάτερ,
 Ὑποδραμῶσιν ἀποσβᾶλῃν ἀπὸ χρόνῳ.
 Ποθῶ γὰρ ὄμμα δὴ σὸν ἀγνοῶ τὴν τῷ.
 Ἀγα. Ἀλλ', ὦ τέκνον, χρὲς φιλοπαίτῳ δ' αἰεὶ ποτ' εἶ
 Μάλιστα παῖδων τῶνδ', ὅσας ἐγὼ τέκον.
 Ἰφι. ὦ πάτερ, ἐσείδον σ' αἰσμημένη πολλῶ χρόνῳ.
 Ἀγα. Καὶ γὰρ πατὴρ σε· τόδ' ἴσον ὑπὲρ ἀμφοῖν λέγεις.
 Ἰφι. Χαῖρ'· εὖ δέ μ' ἀγαθῶν πρὸς σ' ἐποίησας, πάτερ.
 Ἀγα. Οὐκ οἶδ' ὅπως φῶ τῷτο, καὶ μὴ φῶ, τέκνον.
 Ἰφι.

- Ἴφι. Ἐα.
 Ὡς ἔβλεπεις μ' εὐκηνον, ἄσμενός μ' ἰδὼν.
 Ἀγα. Πόλλ' ἀνδρὶ βασιλῆς καὶ στραπλατῇ μέλει.
 Ἴφι. Παρ' ἐμοὶ γενεὴ νυῦ, καὶ μὴ πὶ Φρογτίδας τρέπου.
 Ἀγα. Ἀλλ' εἰμὶ σὺν τοῖς νῦν ἄπας, καὶ ἄλλοι. 650
 Ἴφι. Μέγες νῦν ὀφρυνῶ, ὅμμα τ' ἔκτεινον φίλον.
 Ἀγα. Ἰδὲ γένηθ', ἕως γένηθαι σ' ὄρων, τέκνον.
 Ἴφι. Καί περ ἄν λείβεις δαίμν' ἀπ' ὀμμάτων σέθεν;
 Ἀγα. Μακρὰ γὰρ ἡμῖν ἡ πῦρ δαυτούσια.
 Ἴφι. Οὐκ οἶδ', ὅ, τι φής· οὐκ οἶδτε, φίλτατ' ἐμὸν πατέρα. 655
 Ἀγα. Συνοπὰ λέγουσα, μάλλον εἰς οἶκόν με ἄγεις.
 Ἴφι. Ἀσπίδα μὲν γ' ἱερῶμαι, εἰ σὲ γ' εὐφρανῶ.
 Ἀγα. Παπαί· τὸ σιγαῖν ἔδενον· σὲ δὲ ἤνυσεν.
 Ἴφι. Μέν', ὦ πάτερ, κατ' οἶκον ἔθ' τέκνοισι σέθεν.
 Ἀγα. Θέλω γε· τὸ θέλει δὲ ὅτε ἔχω ἀλγυνόμοισι. 660
 Ἴφι. Ὅλοιτο λόγχα, καὶ τὰ Μενέλαω κακὰ.
 Ἀγα. Ἄλλως ὁλὲς πρῶθεν, ἃ με διολέσαντ' ἔχ'·
 Ἴφι. Ὡς πολὺν ἀπῆδα χρόνον ἐν Αὐλίδος μυχοῖς.
 Ἀγα. Καὶ νῦν γ' ἐμὴ ἔχ' δὴ τι μὴ σέλλειν στρατόν.
 Ἴφι. Πῶς οὖν Φρύγας λέγουσιν ὠκῆας, πάτερ; 665
 Ἀγα. Οὐ μὴ ποτ' οἰκῆν ὠφελ' ὁ Πελάμης Πάρις.
 Ἴφι. Μακρὰν γ' ἀπαίσεις, ὦ πάτερ, λιπὼν ἐμέ;
 Ἀγα. Εἰς ταυτὴν, ὦ θυγάτηρ, σὺ θ' ἦκεις σὺ πατρί.
 Ἴφι. Φεῖ.
 Εἶθ' ἦν χαλὸν μοι σοὶ τ' ἄγειν σύμπλοιν ἐμέ. 670
 Ἀγα. Αἰτεῖς τί; καὶ σοὶ πλεῖς, ἵνα μνήσῃ πατρός.
 Ἴφι. Σὺν μητρὶ πλώσας, ἢ μόνη, πρόσμοισι;

Ἀγα.

Ἀγα. Μόνη μονωθείς ὀπὸ πατρὸς ἔμπτέρο.

Ἴφι. Ἦπε μ' ἐς ἄλλα δώματ' οἰκίζεις, πάτερ;

Ἀγα. Ἐὰ γέ τ' ἔχῃ τοι τάδ' εἰδέναι κόρας.

675

Ἴφι. Σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι, γέμμετο εὐπικῆς, πάτερ.

Ἀγα. Θῦσά με θυσίῳ αἰσῶτα δῖν' ἐνθάδε.

Ἴφι. Ἀλλὰ ξὺν ἱεροῖς χεῖρ' ἔχ' εὐσεβὲς σκοπεῖν.

Ἀγα. Εἴσῃ σὺ χερσίδων γ' ἐσθλῆς πέλας.

Ἴφι. Στήσομεν ἄρ' ἀμφὶ βωμόν, ὦ πάτερ, χορὸς;

680

Ἀγα. Ζηλῶ σε μάλλον, ἢ με, ἔμμεν φρονεῖν.

Χώρε' ἢ μελάρων ἐντὸς, ὀφθῆναι κόρας,

Πικρὴν φίλημα δοῦσα, δεξιάν τ' ἐμοί,

Μέλλουσα δαρὴν πατρὸς ἀποικήσειν χρόνον.

Ὡς ἔρνα, ἔσθ' ἠνίδες, ὦ ξανθαὶ κόραι,

685

Ὡς ἄχθος ἡμῖν ἐγένεθ' ἢ Φρυγῶν πόλις,

Ἐλένη τέ πᾶν ὄντι λόγους ταχέια γὰρ

Νοτὶς διώκῃ μ' ὀμμάτων, ψεύσαντά σε.

Ἴθ' εἰς μέλαθρα σὲ ἢ παρ' αὐτῶν τάδε,

Λήδας γένεθ' ἄν, εἰ κατακτάσθαι ἄγαν,

690

Μέλλων Ἀχλλεῖ θυγατὲρ ἐκδώσειν ἐμῷ.

Ἀποσυλαὶ γὰρ μαχόμεναι ἤ, ἀλλ' ὅμως

Δάκνυσσι τὰς τεκόντας, ὅταν ἄλλοις δόμοις

Παῖδας ἀδελφῶν πολλὰ μοχθήσας πατὴρ.

Κλυ. Οὐχ ὧδ' αἰσυνέτος εἰμι· πείσεσθ' δέ με

695

Καὶ πῶς δίκῃ τὰδ', ὥς μή σε νεφετῶν,

Ὅταν ξὺν ὑμῖν αἰοῖσιν ἐξάγω κόριν.

Ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὰ πᾶν χεῖρ' ἐπιτάσσῃ.

Τοῦνομα ἤ σὺ, παῖδ' οἶδ' ὅτ' ἐκ γένεσας,

Γένος

- Γένεας ὃ ποίε, χ' ὠπόθεν, μαθῆν γέλω. 700
- Ἀγα. Αἶψα θυγάτηρ ἐγένετ' Ἀσωποῦ πατρός.
- Κλυ. Ταῦτ' αὖ δὲ θνητῶν, ἢ θεῶν ἐζ' αὐξέ τις;
- Ἀγα. Ζεὺς· Αἰακὸν δ' ἔφυσεν, Οἰώνης ἀσόμενον.
- Κλυ. Τῷ δ' Αἰακοῦ παῖς τίς κατέχε δώματα;
- Ἀγα. Πηλεὺς· ὁ Πηλεὺς δ' ἔχε Νηρείης κόρην. 705
- Κλυ. Θεοῦ διδόντος, ἢ βίᾳ θεῶν λαβάν;
- Ἀγα. Ζεὺς ἠγάθησε, καὶ δίδωσ' ὁ κύριος.
- Κλυ. Γαμῶς ὃ πῶς νυν; ἢ κατ' οἶδμα πόμπον;
- Ἀγα. Χείρων ἵν' οἰκεῖ σεμνὰ Πηλὶς βάρβαρ.
- Κλυ. Οὐ φασὶ Κενταύρειον οἰκεῖσθαι γένεσθαι; 710
- Ἀγα. Ἐνθάδ' ἐδαισάν Πηλέως γάμους θεοί.
- Κλυ. Θέως δ' ἔδρεψεν, ἢ πατὴρ, Ἀχιλλεῖα;
- Ἀγα. Χείρων, ἵν' ὅθι μὴ μάθῃ κακῶν βροτῶν.
- Κλυ. Φεῖ·
- Σοφός γ' ὁ θρέψας, χ' ὠ διδούς σοφώτερος. 715
- Ἀγα. Τοίοςδε παῖς σὴς ἀνὴρ ἔσται πόσις.
- Κλυ. Οὐ μεμπτός· οἰκεῖ δ' ἄστυ ποῖον Ἑλλάδος;
- Ἀγα. Ἀπιδανὸν ἀμφὶ ποταμὸν ἐν Φθίας ὄροις.
- Κλυ. Ἐκεῖσ' ἀπάξει σὴν ἐμὴν τε σπέρθενον;
- Ἀγα. Κεῖν' ἀμελήσει ταῦτα, τῷ κεκτημένῳ. 720
- Κλυ. Ἀλλ' εὐτυχίην τίμῃ δ' ἐν ἡμέρᾳ γαμῶ;
- Ἀγα. Ὅταν σελεύης εὐτυχὴς ἔλθῃ κύκλῳ.
- Κλυ. Προτέλεια δ' ἤδη παῖς ἐσφαζας θεῶν;
- Ἀγα. Μέλλω· πὶ ταύτῃ καὶ καθήσεται τύχη.
- Κλυ. Καί περ δαίσεις σὺν γάμοις εἰσέτρεον; 725
- Ἀγα. Θύσας γε θυμάθ', ἅπερ μ' ἔχον θύσαι θεοῖς.

- Κλυ. Ἡμεῖς ᾗ θοίνῳ ποῦ γαυαῖξί θύομεν;
- Ἀγα. Εἰθαδέ πρ' εὐπρύμνοισιν Ἀργείων πλάταις.
- Κλυ. Καλῶς δέ, ἀναγκάσις τε, συσπείνῃσι δ' ὄμιος.
- Ἀγα. Οἶδ' οὖν ὃ δρᾶσι, ὦ γόναί, πηδὸς δέ μοι. 730
- Κλυ. Τί χεῖμα; πείθεσθαι γὰρ εἰδομένη σέθεν.
- Ἀγα. Ἡμεῖς μὲ ἐνθαδ', ἔμπρ' ἔσθ' ὃ νυμφίῳ —
- Κλυ. Μητρὸς πὶ χεῖς δρᾶσεθ', ἂν με δρᾶν χρεῖν;
- Ἀγα. Ἐκδώσμεν σὺν παῖδα Δαναϊδῶν μέγα.
- Κλυ. Ἡμᾶς ᾗ ποῦ χεῖ πλεοναῦτα τῷ χάνειν; 735
- Ἀγα. Χώρε' πρὸς Ἀργος, πρὸθεν τε πριελεῖ.
- Κλυ. Λιπῆσαι παῖδα; τίς δ' ἀναχρῆσθαι φλόγα;
- Ἀγα. Ἐγὼ πρὲξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει.
- Κλυ. Οὐχ ὃ νόμῳ ἔπος, εἰ σὺ ᾗ φαῦλ' ἡγῇ τάδε.
- Ἀγα. Οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι σφαιλῶ. 740
- Κλυ. Καλὸν τεκῆσαι τὰ μάγ' ἐκδοῦναι τέκνα.
- Ἀγα. Καὶ τίς γ' ἐν οἴκῳ μὴ μόνας εἶναι κόρας.
- Κλυ. Ὀχυροῖσι πρὸθεν ὦσιν φρεσὶν) καλῶς.
- Ἀγα. Πιθὸς. Κλυ. Μὰ πᾶν ἀνασταν Ἀργείῳ θεῶν·
 Ἐλθὼν ᾗ, τάξω περὶ σέ, τῶν δόμοις δ' ἐγὼ, 745
 Ἄ χεῖ παρῆναι νυμφίοισι παρθένους.
- Ἀγα. Οἴμοι· μάλιστα ἤξ', ἐλπίδος δ' ἀπισφάλλειν,
 Ἐξ ὁμμάτων δάμαρτ' ὀποσεῖλαι θέλων.
 Σοφίζομαι ᾗ, καὶ πῶ τοῖσι φιλτάτοις
 Τέχνας πορίζω, παυταχὴν νυμφίῳ. 750
 Ὅμως ᾗ σὺν Κάλχαντι τῷ θυπόλῳ
 Τὸ τ' εἶ φίλον γ', ἐμοὶ δ' οἶκ' εὐτυχές,

Ἐξισορήσων εἰμὶ, μόχθον Ἑλλάδος.
 Χρὴ δ' ἐν δόμοισιν ἄνδρα τ' σαφὲν πέφιν
 Γυναιῖκα χρυσὴν καὶ γαδὴν, ἢ μὲν τρέφειν.

755

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α.

Στρεοφή.

- Χο. 1 Ἦξ' δὴ Σμώοντα καὶ
 2 Δίνας δρυορρειδεῖς,
 3 Ἄγρεις Ἑλλάνων στρατιάς,
 4 Ἀνά τε ναυσὶν, καὶ σὺν ὅπλοις,
 5 Ἴλιον εἰς τὸ Τροίης
 6 Φοιβήϊον δάπεδον
 7 Τὰν Κασάνδραν ἰὺ ἀκύνω
 8 Ῥίπην ξανθὴς πλοκάμους,
 9 Χλωροκόμῃ σεφθύνῃ δαΐφιας
 10 Κοσμηθεῖσαν, ὅταν θεοῦ
 11 Μαντόσσωι πιδύσωσ' ἀνάγκη.

760

765

Ἀντιστροφή.

- 1 Στάσον) δ' ἐπὶ πελάγμον
 2 Τροίης ἀμφὶ τε τείχη
 3 Τρώες, ὅταν χάλχρασι Ἄρης
 4 Πόντος εὐπρώροις πλάταις
 5 Εἰρεσίᾳ πελάζῃ
 6 Σμιοιωντίοις ὀχετοῖς,

770

7 Τὰν

- 7 Τὰν τ' ἐν αἰθέρι διαπών
 8 Διοσκύρῳ Ἑλέαν
 9 Ἐκ Πελάμῃ κομίσαι θέλων 775
 10 Εἰς γὰρ Ἑλλάδα, δορυπόνοισ
 11 Ἀσπίσι καὶ λόγχαις Ἀχαιῶν.

Ἐπὶ δὲ.

- 1 Πέργαμον δ', Φρυγῶν πόλιν,
 2 Λαίνας περὶ πύργους
 3 Κυκλώσας Ἀεὶ φοιτῶν 780
 4 Λαιμητόμοις κεφαλὰς
 5 Σπίασις πόλις Τροίας,
 6 Πέρας χατάρας πόλιν,
 7 Θήσιν κόρας πολυκλαύτας,
 8 Δάμαρτά τε Πελάμῃ. 785
 9 Ἀ δὲ Διὸς Ἑλένα
 10 Κόρα πολύκλαυτος ἐσέεται,
 11 Πόσιν περιποῦσα.
 12 Μήτ' ἐμοί,
 13 Μήτ' ἐμοῖσι τέκνῳ τέκνοισ 790
 14 Ἑλπίς ἄδ' ἐποτ' ἔλθοι,
 15 Οἷαν αἰ πολύχευσοι Λυ-
 16 δαὶ καὶ Φρυγῶν ἄλσχοι
 17 Στήσας παρ' ἰσοῖς, μυ-
 18 θεύσας τάδ' ἐς ἀλλήλας. 795
 19 Τίς ἄρα μ' εὐπλοχάμοις,
 20 Ἐξυμα δακρυόεντ' ἀκέσας

21 Παγίδῃ

- 21 Πατρίδ' ἐλομένης, ὑπολυσίς;
 22 Διά σε, τὴν κύνη δολιχαύχεν' ὄνοι,
 23 Εἰ δὴ φάτις ἔτυμ', 800
 24 Ὡς ἔτυχε Λήδ' ὄρου' ἱπταμένη,
 25 Διὸς ὅτ' ἀλλάχθαι δέμας,
 26 Εἴτ' ἐν δέλτοις Πιερίσι
 27 Μῦθοι τάδ' ἐς ἀνθρώποις
 28 Ἦνεῖσθαι πῶς καὶ κερδὸν, ἄλλως. 805

I A M B O I.

- Ἀχ. Πῶς τ' Ἀχαιῶν ἐσθλὰδ' ὁ στρατάρχης;
 Τίς ἂν φράσειε στρατόλιν, τ' Πηλείας
 Ζητουῦντα νῦν παῖδ' ἐν πύλαις Ἀχλῆας;
 Οὐκ ἔξ ἴσος γ' ὑμῶμεν Εὐρείπῃ πύλας.
 Οἱ μὲν γὰρ ἡμῖν, ὄντες ἄζυγες γάμων, 810
 Οἴκῃς ἐρήμῃς ἐκλιπόντες, ἐσθλὰδε
 Θάλοισιν ἐπ' ἀκτῆς· ὅ δ' ἔχοντες εὐνίδας,
 Ἀπαιδὲς οὕτω δεινὸς ἐμπέμπησιν ἔρας
 Τῆσδε στρατείας Ἑλλάδι γ', ὅκ' ἀνδρ' ὄντων.
 Τέμνον μὲν οὖν δίκαιον ἐμὲ λείπει χρεῶν 815
 Ἀλλ' ὅ δ' ἔστιν, αὐτὸς ὑπὸ αὐτῇ φράσι.
 Γλυῖ γ' λιπὸν Φάρσαλον, ἠδὲ Πηλῆα,
 Μένω πὶ λεπταῖς ταῖσδε γ' Εὐρείπῃ πλοαῖς,
 Μυρμιδόνιας ἔχων· οἱ, μ' αἰὲν ἀποσκέμμενοι,
 Λέγουσ', Ἀχιλλεῦ, τί μὴρόμεν; ποῖον χρέον 820
 Ἐτ' ἐκμετρήσῃ χρεὶ πρὸς Ἴλιον εὖλον;
 Δραγ' γ', εἴ π' ὀφείλεις, ἢ παγ' οἴχσθαι στρατὸν,
 ο. l. II. Ο ο Τὰ

- Τὰ τῶν Ἀτρεΐδων μὲν μέγαν μενέμαρτα.
- Κλυ. ὦ πά ῥαϊς Νηηίδος, ἐνδοθεν λόγον
 Τῶν σὼν ἀκῶσας, ἔξελω παρ' οὐρανῶν. 825
- Ἀχ. ὦ πότνι αἰδώς, τί ποτε τίνα λάοισι ποτὲ
 Γυναῖχα, μορφῶν εὐπρεπῇ κεκτυμμένη;
- Κλυ. Οὐ θαῦμά σ' ἡμᾶς ἀγνοῖν, οὐ μὲν παρ' ὅ
 Κατέειδες· αἰνῶ δ', ὅππῃ σέβας τὰ σιφροῖν.
- Ἀχ. Τίς δ' εἶ; τί δ' ἦλθες Δαναϊδῶν εἰς σίλλογον,
 Γυνὴ πρὸς ἄνδρας ἀσπίσιν πεφραγμένοις;
- Κλυ. Λήδας μὲν εἰμι παῖς· Κλυταιμνήστρα δέ μοι
 Ὀνομα· πόσις δέ μοι ἐν Ἀγαμέμνωνι ἀναξ.
- Ἀχ. Καλῶς ἔλεξας ἐν βραχὺ τὰ κείενα.
 Αἰχρὸν δέ μοι γυναιξὶ συμβάλλειν λόγον. 835
- Κλυ. Δεινόν· τί φεύγεις; δεξιάν γ' ἐμῇ χειρὶ
 Σύνειπον, δέχην μαχεῖαν τυμφομένην.
- Ἀχ. Τί φῆς; ἐγὼ σοὶ δεξιάν; αἰδομένη δ' ἂν
 Ἀγαμέμνον', εἰ ψάλλομεν, ὅν μ' ἡμῶν ἔμελλε.
- Κλυ. Θέμις μάλιστα, ἣ ἐμὲν ἐπεὶ γαμεῖς
 Παῖδ', ὡ ῥαϊς πά ποτ' ἴσας Νηηίδος. 840
- Ἀχ. Ποίως γάμοις ἔφηδ'; ἀφασία μ' ἔχει, γυναιχί,
 Εἰ μή, π' ὄξυνοῖσσι, καινεργεῖς λόγον.
- Κλυ. Πᾶσιν τόδ' ἐμπέφυκεν, αἰδοῖσθαι φίλους
 Καινὸς ὁρῶσι, καὶ γάμου μεμνημένοις. 845
- Ἀχ. Οὐ πώποτ' ἐμνήστευσα παῖδα σὺν, γύναι,
 Οὐδ' ἔξ Ἀτρεΐδων ἦλθέ μοι λόγος γάμων.
- Κλυ. Τί δὴτ' ἂν εἴη; σὺ πάλιν αὖ λόγους ἑμούς
 Θαύμαζ'· ἐμοὶ γὰρ θαύματ' ὅστι, τὰ πρὸς σά.
- Ἀχ.

- Ἀχ. Εἵκαζε· κοινόν ὅσον εἰσέζων τὰδε· 850
 Ἀμφω γὰρ ἐ ψευδόμεθα τοῖς λόγοις ἴσως.
 Κλυ. Ἀλλ' ἢ πέποιθα δυνά· μινεύω γάμους
 Οὐκ ἐνθα, εἰς ἕξασιν· αἰδύμεναι τὰδε.
 Ἀχ. Ἴσως ἐκαστόμους καὶ μὲν ἔσσις τις.
 Ἀλλ' ἀμελία δὲς αὐτὰ, καὶ φάυλως φέρε. 855
 Κλυ. Χαῖρ'· ἐ γὰρ ὀρθοῖς ὀρμησὼν σ' ἔτ' εἰσορεῖ,
 Ψυδὸς γενομένη, καὶ παύσῃ ἀνάξια.
 Ἀχ. Καί σοι τόδ' ὅσον ἔξ' ἐμοδ'· πόσιν δ' οὖν
 Στείχω μινεύσων τῶνδε θυμάτων ἴσω.

Τετραῖοι.

- Πρέ. ὦ ξέν' Αἰακοῦ γενέθλιον, μέσσην, εἰς σέ τοι λέγω, 860
 Τὸν θεῶν γεγῶτα παῖδα, ἔσσις δ' Ἀλκας κέλευ.
 Ἀχ. Τίς ὁ καλῶν, πύλας παρσίξας; εἰς τετραπύλῳ καλῶ.
 Πρέ. Δαυλῶ· ἐχ' ἀβρυόμεναι τῶνδ'· ἡ τύχη γὰρ μ' οὐκ ἐᾷ.
 Ἀχ. Τῶνδ'· ἐμὸς μὲν ἐχ'· χωρὶς τὰμα, κατὰμμένονθ'.
 Πρέ. Τῆσδε τῆς παρσίξεν οἴκων, Τιωδάρῳ δόντος πατρός. 865
 Ἀχ. Ἔσταμεν· φροῦζ', εἴ π' χεῖρεις, ὦν μ' ἐπίχρ' οὐκ ἐχθρ'.
 Πρέ. Ἡ μόνω παρσίξεν δῆτα ταῖσδε· ἐφέστατον πύλαις;
 Κλυ. Ὡς μόνος λόγος αἶν, ἔξω δ' ἐλθὲ βασιλείων δόμων.
 Πρέ. ὦ τύχῃ, πρὸς οἴκῳ δ' ἢ μὴ, σῶσον οὐς ἐγὼ θέλω.
 Ἀχ. Ὁ λόγος εἰς μέλλοντ' αἶν ὥσπ' χερόνον· ἐχθρὸν δ' ὄγκον τῆς.
 Κλυ. Δεξιᾶς ἱκαπὲρ μὴ μέλλ', εἴ π' μοι χεῖρεις λείπῃ.
 Πρέ. Οἶδα δῆτά γ', ὅστις ἂν, σοὶ καὶ τέκνοις εὖνεκ' ἔφυν.
 Κλυ. Οἶδα σ' ὄντ' ἐγὼ παλαιὸν δωματίων ἐμῶν λάτριν.
 Πρέ. Χ' ὥπ' μ' ἐν ταῖς σαῖσι φερναῖς ἔλαβεν Ἀγαμέμνων αἰαξ;
 Κλυ.

- Κλυ. Ἦλθες εἰς Ἀργος μὴ ἡμῶν, καὶ μὸς ἦδ' αἰεί ποτε. 875
- Πρέ. Ὡς ἔχῃ· τί σοι μὲ εὖναις εἰμὶ, σὺ δ' ἦσαν πόσι.
- Κλυ. Ἐκχάλυπτε, νῦν ποτ' ἡμῖν οὐσιναίς λέγεις λόγους.
- Πρέ. Παῖδα σὺ πατρὸς ὁ φύσις αὐτόχειρ μέλλει κτείνειν.
- Κλυ. Πῶς; ἀπέπυσ', ὦ γεραιέ, μῦθον· ἐ γὰρ εὖ φρονεῖς.
- Πρέ. Φασγάνῳ λευκὴν φονεύων τ' ταλαιπώρῃ δέξω. 880
- Κλυ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ, μεμπτῶς ἄρα τυγχάνει πόσις;
- Πρέ. Ἀρτίφρων, πλεὺ εἰς σὲ καὶ σὴν παῖδα· τί τοι δ' ἐ φρονεῖς.
- Κλυ. Ἐκ τίνος λόγου; τίς αὐτὸν οὐπάσσει ἀλαστόρην;
- Πρέ. Θεόφρατ', ὥς γε φησὶ Κάλχας, ἵνα πορεύῃ στρατός.
- Κλυ. Ποῖ; τάλαιν' εἴω· τάλαινα δ', ἦν πατρὸς μέλλει κτείνειν.
- Πρέ. Δαρδαίνε πρὸς δώμαθ', Ἐλένῃ Μενέλεως ὅπως λαβῇ.
- Κλυ. Εἰς ἅρ' Ἰφιγένειαν Ἐλένης νόστος ἔω πεπυσμένῳ;
- Πρέ. Πάντ' ἔχεις· Ἀρτέμιδι θύσειν παῖδα σὺ μέλλει πάτρε.
- Κλυ. Ὁ ὃ γάμος τὴν εἶχε πρόφασιν, ἢ μ' ἐκόμισ' ἐκ δόμων;
- Πρέ. Ἴν' ἀγάγῃς χαίρει· Ἀχιλλεὺς παῖδα νυμφεύσασα σὴν. 890
- Κλυ. ὦ θύγατερ, ἦκεῖς ἐπ' ὀλέθρῳ ἔσθ' οὐ, καὶ μήτηρ σέβει.
- Πρέ. Οἰκτρὰ πάχεται δὴ ἔσθ' αἰ, δευὰ δ' Ἀγαμέμνων ἔτλη.
- Κλυ. Οἴχομαι τάλαινα· δακρύοντ' ὄμματ' ἐκέπ' ἐγεί.
- Πρέ. Εἵπερ ἀλγεινὸν, τὸ τέκνων σερομνίῳ δακρυρροεῖν.
- Κλυ. Σὺ δ' ὅ τάδ', ὦ γέρον, πόθεν φῆς εἰδέναι πεπυσμένῳ; 895
- Πρέ. Δέλτον ἔχουσιν φέρον σοὶ πρὸς τὰ πρὶν γεγραμμένα.
- Κλυ. Οὐκ ἐὼν, ἢ ξυγκελεύων παῖδ' ἄγειν θαναμένῳ;
- Πρέ. Μὴ μὲ οὐκ ἄλιν· φρονῶν γὰρ ἔτυχε σὸς πόσις τίτ' εὔ.
- Κλυ. Κατὰ πῶς φέρον γε δέλτον ὅσα ἐμοὶ δίδως λαβεῖν;
- Πρέ. Μενέλεως ἀφείλεθ' ἡμᾶς, ὃς χακῶν τῶνδ' αἵπῳ. 900
- Κλυ. ὦ τέκνον Νηρῆδος, ὦ παῖ Πηλέως, κλύεις τάδε;

Ἀχ.

- Ἀχ. Ἐκλυον οὔσαν ἀθλίαν σε, τὸ δ' ἐμὸν φαύλως φέρω.
 Κλυ. Παῖδά με καὶ κτενῦσι, σοῖς δαλώσαντες γάμοις.
 Ἀχ. Μέμφομαι καὶ γὰρ πόσι σὺ, καὶ χ' ἀπλῶς οὕτω φέρω.
 Κλυ. Οὐκ ἐπαυδισθήσομαι γε παρὰ σέθεν τὸ σὸν γόνυ, 905
 Θνητὸς ἐκ θεῶς γεγῶτα· τί γ' ἐγὼ σεμνύομαι;
 Ἐπὶ τίος ἀπονδασέον μοι μᾶλλον, ἢ τέκνε πέρι;
 Ἀλλ' ἄμμιον, ὦ θεῶς παῖ, τῇ τ' ἐμῇ δυσπραξίᾳ,
 Τῇ τε λεχθεῖσιν δαίμαρτι σῇ· μάτην μὲν, ἀλλ' ὅμως
 Σοὶ χαλᾶσέψασ' ἐγὼ νῦν ἦγον, ὡς γαμψοῦν. 910
 Νῦν δ' ἐπὶ σφαγαῖς κομίζω σοὶ δ' ὀνειδὸς ἔξεται,
 Ὅσκις οὐκ ἤμυνας· εἰ γὰρ μὴ γάμοισιν ἐζύγης,
 Ἀλλ' ἐκλήθης γουῶν παλαιοῦς σφ' ἔνευ φίλῳ πόσι.
 Πρὸς γυναιάδης, πρὸς σῆς δεξιάς, πρὸς τε μητέρῳ,
 Ὅνομα γ' τὸ σὸν μ' ἀπώλεσ', ὃ σ' ἀμυνάθειν χρεῶν. 915
 Οὐκ ἔχω βωμὸν καταφυγεῖν ἄλλον, ἢ τὸ σὸν γόνυ,
 Οὐδὲ φίλῳ ὁδοῖς γελᾶ μοι· τὰ δ' Ἀγαμέμνονος κλύεις
 Ὡμὰ, καὶ πάντολμ'· ἀφίγμαι δ', ὥσπερ εἰσορᾶς, γυνὴ
 Ναυτικὸν φράτθμι· ἀναρχον, καὶ πὶ τοῖς χακοῖς θρασυ·
 Χρήσιμον δ', ὅταν θέλῃσιν· ἡὲν ὃ τολμῆσης σύ με — 920
 Χεῖρ' ὑπὸρτεῖναι, σῶσέ μιν· εἰ δὲ μὴ, ἔσσωσμεθα.

I A M B O I.

- Χο. Δεινὸν τὸ τίκτειν, ὅς φέρει φίλτρων μέγα·
 Πᾶσιν τε κοινὸν, ὥσθ' ὑπερχόμεναι τέκτων.
 Ἀχ. Ὑψηλόφρων μοι θυμὸς αἰρεῖ) πρὸς σὺν,
 Ἐπίστυ) ὃ τοῖς χακοῖσι τ' ἀχαλᾶν, 925
 Μετρίως τε χεῖρει τοῖσιν ἐξωχωμένοισι.
 Vol. II. P P Χο.

- Χο. Λελογισμένοι γὰρ Φ τοιοῖσ' εἰσὶ βροτῶν,
 Ὀρθῶς ἀγάζειν τ' βίον γνώμης μέτα.
- Ἀχ. Ἐπὶ τὰ οὖν, ἵν' ἴδῃ, μὴ λίαν φροσύν,
 Ἐπὶ δὲ χ' ὥπου χρήσιμον, γνώμῃν ἔχον. 930
 Ἐγὼ δ', ἐν ἀνδρὶς εὐαφειᾷ τε τραφεῖς
 Χείρωσθε, ἔμαθον σὺν τρέφει ἀπλοῦς ἔχον.
 Καὶ τοῖς Ἀτρεΐδαις, ἰὼν τὴν ἡγῶν) χαλῶς,
 Πεισόμην· ὅταν ᾗ μὴ χαλῶς, ἔπεισομαι.
 Ἀλλ', ἐνθάδ' ἐν Τροίᾳ τ' ἐλθούτῃ φῦσιν 935
 Παρέχων, Ἄρεϊ τῷ κατ' ἐμὲ κοσμήσω δορί.
 Σὺ δ', ὦ χέτλια παῖδ' οὐσα πρὸς τῇ φιλιότητι,
 Ἄ δὴ κατ' ἀνδρα γίγν' ἡσυχίαν,
 Τούτῳ οἶκτον ἀφ' ἀδελφῶν, κατισσελῶ,
 Κούποτε κόρη σὴ πρὸς πατρὸς σφαγήσεται, 940
 Ἐμὲ φαίνομεν· ἔγδ' ἐμπλέκει πλοχὰς
 Ἐγὼ παρῆξω σὺ πόσι τῶν δέμῃς.
 Τούνομα γὰρ, εἰ καὶ μὴ σίδηρον ἦρατο
 Τῶνδ' οὐκ ἀνδρῶν παῖδες σιῶν τὸ δ' αἶψαν,
 Πόσις σὺς, ἀγνὸν δ' ἐκείτ' ὅστις σὺμ' ἐρών, 945
 Εἰ δὲ ἔμ' ὀλέσται, ἀγέ τε σὺν ἐμὸς γάμους,
 Ἡ, δεινὰ τλάσσει καὶ ἀνεκτὰ, σπῆγ' ἔνθε,
 Θαυμάσια δ' ὡς ἀνὰ ξί' ἡπιασμένη.
 Ἐγὼ χάρις ἰὼν ἄρ' Ἀργείων ἀνὴρ,
 Ἐγὼ τὸ μηδὲν, Μενέλαος δ' ἐν ἀνδράσιν, 950
 Ὡς ἔχ' Πηλέως ἀλλ' ἀλγίστοτος γεγώς,
 Εἶπερ φονδὶ τῶνδ' ὄνομα σὺ πόσι.
 Μὰ τ' δὲ ὑγρῶν κυμάτων τετραμμένον

Νηεῖα,

Νηρέα, φυτρεγὸν Θέτιδος, ἢ μ' ἐξείνατο,
 Οὐχ ἄψ' οἷς θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἀναξ,
 Οὐδ' εἰς ἀκροῦ χεῖρ', ὥς τε πορθαλέῃ πέπλοις·
 Ἡ Σίπυλ' ἔσται πόλις δεισιμα βαρβάρων,
 Ὅθεν πεφύκατο οἱ στρατηλάται γῆρ',
 Φθία δ' ἐπὶ τῆμόν ἐδαίμαυ κεκλήσεται.

955

Πικρὰς δὲ ποροχύας χερσὶν αἷς τ' ἀνιάζεται
 Κάλχας ὁ μάντις τίς δ' ἐμάντις ἐς ἀνὴρ;
 Ὅς ὀλίγ' ἀληθῆ, πολλὰ δ' ψευδῆ, λέγει
 Τυχῶν· ὅταν δ' μὴ τύχη, διαίχεται.

960

Ἡ δ' ἰαμοειδέων ἔσται μυρία κόρα·
 Θηρῶσι λέκτρον τῆμόν· εἰς δ' ἐπὶ τόδ'.

965

Ἀλλ' ὕβρει ἐς ἡμᾶς ὕβρει· Ἀγαμέμνων ἀναξ·
 Χρὴν δ' αὐτὸν αἰτέειν τῆμόν· ὄνομ' ἐμοῦ πάρα,
 Θήραμα παῖδος· ἢ Κλυταιμνήστρα δέ μοι
 Μάλις· ἐπείδ' οἱ, θυγατὲρ ἐκδοῦναι πρὸς.

Ἐδωχά· τ' αἶν' Ἑλλήσιν, εἰ πρὸς Ἴλιον·
 Ἐν τῷ δ' ἔκαμνε νόστος· ὅτ' ἠνέμυ δ' αἶν·
 Τὸ κοινὸν αὖξεν, ὅτ' ἐμὲτ' ἐστρατεύομεν.

970

Νῦν δ' ὅδ' ἐν εἰμὲ πᾶσι γε τοῖς στρατηλάταις,
 Ἐν εὐμαρῇ τε θρᾶν τε ἔμ' ἢ μὴ θρᾶν χαλῶς.

Τάχ' εἰσεῖσι σιδηροί, ὅν, πρὶν εἰς Φρύγας·

975

Ἐλθεῖν, φόνεα κηλῖσιν αἵματι χραυθῇ.

Εἴ τίς με δ' οἶν θυγατὲρ ὀξαιρόσεται.

Ἀλλ' ἠσυχάζε, θεὸς ἐγὼ πεφηνά σοι

Μέγιστος, ὅτ' ὦν, ἀλλ' ὅμως γηήσομαι.

Χο. Ἐλεξας, ὦ πάϊ Πηλέως, σὺ τ' ἀξια,

980

Καὶ

Καὶ τ' ἐναλίας δαίμοι σ' ἐμνήσθησαν θεοῖ.

Κλυ. Φεῖ.

Πῶς ἂν σ' ἐπαινέσαιμι μὴ λίθῳ λόγοις,

Μήτ' ἐνδεῶς, μήτ' ἀπολέσαιμι τ' χάριν;

Αἰνέμενοι γὰρ ὅ γαθοί, τρέποντι νῆα 985

Μισέσι σὺν αἰνέοντες, εἰάν αἰνῶσ' ἄραν.

Αἰχμύομαι δ' ὡς ἀφ' ἑσέος οἰκτρὸς λόγος,

Ἰδία νοσῶσα· σὺ δ' αὖτος κακῶν ἐμῆ.

Ἀλλ' οὖν ἔχει τι χῆμα, καὶν ἄποθεν ἦ,

Ἀνὴρ ὁ χρηστὸς δυστυχῆσαι ὠφελεῖν. 990

Οἰκτερε δ' ἡμᾶς οἰκτρά γ' ἐπέπονθαμεν.

Ἡ θεῶτα μὲν, σε γαμβρὸν οἰηθεῖς ἔχειν,

Κενὴν κατέχον ἐλπίδ'· εἴτα σοι τάχα

Ὅστις γένοιτ' ἂν τοῖσι μέλλουσιν γάμοις,

Θανῶσ' ἐμὴ παῖς, ὃ σε φυλάξαας χρεῶν. 995

Ἀλλ' εὖ μ' ἀρχαῖς εἶπας, εὖ δ' ἐτέλη.

Σὺ γὰρ θέλοντος, παῖς ἐμὴ σωθήσεται.

Βέλει νῦν ἰκέτω σὺν θεῶν ἰσχύϊ γόνυ;

Ἀπαρξένδρα μ' ἐπεί· εἰ δέ σοι δοκῇ,

Ἡδὲ δὲ αἰδῶς, ὅμμι' ἔχουσ' ἐλδ' ἔργον. 1000

Ἡ, μὴ παργύσης, ταῦτα τεύξομαι σέθεν;

Ἀχι. Μενέτω κατ' οἴκοις σεμνὰ γ' ἐμνησέται.

Κλυ. Ὅμως δ', ὅσον γε δυνατὸν, αἰδεῖσθαι χρεῶν.

Ἀχι. Σὺ μήτε σὺν παῖδ' ἔξαγ' ἔψιν εἰς ἐμὴν,

Μήτ' εἰς ὄνειδος ἀμαθὲς ἔλθωμεν, γύναι. 1005

Στρατὸς γὰρ ἀπρόσθ'· ἀρχὸς ὢν τ' οἴκοθεν,

Λέχας πονηρὰς ἐκ χαλκῶμοις φιλῇ.

Πάντως

Πάντας δέ μ' ἰκέτ' ἄνθρωπος ἤξει' ἐς ἴσον,
 Εἴτ' ἀνικέτ' ἄνθρωπος ἢς· ἐμοὶ γάρ ἐς ἀγὼν
 Μέγιστος, ὑμᾶς δ' ἄπαλλάξαι κακῶν.

1010

Ὡς, ἐν γ' ἀκρόσας, ἴδω μὴ ψευδῶς μ' ἐρεῖν.
 Ψευδῆ λέγων ὅ, ἐ μάλιστα εἰκεστομῶν,
 Θάνοιμι· μὴ γάνοιμι δ', ἢ σῶσω κόεριν.

Κλυ. Ὅναίω, συνεχῶς δυσυχνοῦναι ὠφελῶν.

Ἀχ. Ἀκκε δὴ νῦν, ἵνα τὸ πρῶτον ἔχῃ καλῶς.

1015

Κλυ. Τί τῶτ' ἐλεξας; ὡς ἀκροῦσόν γε σε.

Ἀχ. Πειθώμεν αὐτίς πατέρα βέλτοι φρονέον.

Κλυ. Κακός τίς ὅστις, ἐ λίσαν παρθεῖ στρατόν.

Ἀχ. Ἀλλ' οἱ λόγοι γε καταπαλαίον λόγους.

Κλυ. Ψυχρὰ μ' ἐλπίς· τί ὅ γ' ἔχῃ με δρᾶν, φράσσον.

1020

Ἀχ. Ἰκέτευ' ἐκείνων πρῶτον, μὴ κτείνειν τέκνα.

Ἄν δ' ἀντιβαίνει, πρὸς ἐμέ σοι προδύεον.

Εἰ γὰρ τὸ χρῆζον ὁρᾷται, ἢ τὰ μὲν χρεῶν

Χωρεῖν· ἔχῃ γὰρ τὸ τὸ σωτηρίαν,

Καὶ γὰρ τ' ἀμείνων πρὸς φίλον γηῆσόνμα,

1025

Στρατός τ' αὖ ἐ μέμψαιτό μ', εἰ τὰ πρῶτα

Λελογισμένως προῖσιν μᾶλλον, ἢ ἀνεί.

Καλῶς ὅ γ' ἀντιφέντων, πρὸς ὑδὸν φίλοις,

Σοὶ τ' αὖ γένοιτο καὶ ἐμοὶ χάρις τὰδε.

Κλυ. Ὡς σὺ φρονεῖς εἶπας, δραστέον δ' ἄ σοι δοκεῖ.

1030

Ἦν δ' αὐτὰ μὴ προῖσιν, ἀ' ν' ἐγὼ θέλω,

Ποῦ σ' αὖθις ὁψόμεθα; ποῦ χεῖ μ' ἀθλίαν

Ἐλθῶσιν εὐρεῖν σὺν χεῖ ὁπλονεργὴν κακῶν;

Ἀχ. Ἡμεῖς σε φύλακες, ἢ χρεῶν, φυλάσσομεν

Μή τις σ' ἴδῃ σέχουζ' ἐπ' ἡσυχίᾳ
 Δουαῶν δι' ὄχλῳ, μήδε πατρῶν δόμον
 Αἶχυν· ὁ γάρ τοι Τυνδαρεὺς οἶκ' ἄξιον
 Κακῶς ἀπέειπεν· ἐν γὰρ ἔλθῃσι μέγας.
 Κλυ. Ἔστιν τάδ'· ἄρχε σά με δουλεύειν χρεῖν.
 Εἰ δ' εἰσὶ θεοὶ, δίκαιον ἂν ἀνὴρ σὺ γέ
 Ἑσθλῶν κυρήσῃς· εἰ δ' ἄν, τί δὲ ποῦν;

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α.

Σταφύλη.

Χο. 1 Τίς ἄρ' ὑμῶν αἶμα λωπὸν Λίβυον;
 2 Μιστὲ τέ φιλοχόρη κηθάρας,
 3 Συεῖγ' ὧν θ' ἱππὸν χαλαρόεσσιν
 4 Ἔστασαν ἰαχῇ;
 5 Ὅτ' ἀνὰ Πήλιον αἰ χαλκίπλοκαμοι
 6 Πικεῖδες ἐν δαυτῇ θεῶν,
 7 Χρυσόσσανδαλον ἔχοντες
 8 Ἐν γὰρ κρέουσαι,
 9 Πηλέως εἰς γάμον ἔλθοι
 10 Μελωδοὶ θέτιν ἰαχί-
 11 μασι, τὸν τ' Αἰακίδαυ,
 12 Κενταύρων ἐν ὄρεσι κλείουσαι
 13 Πηλιάδα κατ' ὕλαν.
 14 Ὅ δ' Δαρδανίδας, Διὸς
 15 Λέκτρων πύφημα φίλον,

16 Χρυσόσσαν

- 16 Χρυσίοισιν ἄφρονε λοίσαν
 17 Ἐν κρατῆρι γυάλοις,
 18 Ὁ Φρύγιος Γανυμήδης.
 19 Παρὰ δὲ Λαοκοφάνῃ 1060
 20 Ψάμαθον εἰλοσήμενον
 21 Κύκλια, πενήκοντα κόρα
 22 Νηῦν γάμοις ἐχέουσιν.

Ἀντιφροφῆ

- 1 Ἀνὰ δὲ ἐλέταισι, στεφάνωδι τε χλόῃ
 2 Θίασος ἔμολεν ἱππολόῳ 1065
 3 Κενταύρων, ὅττι δαίτην ἔειπεν,
 4 Κρατῆρά τε Βάκχῃ.
 5 ΜΕΓΑ δὲ ἀνέκλυστον, ὠκυμήνη κόρα,
 6 Παιῖδες αἱ Θεοπαῖαι, ΜΕΓΑ φρεσίν.
 7 Μάντις δὲ ὁ Φοῖβος, ὁ μυστὴρ 1070
 8 Τ' εἰδὼς ΓΕΝΝΑΣΕΙΣ,
 9 Χείρων Ἰξυόμηνον,
 10 ὅς ἥξει ΧΘΟΝΑ ΛΟΓΧΗ-
 11 ΡΕΣΙ ΣΤΗ ΜΥΡΜΙΔΟΝΩΝ
 12 ΑΣΠΙΣΤΑΙΣΙ, ΠΡΙΑΜΟΙΟ ΚΛΕΙΝΑΝ 1075
 13 ΓΑΙΑΝ ΕΚΠΥΡΩΣΩΝ,
 14 ΠΕΡΙ ΣΩΜΑΤΙ ΧΡΙΣΣΩΝ
 15 ὈΠΛΩΝ ἩΦΑΙΣΤΟΠΟΝΩΝ
 16 ΚΕΚΟΡΤΩΜΕΝΟΣ ΕΝΑΤΤ' ΕΚ ΘΕΑΣ
 17 ΜΑΤΡΟΣ ΔΩΡΗΜΑΤ' ΕΧΩΝ 1080

156 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓ. Η ΕΝ ΠΑΥΛΕ

- 18 ΘΕΤΙΔΟΣ, 'Α ΝΙΝ ΕΤΙΚΤΕΟΥΦΟ 81
 19 ΜΑΚΑΡΙΟΝ. Τότε δαί- 71
 20 μονες τᾶς εὐπατρίδος 81
 21 Γάμον Νηρηίδος ἔθεσαν 91
 22 Πρώτᾳ, Πηλέως 2' ὑμφραίνε. 1085

Ἐπὶ δὲ.

- 1 Σὲ δ' ὅπῃ χάρα σέψουσι χαλκικόμαν
 2 Πλόκαμον Ἀργεῖοι γ', αἰλιαν
 3 Ὡσε πετσαίων ἀπ' ἀντρῶν ἐλθοῦσαν, 1
 4 Ὀρέων μόρον ἀκήρατον, 2
 5 Βρότειον αἰμαίνοντες λαμόν 1090
 6 Οὐ σύελγι τραφεῖσαν, 4
 7 δ' ἐν ροιβόῃσι βυκόλαν, 5
 8 Παρὰ δ' μητέρει νυμφοκομόν
 9 Ἰναχίδαίς γάμον. 7
 10 Ποῦ τὸ τᾶς αἰδῆς, 1095
 11 Ἡ τὸ τᾶς δρετᾶς διώασιν ἔχῃ
 12 Σθένειν πωρόσωπον;
 13 Ὅποτε τὸ μὲ ἀσεπλον ἔχῃ
 14 Διώαμεν, αἱ δ' ἄρετᾳ κατόπισθεν
 15 Θνατοῖς ἀμελεῖται. 1100
 16 Ἀνομία δ' νόμων κρατῇ,
 17 Καὶ κοινὸς ἀγὼν βροτοῖς,
 18 Μὴ τις θεῶν φθόνος ἔλθῃ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑΜΒΟΙ.

- Κλυ. Ἐξήλθον οἶκον παροσκοπιδμή πόσιν,
 Χρόνιον δ' ὅντι κακλελοπότα σέρας· 1105
 Ἐν δακρύοισι θ' ἡ τάλαντα παῖς ἐμὴ,
 Πολλὰς ἰεῖσαι μετὰβολὰς ὀδυρμάτων,
 Θάνατον ἀκρόστο', ὃν πατὴρ βεβλήεται.
 Μνήμην δ' αἶψ' εἶχον πλησίον βεβηκότῳ
 Ἀγαμέμνονος τίς, ὃς ὅττι τοῖς αὐτοῦ τέκνοις 1110
 Ἀνόσια παροσέειν αὐτίχ' εὐρεθήσεται.
- Ἀγα. Λήδας γενέθλον, ἐν χαλῷ σ' ἔξω δόμῳ
 Εὐρηχ', ἵ' εἶπω πρὸ γένε χερὲς λόγῳ,
 Οὐδ' οἶκ' ἀκούειν τίς γαμινιδίας πρέπῃ.
- Κλυ. Τί δ' ὅστιν, ὅ σοι καιρὸς ἀντιτάσσεται; 1115
- Ἀγα. Ἐκπεμπε παῖδα δωματίων πατρὸς μέγα,
 Ὡς χέρνιβες παρέρων πυτρεπομένααι,
 Περσυχύται τε βάλλειν πῦρ κατὰ γένον ἐκ χερῶν,
 Μόχαι τε, παρὸ γάμον αἶς θεῶν ποσὶν χερσὶν
 Ἀρτέμιδι, μέλανθ' αἵματος φουθήματα. 1120
- Κλυ. Τοῖς ἀνόμοισιν ἤ εὖ λέγεις, τὰ δ' ἔργα σε
 Οὐκ οἶδ' ὅπως γρή μ' ὀνομασίμωσαν εὖ λείπειν.
 Χώρεθ' ἦ, θυγάτηρ, ἐκτός· οἶδα γὰρ πατρὸς
 Πάντως αἶ μέλλει γε, χ' ὑπὸ τοῖς πέπλοις ἄγε
 Λαβοῦσ' Ὀρέσιν, σὺν κασίγνητον, τέκνον. 1125
 Ἴδὲ παρέειν ἤδε παρὰ γένον αἶμαυτῆς φερόμεν.
 Τὰ δ' ἄλλ' ἐγὼ πρὸ ποσὶ καίμαυτῆς φερόμεν.

Ἀγα. Τέκνον, τί κλαίεις; ὅδ' ἔσ' ἡδέως ὄρας,
Εἰς γῆν δ' ἐρείσας ὄμμα, πρὸς ἔχεις πέπλος.

Ἰφι. Φεῦ.

1130

Τίν' αὖ λαβοίμεν τ' ἐμῇ δαχτυλῖδι κακῶν;

Ἀπαισι γὰρ πρῶτοισι χρήσασθαι πάρα

Καὶν ὑστάτοισι καὶν μέσοισι παιζαχού.

Ἀγα. Τί δ' ὅστιν; ὥς μοι πάντες εἰς ἐν ἔχετε,
Σύγχυσιν ἔχοντες καὶ παραλὸν ὀμμάτων;

1135

Κλυ. Εἴφ', αἶν' ἐρωτήσω σε γενναίως, πόσι.

Ἀγα. Οὐδὲν κελδοσμεῖ δέῃ γ', ἐρωτᾶς θέλω.

Κλυ. Τινὲν παῖδα τ' σὺ τινὲν τ' ἐμὴν μέλλεις κτείνειν;

Ἀγα. Ἐα.

Τλήμονά γ' ἐλέξας, ὑπὸ νοῆς δ' αἶν' μή σε χρεῖ.

1140

Ἐχ' ἡσυχῶ.

Κλυ. Κακῆνο μοι τοπρῶτον ἀποκτενεῖν παῖκα.

Ἀγα. Σὺ δ' ἴω γ' ἐρωτᾶς ἐαότ', εἰκότα κλύεις.

Κλυ. Οὐκ ἄλλ' ἐρωτῶ, ἔσ' σὺ μὴ λέγ' ἄλλα μοι.

Ἀγα. Ὡ πότμα τύχη ἔμοῖρα καὶ δαίμων γ' ἐμός.

1145

Κλυ. Καμός τε, ἔσ' πρὸς, εἰς τριῶν δυσδαιμόνων.

Ἀγα. Τίν' ἡδίκησται; Κλυ. Τὴν ἐμὴν πάθῃ πάρα;

Ὁ νῦν ὅσ' αὐτὸς νῦν ἔχων ἔσ' τυγχάνει.

Ἀγα. Ἀπωλόμειδά· παρεδεδόται τὰ κρυπτά μου.

Κλυ. Πάντ' οἶδα, καὶ πέπυσαι, αἶν' αὖ γε μέλλεις με φρεν.

1150

Αὐτὸ δ' ὅτ' οἶσθαι, ὁμολογοῦντός ἐστι σε,

Καὶ τὸ σεναίνει πολλὰ, μὴ χάμνης λέγων.

Ἀγα. Ἰδὲ σωπῶ τὸ γὰρ ἀναίχμιτόν με δέῃ

Ψυδῶν λέγοντα παραλαβεῖν τῇ συμφορᾷ.

Κλυ.

Κλυ. Ἄκουε δὴ νῦν· ἀναχαλύνψω γὰρ λόγοις,
 Κικέτι πρῶδ' αἰνέσμεν αἰνύμασιν.
 Πρῶτον μὲν, ἵνα σοι πρῶτα τὲτ' ὀνειδίσω,
 Ἐγῆμας ἀκούσιν με, καλὰ βία,
 Τὸν πρῶτον ἄνδρα Τάνταλον χαλκιδανῶν,
 Βρέφος τε τὸ μὲν σὺ πατρὸς εἰσὶν πάλω,
 Μαστῶν βιαίως τ' ἐμὲ δ' ἀποπαΐσας.
 Καὶ τὴν Δίος γε παῖδ', ἐμὸν τε σύγγονον,
 Ἴπποισι μαρμαίροντ', ἐπεσχευομένω.
 Πατὴρ δ' ὅστις Τυωδάρειος σ' ἐρύσατο
 Ἰκέτην γενόμενον, τὰ μὲν δ' ἔχει αὖ λέχη.
 Οὐ σοι χαλκιδανῶν, ἀλλ' οὐδ' ἐν δόμοις
 Συμμεαρτῆσαι, ὡς ἀμεμῆται ἦν γυνή,
 Εἰς τ' Ἀφροδίτῃ σὺ φρονέουσα, καὶ τὸν
 Μέλαθρον αὖξας, ὥς σ' εἰσόντα τε
 Χαίρειν, θύραζε τ' ἔξόντ' εὐδαιμονεῖν.
 Σπάνιον δ' ὅστις ἀνδρὶ τοιαύτῳ λαβὼν
 Δάμαρτα φλαύρει δ' ἔσθ' ἀπάνης γυναικ' ἔχεν.
 Τίχτω δ' ἴππῳ τρεῖσι πρῶτοι παῖδά σοι
 Τόκῳ, ὃν μᾶς σὺ τλημόνως μὲν ἀποσερεῖς.
 Κἂν τις σ' ἔσθ', πῶς ἑκάτι νῦν κτενεῖς,
 Λέξον, τί φήσεις, ἢ μὲν γὰρ λέγειν τὰ σά;
 Ἐλένῳ Μελέαθ' ἵνα λάλη· καλὸν γὰρ νῦν
 Κακῇ γυναικὶ μιᾶν ὀπίσσω τέκνα,
 Τάχθισα τοῖσι φιλτάτοις ὀνείδισα.
 Ἄγ', ὅν σ' ἐρεῖς, χαλκιδανῶν μὲν ἐν δόμοις,
 Κακὴ γενέσθαι μὲν μακρὰς ἀποσείας.

1155

1160

1165

1170

1175

1180

Τίτ'

Τὶν ἐν δόμοις με καρδίαν ἔξεν δοκεῖς,
 Ὅταν θρόνος τῆσδ' εἰσὶδω πάντα κενὸς,
 Κενὸς ὃ πρὸ γενῶνας; Ἐπὶ ὃ δακρύοις
 Μόγη χάθηναι, πλὴν δὲ θρηνωδοῦσ' αἰεὶ.
 Ἀπώλεσεν σ', ὦ τέκνον, ὃ φυτάσθαι πατὴρ,
 Αὐτὸς κτανὼν, οὐκ ἄλλῳ, ἐδ' ἄλλῃ χεὶ.
 Τοιόνδε μισθὸν καταλιπὼν πρὸς οὗτο δόμοις
 Ἐπεὶ βραχείας προφάσεως ἔδδ' ἴκοντο,
 Ἐφ' ἣ σ' ἐγὼ καὶ παῖδες, αἱ λελεημενῆται,
 Δεξιόμῃα δέξω, λυὸς σε δεξιὰς χερῶν.
 Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, μὴτ' ἀναγκάσης ἐμὲ
 Κακῶ γενέσθαι πρὸς σέ, μὴτ' αὐτὸς γένη.
 Εἶεν.
 Θύσεις ὃ πλὴν παῖδ'· εἴηται τίνας εὐχὰς ἔρεῖς;
 Τί σοι χατεύξῃ παράδιν, σφάζων τέκνον;
 Νόσον πονηρὴν, οἶκοθεν γ' αἰσχυρῶς ἰών;
 Ἀλλ' ἐμὲ δίκαιον ἀγαθὸν εὐχεσθαι τί σοι;
 Οὐτ' αἰεὶ αἰσυνέτοις τὸς θεὸς ἡγοίμην εἶναι,
 Εἰ τοῖσιν αὐγέονται εὖ φρονησομεν;
 Ἦκων δ' ἐς Ἀεγύῳ, προσηύδοις τέκνοισι σοῖς;
 Ἀλλ' ὃ γέμεις σοι· τίς ὃ καὶ προσβλέψεται
 Παίδων σ', εἰαὶ αὐτῶν προτέρημι κτάνης πινά;
 Ταῦτ' ἤλθον ἤδη λαγὺ λόγων· ἢ σπῆπρὸς σοι
 Μόνον λαγὺ φέρειν, καὶ στραπλατῆν σε δεῖ;
 Ὅν καὶ δίκαιον λόγον ἐν Ἀεγείοις λέγειν;
 Βέλεσθ', Ἀχαιοί, πλεῖν Φρυγῶν ἐπὶ χθόνα;
 Κληροῖν τίθεσθε, παῖδ' ὅτε γανῶν χερῶν.

1185

1190

1195

1200

1205

Ἐ

Ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ', ἀλλὰ μή σ' ἔξαίρετον
Σφάγιον πῶσθ' αἰεὶ Δαναΐδαισι παῖδα σὴν.

1210

Ἢ Μενέλαον πρὸς μητρὸς Ἑρμιόνην κταίειν,
Οὔπερ πρὸς γαίῃ νῦν δ' ἐγὼ μὲν, ἢ τὸ σὺν
Σώζουσα λέκτρον, παῖδός ὑπερέσσομαι.

Ἢ δ' ἔξαμαρτύσ', ὑπὸ τρεφῶν νεανίδα

Σπάρτῃ κομίζου, εὐτυχὴς γενήσεται.

1215

Τέκνον ἀμεψαί μ', εἴπ' μὴ χαλῶς λέγω.

Εἰ δ' εὖ λέλεκ' ἔγωγε, μὴ δέ γε κτάνης

Τὴν σὴν τε καὶ μὴν παῖδα, καὶ σὺ φρονέει.

Χο. Πῶς δ' τοῦ γάρ τοι τέκνα συοῦσ' ἐν χαλῶν,

Ἀγόμενον· οὐδὲν πρὸς τὰς ἀντίποι βροτῶν.

1220

Ἰφι. Εἰ μὲν ἔσθ' Ὀρφέως ἔχου, ὦ πάτερ, λόγον

Πείθειν ἐπάδουσ' ὥσθ' ὁμαρτέω μοι πέτρας,

Κηλέν τε τοῖς λόγοισιν οὐδ' ἐβελόμην,

Ἐνταῦθα δ' ἦλθον· νῦν δ', τὰ π' ἐμοῦ σοφαί,

Δάκρυα σφίγγω παῦτα γὰρ διυαίμεθα.

1225

Ἰκετρίαν δ' ἔγχεον ἔξ' ἀπὸ σέθεν

Τὸ σῶμα τέμον, ὑπὲρ ἑκτεν ἦδε σοι.

Μὴ μ' ἀπολέσθαι ἄωρον· ἡδὺ γάρ τὸ φῶς

Βλέπειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆς μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσθαι.

Πρώτῃ σ' ἐχέλευσα πατέρα, καὶ σὺ παῖδ' ἐμέ

1230

Πρώτῃ δ', γοιῦναι σοῖσι σῶμα δῶσ' ἐμὸν,

Φίλας χεῖρας ἔδωκα καὶ τεδεύαμην.

Λόγῳ δ' ὅ μ' εὖ σὺς ἦν ὁδ'· ἀρά σ', ὦ τέκνον,

Εὐδαίμονος ἀνδρός ἐν δόμοισιν ὄψομαι

Ζῶσάν τε, καὶ θάλλουζ' ἀξίως ἐμοῦ;

1235

Οὐ μὲν δ' ὅδ' ἦν αὖ, πρὶν σὸν ἔξαρτωμένης
 Γένειον, ἔνυν ἀνπλαζομαι χερί·
 Τί δ' ἄρ' ἐγὼ σε πρὸς βυθὸν; ἄρ' εἰσδέξομαι
 Ἐμῶν φίλαισιν ὑποδοχαῖς δόμων, πάτερ,
 Πόνων πηλὴν δ' ἀποδοῦσά σοι τροφάς;
 Τέτων ἐγὼ μὲν τ' λόγον μνήμην ἔχω,
 Σὺ δ' ἔπιλέλῃσαι, καὶ μὲν δ' ἀποκτεῖναι θέλεις.
 Μὴ, πρὸς γε Πέλοπος, ἔς πρὸς Ἀτρείδης πατρὸς,
 Καὶ τῆσδε μητρὸς, ἢ, πρὶν ὠδίνεσ' ἐμέ,
 Νῦν δευτέρην ὠδὴν τιώδε λαμβάνει.
 Τί μοι μέτεσι τ' Ἀλεξάνδρου γάμων,
 Ἐλένης τε; πόθεν ἦλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ μῶ, πάτερ;
 Βλέψον πρὸς ἡμᾶς, ὅμμα δὲ, φίλημά τε
 Ἴν' ἄλλα τέτο κατθανέσ' ἔχω σέθεν
 Μνημεῖον, εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς παιδῆς λόγοις.
 Ἀδελφε, μικρὸς μὲν σὺ γ' ὅπικουρος φίλοις,
 Ὅμως ὃ σὺν δαίφρυσιν ἰκέτης γένε πατρὸς,
 Τὴν σὴν ἀδελφίῳ μὴ θανεῖν αἰδοῦμαι π
 Καὶ νηπίοις γε τῶν κακῶν εἴγνεται.
 Ἰδὲ σιωπῶν λίσσεται σ' ὅδ', ὦ πάτερ.
 Ἀλλ' αἰδέσασθαι με, καὶ κατὰ κτεῖρον βίον.
 Ναί, πρὸς γενεῖς σ' ἀντόμεσθαι δύνω φίλῳ
 Ὁ μὲν νεοσσός ἐστιν, ἢ δ' ἡνυξημένη.
 Ἐν σιωπῇ μῆσα, πάντα νικήσω λόγον,
 Τὸ φῶς τὸδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν.
 Τὰ νέεθ' ὅδ' ἐδείς· μαίνεται δ', ὅς εὐχεται
 Θανεῖν κακῶς ζῆν κρείσσον ἢ θανεῖν καλῶς.

Χο. ὦ τλήμον Ἑλένη, ἀλλ' σὲ ἔσθ' οὖν σὲ γάμους
Ἀγών Ἀτρεΐδαις ἢ τέκνοις ἢ καὶ μέγας.

Ἀγα. Ἐγὼ τὰ τ' οἰκτρὰ συνετός εἰμι, καὶ τὰ μὴ, 1265
Φιλῶν ἐμαυτῷ τέκνα· μαινοίμην γὰρ ἄν.

Δεινῶς δ' ἔχει με ταῦτα πολυμήσσει, γύναι,

Δεινῶς ὅ, ἢ μὴ· τὸ γὰρ πρῶτον με δῖ.

Ὅρα' ὅσον σφάττωμα ναύφρακτον τόδε,

Χαλκίων ὅπλων ἄνακτες Ἑλλήνων ὅσοι, 1270

Οἷς νόστος ὄνκ' ἔς' Ἰλίου πύργους ἔπι,

Εἰ μὴ σε θύσω, μάντις ὡς Κάλχας λέγει,

Οὐδ' ἔστι Τροίας ἐξελθεῖν καινὸν βάθρον.

Μέμνηε δ' Ἀφροδίτη τις Ἑλλήνων στρατῶ,

Πλὴν ὡς τάχιστα βαρβάρων ὅπ'ι χθονί, 1275

Παῦσά τε λέκτρων ἀρπαγὰς Ἑλλήνων,

Οἱ τὰς ἐν Ἀργεὶ σφ' ἔχουσιν κτενεῖσι μου,

Ἵμᾶς τε καὶ μέ, γέσφατον εἰ λύσω θεῶς.

Οὐ Μενελάω με χαλιδεδούλω, τέκνον,

Οὐδ' ὅπ'ι τὸ κένυ βελόμηνον ἐλήλυθα, 1280

Ἀλλ' Ἑλλάς, ἢ δέῃ καὶν γέλω, καὶν μὴ γέλω,

Θῦσά σε· τέττις δ' ἥσονται χαλιδεῖσιν.

Ἐλθ' ἔρχαν γὰρ δέῃ νιν, ὅσον ἐν σοὶ, τέκνον,

Καί μοι, γενέσθ, μὴ δὲ βαρβάρῳ ὑπο,

Ἑλλήνας ὄντας, λέκτρα συλαῖσθ βία. 1285

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Κλυ. ὦ τέκνον, ὦ ξένη,

Οἱ ἐγὼ, γανάτῃ σε μελέει.

Φεύγει

Φεύγε σε πατὴρ ἄδη παῖδάδους.
 Ἴφι. Οἱ ἐγὼ, μήτερ, μήτερ' ταυτὸ γὰρ
 Μέλθ' εἰς ἄμφω πέπλωκε τύχης,
 Κέκεπ μοι φῶς,
 Οὐδ' ἀελίς ποδὲ φέγγθ'.

1290

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἰὼ, ἰὼ· νιφοβόλον
 Φρυγῶν νάπος,
 Ἰδὰς τ' ὄρεα· Πρίαμος ὅθι ποτὲ
 Βρέφθ' ἀπαλὸν ἔβαλε,
 Μητρὸς ἀπόπρο νοσφίσας,
 Ἐπὶ μόρῃ θανατόεντι,
 Πάειν, ὅς Ἰδαῖος, Ἰδαῖθ'
 Ἐλέγετ', ἐλέγετ' ἐν Φρυγῶν πόλιν.
 Μὴ ποτ' ὤφειλε τ' ἀμφὶ
 Βασὶ βεκόλον τραφέντ'
 Ἀλέξασθρον οἰκίσαι
 Ἀμφὶ τὸ λαχὸν ὕδωρ, ὅθι κρήναι
 Νυμφαῖν κέινται,
 Λειμῶν τ' αἶγες
 Θάλλων χλωραῖς,
 Καὶ ῥοδόντ' αἶγες, ὑακίν-
 θινά τε θεαῖσι δρέπειν.
 Ἐνθαί ποτε Παλλὰς ἔμολε, καὶ
 Δολιόφρων Κύπρις,
 Ἦρα θ', Ἐρμῆς θ', ὁ Διὸς ἀγγελθ'.

1295

1300

1305

1310

Ἀ μ

Ἄ μὲν ἔπει πόθω τρυφῶσα Κύπρις,

Ἄ δὲ δδοὶ Παλλὰς,

Ἦρα τὲ Διὸς ἀνακτορ

1315

Εὐναῖσι βασιλίσσι,

Κείσιν ἔπει συγναῖν,

Ἦρα τε τὰς χαλκονᾶς,

Ἔμοι δὲ θάνατον, ὄνομα μὲν

Φέρωντα Δαναΐδαισιν, ὦ κόρα.

1320

Χο. Πρὸ θυμῷ σ' ἔλαβεν Ἀρτεμις πρὸς Ἴλιον.

Ἴφι. Ὁ δὲ τεκὼν με τὴν τάλαιναν,

ὦ μῆτερ, ὦ μῆτερ,

Οἴχεται πρὸ δὲ ἐρημον.

ὦ δυσάλαι' ἐγὼ, πικράν,

1325

Πικράν ἰδῶσα δυσελέαν,

Φονδύομα, δόλυνμα

Σφαγαῖσιν ὀνοσίοισιν

Ἀνοσίς πατρός.

Μή μοι ναῶν χαλκεμβολάδων

1330

Πρύμνας ἀδ' Αὐλὶς δέξαδ'

Τέσδ' εἰς ὄρεσις ἐκ Τροίῃ

ὦφελεν ἐλάταν πομπαίαν

Μήτ' ἀνταῖον Εὐρίπῳ πνεῦσαι πομπάν

Ζεὺς, μελίσσων αὖξαν ἄλλοις

1335

Ἀλλ' ὅταν λαίφει χαίρειν,

Τοῖς δὲ λύπῃ, τοῖς δὲ ἀνάγκῃ,

Τοῖς δὲ ἔξορμῃ, τοῖς δὲ σέλλειν,

Τοῖς δὲ μέλλειν.

Ἦ πολύμοχθον ἄρ' ἦν γένεθ' 1340

Ἦ πολύμοχθον ἀμερίων.

Χρεῶν δέ τι

Δύσποτμον ἀνδράσιν ἀνδρεῖν;

Χο. Ἰὼ, ἰὼ· μεγάλα πάθεα, μεγάλα δ' ἄχα
Τοῖς Δαναΐδαις πηεῖσα, Τιωδαεὶς κόρα· 1345

Ἐγὼ μὲ οἰκτεῖρω σε συμφορᾶς χακῶν

Τυχῶσαι, οἷας μὴ ποτ' ὠφελος τυχεῖν.

Τερχαῖοι.

Ἰφι. ὦ τεκῆσα μήτερ, ἀνδρῶν ὄχλοι εἰσορῶ πέλας.

Κλυ. Τόν τε τ' θεᾶς παῖδ', ὦ τέκνον γ', ὦ δεῦρ' ἐλήλυθας.

Ἰφι. Διαχαλᾷτέ μοι μέλαθρα, δμῶες, ὡς κρύψω δέμας. 1350

Κλυ. Τί γ' φεύγεις, τέκνον; Ἰφι. Τὸν Ἀχιλλεῖα, τ' ἰδεῖν αἰχμῶομαι.

Κλυ. Ὡς τί δή; Ἰφι. Τὸ δυστυχές μοι τ' γάμων αἰδῶ φέρει.

Κλυ. Οὐκ ἐν ἀβρότῃ κεῖσαι παρὰ τὴν πενηκῶτα.

Ἀλλὰ μίμν'· ἔσμενότητος ἔργον, ἦν διωώμεθα.

Ἀχι. ὦ γίναι πάλαινα, Λήδας θυγάτηρ. Κλυ. Οὐ ψευδῆ θροεῖς.

Ἀχι. Δεῖν ἐν Ἀργείοις βοᾶται. Κλυ. Τίνα βοῶν; σήμαινέ μοι.

Ἀχι. Ἀμφὶ σῆς παιδός. Κλυ. Ποιηθὲν εἶπας οἰωνὸν λόγον.

Ἀχι. Ὡς χρεῶν σφάξαί νιν. Κλυ. Καθεῖς τοῖσδ' ἐναντίον λέγῃ;

Ἀχι. Εἰς θόρυβον ἐγὼ τοι καὐτὸς ἤλυθον. Κλυ. Ἐς τίν', ὦ ξένε;

Ἀχι. Σῶμα λαοθιῶαι πέτροισι. Κλυ. Μῶν κόρη σῶζεν ἐμὲ;

Ἀχι. Αὐτὸ τῷτο. Κλυ. Τίς δ' ἂν ἔτλη σώματος ἔσθ' ἀνιχνεῖν;

Ἀχι. Πάντες Ἕλληνες. Κλυ. Στρατὸς γ' Μυρμιδόνων ἔσοι ἄρ' ἦν;

Ἀχι. Πρῶτος ἦν ἐκεῖνος ἐχθρὸς. Κλυ. Δι' ἄρ' ὀλώλαμεν, τέκνον.

Ἀχι. Οἱ με τ' γάμων ἀπεχάλεον ἥσαν. Κλυ. Ἀπεκρίνω γ' τί;

Ἀχι.

- Ἀχ. Τὴν ἐμὴν μέλλουσα εὐνὴν μὴ κατανεῖν — Κλυ. Δίκαια γάρ. 1365
 Ἀχ. Ἦν ἐφήμισεν πατὴρ μοι. Κλυ. Καὶ γόθεν γ' ἐπέμψατο.
 Ἀχ. Ἀλλ' ἐνικώμην κεκεραμῖ. Κλυ. Τὸ πολὺ γὰρ δεινὸν χαλόν.
 Ἀχ. Ἀλλ' ὅμως ἀρήξομέν σοι. Κλυ. Καὶ μάχη πολλοῖσιν εἰς;
 Ἀχ. Εἰσορᾷς τεύχη φέροντας τέσσερις; Κλυ. Ὅντιο τ' Ὀφρων.
 Ἀχ. Ἀλλ' ὀνησόμεθα. Κλυ. Παῖς ἄρ' ἐκέπτε σφραγίσσεται. 1370
 Ἀχ. Οὐκ ἐμοῦ γ' ἐκόντος. Κλυ. Ἦξέ δ' ὅστις ἄψ' ἔχου;
 Ἀχ. Μυεῖοι γ' ἄξέ δ' Ὀδυσσεύς. Κλυ. Ἀεὶ δ' οὐ Σισύφου γόνος;
 Ἀχ. Αὐτὸς ἔστος. Κλυ. Ἰδὲ πρᾶσσων, ἢ στρατὸν ταχθεὶς ὑπο;
 Ἀχ. Αἰεθεῖς ἐκόν. Κλυ. Πονηρὸν γ' αἰεσιν μισαιφονεῖν.
 Ἀχ. Ἀλλ' ἐγὼ γήσω νιν. Κλυ. Ἀξέ δ' ἔχ' ἐκὼς ἀεπάσας; 1375
 Ἀχ. Δηλαδὴ ξανθῆς ἐφείρης. Κλυ. Ἐμὲ δ' τί χεὶν δρᾷν τότε;
 Ἀχ. Ἀντέχεσθαι θυγατρὸς. Κλυ. Ὡς τῶδ' ἔνεκ' ἐσφραγίσσεται;
 Ἀχ. Ἀλλὰ μὴν εἰς τὸτό γ' ἦξέ. Ἰφι. Μῆτερ, εἰσακίσατε
 Τῶν ἐμῶν λόγον· μά τινα γάρ σ' εἰσορῶ θυμωμένην
 Σὼ πόσι· τὰ δ' ἀδύναθ' ἡμῖν καρτερεῖν ἐξ ῥάδιον. 1380
 Τὸν γὰρ σὺ ξένον δίκαιον αἰνέσας πορφυρίαν.
 Ἀλλὰ καὶ σὲ τῶδ' ὁρᾷν χεῖν, μὴ λαβερῆς στρατῶ,
 Καὶ πλέον πρᾶξωμεν ὁδὸν, ὅδε δ' ἐσφραγίσσεται τύχη.
 Οἷα δ' εἰσῆλθεν μ' ἀκούσον, μῆτερ, ἐννοεμένην.
 Καταναεῖν μὲν μοι δέδοκ'· τὸτό δ' αὐτὸ βέλομαι 1385
 Εὐκλεῶς πρᾶξαι, πρῆϊσά γ' ἐκποδῶν τὸ δυσμυές.
 Δεῦρο δὴ σκέψαι μὴ ἡμῶν, μῆτερ, ὡς χαλῶς λέγω.
 Εἰς ἐμὴν Ἑλλάδα ἢ μεγίστη πᾶσα νῦν ἀποβλέπει,
 Καὶ ἐμοὶ πορθεύς τε ναῶν, ἔφρυγών κατασκαφαί,
 Τὰς τε μελλέσας γυναῖκας, ἣν πὶ δρῶσι βάρεσθαι, 1390
 Μηκέθ' ἀεπάζειν ἔαν τὰς ὁλβίας εἴξῃ Ἑλλάδ' ὅ,

Τὸν

Τὸν Ἑλένης τίσαντα, ὅλεθρον, ἦντιν ἤρπασεν Πάρις.
 Ταῦτα πάντα, κατθανοῦσα, ῥύσομαι· καί με κλέῃ,
 Ἑλλάδι ὡς ἡλυθέρωσα, μαχάριον γήσεται.
 Καὶ γὰρ ἐδὲ τοι λίαν γ' ἐμοὶ φιλοψυχεῖν χρεῶν· 1395
 Πᾶσι γάρ μ' Ἕλλησι κοινὸν ἔτεκες, ἐχὶ σοὶ μόνῃ.
 Ἀλλὰ μυεῖοι μὲ ἄνδρες ἀσπίσιν πεφραγμένοι,
 Μυεῖοι δ' ἐρέτμ' ἔχοντες, πατρίδος ἡδίκημυός,
 Δράν τι τολμήσωσιν ἐχθρὸς τε, χ' ὑπὸ Ἑλλάδος θανεῖν·
 Ἥ δ' ἐμὴ ψυχὴ μὴ ᾔστα πάντα κωλύσι τάδε. 1400
 Τί τὸ δίκαιον τοῦτο γ'; αἶψ' ἔχομεν ἀνταπεῖν ἔπῃ;
 Καὶ π' ἐκὲν ἔλθωμεν· ἐ δὲ τόνδε λήθ' μάχης μολεῖν
 Πᾶσιν Ἀργείοις γυναικὸς οὔνεκ', ὅδ' ἐκτθανεῖν.
 Εἷς γ' ἀνὴρ κρείστων γυναικῶν μυρίων ὄρεται φάει.
 Εἰ δ' ἐβελήθη τὸ σῶμα τέμον' Ἀρτεμὶς λαβεῖν, 1405
 Ἐμποδὼν γενήσομαι ἐγὼ θνητὸς οὔσα τῇ θεῷ;
 Ἀλλ' ἀμήχανον δίδωμι σῶμα τέμον' Ἑλλάδι.
 Θύετ', ἐκπορθεῖτε Τροίαν· ταῦτα γὰρ μνημεῖά με
 Διὰ μακροῦ, ἔτι παῖδες ἔσσι, ἢ γάμοι, ἢ δόξ' ἐμὴ.
 Βαρβαρῶν δ' Ἑλλήνας εἰς ἀρχαίαν, ἀλλ' ἐβάρβαρος,
 Μῆτερ, Ἑλλήνων τὸ μὲν γὰρ δοῦλον, θεὸς δ' ἐλεύθεροι.

I A M B O I.

Χο. Τὸ μὲν σὸν, ὦ νεότης, γυναικίως ἔχῃ·
 Τὸ δ' ἐτύχης ᾗ, ἔτι τὸ δ' ἐθεός, νοσῇ.
 Ἀχ. Ἀγαμέμνονι παῖ, μαχάριον μετὶς θεῶν
 Ἐμελλε θῆσθαι, εἰ τύχαμι σὺν γάμων.
 Ζηλώ ᾗ σὲ μὲν Ἑλλάδ', Ἑλλάδος δέ σε. 1415

Εὔ

Εὖ γὰρ πόλ' εἶπας, αἰξίως τε πατρίδος.

Τὸ θεομαχεῖν γὰρ δ' ἀπολιπὺς, ὃ σε κρατεῖ,

Ἐξελογίσω τὰ χρηστὰ πάντα χροῖά γε.

Μᾶλλον ᾗ λέκτρων σὺν πόδος μ' εἰσέρχεται,

1420

Εἰς τ' φύσιν βλέψοντα· γενναῖα γὰρ εἰ.

Ὅρα δ'· ἐγὼ γὰρ βέλομαι σ' εὐεργετεῖν,

Λαβὼν τ' ἐς οἴκοις ἄχθομαι τ', ἴσω Θέτις,

Εἰ μὴ σε σώσω, Δαναΐδαισι γὰρ μάχης

Ἐλθὼν ἄθρησον, ὃ θάνατος δεινὸν κακόν.

1425

Ἰφι. Λέγω τάδ', ὅδδ' ἐν ὑδὲν εὐλαβεμένη.

Ἢ Τιωδαεὺς παῖς γὰρ τὸ σῶμ' ἀρχὴ μάχης

Ἀνδρῶν πρῆσαι, ἔφονες· σὺ δ', ὦ ξένη,

Μὴ θνήσκε δι' ἐμὲ, μήσ' ἀποκτείνης τινα.

Ἐὰ ᾗ σώσά μ' Ἑλλάδ', ἠὲ διωώμεθα.

1430

Ἀχι. ὦ λῆμ' ἄριστον, ὅκ' ἔχω πρὸς τῆτ' ἐπὶ

Λέγειν, ἐπεὶ σοὶ τὰδε δοκῶ· γυναιῖα γὰρ

Φρογνῆς· τί γὰρ τάλιηδες ὅκ' εἴποι τις ἄν;

Ὅμως δ' ἴσως γε καὶ μεταγνοίης τὰδε.

Ὡς οὖν ἂν εἰδῆς τὰ π' ἐμοῦ λελεῖσθαι,

1435

Ἐλθὼν, τάδ' ὅπλα θύσομαι βωμοῦ πέλας·

Ὡς ὅκ' εἰσὼν σ', ἀλλὰ κωλύσων θανεῖν.

Χρήσῃ ᾗ καὶ σὺ τοῖς ἐμοῖς λόγοις τάχα,

Ὅταν πέλας σῆς φάσσανον δέξης ἰδῆς.

Οὐκοῦν εἴσω σ' ἀφροσύνη τῇ σῇ θανεῖν·

1440

Ἐλθὼν ᾗ σὺν ὅπλοις τοῖσδε πρὸς ναὸν θεᾶς,

Καροδοκήσω σὺν ἐνδ' παρρυσίαν.

Ἰφι. Μῆτερ, τί σιγῇ δακρύοις τέλεις κόρας;

VOL. II.

U u

Κλυ.

- Κλυ. Ἐχω τάλαινα πρόσφατον, ὡς ἀλγὺν φρήνα.
 Ἴφι. Παῦσά με μὴ χεῖρις· τὰδε δ' ἐμοὶ πιδοῦ. 1445
 Κλυ. Λέγ', ὡς παρ' ἡμῶν ἔδεν ἀδικήσῃ, τέκνον.
 Ἴφι. Μήτ' οὖν γε τ' σὺν πλάσμονι ἑκτέμης τευχός,
 Μήτ' ἀμφὶ σῶμα μέλανας ἀμπήχῃ πέπλους.
 Κλυ. Τί δῆτα τόδ' εἶπας, ὦ τέκνον, δότολέσσαι σε;
 Ἴφι. Οὐ σύ γε, σέσωσμαι κατ' ἐμὲ δ' εὐκλεὺς ἔσθ'. 1450
 Κλυ. Πῶς εἶπας; ἐ παιθεῖν με σὺν ψυχῇ καὶ χρεῶν;
 Ἴφι. Ἦκισ', ἐπεὶ μοι τύμβος ἐ χειρὶ σέεται.
 Κλυ. Τί δαί; τὸ θνήσκον εὐτάφος νομίζεται;
 Ἴφι. Βωμὸς θεᾶς μοι μνήμα τ' Διὸς κόρης.
 Κλυ. Ἀλλ', ὦ τέκνον, σοὶ πείσομαι λέεις γὰρ εὖ. 1455
 Ἴφι. Ὡς εὐτυχῆσαι γ', Ἑλλάδος τ' εὐεργέτις.
 Κλυ. Τί δαὶ χροσιγνήταισι ἀγγελά σέθαι;
 Ἴφι. Μήδ' ἀμφὶ κέποις μέλανας ἐξάψῃ πέπλους.
 Κλυ. Εἶπω ὃ πῶς σε φίλον ἔπ'· τί σφ' ἔροισι;
 Ἴφι. Χαίρειν γ'. Ὁρέσθω τ' ἑκτεσφ' ἀνδρῶν τόνδε μοι. 1460
 Κλυ. Προσέλκυσά μιν ὕστατον θωρηχθήν.
 Ἴφι. ὦ φίλτατ', ἐπεκοῦρησας ὅσῃ εἶχες φίλους.
 Κλυ. Ἐδ' ὅτι κατ' Ἄργος δρῶσά σοι χρεῶν φέρω;
 Ἴφι. Πατέρα γε τὸν ἐμὸν μὴ σὺ γὰρ πόσιν τε σὺν.
 Κλυ. Δεινὸς ἀγῶνας διὰ σέ κενὸν δὲ δραμεῖν. 1465
 Ἴφι. Ἀκων μ' ἔσθ' γῆς Ἑλλάδος δώλεται.
 Κλυ. Δόλω δ', ἀγεννῶς, Ἀτρείδης τ' οἶα ἀξίως.
 Ἴφι. Τίς μ' εἶπεν εἶξαι πρὶν ἀπαρξάμενος κόρας;
 Κλυ. Ἐγὼ μετὰ γε σοῦ. Ἴφι. Μὴ σύ γ' ἐ καλῶς λέγεις.
 Κλυ. Πέπλων ἐχομένη σὺν. Ἴφι. Ἐμοὶ, μήτε, πιδοῦ. 1470
 Μέν',

Μέ', ὡς ἐμοί τε σοί τε χάλλιον τόδε.

Πατρὸς δ' ὀπαδῶν τῶνδ' ἐγὼ τίς με πεμπέτω

Ἀρτέμιδος εἰς λεμνῶν, ὅτε σφαγῆσθαι.

Κλυ. ὦ τέκνον, οἶχῃ. Ἰφι. Καὶ πάλιν γ' ἔμ' μολῶ.

Κλυ. Λιπῶσα μητέρ'. Ἰφι. Ὡς ὄρα γ', ὅτε εὐχῆς. 1475

Κλυ. Σχέες, μή με πωλείπης. Ἰφι. Οὐκ εἰδὼταί μοι δαίμων.

Ἵμεῖς δ' ἐπαυφηνήσασθαι, ὦ νεάνιδες,

Παιᾶνα, τῇ μὴ συμφορᾷ, Διὸς κόρην

Ἀρτεμιν ἴτω ᾧ Δαναΐδαις εὐφημία,

Κλυτὰ δ' ἐναρχέσθω τις, αἰδέσθω δὲ πῦρ, 1480

Προχύταις χαθαρσίοισι καὶ πατὴρ ἡμῶς

Ἐνδεξιόσθω βωμόν, ὡς σωτηρίαν

Ἑλλήσι δώσας ἔρχομαι νικηφόρος.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἰφι. Ἀγετέ με τὰν Ἰλίου

Καὶ Φρυγῶν ἐλέπτολιν. 1485

Στέφεια πρὶς βόλῃ δίδοτε, φέρε-

τε, πλόκαμῳ ὅδε καὶ στέφει.

Χερνίβων τε παλαιῶν

Ἐλίσσεται ἀμφὶ ἱαδὸν,

Ἀμφὶ βωμόν, Ἀρτεμιν, 1490

Τὰν αἰαοσάν Ἀρτεμιν,

Τὰν μακάρεσσιν.

Ὡς ἐμοῖσιν, εἰ χρεῶν,

Αἵμασι, θυμασί τε,

Θέσφατ' ἔξαλείψω. 1495

Χο.

- Χο. ὦ πότνια, πότνια μῦστερ,
 ὦς δάκρυα γέ σοι
 Δώσομεν αἰμέτερα·
 Παρ' ἱερῆς γὰρ ἔπρεπε.
- Ἰφι. ὦ νεάνιδες,
 Συναπαίδειτ' Ἀρτεμιν,
 Χαλκίδ' ἀντίπορον,
 ἵνα τε δόρατα
 Μέμονε δαΐα δι' ἐμὸν ὄνομα,
 Τὰς γ' Αὐλίδ' ἐνοπόροισι
 Ὀρμοῖς· ἰὼ, γὰρ μῦστερ.
- Χο. ὦ Πελασγία,
 Μυκηταῖά τ' ἐμαὶ θεοπάλαια.
- Χο. Καλεῖς πόλισμα Περσέως,
 Κυκλωπίων πόνον χερῶν.
- Ἰφι. Ἐθρεψας Ἑλλάδι μέγα φάος,
 Θανῆσα δ' οὐκ ἀναίνομαι.
- Χο. Κλέος οὐ σε μὴ λήπῃ.
- Ἰφι. Ἰὼ, ἰὼ λαμπαδοῦχος αἰμέρα,
 Διὸς τε φέγος, ἕτερον,
 Ἐτερον αἰῶνα
 Καὶ μοῖρ' οἰκήσομεν.
 Χαῖρέ μοι φίλον φάος.
- Χο. Ἰὼ, ἰὼ ἴδεαδ' αὖτ' Ἰλίου
 Καὶ Φρυγῶν ἐλέπ' οἶον
 Στείχου, ὅππ' ἔρεα σέφῃ
 Βαλλομένη, χερσὶν τε παλαιῖς,

Βωμόν γε δαίμονα θεῶν,
 ῥαῖσιν αἵματόρροτοις
 Θανοῦσαι, εὐφῶν τε σώματ' 1525
 Δέξω σφαγεῖσιν· εὐθροστοὶ παῖδά
 Πατρῶα μύθοι σι, χερσὶνές τε,
 Στρατός τ' Ἀχαιῶν, γέλω
 Ἰλίου πόλιν μολέειν.
 Ἀλλὰ πᾶν Διὸς κόρον 1530
 Κλίσωμεν Ἀστειμνί, θεῶν ἀναοσάν,
 ὧς ἐπ' εὐτυχὲς πότμον.
 ὦ πότνια, θύμαιοι βροτοῖσι
 Χαρεῖσαι, πέμψον εἰς Φρυγῶν
 Γαῖαν Ἑλλάων στρατὸν, 1535
 Καὶ δολέοντα Τροίας ἔδη.
 Ἀγαμέμνονά τε λόγχαις
 Ἑλλάδι κλενόντατον σέφαλον
 Δὸς ἀμφὶ χεῖρα πᾶσι
 Κλέει ἀείμνησιν ἀμφιθέϊναι. 1540

I A M B O I.

Ἀγ. ὦ Τιωδαρεία παῖ Κλυταμνήστρα, δόμων
 Ἐξω πέραισον, ὡς κλῆς ἐμὴν λόγον.
 Κλυ. Φθογῆς κλίσου δέυρο σῆς ἀφικόμην,
 Ταρβοῦσαι τλήμων, καὶ κτελεπληγμένη φόβῳ,
 Μή μοι τίν' ἄλλω ξυμφορᾶν ὕκεις φέρων 1545
 Πρὸς τῇ παρούσῃ. Ἀγ. Σῆς μὲ οὐκ οὐκ παῖδος πέρι
 Θαυμαστά σοι κ' δευὰ σημήναι γέλω.

Κλυ. Μὴ μέλλε τοίνυν, ἀλλὰ φερέ' ἔσται πύχθη.
 Ἀγ. Ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, πᾶν πρὸς σφῶας
 Λέξω δ' ἀπαρχῆς, ἣν π μὴ σφαλῶσί μου 1550
 Γνώμη παρέξῃ γλαῦσται ἐν λόγοις ἐμῇ.
 Ἐπεὶ γὰρ ἰκόμεσθα τ' Διὸς χάρις
 Ἀρτέμιδος ἄλσθ', λείμας τ' αἰδοφύρας
 Ἰν' ἦν Ἀχαιῶν σύλλογος στρατεύματθ',
 Σιῶ παῖδ' ἄγοντες, εὐθὺς Ἀργείων ὄχλος 1555
 Ἡθροίζεθ' ὡς δ' ἐπιδὼν Ἀγαμέμνη ἀναξ
 Ἐπὶ σφαγὰς σείχου εἰς ἄλσθ' ἑλθὼν
 Ἀνεσείαζε, καὶ παλιν σείψας χεῖρας
 Δάκρυα παρῶν, ὀμμάτων πέπλον παρῶν.
 Ἡ δ', ἐαθεῖσα τῷ τεκόντι πλησίον, 1560
 Ἐλεξε τοιάδ'· ὦ πάτερ, πάρεμμί σοι
 Τέμον δ' σῶμα τ' ἐμῆς ὑπὸ πάτραι,
 Καὶ τ' ἀπάσης Ἑλλάδος γαίης ὑπὲρ
 Θύσας δίδωμι· ἰκοῦσα, πρὸς βασιλῆα θεῶν
 Ἀγοῖαι, εἴπερ ὅσι θεσφαται τόδε, 1565
 Καὶ τίπ' ἐμ' εὐτυχοῖτε, ἔν νικηφόροι
 Δῶρε τύχοιτε, πατρίδα τ' ἔξικοιθε γαῖαν.
 Πρὸς ταῦτα, μὴ ψεύσῃ τις Ἀργείων ἑμῶν
 Σιγῇ πρέξω γ' ὀπίσσω ἐπαφροδίαν.
 Τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐθαμβήσας κλύων 1570
 Εὐφυσίαν τε κέραιον τ' ἀρδύν.
 Σπᾶς δ' ἐν μέσῳ Τελδίλειθ', ὃ πᾶν ἦν μέλον,
 Εὐφημίαν ἀείπει καὶ σπῆν στρατῷ.
 Κάλχας δ' ὁ μαντις εἰς κρατερῶν χειρὶν ἔειπεν

ἔειπεν

¹⁵⁷⁵ Ἐθηκεν ὁξὺ χυρὲ φάργατον ἀπίσας

Κολέων ἔσται, καὶ τ' ἔσται κόρη.

Ὁ παῖς δ' ὁ Πηλέης ἐν κίχλῃ βαμὸν θυσῆς,

Λαβὼν χεῖρ, ἔδρεξε, χεῖρτάς θ' ὁμοῦ.

Ἔλεξε δ' ὦ θνητοῦν Ἀρτεμι, ποῦ Διός,

Τὸ λαμπρὸν εὐάγγελον ἐν εὐφροσύνῃ φάτω, 1580

Δέξαι τὸ θῦμα πόλ', ὅγε σὺ δαυρέμῃα,

Στρατός τ' Ἀχαιῶν, Ἀγαμέμνων ἀναξ ὅμοι,

* Ἀχροντον αἶμα: κηλυπαργένε δέξης,

Καὶ δὲς γενέσθαι πλουῖν καὶ ἀπήμεσαι,

Τροίας τε πάραμ' ὄξελ' ἡμᾶς δοεῖ. 1585

Εἰς γὰρ αὐτὴν Ἀπευθύνει, πᾶς σκεπτός τ' ἔστι βλέπων.

Ἰερὸς δὲ φάσθαιον λαβὼν, ἐπέψατο,

Δαυμόν τ' ἐπισκοπεῖθ', ἵνα πλῆξῃσιν αὖ.

Ἐμοὶ δὲ τ' αἶγρος ἔμμεχρον εἰσὶν φρενὶ,

Καὶ ἔτι γενεαλογίαι θάυμα δι' ἧς αἵματος δεῖται. 1590

Πληγῆς κτύπον γὰρ πᾶς τις ἔοικετ' ἂν σιφῶς.

Τὴν ἀπ' αὐτοῦ δ' ὅσα οἶδεν ἔχει γὰρ εἰσέδω.

Βοᾷ δ' ἱερὺς, ἅπας δ' ἐπὶ χνοὶ σεαυτοῦ,

Ἀελλόν εισιόντες ἐκ θῶν τῆς

Φάσμι, ὅ γε μὴδ' ὀφθαλμοῖς ἴστας ἴδμεν. 1595.

"Ελεφεθε ὡς ἀπαύγασ' ἔκαστ' ἐπὶ χθονί,

Ἰδεῖν μέγιστη, ἀλφειοῦ τε πλὴν θάλασσαν,

Ἡς αἵματι βωμὸς ἐρραίνεται ἄλσιν τ' ἰεροῖς.

Καὶ τῷδε Κάλχας, (πῶς, δοκῶς, χαίρειν;) ἔφη·

Ω τῷδ' Ἀχαιῶν παῖδες ποιοῦσ' ἐρατὰ, 1600

Ὁρᾶτε τι πῶδε θυσίαν, καὶ ἡ θεὸς

Προϋποθέσεις

Προὔθιξε βωμίαν, ἔλαφον ὀρειδρόμον;
 Ταύτῃ μάλιστα τ' κόρης ἀσπαίζεται,
 Ὡς μὴ μαῖνοι βωμὸν εὐγενὲς φόνῳ,
 Ἡδὲως τε τὶτ' ἐδέξατο, ἢ πλοῦτ' οὐρεῖον 1605
 Δίδωπιν ἡμῖν, Ἰλίε τ' ὀπλοβομαί.

Πρὸς ταῦτα πᾶς τις θάρος αἶρε ναυδάτης,
 Χώρει τε πρὸς ναῦν· ὡς ἡμέγα τῇδε δὴ
 Λιπόντας ἡμᾶς Αὐλίδος καίλας μυχρὸς,
 Αἰγαῖον οἶδμα ἀπερᾶν. Ἐπεὶ δ' ἅπαν 1610
 Κατὶωθρακώδῃ θυμ' ἐν Ἡφαίστου φλογί,

Τὰ πρὸς φορ' ἤνξαθ', ὡς τύχαι νόσου στρατός.
 Πέμπει δ' Ἀγαμέμνων μ', ὥσ' ἐσσι φεράσαι τῆδε,
 Λέγειν θ' ὁποίας ἐκ θεῶν μοίρας κυρῆ,
 Καὶ δόξαν ἔχει ἀφθιτον κατ' Ἑλλάδα. 1615

Ἐγὼ παρὼν ἦ, ἔ τὸ πρὸς γμ' ὀρῶν, λέγω,
 Ἡ παῖς σαφῶς σοι πρὸς θεὸς ἀφίππαστο.
 Λύπης δ' ἀφαίρει, ἔ πόσι πάρες χόλοι.

Ἀπροσδόκητα ἦ βροτοῖς πᾶσι τ' θεῶν
 Σώζεις θ', οὐς φιλοῦσιν ἡμᾶς γὰρ τόδε, 1620
 Θανῶσιν εἶδε ἔ βλέπουσ' παῖδα σιῶ.

Χο. Ὡς ἥδομαί τοι ταῦτ' αἰκίσας αἰγέλε.
 Ζῶν δ' ἐν θεοῖσι σὸν μῦθεν φεράζει τέκνον.

Κλυ. Ὡ παῖ, θεῶν ἔ κλέμμα γέγονας;
 Πῶς σε πρὸς εἶπω; πῶς ἦ φῶ;
 Παραμυθεῖας τέσδε μάτῃ μύθους,
 Ὡς σε πένθους λυγροῦ παυσάμενος. 1625

Χο. Καὶ μὴν Ἀγαμέμνων ἀναξ εἶχε,

Τύσθ'.

Τέσση' αὐτὴς ἔχειν σοι φερίζειν μύθοις.

Ἀγα. Γυνάμ' θυματρός ἐνεκ' ὀλβιοὶ γενοίμην ἂν, 1630

Ἐχέ γὰρ ἔντως ἐν θεοῖς ὁμιλίαν.

Χρὴ δέ σε, λαβῶσιν τόνδε μόρον νεαγενῆ,

Στείχεν παρὸς οἴκοις, ὡς στρατὸς παρὸς πλοῦν ὄρεα.

Καὶ χαῖρε' ἑσθιόνιά γε τίμα' σοι παροφθέγματά.

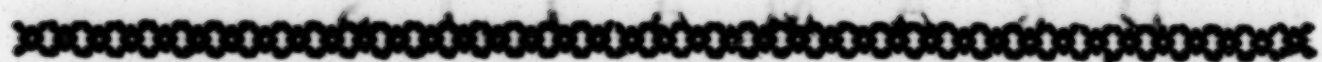
Τροίηνεν ἔσται' καὶ γένοιτό σοι χαλῶς. 1635

Χο. Χαίρων, Ἀτρεΐδην, γῆν ἴκε Φρυγίαν

Χαίρων δ' ἐπώνηκε,

Κάλλιστά μοι σκῦλ' ἀπὸ Τροίας εἰλάν.

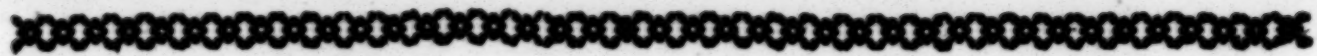
Εὐελπίδα Ἰφιγενείας τ' ἐν Αὐλίδι τέλει.

EURIPIDIS

IPHIGENIA

IN AULIDE.

D R A M A T I S

P E R S O N Æ.

AGAMEMNON.

SENEX.

CHORUS.

MENELAUS.

CLYTÆMNESTRA.

IPHIGENIA.

ACHILLES.

MINISTER.

NUNCIUS.

Prologum autem agit AGAMEMNON.

E U R I P I D I S

I P H I G E N I A

I N A U L I D E.

A N A P Æ S T L

Aga. **O** Senex, ante hanc domum
 Procede. *Sen.* Procedo. Quid verò novi
 moliris,
 Rex Agamemnon? *Aga.* Audies. *Sen.* Festino.
 Ufu enim senectutem meam infornem,
 Et vegetam oculis, præstiti. 5
Aga. Quæ stella hæc vehitur cælo?
Sen. Sirius prope septemplex
 Leporem currens in medio sublimis adhuc.
Aga. Non igitur est sonitus neque avium,
 Neque maris, et silentia Ventorum 10
 Circa Euripum hunc regnant.
Sen. Quid verò tu extra tentorium proruis,
 Agamemnon rex?
 Adhuc enim quies, hic in Aulide,
 Et sunt immotæ custodiæ murorum. 15
 An abimus intrò? *Aga.* Felicem duco te, senex.
 Felicem quoque duco mortalium, quicunque sine
 periculo
 Vitam transegit ignotus, inglorius:
 Minus verò felices duco illos, qui sunt in hono-
 ribus.
Sen. Atqui decus hic est vitæ. 20
Aga. Hoc verò decus est lubricum:
 Et principatus
 Dulcis quidem est, sed molestiâ afficit cum adest.
 Aliquando enim Deorum cultus non ritè per-
 actus evertit vitam: 25
 Aliquando verò hominum sententiæ variæ
 Et morosæ male habent.
Sen. Non laudo ista in viro principe.
 Non ad omnia bona genuit te,
 Vol. IV.

O Agamemnon, Atreus: 30
 Oportet enim te gaudere, et dolere;
 Es enim mortalis: et, etiam si tu non velis,
 Deorum ea est voluntas.
 Tu verò lucernæ lumen aperiens,
 Epistolam scribis. 35
 Hanc, quam adhuc geris in manibus:
 Et easdem literas rursus confundis,
 Et obsignas, et postea resignas,
 Abjicisque tabulas humi, largas
 Lachrymas effundens: 40
 Et nullâ perturbatione indiges,
 Ne insanire credaris; quid laboras? quid laboras?
 Quid novi, quid novi tibi adest, ô rex?
 Agè, communica sermonem nobiscum:
 Dices enim viro bono, et fideli. 45
 Nam tuæ conjugii quondam Tyndareus me
 Misit munus dotale,
 Probumque sponsæ communem curatorem.

I A M B I.

Aga. Fuerunt Ledaë Thestiadi tres virgines,
 Phœbe, et Clytæmnestra mea conjunx, 50
 Et Helena: hujus præstantes opibus
 Proci fuerunt Græciæ.
 Atroces verò minæ, et mutæ cædes
 Parabantur ab eis, quisquis non consecutus fuisset
 virginem.
 Hæc igitur res valdè anxium habebat patrem Tyn-
 dareum, 55
 Sive daret, sive non daret, et quomodo rem
 O o Optimè

Optimè aggredereetur : et hoc ei venit in mentem,
Ut iusjurandum mutuò darent, et dextras con-
jungerent

Proci inter se, et per ardentes victimas
Libationes demitterent, dirisque se astringerent, *se*,
Cui uxor obtigisset Tyndaris puella,
Huic simul opitulaturos esse, si quis ex domo ca-
piens *eam*

Abiret, et depelleret à lecto maritum,
Et adversus illum militaturos, et everfuros urbem,
Græcam pariter et barbaram, manu armatâ. 65
Postquam autem mutuò fidem dederunt, et astutè
senex

Tyndareus eos fefellerat callido consilio,
Concessit tunc filiae ut eligeret unum et procis,
Ad quemcunque grati Veneris flatus *eam* ferrent.
Illa verò elegit (utinam ipse nunquam duxisset
eam) 70

Menelaum. Veniens autem ex Phrygibus dearum
Istè iudex, ut habet sermo hominum,
Lacedæmona, flōrens ornatu vestium,
Et auro splendens, barbarico luxu,
Amans amantem abiit abreptam vehens 75
Helenam in Idæ bovia, peregrè profectum nactus
Menelaum. Ille autem per Græciam æstuans
ægritudine

Testatur vetus iusjurandum Tyndareo datum,
Quòd oporteat opem ferre injuriâ affectis.

Hinc igitur Græci parantes navigia, 80
Armis correptis in Aulidis sedes freto vicinas
Hujus veniunt, navibus, et clypeis simul,
Ac equis, et multis curribus instructi.

Et me summam belli administrare, Menelai gratiâ,
Elegerunt, fratrem *ipsius*. Dignitatem verò 85
Hanc utinam aliquis alius nactus esset pro me.

Collecto autem, et congregato exercitu,
Sedemus, cùm non possumus navigare, in Aulide.
Calchas verò vates nesciis quid ageremus,
Respondit : Iphigeniam, quam genui ego, 90
Mactandam Dianæ habitanti hoc solum :
Et futuram simul navigationem et everfionem
Phrygum,

Mactantibus Iphigeniam, at non mactantibus non
fore hæc.

Hæc autem audiens ego, claro præconio
Jussi Talthybium dimittere totum exercitum, 95
Ut nunquam meam filiam occidere sustenturus.
Donec tandem me frater, omne admovens argu-
mentum,

Persuasit sustinere atrociam : et in epistolæ plicis
Scribens misi ad meam uxorem,
Ut mittat filiam tanquam nupturam Achilli, 100
Et amplificans dignitatem viri,
Et dicens, quòd non velit navigare cum Achivis,
Nisi à nobis veniat connubium in Phthiam.
Hanc enim persuasionem habui ad conjugem
meam,

Falsas prætexens de puellâ nuptias. 105
Soli verò ex Græcis scimus, quomodo se habeant
hæc,

Calchas, Ulysses, et Menelaus. Sed quæ non
rectè

Tunc decrevi, rursus rescribo rectè
In has tabellas literis, quas in umbrâ noctis
Solventem et colligentem vidisti me, senex. 110
Sed eja vade, accipiens hanc epistolam,
Ad Argos. Sed quæ occultat epistola in plicis,
Verbis exponam tibi omnia, quæ in *ea sunt* scripta :
Es enim fidelis conjugii et meæ familiæ.

Sen. Dic et significa, ut lingua quoque 115
Consentanea tuis scriptis dicam.

ANAPÆSTI.

Aga. Has mitte tibi præter priores
Literas, ô Ledæ germen,
Ne mittas tuam filiam ad
Sinuofam alam Eubœæ, 120
Et Aulidem, fluctibus non vexatam :
Nam in aliud tempus
Filiae Hymenæos dilatos celebrabimus.

Sen. Et quomodo Achilles frustratus conjugio,
Non valde incandescens incitabit iram 125
Adversus te, et tuam conjugem ?
Aga. Hoc etiam est incommodum. Sen. Expone, quid
velis.

Aga. Nomen, non rem, præbens Achilles,
Haud novit nuptias, neque quid agamus,
Neque quòd illi filiam promiserim 130
Nuptialia in ulnarum
Vincula me daturum lectis.

Sen. Atrociam certè audes, rex Agamemnon.
Qui Deæ Thetidis filio tuam filiam sponsam
Dicens, ducebas victimam pro Danais. 135

Aga. Hei mihi, mente excidi.
Heu, heu. Incido enim in calamitatem.
Sed vade agitans tuum pedem, senectæ
Nihil cedens.

Sen. Propero, rex. 140

Aga. Ne nunc, ne nemoribus cinctos confideas *juxta*
Fontes, neque demulcearis somno.

Sen. Bona verba, quæso.
Aga. Ubique verò præteriens biviam viam,
Vide, observans nè fortè te lateat 145
Velocibus rotis prætervecta,
Filiam *meam* portans huc rheda,
Danaorum ad naves.

Sen. Fiet. Aga. Ex portis igitur ocyus exi :
Nam si ejus comitatu occurras, 150
Retrò flectes fræna illicò,
Mittens ad Cyclopum atria.

Sen. Quomodo autem fidem consequar dicens hæc
Apud filiam tuam et tuam conjugem ? dic.

Aga. Serva figillum, quod supra literas 155
Has portas.
Vade ; jam enim albescit lucem hanc
Aurora accendens,
Et ignis curruum Solis : 160
Adjuva me in his laboribus.

Nemo enim mortalium *est* ad finem usque beatus,
Neque felix :
Nullus enim adhuc natus est omnis doloris ex-
pers.

EPODICA.

EPODICA.

Strophe 1.

- Cho. 1 Veni ad littoralem
 2 Arenam maritimæ Aulidis, 165
 3 Per fluctus Euripi
 4 Navigans, angusto trajectu
 5 Chalcidem, urbem meam relin-
 6 quens, altricem aquarum vicinarum mari,
 7 Inclytæ Arethusæ: 170
 8 Ut videam exercitum Achivorum,
 9 Et remos, qui naves promovent Achivorum.
 10 Juvenum: quos ad Tro-
 11 jam remis mille navium
 12 Flavum Menelaum 175
 13 Nostri mariti
 14 Dicunt, et nobilem Agamemnonem,
 15 Ducere, ad Helenam repetendam:
 16 Ab Eurotâ arundinosa
 17 Quam abduxit Paris Pastor, 180
 18 Munus Veneris:
 19 Quando ad rorem fontanum,
 20 Cum Junone et Pallade litem, litem
 21 De formâ Venus habuit.

Antistrophe 1.

- 1 Per nemus multorum sacrificiorum Di- 185
 2 anæ veni, spectatam
 3 Genam meam rubefaciens
 4 Pudore juvenili,
 5 Clypeatorum munimentum, et tentoria
 6 Armifera Danaorum vo- 190
 7 lens et equorum turmas videre.
 8 Vidi autem duos Ajaces contubernales,
 9 Oilei, et Telamonis filium,
 10 Decus Salaminis,
 11 Et Protefilaum, in sedibus 195
 12 Delectantes se tesserarum figu-
 13 ris multiplicibus:
 14 Et Palamedem, quem genuit filius Ne-
 15 ptuni, et Diomedem volu-
 16 ptatibus disci gaudentem: 200
 17 Et juxta Merionem Martis
 18 Germen, miraculum hominibus:
 19 Et à montibus insularibus profectum
 20 Laërtis filium Ulyssæ, et simul Ni-
 21 reum formosissimum Græcorum. 205

Epodus 1.

- 1 Et parem-vento pedibus
 2 Celeriter-currentem Achillem,
 3 Quem genuit Thetis, et
 4 Chiron instituit,
 5 Vidi in littore, 210
 6 Et ad areas
 7 Cursum habentem, cum armis,
 8 Et faciebat certamen pedibus

- 9 Cum curru quadrijugo,
 10 Flectens cursum circa metam: 255
 11 Auriga verò clamabat Eu-
 12 melus Pheretiades,
 13 Cui vidi pulcherrimos
 14 Equos frænis, auro variè ornatis insignes,
 15 Stimulo impelli; 220
 16 Medicos quidem jugales al-
 17 bis maculis distinctâ comâ varios,
 18 Exteriores verò funales
 19 Obliquos flexibus cursuum
 20 Ruffis conspicuos pilis, et solid- 225
 21 ungulis sub cruribus,
 22 Variegatos pellem:
 23 Juxta quos currebat
 24 Pelides armatus, juxta rotarum orbem,
 25 Et modiolos curules. 230

Strophe 2.

- 1 Navium deinde ad multitudinem veni,
 2 Et spectaculum inenarrabile,
 3 Muliebrem delectationem oculorum
 4 Ut explerem, suavem voluptatem.
 5 Et ad cornu quidem erat 235
 6 Dextrum, classem protegens,
 7 Phthioticus Myrmidonum exercitus,
 8 Quinquaginta navibus impetuosus:
 9 Aureis verò simulachris
 10 In summitate stabant Nereides Deæ 240
 11 Puppis, signum exercitus Achillei.

Antistrophe 2.

- 1 Argivorum verò paribus instructæ remis
 2 Naves stabant propè istas.
 3 Quarum Dux Mecistei
 4 Erat filius, quem educat pater Talaus: 245
 5 Et Capanei filius
 6 Sthenelus. Ex Atticâ verò ducens
 7 Sexaginta naves Thesei
 8 Filius deinceps habebat stationem, Deam
 9 Palladem in equestribus 250
 10 Alatis curribus habens venustum
 11 Faustumque signum nautis.

Strophe 3.

- 1 Et exercitum Bœotorum, marinas
 2 Naves quinquaginta vidi,
 3 Ornatas signis faustis: 255
 4 Quippe quibus Cadmus,
 5 Aureum draconem tenens,
 6 In navium rostris erat;
 7 Leitus verò terrigena
 8 Dux-erat navalis exercitus: 260
 9 Phocidis verò pone erat turba:
 10 Locrisque ordinabat pares numero ducens
 11 Naves Oilei filius, claram
 12 Throniada urbem relinquens.

Antistrophe

Antistrophe 3.

- 1 Ex Mycenis verò Cyclopeis 265
 2 Filius Atrei mittebat nautas
 3 Centum navium collectos:
 4 Et simul erat Adrastus
 5 Dux, ut amicus cum amico,
 6 *Helena* illius quæ deseruerat domum suam, 270
 7 Barbararum gratiâ nuptiarum;
 8 Ut acciperet Græcia compensationem.
 9 Ex Pylo autem Nestoris
 10 Gerenii, vidi
 11 In puppibus signum taurinis-pedibus videndum,
 12 Accolam Alpheum.

Epodus 3.

- 1 Ænianorum autem duodecim rostra
 2 Navium erant, quibus rex Guneus
 3 Imperabat: prope verò istos
 4 Elidis principes, 280
 5 Quos Epeos vocabat omnis populus:
 6 Eurytus autem imperabat his.
 7 Albis verò remis instructum exercitum
 8 Taphium mirabar, cui Meges
 9 Præerat, Phylei filius, 285
 10 Relictis Echinadibus
 11 Insulis, quæ nautis sunt inaccessæ.
 12 Ajax autem, alumnus Salaminis,
 13 Dextrum cornu
 14 Sinistro conjungebat. 290
 15 Quibus propius habebat stationem, ratibus
 16 Extremis coherens,
 17 Duodecim celerrimis
 18 Navibus, ut audivi, et nauticum
 19 Populum vidi. 295
 20 Cui si quis committat
 21 Barbaricas naves,
 22 Non consequentur reditum.
 [Salve mihi Aulis]
 23 Ubi bellicam, vidi
 24 Navalem expeditionem. 300
 25 Alia verò audiens domi, convocati
 26 Memoriam servo exercitûs.

I A M B I.

- Sen.* Menelae, audes atrocia, quæ te non decet audere.
Men. Apage, nimis fidelis es dominis.
Sen. Honestum sanè probrum mihi exprobras. 305
Men. Plorabis, si facias, quæ te non decet facere.
Sen. Non oportebat te aperire literas, quas ego ferebam.
Men. Neque oportet te ferre mala omnibus Græcis.
Sen. Cum aliis de his contendito; relinque verò mihi
 has literas.
Men. Non relinquam. *Sen.* Neque ego dimittam. 310
Men. Cito igitur cruentabo caput tuum sceptro.
Sen. Sed gloriosum est mori pro dominis.
Men. Dimitte; cum enim servus es dicis longas ora-
 tiones.
Sen. O domine, injuriâ afficimur: tuas enim epistolas
 Hicce rapiens ex meis manibus vi, 315
 Agamemnon, non vult uti jure.

T R O C H Æ I.

- Aga.* Eja, quisnam tumultus est in foribus, et verborum
 indecentia?
Sen. Mea, non hujus, oratio est potior dici.
Aga. Tu verò Menelae quare venisti cum isto in conten-
 tionem, et ducis eum vi?
Men. Respice ad nos, ut hinc sumam initium orationis.
Aga. Num timens non aperiâ palpebras, natus ex
 Atreo?
Men. Vidēsne hanc tabulam ministram pessimorum faci-
 norum?
Aga. Video, et primum hanc ex tuis manibus dimitte.
Men. Non, priusquam ostendero omnibus Græcis quæ
 in ea sunt scripta.
Aga. An igitur scis quæ non decet te scire, relaxato
 sigillo? 325
Men. Quantum te dolore afficiet, detegens quæ clam tu
 patraſti, mala?
Aga. Ubi verò has literas cepisti? ô dii, ô tuæ impudentis
 mentis.
Men. Expectans tuam filiam, num Argis veniat ad ex-
 ercitum.
Aga. Quid verò te res meas observare oportet? nonne
 impudentis hoc est?
Men. Quia voluntas me pungebat: tuus autem servus
 non eram. 330
Aga. Non sunt hæc atrocia? non finar regere meam do-
 mum?
Men. Obliqua enim sentia, alia quidem nunc, alia olim,
 alia mox.
Aga. Facundus extitisti. Malum est lingua ad odium
 concitandum solers.
Men. Animus verò instabilis, neque certus amicis, mala
 haberi res.
 Volo autem te convincere, tu verò nè præ irâ 335
 Averſare verum, etiamſi valde te ego vellicavero.
 Meminiſti quando cupiebas prænci Græcis ad
 Ilium euntibus,
 Specie quidem non volens, voluntate verò cu-
 piens:
 Quàm eras humilis, omnem dextram prehensans,
 Et habens fores patentes cuilibet popularium, 340
 Et dans alloquium ordine omnibus, etiam si quis
 non volebat,
 Moribus quærens imperium a vulgò redimere?
 Deinde postquam potitus es imperio mutans mores,
 Amicis non ampliùs fuiſti, ſicut antè, amicus,
 Difficilis aditu, et rarus extra clauſtra: virum
 non decet 345
 Probum, res magnas gerentem, mores mutare:
 Sed tunc maximè firmum eſſe amicis,
 Quando ipſe fortunatus maxime poteſt eos juvare.
 Hæc igitur tibi primùm objeci, ut in primis te
 invenirem malum.
 Postquam verò etiam in Aulin veniſti, et totus
 Græcorum exercitus, 350
 Nullus eras: ſed conſternabar ſ calamitate divi-
 nitus immiſſa,
 Secundâ navigatione carens: Græci verò, ut di-
 mitteres

Naves,

Naves, flagitabant, et nè frustra laborares in
Aulide,

Quam verò miserum vultum habuisti et quantam
perturbationem, nisi navibus

Mille præpositus, Priami campum armis impleturus
esses?

Et me consulebas, quid faciam? quamnam viam
alicubi reperiam? 355

Ne privatus imperio præclaram gloriam amittam.
Deinde postquam in sacrificiis Calchas dixit, ut
mactares tuam filiam

Dianæ, atque ita secundam navigationem fore
Græcis, gavissus animo,

Libens mactaturum te esse filiam tuam promissisti,
et volens mandas 360

Uxori tuæ, non coactus vi (ne dixeris istud) tuam
filiam

Huc mittere, hoc prætextu, tanquam nupturam
Achilli.

Deinde mutatâ sententiâ clam alias literas misisti,
Quòd non sis futurus interfector filiae tuæ ullo modo.

Hic idem æther est testis, qui de te hæc audivit.

Innumeris autem hoc accidit in rerum administra-
tione;

Ut penes ipsos sit, labore consequuntur; tandem
verò excedunt turpiter:

Partim quidem ob stultum civium iudicium, partim
verò iustè,

Cum non possint ipsi tueri Rempublicam.

Ego potissimum gemo miseram Græciam, 370

Quæ cum velit aliquid gloriosum gerere contra
barbaros, nihili homines,

Dimittet eos ridentes propter te et tuam filiam.

Neminem ego facerem præfectum alicujus loci
propter affinitatem,

Neque ducem exercitus: oportet sapere ductorem:

Quivis enim vir civitates ornaverit, si sapientiam
habeat. 375

Cho. Acerba res est, inter fratres fieri convitia
Et pugnas, quando in contentionem inciderint.

Aga. Volo te vituperare paucis, non nimis sursum

Palpebras impudenter attollens, sed modestius:

Quippe fratrem, etiam improbum, probus reveri
amat. 380

Dic mihi quare acerba spiras, habens cruentum
oculum?

Quis te injuriâ afficit? quâ re indiges? conjugium,
bonum utique, adipisci cupis?

Non possum equidem tibi præstare: quæ enim
possidebas, malè

Rexisti. An igitur ego poenas dabo malorum tuo-
rum, qui non peccavi?

An te mea ambitio mordet? At in complexibus

Formosam conjugem vis, ratione contemptâ,

Et honestate, habere? Hominis mali malæ sunt
voluptates.

Quòd verò ego non rectè prius sentiens, sententiam
mutarim prudenter,

An insanio? tu magis, qui amissâ malâ conjuge,

Eam recipere vis, Deo tibi fortunam secundam
largiente. 390

Quando juraverunt Tyndarei illud jusjurandum
excordes

VOL. IV.

Nuptiarum-cupidi Proci, Spes, credo, cecinit Deos,
Ad præstandum verò adegit æmulatio, non Tu, aut
tuum robur:

Quos assumens bellum aggredere: quòd eos insanos
agunt mentium delirationes:

Non enim excors est Numen, sed intelligere potest

Male pactum jusjurandum, et per vim extortum.

Ego verò non interficiam meos liberos: unde tibi
feliciter

Præter jus erit, vindictâ pessimæ conjugis.

Me verò conficient noctes, diesque lachrymis,

Si faciam iniqua, et injusta in liberos, quos genui.

Hæc tibi pauca dicta sunt et clara, et facilia:

Quod si non vis sapere, ego mea rectè curabo.

I A M B I.

Cho. Hi dissimiles sunt prius dictis
Sermonibus; probè autem habent, ut parcatur li-
beris.

Men. Heu, heu! non igitur habeo miser amicos? 405

Aga. Imò, si modò non vis perdere amicos.

Men. Ubi verò ostendes quòd sis ex eodem patre natus?

Aga. Volo tecum sapere, sed non simul furere.

Men. Atqui oportet amicos cum amicis dolere commu-
niter.

Aga. Mone me, beneficio sed non dolore afficiens.

Men. Annon tibi videtur in his laborandum esse cum
Græcia?

Aga. Græcia verò à nescio quo lymphata Deo tecum
insanit.

Men. Tu gloriare nunc regno, prodens tuum fratrem.

Ego verò ad alias artes me conferam,

Et ad alios amicos. *Nun.* O rex omnium Græ-
corum

Agamemnon, adsum adducens tibi tuam filiam, 415

Quam Iphigeniam olim nominasti in ædibus;

Mater autem comitatur, tua conjunx Clytemnestra,

Et filius Orestes, ut delecteris conspectu *horum*,

Jam pridem à *tuis* ædibus peregrè agens. 420

Sed quia longum iter fecerunt, ad limpidum

Fontem reficiunt fœmineos pedes,

Ipsæque et equæ: in gramen verò pratorum

Dimissimus hæce, ut gustent cibum.

Ego verò præcursor propter tuum apparatus

Venio; exercitus enim *hoc* audivit: quia velox

Pervasit *ipsum* fama, venisse tuam filiam.

Omnis igitur turba cursu venit ad spectaculum,

Ut videat tuam filiam. Fortunati verò *viri*

Inter omnes homines *sunt* inclyti, et conspicui.

Dicunt autem, Estne aliquis hymenæus? aut quid
agitur?

An desiderio affectus rex Agamemnon filiae

Curavit adduci eam? ab aliis verò hæc audires:

Dianæ initiant adolescentulam,

Reginæ Aulidis. Quisnam eam ducet?

Sed eja. Quæ proxima sunt auspicare Canistra.

Coronate capita, et tu, rex Menelae,

Appara nuptias, et in domo

Sonet tibia, et sonitus sit pedum:

Venit enim hic dies felix puellæ. 440

Aga. Laudo: sed vade intra ædes.

Reliqua enim favente fortunâ fient.

Hei mihi, quid dicam miser? à te regor.

P p

In

In quale vinculum necessitatis incidimus?
 Antevertit *me* Fortuna, ut technis 445
 Meis longè sit astutior.
 Ignobilitas verò quantum habet utilitatis?
 Etenim licet illis facilè lachrymari,
 Et dicere quælibet; nobilibus verò genere
 Omnia hæc molesta; gubernatorem quidem vitæ
 Habemus populum, et servimus plebi.
 Ego enim vereor equidem emittere lachrymas,
 Rursus verò pudet me miserum non lachrymari,
 In maximas calamitates delapsus.
 Esto, quid dicam ad meam conjugem? 455
 Quomodo excipiam eam; quos oculos *in eam* con-
 jiciam?
 Etenim me perdidit præter mala, quæ mihi prius
 aderant,
 Veniens non vocata: jure autem secuta est
 Filiam, nuptias *ejus* celebratura, et charissimam
 Datura, ubi nos inveniet perfidiosos. 460
 Hanc verò miseram virginem (quid virginem
voco?)
 Pluto, ut opinor, eam brevi ducet.)
 Ut miseror! Arbitror enim ipsam inter supplica-
 tiones hæc dicturam;
 O Pater, occides me? tales nuptias
 Celebres ipse et quisquis tibi charus est. 465
 Orestes autem propè stans, clamabit
 Scita parum scitè; adhuc enim est infans.
 Heu, heu, ut perdidit me, nuptias *cum Helena*
 Celebrans Paris filius Priami, quòd horum mihi
 causa est.
 Cho. Et ego misericordiâ commoveor, ut decet mulierem
 peregrinam, 470
 Propter calamitatem principum ingemiscere.
 Men. Frater, da mihi ut tuam dextram contingam.
 Aga. Do: tua est enim victoria, ego verò miser.
 Men. Juro Pelopem, qui pater mei patris,
 Et tui vocabatur, et Atreum qui genuit nos, 475
 Certè dicturum me tibi esse ex animo apertè,
 Et nihil artificiosum, sed ita ut sentio.
 Ego cum viderem te ex oculis emittentem la-
 chrymas,
 Misertus sum *tui*, et ipse vicissim emisi *lachrymas*,
 propter te,
 Et discedo à priore sententiâ, 480
 Non in te crudelis: vado enim eò *sententiæ* ubi tu
 nunc es,
 Et tibi suadeo, ne interficias filiam *tuam*,
 Neque anteferas meam *utilitatem*: non enim justum
 est,
 Te quidem gemere, me verò suaviter habere:
 Et tuos quidem mori, meos verò aspicere *hanc*
 lucem. 485
 Quid enim volo? an non egregias nuptias
 Alias apparare possum, si nuptias desidero?
 Sed perdens fratrem, quem me minime oportebat
 perdere,
 Helenam accipiam, malum pro bono?
 Stultus et juvenis eram prius: sed propius rem
 Inspiciens, vidi quale *malum* sit interficere li-
 beros.
 Præterea verò me miseratio infelicis puellæ

Subiit, cogitantem cognationem *nostram*,
 Quæ propter meas nuptias maclanda
 Est: quid enim rei est tuæ filiae cum Helena? 495
 Eat exercitus dimissus ex Aulide.
 Tu verò desiste oculos tuos irrigare lachrymis,
 Frater, et me provocare ad lachrymas.
 Si quid verò oracula de tuâ ad me pertinent,
 Nihil sanè pertinent; tibi tribuo meam partem.
 Sed si veni in mutationem à crudeli sententiâ,
 Affectus sum, ut æquum erat: *fratrem* eodem patre
 satum
 Amans, mutatus sum. Boni viri mutationes
 Tales sunt, semper optimâ sententiâ uti.
 Cho. Generosa dixisti, et Tantalos filio Jovis 505
 Digna: non dedecoras tuos majores.
 Aga. Laudo te, Menelae, quòd præter meam opinio-
 nem
 Recte hæc verba subjecisti, et ut te decet.
 Men. Discordia fratrum quibus propter amorem oritur,
 Et avaritiam familiarum, abominor 510
 Talem cognationem, acerbam mutuo.
 Aga. Atqui pervenimus in necessitatem,
 Ut cruentam cædem filiae meæ patremus.
 Men. Qui? quis verò coget te tuam *filiam* occidere?
 Aga. Univerfus conventus copiarum Græcarum. 515
 Men. Non, si rursus ipsam Argos mittas.
 Aga. Eatenus possum fallere, sed illâ in re non potero
 fallere.
 Men. Quid est illud? non oportet turbam nimis timere.
 Aga. Calchas aperiet oracula exercitui Græcorum.
 Men. Non, si antè moriatur, hoc autem facile est. 520
 Aga. Totum genus vatum est gloriæ cupidum malum.
 Men. Neque ulla in re commodum neque utile cum
 adest.
 Aga. Illud verò non times, quod me subit?
 Men. Quomodo possum suspicari sermonem, quem tu non
 dicis?
 Aga. Genus Sisyphi novit hæc omnia, 525
 Men. Nihil est, in quo me et te lædet Ulysses.
 Aga. Semper est dolosus, utique apud populum.
 Men. Ambitione quidem tenetur, ingenti malo.
 Aga. Nonne ergo putas eum stantem in medio Græ-
 corum
 Dicturum esse oracula ea, quæ enarravit Calchas,
 Et quomodo ego promiserim sacrificium, deinde
 verò recusem,
 Dianæ me facturum? Non conciens exercitum,
 Me et te interficientes, Græcos puellam
 Maclare jubebit? quòd si ad Argos fugero,
 Venientes, cum ipsis mœniis Cyclopiis, 535
 Devastabunt, et evertent terram.
 Talia sunt mea mala, ô me miserum,
 Ad quam angustiam à Diis in hac re nunc re-
 digor?
 Unum mihi caveto, Menelae, per exercitum
 Veniens, ut ne Clytæmnestra hæc 540
 Refeiscat, priusquam Plutoni filiam meam acceptam
 addixero,
 Ut sim miser paucissimis lachrymis,
 Vósque, ô peregrinæ, silentium servate.

EPODICA.

Strophe 1.

- Cho.* 1 Beati, qui moderatæ Deæ,
 2 Et cum castitate sunt participes 545
 3 Lectorum Veneris,
 4 Tranquillitate fruente.
 5 Pleni utique oestris fumus, quando
 6 Amor auricomus geminos
 7 Arcus intendit venustatum : 550
 8 Unum quidem ad felicem vitam,
 9 Alterum verò ad confusionem vitæ.
 10 Deprecor hunc arcum à nostris
 11 Thalamia, ô pulcherrima Venus.
 12 Sit verò mihi moderata quidem forma 555
 13 Gratia, et sancti amores :
 14 Et sim particeps moderatæ Veneris :
 15 Immoderatam verò rejiciam.

Antistrophe.

- 1 Diversa autem sunt ingenia mortalium :
 3 Dissimiles etiam sunt moribus : mos verò rectus,
 3 Bonum est manifestum semper.
 5 Et educatio rectè instituens,
 6 Multum confert ad virtutem.
 6 Etenim vereri aliquid Sapientia,
 7 Parem ad mores emollicendos 565
 8 Gratiam, et mente perspicere
 9 Officium ubi docuit, affert,
 10 Gloriam non senescentem vitæ.
 11 Magnum quiddam est, venari virtutem,
 12 Mulieribus quidem in Venere 570
 13 Occulta ; Viris vero contra
 14 Populus palam videns innumeris
 15 In majus iterum augeat.

Epodus.

- 1 Quibus neglectis, ô Paris, tu nimium
 2 Pastor educatus es candidos 575
 3 Apud Idæos vitulos,
 4 Canens barbaricos modos, Phrygiis
 5 Tibiarum Olympi calamis
 6 Imitationem faciens.
 7 Mammosæ verò boves pascabantur, 580
 8 Quando te dearum judicium expectavit,
 9 Quod te in Græciam misit
 10 Ante eburnas
 11 Domos, ubi Helenæ
 12 In adversos oculos 585
 13 Amorem injecisti :
 14 Amore verò tu ipse percussus es :
 15 Unde discordia, discordia Græciam cum hastis,
 16 Et navibus, ducit
 17 Ad Pergama Trojæ. 590

ANAPÆSTI.

- Cho.* Iô, iô.
 Magnæ magnorum sunt felicitates.

Regis filiam

Videte Iphigeniam, reginam meam,
 Et Clytemnestram filiam Tyndarei, 595
 Quomodo ex magnis parentibus natæ sunt,
 Et ad prolixam evectæ fortunam.
 Deorum loco sunt potentes, et
 Minus beatis mortalibus.
 Consistamus, hic ô Chalcidis filia alumna, 600
 Excipiamus reginam curru
 De suo, non lubricè, in terram,
 Placidè vero manibus : tenerâ indole
 Ne consternetur recens ad nos veniens
 Inclyta filia Agamemnonis ; 605
 Neque tumultum, neque terrorem
 Argivis
 Hospitæ hospitibus præbeamus.

IAMB I.

- Cly.* Bonum augurium facimus hoc,
 Tuam bonitatem, et verborum comitatem. 610
 Spem verò quandam habeo, quod ad felices nuptias
 Adsum, adducens sponsam. Quamobrem è curribus
 Efferte munera dotalia, quæ puellæ fero,
 Et mitte diligenter in aulam.
 Tu verò, ô filia mea, relinque equestres curras,
 Ponens pedem tenerum et simul infirmum.
 Vos verò, puellæ, in ulnis
 Excipite eam, et deducite de curru :
 Et mihi det aliquis manus fulcimentum, 620
 Sedes currus ut relinquam commodè.
 Aliæ verò, state ante equina iuga,
 (Est enim meticulosus equorum oculus, nec verbis
 consolabilis)
 Et hunc puerum, Agamemnonis filium,
 Orestem capite : est enim adhuc infans.
 Dormis, ô fili mi, victus equestri uestigatione ? 625
 Expergiscere feliciter ad nuptias sororis :
 Præclari enim viri affinitatem, cum ipse Nobilis sis,
 Accipies, Deæ Nerei filia diis parem prolem.
 Prope huc veni ad meum pedem, ô filia,
 Juxta matrem, Iphigenia, beatam verò me 630
 Istis hospitibus vicina stans ostende,
 Et agedum jam tuum charum patrem saluta.
Iph. O mater, accurrens, (ne mihi succenseas)
 Applicabone pectus meum ad pectus patris ?
Cly. O rex Agamemnon, in primis mihi colende, 635
 Venimus non immorigetæ tuis mandatis.
Iph. Ego verò volo, ô pater, me ad tuum pectus
 Accurrens applicare post longum tempus,
 Cupio enim tuo conspectu frui ; ne verò irascaris.
Aga. Fruere igitur, ô mea filia : semper enim patrem
 dilexisti, 640
 Præ liberis aliis, quos ego genui.
Iph. O pater, intueor te lubens post longum tempus :
Aga. Et ego te, ex æquo utrisque convenit quod dicis.
Iph. Salve, bene autem fecisti pater, quod me ad te
 adduci curasti.
Aga. Equidem, ô mea filia, nescio an hoc affirmem, vel
 negem. 645
Iph. Hei mihi, quam me non tranquillè intueris, ut in
 me libens videris.

Aga.

Aga. Multa regi et duci curanda sunt.
Iph. Da te mihi nunc, nec ad *alias* curas convertaris.
Aga. Atqui sum tecum totus, non alibi.
Iph. Remitte nunc supercilium, oculosque lætos explica.
Aga. Ecce jam lætor, utcunque lætor dum te video, filia.
Iph. Et tamen lachrymas ex oculis tuis profundis?
Aga. Longa enim *erit* nobis jam appropinquans absentia.
Iph. Nescio, mi charissime pater, nescio quid dicas.
Aga. Quod prudenter loqueris, eò magis me ad miserationem moves. 655
Iph. Dicemus igitur stulta, si modo te exhilarabo.
Aga. Papæ! non possum tacere: te verò laudo.
Iph. Mane, ô pater, domi cum tuis liberis.
Aga. Volo quidem, sed exequi non habens, doleo.
Iph. Valeant hastæ, et mala Menelai. 660
Aga. Prius alios perdent, quæ me perdiderunt.
Iph. Quàm longum abfuiſti tempus in Aulidis recessibus!
Aga. Prohibet me nunc etiam aliquid, trajicere exercitum.
Iph. Pater, ubi dicunt Phrygas habitare?
Aga. Ubi utinam nunquam habitasset Paris Priami filius.
Iph. Procul navigas, ô pater, deferens me?
Aga. In eundem rerum statum, ô mea filia, tu quoque venis cum patre.
Iph. Oh! Utinam esset honestum mihi, tibi que me tecum navigationis comitem ducere.
Aga. Atqui et tibi est navigatio, ubi recordaberis patris.
Iph. Cum matre navigans, an sola, proficiscar? 670
Aga. Sola segregata à patre et matre.
Iph. An igitur in alias ædes me collocas, pater?
Aga. Mitte hæc, non enim oportet puellas hæc scire.
Iph. Pater, propera, ut redeas de Phrygibus, rebus illic rectè curatis.
Aga. Oportet me prius hic quoddam sacrificium facere.
Iph. Atqui cum sacerdotibus oportet deliberare hanc sacram rem.
Aga. Tu scies: astabis enim prope lavacrum.
Iph. O pater, faciemusne chorum circa aram?
Aga. Duco te hoc esse beatiorem, quàm me, quòd nihil horum scias:
 Sed in atrium eas, ut videant te puellæ, 680
 Dans mihi acerbum osculum et dextram,
 Cum sis longo tempore abfutura a patre.
 O pectora, et genas, ô flavos capillos,
 Quantum dolorem nobis attulit Troja,
 Et Helena: defino loqui: subito enim 685
 Humor oculorum urget me, cum te tango.
 Abi in aulam. Te verò deprecor,
 O filia Leda, quòd valde misericordiâ afficiar ob hæc,
 Cum sim Achilli filiam elocaturus meam.
 Est quidem felix ablegatio, sed tamen 690
 Mordet parentes, quando alienis ædibus
 Tradit liberos pater, quos multo labore educavit.
Cly. Non ita stulta sum: passuram verò me
 Et ipsam eadem existimes (ut nihil opus sit te monere)
 Quando puellam educam cum Hymenæo. 695
 Sed et lex et tempus ista unâ mitigabunt.
 Nomen igitur scio *ejus* cui despondisti filiam:

Cupio autem scire ex quo genere sit, et unde.
Aga. Ægina filia nata est ex Asopo patre.
Cly. Hanc verò mortaliûmne, an Deorum, aliquis uxorem sibi junxit? 700
Aga. Jupiter. Æacum verò genuit, Oenones principem.
Cly. Sed quisnam filius Æaci obtinuit domum?
Aga. Peleus. Peleus autem habebat filiam Nerei.
Cly. Deone concedente, an invitis Diis *sam* accipiens?
Aga. Jupiter desponsavit, et dedit, qui jus habuit. 705
Cly. Ubinam ducit illam? an in fluctibus marinis?
Aga. Ibi ubi Chiron habitat augustam sedem Pelii.
Cly. Ubi aiunt habitare genus Centaurorum?
Aga. Ibi diis celebrârunt nuptias Pelei.
Cly. Sed utrum mater Thetis educavit Achillem, an pater? 710
Aga. Chiron, ne disceret mores malorum hominum.
Cly. Hem. Sapiens educator, et qui sapientioribus tradidit educandum.
Aga. Talis vir maritus erit tuæ filiae.
Cly. Non contemnendus. Sed in quâ urbe Græciæ habitat?
Aga. Ad flumen Apidanum in finibus Phthiæ. 715
Cly. Eone abducat tuam, meamque virginem?
Aga. Hæc erunt curæ illi, qui possidebit ipsam.
Cly. Sint igitur beati. Quo verò die ducet *sam*.
Aga. Quum lunæ plenum venerit orbis.
Cly. Jamne mactasti Deæ initiales victimas nuptiarum filiae? 720
Aga. Mactabo, in hoc negotio jam sumus occupati.
Cly. An verò deinde celebrabis convivium nuptiale?
Aga. Cum mactavero victimas, quas me diis immolare oportet.
Cly. Nos verò ubinam faciemus convivium mulieribus?
Aga. Hic ad naves Græcorum bene-puppibus-ornatas.
Cly. Inhonestè et sine dignitate: bene autem vertat nihilominus.
Aga. O uxor, factura igitur, nostin' quid? pare autem mihi.
Cly. Quam rem faciam? nam soleo tibi obtemperare.
Aga. Nos quidem illic, ubi est sponsus.
Cly. An sine matre facietis aliquid *eorum*, quæ me facere oportet? 730
Aga. Elocabimus tuam filiam inter Græcos.
Cly. Sed ubi nos interim oportet esse?
Aga. Proficiscere Argos, et cura virgines.
Cly. Relictâ filiâ? quis verò præferet sublatam facem?
Aga. Ego exhibebo facem, quæ convenit sponsis. 735
Cly. Non hoc moris est, licet tu judices hæc levia.
Aga. Non te decet in exercitûs turbâ comitibus stipari.
Cly. Atqui honestum est me matrem meos saltem elocare liberos.
Aga. Atqui etiam puellas non solas esse domi.
Cly. Bene custodiuntur firmis gynæceis. 740
Aga. Pare. *Cly.* Non per deam reginam Argivorum.
 Profectus igitur, quæ foris sunt age; res verò domesticas ego curabo,
 Quas oportet habere puellas nubentes.
Aga. Hei mihi! Frustrâ veni, frustratusque sum spe,
 Volens conjugem dimittere è conspectu. 745
 Utor autem fallaciis, et adversus charissimos
 Excogito technas, et tamen undique vincor.
 Attamen cum Calchante vate,

Quid

Quid Deæ gratum, mihi verò non felix est,
Deprecaturus ea, onus Græciæ. 750
Oportet autem virum sapientem in ædibus alere
Uxorem commodam, et bonam, aut omnino nullam
alere.

EPODICA.

Strophæ.

- Cho.* 1 Veniet igitur ad Simoënta, et
2 Argenteos vortices, 755
3 Coetus exercitus Græcorum,
4 Cum navibus, et cum armis
5 Ad Ilium, in Trojæ
6 Phœbeium solum:
7 Ubi audio Cassandra
8 Diffundere flavos crines, 760
9 Viridi coronâ lauri
10 Ornatam, quando Dei
11 Vaticini impulsus spirant.

Antistrophæ.

- 1 Stabant autem in Pergamis
2 Trojæ, et circa muros, 765
3 Trojani, cum Mars æreis scutis armatus,
4 Mari vectus ratibus bene rostratis,
5 Remigatione appropinquabit
6 Ad Simoëntis alveos,
7 Geminarum in celo 770
8 Dioscurorum sororem Helenam
9 Referre volens à Priamo
10 In terram Græcam, bellicosam
11 Clypeis, et hastis Græcorum.

Epodos.

- 1 Pergamum verò, urbem Phrygum, 775
2 Lapideas circum circa turre
3 Cingens, Marti cruento
4 A cervicibus resecta civium capita
5 Consecrans, urbem Trojæ
6 Evertens funditus iterum, 780
7 Faciet puellas multum lachrymantes
8 Et conjugem Priami.
9 Helena vero Jovis
10 Filia multum plorans sedebit,
11 Desertrix mariti. 785
12 Neque mihi,
13 Neque meis liberorum liberis,
14 Hæc spes unquam veniat,
15 Qualem divites Ly-
16 dæ, et uxores Phrygum 790
17 Habebunt, ad telam collo-
18 quentes hæc inter sese:
19 Quis bene comptorum capillorum
20 Velamen lacrymosa ejulanti
21 Patriâ everfâ, avellet? 795
22 Propter te filiam cygni superbientis longo collo:
23 Si modò vera est fama,
24 Quod Leda te peperit, avi volanti,
VOL. IV.

- 25 Jovis quando permutatum est corpus:
26 Sive in tabulis Pieridum, 800
27 Fabulæ hæc ad homines
28 Tulerunt intempestive, et temerè.

IAMB I.

- Ach.* Ubinam hic est dux Græcorum?
Quis ministrorum dicet, Pelei
Filium Achillem quærere eum in portis? 805
Non enim æquali lege manemus juxta Euripum:
Nam alii quidem nostrum expertes nuptiarum,
Relictis ædibus desertis, hic
Sedent in littore: alii verò habentes uxores,
Et liberos. Tam vehemens amor incidit 810
Non sine diis in Græciam hujus expeditionis.
Quod igitur jus ad me pertinet, id oportet me
dicere:
Alius verò, cui libitum est, ipse pro se dicat.
Relictis enim terrâ Pharfalo, et Peleo,
Moror ad status istos tenues Euripi, 815
Continens Myrmidones, qui mihi semper instantes
Dicunt: Achilles, quid expectamus? quàm lon-
gum tempus
Adhuc oportet emetiri expeditionem ad Aulidem?
Fac si quid es factururus, aut abduc exercitum do-
mum,
Istas Atridarum non expectans cunctationes. 820
Cly. O fili Deæ Nereidis, intus sermonem
Tuum audiens exivi ex ædibus.
Ach. O veneranda verecundia, quamnam video
Fœminam, formâ tam decente præditam?
Cly. Non est mirum te nos non novisse, quas antè non
Vidisti; laudo verò te quòd colis verecundiam.
Ach. Quæ verò es? cur venisti ad exercitum Græ-
corum,
Mulier, ad viros munitos scutis?
Cly. Sum quidem filia Leda, Clytemnestra verò mihi
Nomen, maritus verò est mihi rex Agamemnon.
Ach. Aptè dixisti breviter opportuna.
Non decet autem me loqui cum mulieribus.
Cly. Mane; quid fugis? Dextram manui meæ
Adjunge, felix principium desponsationis.
Ach. Quid ais? Egone tibi dexteram? vereremur 835
Agamemnonem, si tangerem quæ mihi non fas est
tangere.
Cly. Maximè fas est, quoniam meam ducturus es
Filiam, ô fili Deæ marinæ Nereidis.
Ach. Quas mihi nuptias tu dicis? equidem stupor me
habet, ô mulier.
Nisi quid vafre agitans dicis novum sermonem.
Cly. Omnibus hoc infitum est naturâ, ut vereantur
amicos
Novos quum vident, et nuptiarum mentione factâ
meminerint.
Ach. Nunquam, mulier, ambivi tuam filiam,
Neque mihi intercessit sermo cum Atridis de nuptiis.
Cly. Quid hoc tandem fuerit? tu iterum meum sermo-
nem 845
Mirare: nam mihi mirus est tuus.
Ach. Conjice; commune enim est, utriusque interest,
Nam fortassis ambo verbis, verum dicimus.
Cly. Malè certè mecum agitur: nam concilio nuptias,
Q q Quæ

- Quæ non sunt, ut videtur. Horum me pudet.*
Ach. Fortasse illudit aliquis mihi et tibi:
 Sed ne cures ista, ferâsque leviter.
Cly. Vale: non enim rectis amplius te oculis intueor,
 Cùm sim mendax facta, et indigna mihi acci-
 derint.
Ach. Et tibi hoc *ipsum* à me sit dictum; maritum verò
 tuum 855
 Vado quæsiturus istis in ædibus.

T R O C H Æ I.

- Fam.* O hospes nepos Æaci, mane, ô te appello
 Filium Deæ et te filiam Ledaæ.
Ach. Quis *me* vocat paullulùm apertis portis? ut ore
 perturbato vocat.
Fam. Servus; non insolesco hoc *nomine*: non enim me
 finit fortuna. 860
Ach. Cujus? non *enim* meus: mea et Agamemnonis
 sunt sejuncta.
Fam. Hujus, quæ ante ædes stat, dante patre Tyndareo,
sum servus.
Ach. Stamus; dic si quid vis, propter quæ me sistis.
Fam. An igitur soli vos duo statis hîc ante *ædes* ad istas
 fores?
Cly. Potes loqui tanquam solis: egredere verò ex ædi-
 bus regiis. 865
Fam. O fortuna et mea providentia, serva eos, quos
 volo.
Ach. Hæc oratio futuro tempori permittenda est; habet
 enim quid ponderis.
Cly. Quoad dextram, nè cunctare, si quid mihi vis di-
 cere.
Fam. Scîsne igitur, qualis existens tibi et tuis liberis
 fuerim fidus?
Cly. Scio ego te veterem mearum ædium esse ministrum.
Fam. Scîsne etiam quòd olim me tuæ dotis in partem ac-
 cepit rex Agamemnon?
Cly. Venisti Argos nobiscum, et meus semper fuisti.
Fam. Sic habet *res*: et tibi quidem sum benevolus, minùs
 tuo marito.
Cly. Aperito nunc tandem nobis, quod vis dicere.
Fam. Pater vult filiam tuam, quam genuit, suâ manu
 occidere. 875
Cly. Quomodo? abominor, ô senex, hunc sermonem:
 non enim es compos mentis.
Fam. Cædens gladio candidam cervicem miseræ puellæ.
Cly. O me miseram, an igitur maritus meus insanit?
Fam. Mentis compos ille, præterquam in Te et tuam
 filiam: quoad hoc autem desipit.
Cly. Quâ de causâ? quis malus Genius illum instigat?
Fam. Oraçula, ut inquit Calchas, ut exercitus proficif-
 catur.
Cly. Quò? me miseram, infelicem etiam illam, quam
 pater est interfectorus.
Fam. Dardani ad sedes, ut Helenam Menelaus recipiat.
Cly. In Iphigeniæ igitur perniciem reditus Helenæ erat
 fatis decretus.
Fam. Rem tenes omnem. Pater filiam tuam immolatu-
 rus est Dianæ. 885

- Cly.* Nuptiæ verò quem prætextum habebant, quibus
 me ex ædibus adduxit?
Fam. Ut *lubens* adduceres tuam filiam, ut eam Achilli
 datura nuptui.
Cly. O filia, venis ad necem et tu, et mater tua.
Fam. Misera vos ambæ patimini; et dira ausus est Aga-
 memnon.
Cly. Perii misera, oculique non amplius retinent la-
 chrymas. 890
Fam. Siquidem acerbum est lachrymari orbatam liberis.
Cly. Sed tu, ô senex, unde dicis te hæc scire, atque
 audivisse?
Fam. Ibam afferens literas tibi præter illas, quæ antè erant
 scriptæ.
Cly. Utrum prohibens, an cohortans adducere filiam
 ad necem?
Fam. Ut non adduceres: tunc enim resipuerat tuus ma-
 ritus. 895
Cly. Quomodo verò cùm ferres literas, mihi non tra-
 debas eas?
Fam. Menelaus mihi eripuit, qui autor est horum malo-
 rum.
Cly. O puer Nereidis, ô fili Pelei, audis hæc?
Ach. Audio te esse miseram, quòd verò ad me attinet, non
 negligenter fero.
Cly. Interficiet filiam meam, circumvenientes nos præ-
 textu nuptiarum tuarum. 900
Ach. Et ego indignor marito tuo, neque ita leviter fero.
Cly. Non verebor accidere ad genua tua,
 Ego mortalis tibi nato ex deâ: quid enim ego su-
 perbè jam agam?
 Pro quonam mihi magis laborandum, quàm pro
 filiâ?
 Quamobrem opem feras, ô Deæ fili, et meo in-
 fortunio, 905
 Et ei, quæ est dicta tua uxor frustrâ quidem; at-
 tamen
 Coronans eam adduxi tanquam nupturam tibi:
 Nunc verò ad mactationem adduco: tibi verò erit
 probro,
 Si non adjuveris *eam*. Et si enim *ei* nuptiis non
 fueris junctus,
 Tamen nominatus es charus maritus miseræ
 puellæ. 910
 Per mentum, per tuam dextram, perque matrem
oro,
 Nam nomen tuum me perdidit, quod te vindicare
 oportet.
 Non possum ad aliam aram confugere, quàm tua
 genua,
 Neque amicus ullus mihi in propinquo est. Audis
 Agamemnonis
 Crudele et audax consilium: veni autem, ut vides,
 mulier 915
 Ad navalem exercitum seditiosum, et ferocem ad
 mala perpetranda,
 Utilem tamen, quum volunt. Si igitur tu ausus
 fueris me,
 Manu porrectâ protegere, salvi sumus: sin minus,
 periimus.

I A M B I.

Cho. Res est vehemens parere, et adfert ingens desiderium,
 Communéque omnibus, ut laborent pro liberis.
Ach. Animus meus excelsus antrorsum salit,
 Novit enim et malis dolere
 Moderatè, et lætari secundis *rebus*.
Cho. Tales enim homines rationem inierunt
 Rectè vitam degendi cum consilio. 925
Ach. Est quidem ubi expedit, non nimium sapere,
 Est etiam tempus, in quo utile sit esse sapientem.
 Ego autem enutritus in *œdibus* pientissimi viri
 Chironis, didici habere simplices mores.
 Et Atridis, si rectè imperaverint, 930
 Parebimus: quando autem non rectè, non parebo.
 Sed hîc, et in Troiâ liberum animum
 Præbens Marti, quod muneris mei est, ornabo
 pugnando.
 Te verò, ô passa miseranda à charissimis,
 Quantum quidem à virò juveni præstari potest, 935
 Tantam induens *tui* commiserationem, *te* prote-
 gam:
 Et nunquam macerabitur à patre tua filia,
 Quæ mea dicta est: non enim ad fraudes nec-
 tendas
 Concedam ego tuo marito meam personam.
 Nomen enim meum, etiam si non sustulit ferrum,
 Interficiet tuam filiam: causa autem *est*
 Maritus tuus. Meum verò corpus non ampliùs est
 purum,
 Si propter me et propter meas nuptias pereat
 Virgo, quæ atrociam et non ferenda tulit,
 Miris et indignis modis contumeliâ affecta. 945
 Ego utique Græcorum *omnium* vir essem passus,
 Ego *homo* nullius precii (Menelaus verò in virorum
 numero haberetur)
 Non tanquam Peleo natus, sed ex malo genio,
 Siquidem meum nomen juvenculam tibi necaret.
 Non per educatum in humidis fluctibus 950
 Nereum, patrem Thetidis quæ me peperit,
 Non tanget tuam filiam rex Agamemnon,
 Nè summâ quidem manu, ut admoveat *ejus* peplis
 eam:
 Sin minùs, Sipulus erit potens, Barbarorum vicus,
 Unde trahunt Præclari illi Duces genus suum, 955
Phthia autem, nullibi habebit decus.
 Amaras autem molas falsas, et lavacra consecrabit
 Calchas vates: quis enim vir est vates?
 Is qui pauca vera, multa verò falsa dicit,
 Si forte sic ceciderit: sin minùs, exploditur. 960
 An sôcerorum causâ sexcentæ puellæ
 Petunt meas nuptias etiam si hoc fiat?
 Sed rex Agamemnon affecit nôs contumeliâ.
 Oportebat enim ipsum à me petere nomen meum
 ad
 Capturam filiæ. Clytæmnestra enim mihi 965
 Facillimè persuasa fuisset, filiam ut elocaret marito:
 Ac dedissem eam Græcis, si ad Ilium
 In hoc laborasset trajectus: non recusassemus
 Augere publicum bonum, *eorum*, quibuscum milito.

Nunc verò nihili sum apud Duces? 970
 Parumque referre putant, utrum bene mecum an
 male agent.
 Ensis hic statim sciet, quem, priusquam ad Troiam
 Cædis revolutio perveniat, polluem sanguine,
 An aliquis mihi tuam filiam eripiet.
 Sed sis quieta: ego tibi apparui Deus 975
 Maximus, cum non alius sim quam quod ero.
Cho. O Achilles, dixisti quæ te digna sunt,
 Et numine marino, venerandâ deâ.
Chy. Vah! Quomodo te laudavero verbis neque nimis
 prolixè,
 Neque nimis parcè, ne *tuam* amittam gratiam?
 Boni enim cum laudantur, aliquo modo
 Oderunt eos qui laudant, si nimium *eos* laudent:
 Erubescio autem afferens miseranda verba,
 Privatum laborans: tu *es* expers meorum malorum.
 Sed tamen habet aliquam speciem, ut, etiam si sit
 alienus, 985
 Vir bonus, afflictos juvet.
 Miserere igitur nostri; miseranda enim patimur.
 Quæ primum quidem existimans me habituram *te*
 generum,
 Habui vanam spem: deinde tibi fortassis
 Omen fuerit nuptiis futuris, 990
 Moriens mea filia, quod te cavere oportet:
 Sed bene quidem initio dixisti, bene etiam in fine:
 Si enim volueris, servabitur mea filia.
 Visne eam supplicem amplecti tuum genu?
 Hoc quidem virgini parum *est* decorum: si tamen
ita tibi videtur, 995
 Veniet, cum pudore tamen, vultum ingenuum ha-
 bens.
 Aut absente *ea*, consequar abs te eadem?
Ach. Maneat domi: decorè enim decori rationem habet.
Chy. Attamen quantum fieri potest, oportet supplicare.
Ach. Tu neque filiam tuam adducito in meum con-
 spectum, 1000
 Neque veniamus in probrum, ô mulier, inconfi-
 deratum.
 Exercitus enim confertus, quum *rerum* domestica-
 rum curis est vacuus,
 Amat malas et maledicas fabulas.
 Idem planè consequemini, sive supplices ad me
 veneritis,
 Sive non supplicaveris: nam mihi *propositum* est
 certamen 1005
 Maximum, ut vos a malis *istis* liberem.
 Itaque hoc uno audito, scias me non falsa dic-
 turum.
 Quòd si falsa dicam, et frustra vos ludam,
 Moriar: sic autem non moriar, si puellam serva-
 vero.
Chy. Sis felix, semper juvans afflictos. 1010
Ach. Audi igitur nunc, ut res rectè geratur.
Chy. Quid hoc dixisti? nam tibi quidem parendum est.
Ach. Persuademus iterum patri, ut melius sapiat.
Chy. Est quidam ignavus, et nimis timet exercitum.
Ach. Sed rationes superant rationes. 1015
Chy. Frigida quidem *est* spes: sed dic, quidnam oporteat
 me facere.

Ach.

- Quæ non sunt, ut videtur. Horum me pudet.*
Ach. Fortasse illufit aliquis mihi et tibi:
 Sed ne cures ifta, ferâſque leviter.
Cly. Vale: non enim rectis amplius te oculis intueor,
 Cùm fim mendax facta, et indigna mihi acci-
 derint.
Ach. Et tibi hoc *ipſum* à me fit dictum; maritum verò
 tuum 855
 Vado quæſiturus iſtis in ædibus.

T R O C H Æ I.

- Fam.* O hospes nepos Æaci, mane, ô te appello
 Filium Deæ et te filiam Ledæ.
Ach. Quis *me* vocat paullulùm apertis portis? ut ore
 perturbato vocat.
Fam. Servus; non inſoleſco hoc *nomine*: non enim me
 finit fortuna. 860
Ach. Cujus? non *enim* meus: mea et Agamemnonis
 ſunt ſejuncta.
Fam. Hujus, quæ ante ædes ſtat, dante patre Tyndareo,
ſum ſervus.
Ach. Stamus; dic ſi quid vis, propter quæ me ſiſtis.
Fam. An igitur ſoli vos duo ſtatis hîc ante ædes ad iſtas
 fores?
Cly. Potes loqui tanquam ſolis: egredere verò ex ædi-
 bus regiis. 865
Fam. O fortuna et mea providentia, ſerva eos, quos
 volo.
Ach. Hæc oratio futuro tempori permittenda eſt; habet
 enim quid ponderis.
Cly. Quoad dextram, nè cunctare, ſi quid mihi vis di-
 cere.
Fam. Scîſne igitur, qualis exiſtens tibi et tuis liberis
 fuerim fidus?
Cly. Scio ego te veterem mearum ædium eſſe miniſtrum.
Fam. Scîſne etiam quòd olim me tuæ dotis in partem ac-
 cepit rex Agamemnon?
Cly. Veniſti Argos nobiſcum, et meus ſemper fuiſti.
Fam. Sic habet *res*: et tibi quidem ſum benevolus, minùs
 tuo marito.
Cly. Aperito nunc tandem nobis, quod vis dicere.
Fam. Pater vult filiam tuam, quam genuit, ſuâ manu
 occidere. 875
Cly. Quomodo? abominor, ô ſenex, hunc ſermonein:
 non enim es compos mentis.
Fam. Cædens gladio candidam cervicem miſeræ puellæ.
Cly. O me miſeram, an igitur maritus meus inſanit?
Fam. Mentis compos ille, præterquam in Te et tuam
 filiam: quoad hoc autem deſipit.
Cly. Quâ de cauſâ? quis malus Genius illum inſtigat?
Fam. Oraçula, ut inquit Calchas, ut exercitus proficiſ-
 catur.
Cly. Quò? me miſeram, infelicem etiam illam, quam
 pater eſt interfecturus.
Fam. Dardani ad ſedes, ut Helenam Menelaus recipiat.
Cly. In Iphigeniæ igitur perniciem reditus Helenæ erat
 fatiſ decretus.
Fam. Rem tenes omnem. Pater filiam tuam immolatu-
 rus eſt Dianæ. 885

- Cly.* Nuptiæ verò quem prætextum habebant, quibus
 me ex ædibus adduxit?
Fam. Ut *lubens* adduceres tuam filiam, ut eam Achilli
 datura nuptui.
Cly. O filia, venis ad necem et tu, et mater tua.
Fam. Miſera vos ambæ patimini; et dira auſus eſt Aga-
 memnon.
Cly. Perii miſera, oculique non amplius retinent la-
 chrymas. 890
Fam. Siquidem acerbum eſt lachrymari orbatam liberis.
Cly. Sed tu, ô ſenex, unde dicis te hæc ſcire, atque
 audiviſſe?
Fam. Ibam afferens literas tibi præter illas, quæ antè erant
 ſcriptæ.
Cly. Utrum prohibens, an cohortans adducere filiam
 ad necem?
Fam. Ut non adduceres: tunc enim reſipuerat tuus ma-
 ritus. 895
Cly. Quomodo verò cùm ferres literas, mihi non tra-
 debas eas?
Fam. Menelaus mihi eripuit, qui autor eſt horum malo-
 rum.
Cly. O puer Nereidis, ô fili Pelei, audis hæc?
Ach. Audio te eſſe miſeram, quòd verò ad me attinet, non
 negligenter fero.
Cly. Interficiet filiam meam, circumvenientes nos præ-
 textu nuptiarum tuarum. 900
Ach. Et ego indignor marito tuo, neque ita leviter fero.
Cly. Non verebor accidere ad genua tua,
 Ego mortalis tibi nato ex deâ: quid enim ego ſu-
 perbè jam agam?
 Pro quonam mihi magis laborandum, quàm pro
 filiâ?
 Quamobrem opem feras, ô Deæ fili, et meo in-
 fortunio, 905
 Et ei, quæ eſt dicta tua uxor fruſtrâ quidem; at-
 tamen
 Coronans eam adduxi tanquam nupturam tibi:
 Nunc verò ad maſtationem adduco: tibi verò erit
 probro,
 Si non adjuveris *eam*. Etſi enim *ei* nuptiis non
 fueris junctus,
 Tamen nominatus es charus maritus miſeræ
 puellæ. 910
 Per mentum, per tuam dextram, perque matrem
 oro,
 Nam nomen tuum me perdidit, quod te vindicare
 oportet.
 Non poſſum ad aliam aram confugere, quàm tua
 genua,
 Neque amicus ullus mihi in propinquo eſt. Audis
 Agamemnonis
 Crudele et audax conſilium: veni autem, ut vides,
 mulier 915
 Ad navalem exercitum ſeditioſum, et ferocem ad
 mala perpetranda,
 Utilem tamen, quum volunt. Si igitur tu auſus
 fueris me,
 Manu porrectâ protegere, ſalvi ſumus: ſin minus,
 periiſmus.

I A M B I.

Cho. Res est vehemens parere, et adfert ingens desiderium,
Communéque omnibus, ut laborent pro liberis.
Ach. Animus meus excelsus antrorsum salit,
Novit enim et malis dolere
Moderatè, et lætari secundis *rebus*.
Cho. Tales enim homines rationem inierunt
Rectè vitam degendi cum consilio. 925
Ach. Est quidem ubi expedit, non nimium sapere,
Est etiam tempus, in quo utile sit esse sapientem.
Ego autem enutritus in *œdibus* pientissimi viri
Chironis, didici habere simplices mores.
Et Atridis, si rectè imperaverint, 930
Parebimus: quando autem non rectè, non parebo.
Sed hîc, et in Troiâ liberum animum
Præbens Marti, quod muneris mei est, ornabo
pugnando.
Te verò, ô passa miserranda à charissimis,
Quantum quidem à virò juveni præstari potest, 935
Tantum induens *tui* commiserationem, *te* prote-
gam:
Et nunquam mactabitur à patre tua filia,
Quæ mea dicta est: non enim ad fraudes nec-
tendas
Concedam ego tuo marito meam personam.
Nomen enim meum, etiam si non sustulit ferrum,
Interficiet tuam filiam: causa autem *est*
Maritus tuus. Meum verò corpus non amplius est
purum,
Si propter me et propter meas nuptias pereat
Virgo, quæ atrocia et non ferenda tulit,
Miris et indignis modis contumeliâ affecta. 945
Ego utique Græcorum *omnium* vir essem pessimus,
Ego *homo* nullius precii (Menelaus verò in virorum
numero haberetur)
Non tanquam Peleo natus, sed ex malo genio,
Siquidem meum nomen juvenculam tibi necaret.
Non per educatum in humidis fluctibus 950
Nereum, patrem Thetidis quæ me peperit,
Non tanget tuam filiam rex Agamemnon,
Nè summâ quidem manu, ut admoveat *ejus* peplis
eam:
Sin minùs, Sipulus erit potens, Barbarorum vicus,
Unde trahunt Præclari illi Duces genus suum, 955
Phthia autem, nullibi habebit decus.
Amaras autem molas salvas, et lavacra consecrabit
Calchas vates: quis enim vir est vates?
Is qui pauca vera, multa verò falsa dicit,
Si forte sic ceciderit: sin minùs, exploditur. 960
An sôcerorum causâ sexcentæ puellæ
Petunt meas nuptias etiam si hoc fiat?
Sed rex Agamemnom affecit nôs contumeliâ.
Oportebat enim ipsum à me petere nomen meum
ad
Capturam filiæ. Clytæmnestra enim mihi 965
Facillimè persuasa fuisset, filiam ut elocaret marito:
Ac dedissem eam Græcis, si ad Ilium
In hoc laborasset trajectus: non recusassemus
Augere publicum bonum, *eorum*, quibuscum milito.

Nunc verò nihili sum apud Duces? 970
Parumque referre putant, utrum bene mecum an
male agent.
Ensis hic statim sciet, quem, priusquam ad Troiam
Cædis revolutio perveniat, polluam sanguine,
An aliquis mihi tuam filiam eripiet.
Sed sis quieta: ego tibi apparui Deus 975
Maximus, cum non alius sim quam quod ero.
Cho. O Achilles, dixisti quæ te digna sunt,
Et numine marino, venerandâ deâ.
Cly. Vah! Quomodo te laudavero verbis neque nimis
prolixè,
Neque nimis parcè, ne *tuam* amittam gratiam?
Boni enim cum laudantur, aliquo modo
Oderunt eos qui laudant, si nimium *eos* laudent:
Erubescio autem afferens miserranda verba,
Privatim laborans: tu *es* expertus meorum malorum.
Sed tamen habet aliquam speciem, ut, etiam si sit
alienus, 985
Vir bonus, afflictos juvet.
Miserere igitur nostri; miserranda enim patimur.
Quæ primum quidem existimans me habituram *te*
generum,
Habui vanam spem: deinde tibi fortassis
Omen fuerit nuptiis futuris, 990
Moriens mea filia, quod te cavere oportet:
Sed bene quidem initio dixisti, bene etiam in fine:
Si enim volueris, servabitur mea filia.
Visne eam supplicem amplecti tuum genu?
Hoc quidem virgini parum *est* decorum: si tamen
ita tibi videtur, 995
Veniet, cum pudore tamen, vultum ingenuum ha-
bens.
Aut absente *edâ*, consequar abs te eadem?
Ach. Maneat domi: decorè enim decori rationem habet.
Cly. Attamen quantum fieri potest, oportet supplicare.
Ach. Tu neque filiam tuam adducito in meum con-
spectum, 1000
Neque veniamus in probrum, ô mulier, inconfi-
deratum.
Exercitus enim confertus, quum *rerum* domestica-
rum curis est vacuus,
Amat malas et maledicas fabulas.
Idem planè consequemini, sive supplices ad me
veneritis,
Sive non supplicaveris: nam mihi *propositum* est
certamen 1005
Maximum, ut vos a malis *istis* liberem.
Itaque hoc uno audito, scias me non falsa dic-
turum.
Quòd si falsa dicam, et frustra vos ludam,
Moriar: sic autem non moriar, si puellam serva-
vero.
Cly. Sis felix, semper juvans afflictos. 1010
Ach. Audi igitur nunc, ut res rectè geratur.
Cly. Quid hoc dixisti? nam tibi quidem parendum est.
Ach. Persuademus iterum patri, ut melius sapiat.
Cly. Est quidam ignavus, et nimis timet exercitum.
Ach. Sed rationes superant rationes. 1015
Cly. Frigida quidem *est* spes: sed dic, quidnam oporteat
me facere.

Ach.

- Ach.* Supplicem te primum illi præbeas, ne occidat
filiam:
Quod si restiterit, tibi ad me veniendum est.
Si enim persuadebitur id quod vis, non opus est
meam operam
Procedere: hoc ipsum enim salutem affert: 1020
Et ego melior erga amicum ero:
Et exercitus non culpabit me, si res
Ratione magis quam viribus gesserō.
Rebus autem secundum vota ordinatis, et amicis
honestum
Et tibi fuerit, consequi hæc sine mea operâ. 1025
Cly. Quam sapienter dixisti: faciendum igitur ut tibi
videtur.
Quod si ista non consequar, quæ ego volo,
Ubi te rursus videbimus? quod me miseram oportet
Ire, ut inveniam tuam manum auxiliatricem malis?
Ach. Nos te custodes, ubi opus erit, observabimus.
Ne quis te videat ire consternatam
Per exercitum Græcorum, ne paternam domum
Dedecores. Nam Tyndareus non dignus est,
Qui malè audiat: nam inter Græcos est magnus.
Cly. Hæc ita sunt: impera; tibi me servire decet. 1035
Si verò sunt dii, tu, cum sis iustus vir,
Bona consequeris: sin minùs, quid juvat laborare?

EPODICA.

Strophe.

- Cho.* 1 Qualem ô! Hymenæus, per fistulam Libycam,
2 Et cum cithara amante-choreas,
3 Et tibiis arundineis 1040
4 Edidit vocem!
5 Quando per Pelium montem pulchricomæ
6 Pierides in convivio deorum,
7 Pedes aureis sandalis ornatos
8 In terram impingentes, 1045
9 Venerunt ad nuptias Pelei,
10 Suaviter canentes, Thetis vo-
11 cibus, et Æacidem Peleum,
12 In montibus Centaurorum celebrantes,
13 In sylvâ Peliacâ. 1050
14 Dardanides verò, Jovis
15 Thalamorum deliciæ charæ,
16 Nectar hausit aureis
17 In craterum cavitatibus,
18 Ganymedes Phrygius. 1055
19 Prope verò candidam
20 Arenam saltantes
21 In orbem quinquaginta filiarum
22 Nerei, nuptias concelebrarunt.

Antistrophe.

- 1 Cum abiectis verò telis, et gramineis coronis
2 Turba venit equestribus
3 Centaurorum, ad convivium deorum,
4 Et craterem Bacchi.
5 Magnum, exclamaverunt autem, ô Nerei filia,
6 Filia Thessalicæ, magnum lumen; 1065
7 Phœbus vates, Musarumque

- 8 Sciens, creabis,
9 Chiron effatus est,
10 Qui veniet in terram basta-
11 tis cum Myrmidonum 1070
12 Militibus, Priami inclutam
13 Terram devastaturus igni:
14 Circa corpus aureis
15 Armis à Vulcano factis
16 Armatus, indumenta à Deâ 1075
17 Matre dona gestans
18 Thetide, quæ ipsum peperit
19 Beatum. Tunc Di-
20 i nobilis
21 Nereidis nuptias celebrarunt, 1080
22 Deæ marinæ, et Pelei Hymenæum.

Epodus.

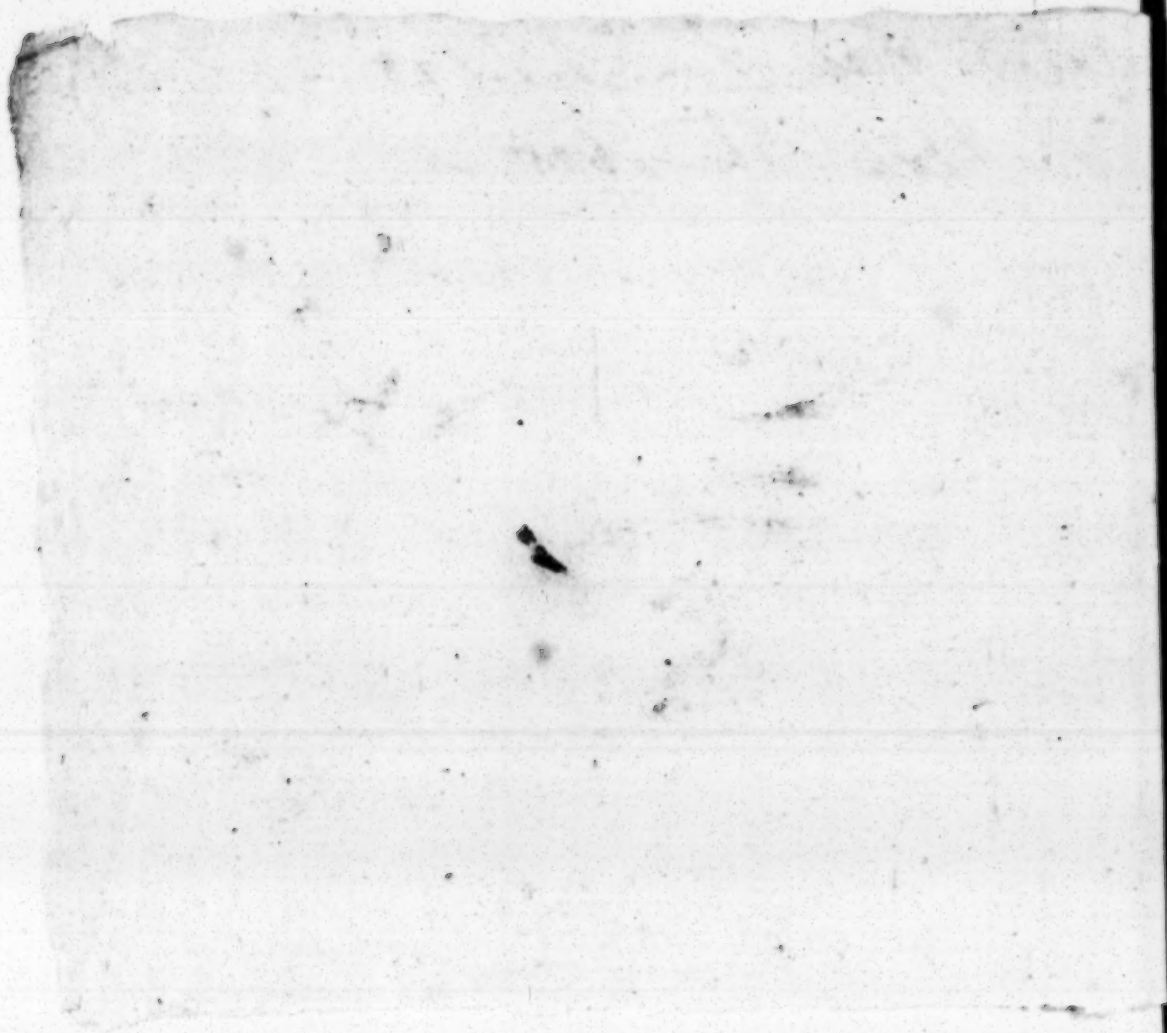
- 1 Te verò, quid, ô Puella? coronabunt an pul-
chricomam
2 Cæsariem coronis Græci maculosam,
3 Ceu saxeis ex antris profectam,
4 Montium intactam Juvenecam, 1085
5 Humanum cruentantes guttur,
6 Non ad fistulæ solum nutritam, ne-
7 que ad cantum pastorum,
8 Sed apud matrem, nuptiale
9 Inachidis præmium. 1090
10 Ubi nunc pudicitia,
11 Aut virtutis habet vim,
12 Ut possit aliquid, species?
13 Quando impietas quidem habet magnam
14 Vim, virtus verò, posthabita 1095
15 A mortalibus, negligitur.
16 Iniquitas verò vincit leges:
17 Et commune periculum mortalibus impendat,
18 Ne qua Deorum ipsas ira invadat.

IAMB I.

- Cly.* Exivi ex ædibus, prospectura maritum, 1100
Qui diu adest, et reliquit ædes:
Et mea filia misera in lachrimis est;
Emitte multas variationes gemituum,
Postquam audivit de morte, quam pater molitur.
Feci autem mentionem prope accedentis 1105
Agamemnonis huius, qui adversus liberos suos
Impia faciens mox deprehendetur.
Ag. O Leda proles, opportunè te extra domum
Invenio, ut dicam seorsim à virgine verba,
Quæ non decet audire nupturas. 1110
Cly. Quidnam id est, cuius opportunitas tibi jam in-
cumbit?
Ag. Mitte filiam cum patre ex ædibus,
Quia sacra aqua adest parata,
Et molæ falsæ, ut ex manibus conjiciantur in ig-
nem lustralem,
Et juvenæ, quas ante nuptias oportet mactari deæ
Dianæ, nigra sanguinis expirationes.
Cly. Verbis quidem bene dicis, sed facta tua
Haud scio, quomodo oporteat me nominantem
rectè dicere. Exi

aldrov map. Jan. 9. 7. 628. -

Nov. 14. 7. 628. -

Exi verò, filia. Scis enim patris
Omnia, quæcunque molitur; et sub peplis affer
Assumptum Orestem tuum fratrem, filia.
Ecce adest hæc obtemperans tibi:
Alia verò pro hac et meis ego dicam.
Aga. Filia, quid fies? neque hilariter me spectas am-
plius,
Sed vultu in terram defixo, eum peplis objectis
velas. 1125
Ipb. Heu. Quodnam meorum malorum sumam exor-
dium?
Omnibus enim licet uti primis,
Et postremis et mediis et ubique.
Aga. Quid est? ut mihi omnes consentitis,
Habentes confusionem, et conturbationem vultus?
Cly. Dic mihi, marite, ingenuè, quæ te interrogabo.
Aga. Nihil opus est hortatu, interrogari volo.
Cly. Visne interficere meam tuamque filiam?
Aga. Hem. Dixisti atrociam, suspicarisque quæ te non
oportet *suspiciari*.
Cly. Illud verò primum mihi responde rursus. 1135
Aga. Si tu interrogaveris convenientia, convenientia
audies.
Cly. Non interrogo alia, et tu ne mihi alia dicas.
Aga. O fortunam venerandam, ô fatum et genium
meum.
Cly. Et meum, et hujus, unus est trium infelicium.
Aga. Quâ in re læsa es? *Cly.* Hoc ex me quæris?
Hoc tuum consilium nullam habet prudentiam.
Aga. Perii, mea arcana sunt prodita.
Cly. Novi omnia, et audiivi quæ tu mihi facturus es:
Ipsam verò tuum silentium est signum tui con-
fidentis,
Et tui crebri gemitus: ne labores dicendo. 1145
Aga. En taceo. Oportet enim me impudentiam
Falsa dicentem præter calamitatem adsumere.
Cly. Audi nunc. Aperiam enim sermonem,
Et non amplius utemur ænigmatibus à proposito
alienis.
Primum quidem, ut hoc primo loco tibi expro-
brem, 1150
Duxisti me invitam, et rapuisti vi,
Occiso priore marito Tantalo,
Infantemque meam tuo illisisti vestibulo
Avulsum violentè à meis uberibus:
Et filii Jovis, meique fratres, 1155
Equis fulgentes, tibi bellum intulerunt.
Sed Tyndarus pater senex te liberavit,
Factum supplicem, et habuisti rursus meum con-
nubium.
Ubi reconciliata tibi, erga te et domum,
Ipse testis eris, quod fuerim inculpabilis uxor,
Et in rebus veneris casta, et tuam
Rem familiarem augens, ut, et sedes intrans,
Gauderes, et foras prodiens, beatus esses.
Rara autem est acquisitio viro, ut talem conse-
quatur
Uxorem: sed non est rarum habere malam uxo-
rem. 1165
Et præter tres filias peperisti tibi filium
Hunc, ex quibus unâ tu me miserabiliter privabis.
Et si quis interrogarit te, ob quam causam inter-
ficias ipsam,

VOL. IV.

Dic, quidnam dices? an me tuo nomine loqui
oportet?
Ut Menelaus Helenam recipiat. Præclarum uti-
que nos, 1170
Malæ mulieris precium persolvere *nostros* liberos,
Invisissima charissimis redimentes.
Age verò, si copias *hinc* ducas, in ædibus me
relictâ,
Et illic longum tempus absis,
Quem in ædibus animum me habituram putas,
Quum sedes hujus omnes aspiciam vacuas,
Et vacuum conclave virginum? in lachrymis verò
Sedeam sola, semper istam lamentans,
Perdidit te, filia, pater, qui te genuit,
Ipse te occidens, non alius nec alii manui 1180
Tale relinquens a familiâ tuâ vituperium.
Quippe levi occasione tantum opus est,
Ob quam ego, et filia reliquæ,
Excipiemus te eo excipendi modo, quo te excipere
debet.
Ne igitur per Deos, ne cogas me 1185
Malam in te esse, neque tu sis *erga me*.
Esto: mactabis igitur filiam? Tunc quas preces
concupies?
Quid tibi boni in sacrificio filia præcaberis?
Num redditum malum, cum turpiter domo sis pro-
fectus?
Sed an me iustum est aliquid boni precari tibi?
Nempe Deos pro stultis habere necesse est,
Si parricidis prospera precemur?
An verò Argos reversus amplexaberis liberos tuos?
At hoc non licebit tibi. Quis autem etiam as-
piciet
Te liberorum, si aliquem ex ipsis occideris palam.
Hæc tibi in deliberationem venerunt, necne? an
sceptra tibi
Tantum in precio sunt, et Ducibus imperare:
Quem iusta apud Græcos dicere oportebat?
Vultis Græci navigare ad Trojam?
Ducatis sortem, cujus filiam oporteat mori. 1200
Hoc enim ex æquo esset: at non te unum ex om-
nibus
Præbere tuam filiam victimam Græcis:
Aut oportebat Menelaum interficere Hermionem
matris causâ,
Cujus negotium erat. Nunc verò ego quidem,
quæ tuum
Connubium *sancti* servo, spoliabor utique filia
meâ: 1205
Quæ verò peccavit, puellam alumnam
Spartæ educans, erit beata.
Responde mihi de his, si quid non rectè dico:
Quod si probè dicta sunt, considera ne, oro, ne
occidas
Meam ac tuam filiam, et sapiens eris. 1210
Cho. Obtempera: nam honestum est conservare liberos,
Agamemnon: nemo mortalium contra hæc dix-
erit.
Ipb. O pater, si Orphei facundiam haberem,
Ut possem incantando persuadere lapides ut me
sequerentur,
Et demulcere verbis, quos vellem, 1215

R r

Huc

Huc confugissem. Nunc verò quæ mea facundia est,

Lachrymas præbebo: hæc enim possumus.

Applico verò tuis genibus, tanquam ramum supplicantium,

Meum corpus, quod ista peperit tibi,

Ne me interficias immaturam: jucundum enim est hanc lucem 1220

Aspicere: neque me cogas videre ea, quæ sunt sub terrâ.

Prima ego te patrem appellavi, et tu me filiam:

Prima etiam admovens corpus meum tuis genibus, Gratas voluptates dedi, et recepi vicissim.

Ista verò erat tua oratio: ô filia, tenè 1225

Videbo in ædibus mariti locupletis

Viventem et florentem, ut me dignum est?

Mea verò vicissim oratio hæc erat, pendentis à tuo

Mento, quod nunc manibus suppliciter tango:

Quid verò ego te senem? num excipiam, 1230

O pater, grato hospitio mearum ædium,

Reddens tibi nutrices, laborum compensationem?

Horum enim sermonum memoriam adhuc servo,

Tu verò oblitus es, et me occidere vis.

Ne per Pelopem, et patrem Atreum, 1235

Et per matrem, quæ me prius pariens,

Nunc secundos hos dolores partus patitur.

Quid mihi rei est cum nuptiis Alexandri

Et Helenæ? unde, ô pater, venit Paris ad meam necem?

Respice me, largire mihi tuum aspectum, et osculum, 1240

Ut, si mihi moriendum sit, habeam hoc saltem tui

Monumentum, si non persuasus fueris meis verbis.

Frater, infirmus tu quidem auxiliator es amicis:

Tamen lachrymis patri sis unâ supplex,

Nè occidat tuam sororem. Sensus enim quidam

Malorum inest etiam in infantibus.

Ecce, ô pater, tacens iste supplicat tibi:

Quare mei rationem habe, et meam misereare vitam.

Næ, nos duo chari rogamus te per tuum mentum,

Alter quidem infans adhuc est, altera verò grandiscula. 1250

Unam rem adhuc movebo, totam orationem contrahens.

Gratissimum est hominibus intueri hanc lucem,

Infera autem nihil sunt: insanit enim qui cupit

Mori. Melius est male vivere, quam bene mori.

Cho. O infausta Helena, propter te et tuas nuptias,

Magnum venit certamen Atridis et liberis eorum,

Aga. Ego quidem intelligo, ubi sit opus miseratione, et ubi minùs,

Amans meos liberos: insanirem enim, si aliter facerem:

Graviter autem me affligit hæc audire, mulier,

Graviter etiam, non audere: oportet enim me hoc facere. 1260

Videtis, quantus hic sit navalis exercitus?

Quot Græcorum, domini armorum æneorum,

Quibus ad Ilii turres trajectus non datur,

Nisi te mactavero, quemadmodum dicit Calchas vates,

Neque licet evertere ineluctam sedem Trojæ.

Libido verò quædam furiosa incessit exercitum Græcorum

Navigandi quàm celerrimè in terram Barbarorum, Compefcendique Græcanicos conjugum raptus:

Qui meas filias Argis occident,

Et vos, mæque, si irritum fecero oraculum deæ.

Non me Menelaus, filia, subegit,

Nec in illius voluntatem concessi:

Sed Græcia [me subegit] cui oportet me seu velim, seu nolim,

Mactare te: hæc autem re sumus inferiores.

Oportet enim eam liberam, quantum in te est, filia, 1275

Et in me, fieri, neque à Barbaris

Eos, qui sunt Græci, conjugibus per vim spoliari.

ANAPÆSTI.

Cly. O filia, ô hospitæ,
Heu me miseram propter tuam mortem.

Fugit te pater, tradens te Plutoni.

Iph. Heu mihi mater, mater, (idem enim
Carmen convenit utrisque ob fortunam)

Non ampliùs mihi lux,

Neque solis hic splendor.

MONOSTROPHICA.

Heu, heu! nivosa

Phrygum memora,

Et montes Idæ, ubi Priamus olim

Infantem tenerum exposuit,

A matre procul amatum

Ad mortem funestam

Parin: qui Idæus, Idæus

Dicebatur, dicebatur in urbe Phrygum.

Nunquam oportuit ô, circa

Boves bubulcum educatum

Parin habitasse,

Ad quas limpidas, ubi fontes

Nympharum siti sunt,

Et pratum floribus

Florens viridibus,

Et rosei flores, hyacin-

thique Deabus decerpendi:

Quò quondam venit Pallas, et

Dolosa Venus,

Et Juno, et Mercurius nuncius Jovis,

(Venus quidem superbiens venustate,

Hastâ verò Pallas,

Junoque Jovis regis

Regiis nuptiis)

Ad odiosum iudicium,

Et contentionem formæ:

Quod mihi quidem mortem, nomen verò

Affert Danaïs, ô puellæ.

Cho. Victimarum primitias accepit te Diana expeditionis ad Ilium.

Iph. At qui me miseram genuit,

O mater, ô mater,

Abit, prodens me desertam.

O me

O me miseram, quæ acerbam,
 Acerbam, ac infauftam Helenam vidi.
 Interficio, pereo
 Impiâ cæde 1320
 Impii patris.
 Nequaquam mihi navium æreis rostris munitarum
 Puppes hæc Aulis excipere,
 In hos portus, classem ad Troiam
 Vehere destinatum, debuit, 1325
 Nec navigationem Græcis contrariam in Euripo
 spirare
 Jupiter, convertens auram aliis
 Aliam velis, hominum gaudium,
 Aliis quidem dolorem, aliis verò naufragii,
 Aliis, ut portu solvant, aliis, ut vela deducant,
 Aliis verò, ut morentur.
 Nonne igitur calamitosum est genus,
 Nonne calamitosum mortaliū,
 Fatum verò aliquid
 Hominibus difficile toleratu? 1335
Ch. Heu, heu! magnas clades, magnos etiam do-
 lores
 Græcis afferens filia Tyndari.
 Miseret me quidem tui, quæ calamitatem malo-
 rum
 Nacta es, in quam utinam nunquam incidisses.

T R O C H Æ I.

Iph. O mater, quæ me peperisti, video turbam virorum
 advenientem. 1340
Cly. Et filium Deæ, ô filia, cui huc venisti ut nuberet.
Iph. Aperite mihi fores, famulæ, ut occultem corpus.
Cly. Quid verò fugis, filia? *Iph.* Achillem, quem
 pudet me videre.
Cly. Quid ita? *Iph.* Infelicitas mearum nuptiarum
 adfert mihi pudorem.
Cly. Non in Deliciis tuæ sunt res quoad præsentem
 casum. 1345
 Sed mane, non est locus jam isti verecundiæ, si
 possumus.
Ach. O miseram mulierem, filiam Ledæ. *Cly.* Non
 falsa dicis.
Ach. Atrociter clamatur inter Argivos. *Cly.* Quis cla-
 mor? indica mihi.
Ach. Super tua filiâ. *Cly.* Malum omen verborum
 dixisti.
Ach. Quod oporteat eam mactari. *Cly.* Et nemo istis
 contradicit? 1350
Ach. Ego etiam ipse in periculum veni. *Cly.* In quod,
 ô hospes?
Ach. Obrui lapidibus. *Cly.* Num filiam meam servare
 volens?
Ach. Hoc ipsum? *Cly.* Quis verò ausus est attingere
 tuum corpus?
Ach. Omnes Græci. *Cly.* Exercitus verò Myrmido-
 num non aderat tibi?
Ach. Ille primus erat adversarius. *Cly.* Perimus igitur,
 filia. 1355
Ach. Qui me dicebant victum a sponsâ. *Cly.* Verum
 quid respondisti?

Ach. Ne occiderent eam, quæ esset futura mea conjux.
Cly. Æquum enim.
Ach. Quam mihi nuncupasset pater. *Cly.* Et Argis hæc
 evocasset.
Ach. Sed vincebar clamore. *Cly.* Est enim vehemens
 malum multitudo.
Ach. Attamen juvabo te. *Cly.* An tu unus pugnabis
 cum multis? 1360
Ach. Hofne vides adferentes arma? *Cly.* Profit tibi hoc
 consilium.
Ach. At proderit. *Cly.* Non amplius igitur mactabitur
 filia?
Ach. Non, me quidem volente. *Cly.* Venietne verò,
 qui Puellæ manus injiciet?
Ach. Plurimi: Ulysses vero ducet. *Cly.* Num propago
 Sisyphi?
Ach. Ille ipse. *Cly.* Per se id faciens, an iussus ab ex-
 ercitu? 1365
Ach. Electus ad hoc volens. *Cly.* Malam verò electio-
 nem, ut se cæde polluat.
Ach. Sed ego arcebo eum. *Cly.* An verò ducet eam
 raptam non volentem?
Ach. Scilicet flavâ comâ correptam. *Cly.* Me verò quid
 oportet facere tunc?
Ach. Retine filiam. *Cly.* An propter hoc non macta-
 bitur?
Ach. Sed tamen ad hoc veniet. *Iph.* Mater, audite
 Mea verba; frustra enim te video irasci:
 Marito tuo. At nostræ infirmitati haud facile est
 obniti.
 Istum quidem hospitem æquum est laudare propter
 promptum animum juvandi:
 Sed et te illud videre oportet, ne apud exercitum
 infimuleris,
 Et nihil tamen plus efficiamus, Achilles autem in
 calamitatem incidat. 1375
 Audi autem, mater, quæ mihi cogitanti in mentem
 venerint,
 Mori quidem mihi decretum est; sed hoc ipsum
 volo
 Gloriosè facere, omittens procul indignationem.
 Confidera verò jam nobiscum, mater, quam rectè
 dicam:
 Tota maxima Græcia in me nunc intuetur, 1380
 Et in me trajectio navium posita est, et everfio
 Phrygum;
 Posteræque mulieres, si quid adversus Barbarum
 agant,
 Non amplius ex Græciâ rapi permittant scæminas
 illustres,
 Helenæ stuprum luentes, quam scelestus Paris ra-
 puit.
 Hæc omnia morte meâ redimam, et mea gloria
 Erit beata, quod ego liberaverim Græciam.
 Etenim non valde honestum est mihi amare vi-
 tam:
 Peperisti enim me communem omnibus Græcis,
 non tibi soli.
 An ergo multi viri muniti clypeis,
 Multi etiam remiges, propter injuriâ affectam pa-
 triam, 1390

Audebunt.

Audebunt aliquid facere contra hostes, et mortem
oppetere pro Græciâ.

Mea verò unius anima hæc omnia impedit?

Quod nam *est* hoc jus? an verbum contra hæc di-
cere possemus?

Veniamus etiam ad illud. Non oportet hunc
pugnare

Cum omnibus Græcis propter mulierem, neque
mori. 1395

Unus enim vir dignior est, quàm innumeræ mu-
lieres, qui lucem aspiciat.

Si autem Diana voluit meum corpus habere,

An ego quæ sum mortalis, obistam Deæ?

Sed impossibile est; do igitur meum corpus
Græciæ.

Mactate *me*, devastate Trojam. Hæc enim mea
monumenta 1400

Erunt longo tempore, et liberi, et nuptiæ et mea
gloria.

Convenit enim Græcos Barbaris imperare, non
autem Barbaros

Græcis, mater. Barbari enim sunt naturâ servi,
Græci verò liberi.

I A M B I.

Cho. Tua quidem, ô virgo, generosè se habent:
Quod ad fortunam autem et Deam *Dianam* spec-
tat, peccat. 1405

Ach. O filia Agamemnonis, beatum me Deorum aliquis
Facturus esset, si tuas nuptias possem habere:
Beatam verò Græciam propter te judico, et te
propter Græciam,

Rectè enim dixisti hæc, et pro dignitate patriæ.

Omittens enim repugnare Deo, qui te potentior
est, 1410

Considerâsti, quæ utilia sunt, saltem necessaria.

Magis verò me subit desiderium nuptiarum tua-
rum,

Postquam animadverti tuam indolem: es enim
generosa.

Vide autem, ego enim cupio tibi benefacere,

Et ducere in ædes: doleoque, testis sit Thetis,

Nisi te servâro cum Græcis pugnans.

Confidera, mors magnum est malum.

Iph. Loquor ista, neminem ullo modo respiciens.

Tyndarei filia sufficit propter corpus, bella

Virorum faciens, et cædes. Tu verò, ô hospes,
Ne moriaris propter me, neque occidas quem-
quam.

Sine verò me Græciam servare, si possumus.

Ach. O præstantissima indoles, non possum ad hæc am-
plius *quidque*

Dicere, siquidem tibi ista videntur: generosa enim
Sentis: cur enim non dicat quis verum? 1425

Sed tamen fieri potest, ut te consilii hujus pœ-
niteat.

Ut igitur scias quæ à me *tibi dicta sunt*,

Vadens juxta aram hos milites statuam,

Ut non permissurus te sed prohibitus mori.

Et tu fortasse mox meo consilio uteris, 1430

Quando videbis enssem prope tuum collum:

Non igitur sinam te istâ tuâ temerariâ audaciâ
mori,

Sed veniens cum armis istis ad templum Deæ,
Expectabo illic tuam præsentiam.

Iph. Mater, quid tacitè oculos humectas lachrymis?

Cly. Ego misera habeo causam, cur doleam animo.

Iph. Define: ne me timidam redde: obtempera verò
mihi in hac re.

Cly. Dicito, filia, quia à nobis non repulsam feres.

Iph. Ne igitur tuæ comæ cincinnos reseces,

Neque circa corpus circumda nigras vestes. 1440

Cly. Quid verò hoc dixisti, ô filia? ubi te perdidero?

Iph. Non tu me *perdidisti*, salva sum; propter me verò
clarior eris.

Cly. Quomodo dixisti? non convenit me lugere tuam
vitam?

Iph. Minimè, quia mihi non excitabitur sepulchrum.

Cly. Quid verò, an non sepelienda sunt? 1445

Iph. Ara deæ, filiz Jovis, erit mihi sepulchrum.

Cly. At, ô filia, obsequar tibi: bene enim dicis.

Iph. Utpote beata, et beneficio afficiens Græciam.

Cly. Sed quid nunciabo tuis sororibus?

Iph. Nè ipsis quidem circumdes nigras vestes. 1450

Cly. Quodnam verò gratum verbum dicam virginibus
tuo nomine?

Iph. Ut valeant: Orestem verò hunc educato mihi in
virum.

Cly. Complectere eum quem postremum vides.

Iph. O charissimè, juvisti quantum potuisti amicos.

Cly. Estne aliquid quod Argis tibi gratum facere possim?

Iph. Meum patrem, tuumque maritum, ne oderis.

Cly. Oportet illum dura certamina propter te subire.

Iph. Invitus me pro Græciâ perdidit.

Cly. Sed dolo: non generosè, et indignè genere Atrei.

Iph. Quis vadit ducturus me, antequam lacerentur
comæ? 1460

Cly. Ego tecum ibo. *Iph.* Nequaquam; non rectè
dicis.

Cly. Adhærens tuæ vesti. *Iph.* Obtempera mihi, mater.
Mane, quia et mihi, et tibi hoc *est* honestius.

Aliquis verò horum famulorum patris comitetur
me

In pratum Dianæ, ubi mactabor. 1465

Cly. O filia, discedis? *Iph.* Nec iterum amplius re-
dibo.

Cly. Relictâ matre. *Iph.* Ut vides, indignè.

Cly. Siste gradum, ne me deseras. *Iph.* Non sino te
lachrymari,

Vos verò, ô puellæ, accinite

Calamitati meæ Pæana, Jovis filiam 1470

Dianam: veniat autem bonum omen Græcis.

Canistra igitur aliquis auspicetur, et ignis flagret,

Molis salis lustralibus. Et pater meus

Teneat aram dextrâ, quia salutem

Græcis datura vado victricem. 1475

MONOSTROPHICA.

Iph. Ducite me Ilii

Et Phrygum expugnatricem:

Date corona ambientes, affer-

te. Coma hæc attrahitur coronis,

Et fontanis lavacris.

Circuite circa Templum, ô

Circa Aram, Dianam,

Dianam

- Dianam reginam,
Deam beatam.
Quia meo, si opus erit,
Sanguine et mactatione
Oracula absolvam.*
Cho. Veneranda, veneranda genitrix,
Lachrymas tibi jam
Nostras dabimus:
Non enim licet inter sacra.
Iph. O puellæ,
Concelebrate Dianam,
Quæ est è regione Chalcidis.
Ubi naves
Bellicæ manserunt propter meum nomen,
In angusto hujus Aulidis
Porta: ô terra mater,
O terra Argiva,
Et Mycenæa mea domicilia.
Cho. Invocas urbem à Perseo factam,
Laborem manuum Cyclopiarum.
Iph. Educasti magnum lumen Græciæ:
Mori tamen non recuso.
Cho. Gloria enim te nequaquam deseret.
Iph. Io, io. Facifera dies,
Et Jovis lumen, aliam,
Aliam vitam,
Et sortem habitabimus:
Vale mihi charum lumen.
Cho. Io, io: videte Ilii,
Et Phrygum expugnatricem
Euntem, ubi caput coronis
Circumdatam, et sacrarum aquarum fontibus,
Ara domabit Deæ,
Guttis stillantibus-sanguine
Florentem, et elegantem vigore
Cervicem defectam: roscidi latices, ô,
Paterni, et lavacra te manent,
Et exercitus Græcorum volens
Proficisci ad Trojam.
Sed filiam Jovis
Dianam celebremus, reginam Deorum,
Iis, quæ ad prosperum eventum pertinent.
O veneranda, quæ humanis victimis
Gaudes, mitte in Phrygum
Terram exercitum Græcorum,
Et dolosas Trojæ sedes.
Et Agamemnoni hastis,
Græciæ inclutam coronam
Des, et circa caput suum
Perpetuam gloriam ponere.

I A M B I.

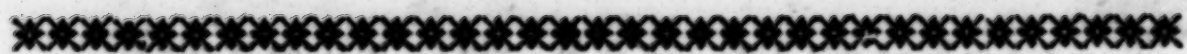
- Nun.* O Clytemnestra filia Tyndari, ædibus
Egredere, ut audias mea verba.
Cly. Audiens tuam vocem veni huc
Consternata misera, metuque perterrefacta,
Ne venias nuncians mihi novam aliquam calamitatem,
Præter præsentem. *Nun.* Imo verò de tuâ filiâ
Volo tibi mira et stupenda dicere.

- Cly.* Ne cuncteris igitur: sed quamprimum dicito.
Nun. Ergo, ô chara domina, audies omnia manifeste:
Dicam autem ordine ab initio, nisi quid lapsa mea
Mens turbarit linguam in verbis meam.
Postquam enim venimus ad filia Jovis
Dianæ nemus, et prata florida,
Ubi erat cœtus exercitus Græcorum,
Ducentes tuam filiam, statim turba Græcorum
Congregabatur: ut verò rex Agamemnon vidit
Puellam euntem ad cædem in nemus,
Ingemuit: et retrò vertens caput,
Emisit lachrymas, oculis vestem opponens.
Illa autem prope patrem cum stetisset,
Talia dixit: ô pater adsum tibi,
Meum verò corpus pro meâ patriâ,
Et pro totâ Græciâ
Tradô volens, ut mactetis ad aram Deæ,
Ducentes me: siquidem hoc postulat oraculum.
Et quod ad me attinet, sitis fortunati, et prospero
Marte utamini, et redeatis in patriam.
Quamobrem nè quis Græcorum me tangat,
Silentio enim præbebo cervicem animosæ.
Tantum dixit: omnes autem qui audiverunt, ob-
stupere
Magnitudinem animi, et virtutem virginis.
Talthybius autem stans in medio, cui hoc erat
curæ,
Imperavit bonam ominationem, et silentium ex-
ercitui.
Calchas verò vates in aureum canistrum
Posuit acutum gladium, manu quum prius ex-
traxerat,
Sub molis falsis, et coronavit caput puellæ.
Sed Achilles circum aram Deæ
Accepto canistro et simul aquâ cucurrit.
Dixit autem: ô Diana, quæ ferarum cæde gaudes,
filia Jovis,
Agitans clarum lumen noctu,
Recipe hanc victimam, quam tibi donamus,
Et Græcorum exercitus, et simul rex Agamemnon,
Impollutum sanguinem cervicis pulchræ virginis:
Et concede nobis, ut tutò possimus navigare,
Trojæque arces armis expugnare.
Et exercitus et Atridæ steterunt intuentes terram:
Sacerdos verò correpto gladio precatus est,
Et consideravit guttur, ubi feriret.
Mihi verò non levis dolor subibat animum:
Et stabam inspiciens terram: subito autem erat
videre miraculum:
Sonum enim plagæ quilibet audivisset manifestè:
Sed nemo novit virginem, quò terræ subièrit.
Clamat autem sacerdos, acclamat et universus ex-
ercitus,
Inspicientes insperatum ab aliquo Deorum
Ostentum: cui nè tum quidem cum videbatur,
fides adhibebatur:
Etenim Cerva palpitans jacebat in terrâ,
Maxima visu, et eximia specie,
Cujus sanguis aris Deæ adspergebatur undique
abundè.
Tunc quanto gaudio Calchantem dixisse putas,
O duces communis hujus exercitus Græcorum,

Videtis hanc ad aram, quam dea
 Obtulit, hostiam, cervam montanam?
 Hanc magis quam puellam dignatur, 1595
 Ne contamine aram cæde generosâ:
 Libenterque hoc accepit, et secundam navigatio-
 nem
 Dabit nobis, et Ilii invasionem.
 Quamobrem omnes classici milites sumite animos,
 Et ite ad naves: quippe oportet hoc die 1600
 Nos relictis Aulidis cavis recessibus,
 Trajicere mare Ægeum. Postquam verò tota
 Victima combusta est in Vulcani flammâ,
 Precatus est *sacerdos* congrua, ut exercitus conse-
 queretur reditum. 1605
 Mittit autem me Agamemnon, ut tibi hæc indi-
 cem, 1605
 Et dicam, quale fatum nactus sit ex Diis,
 Et ut habeat gloriam immortalem in Græciâ.
 Ego verò, qui adfui, et rem vidi, dico tibi hæc,
 Filia tua palam ad Deos avolavit.. 1610
 Aufer igitur dolorem, et remitte indignationem
 adversus maritum. 1610

Inopina enim mortalibus *accidunt fata* Deorum:
 Et servant *eos*, quos amant: hic enim dies
 Vidit mortuam, et vivam tuam filiam.
Cho. Quam lætor tuâ causâ, audiens ista à nuncio,
 Vivam enim inter Deos tuam filiam manere dicit.
Cly. O filia, cujus Dei furtum es facta?
 Quomodo appellem te? quo modo dicam non
 Solari me falsò hos sermones,
 Ut tui luctûs tristis finem faciam.
Cho. Atqui et ipse rex Agamemnon venit. 1620
 Eadem tibi dicturus verba.
Aga. Uxor, quod ad filiam attinet, sumus beati:
 Habet enim verè consortium inter Deos.
 Oportet autem te assumpto hoc tenero vitulo,
Oreste,
 Ire domum: quia exercitus spectat ad naviga-
 tionem. 1625
 Et vale. Ex longo intervallo tibi alloquia mea
 Erunt ex Trojâ, et bene tibi sit.
Cho. Gaudens, Atrida, venias in terram Phrygum:
 Lætûsque redeas,
 Postquam ceperis pulcherrima spolia ex Trojâ.

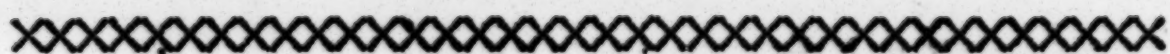
Euripidis Iphigeniæ in Aulide Finis.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

Ορέτης κατὰ χρησμόν ἐλθὼν εἰς Ταύρας τῆς Σκυθίας μὲν Πυλάδῃ, παράκλινθεῖς, τὸ παρ' αὐτοῖς τιμώμενον τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ὑφελίεσθαι προηρᾶτο· προελθὼν δ' ὁπὸ τῆς νεώς, καὶ Φανείς ὑπὸ τῇ ἐντοπίᾳ, ἅμα τῷ Φίλῳ συλληφθεὶς, ἀνήχθη κατὰ τὸν παρ' αὐτοῖς ἐθισμόν, ὅπως τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἱεροῦ σφάγιον γένωνται· τὰς γὰρ καταπλεύσαντας ξένους ἀπέσφαττον. Ἡ μὲν σκηνὴ δὲ δράματος ὑπόκειται ἐν Ταύροις τῆς Σκυθίας· ὁ δὲ Χóρος συνέστηκεν ἐξ Ἑλληνίδων γυναικῶν, Θεραπαινίδων τῆς Ἰφιγενείας.

Τ Α Τ Ο Υ Δ Ρ Α Μ Α Τ Ο Σ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

Ι Φ Ι Γ Ε Ν Ε Ι Α.

Ο Ρ Ε Σ Τ Η Σ.

Π Τ Λ Α Δ Η Σ.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ο Σ.

Θ Ο Α Σ.

Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ.

Α Θ Η Ν Α.

Προλογίζεται δὲ ἡ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ

ΙΑΜΒΟΙ

ΠΕΛΟΥ ὁ Τρωάλειος, εἰς Πύον μολών
 Θεῶν ἵπποις, Οἰομαί γὰρ κόβει,
 Ἐξ ἧς Ἀτρεΐδης ἔβλασεν Ἀτρεΐδης υἱὸς
 Μενέλαος, Ἀγαμέμνων τε πῶδ' ἔφην ἐγὼ
 Τῆς Τρωάδαος θυγατρὸς Ἰφίγένειας παῖς,
 Ἦν ἀμφὶ δῖαις, αἷς γαίμ' Εὐρυπὸς πυκναῖς
 Αὔραις ἐλίσσων, κυκνέαν ἄλγ' ἐρέφει,
 Ἐσφαξ' Ἑλένης οὐνεχ', ὡς δακρὺ πατρὸς
 Ἀρτέμιδι κλειναῖς ἐν πύργῳσι Λυλίδος.
 Ἐνθάδε γὰρ δὴ χελίον ναῶν τόλον
 Ἑλλήνων σκηνήσας Ἀγαμέμνων ἀνέειπε,
 Τὸν χελλήνων σέφατον Ἰλίου θέλων

VOL. II.

Z z

Λαβριν

Λαβῆν Ἀχαιῆς, τῆδ' ὑβριδέναι γάμος
Ἑλένης μετελθεῖν, Μενέλεω χάρι φέρων.

Δεινῆς τ' ἀπλοίας, πνθυμάτων τ' οὐ τυγχάνων, 15

Εἰς ἔμπυρ' ἦλθε, ἧ λέγει Κάλχας ταῦδε.

ὦ, τῆσδ' ἀνάστων Ἑλλάδ' ἑσχατηγίας,

Ἀγάμεμνον, ἔμῃ ναῦς ἀφορμίσῃ χθονός,

Πεῖν ἂν κόρην σὺν Ἰφιγύνειαν Ἀρτεμις

Λάβοι σφαγεῖσαν· ὃ, πρὶν ὅτι ἐνιαυτός τέκοι 20

Κάλλιστον, εὖξω φωσφόρῳ θύσειν θεᾶ.

Παῖδ' οὖν ἐν οἴκοις σὴ Κλυταιμνήστρα δάμαρ

Τίχτη (τὸ χαλκιστεῖον εἰς ἑμ' ἀναφέρειν)

Ἦν χρησέμε θυσαμ. Καί μ' Ὀδυσσεύς τέχναις

Μητρὸς πρέλονται· ὅππῃ γάμοις Ἀχιλλεύς. 25

Ἐλθῆσα δ' Αὐλίδι ἢ τάλας, ὑπὲρ πυρᾶς

Μεταρσία ληφθεῖς, ἐκαινόμεν ξίφει.

Ἀλλ' ὀξέκλεψεν, ἔλαφον ἀντιδῶσα με,

Ἀρτεμις Ἀχαιοῖς· ἀλλ' ὅτ' λαμπρὴν αἰθήρα

Πέμψασά μ', εἰς πύλιν ὤκισεν Ταύρων χθόνα, 30

Οὐ γῆς ἀνάσσει βαρβάρῃσι βάρβαρος

Θόας, ὅς, ὠκύν πόδα τιθεῖς, ἴσον πλεροῖς,

Εἰς τῆνομ' ἦλθε τόδε ποδωκείας χάριν.

Ναοῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερίαν πύθισί με,

Ὅθεν νόμοισι τοῖσιν ἦδ' ἔστι θεᾶ. 35

Ἀρτεμις ἰοετῆς, τοιῶν μ' ἦς χαλὸν μόνον.

Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, τὸ θεὸν φοβεμένη.

Θύω γάρ, ἐντος ἔννομον ἢ πρὶν πόλιν,

Ὅς ἂν χατέλθῃ πύλιν γαῖαν Ἑλλῆσι αἰήρ.

Κατάχρημα

Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει
 Ἄρρητ' ἔσθθαι τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς.
 Ἄχαια δ' ἤκ' ἐνὶ φέροντα φάσματα,
 Λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἔς' ἄκος.
 Ἐδδξ' ἐν ὕπνῳ, τῆσδ' ἀπαλλαχθεῖσα γῆς,
 Οἰκῆν ἐν Ἀργείᾳ, παρθένοισι δ' ἐν μέσσις
 Εὐδεν, χθονὸς δ' ἵκντα σεισθῆναι σάλα,
 Φεύγειν δ' ἡμῶν σῆμα θρηγνὸν εἰσιδεῖν
 Δόμων πιτνόντα, πᾶν δ' ἐρείψαν σέχος
 Βεβλημένον πρὸς αὐδὰς ἔξ' ἀκρῶν σαθμῶν.
 Μόνος δ' ἐλείφθη σύλος, ὡς ἔδοξέ μοι,
 Δόμων πατρῶν ἐκ δ' Ἰππεράων κόμας
 Ἐδουρῆς κρηθεῖναι, φθέγμα δ' ἀνθρώπου λαβεῖν.
 Κατὰ τέχνῳ τιώδ', ἥν' ἔχω, ξενοκτόνον
 Τιμῶσ', ὕδραναι αὐτὸν, ὡς θανάτῳ,
 Κλαίοντα· ταῦτα δ' ὥδε συμβάλλω τόδε.
 Τέθνηκε Ὀρέσκις, ἔκ κρηθεῖναι ἐγώ.
 Στύλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες
 Θνήσκουσι δ', οὓς ἂν χερσὶν βάλοις ἐμαί.
 Οὐδ' αὖ σινάψαι τοιῶναι εἰς φίλους ἔχω.
 Σπεοφίῳ γὰρ οὐκ ἦν παῖς, ὅτ' ὠλύμεν ἐγώ.
 Νῦν οἷον ἀδελφῷ βέλομαι δουῶναι χάρις,
 Παρεῖσ' ἀπόντι ταῦτα γὰρ δυναίμην ἂν
 Σιὸν ποταπόλοισιν, ἃς ἔδωχ' ἡμῖν ἄναξ
 Ἑλλινίδας γυναικας· ἀλλ' ἔξ' αἰτίας
 Οὐπω πινὸς πάρεισιν ἐς ἐμὴν εἶσω δόμων,
 Ἐν οἷσι ναίω, τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς.

40

A. Schol. Esch. Pers. 131.

45

50

55

60

65

Ὀρέ.

Ὀρέ. Ὀρε, φυλάσσω, μή τις ἐν πύρῳ βροτῶν.

Πυλ. Ὀρεῶ σκοπῶμαι δὲ, ὅμμα πανταχόθεν ἑρέφω.

Ὀρέ. Πυλάδῃ, δοκεῖ μοι μέλαθρα ταῦτ' εἶναι θεῶς,

Ἐνθ' Ἀερόθεν καὶ ποταμῶν ἐστὶν ἀμειν;

70

Πυλ. Ἐμοι γοῦ Ὀρέσσι τοῖς ὅσιν στανδοῦν χρεῖν.

Ὀρέ. Καὶ βωμῶς, Ἐλλένω αὖ κατὰ σέξιν φέρον;

Πυλ. Ἐξ αἱμάτων τοῦ ἑλθ' ἔχει περὶ χεῖρας.

Ὀρέ. Θελοῖς δ' ἴσθαι αὐτοῖς σκῦλ' ἱερῆς ἡστυμῆρας;

Πυλ. Τῶν κατ' ἀνθρώπων πύχρῳ θύειν.

75

Ὀρέ. Ἀλλ' ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμοῖν εὖ σκαπῶν χρεῖν.

ὦ Φοῖβε, ποῖ μ' αὖ πῦρ δ' ἐς ἄστυν ἦγαγες

Χρήστας; ἐπειδὴ πατὴρ αἶμα' ἐπὶ στήθεσσι,

Μητέρω καὶ πατρὶς, ἀφροδῆα δ' Ἐρεμύων

Ἠλαυνόμεθα, φυλάδες, ἑξέσθου χερσὶν,

80

Δρόμους τε πολλὰς ἔξελπυσσας κατὰ πύλας.

Ἐλθὼν δέ σ' ἰσώσασθαι, πῶς σφραγίσσεται

Μανίας αἶν' ἔλθοιμι εἰς πέλας, πόινω τ' ἐμὴν,

Οὐς ἔξεμόχθην φεσπυλῶν κατ' Ἐλλαίδα.

Σὺ δὲ ἄπας ἐλθὼν Παιονικῆς μ' ὁδοῖς χερσὶν,

85

Ἐνθ' Ἀετῆμις σὺ σὺν φέρον βωμῶς ἔχει,

Λαβὼν τ' ἄγαλμα θεῶς, ὃ φασιν ἐσθλαῖδε

Εἰς τίσδε καὶ ἐργασθὲν πρὸς αἶψα.

Λαβόντα δ' ὃ τέχνησιν, ὃ πύχην πινί,

Κίνδυνον ἐκπλήσαντ', Ἀδριαίην χερσὶν

90

Δουῶναι τὸ δ' ἐνθ' ὅδ' ἐν ἑρμῇ περὶ πύλας

Καὶ, ταῦτα δρᾶσαντ', ἀμύνοας ἔξιν πόνων.

Ἦκω δέ, παιδὲς σοῖς λόγοισιν, ἐσθλαῖδε

Ἀγνώστων

Ἄγνωστον εἰς γλῶσσαν, ἄξιον· σὲ δ' ἰσθῶ,
 Πυλάδην· σὺ γάρ μοι τῷδε συλλήπτῳ πόνον·
 Τί δρῶμεν; ἀμφίβληττα γὰρ τοίχων ὄρα·
 Ὑψηλὰ· πότρεα δωματίων πρὸς ἀμβάσεις
 Ἐκδησόμεθα; πῶς ἄρ' οὖν μάθοιμεν ἄν;

95

Ἡ χαλκότευκτα κλῆθρα λύσαντες μοχλοῖς;
 Ὡς ὅδ' ἐν ἴσμεν· ἦν δ' ἀνοίγοντες πύλας
 Ληφθῶμεν, εἰσβάσεις τε μηχανώμεθ' οἱ,
 Θανέμεθ'· ἀλλὰ πρὶν θανεῖν, νεὼς ἐπὶ
 Φάγωμεν, ἥπερ δεῦρ' ἐναυτολήσεται.

100

Πυλ. Φάγειν μὲν οὐκ ἀνεκτὸν, ἐδ' εἰσάγειν.

Τὸν δ' ἔθ' θεοῦ ἢ χρησμὸν ἢ χακισέον.

105

Ναῦ δ' ἀπαλλαχθέντε, κρύψωμεν δέμας
 Κατ' ἄντρον, ἃ πόντος νοτίδι ἀγκλῦζ' ἔχει μέλας,
 Νεὼς ἀποθῆναι, μή τις, εἰσδὼν σκάφῃ,
 Βασιλεύσιν ἔπη, κατὰ ληφθῶμεν βία.

Ὅταν ἢ νυκτὸς ἔμμε λυγαίας μόλη,

110

Τολμύτεον τοι ξεστὸν ἐκ ναῦ λαβεῖν

Ἀγαλμα, πάσαις προσφέρντε μηχανάς.

Ὅρα δέ γ' εἶπω θρυγλύφων, ὅποι κενόν,
 Δέμας κρυβεῖναι· τίς πόντος γὰρ οἱ ῥατοῖ
 Τολμῶσι· δειλοὶ δ' εἰσὶν ὅδ' ἐν ἔδαμον.

115

Ὅρέ. Οὗτοι μακρὸν μὲν ἦλθομεν κόπῃ πόρον,

Ἐκ τερμάτων ἢ νόστον ἄρωμεν πάλιν.

Ἀλλ', εὖ γὰρ εἶπας, πεισέον· χωρεῖν χρεῶν

Ὅποι χθονὸς κρύψαντε λήσομεν δέμας.

Οὐ γὰρ τὸ δ' εὖ γ' αἶπον γενήσεται,

120

Πεσεῖν ἄχρησον θέσφατον. Τολμηπύον
Μόχθον γὰρ ὁδὸς τοῖς νέοις σπῆψιν φέρεθ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

- Ἴφι. Εὐφαιμῆτ', ὦ Πόντε
Διοτὰς συγχωρούσας πέτρας
Εὐξείνῃς ναίοντες. 125
- ὦ παῖ τῆς Λατῆς,
Δίκτιω ἑρεία,
Πρὸς σὴν αὐλάν, εὐσύλων
Ναῶν χρυσήρεις θρίκοις,
Πόδα πρὸ γένιον 130
- Ὅσιον ὁσίας
Κληδόνου δούλα πέμπω,
Ἑλλάδος εὐίππου πύργοις,
Καὶ τείχη, χρέτων τ' εὐδένδρων
Ἐξαλλάξας Εὐρώπην, 135
- Πατρῶων οἰκῶν ἔδρας.
- Χο. Ἐμολον τί νέοι; τίνα φρεσὶν ἔχεις;
Τί με πρὸς ναὺς ἄγαγες, ἄγαγες;
ὦ παῖ τῆς Τροίας πύργοις
Ἐλθόντων κλεινῶν σὺν κώπῃ 140
- Χιλιοναῦτα μυριοτόχοις
Τῶν Ἀτρεΐδων τῇ κλεινῇ.
- Ἴφι. ὦ δμῶαί, δουδελήτοις
Ὡς θρήνοις ἔγκειμαι,
Τὰς οὐκ εὐμύου μολεπᾶς βοᾶν 145
- Ἀλύργης

Ἄλυσθ' ἐλέγχοις.

Ἔ, ἔ· ἐν κηδείοις οἴκτοισιν,

Αἶ μοι συμβαίνοσ' ἄται,

Σύγχοιτον αἶμὸν κρατ-

κλαιομένη ζῶας,

150

Οἶδ' ἰδόμεν ὄψιν ὀνείρων

Νυκτὸς, τῆς ἐξῆλθ' ὄρεφνα.

Ὡλόμαν, ὠλόμαν

Οὐκ εἰσ' οἶκοι πατρῶοι·

Οἶμοι, φεγυῖθ' ἡύνα.

155

Φεῦ, Φεῦ, τ' Ἀεῖ μοχθῶν.

Ἰὼ δαῖμον, ὅς τόν

Μόνον με χασίγηθ' ὀυλᾶς,

Ἄϊδα πέμψας, ὃ τάσδε

Χοᾶς μέλλω, κρατῆρά τε

160

Τὸν φθιμύων,

Ἵδραίνεν γαίης ἐν νύκτι,

Πήγας τ' ὑρέων ἐκ μόχλων,

Βάκχας τ' οἰνηρὰς λαιβάς,

Ξεθαῖν τε πόνημα μελισσῶν,

165

Ἄ νεκροῖς θελκτέλα κεί-

τ'· ἀλλ' εἶδος μοι πέγχεσθαι

Τεῦχος, ἢ λαιβὰν αἶδα.

ὦ κ' γαίης

Ἀγαμεμνόνειον θάλα,

170

ὦς φθιμύων τάδε σοι

Πέμπω· δέξαι δ'· εἰ γὰρ πάρεθ'.

Τύμβου

Τύμβος σοι ξανθὰν χαίταν,
Οὐ δαίρυ' οἶσω.

Τηλόσε γὰρ δὴ σᾶς ἀπενάαθην
Πατρίδος, κέμας· ἔνθα δοκίμα
Κεῖμαι σφαχθεῖσ' ἀτλάμιον.

175

Χο. Ἀνιψάλμοις ὠδαίς,
Ὕμνον τ' Ἀσιήται σοι

Βάεβαρην ἰαχάν,
Δέσποιν', ἔξαυδάσω,
Τὰν ἐν θρήνοις μέσσαν,
Νέκυσιν μέλεον·

180

Τὰν ἐν μολπαῖς αἶδας
Ὕμνῳ, δίχα παιάνων.

185

Ἰφι. Οἶμοι τ' Ἀτρεΐδαν οἶκον.

Ἐρρεῖ φόως σκήπτρων.
Οἶμοι πατρῶων οἶκον.
Τίν' ἐκ τ' εὐόλβων

Ἀεγὰ βασιλείων

190

Ἀεγὰ· μόχθος δ' ἐκ μόχθων

Ἀΐας δινυέσκεις ἵπποισιν

Πτανοῖς, ἀλλάξας

Δ' ἔξεδρας' ἱερὴν ὅμι' αὐγὰς ἄλιος.

Ἄλλοις δ' ἄλλα προσέβα

195

Χρυσέας δένδς μελάθροισι ὀδυῖα,

Φόνῳ δ' ἔτι φόνῳ,

Ἀχεα ἄχεσιν.

Ἐνθεν

Ἔνθεν ᾗ πρῶθεν δμαγέ-
 των Τολυταλιδᾶν ἐκβαίνει 200
 Ποινά γ' ἐς οἴκοις ἀπύδῃ
 Δ' ἀσπούδας ὅπῃ σοὶ δαίμων,
 Ἐξ δρχᾶς μοι δυσδαίμων,
 Δαίμων τᾶς μητρὸς ζώνας
 Καὶ, νυκτὸς κείνας ἐξ δρχᾶς, 205
 Λοχέαν σερρᾶν παιδείῃ
 Μοῖραν σιωπῆναι θεῇ,
 Ἄ μιν αὖτε θεῖσ' ὅξ' Ἑλλάνων,
 Ἄν, πρῶτόγονον γάλῳ ἐν θαλάμῳ,
 Λήδας αἰ τλάμων κέρας 210
 Σφάγον, πατρώα λάβα,
 Καὶ θυμ' οὐκ εὐγάδιον
 Ἔτεκεν, ἔτρεφεν εὐκταίῳ
 Ἰππείοισιν ἐν δίφροισι
 Ψαμάθων Αὐλίδῳ ἐπέβασαν 215
 Νύμφαιον, οἴμοι δύστυμφοι,
 Τῷ τᾶς Νηρέως κέρας.
 Αἰ, αἰ· νυῦ δ' αἰζείνε πόντι ξείνα
 Δυσχόρετες οἴκοις ναίω,
 Ἄγαμος, ἄτεκνος, ἄπολις, ἄφιλῳ. 220
 Οὐ τὰν Ἀργεῖ μέλπουσ' Ἥραν,
 Οὐδ' ἰσοῖς ἐν χαλκιδόχοις
 Κερκίδι Παλλὰδῳ Ἀττίδος εἰκὼ
 Τιτάνων ποικίλῃσσι,

Ἄλλ' αἰμαρράντων δυσφύμαγ- 235
 γα ξείνων αἰμάεσσιν ἄπαν,
 Βωμὸς οἰκτρὸν τ' αἰαζόντων,
 Οὐδ' ἀνοικτρὸν τ' ἐκβαλλόντων δαίμονιν.
 Καὶ νῦν κείνων μὲρ μοι
 Λάγα, πόν δ' Ἄργα δμαρξέντα 230
 Κλαίω σύγχορον
 Ὅν ἐλιπον Ἰππιασίδου
 Ἐπὶ βρέφει, ἔπ' ἰόν,
 Ἐπὶ γάλῃ ἐν χερσὶ
 Ματρὸς, πρὸς σπέρματι- 235
 τ', Ἄργα σκηπτοῦχον Ὀρέσταν.

I A M B O I

Χο. Καὶ μὴν ὅδ', ἀκτὰς ἐκλιπὼν θαλασσῆς,
 Βυφορβὸς ἦν, σφαιρῶν τί σοι ἴσον.
 Βρ. Ἀγαμέμνων, πῶς, ἐκ Κλυταιμνήστρας τέκνον,
 Ἄκουε κελῶν ἔξ ἑμοῦ περὶ γυμνάτων. 240
 Ἰφι. Τί δ' ὅστις παρὲντος ἐκπλήσσει λόγον;
 Βρ. Ἦκουσιν εἰς γῆν Κτυαῖο Συμπλοχαῖδα,
 Πλάτη φυγόντες, δίπλοχοι ναῖσαι,
 Θεᾶ φίλον πρὸς φαγμὰ καὶ θυμῶν
 Ἀγέμεδ' ἑρπιδας ἢ ἐκ πρὸς γυμνάτων 245
 Οὐκ ἂν φθάνοις δὲ εὐτερεῖ παρέρει;
 Ἰφι. Ποδαποί; τίς γ' ὄνομα ἔχουσιν ὅτι ξῖνοι;
 Βρ. Ἑλλῆνες ἐν τῇ αἰδῇ, καὶ πρὸς αἰδῇ.
 Ἰφι. Οὐδ' ὄνομα ἀκούσας οἶδα τῆς ξῖνι φράσει;
 Βρ.

- Βε. Πυλάδης ἐκλήζετ' ἄπας πρὸς θάπτεον. 250
 Ίφι. Τὸ συζύγου ᾧ ἔξου τί πῦνον μ' ἰού;
 Βε. Οὐδὲς τόδ' οἶδεν ἢ γὰρ εἰσπούσμεν.
 Ίφι. Πῶς δ' εἶδεν αὐτὸς, ἔ τυχόντες εἴλετε;
 Βε. Ἀχρεὶς ὅπῃ ρήμῃσιν αἰχνοῦ πόρου.
 Ίφι. Καὶ τίς θαλάσσης βυκόλοις κοινονία;
 Βε. Βῆς ἤλθομεν ἰψόντες ἐναλίεα θρόσση. 255
 Ίφι. Ἐκεῖσθ' δὴ πάτερ, πῶς τιν' εἴλετε;
 Τρόπῳ θ' ὁποῖα; τί το γὰρ μαθεῖν θέλω;
 Χρόνοι γὰρ ἤκουσ'· ὁδὸν πο βαιμὸς θεᾶς
 Ἑλλήνων γαῖαν ἔξεφαιχθαι ροαῖς. 260
 Βε. Ἐπεὶ τ' εἰσρέοντα λήθ' Συμπληγάδων
 Βῆς ὑλοφορέας πόντοι εἰσβάλλομεν,
 Ἦν τις λήθρῳξ κυμάτων πολλὰ σάλα
 Κοιλωπὸς ἀγμός, περφυράτῃσιν ἐγχαῖ
 Ἐβῶντα διασπύς· εἶδε τις καυίας. 265
 Βουφορέας ἠδ' ἄρ', καὶ πεχέρεσσιν ἄλιν,
 Ἀχρεῖσι δακτύλοισι περὶ μύλων ἴχνη.
 Ἐλεξε δ'· ὕχ' ὁρᾶτε; δαίμονες τινες.
 Θάσσουσιν οἶδε. Θεοσέως δ' ἡμῶν τις ὤν
 Ἀνέχε χεῖρα, καὶ προσέειπεν εἰσδόν· 270
 Ὡς ποτὶας παῖ Λαονοθέας, πῶν φύλαξ,
 Δέσποτα Παλαῖμον, ἴλεως ἡμῖν γυροῖ
 Εἴτ' ὦν ἐπ' αἰκταῖς θάσσειτον Διοσκόρην,
 Ἦ Νηρέως ἀγαλματ', ὃς τ' εὐχεντο
 Ἐπικτε πεντήκοντα Νηρέων χορὸν. 275
 Ἀλλ' οὐ δέ τις μάταιον, ἀνομίᾳ θρασυς,

Ἐγλάσθη

Ἐγέλασεν εὐχαῖς· ναυτίλῃς δ' ἐφθαεμίδης
 Θάσσειν φάραγ' ἔφασκε, ἔ νόμου φόβῳ,
 Κλύοντάς, ὡς δύοιμεν ἐνθάδε ξένοισ.

Ἔδοξε δ' ἡμῶν εὖ λέγειν τοῖς πλείοσιν,

280

Θηρᾶν τε τῇ θεῷ σφάζια τὰ πιχώρια.

Κὰν τῷδε πέτρῳ ἀτερῶ· λιπὼν ξένοισιν

Ἔση, χάρα τε διετίναξ' ἄνω χάπῳ,

Κάπεσέναξεν, ὠλένας τρέμων ἄκρας,

Μανίαις ἀλαίνων, ἢ βοᾶ, κυναγὸς ὡς·

285

Πυλάδῃ, δέδορκας τίωδ'· τίωδ' δ' ἔχ' ὀράς

Ἄιδου δράκωνος, ὡς με βέλε' ἔτανειν,

Δειναῖς ἐχθραῖς εἰς ἔμ' ἐσομωμύῃ·

Ἢ δ', ἐκ χιτώνων πῦρ πνέουσα ἢ φόνον,

Πτερῶς ἐρέω, μπτέρ' αἰχάλας ἐμὴν

290

Ἔχουσα, πέτρῳ ὄχθον ὡς ἐπεμβάλη.

Οἴμοι, κτενεί με· ποῖ φύγῃ; πρὶν δ' ὀρεᾶν

Οὐ ταυτὰ μορφῆς γήματ'· ἀλλ' ἠλλάσσετο

Φθορᾶς τε μόχων, ἔ κιυῶν ὑλάγματα,

Ἄ φάσ' Ἐρινῶς ἰέναι μμήματα.

295

Ἡμεῖς δ' οὐ συσταλέντες, ὡς θανέμενοι,

Σιγῇ καθήμεθα· ὁ δ' ὅ, παρὰ πύλας ξίφος,

Μόχαις ὀρούσας εἰς μέσας, λέων ὅπως,

Παῖδ' οὐδὲν λαγόνας, εἰς πλῆθος ἰεῖς,

Δοκῶν Ἐρινῶς θεᾶς ἀμυνέσθαι τῆδε,

300

Ὡς αἵματινόν πέλασον ἐξανθεῖν αἰλός.

Κὰν τῷδε πᾶς τις, ὡς ὀρεᾶ βουφόρεια

Πίπλοντα ἔ πορτεύμεν, ἐξωπλίζετο,

Κόχλους

Κόχλοις τε φυσῶν, συλλέγων τ' εἰχλαίης·
 Πρὸς εὐτραφεῖς γὰρ καὶ νεανίας ξένους 305
 Φαύλῃς μάχεσθ' βουκόλοις ἡγούμεθα.
 Πολλοὶ δ' ἐπληρώσμεν ἐν μικρῷ χρόνῳ.
 Πίπτε δ' ἢ μανίας πίτυλον ὁ ξένος μεθεῖς,
 Σταῖζων ἀφρῶ γένειον ὥς δ' ἐσείδομεν 310
 Περσέου πεσόντα, πᾶς ἀνὴρ ἔχεν πόνον,
 Βάλλον, ἀργάστων ἄτερρος ἢ τοῖν ξένου
 Ἀφρόν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐπιμέλει,
 Πέπλων τε περικάλυπτεν εὐπηνὸς ὕφαις,
 Καρδαδικῶν μὲ τιπύοντα τραύματα,
 Φίλον δ' ἢ θεραικείῃσιν ἀνδρ' εὐεργέτων. 315
 Ἐμφρῶν δ' ἀναίξας ὁ ξένος πεσόντατος,
 Ἐγὼ κλύδωνα πολεμίων περσικέμενον,
 Καὶ τιῷ παρῶσαι συμφορὰν αὐτοῖν πέλας
 Ὡμωξέει· ἡμεῖς δ' οὐκ ἀνέμεν πέτραις 320
 Βάλλοντες, ἀλλ' ἄλλοθεν περσικέμενοι.
 Οὐδὲ τὸ δεινὸν περσικέμενοι ἡκούσαμεν
 Πυλάδῃ, θανέμεν· ἀλλ' ὅπως θανούμεθα
 Κάλλιπ'· ἐπὶ μοι, φάσσανον σπείσας χεῖρ.
 Ὡς δ' εἶδομεν διπάλῃ πολεμίων ἔκφθι,
 Φυγῇ λεπταίας ὀξυπέπλημεν νάπας. 325
 Ἀλλ' εἰ φύγοι τις, ἄτρωτοι περσικέμενοι
 Ἐβαλλον αὐτούς· εἰ δ' ἴσθ' ὥσπερ αἶατο,
 Αὐτὶς τὸ νῦν ὑπὸ πύκνῳ ἤρασεν πέτριον.
 Ἀλλ' ὅν ἄπειν' μυρίαν γὰρ ἐκ χερῶν
 Οὐδεὶς τὰ τ' ἑὸς θυμῶν εὐτύχῃ βαλὼν. 330

Μόλις δὲ πῦρ τόλμη μὲν ἔχει χερσὺν ἔμψα,
 Κύκλῳ δὲ περικύβητον, ἐξεκλέψαμεν
 Πέτροισι χερσὶν φάσαν· εἰς δὲ γλῶσσαν
 Καμάτῳ καθέισαν· πρὸς δὲ ἀνακτα τῆσδε γῆς
 Κομίζομεν· ὅς δὲ εἰδὼν ὅσοι τάχος
 Ὡς χερνιβὰς τε ἔσφαγι· ἔξέπεμπε σοι.
 Εὐχὴν δὲ ποιάσῃ, ὦ νεᾶνι, σοὶ ξείνων
 Σφάγια πρῆναι· καὶ ἀναλίσκης ξένους.
 Τοῖσδε, τὸν δὲ Ἑλλάς ἀποτίσῃ φόνον,
 Δίκης τίνεσθαι τὸν ἐν Αὐλίδι σφαγῆς.

Χο. Θαυμάς· ἔλεξας τὸ φανένθ', ὅς τις ποτὲ
 Ἑλλῶσιν ἐκ γῆς πόντον ἦλθεν ἄξενον.

Ἰφι. Εἶεν· σὺ μὲν κομίζεσθαι ξένους μοχλῶν·
 Τὰ δὲ ἐνθάδ' ἡμεῖς οἷα φρογνύμεθα.
 Ὡς καρδίᾳ πάλαινα, πρὶν μὲν εἰς ξένους.
 Γαλλῶδες ἦν δα καὶ φιλοικτίρμων αἶψα,
 Εἰς τὸ μόφυλον ἀναμετρουμένη δαίφρυν,
 Ἑλλῶας δούρας ἡνίκ' εἰς χεῖρας λάβοις.
 Νῦν δ' ἐξ ὀνείρων, οἷσιν ἠγριώμεθα,
 Δοκῶσ' Ὀρέσῃ μηκέθ' ἥλιον βλέπειν,
 Δύσνομον με λήψεθ' οἱ τινὲς ποθ' ἔχετε.
 Καὶ τὸτ' ἄρ' ἦν ἀληθές· ἠχθόμην, φίλα,
 Οἱ δυσυχεῖς γὰρ τοῖσιν εὐτυχέσθους,
 Αὐτοὶ χακῶς περὶ ἔσθλους, ἔφρογνυν· εὖ.
 Ἀλλ' οὔτε πνεῦμα δόθεν ἦλθε πώποτε,
 Οὐ πορθμὲς, ἥ τις ἀφ' ἑτέρας Συμπληγάδας
 Ἑλένῳ ἀπύγαγ' ἐνθάδ', ἢ μὲν ἀπώλεσεν,

Μενέλαος

Μενέλαόν θ', ἴν' αὐτοὺς ἀντελμωσῆσά μιν,
 Τὼ ἐνθάδ' Αὔλῃ ἀνιθεῖσα τ' ἐκδ',
 Οἱ μ', ὥστ' ὄχρον, Δαναΐδαι χερσέμευροι
 Ἐσφαζόν· ἱερθεὶς δ' ἦν ὁ γενήσας πατήρ.
 Οἶμοι· κακῶν γὰρ τ' ὅτ' οὐκ ἀμνημονῶ,
 Ὅσας γενεὴς χεῖρας ἐξηκόντισα
 Γονάτων τε τ' ἐτεκόντο· ἐξαρτωμένη,
 Λέγουσα τοιάδ'· ὦ πατέρες, νυμφόμοι
 Νυμφόματ' αἰχρὰ πρὸς σέθεν· μήτηρ δ' ἐμὴ,
 Σέθεν κατὰκτείνοντος, Ἀργεῖαι τέκον
 Ὑμνῶσιν ὑμνραίοισιν· αὐλεῖται δ' πᾶν
 Μέλαθρον· ἡμεῖς δ' ὀλύμεσθα πρὸς σέθεν.
 Ἀδὴς Ἀχιλλεύς ἦν ἄρ', ἔχ' ὁ Πηλέως,
 Ὅν μοι προσεΐπας πόσιν· ἐν αἵματι δ' ἔχοις,
 Εἰς αἵματινόν γάμον ἐπὶ θύμβου δόλω.
 Ἐγὼ δ', ἐπὶ πῶν ὄμμα λῆθ' καλυμμαίων
 Ἐχουσ', ἀδελφὸν τέκον· εἰλέμην χερσίν,
 Ὅς νῦν ὄλωλεν· ἔκαστη γὰρ σῶμα
 Συνηψ' ὑπὸ αἰδοῦς, ὡς ἴδ' εἰς Πηλέως
 Μέλαθρα· πολλὰ δ' ἀπέθελον ἀσπίσματα
 Εἰσαῦτις, ὡς ἔξ' εἰς Ἀργὸς αὖ πάλιν.
 ὦ τλήμων, εἰ τέθνηκας, ὅξ' οἶον κακῶν
 Ἐρρεῖς, Ὀρέστας, καὶ πατρός ζήλωμάτων.
 Τὰ τ' ἔθ' ὅς μ' ἐμφομα σοφίσματα,
 Ἦτις, βροτῶν μὲν ἦν τις ἀψή) φόνος,
 Ἦ καὶ λοχίας, ἢ νεκρῶ δὴ γὰρ χερσίν,
 Βωμῶν ἀπέργα, μυστράν ὡς ἠγούμην.

360

365

370

375

380

Αὐτὸς

Αὐτὴ δ' ἑσθλὰς ἦδ' ἑρπετοκτόνους. 385
 Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτεκεν ἂν ἡ Διὸς δαίμαρ,
 Λητῶ, ποταυτὴν ἀμαδίαν ἐγὼ μὲν οἶον
 Τὰ Τανταλίδας θεοῖσιν ἐσπείματα
 Ἄπιστα κρίνω, παῖδός ἡδ' ἴσται βορᾶ.
 Τὲς δ' ἐνθαῖδ', αὐτὲς οὐτὶς ἀνθρωποκτόνας, 390
 Εἰς τ' θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ.
 Οὐδένα γὰρ οἶμαι δαμῶναι εἰ κακόν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

- Χο. 1 Κυθήραι, κυάνεαι
 2 Σιώνοι θαλάσσης.
 3 Ἦν Οἰστρος ὁ ποταμὸς Ἄερόθεν 395
 4 Εὐξενον ἐπ' οἶδμα
 5 Διεπέρασεν ποτ',
 6 Ἀσπίτιδα γαῖαν
 7 Εὐρώπας ἀγαμέψας.
 8 Τίνες ποτ' ἄρα τ' εὐνύθρον 400
 9 Καὶ δονακόχλοα λιπόντες Εὐρώταν,
 10 Ἦ ῥά ματα σεμνὰ Δίεκας,
 11 Ἐβαῖ, ἔλασαν ἀμικτον
 12 Αἶαν, ἐνθα κούρε
 13 Διατέγει βωμὸς, 405
 14 Καὶ πρὶν κίονας να-
 15 ὦν αἶμα βρέθειον.

Ἀντιστροφὴ

Ἀντιγραφὴ α'.

- 1 Ἡ ῥοδίοις εἰλατίνοις,
- 2 Δικέρτοισι κώπαις,
- 3 Ἐπλάουσιν ὅττι πόνητα κύματα 410
- 4 Νάϊον ὄχημα
- 5 Λωσπόρρις αὔραις,
- 6 Φιλέπλετον ἄμειλλαν
- 7 Αὔξοντες μελέθροισιν.
- 8 Φίλα γὰρ ἐλπίς ἐγένετ', ὅττι 415
- 9 Πήμασι βροτῶν, ἄπλητος ἀνθρώποις,
- 10 Ὅλβε βάρεθ' οἱ φέρονται
- 11 Πλάνητες ἐπ' οἶδμα, πόλεις τε
- 12 Βαρβάραις πρῶντες.
- 13 Κενὰ δόξαι γνῶμα 420
- 14 Δ' οἷς μὲ ἀκαυρεῖ ὄλβε,
- 15 Τοῖς δ' εἰς μέσον ἦκε.

Στρεοφὴ β'.

- 1 Πῶς τὰς σωστρομαῖδας πέτραις,
 - 2 Πῶς Φαιίδας αὐπναις
 - 3 Ἀκταῖς ἐπέρασαν, 425
 - 4 Παράλιον αἰγυάλον
 - 5 Ἐπ' Ἀμφιτρίῳ ῥοδίῳ
 - 6 Δραμόντες; ὅπου πεντήκοντα κορᾶν
 - 7 Τῶν Νηρηίδων χοροὶ
 - 8 Μέλπουσιν ἐγκυκλίοις, 430
- 9 Καὶ

198 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓ. Η ΕΝ ΤΑΥΡ.

- 9 Καὶ πλησίοισι πνοαῖς,
 10 Συνειζόντων κτ' πρύμναν
 11 Εὐναίων πηδαλίων,
 12 Αὔραις ἐννοτίαις, ἢ
 13 Πνοαῖσι Ζεφύρου, πᾶν
 14 Πολυόρνιστον ἐπ' αἶαν,
 15 Λαχρὴν ἀκτὴν Ἀχλὺν,
 16 Δρόμοις χαλκισαδίαις, Εὐ-
 17 ξεινον κτ' πόντον.

435

Ἀντιφροφὴ β.

- 1 Εἴθ' εὐχαῖσι δεσποσύνας
 2 Λήδας Ἑλένα φίλα παῖς
 3 Ἑλθῶσα τύχαι, τὴν
 4 Τρωάδα λιπῶσα πόλιν,
 5 Ἴν', ἀμφὶ χαίταν δρόσον αἰ-
 6 ματρεὴν ἐλιχθεῖσα, λαμνοτόμῳ
 7 Δεσποίναις χερὶ θάνη,
 8 Ποναῖς δ' ὅσ' ἀντιπάλοις.
 9 Ἥδ' ὁ δὲ πύσθ' ἀγγελίσθω
 10 Δεξαίμεθ', Ἑλλάδος ἐκ γᾶς
 11 Πλωτῆρων εἴ τις ἔβα,
 12 Δαλείας ἐμέθεν δει-
 13 λαίας παυσίπονον· καὶ
 14 Γὰρ ὀνείρασι συμβαίτω
 15 Οἴκοις, πόλει τε πατρίδι.

440

445

450

16 Τεσπνῶν

16 Τερπνῶν ὕμνων δαπναύειν,

455

17 Κοινὰν χάριν ὀλβω.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ

Ἴφι. Ἀλλ' οἶδε, χέρας δεσμοῖς διδύμοις

Συμπεριδέντες, χορῶσι νέον

Πρόσφαγμα θεῶς· στήθε, φίλαι.

Τὰ γὰρ Ἑλλήων ἀκροδίνια δὴ

460

Ἐν ναοῖσι πέλας ταῖδε βαίνει,

Οὐδ' ἀγγελίας ψευδεῖς ἔλακεν

Βυφορβὸς αἰνῆς.

Χο. ὦ πότνι, εἴ σοι τάδ' ἀρεσκόντως

Πόλις ἦδε τελεῖ, δέξαι θυσίας,

465

Ἄς ὁ πρὸ ἡμῖν νόμος ἔχ' ὁσίας

Ἑλλήσι διδὼς ἀναφαίνει.

ΙΑΜΒΟΙ

Ἴφι. Εἶεν·

Τὰ τ' ἑὸν μὲν παρῶτον ὡς χαλῶς ἔχη,

Φροντισέον μοι μέγετε τῶν ξένων χέρας,

470

Ὡς, ὄντες ἱεροὶ, μηκέτ' ὥσι δεσμοῖ.

Ναὺς δ' ἔσω σείχοντες, εὐτρεπίζετε

Ἄ λην' πὶ τοῖς παρῶσι, ἔ νομίζεται.

Φεῦ·

Τίς ἄρα μήτηρ ἢ τεκῶσ' ὑμᾶς ποτε,

475

Πατὴρ τ'· ἀδελφὴ τ', εἰ γεγῶσα τυχεῖ,

Οἷον σερεῖσαι διπύχων νεανιῶν,

Ἀνάδελφ'.

Ἀνάδελφ' ἔσαι; τὰς τύχας τίς οἶδ', ὅτε
 Τοιαῖδ' ἔσονται; πάντα γὰρ τὰ τ' θεῶν
 Εἰς ἀφανὲς ἔρπει, κὲν οἶδ' ὅδεις κακόν·
 Ἡ γὰρ τύχη πρήγ' εἰς τὸ δυσμαθές.

480

Πόθεν πόθ' ἔκετ', ὦ ταλαίπωροι ξένοι;
 Ὡς ἀγὰ μακροῦ μὲν τιμὴν ἐπλῴσατε χθόνα,
 Μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ' αἰὲν καί πο.

Ὅρε. Τί ταῦτ' ὀδύνη, καὶ πῶς τοῖς μέλλουσι νῦν
 Κακοῖσι λυπεῖς, ἥτις εἴ ποτ', ὦ γυναι;
 Οὔτοι νομίζω σοφόν, ὅς ἂν, μέλλων θανεῖν,
 Οἴκτῳ τὸ δέϊμα τέλεθρου νικᾶν θέλῃ,
 Οὔθ' ὅστις ἄδην ἐγὼς ὄντ' οἰκτίζειται,
 Σωτηρίας ἀνελπίς· ὥς δὴ δ' ἔξ ἐνός

485

Κακῷ στανάπιδ', μωρίαν τ' ὀφλισκιδί,
 Θνήσκῃ θ' ὁμοίως· πῶς τὴν τύχην δ' εἶναι χρεῖν.
 Ἡμᾶς δ' μὴ θρηνῶν σὺ τὰς γὰρ ἐνθάδε
 Θυσίας θησαύμεθα καὶ γνώσκομεν.

490

Ἰφι. Πότερ' ἄρ' ὑμῖν ἐνθάδ' ὠνομασμέν' ἔσται
 Πυλάδης κέκληται; τὸδε μαθεῖν κοῦρον θέλω.

495

Ὅρε. Ὅδ'· εἴ τι δὴ σοι τῆτ' ἐν ἡδονῇ μαθεῖν.

Ἰφι. Ποίας πολίτης πατερίδ' ἔλλω γηγώς;

Ὅρε. Τί δ' ἂν, μαθοῦσα τὸδε, πλέον λάβοις, γίνα;

Ἰφι. Πότερον ἀδελφῶν ματρὸς ἐσὶν ἐκ μιᾶς;

500

Ὅρε. Φιλότητί γ' ἐσμέν δ' ἔχουσιν γνήτω, γυναι.

Ἰφι. Σοὶ δ' ὄνομα ποῖον ἔρεθ' ὁ γενήσας πατήρ;

Ὅρε. Τὸ μὲν δίκαιον, δυσχεῖς χαλεαίμ' ἂν.

Ἰφι. Οὐ τῆτ' ἐρωτῶ· τῆτο μὲν δὲς τῇ τύχῃ.

Ὅρε.

- 'Ορέ. Ἀνώνυμοι θανόντες, ἐ γελώμην ἄν. 505
 'Ιφι. Τί γ' φθονεῖς τῆς, ἢ φρονεῖς οὕτω μέγα;
 'Ορέ. Τὸ σῶμα θύσεις τέμνον, ἐχέ τοι μῶμα.
 'Ιφι. Οὐδ' ἂν πόλιν φράσσεις, ἥ τις ἔστι σοι;
 'Ορέ. Ζητεῖς γ' εἶδέν κέρδιον, ὥς θανέμεναι.
 'Ιφι. Χάριν γ' δοῦναι τίωδε καλὴν τί σε; 510
 'Ορέ. Τὸ κλεινὸν. Ἀρεῖον πατρὶς ἐμὴν ἐπ' εὐχόμεναι.
 'Ιφι. Πρὸς θεῶν ἀληθῶς, ὦ ξέν', εἰ κεῖθεν γελῶς;
 'Ορέ. Ἐκ τ' Μυκηνῶν, αἴ ποτ' ἦσαν ὀλβίαί.
 'Ιφι. Φυγὰς δ' ἀπ' ἡρώος πατρίδος, ἢ ποῖα τύχη;
 'Ορέ. Φεύγω, τρέπον γε δὴ πῶς ἐχ' ἐκὼν, ἐκὼν. 515
 'Ιφι. Ἄρ' ἂν τί μοι φράσσεις, ὣν ἐγὼ γέλω;
 'Ορέ. Ὡς ἐν πῦρ ἐγὼ τ' ἐμῆς δυσπραξίας.
 'Ιφι. Καὶ μὴν ποσειδὸς γ' ἦλθες εἰς Ἀργεῖον μαλόν.
 'Ορέ. Οὐκοῦν ἐμαυτῶν γ' αἰ δέ σοι, σὺ τῆς ἔρα.
 'Ιφι. Τρεῖς ἴσως οἶδ', ἥς ἀπανταχοῦ λόγος; 520
 'Ορέ. Ὡς μὴ ποτ' ὠφελόν γε, μήδ' ἰδὼν ὄναρ.
 'Ιφι. Φασὶν νιν, ἐκέτ' οὔσαν, οἵχεαθ' δοεῖ.
 'Ορέ. Ἔστιν γ' οὕτως, οὐδ' ἀχρεῖντ' ἠκούσατε.
 'Ιφι. Ἐλένη δ' ἀφικταὶ δῶμα Μενέλεω πάλιν;
 'Ορέ. Ἦκεδ, χαλῶς γ' ἐλθῆσα τ' ἐμῶν πιν. 525
 'Ιφι. Καὶ πῶς; καί μοι γάρ τι περὶ φείλει χαλόν.
 'Ορέ. Σπάρτη ξυνοικῆς τῷ πατρὶ ξυνοικήτη.
 'Ιφι. Ὡ μῖσος εἰς Ἑλλήνας, οὐκ ἐμοὶ μόνῃ.
 'Ορέ. Ἀπέλαυσαι καὶ γὰρ δὴ τι τ' κείνης γαίμων.
 'Ιφι. Νόστος δ' Ἀχαιῶν ἐχθρὸς, ὥς κηρύσσεται; 530
 'Ορέ. Ὡς πάντ' ἀπαξ με συλλαβὴν ἀνιστρέεις.

- 'Ιφι. Πρὶν γὰρ θανεῖν σε, τῷδ' ἐπευρέαδ' ἔλκω.
 'Ορέ. Ἐλεγχ', ἐπεὶ δὴ τῷδ' ἐρεῖς λέξω δὲ ἐγώ.
 'Ιφι. Κάλχας τις ἦλθε μάλιστα ἐκ Τροίας πάλιν;
 'Ορέ. Ὀλωλεν, ὥς ἦν ἐν Μυκλήσαιοις λόγῳ. 535
 'Ιφι. ὦ πότνι· ὥς ἐστὶ γὰρ ὁ Λαέρτης γένεθ';
 'Ορέ. Οὐπω νερόσηκ' οἶκον· ἐστὶ δὲ, ὡς λόγος.
 'Ιφι. Ὀλοῖτο, νόσου μὴ ποτ' ἐς πάροςθι τυχάν.
 'Ορέ. Μηδὲν κρατεύχου· πάντῳ τὰ κοῖνα νοσῶ.
 'Ιφι. Θέτιδος δὲ ὁ τ' Νηρῆδος ἐστὶ παῖς ἐτι; 540
 'Ορέ. Οὐκ ἐστὶν· ἄλλως λέκτε' ἔγρημεν Αὐλίδι.
 'Ιφι. Δόλια γὰρ, ὥς γε φασὶν ὅτι πεπονθότες.
 'Ορέ. Τίς εἰ πόθ'; ὥς εὖ πεπονθάνη τίφ' Ἑλλάδας.
 'Ιφι. Ἐκεῖνός εἰμι· παῖς ἐτ' οἷός, ἀπωλόμην.
 'Ορέ. Ὁρῶς ποθεῖς ἄρ' εἰδέναι τέκεθ', γυναικί. 545
 'Ιφι. Τί δὲ ὁ στρατηγός, ὃν λέγουσ' εὐδαιμονεῖν;
 'Ορέ. Τίς; ἐ γὰρ, ὃν γ' ἐγώδεα, τ' εὐδαιμόνων.
 'Ιφι. Ἀτρεως ἐλέγετο δὴ τις Ἀγαμέμνωνος ἀναξ.
 'Ορέ. Οὐκ οἶδ'· ἀπελθε τ' λόγου τέκεθ', γυναικί.
 'Ιφι. Μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' εἴφ', ἵν' εὐφρανθῶ, ξένε. 550
 'Ορέ. Τέθνηχ' ὁ τέλειμος, πρὸς δὲ ἀπώλεσεν τινα.
 'Ιφι. Τέθνηκε; ποία συμφορὰ; τίλαιν' ἐχέω.
 'Ορέ. Τί δ' ἐξέναξας τῷτο; μὲν πρὸς σὺν;
 'Ιφι. Τὸν ὄλβον αὐτῷ τ' παῖροισ' ἀναστίνω.
 'Ορέ. Δεινὸς γὰρ ἐκ γυναικὸς οἴχεται σφαγὴς. 555
 'Ιφι. ὦ παιδάκρυτος ἢ κτενέσσι, χεῖρ' ἰάνων.
 'Ορέ. Παύσαι νῦν ἤδη, μὴδ' ἐρωτήσης πέρας.
 'Ιφι. Τασόνδε γ', εἰ ζῇ τ' παλαιπῶρος δαίμαρ;

'Ορέ.

Ὅρε. Οὐκ ἔστι παῖς νῦν, ὃν ἔτεχ', ἔτ' αἴλειον.

Ἰφι. Ὡς στυγερὰ χεῖρες οἶκος ὥς τί δὴ γέλαν; 560

Ὅρε. Πατὴρ δὲ θάμνοντο, πῶδε τιμωρέμεντο.

Ἰφι. Φεῦ.

Ὡς εὖ, κακὸν δίκαιον εἰσέπραξάτο.

Ὅρε. Ἀλλ' ἐπὶ πατρὸς θεῶν εὐτυχῆς, δίκαιον ὦν.

Ἰφι. Λεῖπε δ' ἐν οἴκῳ ἄλλον Ἀγαμέμνων γόνον; 565

Ὅρε. Λέλοιπεν, Ἡλέκτραν γε πρῆνεν μίαν.

Ἰφι. Τί γ'; σφαγείσης θυγατρὸς ἔστι τις λείρα;

Ὅρε. Οὐδεὶς γε, πλὴν θανῆσαι ἔχ' ὅρα φάτο.

Ἰφι. Τάλας ἐκείνη, χ' ὡς κτείνων αὐτὴν πατήρ.

Ὅρε. Κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο. 570

Ἰφι. Ὁ δὲ θανόντος εἴ ἐστι παῖς Ἀεγὼ πατρός;

Ὅρε. Ἐστ' ἄθλιός γε, κῆρα μοῦ, καὶ πανταχοῦ.

Ἰφι. Ψυδρεῖς ὄνειροι χαίρετ'. ὅσδ' ἐστὶν ἤτ' ἄρα.

Οὐδ' οἱ σοφοὶ γε δαίμονες κεκλημημένοι.

Πτῶν ὀνείρων εἶναι ἀψυδέστεροι.

575

Πολὺς παραγμὸς ἐν τε τοῖς θεοῖς ἐνι,

Καὶ τοῖς βροτείοις ἐν δὲ λείπῃ μόνον,

Ὅτ', ὅτ' ἀφρων ὦν, μάντεων περὶ λήϊον;

Ὅλωλεν, ὡς ὅλωλε τοῖσιν εἰδόσιν.

Χο. Φεῦ, Φεῦ. τί δ' ἡμεῖς, οἳ τ' ἐμοὶ χυρήτορες; 580

Ἄρ' εἰσὶν; ἄρ' ὅτ' εἰσὶ; τίς φράσειεν ἄν;

Ἰφι. Ἀκῶσαι. εἰς γὰρ δὴ τὴν ἥκομεν λέγον.

Ἵμῖν τ' ὄνησιν, ὡς ξένοι, ἀπουδαῖς ἅμα,

Καὶ μοί. τόδ' εὖ μάλιστα γ' οὕτω γίγνεται.

Εἰ πᾶσι ταυτὸν παραγμὸν δρεσκόντως ἔχει.

585

Θείας;

Θέλεις ἄν, εἰ σῶσαιμε σ', ἀγέειλαί τί μοι,
 Πρὸς Ἄργος ἐλθὼν, τοῖς ἐμοῖς ἐκδὲ φίλοις,
 Δέλτον τ' ἐνεκῶν, ἥν τις, οἰκτείρας ἐμέ,
 Ἐγραψεν αἰχμαλώτος, ἐχὶ τινὲς ἐμὲ
 Φονέα νομίζων χεῖρα, ἔννομον δ' ὑπο
 590
 Θνήσκειν γε, τ' θεῶν πάντα δῖασι ἡγουμένης;
 Οὐδένα γὰρ εἶχον, ὅστις ἀγέειλαί, μολῶν
 Εἰς Ἄργος αὐτίκ, τὰς ἐμαῖς ἑπιστάς
 Πέμψει σῶθεις τ' ἐμῶν φίλων τῆν.
 Σὺ δ'· εἰ γὰρ, ὡς εἶπας, οὔτε δυσγεῖνης,
 595
 Καὶ τὰς Μυκηνῶν οἶδα, χ' οὐς καὶ γὰρ γέλω
 Σώδηι, καὶ σὺ μεθὸν δὲ αἰχρὸν λαβὼν,
 Κέφων ἕκαστι γραμμάτων, σωτηρίαν.
 Οὗτος δ', ἐπεὶ περ πόλις ἀναγκάζει τάδε,
 Θεῶν γενέσθω θυμῶν, χωριθεὶς σέθεν.
 600
 Ὅρε. Καλῶς ἐλεξας πᾶλλα, πλὴν ἐν, ὡς ξένη.
 Τὸ γὰρ σφραγιῶναι τόνδε, μοι βάρος μέγα.
 Ὁ ναυστολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφορὰς
 Οὗτος ὃ συμπλῆξ' ἐμῶν μόχθων χάριν.
 605
 Οὐκοῦν δίκαιον ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ τῷδ' ἐμὲ
 Χάριν τίθεας, καὶ τὸν ἐκδυῖναι κρατῶν.
 Ἀλλ', ὡς γενέας, τῷδε μὲ δέλτον δίδου.
 Πέμψ' γὰρ Ἄργος, ὥς σε σοὶ χαλῶς ἔχειν.
 Ἡμᾶς δ' ὁ χεῖρων κτεσέτω. Τὰ τῶν φίλων
 610
 Αἰχίσον ὅστις καταβαλὼν εἰς ξυμφορὰς,
 Αὐτὸς σέσωται· τυγχάνει δ' ὅδ' ὦν φίλος,
 Ὅν, ὅδ' ἐν ἡῶν ἢ με, φῶς ὅθ' ἂν γέλω.

- Ἴφι. ὦ λῆμ' ἄριστον, αἷς αἶπ' εὐγενὲς τινος
 ῥίζης πέφυκας, τοῖς φίλοις τ' ὀρθῶς φίλος.
 Τοιοῦτος εἴη τῶν ἐμῶν ὁμασπύρων 615
 Ὅσπερ λείπειται καὶ γὰρ ἐγὼ, ξένοι,
 Ἀνάδελφός εἰμι, πάλιν ὅσ' ἐχ' ὀρθῶσί νιν.
 Ἐπεὶ δ' βέλτε ταῦτα, πόνδε πέμψομεν
 Δέλτον φέροντα, σὺ δ' ἑταῖρ' πολλὴν δέ τις
 Περσθυμία σε τῶνδ' ἔχουσα τυγχάνει. 620
 Ὀρέ. Θύσθ' ὅ τίς με, ἔτι δὲ δεινὰ τλάσεται;
 Ἴφι. Ἐγὼ θεῶς γὰρ τῆσδε παροτρυνὼν ἔχω.
 Ὀρέ. Ἀζηλά γ', ὦ νεᾶνι, καὶ εὐδαίμονα.
 Ἴφι. Ἀλλ' εἰς ἀνάγκην κέμεθ', ἢ φυλακτέον.
 Ὀρέ. Αὐτὴ ξίφει θύσσω, θῆλιν ἄρσενας; 625
 Ἴφι. Οὐκ, ἀλλὰ χαίτῳ ἀμφὶ σὴν χερνίφομαι.
 Ὀρέ. Ὅ δ' σφαγῶς τίς; εἰ τὰδ' ἰσχυρῶν με χεῖρ.
 Ἴφι. Εἴσω δόμων τῶνδ' εἰσὶν, οἷς μέλει τὰδε.
 Ὀρέ. Τάφῳ δ' ποῖος δέξεταί μ', ὅταν θάνω;
 Ἴφι. Πῦρ ἱερὸν ἔνδον, χάσμα τ' εὐρωπὸν πέτραις. 630
 Ὀρέ. Φεῦ.
 Πῶς ἂν μ' ἀδελφῆς χεῖρ φεισείλαιν ἄν;
 Ἴφι. Μάταιον εὐχὴν, ὦ πάλας, ὅστις ποτ' εἶ,
 Ἦνυξω μακρὰν γὰρ βαρβαρὰ ναιὶ χθονός.
 Οὐ μὲν, ἐπειδὴ τυγχάνεις Ἀργεῖον ὦν, 635
 Ἀλλ', ὦν γε δυνατὸν, ἢδ' ἐγὼ λείψω χάριν,
 Πολυὸν τε γάρ σοι κόσμον ἐνδήσω τάφῳ,
 Ξανθῶ τ' ἐλαίῳ σῶμα σὸν καταστέσω.

Καὶ τ' ὀρέας ἀνθεμόρρυτον γαῖαν
 Ξυθῆς μελίσσης ἐς πυρρὰν βαλὼν σείθῃ. 640.
 Ἄλλ' ἔμι, δέλτον τ' ἐκ θεᾶς ἀνακτόρων
 Οἶσω· τὸ μῦθον δυσμενὲς μὴ με λάβῃς.
 Φυλάσσειτ' αὐτὴς, πρῶτα πολλοὶ, δεσμῶν ἄτερ.
 Ἴσως ἀελπῖα τῶν ἐμῶν φίλων τιτὶ
 Πέμψω πρὸς Ἄργος, ὃν μάλισ' ἐγὼ φιλῶ, 645.
 Καὶ δέλτος αὐτῶν ζῶντας, οὓς δοκῇ θάψαι,
 Λέγῃσι, πιστὰς ὑδνας ἀπαγέλει.

ΑΝΟΜΟΙΟΣ ΡΟΦΛ.

Σπροφοὴ α'.

Χο. Κατολοφύρομαι σε
 Τὸν χερνίβων ῥανίσαι
 Μελέμβρον αἰμακταῖς. 650.
 Ὅρέ. Οἶκτος μὲ καὶ ταῦτ', ἀλλὰ χαίρειτ', ὡς ξένοι.

Σπροφοὴ β'.

Χο. Σὲ δ' ὅτι τύχας μάχεσθαι,
 ὦ νεανία,
 Σεβόμην, εἰς πάντα
 Ὅτι ποτ' ἐπεμβάσῃ. 655.
 Πυλ. Ἀζήλα τοῖς φίλοις, θνησκόντων φίλων.

Σπροφοὴ

Στρυφὸν γ'.

Χο. ὦ χέτλιοι πομπῇ,
 Φεῦ, φεῦ· διόλλυσαι.
 Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ.
 Πότερ' ὁ μέλλων;
 Ἐπ' ὃ ἀμφίλογα
 Δίδυμα μέμονε φρενὶ,
 Σὲ πάρος, ἢ σ' ἀναστιάξω γόοις.

660

Ι Α Μ Β Ο Ι

Ὀρέ. Πυλάδῃ, πέποιθας ταυτὸ, πρὸς θεῶν, ἐμοί;
 Πυλ. Οὐκ οἶδ' ἐρωτᾷς ἢ λείψιν ἔχοντά με.
 Ὀρέ. Τίς ὅστις ἢ νεῖνις; ὡς Ἑλληνικῶς
 Ἀνὴρ' ἡμᾶς, τίς τ' ἐν Ἰλίου πόλει;
 Νόστον τ' Ἀχαιῶν, τοῖς τ' ἐν οἰωνοῖς σοφόν
 Κάλχαντ', Ἀχελέως τ' ὄνομα, ἔτ' ἀθλίων
 Ἀγαμέμνον' ὡς ὤκτειρεν; ἀνθρώπων τ' ἐμὲ
 Γυναικῶν, παίδων τ' ὅστις ἢ ξένη γυνὴ
 Ἐκείθεν Ἀργεῖα τις ἢ γ' ἄν ποτε
 Δέλτον τ' ἐπέμπε, ἔτ' αἰετ' ἔξομαι θάνατον;
 Ὡς κοινὰ θεράσους, Ἄργος εἰ θεράσας χαλῶς.
 Πυλ. Ἐφθης με μικρόν ταυτὰ ὃ φθίσας λείπεις,
 Πλὴν ἐν τῇ γ' ἐστὶ βασιλείῃ παθήματα.
 Ἴσασιν πάντες, ὡς ὅστις ὅστις τις ἦν.
 Ἀτὰρ διήλθε χ' ἄτρεχον λόγον πινά.
 Ὀρέ. Τίν'; εἰς τὸ κοινὸν δοῦς ἄμεινον ἂν μάθοις.

665

670

675

Πυλ.

- Πυλ. Αἰχρὸν, θανόντος σε, βλέπειν ἡμᾶς φάτο. 680
 Κοινῇ τ' ἐπλῦσα, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν.
 Καὶ διλίδου γὰρ, καὶ χάκην κεκτόμεναι,
 Ἄγει τε, Φωκέων τ' ἐν πολυπύλῳ χροῖ.
 Δόξω δ' τοῖς πολλοῖσι, πολλοὶ γὰρ κακοί,
 Προδύς σε, σῶζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνον. 685
 Ἡ καὶ φοιδύσας ὅπῃ νοσῶσι δώμασιν,
 Ῥάψαι μόνον σοι, σῆς τυραννίδος χάριν,
 Ἐκκληρον ὡς δὴ σὺ καὶ χρηστήριον γαμῶν.
 Ταῦτ' οὖν φοβέμεναι, καὶ δι' αἰχμῆς ἔχω
 Κεῖν ἔσθ' ὅπως ἐκ γῆ συνεπνεύσαι με σοι, 690
 Καὶ συσφαγῶμαι, καὶ πυρμαθῆμαι δέμας,
 Φίλον γεγῶτα, ἔκ φοβέμεναι φόρον.
 Ὅρε. Εὐφημα φώνει· τίμα δὲ φέρειν κακὰ.
 Ἀπλᾶς δ' λύπας εἴδον, οἷον οἶσω δυσχεῖς.
 Ὅ γὰρ σὺ λυγρὸν καὶ πονεῖδιστον λάβεις, 695
 Ταῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, εἴ σε, συμμαχθῶμεντ' ἐμοί,
 Κτενῶ· τὸ γὰρ εἰς ἐμὴν, ἐκ κακῶς ἔχει,
 Περίσπονθ' αὖ πρᾶσσαι, πρὸς θεῶν λύσιν βίον.
 Σὺ δ' ὀλβίός τ' εἶ, καθαρὰ τ', ἐκ ποσειδῶντ' ἔχεις
 Μέλαθρ'· ἐγὼ δ' δυσχεῖς, ἔκ δυστυχῆ. 700
 Σωθεὶς δ', παῖδας εἴξῃ ἐμῆς ὁμοσπόρου
 Κτεσάμενον, καὶ ἔδωκά σοι δάμαστρον, ἔχειν
 Ὀνομά τ' ἐμὸν γένοντ' ἀν, καὶ ἀπαις δόμος
 Πατρῶν ἐκ μὸς ἔξαλειφθεῖν πότ' οὐ.
 Ἀλλ' ἔρπε, καὶ ζῇ, καὶ δόμοις οἴκῃ πατρὸς. 705
 Ὅταν δ' εἰς Ἑλλάδα ἵππῶν τ' ἄγῃ μάλης,

Πρὸς

- Πρὸς δεξιᾶς σε γυνὴ δῖοι κλέπτω τάδε,
 Τύμβον τε χῶρον, καὶ πῆγες μνημεῖά μοι,
 Καὶ δάκρυ' ἀδελφῆς ἐκ κόμας δότω τάφῳ.
 Ἀγέλλε δ', ὡς ὅλωλ' ὑπ' Ἀργείας πρὸς
 Γυναικὸς, ἀμφὶ βωμὸν ἀγνοεῖς φόνου.
 Καὶ μὴ πορθεῖς με τὴν κασιγνήτῳ ποτὲ,
 Ἐρημα κήδη καὶ δόμοις ὄρων πατρός.
 Καὶ χαῖρ'· ἐμὲ γὰρ φίλτατόν σ' εὖρον φίλον.
 ὦ σὺ λυσιγέρ, ἢ συνεκτραφεὶς ἐμοί,
 ὦ πόλλ' ἐνέκων τ' ἐμὲ ἀχθὴ κακῶν.
 Ἡμᾶς δ' ὁ Φοῖβος, μάντις ὢν, ἐψεύσατο·
 Τέχνῳ δ' ἡμέτερος, ὡς πορθεύεται Ἑλλάδος
 Ἀπὸ λῆσιν, αἰδοῖ τῶν πατρὸς μαντευμάτων.
 ὦ, πάντ' ἐγὼ δὴς τάμα, ἐπεὶ θεοὶ λόγοις,
 Μπότερ' ἐχέταται, αὐτὸς ἀνταπόλλυμαι.
 Πυλ. Ἐσαί τάφῳ σοι, ἢ κασιγνήτης λῆρος
 Οὐκ αἶν πορθεύειν, ὦ τάλας, ἐπεὶ σ' ἐγὼ
 Θεοῦντα μᾶλλον, ἢ βλέποντα, ἔξω φίλον.
 Ἀπὸς τὸ δ' ἦεν γ' ἐδέφθαι σέ ποτε
 Μάντευμα, καί τοι γ' ἐγὼς ἐσηκας φόνου.
 Ἀλλ' ἔστιν, ἔστι ἡ λίσαν διασχεζία
 Λίσαν διδοῦσα μεταβολὰς, ὅταν τύχη.
 Ὅρε. Σίγα· τὰ Φοῖβος δ' ὁδοῖν ὠφελὲς μ' ἔπη·
 Γυνὴ γὰρ ἦδε θυμὰ τῶν ἐξω πρῶτα.
 Ἴφι. Ἀπέλθετ' ὑμεῖς, ἐπεὶ πρῶτα τρεπίετε
 Τᾶνδον μολόντες, τοῖς ἐφεσῶσι σφαγῇ.
 Δέλτε μὲ αἰδὲ πολύθυροι ἀγαπῶνται,

- Ζένοι, πείρουν· αὐτὸ δ' ἔστι πείσθαι βιάμεναι.
 Ἀκούσιν· ὁδὸν αὐτὸς ἐν πόνοισι κείνη, 735
 Ὅταν τε πρὸς τὸ θάλασσαν ἐκ φόβου πάσῃ.
 Ἐγὼ δ' ἴσθαι, μὴ, πινυμένης χερσὶν
 Θῆται πρὸ ὁδοῦ πᾶς ἡμᾶς ὁδοῦ.
 Ὁ πῖνδε μέλλων δέλῃαι εἰς Ἀργεῖον φέρεται.
 Ὅρε. Τί δὴτα βέλῃ; τίθ' ἀμυχάνει πέρι; 740
 Ἰφι. Ὅρκον δότε μοι πείσθαι περὶ μεθύσσει γραφαῖς
 Πρὸς Ἀργος, οἷα βιάμεναι πᾶν ψαυ φίλον.
 Ὅρε. Ἡ καὶ πιδώσεις τῷδε εὖ αὐτὸς λόγους;
 Ἰφι. Τί χεῖμα θράσεν; ἢ τί μὴ θράσεν; λέγε.
 Ὅρε. Ἐκ γῆς ἀφύσσει μὴ θανάτῳ βαρβαρῶν. 745
 Ἰφι. Δίκαιον εἶπες· πῶς γὰρ ἀγρίων αἰ;
 Ὅρε. Ἡ καὶ τῶρονος ταῦτα συγχωρήσεται;
 Ἰφι. Ναί.
 Πείσω σφε, καὶ τὴν καὶ εὐδύνω καί φετο.
 Ὅρε. Ὅμνυ· σὺ δ' ἐξαρχ' ὅρκον, ὅς τις εὐαίης. 750
 Ἰφι. Δώσω, λείαν χεῖρ, τίμωδε τοῖς ἡμοῖς φίλοις.
 Πυλ. Τοῖς σοῖς φίλοις γραμμάτ' ἀποδώσω τίμω.
 Ἰφι. Καὶ γὰρ σε σώσω Κυρκίας ἔξω πέσας.
 Ὅρε. Τίν' οὖν ἐπόμενος τοῖσι θύοισι γέμω;
 Ἰφι. Ἀστεμν, ἐν ἡπείρ δώμασι πρῶτος ἔχω. 755
 Πυλ. Ἐγὼ δ', ἀνακτὰ γ' ἕρπονός, σερμνὴν Δία.
 Ἰφι. Εἰ δ' ἐκλιπὼν τ' ὅρκον ἀδικοῖς ἡμέ;
 Πυλ. Ἀνοσος εἶμι· τί δ' οὐ, μὴ σώσασί με;
 Ἰφι. Μή ποτε κατ' Ἀργεῖον ζῶσ' ἵχνης θάλλω παδός.
 Πυλ. Ἀκχε δὴ νῦν, ὅν' ἀφύσσει λόγον. 760
 Ἰφι.

- Ίφι. Ἀλλ' αὖθις ἔσται κακός, ἢ γὰρ ἔχῃ.
 Πυλ. Ἐξαίρετόν μοι δὲς τόδ', ἢ πῖ ναῦς πείθῃ,
 Χ' ἢ δέλτος ἐν κλύδωνι, χρημαίτην μέγα,
 Ἀφανὸς γένῃ, σῶμα δ' ἐκούσιον μόνον,
 Τὸν ὄρκον· εἴ ποτε μὴ κείν' ἐμποδῇ. 765
- Ίφι. Ἀλλ' οἶδ' ὃ δράσω; πολλὰ γὰρ πολλῶν περὶ.
 Ταύοντα καὶ γεγραμμένον ἐν δέλτῳ πηχάϊς,
 Λόγῳ φράσω σοι πάντ' ἀναγέλωι φίλοις·
 Ἐν ἀσφαλεῖ γαίῃ· ἐν γὰρ ἐκούσιος γραφὴν,
 Αὐτὴ φράσῃ σὺ γὰρ πύγεγραμμὴν. 770
 Ἦν δ' ἐν θαλάσῃ γράμματ' ἀφανισθῇ τάδε,
 Τὸ σῶμα σώσας, σὺ δὲ λόγους σώσας ἐμοί.
- Πυλ. Καλῶς ἔλαξας τ' ἱερῶν ἐμῶν θ' ὕπερ.
 Σήμαινε δ' ὃ χεὶρ τάσθ' ὀπισθὰς φέρει
 Πρὸς Ἀργεῖον, ὃ πῖτε χεὶρ κλύοντά σε λείπει. 775
- Ίφι. Ἀγέλλ' Ὀρέσῃ παιδί τὰ γαμμέμενον,
 Ἦν Ἀυλίδι σφαγῆς, ὀπισθὰς τάδε,
 Ζῶσ' Ἰφιγένεια, τοῖς ἐκεῖ δ' ἐν ζῶσ' ἔτα.
- Ὀρέ. Πῦρ δ' ἐς ἐκείνην; κατθανέωσ' ἢ καὶ πάλιν;
 Ίφι. Ἦδ', ἢ ὅρας σὺ μὴ λόγοις ἐκπληροῦ με. 780
 Κόμισσέ με ἐς Ἀργεῖον, ὃ σῶσάιμε, πρὶν θάνατον,
 Ἐκ βαρβαρῶν γῆς, καὶ μετασπονδῶν θεῶν
 Σφαγίαν, ἐφ' οἷσι ξενόφονος πρῶτος ἔχω.
- Ὀρέ. Πυλάδην, τί λέξω; πῦρ ποτ' οὐδ' ἐνδὲρ μέλα;
 Ίφι. Ἦ σοῖς δ' αἰὶα δώματα γῆρας, 785
 Ὀρέσδ', ἢ αὖθις ὄνομα δὲς κλύων μάθης.
- Πυλ. ὦ θεοί. Ίφι. Τί σὺν θεὸς ἀνακαλεῖς ἐν τοῖς ὁμοῖς;
 Πυλ.

- Πυλ. Οὐδέν· πέρασε δ', ἐξέλει γδ' ἄλλοι.
Τάχ' οὖν ἐρωτῶν εἰς ἅπας ἀφίξομαι.
- Ἰφι. Λέγ', οὐκ ἐλάφον ἀντιδύσά με, θιὰ
Ἄρτεμις ἔσωσέ μ', ἢ ἔθυσ' ἐμὸς πατήρ,
Δοκῶν ἐς ἡμᾶς ὄξυ φάσγανον βαλεῖν
Εἰς τινὲς δ' ἴππους αἰδῶ· αἰδ' Ἀψολαί,
Τὰ δ' ὅσι τὰ ἰ δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα.
- Πυλ. ὦ ραδίους ὄρκοις ἀδελαιοῦσά με,
Κάλλιστα δ' ὁμώσας, ἢ πολλὸν χήσω χρόνον,
Τὸν δ' ὄρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδύσομεν.
Ἴδ'· φέρω σοι δέλτον δαπαδωμί τε,
Ὅρετα, πῶδε σὴς κασιγνήτης πάρα.
- Ὅρέ. Δέχομαι· πρὶς δὲ γραμματίων ἀσπίδα,
Τινὲς ἴδοντι πρῶτ', ἢ λόγους, αἰετήσομαι.
ὦ φιλότατοι μοι σύγγον' ἐκπεπληγμένα,
Ὅμοις ἀπίσω, ἀδελῶν βραχίονι,
Εἰς τέρεν εἶμι, πυθόμενον θαυμάς' ἐμοί.
- Χθ. Ζεῶν, ἢ δικαίως τ' θεοῦ τ' ἐργαστολόν
Χραίνεις, ἀδίκους ἀδελῶν πέπλους χέρας.
- Ὅρέ. ὦ συλχασιγνήτη τε, καὶ κτενέου πατρὸς
Ἀγαμέμνονος γεγῶσθε, μή μ' ἀποτρέφετε,
Ἐχουσ' ἀδελφὸν, ἢ δοκῶν ἔξεν ποτε.
- Ἰφι. Ἐγὼ σ' ἀδελφὸν τ' ἐμόν; ἢ παύσῃ λέγων;
Τὸ δ' ἂν Ἀργεῖ αὐτὸ μεσὸν, ἢ τε Ναυπλία.
- Ὅρέ. Οὐκ ἔσ' ἐκεῖ σὸς, ὦ τάλανα, σύγγονος.
- Ἰφι. Ἀλλ' ἢ Λάκαινα Τυωδαῖς σ' ἐγείνατο;
- Ὅρέ. Πέλοπος τε παυδὶ παυδὸς ἐκπέφυκ' ἐγώ.

Ἰφι.

- Ίφι. Τί φής; ἔχεις π' ἑσθλὰ μοι τεκμήρια; 815
 Ὀρέ. Ἐχὼ πατρῶν ἐν δόμοις τι πυνθάνει.
 Ίφι. Οὐκοῦν λείπῃ μὲ χρῆσι, μαυθαίνεν δ' ἐμέ.
 Ὀρέ. Λέλοιμ' αὖτ' ἄκουε σφρόντον Ἠλέκτρας τὰδε.
 Ἀγρέας θύισται τ' οἶδα γαστρομήλιον ἔειπ.
 Ίφι. Ἦκουσα χρυσῆς δ' ἐνός ἡνίκ' ἦν πέρι. 820
 Ὀρέ. Ταῦτ' οὖν ὑφίπασ' οἶδ' ἐν εὐπύλοις ὑφαῖς;
 Ίφι. Ὡ φίλτατ', ἐγὼς τῆς ἐμῆς χάμπη φρενῶν.
 Ὀρέ. Εἰκὼ τ' ἐν ἰσοῖς, ὕλῃς μετρίσασσι;
 Ίφι. Ὑφίπασ' ἐπὶ τόλῃ εἶδ' ἐν εὐμίτοις πλοχαῖς.
 Ὀρέ. Καὶ λῦτ' ἐς Αὔλει μνηστῆς ἀνιδέξω πάρος; 825
 Ίφι. Οἶδ'· ἐγὼ δ' ὁ γάμος ἐσθλὸς ὢν μ' ἀφείλετο.
 Ὀρέ. Τί γάρ; κόμας σὺς μνηστῆρ' οὐκ οἶδ' ὅτι φέρει;
 Ίφι. Μνημεῖά γ' ἀντὶ σώματος τίμοι πάφῃ.
 Ὀρέ. Ἀ δ' εἶδον αὐτὸς, τὰδε φράσω τεκμήρια.
 Πέλοπος παλαιὰν ἐν δόμοις λόγχην πατρὸς,
 Ἦν χερσὶ πάλαν, σφῆγεον Πρωτόπιδαν
 Ἐκτίσας Ἰπποδάμειαν, Οἰνόμαον κτεάνων,
 Ἐν σφῆγεσσι τοῖσι σοῖς κεκρυμμένῃν. 830

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

- Ίφι. Ὡ φίλτατ', ἐσθλὸν ἄλλο, φίλτατ' ἔστι, 835
 Ἐχὼ σ', Ὀρέστω, τηλύγετον
 Χθονὸς ἀπὸ πατρίδ' ἑσθλῆς,
 Ἀργόθεν, ὧ φίλτατ'.
 Ὀρέ. Καὶ γὰρ σὺ θανούῃς, ὡς δοξάζεται.
 Κατὰ δ' αἰὲρ ἀδάκρυτα, καὶ δ' ὅτ' ἄμα χαρῶν,

- Τὸ σὺν νοτίζε βλέφαρην, ὡσαύτως δ' ἐμὸν. 840
- Ἰφι. Τόδ' ἔτι βρέφῳ ἔλιπον αἰκάλαις
 Νεαρὸν προφῶς,
 Νεαρὸν ἐν δόμοις.
 ὦ κρεῖσσον, ἢ λόγοισιν, εὐτυχῶν ἐμῶς
- Ψυχὰ, τί φῶ; 845
- Θαυμάπων πέρα,
 Καὶ λόγῳ πέρσῃ, τίδ' ἐπέβα.
- Ὀρέ. Τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖμεν ἀλλήλων μέτα.
- Ἰφι. Ἄτοπον ἡδοναὶ ἔλαβον, ὦ φίλαι
 Δέδοικα δ', ἐκ χειρῶν με μὴ, πρὸς αἰθέρα. 850
- Ἀμπλάμῃ, φύγη· ὦ Κυκλωπίδες ἐσίαι,
 ὦ πατεῖς Μυκλιῶα φίλα,
 Χάρη ἔχω ζῶας,
 Χάρεν ἔχω προφῶς,
- Ὅτι μοι συνομαίμονα τόνδε δόμοις 855
- Ἐξεθρέψω φάθῃ.
- Ὀρέ. Γένε' ἤ εὐτυχοῦμεν, εἰς ᾧ συμφοραῖς,
 ὦ σύγῳι, ἡμῖν δυστυχὴς ἔφυ βίῃ.
- Ἰφι. Ἐγὼ μέλεθ' οἶδ', ὅτε φάσσανον
 Δέρρα θῆκε μοι 860
- Μελεόφρων πατὴρ.
- Ὀρέ. Οἶμοι· δοκῶ γὰρ ἐπ' ἄν σ' ὀρεῖν ἐκδ.
- Ἰφι. Ἀνυμνῶμαι, σύγῳι, Ἀχιλλέως,
 Εἰς κλισίαν λύκων
 Δολίαν ὅτ' αἰόμαν 865
- Παρεὶ δ' βωμόν ἦν

Δάφνις,

Δάκρυα, ἢ γόοι.

Ὁρέ. Φεῦ, φεῦ χερνίβαν ἐκεί.

Ἰφι. Ὡμωζα καὶ γὰρ τόλμαν, ἦν ἔτλη πατὴρ.

Ἀπάτορ, ἀπάτορα

Πότμον ἔλαχον.

Ὁρέ. Ἀλλὰ δι' ἧς ἄλλων κυρεῖ

Εἰ σὺν γ' ἀδελφὸν, ὦ τάλαιν', ἀπόλεσας

Δαίμονα τύχα τινός,

Ὡ μελέα δεινᾶς τόλμας.

Ἰφι. Δεῖν' ἔτλαν, δεῖν' ἔτλαν,

Ὡ μοι σύγιοι.

Παρά δι' ὀλίγον ἀμπεφυγες

Ὀλεθρον θύοσιον ἧς ἐμῶν

Δαΐχθεις χερῶν αἱ

Δ' ἐπ' αὐτοῖσι τίς τελευτά;

Τίς τύχα μοι συγχωρήσῃ;

Τίνα σοι πόρον εὐρυμῆρα,

Πάλιν δ' ἀπὸ πόλεως,

Ἀπὸ φόνος, πέμψω

Πατείδα' ἐς Ἀεΐδην,

Πεὺν ὑπὲρ ξίφος

Αἷμα π σὺ παλαιῖσιν

Τίδε τόδε σὺ, ὦ μελέα ψυχῇ

Χρέα ἀνδρείσκειν,

Πότερον κ' χέρσιν, ἢ χ' ἰαῖ,

Ἀλλὰ ποδῶν ῥίπα,

Θαυάτω πελάσεις ἄρα

Βάρβαρα

Βάρβαρε φύλα,
 Καὶ δόδας ἀνόδας σείχων,
 Διὰ Κυανίας
 Μὲν σινοπόρου
 Πέτρως, μακρὰ κέλαιθα
 Ναίους δραμοῖς.
 Τάλανα, τάλανα.
 Τίς ἂν οὖν τίσῃ ἂν,
 Ἡ θεός, ὃ βροτὸς, ὃ
 Τί τῶν ἀδοκίμων,
 Πόρου ἄπορον ἔξανύσας,
 Δυοῖν τοῖν μόνον Ἀτρεΐδαν
 Φανὲς χαλῶν ἐκλυσιν;

I A M B O I.

Χο. Ἐν τοῖσι θαυμαστοῖσι, ἢ μύθῳ πέρα,
 Τὰδ' εἶδον αὐτὴ, ἔκ κλύου ἀπαγέλα.
 Τὸ μὲ φίλης, ἐλθόντας εἰς ὄψιν φίλων,
 Ὅρεστα, χειρῶν περὶ βολὰς εἰκὸς λαβῶν.
 Λήξοντα δ' οἴκτων, καὶ π' ἐκεῖν' ἐλθεῖν χρεῶν,
 Ὅπως, τὸ κλεινὸν ὄνομα τ' σωτηρίας
 Λαβόντες, ἐκ γῆς βησόμεθα βαρεάρε.
 Σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ταῦτα, μὴ κτανῶν τύχης,
 Καίρεθ' λαβόντας, ἡδονὰς ἄλλας λαβῶν.
 Ὅρε. Καλῶς ἔλεξας τῇ τύχῃ δὲ οἶμαι μέλει
 Τῷδε ξυὺ ἡμῖν· ἰὺ δέ τις περὶ θυμὸς ἦ,
 Σθένειν τ' θεῖον μᾶλλον εὐχότως ἔχῃ.

Ἰφι.

- 'Ιφι. Οὐδὲν μ' ὀπίχθ' γ', ἐλ' ἀποσπῶ λόγου,
 Πρῶτον πυθέσθ', τίνα ποτ' Ἠλέκτρα πότμον 920
 Εἴληχε βίῳ· φίλα γὰρ ἔσαι πάντ' ἐμοί.
 'Ορέ. Τῶδε ξυνοικεῖ, βίον ἔχουσ' εὐδαίμονα.
 'Ιφι. Οὐτ' οὐδ' ὅ ποδαπός, ἢ τίς πέφυκε παῖς;
 'Ορέ. Στρέφιος ὁ Φωκὸς τῶδε κλή(ε) πατὴρ.
 'Ιφι. 'Οδ' ἔστι γ' Ἀτρεΐδης θυγατὴρ, ὁμογῆς ἐμοί; 925
 'Ορέ. Ἀνεψίός γε, μόνος ἐμοί σαφὴς φίλος.
 'Ιφι. Οὐκ ἦν πόθ' ἔτος, ὅτε πατὴρ ἔκτεινέ με;
 'Ορέ. Οὐκ ἦν· χεῖρόν γ' Στρέφιος ἦν αἵματος τινά.
 'Ιφι. Χαῖρ', ὦ πόσις μοι τ' ἐμῆς ὁμοπαύρου.
 'Ορέ. Κάμους γε σωτὴρ, ἐχέ συγγενὴς μόνον. 930
 'Ιφι. Τὰ δεινὰ δ' ἔργα πῶς ἔτλης μητρὸς πέρι;
 'Ορέ. Σιγῶμεν αὐτὰ, πατρὶ τιμωρῶν ἐμῶ.
 'Ιφι. Ἡ δ' αἰτία τίς, αἰθ' ὅτε κτείνε πόσιν;
 'Ορέ. Ἐὰ τὰ μητρός· ὁδὲ σοι κλύειν χαλόν.
 'Ιφι. Σιγῶ· τὸ δ' Ἄερος παρὸς σὲ νῦν ἀποβλέπει. 935
 'Ορέ. Μενέλαος ἀρχὴ· φυγαῖδες ἐσμέν ἐκ πάτρας.
 'Ιφι. Ἦπερ νοσοῦντες θεῖος ὕβριον δόμους;
 'Ορέ. Οὐκ, ἀλλ' Ἑρηνύων δαίμα' ἐκβάλλει χθονός.
 'Ιφι. Ταῦτ' ἄρ' ἐπ' ἀκταῖς καὶ γὰρ ἠγέλης μανείς.
 'Ορέ. Ὡφθήμεν ἐ νῦν παρῶτον ὄντες ἄθλιοι. 940
 'Ιφι. Ἐγνώκα, μητρὸς οὐκ ἐκ' ἡλάρεσσιν ἑαί.
 'Ορέ. Ὡδ' αἵματ' ἐσὶ μοι ἐπιβαλὼν ἐμοί.
 'Ιφι. Τί γάρ ποτ' εἰς γῆν τιλὸν ἐπέθμευσας πόδα;
 'Ορέ. Φοῖβε κελυδοὶς θεοφάτοις, ἀφαιόμην.
 'Ιφι. Τί χεῖμα δράσειν; ῥητὸν, ἢ σιγῶμεν;
 945
 'Ορέ.

Ὅρε. Λέγοιμ' ἄν· δέχα' δ' αἶδε μοι πολλὰν πόνον.
 Ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦτ', ἃ σὺ μέν, κακὰ
 Εἰς χεῖρας ἦλθε, μετ' αὖτομαῖς Ἐρινύων
 Ἠλευνόμεθα φυγὰδες· εἴη μοι πόδα
 Εἰς τὰς Ἀθήνας δὴ γ' ἐπεμψε Λοξίας, 950
 Δίκην παρὰ χεῖρ' αἰωνύμοις θεαῖς.
 Ἔστιν γὰρ ὅσα ψῦφ' ἦν Ἀρὰ ποτὲ
 Ζεὺς εἶσατ', ἔκ τε δὴ χερῶν μιάσματος.
 Ἐλθόντα δ' ἐκέῃσε, παρὸν μὲν μ' ὁδὸν ξένων
 Ἐκὼν ἐδέξατ', ὡς θεοῖς συγούμενον 955
 Οἱ δ' ἔχον αἰδῶ, ξένια μανοτρεπέζ' αἰ μοι
 Παρέχον οἶκον, ὅντες ἐν ταυτῇ σέγγ',
 Σιγῇ δ' ἐτεκτάνοντ' ἀποφθελκτόν μ', ὅπως
 Δαιτὺς γενοίμην πόματός τ' αὐτῇ δίχα·
 Εἰς δ' ἄγρος ἴδιοι, ἴσσι ἄπει, βακχεῖς 960
 Μέτρημα πληρώσαντες, ἔχον ἡδονήν.
 Καὶ γὰρ ἔλεγχαι μὲ ξένους οὐκ ἤξιον,
 Ἥλθον γὰρ σιγῇ, καὶ δόκουν ἐκ εἰδέναι,
 Μέγα σεναῖζον, οὐκ ἔτι μὲν μητρὸς φονεὺς.
 Κλύω δ' Ἀθηναίοισι τὰ μὰ δυσυχῇ 965
 Τελετὴν γενέσθαι, καὶ πῶς νόμον μύθειν,
 Χοῆρες ἀγῶ· Παλλάδος τιμᾶν λαῶν.
 Ὡς δ' εἰς Ἀρεῖον ὄχθον ἦκον, ἐς δίκην
 Τ' ἔστιν, ἐγὼ μὲν γάρ περ λαβὼν βαΐθρον,
 Τὸ δ' ἄλλο πρόσβει' ὕπερ ἦν Ἐρινύων, 970
 Εἰπὼν, αἰκούσας θ' αἵματος μητρὸς πέρι,
 Φοῖβός μ' ἔσωσε, μαρτυρῶν ἴσας δέ μοι

ψῦφ' ἦν

- Ψύφες διπλῆς Παλλὰς ὠλήν
 Ναιῶν δ' ἀπὸ φόνια πειρατῆρα.
 Ὅσῃ μὲ οὖν ἔζοντο πειθεῖσθαι δίκη, 975
 Ψύφον πρὸ αὐτῶν ἱερὸν ὠρίσαντ' ἔχον
 Ὅσῃ δ' Ἐρμούαν οἶκ ἐπιδιῆξ νόμῳ,
 Δρόμοις ἀνιδρύτοιον ἡλίσσευν μ' αἰεὶ,
 Ἔως ἐς ἀγὼν ἦλθον αὐτοῖς πέδον,
 Καὶ, πρὸθεν ἀδύτων ἐκπαθεῖς, νῆπις βορᾶς, 980
 Ἐπώμοσ' αὐτῷ βίον ἀπορρήξεν γυνῶν,
 Εἰ μὴ με σώσῃ Φοῖβος, ὅς μ' ἀπώλεον.
 Ἐντεῦθεν, αὐδὴν τρίποδος ἐκ χερσὶ λαβὼν,
 Φοῖβος μ' ἐπεμψε δεῦρο, διοπετὲς λαβὼν
 Ἀγαμέμν', Ἀθηνᾶν τ' εἰσθ' ἀνιδρύσαι χερσὶ. 985
 Ἀλλ', ἦνπε ἡμῖν ὤρεται στυγία,
 Σύμπραξον ἂν γὰρ θεᾶς χαπάχουμι βρέτας,
 Μανίων τε λήξω, καὶ σὲ, πολυκάπῳ σκάφῃ.
 Στείλας, Μυκλήναις εἰσθ' ἱερῶν πάλιν.
 Ἀλλ', ὦ φίλη γ', ὦ χροίσγητον χεῖρα, 990
 Σῶσον πατρῶον οἶκον, ἔκσωσον δέ με
 Ὡς τὰ μὲν ὅλωλε πάντες, καὶ τὰ Πελοπονδῶν,
 Οὐρανίον εἰ μὴ ληφόμεθα θεᾶς βρέτας.
 Χο. Δεινὴ τις ὁρῇ δαμόνων ἐπέξουσιν
 Τὸ Ταντάλειον σπέρμα, ἅθ' ὅσον τ' αἰεὶ. 995
 Ἰφι. Τὸ μὲν πρὸ θυμον, πρὶν σὲ δεῦρ' εἰλθεῖν, ἔχον,
 Ἀεγὰ γῆρας, ἔσσι, σὺ γοῖ', εἰσιδεῖν.
 Θέλω δ' ἄπερ σὺ, σὲ τε μεταστῆσαι πόνην,
 Νοσοῦντά τ' οἶκον, ἐχὼ τὰ χερσὶν αἰνέτι με

Θυμωμένη.

Θυμὸν δὲ πατρῶον ὀρθῶσαι θέλω.

1000

Σφαγῆς τε γὰρ σῆς χεῖρ' ἀπαλλάξαιμεν αἶν,

Σώσαιμε δὲ οἴκοις· ἢ θεὸν δὲ ὅπως λάθω,

Δέδοικα, καὶ τύραννον, ἥνικ' αἶν κενὰς

Κρηπίδας εὖρη λαΐνας ἀγάλματ'.

Πῶς δ' ἐθάνωμαι; τίς γ' ἐνεστί μοι λόγος;

1005

Ἀλλ' εἰ μὲν ἐν πύλῃσι θεοὶ γενήσεται,

Ἀγαλμά τ' οἴσεις, καὶ μὲν ἐπ' ἐπύμνῃς νεώς

Ἀξίς, τὸ κινδυνόθυμα γινέσθαι καλόν.

Τίττε δ' ἡμετέροις, ἐγὼ μὲν ὀλλυμαι,

Σὺ δ' αἶν, τὸ σάυτ' ἡμετέρῃ εὖ, νόστου τύχαις.

1010

Οὐ μὲν π φεύγω γ', ἐδὲ μ' εἰ θανέειν χρεών,

Σώσασά σ'· ἐγὼ δ' ἄλλ' αἶψα μὲν ἐκ δόμων

Θορυῶν, ποθενός· τὰ δ' ἡμετέραις, ἀδελφεῖ.

Ὀρέ. Οὐκ αἶν γενοίμεν σὲ τε ἑμὶν φονεύς.

Ἄλλ' ἡμετέραις αἵμα· κοινόφρων δέ σοι

1015

Καὶ ζῆν θέλωμεν αἶν, ἑμὶν λαχέειν ἴσον.

Ἦξω δέ γ', ἥνπερ καὶ αὐτὸς ἐνθάδε πέσω,

Πρὸς οἶκον, ἢ σὲ κατθανόντων μὲν μετὰ.

Γνώμης δὲ ἀκούσον· εἰ περὶ πάντες ἦν τόδε

Ἀρτέμιδι, πῶς αἶν Λοξίας ἐθέσπισεν

1020

Κομίσει μ' ἀγάλμα θεῶς πόλισμ' εἰς Παλλάδος,

Καὶ σὺν πρόσωπον εἰσδεῖν; ἀπαντα γὰρ

Συνθεῖς τὰ δ' εἰς ἐν, νόστον ἐλπίζω λαβεῖν.

Ἰφι. Πῶς οὖν γένοιτ' αἶν, ὥστε μήθ' ἡμᾶς θανέειν,

Λαβεῖν δ' αὖ βεβλόμενα (τῇδε γὰρ νόστος)

1025

Νόστος πρὸς οἴκοις; ἢ δ' ἡμετέροις, πάρεστι.

Ὀρέ.

- Ὀρέ. Ἄρ' ἂν τύραννοι διαλέσται δυνάμεθ' ἄν;
 Ἴφι. Δεῶν τόδ' εἶπας, ξυνοφρονεῖν ἐπὶ λυγρὰς.
 Ὀρέ. Ἀλλ', εἰ σε σὺν καί με, κωιδιμυτέον.
 Ἴφι. Οὐκ ἂν δυνάμειν, τὸ δ' ἀπρόθυμον ἦνεν. 1039
 Ὀρέ. Τί δ' εἰ με νῆα τῷδε κρήνῃσας λείψα;
 Ἴφι. Ὡς δὴ, σκότος λαβόντες, ἐκσυζήμεν ἄν.
 Ὀρέ. Κλεπτήων γὰρ ἡ νύξ, πῶς αἰληθείας τὸ φῶς.
 Ἴφι. Εἴς' ἐνδοὶ ἱερῇ φύλακες, οὓς ἔλυσμεν.
 Ὀρέ. Οἴμοι διεφθάρμεθα πῶς συζήμεν ἄν; 1035
 Ἴφι. Ἐχεν δοκῶ μοι χερῶν εὐδαίρημά τι.
 Ὀρέ. Ποῖον τί; δόξης μετάρους, ὡς καὶ γὰρ μάθω.
 Ἴφι. Ταῖς σαῖς αἰνῆαις χερσὶν αὖτε σοφίσματα.
 Ὀρέ. Δεναὶ γὰρ αἱ γυναικες εὐρίσκον τέχνας.
 Ἴφι. Φονέα σε φῶσιν μητρὸς ὅλ' Ἀθῆναις μόλῃν. 1040
 Ὀρέ. Χερσὶν χαλκοῖσι ποῖς ἐμοῖς, εἰ χερδανεύς.
 Ἴφι. Ὡς ἔμελλε γε λείκομεν θύον θεῶν.
 Ὀρέ. Τίν' αἰτίδου ἔχουσ'; ὑποπλάσω τί γάρ.
 Ἴφι. Οὐ χαθαρεύοντα· τ' δ' ὅσων δώσω φόνου.
 Ὀρέ. Τί δὴτα μῦθον θεῶν ἀγλαμ' ἐρίσκειται; 1045
 Ἴφι. Πόντες σε πηγαῖς ἀγρίαις βυλίσματα.
 Ὀρέ. Ἐγ' ἐν δόμοισι βεβῆκα, ἐφ' ᾧ πεπλάχαμεν;
 Ἴφι. Καί κενο· νύμφαι σε θιγόντες ἄς ἐρῶ.
 Ὀρέ. Ποῖ δὴτα; πόντες νοτρεῖν εἶπας ἔκβαλον;
 Ἴφι. Οὐ νῆας χαλκοῖς ἀποδείτας ὀρμῇ σέθεν. 1050
 Ὀρέ. Σοὶ δὴ τίς ἄλλος ἐν χερσὶν αἰσὶ βεβῆκα;
 Ἴφι. Ἐγὼ· θιγεῖν γὰρ ὅσων ἐς' ἐμὰ μῦθον.
 Ὀρέ. Πυλάδης δ' ὅλ' ἡμῶν πᾶσι πεπλάχε' φόνου;
 V. O. L. II. K k k Ἴφι.

- Ὀλωλα καὶ γὰρ καὶ χροσγυγίης τάλαι.
 Χο. Θάρσθι, φίλη δέσπονα, καὶ σῶζε μόνον,
 Ὡς ἐκ γ' ἐμοῦ σοι πάντα σιγηδύσεται,
 Ἴσω μέγας Ζεὺς, ὦν Ἰησιήπιδες πέρι.
 Ἴφι. Ὀναυδε μῦθον, καὶ γένοιτ' εὐδαίμονες.
 Σὸν ἔργον ἤδη, καὶ σὸν, εἰσβαίνεις δόμοις,
 Ὡς αὐτίχ' ἤξει τῆσδε κοίραν' ἡ χθονός,
 Θυσίαν ἐλείχων, εἰ κατέεργασαι, ξένων.
 Ὡ πότνι, ἥπερ μ' Αὐλίδος καὶ πύχας
 Δεινῆς ἔσωσας ἐκ πατροκτόνου χερσός,
 Σῶσόν με καὶ νῦν, τίσδ' ἔτι ἢ τὸ Λοξίου.
 Οὐκέτι βροτοῖσι χεῖρ σ' ἐπ' ἄνθρωπον σῶμα.
 Ἀλλ' εὐμνήτης ἐκβηθὶ βαρβάρου χθονός.
 Εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ γὰρ ἐνθάδ' ἐπ' ἔπειτα.
 Ναίειν, παρὸν σοι πόλιν ἔχειν εὐδαίμονα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στρεφὴν α'.

- Χο. 1 Ὅρνις, ἀπὸ τὰς πετερίνας
 2 Πόντου δειράδας, Ἀλκυὼν,
 3 Ἐλεγον οἶτον αἰεῖδες,
 4 Εὐξυνέτοιν ξυνετοῖσι βοῶν,
 5 Ὅτι πόσιν κελαδέας αἰεὶ μολπαῖς
 6 Ἐγὼ σοι παρὰ βάλλομαι
 7 Θελύκοις, ἀπ' ἑρ' ὄρνις,
 8 Ποσειδῶν

224 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓ. Η ΕΝ ΤΑΥΡ.

- 8 Ποθῆσ' Ἑλλάνων ἀγόροι,
 9 Ποθῆσ' Ἀστυμεν λοχείαν,
 10 Ἄ ποθ' Ἰκάνθιον ὄχθον οἶκός, 1105
 11 Φοίνικ' ὧ' ἀβροχόμας,
 12 Δάφναι τ' εὐεργά, καὶ
 13 Γλαυκῆς θάλλον ἱερὸν ἐλαίας,
 14 Λατῆς ὠδὴν φίλτα,
 15 Λίμνην θ', εὐλίσσουσ' ὕδωρ 1110
 16 Κύκνειον, ἔνθα κύκνος μελωδός
 17 Μύσας θεράπει.

Ἀντιγραφὴ α'.

- 1 ὦ πολλὰν θαλάρων λυαῖδες,
 2 Αἰ σπῆϊδας εἰς ἐμὰς
 3 Ἐπεσον, ἀνὴρ πύργων 1115
 4 Οὐλομένην ἐνὶ ναυσὶν ἔβαν,
 5 Πολεμίων ἐρετμοῖσι, ἔ λείχαις.
 6 Ζαχρύσε δ' ἐμπολῆς
 7 Νόστον βάεβαρον ἦλθον,
 8 Ἐνθα τὰς ἐλαφοκτόνας 1120
 9 Θεᾶς ἀμφίπολιν κούραν,
 10 Παῖδ' Ἀγαμεμνοῖαν, λατρεύω,
 11 Βωμὸς τε μηλοθύας,
 12 Ζηλοῦσ' ἄται λήπται
 13 τὸς δυσδαίμονι· ἐν γὰρ ἀνάγκῃς 1125
 14 Οὐ χόρμαις σὺντροφῇ ὦν.
 15 Μεταβάλλει δυσδαιμονία.

16 Τὸ

- 16 Τὸ γὰρ μετ' εὐτυχίας χακοῦσθαι,
17 Θνατοῖς βαρὺς αἰών.

Σπροφοὴ β'.

- 1 Καὶ σὲ μὲν, Πόντι', Ἀργεῖα 1130
2 Πεντηκόντορος οἶκον ἄξιον.
3 Συρίζων δ' ὁ κρηοδέας
4 Κάλαμος ἔρεος Πανός
5 Κώπαις ὀπιθούσῃ.
6 Ὁ Φοῖβός γ' ὁ μαύτις, ἔχων 1135
7 Κέλαδον ἐπ' αὐτόν τε λύρας,
8 Ἀείδων, ἄξιον λιπαρὸν
9 Εἰς Ἀθηναίων ὀπί γαῖαν.
10 Ἐμὲ δ' αὐτὴ λιπύσαι,
11 Βῆσιν ῥοδίαῖς πλάταις. 1140
12 Ἀέει δ' ἰσία, πρῶτοι κτ'
13 Πρῶταν, ὑπὲρ σῶλον
14 Ἐκπετάσσει πόδα
15 Ναὸς ὠκυπόμπου.

Ἀντισπροφοὴ β'.

- 1 Λαμπρὸν ἵπποδρομον βαίλιν, 1145
2 Ἐνθ' εὐάλιον ἔρχεται πῦρ.
3 Οἰκείων δ' ὑπὸ γαλῶμων
4 Πτέρυγας ἐν νώτοις αἰμοῖς
5 Λήξαιμε θοάζουσα.
6 Χοροῖς γ' αἰλῶν, ὅθι καὶ 1150
7 Παρθένος

216 ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓ. Η ΕΝ ΤΑΤΡ.

- 7 Παρθένος εὐδοκίμων χείμων,
 8 Παρὰ πόλ' εἰλίσσυσσε φίλας
 9 Ματρὸς ἡλίκων διάσας,
 10 Ἐς ἀμίλλας χεῖπιν,
 11 Χαίτας ἀδροπλέτους 1155
 12 Ἐς ἔειν ὀρνυμύα, πολυπόκιλα
 13 Φάρσα καὶ πλοχα-
 14 μους πειδαλλομύα,
 15 Γένυσιν ἐσκιάζον.

I A M B O I.

- Θό. Πῶ δ' ἢ πυλωρὸς τῶνδε δωματίων γυνὴ 1160
 Ἑλλήνις; ἢ δὴ τῇ ξένων καρτέρησται;
 Ἀδύτοις ἐν ἀγνοῖς σῶμα λάμπον πυρί;
 Κο. Ἦδ' ὅστις, ὃ σοι πάντ', ἀναξ, ἐρᾷ σαφῶς.
 Θό. Ἔα.
 Τί τόδε μεταίρεις ὅξ ἀκρήτων βάρων, 1165
 Ἀγαμέμνονος παῖ, θεῶς ἀγαλμ' ἐν ὠλήν;
 Ἴφι. Ἀναξ, ἔχ' αὐτὴ πόδα σὸν ἐν πειδασίαν.
 Θό. Τί δ' ὅστις, Ἴφιγρέα, χαῖνον ἐν δόμοις;
 Ἴφι. Ἀπέπυσ' ὅσα γὰρ δίδωμ' ἔπος τόδε.
 Θό. Τί φροϊμιάζει νεοχμὸν; ἐξαύδα σαφῶς. 1170
 Ἴφι. Οὐ καρτερὰ μοι τὰ δύματ' ἠγρώσασθ', ἀναξ.
 Θό. Τί τεκιδάξαν τέτό σ'; ἢ δόξαν λείεις;
 Ἴφι. Βρέτας τὸ τ' θεῶς πάλιν ἔδρας ἀπεσείφει.
 Θό. Αὐτόματον, ἢ νιν σεισμὸς ἐσσεύε χθονός;
 Ἴφι. Αὐτόματον ἔψιν δ' ὀμμάτων ξυνήρμοσεν. 1175
 Θό.

- Θό. Ἡ δ' αἰτία τίς; ἢ τ' ἔξενον μῦθος;
 Ἰφι. Ἦδ', εὐδὲν ἄλλο· δευὰ γὰρ διεφάχατον.
 Θό. Ἀλλ' ἢ πν' ἔκανον βαρβαίρων ἀκτῆς ἐπὶ;
 Ἰφι. Οὐκ εἶον ἦλθον τ' φόνον κακτηρῆμοι.
 Θό. Τίν'; εἰς ἔρον γὰρ ἔμαθ' ἐν πεπνυμέναις.
 Ἰφι. Μητέρα κατεργάσαντο κοινῇ ξίφει.
 Θό. Ἀπολλόν, ἐλ' ἐν βαρβαίροις τὸδ' ἔτλη τις ἀν.
 Ἰφι. Πάσης δωλμοῖς ἠγάσθη Ἑλλάδ' ὅλη.
 Θό. Ἡ τῶνδ' ἕκαπ' ὀνείδ' ἀγαλμ' ἐξω φέρεις;
 Ἰφι. Σεμνὸν γ' ἔω· αἰθέρ', ὡς μετὰ σῆσιν φόνος.
 Θό. Μίασμα δ' ἔγνωσ' τοῖν ξένου ποίῃ τρέπῳ;
 Ἰφι. Ἦλεγχον, ὡς θεᾶς βρέτας ἀπεσφράφη πάλιν.
 Θό. Σοφίῳ σ' ἔδρεψεν Ἑλλὰς, ὡς ἔσθου καλῶς.
 Ἰφι. Καὶ νῦν καθεῖς δέλεαρ ἡδύ μοι φρενῶν.
 Θό. Τῶν Ἀρχόντων τί φίλτρον ἀγγέλλοντε σοί;
 Ἰφι. Τὸν μόνον Ὀρέσταν ἐμὸν ἀδελφὸν εὐτυχεῖν.
 Θό. Ὡς δὴ σφε σῶσαις ἡδοναῖς ἀγγελμάτιον;
 Ἰφι. Καὶ πατέρα γε ζῆν ἔκαλῶς πορεύσιν ἐμὸν.
 Θό. Σὺ δ' εἰς τὸ τ' θεῶν γ' ὀξύνουσας εἰκότως.
 Ἰφι. Πᾶσιν γε μισῶσ' Ἑλλάδ', ἢ μ' ἀπώλεσεν.
 Θό. Τί δὴ τα δρῶμεν φράζε· τοῖς ξένοις πέρι;
 Ἰφι. Τὸν νόμον δυνάμει τ' ποικίλοις σέβειν.
 Θό. Οὐκοῦν ἐν ἔργῳ χερσὶν ἐξίφθ' τε σόν;
 Ἰφι. Ἀγνοῖς καταρμῶν πορταῖν νῦν ἵψα γέλω.
 Θό. Πηγαῖσιν ὑδάτων, ἢ θαλασσῇ δρόσῳ;
 Ἰφι. Θαλάσσα κλύει πάντα τὰνθρώπων κακὰ.
 Θό. Ὀσπώτερον γὰρ τῇ γῆν πείσοιεν ἀν.

1180

1185

1190

1195

1200

Ἰφλ

- Ίφι. Καὶ τὰ μὰ γ' οὕτω μᾶλλον αἶν καλῶς ἔχοι.
 Θό. Οὐκοῦν πρὸς αὐτὸν ναὸν ἐκπύη κλύδων;
 Ίφι. Ἐρημίας δὲ ἔ γδ ἄλλα θεόσομεν. 1205
 Θό. Ἄγ' ἐνθα χεῖζεις· ἔ φιλῶ τάρρηθ' ὄραϊν.
 Ίφι. Ἀγνίσσον μοι καὶ τὸ τ' εἴβ βρέτας.
 Θό. Εἵπερ γε κηλὶς ἔβαλέν νιν μητροκτόνῳ.
 Ίφι. Οὐ γάρ ποτέ νιν αἶν ἠγάμην βάρυν ἀπο.
 Θό. Δίκαι' ἢ ὑπέλεια ἔ παρομηδία. 1210

Τροχαῖοι.

- Ίφι. Οἶδα νῦν ἅ μοι γενέσθω; Θό. Σὸν τὸ σημαίνειν τόδε.
 Ίφι. Δεσμὰ τοῖς ξένοισι πρόσδεσ. Θό. Ποῖ ἢ σ' ἐκφύγοιεν αἶν.
 Ίφι. Πισὸν Ἑλλας οἶδεν ὑδέν. Θό. Ἴτ' ὅπῃ διομα, πρὸς πολλοί.
 Ίφι. Καὶ κκομιζόντων ἢ δεῦρο οὐδ' ξένους. Θό. Ἐσαυ τὰδε.
 Ίφι. Καὶ τακρύψοντες πέπλοισιν ἡλὶς πρὸς φλόγος. 1215
 Ίφι. Σῶν τε μοι σύμπλεμπ' ὀπαδῶν. Θό. Οἶδ' ὁμαρτήσῃ σοι.
 Ίφι. Καὶ πόλ' ἐπέμψον τῇ, ὅς τις σημαίνῃ. Θό. Ποίας τύχας;
 Ίφι. Ἐν δόμοις μέμνειν ἅπαντας. Θό. Μὴ σιωπῶν φόνω;
 Ίφι. Μυστρά γδ τὰ τοιαῦτα ὅσι. Θό. Στείχε, ἔ σημαίνε σὺ,
 Μηδέν εἰς ὄψιν ἐλάζειν. Ίφι. Εὖ γε κηδεύεις πόλιν, 1220
 Καὶ φίλων δ' ὅσδεις μάλιστα. Θό. Τῦτ' ἐλεξας εἰς ἐμέ;
 Ὡς ἐκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις.
 Ίφι. Σὺ ἢ μύρων αὐτῇ πρὸ ναῶν τῇ θεῷ. Θό. Τί χεῖμα δρῶ;
 Ίφι. Ἀγνίσσον χευστῷ μέλαθρον. Θό. Καθαρόν ὥς μόλης πάλιν;
 Ίφι. Ἡνίκ' αἶν δ' ἐξω πρῶσιν οἱ ξένοι. Θό. Τί χεῖ με δρᾶν;
 Ίφι. Πέπλον ὁμμάτων πρὸς θεῷ. Θό. Μὴ παλαμναῖον λάβω;
 Ίφι. Ἦν δ' ἄραν δοκῶ χρονίζεν. Θό. Τῦδ' ὄρεθ' τίς ἐστ' μοι;
 Ίφι.

Κεν. Anal. 777. ~

Κεν. Anal. 777. ~

Κεν. Anal. 777. ~

Κεν. Anal. 777. ~

Κεν. Anal. 777. ~

Κεν. Anal. 777. ~

Κεν. Anal. 777. ~

Κεν. Anal. 777. ~

Κεν. Anal. 777. ~

Κεν. Anal. 777. ~

Κεν. Anal. 777. ~

Κεν. Anal. 777. ~

22
82

24
82

24/91

- 'Ιφι. Καὶ τίμα γ' οὕτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι.
 Θό. Οὐκοῦν πρὸς αὐτὸν ναὸν ἐκπύπῃ κλύδων;
 'Ιφι. Ἐρημίας δὲ εἰ γὰρ ἄλλα δράσομεν. 1205
 Θό. Ἄγ' ἐνθα χεῖζεις· ἐ φίλῳ τάρρηθ' ὄραϊν.
 'Ιφι. Ἀγνίσσον μοι καὶ τὸ τ' θεῶν βρέτας.
 Θό. Εἵπερ γε κηλὶς ἔβαλέν νιν μητροκτόνῳ.
 'Ιφι. Οὐ γάρ ποτέ νιν ἂν ἠγάμην βάθρων ἀπο.
 Θό. Δίκαιον ἡ ὑσέχεια εἰς περμηθία. 1210

Τροχαῖοι.

- 'Ιφι. Οἶδα νῦν ἅ μοι γενέσθω; Θό. Σὸν τὸ σημαίνειν τόδε.
 'Ιφι. Δεσμὰ τοῖς ξένοισι πρόσθε. Θό. Ποῖ δ' σ' ἐκφύγοιεν ἂν.
 'Ιφι. Πιστὸν Ἑλλας οἶδεν ἔδεν. Θό. Ἴτ' ὅπῃ δεσμὰ, πρὸς ἀπολοι.
 'Ιφι. Κακκομιζόντων δ' δεῦρο οὐδ' ξένους. Θό. Ἐσαυ τάδε.
 'Ιφι. Κατακρύψοντες πέπλοισιν ἡλίεσσι πρὸς ἀπολοι. 1215
 'Ιφι. Σὼν τε μοι σύμπεμπ' ὁπαδῶν. Θό. Οἶδ' ὁμαρτήσεσί σοι.
 'Ιφι. Καὶ πόλιν πέμψον τίν', ὅστις σημαίνῃ. Θό. Ποίας τύχας;
 'Ιφι. Ἐν δόμοις μέμνειν ἀπαντᾷ. Θό. Μὴ σωσθῶν φένοι;
 'Ιφι. Μυσαρὰ γὰρ τὰ τοιαῦτα ὄντι. Θό. Στεῖχε, εἰς σήμαινε σὺ,
 Μηδέν' εἰς ὅψιν ἐλάζειν. 'Ιφι. Εὖ γε κηδεύεις πόλιν, 1220
 Καὶ φίλων δ' ὅσους μάλιστα. Θό. Τῆς δ' ἐλεξας εἰς ἐμέ·
 Ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις.
 'Ιφι. Σὺ δ' ἄνδρῶν αὐτῶν πρὸ ναῶν τῇ θεῷ. Θό. Τί χεῖμα δρῶ;
 'Ιφι. Ἄγνισσον χρυσῶν μέλαθρον. Θό. Καθαρόν ὡς μόλης πάλιν;
 'Ιφι. Ἡνίκ' ἂν δ' ἔξω πρῶσιν οἱ ξένοι. Θό. Τί χεῖ με δρᾶν;
 'Ιφι. Πέπλον ὁμμάτων πρὸς ἀπολοι. Θό. Μὴ παλαμναῖον λάβω;
 'Ιφι. Ἦν δ' ἄρ' ἀνδοκῶ χρονίζειν. Θό. Τῆς δ' ὄρεσσι τίς ἐστὶ μοι;
 'Ιφι.

ῥ. ἀνδίων. Μεγάλα πρᾶστων } Πάγνια
388. } (ἀνελίς)

Κεν. ἀνελ. 177. ~

Κεν. 1259. πρ. τα μετὰ καὶ

Μετ. 1243 πρᾶστων πρᾶγμα μετὰ

Ἄνδ. Πλὴτ. 957- εἰσράζει δεινὰ ~

Αἰν. πρ. μεγάλα. 0. 800

πρ. φράσον πρὶ τὴν πόλιν *conferamus*
ἐκδ. 108 *aliquid boni in urbem*

Ραχ. 214. Εἰ γὰρ εἰσράζαντο ἀγαθόν

militariū rem gererent

ῥαν. 302. ^{ἡσυχασμένη} ἡν ῥ' ἀγαθὰ. *Optime nobiscum*
agitur -

Αἰν. 1706

• Πλὴτ. 633. πρ. εὐλυχεύεσθαι

229
05

82
3
24

24/91

London Decm 6 1787

Bar of Tho Sadell

2 Penns Halls
6L Prayer

4

3

0

13

16

4

4

1229.11

	1	2	3	4	5	6
	uuu	---		---	uuu	---
	1249, 1223.	1114, 6 Dec		1241.2	1343	12
				uuu		
				1240.		12
						12
				uu-		
				1241. f		
				"u600v 08013.		
		uu-				
		1217. Markl.				12

Pair. 1211 - 1241. (Lamb. 1221.)

6

7

8

1211.5-8

uuu

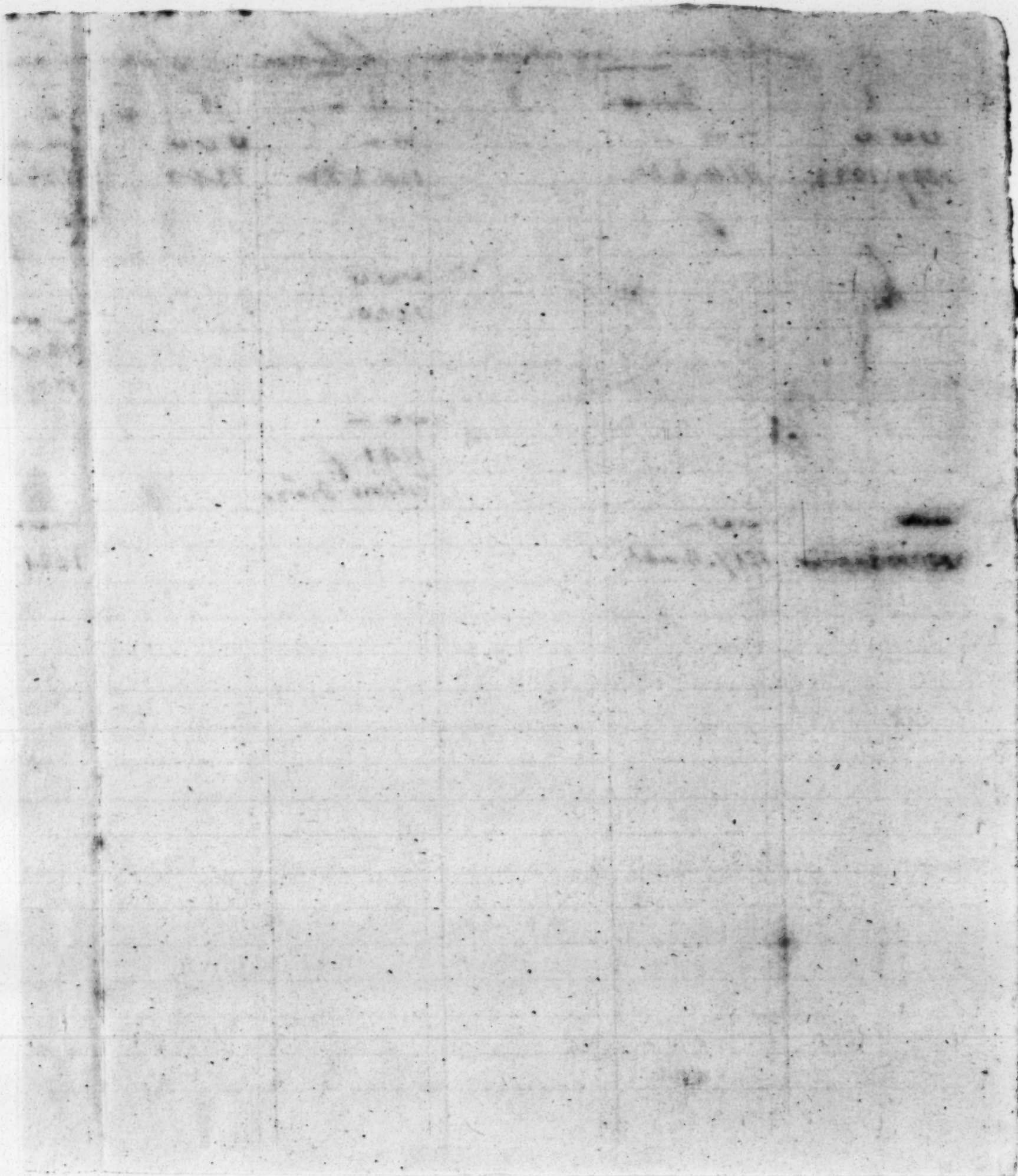
1228-1229.

1239.

uuu

1231. corr.

1239
1231

Ἰφι. Θαυμάσης μη γέν. Θό. Τὰ τ' θεῶν περὶ ὅττι γολῇ καλῶς.

Ἰφι. Εἰ γὰρ, ὡς γέλω, καθαρμὸς ὅδε πέσοι. Θό. Συμβόχου.

Ἰφι. Τέσδ' ἄρ' ἐκβαίνοντάς ἤδη δωματίων ὁρᾷ ξένους, 1230

Καὶ θεᾶς κόσμους, νεογνὲς τ' ἀρσενίας, ὡς φόνω φόνον

Μυσσερὴν ἐκνίψω, σέλας τε λαμπάδων, πᾶ τ' ἄλλ', ὅσα

Πρὸς θέμις ἐγὼ ξένοισι, ἔ θεᾶ καθαίρω.

Ἐκποδὼν δ' αὖδ' ὡς πολίταις τῶνδ' ἔχειν μιάσματος,

Εἴ τις ἢ ναῶν πυλωρὸς χεῖρας ἀγνιδίᾳ θεοῖς, 1235

ἢ γάμον σείχῃ στυάψων, ἢ τόκοις βαρυνέται,

Φύγετ', ἔξισταδε, μή τι περὶ στήθεσσι μῦσθ' ἵκῃ.

Ὡ Διὸς, Λητῆς τ' αἰαοῦσθαι πρὸ γέν', ἢ νίψω φόνον

Τῶνδε, καὶ θύσωμεν οὐ χεῖν, καθαίρων οἰκήσεις δόμον,

Εὐτυχεῖς δ' ἡμεῖς ἐσόμεθα· πᾶλλα δ' ἐ λέγουσ', ὅμως 1240

Τοῖς τὰ πλείον' εἰδούσι θεοῖς σοὶ τε σημαίνω θεᾶ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στρεοφή.

Εὐπαις ὁ Λατῆς γόνθ', ὅν ποτε

Δηλίας ἐν καρποφόροις

Γυάλοις χρυσοκόμαν

Φοῖβον ἐν κισσῶν σοφόν, 1245

Ἄ τ' ὅττι τόξων

Εὐστοχίᾳ γαίνυται,

Φέρει γὰρ δὴ

Δαιδαλὸς ἐναλίας,

Λοχῆα κλεπα λιλῆσ', αἰ- 1250
 σάκτων μάτῃς ὑδάτων,
 Τὰν βακχεύει Διονύσῃ
 Παρνάσιον κορυφαῖν,
 Ὅτι ποικιλόνοτος οἰνώπης θρά-
 κων, σκιερᾷ χατὰ χαλκός, 1255
 Εὐφύλλῳ δάφνῃ,
 Γᾶς πελώριον τέρας, ἀμφ-
 ἐπὶ μαντεῖον χθόνιον.
 Ἐπὶ μιν, ἔπ' βρέφῳ, ἔπ' φίλῳ
 Ἐπὶ μητέρῃ ἀγκύλαισι θρώσκων, 1260
 Ἐκατες, ὦ Φοῖβε, μαν-
 τείων δ' ἐπέδας ζαθέων,
 Τρίποδ' ἣν ἐν χερσὶν
 Θάσσεις, ἐν ἀψιδὶ θρόνῳ,
 Μοιτείας βροτοῖς ἀναφαίνων, 1265
 Θεσφάτων ἐμὴν ἀδύτων, ὡς
 Κασαλίας ρέεθρων γείτων, μέσον
 Γᾶς ἔχων μέλαθρον.

Αντιπροφή.

Θέμιν δ' ὅπ' ἰὼν παῖδ'
 Ἀπανάσατο, λυτὸ ζαθέων χερσὶν 1270
 Νύχτα χθὼν ἐτεκνώσατο
 Φάσματ' ὀνείρων.
 Ὅι πολέσιν μερόπων,

Τά τε φρονέει, τά τ' ἐπειθ',
 Ὅσα τ' ἐμελλε τυχεῖν, 1275
 Ὑπὲρ κ' ὀνοφειρῆς γὰς εὐ-
 νας ἔφραζον· γαῖα δὲ
 Μαρτεῖον ἀφείλετο πρῶτον
 Φοῖβον φθόνῳ θυγατρὸς· παχύποις
 Δ' ἐς ὀλυμπον ὀρμαθεὶς ἄ- 1280
 νασ' ἔρεα ψεδνὸν ἔλεξ'
 Ἐκ Διὸς θρόνων,
 Πυθίαν δέ μιν χθονίαν ἀφελὲν
 Θεᾶς μιν, νύχτας τ' ὀνοπίας.
 Γέλασε δ', ὅπ' τέκος ἄφαρ ἔβα, 1285
 Πολύχρυσον θέλων λατρεύματα χεῖν.
 Ἐπεὶ δ' ἔσειε κόμαν,
 Παῦσε νύχτας ὀνείργας.
 Ἀπὸ δ' μακροσύνῳ
 Νυχτωπὸν ἔδειλε βροτῶν, 1290
 Καὶ πρῶτος πάλιν θῆκε Λοξία,
 Πολυδύορι δ'
 Ἐν ξενόεντι θρόνῳ γαίρῃ βροτοῖς
 Θεσφάτων αἰοδαῖς.

I A M B O I.

Ἀγ. ὦ ναοφύλακες, βώμιοί τ' ὀψιτάται, 1295
 Θόας, ἀναξ γῆς πῶδε, πῦρ κερδὲ βεβώς;
 Καλεῖτ', ἀναπύξαντες εὐρόμφης πύλας,
 Ἐξω μέγαθρον πῶδε κοίραν χθονός.

Χο.

- Χο. Τί δ' ἔστιν, εἰ χρεὶ μὴ κελαιδεῖσθαι λέγεται; 1300
- "Αγ. Βεβαῖσι φρεσὶ διπλοῦσι νεανία,
 Ἀγαμεμνονείας παῖδος ἐκ βελδυμάτων
 Φεύγοντες ἐκ γῆς τῆσδε, καὶ στυγὴν βροχὴν
 Λαβόντες ἐν κόλποισιν Ἑλλάδος νεώς.
- Χο. Ἄπιστον εἶπας μῦθον· ὃν δ' ἰδεῖν θέλεις 1305
 Ἀνακταί χῶρας, φρεσὶς ἐκ ναῦ στυγείας.
- "Αγ. Ποῖ; δεῖ γὰρ αὐτὸν εἶδεναι τὰ δρώμενα.
- Χο. Οὐκ ἴσμεν· ἀλλὰ σεῖχε, καὶ δῖσκε νῆα,
 Ὅπως κρησάσῃς τέσθ' ἀπαγγελεῖς λόγοις.
- "Αγ. Ὁρᾷτ'· ἄπιστον ὡς γυναικεῖον γένος,
 Μέτεσί θ' ὑμῖν τ' πεπταγμένων μέγας 1310
- Χο. Μαίνῃ· τί δ' ἡμῖν ἔξενον δρασμοῦ μέτα;
- "Αγ. Οὐκ εἰ κρατοῦντων πρὸς πύλας ὅσον τάχος;
- Χο. Οὐ· πρὶν γὰρ ἂν εἴποι τέπ' ἐρμηνεύς τὸδε,
 Εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον δρχηγὸς χθονός.
- "Αγ. Ὡς χαλᾷτε κληῖθρα, τοῖς ἔνδον λέγεται 1315
 Καὶ δεσπότη στυμνιάθ', οὐδ' ἐν πύλαις
 Πάρεμιν, χαλκῶν φόρτον ἀγγέλλων χαλκῶν.
- Θό. Τίς ἀμφὶ δῶμα θεᾶς τέθ' ἵστησι βολιῶ,
 Πύλας ἀράξας, καὶ φόβον πέμψας ἔσω;
- "Αγ. Ψυδῶς ἔλεγον αἶδε, ἔμ' ἀπὸ λαυνοῦ δόμων, 1320
 Ὡς ἐκτὸς ἦς· σὺ δ' κατ' οἶκον ἦδ' ἄρα.
- Θό. Τί προσδοκῶσαι κέρδος ἢ θηρώμεναι;
- "Αγ. Αὐτίς τὰ πῶνδε σημαίνω· τὰ δ' ἐν ποσσὶ
 Παρῆντ' ἀκουσον· ἢ νεανίης, ἢ ἰθαίδε
 Βωμοῖς παρίστατ', Ἰφιγένει' ἔξω χθονός 1325

Σὺν τοῖς ξένοισιν οἵχεται, σερμὸν θεᾶς

Ἀγαλμ' ἔχουσα δόλια δ' ἢ κατάρματα.

Θό. Πῶς φής; τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκτημένη;

Ἀγ. Σώζωσ' Ὀρέστην· τέτο γὰρ σὺ θαυμάση.

Θό. Τὸν ποῖον; ἄρ' ὃν Τιωδαεὶς τίκτε κόρη;

1330

Ἀγ. Ὅν τοῖσδε βωμοῖς θεᾶ κατρωσάσατο.

Θό. ὦ θαῦμα· πῶς σε μεῖζον ὀνομάσας τύχῃ;

Ἀγ. Μὴ ἴσῃθα τρέψης σιωπρὲν, ἀλλ' ἄκχε μου.

Σαφῶς δ' ἀδρήσας καὶ κλύων, ἐκφρῶντισον,

Διωγμὸς ὅστις τὲς ξένας θηράσεται.

1335

Θό. Λέγ' εὖ γὰρ εἶπας· ἐ γὰρ ἀγρίπλυν πόρην

Φεύγουσιν, ὥστε λησφυγεῖν τέμον δόρυ.

Ἀγ. Ἐπεὶ πρὸς ἀκτὰς ἤλθομεν θαλασσίας,

Οὗ ναῦς Ὀρέστου κρύφεται· ἡ δ' ὠρμισμένη,

Ἡμᾶς μὲν, οὓς σὺ δεσμὰ συμπέμπεις ξένων

1340

Ἐχοντας, ἔξενδον· ἀποστῆναι πρόσσω

Ἀγαμέμνονι παῖς, ὡς ἀπόρρητον φλόγα

Θύουσι, καὶ κατάρμον, ὃν μετώχετο.

Αὐτὴ δ' ὅπασθε δέσμε' ἔχουσα τοῖν ξένοισιν

Ἐσειχε χερσὶ καὶ τὰδ' ἡ ὑποπτα μὲν,

1345

Ἡρεσκε μύθοι σοῖσι πρῶτοις, ἀναξ.

Χρόνῳ δ', ἡμῖν θρᾶν τί δὴ δοκῇ πλέον,

Ἀνωλόλυξε, καὶ κατῆδε, βάεβαρε

Μέλη ματεύουσα, ὡς φόνον νίζουσα δὴ.

Ἐπεὶ δ' ὁ δαῖτον ἡμῖν ἡμέροι χερόν,

1350

Εἰσῆλθεν ἡμᾶς, μὴ λυθέντες ὧς ξένοι

Κτάνοιεν αὐτὴν, δραπέται τ' οἰχίατο.
 Φόβῳ δ' ἂ μὴ χεῖν εἰσεῖν, καθήμεθα
 Σιγῇ τέλει ἢ πᾶσι λεῖα αὐτὸς λόγος,
 Στείχεν ἴν' ὅσων, καίπερ ὅκ' ἐμυθίοις.
 Κἀνταῦθ' ὀρώμεν Ἑλλάδος νεὸς σιγάφθι,
 Ταρσῶ κατῆρ' πίτυλον ἐπιερωμύρον,
 Ναύτας τε πεινθήκοντ' ἐπὶ σκαλμῶν πλάτεις
 Ἐχοντας ἐκ δεσμῶν ἢ σὺ νεανίας
 Ἐλευθέρις πρύμνηται ἐσθλὰς νεώς.
 Κοντοῖς ἢ πρῶραν εἶχον ὅ δ' ἐπωπιδῶν
 Ἀγκύρας ἔξδυστον οἱ ἢ, κλίμακας
 Σπείδοντες, ἦγον ἄλ' χερῶν πρυμνήσια.
 Πόντῳ ἢ δόντες ἢ ξένῳ καδίεσαν.
 Ἡμεῖς δ' ἀφειδήσαντες, ὡς ἐσείδομεν
 Δόλια τεχτήμαθ', εἰχόμεθα τ' ξένης,
 Πρυμνησίων τε ἔδ' εὐθυμυρίας,
 Οἶακας ἔξηρμεν εὐπρύμνης νεώς.
 Λόγοι δ' ἐχώρουν, τίνι λόγῳ ποθευόμετε,
 Κλέπτοντες ἐκ γῆς ξόδμον, ἢ θυπόλον;
 Τίνθ; τίς ὢν, τίωδ' ἀπεμπολᾶς χθονός;
 Ὅ δ' εἶπ', Ὀρέης ποδ' ὀμαιμος, ὡς μάθης,
 Ἀγαμέμνονθ' παῖς, τίωδ' ἐμὴν κομίζομαι
 Λαβὼν ἀδελφίῳ, ἢ ἀπώλεσ' ἐκ δόμον.
 Ἀλλ' ὅδδ' ἦσαν εἰχόμεθα τ' ξένης,
 Καὶ πρὸς σ' ἔπειθ' διεβιάζομεθα νιν
 Ὅθεν τὰ δεινὰ πλῆγματ' ἦν γυναιδῶν.

1355

1360

1365

1370

1375

Κῆνοί

Κεῖνοί τε γὰρ σίδηρον οἶα ἔχον χερσίν,
 Ἡμεῖς τε πυγμῇ δὲ ἥσσο ἐγκροτέμεθα,
 Καὶ κῶλ' ἀπ' ἀμφοῖν τοῖν νεανίας ἅμα 1380
 Εἰς πλοῦρα ἢ πρὸς ἥπυρ ἵκοντίζετο,
 Ὡς ξυνάπτεσθαι ἢ συναποκαμῆν μέλη
 Δεινοῖς ἢ σιμάντεσσι ἐσφραγισμένοι,
 Ἐφθύγομεν πρὸς κρημνόν· ὦ μὲ ἐν χάρα
 Κάταμι' ἔχοντες τραύματα, οἱ δ' ἐν ὄμμασιν. 1385
 Ὅχθοις δ' ὀπισθιγενέας, εὐλαβεστέρας
 Ἐμαρνάμεθα, ἔπερθε ἐβάλλομεν.
 Ἀλλ' εἴηγον ἡμᾶς τοξόται, πρὸς μῆτις ἐπι-
 Σταθέντες, ἰδίς, ὥς ἀνασεῖλαι πρόσω.
 Καὶν τῷδε, δεινὸς γὰρ κλύδων ὤκειλε ναυῷ 1390
 Πρὸς γαῶ, φόβῳ δ' ἰὺ ναυέταις τέγξαι πόδα,
 Δαδὼν Ὀρέης ὤμοι εἰς ἀρισερόν,
 Βας εἰς γάλακτος, καὶ πὶ κλίμακ' ἑοράν,
 Ἐδνκ' ἀδελφίῳ ἐντὸς εὐσίλμου νεώς.
 Τὸ δ' ἔρανος πέσημα, τὸ Διὸς κόρης 1395
 Ἀγαλμα, νηὸς ἐκ μέσης ἐφ' ἡγέξατο.
 Βοήπης, ὦ γῆς Ἑλλάδος ναῶταις, νεώς
 Λάβετε κώπαις, ῥοδία τε λυκαῖναι τε.
 Ἐχομεν γὰρ, ὅπως οὐνεκ' Εὐξείνου πύργου
 Συμπληγάδων ἐσώθην εἰσπλάσσεσθαι. 1400
 Οἱ δ', στυγαῖον ἡδὺν ἐκρυχώμενοι,
 Ἐπαῖξ' ἀλμύρῳ ναὺς δὲ, εἰς μὲ ἐντὸς ἰὺ
 Διμήρος, ἐχέει σόμια ληυπεσῶσα δ'.

Λάβρω κλύδωνι συμπεσῶσ', ἠπείγετο.

Δεινὸς γὰρ ἐλθὼν ἄνεμος ὄξαιφης, νεῶς 1405

ᾠδὴ πάλιν πρυμνήσι· οἱ δ' ἐκαρτέρουν,

Πρὸς κῦμα λακτίζοντες· εἰς γλῶ δ' πάλιν

Κλύδων παλὶρρὸς ἦγε ναῦν· σταθεῖσα δέ,

Ἀγαμέμνονι παῖς εὖξάτ'· ὦ Λητῆς κόρη,

Σῴσον με, τ' σὺν ἱέρειαν, πρὸς Ἑλλάδα 1410

Ἐκ βαρβάρε γῆς, ἢ κλοπαῖς ἀγλῆναι· ἑμαῖς.

Φιλῆς δ' ἐσὺ σὺν χροσίστητον, θεά·

Φιλῆν δ' καὶ με σὺν ὁμαίμονας δόκῃ.

Ναῦται δ' ἐπαυφήμεν' εὐχαῖσιν κόρης

Παιᾶνα, γομνάς ἐκ χερῶν ἐπωμίδας 1415

Κώπῃ πρῶτα μερόσαντες ἐκ κελύσματος·

Μᾶλλον δ' μᾶλλον πρὸς πέτρας ἢ σκάφῃ·

Χ' ὡ μὲν τις εἰς γάλασσαν ὠρμήθη ποσὶν,

Ἄλλοι δ' πλεκταὶς ὄξυπλοῖον ἀγκύρας.

Καὶ γὰρ μὲν εὐθὺς πρὸς σέ δειρ' ἀπετάλλω, 1420

Σοὶ τὰς ἐκέθεν σημανῶν, δῶαξ, τύχας.

Ἄλλ' ἔσπε, δεσμὰ ἢ βρόχους λαβὼν χερσίν·

Εἰ μὴ γὰρ οἶδμα νύκτα γενήσεται,

Οὐκ ἔστιν ἐλπίς τοῖς ξένοις σωτηρίας.

Πόντε δ' ἀνάκτωρ, Ἰλίον τ' ὀπισκοπῇ 1425

Σεμνὸς Ποσειδῶν, Πελοπίδας δ' ἐναντίῳ·

Καὶ νῦν πρὸξ' ἔτ' Ἀγαμέμνονος γόνον

Σοί, ἐπὶ πολίταις, ὡς ἔοικεν, ἐν χερσίν,

Λαβεῖν τ' ἀδελφὴν, ἢ φόνον τ' Αὐλίδι

Ἀμνημόνιστον

- Ἀμνημόνυτον θεῶν περδύσ' ἀλίσκεται. 1430
- Χο. ὦ τλήμων Ἰφιγένεια, αὐγόνε μέτα
Θαῖν, πάλιν μόλις διαποτῶν χέρας.
- Θό. ὦ πάντες αἰεὶ ποδὲ βαρβαρῶν χθονὸς,
Οὐκ, εἴα, πόλοις ἐμβαλόντες ἡνίας,
Παράκτιοι δραμεῖδε, κακβολὰς νεῶς 1435
Ἑλλενίδος δέξασθε; σὺν δ' τῇ θεῇ
Σπύδοντες, ἀνδρας δουρεῖς θυράσσετε;
Οἱ δ' ὠκυπομποὺς ἔλκετ' εἰς πότον πλάγας;
Ὡς ἐκ θαλάσσης, ἐκ τε γῆς ἱππώμασι 1440
Λαβόντες αὐτὸς, ἢ καὶ εὐφλου πύσσας
Ῥίψωμεν, ἢ σκόλεψι πύξωμεν δέμας.
Ἵμᾶς δ', τὰς πῶνδ' ἰσθρας βελδυμάτων,
Γυναιῖδας, αὐδαι, ἡνὶ δὲ χαλὴν λάβω,
Πονασόμεσθε νῦν δ' τὴν περκαυμένην
Σπουδὴν ἔχοντες, ἢ μὲν ἔμεν ἵπποι. 1445
- Ἀθ. Ποῖ, ποῖ διαγχεὼν τῶνδε περδυμῶν, ἀναξ
Θόας; ἀκουσὶ πῶνδ' Ἀθηναίαις λόγοις.
Παῦσαι δόκω, ῥέμαί τ' ἔξορμῶν σπλάγχνῳ.
Πεπρωμένοις γὰρ θεοφάτοις Λοξίῳ
Δεῦρ' ἦλθ' Ὀρέης, τ' τ' Ἑρηνύων χρόνον 1450
Φεύγων, ἀδελφῆς τ' Ἀργος εἰσπύμψων δέμας,
Ἀγαλμαί δ' ἰερὸν εἰς ἐμὴν ἄλσιν χθόνα,
Τῶν νῦν παρθένων τιμμάτων ἀναψυχάς.
Πρὸς μὲν σ' ὅδ' ἡμῖν μῦθος· ὅν δ' ἀποκτενῶν
Δοκεῖς Ὀρέην, ποτὶ τὴν λαβὴν σὺ λῶ, 1455

Ἦδη Ποσειδῶν χεῖρ' ἐμὴν ἀκύνει·
 Πόντι τίθῃσι, νῶτα πορθμεύων πλάτῃ.
 Μαθὼν δ', Ὀρέσσει, τὰς ἐμαῖς Ἰφιστολάς,
 (Κλύεις γὰρ αὐδὴν, χάριτες ἔ πατρὸν, θεῶν)
 Πῶρ' λαβὼν ἀγαλμα, σύγνονόν τε σιῶν·
 Ὅταν δ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτης μολῇ,
 Χῶρε' τίς ἔστιν Ἀττίδος παρὲς ἐχάτοις
 Ὀρεῖσι, γείτων δειράδος Καρυσίας,
 Ἱερὸς, Ἀλαίῃ νιν οὐμὸς ὀνομάζῃ λεῶς.
 Ἐνθάδε, πύξας ναὸν, ἰδρύσασθαι βεῖται,
 Ἐπώνυμον τ' Ταυρεκῆς, πόνοι τε σῶν,
 Οὐς ἔξεμόχθεις, περὶ πολλῶν χεῖρ' Ἑλλάδα,
 Οἷσθ' Ἑρμύων· Ἀρτεμὶν δὲ νιν βροτοὶ
 Τολοιπὸν ὑμνήσουσι Ταυροπόλον θεῶν
 Νόμον τε θεῶν πόσι, ὅθ' ἐορτάζῃ λεῶς
 Τῆς σῆς σφαγῆς ἄποιν', Ἰφίχτην ξίφει
 Δέρη παρὲς ἀνδρὸς, αἶρεά τ' ἔξανυέτω
 Ὀσίας ἔχῃ θεῶν, ὅπως τιμὰς ἔχῃ.
 Σὲ δ' ἀμφὶ σεμναῖς, Ἰφιγένεια, κλίμακας
 Βραυρωνίας δεῖ τῆσδε κληδονεῖν θεῶν·
 Οὐ καὶ τεγάψῃ χεῖρ' ἄνυσσα, καὶ πέπλων
 Ἀγαλμά σοι θύσουσι, εὐπῆνες ὑφάες,
 Ἀς δὴ γυναῖκες, ἐν τόκοις ψυχρὰ γαῖες,
 Λείπωσ' ἐν οἴκοις· τὰσδε δ' ἐκπέμπειν χθονὸς
 Ἑλλωίδας γυναῖκας ἔξεφίεμαι,
 Γνώμης δικαίας οὐνεκ', ἐκπύσασαί σε,

Καὶ

Καὶ πρὶν γ' Ἀρείοις ἐν πάροις ψήφους ἴσας
 Κεῖναι, Ὀρέσαι, ἔ νόμοισι εἰς ταυτόγε,
 Νικᾶν, ἰσήμεν δὲ αἱ ψήφους λάβει.

Ἀλλ' ἐκκομίζε σιὼν κροτήθηται χθονός, 1485

Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ σὺ μὴ θυμῷ, Θέας.

Θό. Ἀνασ' Ἀθάναι, τοῖσι τ' ἱερῶν λόγοις

Ὅσις κλύων ἄπιστος, ὅσῃ δὲ θῶς φρονέ.

Ἐγὼ δ' Ὀρέσει τ', εἰ φέρων βρέτας θεῶν

Βέβηκ', ἀδελφῇ τ', ἐχὶ θυμῷ, τί γάρ 1490

Πρὸς αὐτῷ δένοντι θεῶν ἀμύλας καλόν;

Ἴτωξ εἰς σιὼν σιὼν θεῶν ἀγάλματι

Γαῖαν, κροτήθηται τ' εὐτυχῶς βρέτας.

Πέμψω δ' καὶ πάσῃ Ἑλλάδι εἰς εὐδαίμονα

Γυναῖκα, ὥσπερ σὺν κέλδυσμ' ἐφίεται. 1495

Παύσω δ' λόγχῃ, ἣν ἐπαίρομαι ξένοις,

Νηῶν τ' ἐρετμά· σοὶ πάσῃ ὡς δοκῇ, θεά.

Ἀθ. Αἰνῶ· τὸ γ' ἡρώων σε τε καὶ θεῶν κρατῇ.

Ἴτ', ὦ πρῶται, ναυοδλῦτε τ' Ἀγαμέμνονος

Παῖδ' εἰς Ἀθήνας· συμπορεύσομαι δ' ἐγὼ, 1500

Σώζεσθ' ἀδελφεῖς τ' ἐμῆς σπυγνὸν βρέτας.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ τ' σωζομένης

Μοίρας, εὐδαίμονες ὄντες.

Χο. Ἀλλ', ὦ σεμνὴ παῖς τ' ἀθανάτοις,

Καὶ παῖς θνητοῖς, Παλλὰς Ἀθάναι, 1505

Δραστήριον

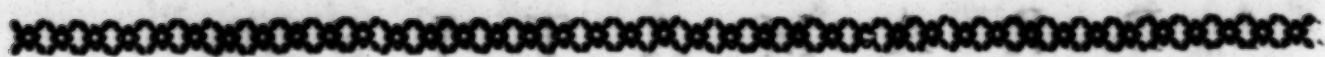
240 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓ. Η ΤΕΝ ΤΑΥΡ.

Δράσμεν οὐταί, ὡς σὺ κελεύεις.
Μάλα γὰρ τερπνὸν καίνεσθαι.
Φήμιν ἀκοαῖσι δίδουμι.
ὦ μέγα σέμνη Νίκη, τὸ ἐμὸν
Βίοτον χεπέχης,
Καὶ μὴ λήγῃς στεφανῶσα.

1510

Εὐριπίδου Ἰφιγένειας ἐν Ταύροις πάλῳ.

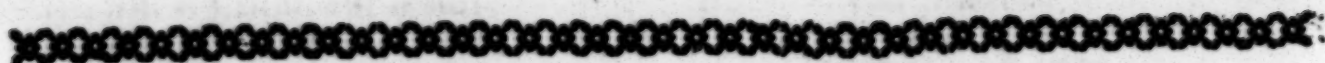
ΠΑΡΑΤΑΞΙΣ

EURIPIDIS

IPHIGENIA

IN TAURIS.

P E R S O N Æ.

O R E S T E S.

C H O R U S.

T H O A S.

MINERVA.

Prologum autem agit IPHIGENIA.

E U R I P I D I S

I P H I G E N I A

I N T A U R I S.

I A M B I.

Ipb. **P**ELOPS Tantalii filius, Pisam profectus
 Velocibus equabus, Oenomai duxit filiam,
 Ex quâ Atreus natus est: Atrei verò filius
 Menelaus et Agamemnon: ex hoc verò nata sum
 ego
 Iphigenia filia Tyndaridis Clytemnestræ, 5
 Quam circa vortices, quos crebrò Euripus densis
 Auris agitans, vertit cæruleum mare,
 Mactavit propter Helenam, ut putabat, pater,
 Dianæ, in claræ Aulidis recessibus.
 Hic enim mille navium classem 10
 Græcam contraxit Agamemnon rex:
 Ex præclarâ victoriâ partam coronam ob Ilium
 volens
 Capere Græcos, et vi effectum connubium
 Helenæ persequi, Menelao gratificans.
 Et ob pelagus minimè navigabile, ventosque non
 nactus, 15
 Ad ignispicium ivit, et Calchas hæc ei dicit:
 O hujus Græci exercitus imperator,
 Agamemnon, ex hujus terræ portu naves non
 deduces,
 Priusquam filiam tuam Iphigeniam Diana
 Acceperit mactatam: quod enim annus pareret ille
 Pulcherrimum, vovisti Luciferæ te sacrificaturum
 deæ.
 Filiam itaque in domo tuâ conjunx Clytemnestra
 Peperit (ad me titulum pulcherrimi referens)
 Quam oportet te immolare. Et Ulyssis artibus
 A matre abduxerunt quasi ad nuptias Achillis. 25
 Cumque in Aulidem venissem misera super rogum
 Sublimis collocata, jam occidebar gladio.

VOL. IV.

Verum *me* subduxit, cervam pro me subjiciens
 Diana Græcis, et per lucidum aerem
 Missam me collocavit in hac terrâ Taurorum, 30
 In quâ terrâ imperat barbaris barbarus
 Thoas, qui celerem pedem ponens parem avibus,
 Hoc nomen habet propter pedum celeritatem.
 Templis autem in istis sacerdotem me constituit,
 Ubi delectatur dea hostiis singularibus 35
 Diana, et festis, quibus nomen tantum *est* ho-
 nestum:
 Immolo enim (cum mos iste et ante civitati fuerit)
 Quicumque huc appulerit vir Græcus.
 Auspico quidem *sacra*: cædes verò, aliis sunt
 curæ,
 Nefandæ intus in his templis Deæ. 40
 Cætera verò taceo, Deam reverita.
 Jam verò quæ nox præsens nova attulit visa,
 Dicam ad ætherem, si quod hoc est remedium.
 Videbar in somno, relictâ hac terrâ,
 Habitare Argis, et in mediis cubiculis virginalibus
 Dormire: terræ autem tergum motu concuti:
 Ego autem fugere, et foris itans fastigium intueri
 Ædium cadere, et totam ruere contignationem
 Dejectam humi ex summis postibus.
 Unica verò relictâ est columna, ut mihi videbatur,
 Paternæ domûs: ex capitulo autem comam *vide-*
batur
 Flavam demittere, vocemque hominis accipere.
 Ego verò artem, quam hic exerceo, occidentem
 hospites,
 Colens, aquâ ipsam conspergebam, ut morti de-
 stinatum,

T t

Lamentans.

Lamentans. Sic autem somnium interpretor hoc :
 Mortuus est Orestes, cuius sacrificium auspicata sum :
 Columnæ enim familiarum sunt liberi masculi :
 Moriuntur autem, quos lavacra mea consperferint.
 Haud tamen accommodare somnium hoc ad amicos
 possum :
 Strophio enim non erat filius, quando ego perii.
 Nunc igitur fratri volo dare inferias,
 Præsens absenti, (hæc enim poterimus *præstare*)
 Cum ancillis, quas nobis dedit Rex,
 Græcas mulieres; sed ob causam aliquam
 Nondum accedunt ad me intra domum
 In quâ habito, hoc utique Templum Deæ *Dianæ*.
Ore. Vide, observa, nè quis homo sit in viâ.
Pyl. Video, speculorque, controvertens oculos in omnes
 partes.
Ore. Pylade, videtur tibi hoc esse templum Deæ,
 Ad quod ex Argis navem per mare direximus? 70
Pyl. Mihi quidem videtur, Orestes: tibi verò idem vi-
 deri decet.
Ore. Et ara, ex quâ Græcus stillat sanguis?
Pyl. Et sanguine quidem rubra habet latera.
Ore. Pinnis verò sub templi spolia videtur suspensa?
Pyl. Intersectorum *exuvias* hospitum. 75
Ore. Ergo oportet oculis in orbem circumactis bene
 speculari.
 O Phœbe, quò me rursus in hæc retia duxisti,
 Edito oraculo? postquam paternam cædem sum
 ultus,
 Matre cæsa, tunc perpetuis vicibus Furiarum
 Agitamur exules, extra sedes patriæ, 80
 Cursusque multos flexuosos confeci.
 Et veniens interrogavi te, quomodo agitantis me
 Furoris tandem ad finem venirem, et meorum la-
 borum,
 Quos pertuli vagabundus per Græciam.
 Tu verò me iussisti venire in Tauricæ terræ fines,
 Ubi Diana soror tua aram habet,
 Et rapere statuam Deæ, quam dicunt hic
 In hoc templum de cælo decidisse :
 Captam verò five dolo, five casu aliquo,
 Periculo impleto, Atheniensium terræ 90
 Dare hanc, præter hoc nihil ultra dictum fuit.
 Et his peractis me respirationem a laboribus habi-
 turum dixisti.
 Venio igitur, tuis obtemperans verbis, huc
 In terram ignotam, et inhospitalem. Te autem
 interrogo,
 Pylade (tu enim adjutor mihi et huius laboris) 95
 Quid faciemus? munitiones enim murorum vides
 Altas, utrum domus scalas
 Exscendemus? quomodo igitur latebimus?
 An ærea claustra solventes vectibus?
 Quorum nihil scimus: quòd si aperientes portas
 Capti fuerimus, ingressumque machinantes,
 Moriemur. Verùm priusquam moriamur, navi
 Fugiamus, quâ huc navigavimus,
Pyl. Fugere quidem non est tolerabile, neque consue-
 vimus :
 Dei verò oraculum non est contemnendum. 105
 Sed à templo recedentes, occultemus corpus
 In antris, quæ Pontus alluit aquis niger
 Procul ab urbe, nè quis speculator conspicatus
 Regibus dicat, et deinde per vim corripiamur.

Quando verò venerit oculus noctis obscuræ, 110
 Audendum erit ex templo capere politam
 Statuam omnes admovendo machinas.
 Confidera autem inter triglypha, an alicubi sit
 Vacuitas,
 Corpori dimittendo. Labores enim viri fortes
 Audent subire: ignavi verò nihil usquam sunt. 115
Ore. Eat: longum quidem iter remo venimus,
 Ex finibus verò reditum inchoemus iterum.
 Quamobrem (rectè enim dixisti) parendum est:
 oportet ire,
 Ubi corpus occultantes lateamus :
 Haud enim fiet ut Dei perfectum 120
 Cadat irritum oraculum. Audendum est:
 Labor enim nullus juvenibus excusationem præbet.

MONOSTROPHICA.

Gbo. Favete linguis, ô Ponti
 Gemina concurrentia saxa,
 Euxini incolentes homines. 125
 O filia Latonæ
 Dictynna montana,
 Ad tuam aulam, pulchris columnis-ornatorum
 Templorum ad aureas pinnas,
 Pedem virgineum 130
 Sanctum, sanctæ
 Clavigeræ serva, immitto,
 Græciæ bellicosæ turres,
 Et muros, agrorumque nemorosorum
 Relinquens voluptatem, 135
 Et paternæ domus sedem.
 Adsum. Quid novi? quid es sollicita?
 Cur me ad templum duxisti, duxisti?
 O filia illius, qui ad Trojæ turres
 Advexit inclytâ classe 140
 Mille navium innumeras hastas,
 O Atridarum inclytorum pulle.
Iph. O famulæ flebilibus
 Ut nondum, lamentis immoror,
 Non-jucundi cantus edens vocem : 145
 Lyra-destitutis elegis,
 Heu, heu! et funereo luctu
 (Quæ mihi accidunt mala)
 Fratrem meum
 Lugens ob vitam. 150
 Qualem vidi somniorum speciem
 Hæc nocte, cuius abiit caligo.
 Perii, Perii.
 Non est domus paterna.
 Hei mihi, interiit meum genus. 155
 Heu, heu, propter Argis labores.
 Heu fatum, quod
 Fratre, quem habui unicum, me spoliâs,
 Quem ad inferos misisti: cui has
 Inferias paro poculumque 160
 Mortuorum
 In terræ dorsum effundere.
 Et fontes ex montanis vitulis lacteos,
 Et Bacchi vinosam libationem,
 Et flavarum labores apum, 165
 Quæ mortuorum delinimenta more recepta sunt.
 Verùm da mihi aureum
 Vas

Vas, et libationem inferis :

O infra terram

Agamemnonium germen,

Tanquam mortuo hæc tibi

Mitto. Tu verò accipe, non enim ante

Tuum sepulchrum tibi flavam comam,

Neque lachrymas adferam.

Procul enim absum à tuâ

Patriâ, et meâ, ubi existimor

Jacere, misera, mactata.

Cho. Respondentes cantilenas,

Et hymnum Asiaticum tibi

Barbaricum clamorem,

O domina, sonabo,

Musam lugubrem,

Mortuis gratam

Quam inter carmina Pluto

Laudat sine Pæane.

Iph. Heu mihi Atridarum calamitates.

Periit lumen sceptrorum.

Heu paternos domos :

Aten noctæ sunt beatorum

Argis regum,

Principatum Labor autem ex laboribus

Circumdat, in gyrum actis equis

Volucris. Mutans autem

Sacrum oculum tenebris aufugit sol.

Aliis verò alius accessit

Dolor ædibus propter aureum agnæ,

Cædes ad cædem,

Dolor ad dolorem.

Inde mactatorum ad epulas

Tantalidarum erumpit

Furia ultrix in familiam ; festinat autem.

Perfida rependere dæmon

Ex initio mihi invidens

Dæmon uteri materni,

Cui noctis connubialis ab initio

Partum infantis infelicis

Fatales Dæ portenderunt,

Quam, primogenitum germen in thalamo,

Quæ petita illa in connubium à Græcis est

Ledæ infelix filia,

Victimam patris flagitio,

Et non jucundum oblectamentum.

Peperit, et educavit ; votivam verò

Equestribus in curribus

In Arenas Aulidis detulerunt

Sponsam, heu me infelicem sponsam,

Filiz Nerei filio.

Heu, heu : nunc inhospitalis Ponti hospes

Inamœnas domos habito,

Sine nuptiis, sine liberis, sine civitate, sine amicis :

Non canens Junonem Argivam,

Nec telis in argutis

Radio Palladis Atticæ imaginem, et

Titanum varians.

Sed sanguinem stillantium hospitum,

Luctuosam cruentans Aten circa Aras,

Vocemque ejulantium miserabilem,

Emittentiumque lachrymas miserabiles.

Nunc verò illorum quidem me subit

Oblivio ; hunc verò Argis mortuum

170

175

180

185

190

195

200

205

210

215

225

230

Deploro meum fratrem,

Quem reliqui lactentem

Adhuc infantulum, adhuc tenellum,

Adhuc germen in manibus

Matris, ad pectoraque pendente,

Argis sceptrigerum Orestem.

235

I A M B I.

Cho. Atqui hic relinquens littus marinum

Pastor venit tibi significaturus aliquid novi.

Pa. O filia Agamemnonis, et Clytemnestræ proles,

Audi novum ex me nuncium.

240

Iph. Quid verò est quod me a præsentis luctu deturbat ?

Pa. Venerunt in terram, concurrentes Cyaneas

Navi fugientes, huc duo adolescentes,

Dæ grata victima, et sacrificium

Dianæ : aquam igitur, lustralem et initiationes.

Debes maturè paratas facere.

Iph. Cujates sunt ? cujus terræ nomen habent hospites-
isti ?

Pa. Græci : hoc unum tantum scio, et nil ulterius.

Iph. Ne nomen quidem hospitum audiens dicere
potes ?

Pa. Pylades alter ab altero appellabatur.

250

Iph. Socii verò hospitis quodnam erat nomen ?

Pa. Nullus hoc novit ; non enim audivimus.

Iph. Quomodo igitur eos vidistis, et inventos-
cepistis ?

Pa. In littore extremo inhospitalis Ponti.

Iph. Et quod cum mari pastoribus est commercium ?

Pa. Boves invenimus lavaturi marino rore.

Iph. Huc igitur redi, quomodo eos nacti cepistis ?

Et quali modo ? hoc enim scire cupio,

Post longum tempus enim huc veniant ; nec ara
Dæ

Nuper madefacta est Græco sanguine.

260

Pa. Postquam ad influentem per Symplegades

Pontum boves deduximus sylvicolas,

Est quædam abrupta fluctuum frequenti agitatione

Concava spelunca, purpuras captantium tecta.

Hic geminos juvenes vidit quidam

265

Pastor nostrum, et recessit retrò,

Summis pedum digitis relegens vestigium,

Et dixit : non videtis ? dæmones quidam

Hic sedent isti : quidam verò de nobis religiosior

Sustulit manus et adoravit intuens :

270

O marinæ Leucothææ fili, navibus custos,

O domine Palæmon, sis nobis propitius :

Sive in littore sedetis vos, Gemini, Castor et
Pollux,

Sive Nerei chara propago, qui generosum

Genuit quinquaginta Nereidum chorum.

275

Alius verò quidam vanus impietate audax,

Risit has preces, nautasque naufragos

Sedere in specu metu nostri moris dixit,

Audientes quod hic mactemus hospites.

Visus autem hic est rectè dixisse plerisque nostrum,

Et venari Dæ victimas usitatus visum est.

Interea verò rupem alter peregrinorum relinquens.

Stetit, caputque quassavit sursum, et deorsum,

Et ingemuit tremens summas ulnas.

Infantia

Infantiâ furens, et clamabat sicut venator : 285
 Pylade, vides hanc ? hanc verò non vides
 Inferorum draconam, ut me vult interficere,
 Horrendis viperis in me ruens instructa ?
 Altera verò spirans ignem ex faucibus et necem
 Remigat alis, matrem meam in ulnis 290
 Tenens, et faxeam molem, ut injiciat mihi.
 Hei mihi, interficiet me : quò fugiam ? licebat
 autem videre
 Non easdem terroris species, sed varians edebat
 Sonosque vitulorum, et canum latratus ;
 Quas imitationes *vecum* aiunt emittere Furias. 295
 Nos verò metu contracti, tanquam morituri,
 Tacitè sedebamus. Ille verò manu districto gladio,
 Vitulos ruens in medios, ceu leo,
 Cedit ferro, ilia in lata mittens,
 Existimans Furias Deas se tunc propulsare, 300
 Adeò ut cruenta spuma emergeret ex mari.
 Interea verò unusquisque ubi videt
 Cadentes et vastatos boum greges, armabatur,
 Et conchas inflans, et congregans indigenas :
 Nam adversus generosos, et robustos hospites, 305
 Invalidos pugna fore pastores putabamus :
 Multi igitur convenimus exiguo tempore.
 Cadit autem remisso stimulo furoris hospes,
 Manans spumâ mentum : ut verò vidimus *rem*
 Commodè nobis cecidisse, omnis vir satagebat, 310
 Jaciens, pulsans : alter verò hospitum,
 Spumamque detergebat, corporisque curam ge-
 rebat,
 Vestiumque bene-textam telam prætendebat,
 Observans quidem cautè venientis vulnera,
 Amicum verò virum officiis bene curans, 315
 Mentis verò compos factus hospes, ex lapsu citò
 surgens,
 Animadvertit procellam hostium imminentem *sibi*,
 Et calamitatem prope sibi adnotam,
 Ingemuitque. Nos verò non intermisimus saxa
 Jacere, alius aliunde instans. 320
 Tum verò atrocem adhortationem audivimus :
 Pylade morimur : verum moriamur
 Honestissimè, sequere me, districtum ensẽ te-
 nens manu.
 Postquam autem conspeximus geminos hostium
 vibratos enses,
 Fugâ promontoriales implevimus sylvas. 325
 Sed cum fugeret aliquis, alii instantes
 Percutiebant eos ; cum autem hos pepulissent,
 Iterum, quæ pars prius cesserat, pulsabat faxis.
 Sed *res* erat incredibilis. Innumeris enim ex ma-
 nibus
 Nullus has Deæ victimas ferire poterat, lapides
 jaciens. 330
 Vix enim *nunc*, non audendo quidem eas cepimus :
 Sed globo facto circumdantes extorsimus
 Saxa ex manibus enses, ad terram verò genua
 Præ fatigue demiserunt. Ad regem autem hujus
 terræ
 Adduximus ipsos. Ille intuitus *eos*, quàm ce-
 lerissimè 335
 Ad lavacra et ad mactationem misit tibi.
 Opta verò tales, ò virgo, tibi hospitum

Victimam adesse, et si mactes hospites
 Tales, Græcia compensabit tuam cædem,
 Pendens poenam cædis in Aulide. 340
Cho. Mira dixisti de illo, qui conspectus est, quicumque
 tandem
 Ex Græciâ, qui venit ad Pontum inhospitalem.
 Bene est : tu igitur vale, et adduc hospites.
 Quæ verò hic facienda sunt sacra, nos curabimus.
 O miserum cor, prius quidem erga hospites 345
 Tranquillum fuisti, et semper misericors,
 Cognationi lachrymam impertiens,
 Quoties Græcos viros in manus acciperes.
 Nunc verò ex somniis, quibus efferatæ fumus,
 Existimans Orestem non amplius solem intueri,
 Malevolam *vobis* me nansciscimini, quicumque tan-
 dem *huc* veneritis.
 Et si somnium verum sit, prætextus fuerit, ò
 amicæ :
 Infelices enim beatioribus,
 Omnia, ut consentaneum erat, gerentes, non bene
 volunt.
 Verum nec ventus à Jove *missus huc* venit un-
 quam, 355
 Nec navis, quæ per saxa concurrentia
 Helenam adduxerit huc, quæ me perdidit :
 Nec Menelaum, ut ipsos vicissim ulcisceretur,
 Hic *sitam* Aulidem opponens illi, quæ illic *est*,
 Ubi Danaidæ me, sicut juncam, capientes 360
 Mactaverunt : sacerdos verò fuit pater, qui me
 genuit.
 Hei mihi, malorum enim illorum non possum non
 meminisse :
 Quoties ad genas manus ejaculata sum
 Prudens à genibus patris,
 Dicens hæc ? ò pater, sponsa *sio* 365
 Nuptiarum turpium à te : mater verò mea
 (Dum tu *me* interficis) et Argivæ nunc
 Celebrant Hymenæis, et personat cantu fistulæ
 tota
 Aula, ego verò interea interficior à te.
 Pluto igitur erat Achilles, non *autem* Pelei filius,
 Quem mihi promisisti sponsum : in curruum verò
 vehiculis
 Ad cruentas nuptias duxisti dolo.
 Ego verò tenuia per velamina oculos
 Conjiciens, nec fratrem hunc cepi manibus,
 Qui nunc periit : neque forori osculum 375
 Dedi præ pudore, tanquam itura ad Pelei
 Aedes ; ac multas distuli salutationes
 In aliud tempus, ut iterum Argos reditura.
 O miser, si es mortuus, ex quam præclaris rebus
 Peristi, Orestes, et patris invidendâ fortunâ 380
 Deæ verò damno commenta,
 Quæ, si quis quidem mortalium patrârit cædem,
 Aut etiam partum, aut cadavera attigerit manu,
Eum arcent ab arâ, ut impurum existimans :
 Ipsa verò delectatur hostiis humanis. 385
 Nullo modo peperit Jovis conjux
 Latona tantam absurditatem : ego etiam
 Tantalî epulationem diis *exhibitam*
 Incredibilem judico, *Deos scilicet* pueri esu delec-
 tatos esse.

Hujus

Hujus verò regionis incolas, quòd suà naturā sint
homicidæ, 390
In Deum culpam *suam* transtulisse puto:
Neminem enim deorum malum esse censeo.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

- Cho.* 1 Cærulei, cærulei
2 Congressus maris,
3 Quod Oestro percita *Is* volans ab Argis 395
4 In Euxinum mare
5 Trajecit olim,
6 Asiaticum solum
7 Europā mutans.
8 Quinam? An aquosum, 400
9 Et arundine-virentem relinquentes Eurotam,
10 Sacràque Dirces fluentia,
11 Venerunt, venerunt *in* hospitum-commercium-
fugientem
12 Terram, ubi puella
13 Spargit, circa aras, 405
14 Et columnas tem-
15 plorum, sanguinem humanum?

Antistrophe 1.

- 1 Nimirum impetuosis abiegnis
2 Utrique-navem-agitantibus remis 410
3 Per marinos fluctus urserunt
4 Navale vehiculum,
5 Et auris vela ferentibus,
6 Avarum certamen
7 Exercentes domuum gratiā.
8 Dulcis enim spes est, in 415
9 Perniciem vitarum, insatiabilis hominibus,
10 Divitiarum onus, qui quæruunt
11 Errabundi per fluctus, urbesque
12 Barbaricas transeuntes:
13 Inepti sententiis, 420
14 Quibus fors divitiarum magnum quid videtur,
15 Diis enim inter media habetur.

Strophe 2.

- 1 Quomodo concurrentes petras,
2 Quomodo Phineios nunquam tranquillos 425
3 Scopulos transiverunt,
4 Juxta inhumanum litus
5 In Amphitritæ æstu
6 Currentes, ubi quinquaginta puellarum
7 Nereidum chori
8 Ludunt in orbem semper, 430
9 Quamvis implentibus-vela flatibus,
10 Stridenti ad puppim
11 Firmo gubernaculo,
12 Auris australibus, aut
13 Zephyri flatibus, 435
14 Ad terram avibus-abundantem,
15 Et planum littus, Achillis

16 Cursus pulchro stadio-celebres, Eu-
17 xinum ad Pontum.

Antistrophe 2.

- 1 Utinam *pro* votis Dominæ 440
2 Helena, Leda chara filia,
3 Huc aliquo casu veniret,
4 Relicta Trojanā urbe:
5 Ut circa capillum aquā lustrali
6 Letiferā conspersa guttur-secante 445
7 Manu dominæ moreretur,
8 Dans poenas mutuas.
9 Jucundissimum autem nuncium
10 Acciperemus, ex Græciæ terrā
11 Nautarum si quis *huc* veniret, 450
12 Servitutis meæ mise-
13 ræ laboribus finem impositurus. Etenim
14 Somnio par dicerem
15 In ædibus, et urbe paternā,
16 Jucundis sermonibus frui: 455
17 Quod gaudium divitibus aliisque commune est.

ANAPÆSTI.

- Iph.* Verūm isti manus geminis vinculis
Vincti veniunt nova
Deæ victima. Tacete, o amicæ. 460
Græcorum enim primitiæ jam
Istæ ad templum propè veniunt,
Neque nuncios falsos nunciavit
Pastorius vir.
Cho. Veneranda, si hæc tibi grata 465
Urbs hæc perficit, accipe victimas,
Quas apud nos mos, non pias
Græcis, dans exhibet.

IAMB I.

- Iph.* Esto. Primūm igitur ut Deæ cultus rectè se ha-
beat,
Curandum est mihi. Solvite hospitum manus,
Ut cum sint sacri, non sint amplius vincti. 470
Ingredientes autem in templa parate
Quæ oportet ad *res* præsentis, et *quæ* moribus sunt
recepta.
Papæ. Quænam est mater, quæ vos olim peperit?
Quis pater? soror quoque, si qua *vobis* nata sit,
Qualibus geminis juvenibus privata, 475
Sine fratribus erit? Quis *rerum* eventus novit, cui
Tales sint futuri? Omnia enim Deorum *consilia*
In obscurum eunt, nec ullus absens quidquam
novit:
Fortuna enim furtim ducit in miseras.
Undenam venitis, o miseri hospites? 480
Quàm per longum spatium navigastis *ad* hanc ter-
ram?
Longè autem domo abfuturi estis, semper sub
terrā.
Ore. Cur tu hæc deploras, et cur de futuris nostris
Malis contristaris, quæcunque tandem es, o mu-
lier?

- Non existimo sapientem, qui moriturus, 485
Ficta gravitate metum exitii vincere vult:
Nec illum, qui mortem jam vicinam miserè-de-
plorat,
Salutis nullam spem habens: quia ex uno geminum
Facit malum, estque obnoxius stultitiæ crimini,
Moriturque æquè: Fortunam igitur oportet finire.
Tu igitur ne nos deplora. Quæ enim tunc sunt
Sacrificia scimus, et cognoscimus.
- Iph. Uter verò vestrum hic nominatus
Pylades vocatur? hoc scire primum volo.
- Ore. Hic: si quid tibi voluptati hoc scire est. 495
- Iph. Cujus patriæ Græcæ civis est natus?
- Ore. Quid verò cognoscens hæc, plus habebis, o mu-
lier?
- Iph. Utrum estis fratres ex unâ matre geniti?
- Ore. Amicitia sanè, non natu tamen fratres sumus, o
mulier.
- Iph. Tibi verò quod nomen imposuit qui te genuit
pater? 500
- Ore. Vero quidem nomine possemus vocari miseri.
- Iph. Non hoc interrogo: hoc enim tribue fortunæ.
- Ore. Ignoti si moriamur, non ridebimur.
- Iph. Quid verò invides hoc? an adeò superbè sentis?
- Ore. Meum corpus mactabis, non nomen. 505
- Iph. Neque civitatem dices, ex quâ oriundus es?
- Ore. Quæris enim quod nullam utilitatem mihi morituro
feret.
- Iph. Quid verò prohibet quominus hoc mihi grati-
ficeris?
- Ore. Inclytum Argos patriam meam esse gloriæ.
- Iph. Per deos verène, o hospes, illinc es oriundus?
- Ore. Ex Mycenis, quæ olim erant beatæ.
- Iph. Num verò ex patriâ discessisti exul, aut quali for-
tunâ?
- Ore. Exulo aliquo modo non volens, et tamen volens.
- Iph. Num dixeris mihi aliquid eorum, quæ volo?
- Ore. Quæcunque a meâ infelicitate aliena sunt. 515
- Iph. Profecto desiderans mihi venis Argis profectus.
- Ore. Mihi quidem non, si verò tibi, scelus amas.
- Iph. Novisti fortasse Trojam, cujus ubique fama.
- Ore. Utinam non nôsem, et nunquam vidissem, ne in
somnia quidem.
- Iph. Dicunt eam bello deletam non ampliùs extare.
- Ore. Est ita; neque falsa audivisti.
- Iph. Helena verò rediit rursus in Menelai domum?
- Ore. Rediit: infaustè rediens cuidam meorum.
- Iph. Ubinam est? Nam et mihi aliquod pridem debet
malum.
- Ore. Spartæ cohabitavit pristino marito. 525
- Iph. O commune Græcis odium, non mihi soli.
- Ore. Et ego jam quendam fructum ex illius nuptiis
percepi.
- Iph. Redieruntne Græci, ut fama fertur?
- Ore. Ut omnia semel, ac simul complexa me inter-
rogas!
- Iph. Priusquam enim moriaris, hunc fructum percipere
volo. 530
- Ore. Interroga, quandoquidem hoc cupis: ego vero tibi
respondebo.
- Iph. Rediitne quidam vates Calchas ex Troja?
- Ore. Perii, ut dicebatur inter Mycenæos.

- Iph. O dea veneranda, quam bene! Quid verò Laërtis
filius?
- Ore. Nondum domum rediit: vivit tamen, ut dicunt.
- Iph. Pereat, nec unquam in patriam redeat.
- Ore. Nihil impreceris illi: omnes res illius male habent.
- Iph. Filius verò Thetidis Nereidis adhucne vivit?
- Ore. Non vivit: frustra celebravit nuptia in Aulide.
- Iph. Dolosæ enim erant, ut dicunt illi, qui suo damno
sciunt. 540
- Ore. Quænam verò es? Quippe accuratè de rebus Græ-
ciæ percontaris.
- Iph. Inde sum, puella etiamnum perii.
- Ore. Rectè ergo capis scire quæ ibi œlia sunt, mulier.
- Iph. Quid verò dux, quem dicunt esse beatum?
- Ore. Quisnam? Non enim ille saltem, quem ego novi,
est ex numero beatorum. 545
- Iph. Agamemnon rex quidam Atrei filius dicebatur.
- Ore. Nihil scio: absiste ab hoc sermone, o mulier.
- Iph. Nequaquam per Deos, sed dic, ut exhilarer, o
hospes.
- Ore. Perii miser, et præterea perdidit quempiam.
- Iph. Mortuus est? quo fato? heu me miseram! 550
- Ore. Cur verò ingemisti propter hoc? num ad te per-
tinebat?
- Iph. Deploro priorem ejus fortunam.
- Ore. Perii enim miserabiliter, interfectus à muliere.
- Iph. O maxime deploranda quæ illum interfecit, et qui
obiit!
- Ore. Define igitur jam, et ne interroges ulterius. 555
- Iph. Adhuc tantum, an vivit illius miseri conjux?
- Ore. Non est amplius: filius, quem genuit is, eam per-
didit.
- Iph. O confusa domus? Quid verò volens?
- Ore. Ob patrem mortuum, ipsam ulciscens.
- Iph. Eheu! Quam benè malum Jus peregit. 560
- Ore. Sed quamvis sit justus, tamen Deos habet infensos.
- Iph. Reliquitne domi aliam sobolem Agamemnon?
- Ore. Reliquit Electram virginem unicam.
- Iph. Quid verò, estne aliquis sermo de mactatâ filia?
- Ore. Nullus alius, nisi eam mortuam non intueri lucem.
- Iph. Miseram illam, et patrem, qui interfecit eam.
- Ore. Malæ mulieris gratiâ perii sine gratiâ.
- Iph. Interfecti verò patris filius estne Argis?
- Ore. Ille miser est nunquam, et ubique.
- Iph. Falsa somnia valete, nihil enim estis: 570
- Nec genii, qui vocantur sapientes,
Minus sunt mendaces levibus somniis.
Magna confusio est in rebus divinis,
Et humanis: unâ autem in re causâ cadit,
Quod non stultus existens, vatum verbis adductus
Perierit, quomodo perii, conscientia.
- Cho. Heu, heu! quid verò nos, et nostri parentes,
Num sunt, an non sunt? quis queat dicere?
- Iph. Audite. Jam enim in quoddam venio consilium,
Vobis utilitatem, o hospites, meditans, simul 580
Et mihi: bene tunc maximè se habet,
Quando omnibus eadem res placuerit.
Vixne, si te servavero, nunciare aliquid, meo no-
mine,
Argos profectus, meis amicis illic degentibus,
Et illis ferre literas, quas quidam, me miseratus,
Captivus scripsit, meam non

Existimans manum esse homicidalem, sed à lege
Mori se, Dea hæc iusta postulante.
Nullum enim habui, qui, Argis huc profectus,
Argos iterum meas literas

590

Mitteret servatus meorum amicorum alicui.
Tu igitur (es enim, ut videris, generosus,
Et Mycenæ novisti, et quos ego volo)
Serveris, mercedem non contemnendam accipiens,
Propter leves literas, salutem.

595

Iste verò, siquidem civitas hoc cogit,
Deæ fiat hostia, se junctus à te.

Ore. Rectè dixisti cætera, præter hoc unum, o hospita :
Nam istum interfici *esse* mihi valde gravis dolor.
Ego enim sum gubernator navis harum calamita-
tatum,

600

Iste verò unà navigat propter meos labores.
Non igitur iustam *est* me cum hujus nece
Tibi præstare officium, et me ipsum eripere ex
malis.

Sed sic fiat. Huic quidem trade literas :
Nam *est* Argos mittet, ut tuæ res rectè habeant :
Nos verò, quicumque vult, interficiat. Amicos
enim

Quisquis in calamitatem conjiciens,
Ipse servetur, turpissimum *est*. Hic autem est mihi
amicus,

Iph. Quem non minùs volo vivere quàm me ipsum.
O indolem præstantem ! Ut ex generosa aliqua
Radice ortus es, amicisque verus amicus.

Talia utinam sit meorum consanguineorum is,
Qui relictus est : nam ne ego quidem, o hospites,
Sine fratre sum ; nisi quòd eum *hunc* non video.

Postquam verò hoc vis, hunc mittemus,

615

Qui perferat literas, tu verò morieris : quoddam
enim magnum
Studium hujus rei te tenet.

Ore. Quis verò interficiet me, et hæc atrocias audebit ?

Iph. Ego : hujus enim deæ sacerdotium habeo.

Ore. Indignum certè, o virgo, et infelix officium.

620

Iph. At venimus in necessitatem, cui parendum *est*.

Ore. Tu, cum sis femella, ense mactas mares ?

Iph. Non : sed circa tuam comam aquam-lustralem-
effundam.

Ore. Sed quis *est* mactator ; si mihi licet hæc interro-
gare ?

Iph. Intra hanc ædem sunt, quibus ista curæ sunt.

625

Ore. Quale verò sepulchrum accipiet me mortuum ?

Iph. Sacer ignis intus et tenebrosus hiatus rupis.

Ore. Heu, quomodo me sororis manus componet ?

Iph. Inane votum, o miser, quisquis tandem es,
Vovisti : habitat enim tua soror procul ab hac bar-
barâ terrâ.

630

Veruntamen, quia Argivus es,
Ne ego quidem saltem *eorum* rerum, quas præstare
potero, omittam officium.

Multum enim ornatum tibi in sepulchro ponam,
Et flavo oleo corpus tuum ungam,
Et montanæ ex floribus manentem humorem

635

Flavæ apes injiciam in tuum rogam.

Sed ibo, et literas ex sacello Deæ

Portabo : non tamen mihi hanc crudelitatem
imputa.

Ministri, custodite eos sine vinculis.

Fortasse insperatò meorum amicorum alicui

640

Mittam Argos, *eorum*, quos maxime ego amo :

Et literæ illi vivere, quos mortuos credit,
Significantes, parum credibilia gaudia annuncia-
bunt.

ANOMOIOSTROPHA.

Strophe 1.

Cho. Deploro te
Lustrationum guttis
Destinatum cruentis.

645

Ore. Hæc quidem non sunt mihi miseranda : quare valete,
o hospites.

Strophe 2.

Cho. Te verò propter felicem sortem,
O adolescens,
Admiramur, in patriam
Quòd tandem redibis.

650

Pyl. Non optanda amicis, morientibus amicis.

Strophe 3.

Cho. O miseranda navigatio :
Heu, heu, perire.
(Æ, æ, æ, æ)
Uter est, qui destinatur.
Adhuc enim ambigua
In gemina movetur mens,
Utrum te prius, an te lamentis dessem.

655

I A M B I.

Ore. Pylade, dic per Deos, affectuâne es, sicut ego ?
Pyl. Nescio : interrogas me cum non possim respon-
dere.

Ore. Quenam est hæc puella ? quàm Græcanicè
Interrogavit nos, et de laboribus ad Ilium toleratis,
Et de Græcorum reditu, et de vate
Calchante, et de Achille : et miserum
Agamemnonem quàm est miserata ? interrogavit-
que me

665

De uxore, et liberis *ejus*. Hæc hospita est genere
Illinc profecta Argiva aliqua : nunquam enim aliâs
Literas mitteret *eo*, nec scrutaretur hæc,
Quasi communem fortunam habens, si Argi rem-
feliciter gerant.

670

Pyl. Paulò me antevertisti : eadem verò dicis ante-
vertens,

Præter hoc unum : regum enim clades
Omnes nôrant, qui aliquo modo considerant *talia* :
Sed et aliud quiddam considera.

Ore. Quid ? nam hoc in commune ferens, melius in-
telliges.

675

Pyl. Turpe *est*, te mortuo nos intueri lucem,
Unâ enim navigavi, unâ etiam mori me oportet :

Etenig

Etenim timiditatis, et ignaviae probrum mihi conciliabo

Argis, et in Phocide multas habente-valles.
Videbor enim multis (multi enim sunt mali) 680
Te prodito, solus ipse rediisse domum,
Aut etiam occiso te, in calamitate familiae,
Struxisse necem tibi, propter tuum principatum,
Ut ducam tuam sororem patrimonii totius haeridem.

Hæc igitur metuo, et horum me pudet: 685
Nec ullo modo fieri potest, quin tecum animam expirem,

Ore. Et simul juguler, et conflagrem corpore,
Quia sum amicus tuus, et vituperationem metuo.
Bona verba quaeso: mea mala me ferre oportet:
Cum autem possim ferre simplicem moestitiam, non feram geminam. 690

Quod enim tibi triste, et probrosum dicis,
Hoc mihi accidet, si te laborantem mecum interfecero: quod enim ad me attinet, non male res habet,

Si moriar, cum exercear à diis sicut exerceor.
Tu verò es beatus, puramque nec afflictam habes Domum: ego verò impiam, et infelicem.
Servatus autem, et liberos ex mea sorore suscipiens, quam tradidi tibi uxorem:
Manebitque meum nomen, neque sine liberis domus

Paterna mea delebitur unquam. 700

Quare abi, et vive, et inhabita domum paternam.
Et cum veneris in Græciam, et ad equestre Argos,

Obtestor te per hanc dextram ista,
Excita mihi sepulchrum, et impone monumenta mihi:

Et Soror det lachrymas, et comam tumulo. 705
Et nuncia, quomodo ego perierim ab Argivâ quâdam

Muliere, circa aram lustratus cæde.
Neque deferas unquam meam sororem,
Inopes affines tuos, et domum paternam videns.
Jamque vale: meorum enim amicorum te fidiissimum inveni. 710

O venationis socie, et mecum educate amice,
O qui multos labores suscepisti propter mea mala:
Non autem Apollo vates existens fefellit:
Callidè autem commentus, quàm longissimè à Græciâ

Abegit, præ pudore priorum vaticiniorum. 715
Cui ego omnia mea permittens, verbisque ejus obtemperans

Pyl. Interfeci matrem; nunc verò ipse vicissim pereor.
Erit sepulchrum tibi, et sororis tuæ lectum
Nunquam deferam, ô miser, quia ego te Mortuum magis, quàm vivum, charum habebo.
Sed nondum perdidit te penitus Dei Oraculum, quamvis prope cædem stes.

Ore. Sed sæpe, sæpe nimia calamitas
Magnas habet mutationes, quoties ita res tulerit.
Tace. Phœbi autem vaticinia nihil mihi profunt. 725

Mulier enim hæc egreditur extra templum.

I AMBI.

Iph. Discedite vos, et apparate
Profectæ res intus necessarias iis, qui præsumt victimarum cædi.

Literarum quidem hæc volumina antiqua,
O hospites, adsunt: quæ verò præter hæc volo,
Audite: nemo sui idem est in calamitate,
Et quando cadit ex metu in confidentiam:
Ego igitur metuo ne, reversus ex hac terrâ,
Nihil curet meas literas
Is, qui debet hanc epistolam Argos perferre. 735

Ore. Quid igitur vis? quâ de re angeris?

Iph. Det jusjurandum mihi se has literas portaturum
Argos, amicis quibus eas mittere volo.

Ore. An tu quoque vicissim huic eisdem sermones reddes?

Iph. Quam rem me facturam? aut non facturam? dic.

Ore. Te hunc non mortuum dimissuram ex hac terrâ.

Iph. Rectè dixisti: quomodo enim posset nunciare quæ volo?

Ore. An et tyrannus ista concedet?

Iph. Etiam persuadebo ei, et ipsa ipsum in navis imponam scapham.

Ore. Jura tu, et incipe jusjurandum, quod sit pium. 745

Iph. Dabo (dicere oportet) hanc epistolam meis amicis.

Pyl. Dabo has literas tuis amicis.

Iph. Et ego te salvam dimittam extra Cyaneam petram.

Ore. Quem autem Deorum advocas tui juramenti testem.

Iph. Dianam, in cujus templis hos honores habeo. 750

Pyl. Ego verò regem cœli Jovem venerandum.

Iph. Si verò deserto jurejurando feceris mihi injuriam?

Pyl. Sim sine reditu: quid verò tu, si me non servaveris?

Iph. Nunquam Argis viva vestigium figam pedis.

Pyl. Audi verò rem, quam præterivimus. 755

Iph. At aptus erit etiam nunc si rectè se habuerit.

Pyl. Da mihi hanc exceptionem, si quid acciderit navi,

Et tabulæ in procellis cum literis

Perierint, corpusque servâro solum,

Ut non ampliùs hoc juramentum sit ratum. 760

Iph. Scis quid sim factura? multa enim navi accident.

Quæ sunt scripta in epistolæ plicis,

Dicam tibi verbis, ut omnia possis nunciare amicis,

Res enim in tuto est: quod si servâris literas,

Tum ipsæ dicent tacentes, quæ sunt inscripta. 765

Si verò literæ in mari deletæ fuerint istæ,

Corpore servato, hæc verba servabis mihi.

Pyl. Rectè dixisti Deorum, meique causâ.

Significa igitur cui oporteat has literas ferre

Argos, et quid dicere oporteat me audivisse ex te.

Iph. Nuncia Orestis filio Agamemnonis, —

In Aulide interfecta mittit has literas

Viva Iphigenia, quæ illis, qui istic sunt, non vivit amplius.

Ore. Ubi verò illa est? num mortua revixit?

Iph. Quam vides, illa est, ne tu me a sermone depelle.

Deduc me Argos, frater, priusquam moriar,

Ex hac terrâ barbarâ, et abducto à deo

Sacris, in quibus munus hospitum-interficiendum habes.

Ore. Pylade, quid dicam tibi? ubinam existentes inventi sumus?

Iph. Aut tuae familiae diros imprecator, 780
Orestes, ut rursus nomen his audiens scias.

Pyl. Proh deos. Iph. Cur deos invocas in meis rebus?

Pyl. Nihil: pertexe modò, aberrarum enim cogitando. Mox, licet te non interrogem, ad certa perveniam.

Iph. Dic Oresti, quòd cervam danti pro me, dea 785
Diana servavit me, (quam cervam mactavit meus pater,

Cum putaret se in nos acutum enssem immittere)

Et in hanc terram collocavit: hae sunt meae literae,

Et hae sunt scripta in literis.

Pyl. O quae me facili jurejurando obstrinxisti, 790
Et quae pulcherrimè jurasti, non multum morabor tempus:

Et jurejurandum, quod juravi, praestabimus.

Eccò scio tibi literas, et trado,

Orestes, ab hac tuâ sorore.

Ore. Accipio: amittens verò litterarum plicas, 795
Voluptatem primùm non verbis at falsis capiam.

O charissima mihi soror, percussam te,

Nihilominus brachiis amplectens vix credentibus,

Capiam voluptatem, audiens admiranda mihi.

Cbo. Hospes, non rectè deae ministrum 800

Pallias, non-tangendis circumjiciens peplis manum.

Ore. O soror, ac ex eodem patre
Agamemnone nata, ne me averferis,

Cum teneas fratrem, quem non putasti te habituram unquam.

Iph. Egone te meum fratrem teneo? non declines hoc 805
dicere?

Argos enim est ipsi et Nauplia vicina.

Ore. Non illic est tuus frater, o misera.

Iph. Num Lacana Tyndaris te peperit?

Ore. Et quidem ego sum natus ex filio filii Pelopis.

Iph. Quid ais? habesne aliquod horum mihi documentum? 810

Ore. Habeo: aliquid ex domo paternâ interroga.

Iph. Ergo te quidem dicere oportet, me verò audire.

Ore. Dicam: hoc primum, Electrae narrationem,
Atrei et Thyestis ortam novissi diffensionem.

Iph. Audi, quam de aureo vellere habuerunt. 815

Ore. An igitur scis te hanc texuisse in texturis?

Iph. O charissime, propè meum sectis animum.

Ore. Item in telâ imaginem, Solis conversionem.

Iph. Texui hanc etiam imaginem subtilibus filis.

Ore. Et accepisti à matre ad Aulidem ornatum. 820

Iph. Novi: nam nuptiae abstulerunt me non-bonae.

Ore. Quid verò? an te dedisse comam tuam perferendam tuae matri?

Iph. Monumentum pro meo corpore altrici.

Ore. Hae verò, quae ipse vidi, dicam signa certa.

Pelopis antiquam hastam in sedibus patris, 825

Quam vibrans manibus puellam Pifitidem

Adeptus est Hippodamiam occiso Oenomao,

In ipsa tuis virginis conclavibus absconditam.

MONOSTROPHICA.

Iph. O charissime, nihil aliud: es enim charissimus:
Teneo te, Orestes, unicè desideratum 830

Solo ex patrio,

Ex Argis, o charissime.

Ore. Et ego te mortuam, ut putatur.
Lachrymae autem non lachrymosae, et luctus cum

gaudio

Tuos oculos aequè ac meos humectant. 835

Iph. Hunc tum adhuc reliqui infantem in brachiis

Recentem nutricis

Recentem in sedibus.

O plus, quàm verbis dici queat, felix, qui 840

Anime, quid dicam?

Ultra miraculum,

Et ultra quàm dici potest, haec acciderunt.

Ore. In postremum unà degentes simus felices.

Iph. Insperatam voluptatem cepi, o amicae:

Metuo autem, ne ex manibus mihi in aërem 845

Avolans elabatur! o Cyclopei lares,

O chara patria Mycenae!

Gratiam habeo tibi vitae causâ,

Gratiam habeo educationis causâ,

Quia mihi fratrem istum domui 850

Educasti lumen.

Ore. Genere quidem beati sumus, sed quod ad calamitates spectat,

O soror, nostra infelix vita fuit.

Iph. Ego misera hoc experta sum, quando enssem
Ad cervicem posuit mihi 855

Miser pater.

Ore. Hei mihi: videor enim non praesens te videre ibi.

Iph. Sine Hymenaeo, frater, Achilles;

Ad preces nuptiales

Fraudulentas quàm ducebar: 860

Et circa aram erant

Lachrymae, et luctus.

Heu, heu! lavacra, quae ibi erant.

Ore. Deploravi et ego audaciam quam pater ausus est.

Iph. Indignum patre, indignum patre 865

Fatum nacta sum.

Ore. Alia verò ex aliis sequuntur:

Si tuum fratrem, o misera, cedens perdidisses

Numinis alicujus fato,

O miseram tunc te futuram diri facinoris ream. 870

Iph. Atrocia ausa sum, atrocia ausa sum,

O mi frater;

Quàm vix effugisti

Injustam et impiani necem, meis

Interfectus manibus? 875

Post haec verò quis malorum finis erit?

Quae fortuna mihi quod cupio concedet?

Quam tibi salutarem rationem inveniens,

Rursum ab hac regione,

Et ab nece, remittam 880

Patriam in Argivam,

Priusquam enssem in

Sanguine tuo maculem.

Hoc, hoc tuum est, o misera anima,

Negotium invenire, 885

Utrum terrâ, non navi,
Sed pedum impetu,
Morti sis appropinquaturus,
Per barbaras gentes,
Et per transitus invios vadens. 890
Per Cyaneos
Sanè, angusto-meatu-præditos
Scopulos, *est* longum iter
Navali fugæ.
Misera, misera *sum ego!* 895
Quis igitur in his
Aut Deus, aut mortalis, aut
Casus aliquis insperatus,
Viam impeditam expediens,
Nobis duobus solis Atridis 900
Ostendet finem malorum?

I A M B I.

Cho. Inter mirabilia, et ultra fabulas fictas,
Hæc ipsa vidi, et audiens nunciabo.
Pyl. Amicos utique qui venerunt in conspectum ami-
corum,
O Orestes, æquum *est* se manibus mutuò com-
plecti: 905
Oportet verò *nunc* omisso luctu, ad illud venire,
Quomodo inclytum salutis statum
Adepti, ex *hoc* agro barbarò discedamus,
Sapientum enim virorum hæc *sunt*, fortunæ
Occasionem nactos, non evagantes aliàs voluptatem
capere. 910
Ore. Rectè dixisti. Fortunæ verò puto curæ esse
Hoc nobiscum: si enim gnarus sit aliquis,
Consentaneum est numen divinum fore efficacius.
Iph. Nihil *me jam* cohibet, nec avertet à sermone,
Quominus primum quæram, quodnam Electra
fatum 915
Sortita sit vitæ: grata enim facere studuit mihi
omnia.
Ore. Cum hoc *nupta* habitat, vitam habens beatam.
Iph. Hic verò cujas, et quo patre natus est?
Ore. Strophius Phocensis hujus vocatur pater.
Iph. Hic ex Atrei filiâ est, mihi cognatus? 920
Ore. Consobrinus certè, solus mihi certus amicus.
Iph. Nondum erat iste natus, quando pater me mac-
tavit?
Ore. Non erat: aliquandiu enim Strophius fuit sine
liberis.
Iph. Salve, mihi marite meæ sororis.
Ore. Et meus servator *est*, non tantum cognatus. 925
Iph. Quomodo verò sustinuiſti ista atrocita facta in ma-
trem?
Ore. Taceamus de illis: ulciscens necem mei patris.
Iph. Quæ verò *fuit* causa, quod occidit maritum?
Ore. Sinas hæc matris *facinora*; non enim tibi *est* ho-
nestum audire.
Iph. Taceo. Nunc igitur Argos in te respicit? 930
Ore. Menelaus tenet imperium: *nos* exules sumus ex
patria.
Iph. An igitur patruus injuriâ-affecit familiam *jam* af-
flictam?
Ore. Non: sed terror Erinnyum exturbat me ex terrâ.

Iph. Inde ergo in litore, etiam hic, dictus es infanſiſſe.
Ore. Sumus conspecti non nunc primum miseri. 935
Iph. Intelligo, propter matrem agitaverunt & Deæ.
Ore. Adeo ut cruenta fræna injecerint mihi.
Iph. Cur verò in hanc terram intuliſti pedem?
Ore. Veni jussus oraculo Phœbi.
Iph. Quam rem facturûs? dicendam, an tacendam? 940
Ore. Dicam. Initium autem hoc mihi multorum ser-
monum *est*:
Postquam hæc mala matris, quæ tacemus,
Manibus nostris patrata fuerunt, Erinnyum in-
curſibus
Pulsi sumus exules, unde meam pedem
Athenas utique miſit Phœbus, 945
Ut satisfacerem non nominandis Deabus.
Est enim *ibi* sanctum judicium, quod olim Marti
Jupiter constituit ob quandam contaminationem
manuum.
Profectum autem illuc, primum quidem nullus
hospitum
Ultrò *me* recepit, ut diis invisum: 950
Qui vero severiti sunt, mensam hospitalem soli-
tariam
Præbuerunt, manentes sub eodem tecto ædium.
Silentio autem machinabantur ut me omnis collo-
quii expertem
Cibo potuque exhilararent sine piaculo.
In *vas* verò proprium æqualem omnibus Bacchici
liquoris 955
Mensuram plenam infundentes, fruebantur volup-
tate.
Ego verò reprehendere quidem hospites non au-
debam,
Dolebam verò tacitè, et simulabam *me* hæc nescire,
Valde ingemiscens, quod eram matris interfector.
Audio autem Atheniensibus meas calamitates 960
Festum factum esse, et adhuc morem hunc ma-
nere,
Congiarium *Vas* ut Palladis populus honoret.
Postquam autem veni in tumulum Martis, et in
judicio
Steti, ego quidem occupans alteram sedem,
Alteram verò natu maxima Erinnyum: 965
Perorans autem audiensque causam parricidii,
Phœbus testificans servavit me: paria verò mihi
Suffragia numeravit Pallas manu;
Atque victor abii ex judicio parricidii.
Quæcunque igitur *Furiarum* sedebant, acquief-
centes judicio, 970
Curiam prope ipsam facellum statuerunt habere.
Quæcunque verò *Furiarum* *huic* sententiæ non
acquiescebant,
Curſibus irrequietis me semper agitaverunt,
Donec rursus redii ad Phœbi sanctum solum,
Et ante adyta jacens extensus, jejunos à cibo,
Juravi me illic abrupturum esse mihi vitam mo-
riendo,
Nisi me servaret Phœbus, qui me perdiderat.
Ibi ex aureo tripode vocem emittens,
Phœbus miſit me huc, ut delapsam cælo auferrem
Statuam, et collocarem in terrâ Atheniensî. 980
Quare quam *Deus* constituit salutem nobis, *hanc*
Nobiscum para. Si enim Deæ potiamur statuâ,
Infaniâque

Infantique liberabor, et te in multitemi scapha
Avestam, Mycenis iterum collocabo.
Quamobrem, ô chara tu, ô sororium caput, 985
Sera paternam domum, mēque conserva;
Quia mea simul omnia perierunt, et totum genus
Pelopidarum,
Caelestem nisi captam abstulerimus Deae statuam.
Cbo. Gravis quaedam Deorum ira effervuit
Adversus semen Tantali, et per ærumnas ducit.
Ipb. Hanc quidem voluntatem habui, priusquam huc
venires,
Ut essem Argis, et tuo conspectu fruere, ô frater.
Misericordiā verò *nunc* eadem, quæ tu, tēque la-
boribus *his* cupio liberare,
Laborantēque domum, interfectori meo non
Inferens, paternam erigere volo. 995
A cæde enim tuā manum abstinēbimus,
Servabōque domum: deam verò quomodo latere
passum
Metuo, et Regem, quando vacuum
Sedem faxeam statuæ invenerit.
Quomodo enim *tunc* non moriar? quānam erit
mihi excusatio? 1000
Verum si simul hæc omnia unum quoddam fient,
Et statuam auferas, et me in firmam-puppim-
habente navi
Abducas, hæc periclitatio erit præclara.
Verum ego quidem ab hac sejuncta peribo,
Tu verò tuā re constitutā redibis *domum*. 1005
Ego tamen non fugio ullum *periculum*, neque si
mihi moriendum sit,
Modò te servem, non profecto: vir enim in fa-
miliā
Mortuus, *est* desiderabilis, mulieres verò parvi
pretii sunt.
Ore. Nunquam fiam et tuus et matris interfecto:
Satis est illius cædes: eadem verò sentiens, quæ tu,
Et vivens volo et mortuus parem *sortem* nancisci.
Abducam enim te, si res hic bene ceciderint,
Domum, vel tecum mortuus *hic* manebo.
Audi autem sententiam *meam*: si molestum hoc
esset
Dianæ, quomodo Phoebus jussisset. 1015
Me deferre statuam deæ in urbem Palladis,
Et tuam intueri faciem duxisset? omnia enim
Hæc in unum collecta perpendens spero nos reditū
fore compotes.
Ipb. Quomodo potest ergo fieri, ita ut neque nos pe-
reamus,
Et *tamen* auferamus ea, quæ volumus? sic enim
cogita: 1020
Reditus ad domum. Voluntas quidem mea non
deficit.
Ore. An tyrannum interficere possemus?
Ipb. Periculosum *est* hoc, quod dixisti, hospites ab ad-
venis interim.
Ore. Verum si hoc fuerit saluti mihi et tibi, pericli-
tandum.
Ipb. Non possem ego, promptitudinem verò tuam laudo.
Ore. Quid verò si occultes me clam in hoc templo?
Ipb. Ut *nimirum* tenebras nocti evadamus incolumes.
Ore. Furum enim *est* nox, veritatis verò lux.
Ipb. Sunt intus sacri custodes, quos non fallemus.

Ore. Hei mihi, perimus! Quomodo igitur servabimur?
Ipb. Videor mihi habere quoddam novum inventum.
Ore. Quodnam? *mihi* tuam opinionem communices, ut
et ego sciam.
Ipb. Utar tuo infortunio ad fallendum.
Ore. Mulieres certè *sunt* ingeniosæ ad excogitandas
technas.
Ipb. Dicam te venisse matricidam ex Argo. 1035
Ore. Utere meis malis, si lucrifactura es.
Ipb. Quod non fas sit sacrificare deæ, dicam ----
Ore. Quam causam prætendens? suspicor enim aliquid.
Ipb. Non purum *te* (hoc tibi exprobrabo) ob cædem.
Ore. Quomodo verò *sic* Deæ statua magis capietur?
Ipb. Maris te fontibus lustrare volo.
Ore. Adhuc intus est statua, propter quam huc ve-
nimus.
Ipb. Illud etiam lavare te contrectante, ut dicam.
Ore. Ubinam? marisne ubi humidum fragmentum?
Ipb. *Ibi* ubi navis tua stat ligata lineis vinculis. 1045
Ore. An verò tecum aliquis alius manibus gestabit sta-
tuam?
Ipb. Ego, quia mihi soli licet attingere.
Ore. Pylades verò in quo loco hujus doli à nobis po-
netur?
Ipb. Dicitur eodem, quo tu, manuum piaculo pollutus
esse.
Ore. Faciēne hæc clam, an sciente rege? 1050
Ipb. Persuasio verbis; non enim possem eum latere.
Ore. Atqui bene instructum remigium, navis adest.
Ipb. Reliqua verò tu curabis ut rectè fiant.
Ore. Unā re adhuc opus est, ut istæ hæc occultent.
Quamobrem obsecra eas, et sermones persuadentes
Excogita: habet enim vim ad commiserationem
mulier.
Reliqua verò, ut spero, bene succedent.
Ipb. O charissimæ mulieres, ad vos respicio:
Meæ enim res penes vos sitæ sunt; ut vel bene se-
habeant,
Vel nihil sint, et priver patriā, 1060
Et fratre charo, et cognato charissimo.
Atqui hoc quidem primū initium sermonis.
Nos mulieres sumus, genus addictum amoris mutuo,
Et ad communes res servandas fidissimæ.
Tacete nobiscum, et adjuvate nostram 1065
Hanc fugam: egregia res est lingua, cui fides
adest.
Videte autem quomodo tres charissimos una for-
tuna,
Aut reditus in patriam, aut mors complectitur.
Ego enim servata, ut tu quoque particeps sis *nostræ*
fortunæ,
Salvam te reducam in Græciam. Quare te per
dextram, 1070
Et te, et te, te verò precor per charas genas,
Et genua, et per ea quæ charissima *domi* sunt,
Per matrem, et patrem, et liberos, si quibus sunt.
Quid dicitis? quæ vestrum affirmat, aut quæ, non
velle?
Eloquimini hæc: non approbantibus enim vobis
ea, quæ dixi, 1075
Perii et ego et miser frater.
Cbo. Sis bono apimo, chara domina, et cura tantum ut
serveris,

Quantum

Quantum enim ad hoc pertinet, omnia tacebimus,
(Sciat magnus Jupiter) omnia de quibus mandasti.
Iph. Bene sit vobis propter hunc sermonem, et felices
sitis : 1080
Tuum jam erit munus, ac tuum, ingredi in domum,
Quia statim rex hujus terrae veniet,
Sacrificium exploraturus, an factum sit, hospitum.
O veneranda, quae me in Aulidis sinu
Sera liberaſti à patris interfectrice manu, 1085
Sera me nunc etiam, et istos : aut Apollinis
Non amplius hominibus propter te erit verum os.
Verum propitia exas hanc barbaram terram
Ad Athenas : non enim decet te hic
Habitare, cum liceat tibi urbem incolere beatam.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Cho. 1 O Avis, quae circa saxeos
2 Ponti scopulos, Halcyon,
3 Naeniam, unice canis
4 Generosam apud prudentes vocem,
5 Quia maritum semper resonantibus lages can-
tibus : 1095
6 Ego tibi admisceo
7 Luctus, ales sine alio ;
8 Desiderans Graecorum cecus,
9 Desiderans Dianam Lucinam,
10 Quae habitat ad Cynthium tutulalem, 1100
11 Juxta Palmam habentem comas delicatas,
12 Et Laurum ramosum, et
13 Sacrum germen caeruleae oleae,
14 Olivi patrum dilectum,
15 Et lacum volventem aquam 1105
16 Cygnem, ubi canorus Cygnus
17 Colit Musas.

Antistrophe 1.

1 O lacrymarum flamma multa,
2 Quae genas in meas
3 Ceciderunt, quando, turribus 1110
4 Eversis, incendi naves,
5 Remigio hostium, et hastis.
6 Et per venditionem magno auri precio factam
7 Veni in hanc terram barbaram,
8 Ubi cervorum-interfectoris 1115
9 Deae Dianae, ministrae virgini,
10 Agamemnonis filiae, servio,
11 Arisque non oves mactantibus,
12 Praeoptans aerumnam perpe-
13 tuo miseram. In necessitate enim 1120
14 Non laborat, qui cum ea nutritus est.
15 Mutationem autem fieri, felicitas :
16 Post enim res secundas infortunium
17 Vitam duram facit hominibus.

Strophe 2.

1 Te verò, ò Domina Argiva, 1125
2 Navis quinquaginta-remis-acta vehet domum.

3 Modulam verò cerâ-compacta
4 Fistula montani Panis
5 Adhortabitur sono remos.
6 Et Phaeus vates, cicens 1130
7 Strepitum septem-sidibus-canore lyrae,
8 Canens, ducet te locupletem
9 Atheniensium usque in terram.
10 Me verò hic relicta,
11 Fereris impetuosis remis. 1135
12 Ventis autem fausta rudentes ad
13 Puppim et super rostrum
14 Extendent carbasa
15 Navis celeriter-sumis.

Antistrophe 2.

1 Utinam venirem in splendidum circum, 1140
2 Quae solis ardens ignis iter facit.
3 Super autem domesticos thalamos
4 Alas inter amicos utrinque
5 Desinorem agitare.
6 Et statum in choris, ubi etiam 1145
7 Virgo laudem adepta sum, in festo nuptiali,
8 Ad pedem chae
9 Matris, equalium thiasos florens
10 Ad certamen gratiarum,
11 Elegantie mollis, ac opulente 1150
12 Ad certamen incitata, variegata
13 Stolas et cinnamomorum
14 Circumfundens,
15 Genis pulchre-umbrosam.

I A M B I.

Th. Ubi nam est custos harum aedium mulier 1155
Graeca ? an jam hospitum caedem suspicata est ?
Num in castis adyis corpora ardent igni ?
Cho. Haec est, quae tibi, Rex, cuncta clare dicet.
Th. Agò, cur hanc transfers ex non movendis sedibus,
Agamemnonis filia, Deae statum brachiis ? 1160
Iph. O Rex, ibi siste tuum pedem in Porticu.
Th. Quid verò novi est, Iphigenia, in domo ?
Iph. E longinquo (sic enim religio est) vocem hanc
edo.
Th. Quid dicis insolentis procemii ? eloquere clare.
Iph. Nonundas has hostias, Rex, mihi venati estis.
Th. Quid te hoc decuit ? aut opinionem dicis ?
Iph. Statua deae à sua sede retrò se venit.
Th. Ultròne, an vertit eam totum motum ?
Iph. Ultrò, et clausit oculorum aspectum.
Th. Quae verò est causa ? an pollutio hospitum ? 1170
Iph. Haec est causa ? et nulla alia : atrociam enim fece-
runt.
Th. Num aliquem barbarum interfecerunt in littore ?
Iph. Venerunt huc domesticam caede polluti.
Th. Quae ? In desiderium enim sciendi intidimus.
Iph. Interfecerunt matrem communi ense. 1175
Th. O Apollo. Ne inter barbaros quidem quisquam
hoc ausus fuisset.
Iph. Pulsi sunt ex Graecia omnibus persequentibus eos.
Th. An igitur propterea portas statum foras ?

Iph.

- Iph.* Sub sanctum ætherem, ut amoveam à contagione cædis.
- Th.* Quomodo verò deprehendisti piaculum hospitum?
- Iph.* Deprehendi; postquam deæ statua retroversa est.
- Th.* Sapientem te nutrit Græcia, quòd rem tam bene senseris.
- Iph.* Et nunc animum mentem deliniverunt illecebræ suavi.
- Th.* Nunciantes aliquid suave ex Argis?
- Iph.* Orestem meum fratrem unicum bene valere. 1185
- Th.* Videlicet ut eos servares propter voluntatem grati nuncii?
- Iph.* Et patrem meum vivere, et bene valere.
- Th.* Tu verò ad Deæ cultum meritò inclinasti.
- Iph.* Ut quæ oderim universam Græciam, quæ me perdidit.
- Th.* Quid igitur faciemus de duobus hospitibus? dic.
- Iph.* Oportet nos colere legem propositam.
- Th.* Nonne ergo sunt in opere lavacra et ensis tuus?
- Iph.* Prius volo eos lavare purificatione religiosâ.
- Th.* Utrum aquis fontanis, an marino rore?
- Iph.* Mare abluat omnium hominum mala. 1195
- Th.* Sanctius certè Deæ cadent.
- Iph.* Et res meæ sic rectius habebunt.
- Th.* Nonne ergo ad ipsum templum sanctus alliditur?
- Iph.* Est opus solitudine; nam et alia faciemus.
- Th.* Ducito quò vis. Haud enim cupio arcana videre.
- Iph.* Purificanda est mihi et Deæ statua.
- Th.* Siquidem macula matricidarum polluit eam.
- Iph.* Nunquam enim aliàs eam sustulisses ex suâ sede.
- Th.* Laudabilis est Pietas, et Diligentia illa tua.

TROCHÆI.

- Iph.* Scis quæ mihi nunc fieri debent? *Th.* Tuum est hoc significare. 1205
- Iph.* Addas vincula hospitibus. *Th.* Quonam tibi effugiant?
- Iph.* Fidem Græcia nullam novit. *Th.* Ite ad vincula petenda, ministri.
- Iph.* Educant autem huc hospites. *Th.* Fiet hoc.
- Iph.* Tegentes caput eorum à solis flammâ.
- Iph.* Adde etiam mihi comites de tuis satellitibus. *Th.* Hi te comitabuntur. 1210
- Iph.* Et mitte civitati aliquos qui illi significant. *Th.* Quasnam res?
- Iph.* Ut omnes maneant domi. *Th.* Ne occurrant homicidio?
- Iph.* Hæc enim sunt abominanda. *Th.* Vade tu, et edicito.
- Iph.* Ne quis in conspectum accedat. *Iph.* Recte curas urbem.
- Iph.* Et summo opere diligere videris. *Th.* Tu de me hoc dicis 1215
- Iph.* Scitè: adeo optimo jure te tota civitas miratur.
- Iph.* Tu verò manens hic ante Deæ templum. *Th.* Quid faciam?
- Iph.* Tædâ templum lustra. *Th.* Purum ut redeas.
- Iph.* Cùm autem egredientur hospites. *Th.* Quid tunc oportet me facere?
- Iph.* Tegere oculos peplo. *Th.* Ne contraham contagium cædis? 1220

- Iph.* Si autem videar diutius cunctari. *Th.* Modus huius rei quis erit mihi?
- Iph.* Nihil mireris. *Th.* Deæ sacra per ocium rectè perage.
- Iph.* Utinam autem hæc expiatio cadat, ut cupio. *Th.* Et ego idem precor.
- Iph.* Hos hospites jam video ex ædibus egredi, Et ornatum deæ, et agnos tenellos, ut cæde cædem 1225
- Iph.* Eluam abominandam, et fulgorem lucernarum, et reliqua quæ
- Iph.* Ego proposui ad purificationem hospitum et deæ pertinentia.
- Iph.* Edico autem civibus, ut ab hoc piaculo procul abstistant,
- Iph.* Si quis aut templi custos habet manus puras deorum causâ,
- Iph.* Aut vadit contracturus nuptias, aut quæ partu gravatur: 1230
- Iph.* Fugite, recedite, ne cui hoc piaculum accadat.
- Iph.* O Jovis et Latonæ filia Regina virgo, si ablucero cædem
- Iph.* Horum, et sacrificavero ubi oportet, habitabis puram domum,
- Iph.* Et nos erimus beati: reliqua verò quamvis non dicam
- Iph.* Diis tamen, qui plura nōrunt, et tibi significo, ô Dea. 1235

ANTISTROPHICA.

Strophe.

Præstanti indole est Latonæ proles, quem olim
 Deliacæ terræ in fertilibus mater
 Vallibus postquam peperisset, nempe auricomum
 Phœbum citharæ peritum,
 Et Dianam, quæ propter jaculandi 1240
 Peritiam exultat,
 Tulit illos a scopulo marino,
 Puerpuri locum inclytum relinquens, non
 Stillantium aquarum,
 Ad bæchans Dionysio 1245
 Parnasium cacumen,
 Ubi maculosum tergum habens, rubrâ facie draco,
 Sub opacâ æreus
 Frondosâ lauro,
 Telluris immane monstrum, cu- 1250
 stodit oraculum terrestre.
 Adhuc ipsum, adhuc infans, adhuc charæ
 In matris ulnis saliens,
 Interfecisti, ô Phœbe, oracula verò
 Inisti divina, 1255
 Tripodèque in aureo
 Sedes, in mentiri-nescio throno,
 Oracula mortalibus edens,
 Divinis mæis adytis, super
 Castaliæ fluentis, vicinus, 1260
 Tenens mediam terræ domum.

Y y

Antistrophe.

Antistrophs.

Themis verò postquam Terræ filiam
Phœbus invadens ejecerat ex divinis oraculis,
 Nocturna terra peperit
 Spectra somniorum, 1265
 Quæ multis mortalium,
 Et præterita, et præsentia,
 Et quæcunque sunt futura,
 Per somnum in obscuræ terræ
 Cubiculis dicebant. Terra autem 1270
 Vaticino privavit honore
 Phœbum ex irâ ob filiam. Celeri pede
 Autem in Olympum contendens Rex,
 Manum puerilem extendebat
 Ad Jovis thronum. 1275
 Pythiis ex templis terrestrem ut auferret
 Deæ *Telluris* iram, nocturnæque responsa.
 Risit autem *Jupiter*, quod filius statim ad se ve-
 nisset,
 Opulentos cupiens obtinere cultus. 1280
 Postquam autem concussit comam,
 Fecit cessare nocturna somnia,
 Et imposturam
 Nocturnam exemit hominibus,
 Et honores iterum dedit Phœbo, 1285
 In celebri autem,
 Et hospitum frequentia claro folio fiduciam homi-
 nibus
 Oraculorum carminibus.

I A M B I.

Nun. O æditui, et ararum præsidēs,
 Quò abiit rex hujus terræ *Thoas*?
 Vocate, aperientes portas firmas, 1290
 Extra hanc aulam dominum terræ.
Cho. Quid verò est? num oportet me non jussam loqui?
Num. Abierunt duo adolescentes
 Consilio filie *Agamemnonis*
 Fugientes ex hac terrâ, et venerandam statuam
 Accipientes in sinu navis Græcæ.
Cho. Dicis rem incredibilem: quem autem videre cupis
 Regem hujus terræ, jam ex templo abiit.
Nun. Quo? oportet enim eum scire quæ nunc fiunt.
Cho. Nescimus: quare abi, et persequere ipsum eo, 1300
 Ubi cum eum nactus fueris, nuncies ei ista verba.
Nun. Videte, quàm perfidiosum sit genus muliebre,
 Et vos estis participes horum facinorum.
Cho. Infans: quid enim nobis negotii est cum fugâ ho-
 spitum?
 Non ibis ad portam regis quàm celerrimè? 1305
Nun. Non, priusquam satelles aliquis dixerit hoc verbum,
 Intusne sit, an non, princeps hujus terræ.
 Heus aperite fores, vobis dico qui intus estis,
 Et Regi dicite, quòd ad fores
 Adsum, nuncians novorum onus malorum. 1310
Th. Quis circa domum hanc deæ excitat clamorem,
 Fores pulsans, et terrorem mittens intrò?
Nun. Hæ mentitæ sunt, (et abegerunt me à domo)
 Quòd extrâ esses, tu tamen eras intus in domo.
Th. Quod lucrum expectantes, aut quid venantes?

Nun. Postea dicam, quæ ad has pertinent: quæ verò
 ante pedes
 Jam sunt, audi: puella, quæ hic
 Aris astat, *Iphigenia* extra hanc terram
 Cum hospitibus abiit, venerandam deæ
 Statuam habens; simulatæ enim erant illæ ex-
 piationes. 1320
Th. Quid ais? Quâ rerum aurâ impulsâ?
Nun. Ut servaret *Oresten*: hoc enim tu miraberis.
Th. Quem? Num illum *Tyndaridis* filium?
Nun. Illum, quem consecraverat deæ ad hanc aram.
Th. O portentum! quomodo rectè minore nomine te
 compellem. 1325
Nun. Ne huc veritas tuam mentem, sed audi me,
 Et clarè considerans, et audiens cogita,
 Qui modus persequendi venetur hospites.
Th. Dic; nam rectè mones: non enim per vicinum
 mare
 Fugiant, ut possint effugere meam classem. 1330
Nun. Postquam venimus ad littus marinum,
 Ubi navis *Orestis* latens erat appulsa,
 Nobis quidem, quos tu cum istâ misisti vincula
 hospitum
 Tenentes, nutu-significavit, ut recederemus procul,
Agamemnonis filia, tanquam arcanum ignem 1335
 Sacrificatura, et purificationem, ad quam ibat.
 Ipsa verò retrò vincula tenens hospitum
 Ibat manibus, et hæc erant quidem nobis suspecta,
 Satisfaciebant tamen tuis ministris, ô Rex.
 Tandem verò (ut nobis aliquid majus scilicet vi-
 deretur agere) 1340
 Ululavit, et cantavit barbara
 Carmina, magos imitans, quasi cædem jam ex-
 piaret.
 Posteaquam autem diù sedimus,
 Venit nobis in mentem nē soluti hospites
 Interficerent eam, et effugerent. 1345
 Metu tamen nē videremus ea, quæ non oportebat,
 sedimus
 Tacitè: tandem verò omnibus eadem fuit sen-
 tentia,
 Ire eò, ubi illi essent, etiamsi nobis hoc non conce-
 deretur.
 Ibi verò vidimus Græcæ navis scapham
 Et nautas quinquaginta qui remos in scalmis, 1350
 Remigium palmulis bene aptatis alatum,
 Tenebant; et à vinculis adolescentes
 Vidimus liberos ad puppim navis stantes.
 Contis verò alii proram regebant. Alii verò ad
 epotidas
 Anchoram suspendebant, alii autem scalas 1355
 Properantes adducebant in manibus, et a puppi
 Concedente mari hospite demiserunt.
 Nos verò non parcentes nobis, quum vidimus
 Dolosas artes, hospite manum injecimus,
 Rudentibusque, et a gubernaculo, 1360
 Habenas auferre volumus navis bonam puppim
 habentis,
 Sermonesque ibant: quare mare trajicitis,
 Surreptas absportantes ex hac terrâ statuas, et sa-
 cerdotes?
 Cujus filius? quis existens tu è terrâ avehis?
 Ille respondit, *Orestes* hujus frater, ut scias, 1365
 Filius

Filius Agamemnonis, meam aveho
Sororem nactus, quam amiseram ex ædibus.
Verum nihilominus retinebamur hospitam,
Et per vim ipsos cogere conabamur, ut nos ad te
sequeretur:

Unde sævæ plagæ erant genarum. 1370
Illi enim ferrum non habebant in manibus,
Neque nos. Sed pugnis cum strepitu res gerebatur,
Et lacerti ab utroque juvene simul
In latera nostra, et in hepar injecti fesebantur,
Ita ut velociter procurrerent et salva recurrerent
membra. 1375

Nos autem malis potis signati
Fugimus in locum arduum, alii quidem in capite
Habentes cruenta vulnera, alii verò in oculis:
In collibus verò stantes, cautiùs
Pugnabamus, et saxa jaciebamus. 1380
Verum arcebant nos sagittarii, in puppi
Stantes, telis, ut pedem referremus procul.
Tunc autem (magnus enim fluctus impulerat navem
Ad terram, nautæ autem metuebant ne demerge-
retur)

Sublatam Orestes in sinistrum humerum, 1385
Progressus in mare, et per scalas saltens,
Collocavit sororem in navi bona transstra habenti.
Tunc autem quæ de coelo cecidit Jovis filia
Statua, ex mediâ nave edidit
Vocem quandam: ô terræ Græcæ popule, salum
Prehendite remis, fluctusque albos facite.
Habemus enim hæc, propter quæ Euxinum pontum
Intra Smyplegades navigavimus.
Illi verò frementes dulcem gemitum,
Percusserunt mare. Navis autem quamdiu erat in
Portu, procedebat: transiens verò ostium
Repellebatur incidens in vehementem æstum.
Vehemens enim ventus subito ortus, navis
Pellebat retrò rudentes. Hi verò sustinebant im-
petum,

Repugnantes contra fluctum: rursus autem ad
terram 1400

Fluctus restius impulit navim. Stans autem
Agamemnonis filia coepit precari: ô Latonæ filia,
Serva me tuam sacrificulam, in Græciam
Ex terrâ barbarâ, et ignosce me furto:
Amas enim et tuum fratrem, ô Dea; 1405
Et me quoque consanguineos amare puta.
Nautæ verò puellæ precibus acclamarunt faustum
Pæana, nudas ab humeris manus
Adplicantes ad remos, adhibito celeusmate,
Magis autem atque magis ibat navis versus sco-
pulum. 1410

Et alius quidem in mare pedum saltu ruit,
Alii verò tortas religabant ansas funium.
Ego verò statim huc abii,
Ut tibi, rex, significem quomodo illic se res ha-
beant.

Quamobrem vade, vinculis laqueisque manu sumtis.
Nisi enim mare fiat placidum,
Nulla spes salutis est hospitibus.
Rex enim maris curamque gerit Ilii,
Venerandus Neptunus, hostisque est Pelopidarum.
Et nunc tradet Agamemnonis filium 1420
Tibi, et tuis civibus (ut verisimile est) in manus,

Ut capias et sororem, quæ cædem in Aulide,
Oblitam prodens à Dea deprehenditur.

Cho. O misera Iphigenia, unâ cum fratre
Moreris, iterum rediens in manus dominorum.

Tb. O cuncti cives hujus barbaricæ terræ,
Eia, nonne equis injicientes frena,
Ad littus curretis? et ejectiones navis
Græcaniæ excipietis? et adjuvante deâ
Festinantes, capietis impios viros? 1430

Alii verò trahetis in mare naves celeres,
Ut a mari et a terrâ equitationibus
Captos ipsos, aut de asperâ rupe
Præcipientes demus, aut palis figamus corpora?
Vos autem horum consiliorum conscias 1435
Mulieres, postea, quum ocium nactus fuero,
Puniam: nunc enim in præsentium rerum
Studium intenti, non manebimus quieti.

Min. Quoniam, quod manum hanc fugientes insequentem
ducis, ô Rex

Thoas? Audi hæc Minervæ verba, 1440
Define persequi, et impetum excitare exercitus:
Fatalibus enim oraculis Apollinis
Huc venit Orestes, iram Erinnyum
Fugiens, et sororem Argos reducturus,
Statuamque sacram in meam laturus terram.
Et hæc quidem ad te nostra est oratio. Quem verò
occidere

Decrevisti Orestem, marinis interceptum procellis,
illi

Jam in meam gratiam Neptunus tranquillum
Maris facit dorsum, transmittens eum navi.
Tu verò, Orestes, audiens mea mandata, 1450
(Audis enim vocem, licet præsens non ad sis Deæ).
Vade acceptâ statuâ, et tuâ sorore.
Et cum veneris Athenas divinitus conditas,
Est quidem ager in extremis Atticæ

Finibus, vicinus jugo Carystio, 1455
Sacer, meus populus eum vocat Alas:
Illic extructo templo, colloca statuam
Cognominem Tauricæ Dianæ, et tuorum laborum,
Quos tulisti oberrans per Græciam,
Stimulis Erinnyum. Dianam verò ipsam homines
Posthac ut Tauricam Deam canent.
Et hanc legem pone, quando populus celebravit
festum

Tuæ à cæde liberationis, admoveat ensẽ
Ad alicujus viri cervicem, et sanguinem emittat
Religionis causâ, et Deæ ut honores habeat. 1465

Te verò, ô Iphigenia, ad sacras rupes
Brauronias oportet esse ædituam hujus deæ:
Ubi enim sepelieris mortua, et peplorum
Monumenta tibi ponent, texta pulchro stamine,
Quæ mulieres in partu animam agentes 1470
Reliquerint in ædibus. Has autem ut educa ex
hâc terrâ

Mulieres Græcas tibi mando,
Ob probitatem earum, quandoquidem te servavi,
Etiam prius in Martio pago: paria suffragia
Vincere statuens, ô Orestes, et eadem lege, 1475
Ut vincat, quisquis paria suffragia habuerit.
Quamobrem educ tuam sororem e terrâ,
O fili Agamemnonis, et tu ne irascaris, Thoas.

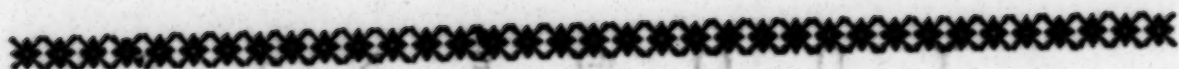
Tb. Regina

- Th.* Regina Minerva, decorum præceptis
 Quisquis ~~et~~ audiens, non paret, *is* non rectè sentit.
 Ego igitur Orestis, etsi auferens statuam deæ
 Abiit, et *ejus* forori, non irascor. Quid enim
 Adversus potentes Deos certare decet?
 Eant cum statuâ deæ in tuam
 Terram, et feliciter statuam *ibi* collocent. 1485
 Mittam verò et has in Græciam beatam
 Mulieres, quemadmodum mandat tua vox,
 Et retinebo exercitum, quem eram missurus contra
 hospites,
 Et navium remos. Hæc quemadmodum tibi, ô
 Dea, placent.
- Min.* Laudo. Nam et te, et Deos fatum vincit. 1490
 Ite, ô auræ, navi-ducentes Agamemnonis
 Filium Athenas. Comitabor autem *ipso* et ego,
 Servans meæ sororis venerandam statuam.

ANAPÆSTI.

- Min.* Ite propter felicitatem servatam
 Partis, Deum canentes. 1495
- Cho.* At, ô veneranda et inter immortales,
 Et inter mortales, Pallas Minerva,
 Faciemus ut tu jubes:
 Admodum enim jucundum, et insperatum
 Nuncium auribus accepi. 1500
 O valde veneranda Victoria, meam
 Vitam *semper* occupa,
 Nec *unquam* definas *eam* coronare.

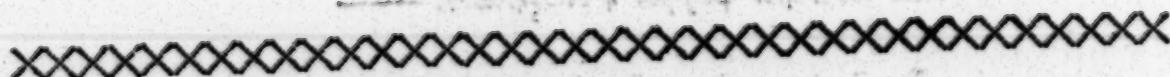
Euripidis Iphigeniæ in Tauris Finis.

Π Ο Χ Η

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΡΗΣΟΣ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Ρ Η Σ Ο Υ.

Ῥῆσος, παῖς μὲν Στρυμόνος τοῦ ποταμοῦ, καὶ Τερψιχόρης, Μισσῶν μιᾶς, Θρακῶν δὲ ἡγούμενος, εἰς Ἴλιον ὠδραγίνεται νυκτὸς, στρατομενέων Τρώων παρὰ τοῦ ναυτοῦ τῶν Ἑλλήνων. Τῶν Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης, παρὰ τὴν πόλιν ὄντες, ἀναιφροῦσιν, ἁθρῆας αὐτοῖς ὑπομένειν, ὡς μέγαν ἐσόμενον τοῖς Ἑλλήσι κίνδυνον ἐκ τῆς. Τερψιχόρη δὲ ἐπιφανείσα πρὸ τοῦ παιδὸς σῶμα ἀνείλετο. Τὸ δὲ δράμα ἔνιοι νόθον ὑπενόησαν, ὡς ἐκ ὧν Εὐριπίδης τὴν γὰρ Σοφόκλειον μᾶλλον ὑποφαίνει χαρακτῆρα. Ἐν μέντοι ταῖς διδασκαλίαις, ὡς γήσιον ἐπιγέγραπται, καὶ ἡ περὶ τὴν μετάρσια δὲ ἐν αὐτῷ περὶ λυπραγμοσύνη, τὴν Εὐριπίδην ὁμολογεῖ. Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν Τροίᾳ. Ὁ δὲ Χόρος συνέστηκεν ἐκ Φυλακῶν Τρωϊκῶν, οἱ καὶ προλογίζονται. Ἐξήχθη δὲ νυκτεγερσίαν.

Hactenus Ed. Ald. Reliqua primus edidit Valckenacrius V. Cl. ex MSi Florentini Excerptis, in MSS. quoque Parisiensibus extantia.

Πρόλογοι δὲ διττοὶ φέρονται ὁ γὰρ δικαίαν ἔπαιθεις τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ῥήσου γράφει κατὰ λέξιν ὕτως,

Νυνὲς εὐσέληνον Φέγγος ἡ διφρήλατος —

Καὶ ἐν ἐκείναις δὲ τῶν ἀντιγράφων ἕτερός τις φέρεται πρόλογος, περὶ πάντων, καὶ οὐ πρὸς Εὐριπίδην, καὶ τάχα ἂν τινες τῶν ὑποκριτῶν διασκεδασκότες εἶεν αὐτὸν ἔχοντες οὕτως

ὦ, ἔμειψεν Ζηὺς ἄλκιμον τέκος,
 Πάλλας, παρῶμεν· σὺν ἔχρην ἡμᾶς ἔτι
 μέλλον Ἀχαιῶν ὠφελὲν στρατεύματα.
 Νυνὶ γὰρ κακῶς πράσσουσιν ἐν μάχῃ δορὺς,
 Λόγχῃ βιάσθ'· ἔκπερος τροχέμενοι·
 ἔμοι γὰρ ὕδιν' ἐστὶν ἄλγος βάρος,
 ἔξ' ὧ γ' ἔκρινε Κύπριν Ἀλέξανδρος θεῶν
 κάλλι' προσέκειν τ' ἐμῆς εὐμορφίας,
 καὶ σῆς, Ἀθήνα, φιλότατ' ἔμοι θεῶν,
 εἰ μὴ κατασκαφῆσαι ὄψομαι πόλιν
 Πριάμην, βίᾳ πτόλιν ἐκτετραμμένην.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ
ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΧΟΡΟΣ φυλάκων.

ΕΚΤΩΡ.

ΑΙΝΕΙΑΣ.

ΔΟΛΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΟΙΜΗΝ.

ΡΗΣΟΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ.

ΑΘΗΝΑ.

ΠΑΡΙΣ.

ΜΟΥΣΑ.

ΡΗΣΟΥ ἡνίοχος.

Προλογίζει δὲ ὁ ΧΟΡΟΣ.

Δικελγς V. 730 et seqq

ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ ΡΗΣΟΣ.

Λεῖπε δὲ Πρόλογος.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΒΑΘΙ πρὸς εἰνὰς τὰς Ἐκτρούς
Τίς ὑπαασπῶν ἀγροπύῃ βασιλέως.

Εἰ ταυχοφύρων δέξαιτο νῆαν.

Κληδὸνα μύθων,

Οἱ τετραήμερον νυκτὸς φερεῖν.

5

Πάσης σφαπῆς προσάδεται.

Ὅρθου κεφαλὴν, πῆχυν ἐρείσας,

Λῦσον βλεφάρον χορῶπὸν ἔδραν.

Λεῖπε χαμδίνας φυλλοσφύγας,

Ἐκτῶρ καίρῳ γὰρ ἀκούσαι.

10

Ἐκ. Τίς ὁδὸς; ἢ φίλιος φθόγῳ; τίς ἀνής;

Τί τὸ σῆμα; θροῦ.

Τίς;

Τίνες ἐκ νυκτῶν τὰς ἡμετέρας
Κοίται πλάθουσ'; ἐνέπεν χεῖ.

Χο. Φύλακες στραπᾶς. Ἐκτ. Τί φέρῃ δορυβᾶς; 15

Χο. Θάρασι. Ἐκτ. Θαρσῶ.

Μῶν τις δόλῳ ἐκ νυκτῶν; Χο. Οὐκέτι.

Ἐκ. Τί σο γῶ, φύλακες φυλακῶν, ἴδῃ
Κινεῖς στραπᾶν, εἰ μή τιν' ἔχων
Νυκτοχορείῳ; οὐκ οἶδα δορὸς
Πέλας Ἀργεῖς νυχίαν ἡμᾶς
Κοίταν πανόπλοις κατέχοντα; 20

Στεφάν.

Χο. 1 Ὀπλίζε χεῖρα σύμμαχον, Ἐκτ.
2 Βᾶδι πορὶς εἶναι,
3 Ὀπτιων ἐγγὺς αἰεῖν ἀφύπνισον 25
4 Πέμπε φίλοις ἵεναι ποτὶ σὸν λόχον.
5 Ἀρμόσατε ψαλίοις ἐδῶ ἱπποῖς.
6 Τίς δ' εἶσ' ἔτι Πανδοίδαν, ἢ τ'
7 Εὐρώπας Λυκίων ἀγὸν ἀνδρῶν;
8 Πῦ σφαγίων ἔφορσι; 30
9 Ποδ' ὃ γυμνητῶν μόνον;
10 Τοξοφόροι τε Φρυγῶν;
11 Ζεύγνυτε κερῶδετα τόξα ἰδυραῖς.
Ἐκ. Τὰ μὲ ἀγγέλλεις δέματ' ἀκούειν,
Τὰ δ' ὃ θρασύνεις· κοῦδ' ἡσθαρεῖς. 35
Ἀλλ' ἢ Κρονίη Πανὸς προμερᾶ
Μάστιγι φοβῇ, φυλακὰς δ' ὃ λιπὼν,

Κινεῖς

Κινῆς στρατιάν; τί θροῖς; τί σε φῶ
 Νέον ἀγγέλλειν; πολλὰ γὰρ εἰπὼν,
 Οὐδὲν τραυῶς ἀπέδειξας.

40

Ἀντιπροφή.

- Χο. 1 Πυρράη στρατὸς Ἀργόλας, Ἐκτορ,
 2 Πᾶσαν αἰ' ὄφθιναν.
 3 Διίπετ' ὃ νεῶν πυρσοῖσι σάγμα.
 4 Πᾶς δ' Ἀγαμεμνόνειαν πορσέβα στρατὸς
 5 Ἐνύχῳ σὺν Δορίῳ σκηνᾶν,
 6 Νέαν τιν' ἐφίεμμοι βάξιν.
 7 Οὐ γάρ πο πάρε' ὧδ' ἐφοβήθη
 8 Ναυσίπορος στρατῆα.
 9 Σοὶ δ', ὑποπιδίωκ' τὸ μέλλον,
 10 Ἦλυθον ἀγγέλλῃ, ὡς αἶν
 11 Μὴ ποτέ τινα μέμψιν ἐς ἡμᾶς εἴπῃς.

45

50

ΙΑΜΒΟΙ.

- Ἐκ. Εἰς χαμερὴν ἦλθες, χαίπερ ἀγγέλλων φόβον
 Ἄνδρες γὰρ ἐκ γῆς τῆσδε νυκτέρῳ πλάτῃ,
 Λαδόντες ὄμμα τέμον, αἶρεα' φυγίῳ
 Μέλλουσ' αἰνέ μ' ἐννυχῳ φρυκτωεῖα.
 ὦ δαῖμον, ὅς τις μ' εὐτυχουῖτ' ἐνόσφισας,
 Θοίνης λέοντα, πρὶν τ' Ἀργείων στρατὸν
 Σύρδην ἅπαντα τῶδ' ἀναλῶσαι δρεῖ.
 Εἰ γὰρ φαεινοὶ μὴ ξυνέχον ἡλίου
 Λαμπτήρες, ὅκ' αἶν ἔχον εὐτυχῇ δόρυ,

55

60

Πεῖν ναῦς πυρῶσαι, καὶ ἀλγὰς σκλυνῶν μολῶν,
Κτείνων Ἀχαιῶς τῇδε πολυφόνῳ χερί.

Καὶ γὰρ μὲν ἦν πρὸ θυμὸς ἰεῖναι δόρυ
Ἐν νυκτὶ, χεῖρτά τ' εὐτυχὲς ῥύμη θεοῦ.

Ἀλλ' οἱ σοφοί με εἶ, τὸ θεῖον εἰδότες,

Μάντις ἐπεὶ ἡμέρας μέναι φάθῃ,

Καί περ Ἀχαιῶν μηδέν ἐν χερσὶ λιπεῖν.

Οἱ δ' ἔμμενοι τ' ἐμὲ θυοσκοπῶν

Βουλὰς ἐν ἐσφῆνι δραπέτης μέγα δένει.

Ἀλλ' ὡς τάχιστα χεῖρ πρὸς ἀγέλλειν στρατῷ,

Τάχῃ πρὸς χεῖρα λαμβάνειν, λῆξά τ' ὕπνῳ,

Ὡς ἂν τις αὐτῶν, εἰ νεὼς θρώσκων ἐπὶ,

Νῶτον χερσὶ χεῖρας, κλίμακας ῥαίη φόνῳ.

Οἱ δ' ἐν βρόχοις δέσμοι λελησμένοι,

Φεγγῶν δ' ἔχρας ἐκμάθωσι γηπονῶν.

Χο. Ἐκτορ, ταχυῶεις πρὶν μάττειν τὸ δρώμενον.

Ἄνδρες γὰρ εἰ φεύγουσιν ὅκ' ἴσμεν τορῶς.

Ἐκ. Τίς γὰρ πυραΐσει πρὸς φασίς Ἀργείων στρατὸν;

Χο. Οὐκ οἶδ'. ὕποπτον δ' ἔστι χάρτ' ἐμῇ φρενί.

Ἐκ. Πάντ' ἂν φοβηθεὶς ἴδῃ, δειμαίνων τόδε.

Χο. Οὐπω περὶ ἤσαν πολέμοι τοσόνδε φῶς.

Ἐκ. Οὐδ' ὥδ' γ' αἰχρῶς ἔπεσον ἐν τρηπῇ δορός.

Χο. Σὺ ταῦτ' ἐπραξας καὶ τὰ λοιπὰ νῦν σκόπε.

Ἐκ. Ἀπλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθῳ, ὀπλίζεν χεῖρα.

Χο. Καὶ μὲν ὅδ' Αἰνέας, εἰ μάλα σπουδῇ ποδὸς,

Στείχῃ, νέον π' ὄρεγμ' ἔχων φίλοις φράσσει.

Αἰνεί. Ἐκτορ, τί χεῖμα νύκτεροι καὶ στρατὸν

65

70

75

80

85

Τὰς

Τὰς σὰς πρὸς εἰνὰς φύλακες ἐλθόντες φόβῳ
Νυκτογοῦσι, ἔ κεκίνη) στρατός;

Ἐκ. Αἰεὶ, πύχζε τούχρον δέμας σέθεν.

90

Αἰεὶ. Τί δ' ὅστι; μῶν τις πολεμίων ἀγέλλεται
Δόλῳ κρυφαῖος ἐστάναι κατ' εὐφρόνῳ;

Ἐκ. Φεύγουσιν ἄνδρες, καὶ πῆλαιον νεών.

Αἰεὶ. Τί τῷδ' ἂν εἴποις ἀσφαλὲς τεκμήριον;

Ἐκ. Αἶθουσι πᾶσαν νύκτα λαμπάδας πυρὸς,
Καί μοι δοκοῦσι ἐ μῆρῳ ἐσαύριον,
Ἄλλ', ἐκκέαντες πύρσ' ἐπ' εὐέλμῳ νεών,
Φυγῇ πρὸς οἴκοις πῶσθ' ἀφορμήσειν χθονός.

95

Αἰεὶ. Σὺ δ', ὡς τί δρᾶσιν, πρὸς τὰδ' ὀπλίζῃ χέρα;

Ἐκ. Φεύγοντας αὐτὸς, καὶ πῆρῳ σκόντας νεών,
Λόγχῃ κατ' ἔξω, καὶ πικρὸν βαρύς·
Αἰχρὸν γὰρ ὑμῖν, καὶ πρὸς αἰχμῇ κακόν,
Θεὸς δίδόντες, πολεμίοις ἀνευ μάχης
Φεύγειν ἐᾶσαι, πολλὰ δρᾶσαντας κακὰ.

100

Αἰεὶ. Εἴθ' ἢδ' ἀπὸς εὐδαλῳ, ὡς δρᾶσαι χεῖ.

105

Ἄλλ' ἐ γὰρ ὧντὸς πάντ' ὀπίσθῳ βροτῶν
Πέφυκεν, ἄλλω δ' ἄλλο πρόσκει) γέρας,
Σὲ μὲ μάχεσθ', ὅτ' ὃ βουλευεῖν καλῶς·
Ὅστις πυρὸς λαμπήρας ἐξήρδης κλύων
Φεύγειν Ἀχαιῶς, καὶ στρατὸν μέλλεις ἄγειν,
Τάφρους ὑπὸ νυκτὸς ἐν καταστάσῃ.
Καί τοι, πῆρῳ κοῖλον αὐλῶνων βάθῳ,
Εἰ μὴ κρησῇς πολεμίοις δ' ἀπὸ χθονός
Φεύγοντας, ἀλλὰ σὺν βλέποντας εἰς δόρυ,

110

Νικᾷ μῆρῳ.

Νικώμεν μὲν, τίς δὲ μὴ μόλης πόλιν. 115
 Πῶς γὰρ πρᾶσαι σκόλοπας ἐν τροπῇ δορός;
 Πῶς δὲ αὖ γεφύρας ἀμβαλοῦσ' ἱππηλάται,
 Ἦν ἄρα μὴ θραύσαντες ἀντύγων χιόας;
 Νικῶν δ', ἔφεδρον παῖδ' ἔχεις τ' Πηλέως,
 Ὃς σ' ὅκ' εἰσὶ ναυσὶν ἐμβαλεῖν φλόγα, 120
 Οὐδ' ὦδ' Ἀχαιῆς, ὡς δοκεῖς, ἀναρπάσαι.
 Αἶθρον γὰρ ἀνὴρ, ἢ πεπύργω χεῖρ.
 Ἀλλὰ στρατὸν μὲν ἥσυχον πρὸ ἀσπίδας
 Εὐδεῖν ἐῷμεν ἐκ κόπῃσι δρεφάτων,
 Κατάσκοπον δὲ πολεμίων, ὃς δὴ θέλη, 125
 Πέμπειν δοκεῖ μοι καὶν μὲν αἰεὶ φυγῇ,
 Στείχοντες ἐμπέσωμεν Ἀργείων στρατῷ.
 Εἰ δ' εἰς δόλον πῖν' ἢ δ' ἄγρ' ἀφροκτωρία,
 Μαθόντες ἐχθρῶν μηχανὰς κατασκόπου,
 Βουλδοσύμεθα· τίς δ' ἔχω γνώμῃ, ἀναξ. 130

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Σπροφοή.

- Χο. 1 Τάδε δοκῶ, τίς δὲ μεταπρήμενός νός;
 2 Σφαλερὰ δὲ ἐφίλω στρατηγῶν κράτη.
 3 Τί γὰρ ἄμεινον, ἢ
 4 Ταχυδαίταν νεῶν κατόπισιν μόλειν
 5 Πέλας, ὅτι πότε ἄρα δαίσις 135
 6 Πυρεὶ κατ' ἀντίπρωρα ναυσάθμων δαίεται.

Ἐκ.

Ἐκ. Νικᾷτ', ἐπεὶ δὴ πᾶσι ἀνδράσι τάδε.
 Στείχων ὅ, κόσμῳ συμμάχας τάχ' ἂν στρατὸς
 Κινῶιτ', ἀκούσας νυκτέρῳ ἐκκλησίᾳς.

Ἐγὼ δὲ πέμψω πολεμίων κατὰ σκοπον.

140

Καὶ μὲν τὴν ἐχθρῶν μηχανὴν πυθώμεθα,

Σὺ πάντ' ἀκέσῃ, καὶ πῶν εἴσῃ λόγον.

Ἐὰν δ' ἀπαίρωσ' εἰς φυγὴν ὁρμώμενοι,

Σάλπιγγ' αἰδὴν προσδοκῶν καταδόκῃ,

Ὡς ἔμφοιτά μ', ἀλλὰ προσμίσσω νεῶν

145

Ὀλκοῖσι νυκτὸς πῶσθ' ἐπ' Ἀργείων στρατόν.

Αἰνεῖ. Πέμψ' ὡς τάχιστα· νῦν γὰρ ἀσφαλῶς φρονεῖς.

Σὺν σοὶ δὲ μ' ὄψῃ καρτεροῦσθ', ὅταν δέῃ.

Ἐκ. Τίς δῆτα Τρώων, οἱ παρῆσιν ἐν λόγῳ,

Θέλῃ κατόπῃς ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν;

150

Τίς ἂν χροίτο πῶσθ' ἐκ γῆς εὐεργέτης;

Τίς φησιν; οὔτοι πάντ' ἐγὼ διωήσομαι

Πόλιν πατρῶα συμμάχους θ' ὑπηρετεῖν.

Δό. Ἐγὼ περὶ γαίης τόνδε κίνδυνον θέλω

Ῥίψας, κατόπῃς ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν

155

Καὶ πάντ' Ἀχαιῶν ἐκμαθὸν βελόματα,

Ἢξω· πῇ τέ τοις τόνδ' ὑφίσταμαι πόνον.

Ἐκ. Ἐπώνυμος μὲν χάρτα, καὶ φιλόπλοος

Δόλων· πατρὸς ὅ, ἔπειν εὐκλεῆ δόμον

Νῦν δὲ τόσῳ ἐθῆκας εὐκλείεσθον.

160

Δό. Οὐκοῦν ποιεῖν με χεῖρ· πονοῦντα δ' ἄξιον

Μισθὸν φέρειν· πᾶσι γὰρ προσκείμενον

Κέρδος πρὸς ἔργῳ· χάριν τίπτει δὲ πᾶσι.

- Ἔκ. Ναί, ἔ δίκαια ταῦτα, κίεκ ἄλλως λέγω.
 Τάξαι δ' μοδόν, πλὺ ἐμῆς τυρανίδος. 165
 Δό. Οὐ σῆς ἐρῶμεν πολυόχλου τυρανίδος.
 Ἔκ. Σὺ δ' ἀλλὰ γήμας Πειραμιδῶν γαμέρος γηροῦ.
 Δό. Οὐκ ἔξ ἐμαυτοῦ μειζόνων γαμεῖν θέλω.
 Ἔκ. Χρυσὸς πάρεστιν, εἰ τόδ' αἰτήσεις γέρας.
 Δό. Ἄλλ' ἔσ' ἐν οἴκοις· ἐ βίεσσι σπανίζομεν. 170
 Ἔκ. Τί δῆτα χεῖζεις, ὧν κέκλυθεν Ἴλιος;
 Δό. Ἑλῶν Ἀχαιῆς, δῶρά μοι ξυναίνεσον.
 Ἔκ. Δώσω· σὺ δ' αἶψα, πλὺ στρατηλάτῃ νεῶν.
 Δό. Κτεῖν', οὐ σ' ἀπαιτῶ Μενέλεω χεῖρας χέρας.
 Ἔκ. Οὐ μὲν τ' Οἰλέως παῖδά μ' ἔξαπτεῖς λαβεῖν. 175
 Δό. Κακῶ γεωργεῖν χεῖρες εὖ τεθραμμέναι.
 Ἔκ. Τίν' ἐν Ἀχαιῶν ζῶντ' ἀποιναῖας θέλεις;
 Δό. Καὶ παρῶθεν εἶπον, ἔστι χρυσὸς ἐν δόμοις.
 Ἔκ. Καὶ μὲν λαφύρῃ αὐτὸς αἰρήσῃ πρῶν.
 Δό. Θεοῖσιν αὐτὰ πασάλλουε πρὸς δόμοις. 180
 Ἔκ. Τί δῆτα μεῖζον τῶνδε μ' αἰτήσεις γέρας;
 Δό. Ἴππους Ἀχιλλέως· χεῖρ δ' ἐπ' ἀξίοις πᾶν ἐν,
 Ψυχὴν παρβάλλοιτ' ἐν κύβοις δαίμονος.
 Ἔκ. Καὶ μὲν ἐρῶντί γ' ἀντερᾶς ἵππων ἐμοί·
 Ἐξ ἀφδίτων γὰρ ἀφδιτοὶ πεφυκότες, 185
 Τὸν Πηλέως φέρουσι θέρειον γόνον
 Δίδωσι δ' αὐτὸς πωλοδαμνήσας ἀναξ
 Πηλὸς Ποσειδῶν, ὡς λέγουσι, πόνπος.
 Ἄλλ' οὐ σ' ἐπάξας ψεύσομαι· δώσω δέ σοι
 Κάλιστον οἴκοις κτήμ' Ἀχιλλέως ὄχον. 190
 Δό.

Δό. Αἰνῶ· λαβὼν δὲ φημι χάλλισον Φρυγῶν
 Δῶρον δέχεσθαι τ' ἐμῆς εὐσπλαγχνίας.
 Σὲ δ' ἔφθονεῖν χεῖρ' ἡμεῖς ἔσιν ἄλλὰ σοι,
 Ἐφ' οἷσι τέτυκται, τῇσδ' αἰετεύων χθονός.

Ἀντιπροφή.

Χο. 1 Μέγας ἀγὼν· μεγάλα δ' ἔπνοες ἔλεον· 195
 2 Μαχρείος γε μὴν κυρήσας ἔση,
 3 Πόνος δ' εὐκλής.
 4 Μέγα ὃ κοιρανίοισι γαμβρὸν πέλειν·
 5 Τὰ δὲ θεοῖσιν ὁπδέτω δίκαι·
 6 Τὰ ὃ πρὸ ἀνδράσιν, τέλειά σοι φαίνεται· 200

Δό. Στείχοιμ' ἄν' ἐλθὼν δ' εἰς δόμους ἐφέσθω,
 Σκδῇ πρεπόντως σῶμ' ἐμὸν κατὰφομα.
 Κεῖθεν δ' ἐφύσω ναῦς ἐπ' Ἀργείων πόδα.

Χο. Ἐπεὶ πῖν' ἄλλῃσιν ἀντὶ τῆσδ' ἔξεις σολιῶν;

Δο. Πρέπῃς ἔργῳ κλωπικοῖς τε βήμασι. 205

Χο. Σοφὲ πρὸ ἀνδρὸς χεῖρ' σοφὴν π' μακρὰνεν·
 Λέξον τίς ἔσται τῷδε σώματος σάχη.

Δό. Λύκειον ἀμφὶ νῶτον ἄφομα δορᾶν,
 Καὶ χάσμα θηρὸς ἀμφ' ἐμῷ θήσω χάρα;
 Βάσιν τε χερσὶ παροδίῳ καταρμόσας; 210
 Καὶ κῶλα κώλοισι, τετράποινι μεμήσομα·
 Λύκου κέλαιον, πολέμοις δυσέρετον,
 Τάφρος πελάζων καὶ νεῶν προελήμασιν.
 Ὅταν δ' ἔρημον χῶρον ἐμβαίνω πεδὶ,
 Δίβαμὶς εἰμ'· τῇδε σύγκει' δόλῳ. 215

Χο.

- Χο. Ἀλλ' εὖ σ' ὁ Μαΐας παῖς ἐκεῖσε καὶ πάλιν
 Πέμψειν Ἑρμῆς, ὅς γε Φηλητῶν ἀναξ
 Ἔχεις ὃ τέρρον, εὐτυχεῖν μόνον σε δδ.
 Δό. Σωθήσομαι τε, καὶ κτανόν Ὀδυσσεύς
 Οἶσω χάρα σοι σύμβολον δὲ ἔχων σαφές, 200
 Φήσεις Δόλωνα ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν
 Ἡ παῖδα Τυδέως· ἐσὶ ἀναιμάκτῳ χερὶ
 Ἡξω πρὸς οἴκοις, πρὶν φάθ' μολεῖν χθονά.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

- Χο. 1 Θυμβραῖε, ἢ Δάλιε, ἢ Λυκίας
 2 Ναὸν ἐμβατρίων, 225
 3 Ἀπολλον, ἃ δία κεφαλὰ μόλε το-
 4 ξήρης, ἴκx δὲ ἐνύχῃ
 5 Ἀγεμὼν, σωτήριον
 6 Ἀνερὶ πομπῆς
 7 Καὶ γροῦ, ἐξύλλαξε Δαρδανίδαις 230
 8 ὦ παῖρατες, ὦ Τροίας
 9 Τείχη παλαιὰ δέμας.

Ἀντιστροφὴ β'.

- 1 Μόλοι ὃ ναυκληρία, ἢ στραπῆς
 2 Ἑλλάδος δίοπτ' αἰ
 3 Ἴκοιτο, ἢ χάμψει πάλιν θυμέλας 235

4 Οἶκον

- 4 Οἶκον πάτρας Ἰλιάδῃ.
 5 Φθιάδων δ' ἵππων ἔπι
 6 Ἄντηα βαίη,
 7 Δεσπότη πέσαντ' Ἀχαιῶν Ἀρη,
 8 Τὰς πόντιος Αἰακίδα
 9 Πηλὸς δίδωσι δαίμων

240

Στρεφὴ β'.

- 1 Ἐπεὶ πρὸς τ' οἶκον,
 2 Πρὸς τε γὰρ ἔτλα μόνῃ
 3 Ναύσταθμα βὰς κρατιδεῖν.
 4 Ἀγαμέμνη λήματ' ἢ σπάνις
 5 Τῶν ἀγαθῶν; ὅταν ἦ
 6 Δυσάλιος ἐν πελάγῃ,
 7 Καὶ σαλεύει πόλις,
 8 Ἐστ' Φρυγῶν τις ἔστιν ἄλκιμος
 9 Ἐνὶ τῷ θάλασσος
 10 Ἐν αἰχμαῖς ποτὲ Μυσῶν,
 11 Ὃς ἐμὰν συμμαχίαν αἰτίζει.

245

250

Ἀντιστροφὴ β'.

- 1 Τίν' ἄνδρ' Ἀχαιῶν
 2 Ὁ πεδοσπῆς σφαγεὺς
 3 Οὐπίσσι ἐν κλισίαις;
 4 Τετράποιον μῦμον ἔχων ἔπι
 5 Γαίης, ἔλοι Μενέλαον.
 6 Κτανὼν δ', Ἀγαμέμνονεον

255

VOL. II.

S f f

7 Κεῖται,

- 7 Κρατ' ἐνέγκαι Ἑλέ-
 8 να κακόραμβρον ἐς χεῖρας γόνυ, 260
 9 Ὅς ἔπ' πῶλον,
 10 Ὅς ἔπ' τὸν Τροίαν χι-
 11 λόναν ἤλυθ' ἔχων στρατιά.

I A M B O I.

- Ἀγ. Ἀναξ, τοιῶτων δεσπότηισιν ἄγγελος
 Εἶλω πολυπόν, οἷά σοι φέρω μαθεῖν. 265
 Εκ. Ἡ πόλλ' ἀγρώταις σκαυὰ πρὸς αἶψαν φερί·
 Καὶ γὰρ σὺ ποιμένας δεσπότης τοῦτο φέρεαι
 Ἦκεν οἰκτὰς ἀγγελοῦ, ἔν' εἰς πρὸς αἶψαν.
 Οὐκ οἶδα δῶμα τιμὸν, ἢ θρόνος πετρᾶς,
 Οἷς ῥηὶ γεγωνέω σ' εὐτυχοῦντα ποιμένα; 270
 Αγ. Σχιστοὶ βοτῆρες ἐσμέν· ὅκ' ἄλλας λέγων
 Ἀλλ' ὅδ' ἐν ἡσόν σοι φέρω πεδὺς λόγους.
 Εκ. Παῦσαι λέγων μοι τὰς περσικαὶς τόχαις
 Μάχας περὶ χειρῶν ἐν δόρῳ βασιλεύομαι.
 Αγ. Τοιαῦτα καὶ γὰρ σημαίνων ἐλάλησας
 Ἀνὴρ γὰρ, ἀλκῆς μυρίας στρατηλάτῳ,
 Στείχε φίλος σοι, συμμαχὸς τε τῇδε γῇ. 275
 Εκ. Ποίας πατρώας γῆς ἐξημύσας πέδον;
 Αγ. Θρήκης· πατρὸς δ' Στρυμόνῳ κοινύσεται.
 Εκ. Ῥῆσον πῆν' ἐλεξας ἐν Τροίᾳ πόδα; 280
 Αγ. Ἐγὼς· λῶε δ' οἷς πᾶσι μεῖν ἐκασφίσεις.
 Εκ. Καὶ πῶς πρὸς Ἰδης ὀργαῖδας πεδύεται,
 Πλαγχθεὶς πλατείᾳς πεδιδόθ' ὁ ἀμαξίτου;
 Αγ.

Ἄγλ. Οὐκ οἶδ' ἀκρεβῶς, εἰσάσθαι γε μὲν πάρα·
 Νυκτὸς γὰρ αὐτὶ φαῦλον ἐμβαλεῖν στρατὸν,
 Κλύοντα πλήρη πεδία πολεμίας χερσὺς.
 Φόβον δ' ἀγρώσας, οἱ κατ' Ἰδαῖον λείπας
 Οἰκοῦμεν, αὐτόθιζον ἐστὶν χθονὸς,
 Παρέχε, δρυμὸν νυκτὸς ἐνδρυθὲν μαλῶν.
 Πολλῇ γὰρ ἤχῃ Θρηκίῳ ῥέει στρατὸς
 Ἔσειχε· γάμβῳ δ' ἐκπλαγύντες, ἴμεν
 Ποίμνας ἐς ἄκρας, μὴ τις Ἀργείων μάλῃ
 Ληλατήσων, καὶ σὰ πορθήσων σταθμά·
 Πρὶν δὴ δι' ὧτων γῆραι ἔχ' Ἑλλωικίῳ
 Ἐδεξάμεθα, καὶ μετέστημεν φόβῳ.
 Στείχων δ' ἀνακτορὸς πρὸς ἑρδηνταῖς στρατῷ,
 Ἀνισόησα Θρηκίοις προσφθέγμασι,
 Τίς ὁ στρατηγός, καὶ πῶς κεκλημμένῳ,
 Στείχε' ὡς ἄστυ Πειραμίδασι σύμμαχῳ;
 Καὶ πάντ' ἀκίστας, ὣν ἐφίμην μαθεῖν,
 Ἔσθην· ὁρᾷ δ' Ῥῆσιν, ὥς δαίμονα,
 Ἐστῶτ' ἐν ἱππέοισι Θρηκίοις ὄχαις.
 Χρυσῇ δ' ἐκπλαγύνει αἰχένῃ ζυγίφορον
 Πάτων ἔκλινε, χιόνῳ ἐξαιχρυσέων.
 Πέλτη δ' ἐπ' ὤμων χρυσοκαλνῆταις τύποις
 Ἐλαμπε· Γοργῶ δ' ὡς ἐπ' αἰγίδος θεᾶς,
 Χαλκῇ, μετώποις ἱππικοῖσι πρέσβει·
 Πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπη φόβον.
 Στρατὸς δ' ἐκπλαγύνει· ἀν' ἐν ψήφῃ λόγῳ
 Θέει δυνάμει, ὡς ἀπλάσσει ἦν ἰδεῖν.

289

290

295

300

305

310

Πολλοὶ

Πολλοὶ μὲν ἱππεῖς, πολλὰ πελταστῶν τέλη,
 Πολλοὶ τ' ἀτράκτων τοξόται, πολὺς δ' ὄχλος
 Γυμνῆς ὁμαρτῆς, Θρηκίαν ἔχων σολήν.
 Τοιοῦσδε Τροία σύμμαχος πάρες' αἰνῆς,
 Ὀν, οὔτε φεύγων οὔτ' ὑποσταθεὶς δορί,
 Ὁ Πηλέως παῖς ἐκφυγεῖν δυνήσεται.

315

Χο. Ὅταν πολίταις εὖ σαθῶσι δαίμονες,
 Ἐρπεῖ κατάντης συμφορὰ πρὸς πάραδόν.

Ἐκ. Πολλὰς, ἐπειδὴ τέμνον εὐτυχεῖ δόρυ,
 Καὶ Ζεὺς πρὸς ἡμῶν ὄσσην, εὐρήσω φίλοις.
 Ἀλλ' ὅδ' ἐν αὐτῶν δεόμην, οἵτινες πάλας
 Μὴ ξυμπονῶσιν, ἥϊκ' ὀξώσης Ἀρης
 Ἐθραυσε λαίφῃ τῆσδε γῆς μέγας πνέων.
 Ῥῆσος δ' ἔδειξεν οἷόν τ' ἦν Τροία φίλος.

320

Ἦκεν γὰρ ἐς δαῖτ', ἐπὶ δ' ἄρ' ὦν κωνηγέταις
 Αἰεῖσι λείαν, ὅδ' ἐν σὺλκῳ μὲν δόρει.

325

Χο. Ὁρῶντες ἀπὶ ζεῖς καπνισμοῦ εἰ φίλοις.
 Δέχου δ' ὅδ' ἔλθοντες ὠφελῆν πόλιν.

Ἐκ. Ἀρχόμεν' ὅσ' ὠζοντες Ἴλιον παλαί.

Χο. Πέποιθας ἤδη πολεμίας ἡσυχίας;

330

Ἐκ. Πέποιθα· δείξ' ἐπὶ πόνον σέλας θεῶν.

Χο. Ὅρα τὸ μέλλον· πολλὰ δὴ διασφραγίσθαι θεός.

Ἐκ. Μισῶ φίλοισιν ὑσεργὴν βοήθειαν.

Ἀγ. Ἀναξ, ἀποθνήσκου συμμάχας ὀπίφθορον.

Φόβος γένοιτ' ἂν πολεμίοις ὀφθαλμοῖς μόνον.

335

Χο. Ὅσ' οὖν ἐπείτερος ἦλθε, σῖμμαχος μὲν ἐξ,
 Ξένος δ' ἐπὶ πρὸς τραπέζῃσι ἡκέτω ξένων.

Χάρις

Χάεις γὰρ αὐτῷ Πελαμίδῳ δαίλετο.
 "Εκ. Σὺ τ' εὖ πῆρανεις, καὶ σὺ χαλεπὸς σκοπεῖς.
 Ὁ χρυσόβουλος δ', οὐδέκ' ἀγγέλει λόγον,
 Ῥῆος παρέστω τῇδε σύμμαχος χθονί. 340

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Σπροφοὴ α'.

Χο. 1 Ἀδράστεια μὲν, αἱ Διὸς παῖς,
 2 Εἴητοίς σφαιρῶν φθόρον
 3 Φερίσσω γὰρ δὴ, ὅσον μοι
 4 Ψυχῇ παρὰ φίλῳ ὄσιν εἶπεν. 345
 5 Ἦκεῖ, ὦ ποταμοὺ παῖ,
 6 Ἦκεῖ, ἐπ' ἁλῶν Φρυγίαν παρὰ αὐλῶν
 7 Ἀσπασὺς, ἐπεὶ σε χέοντα
 8 Πίεις μάτηρ, ὅ, τε χαλκίγερ-
 9 ρος ποταμὸς πορεύει 350

Αντισπροφοὴ α'.

1 Σπρυμῶν ὅς ποτε τῆς μελωδίας
 2 Μίσσας δι' ἀκρογῶν
 3 Διηγεῖς ὑδροειδῆς
 4 Κόλπον, σὺν ἐφύτευσεν ἥδον.
 5 Σὺ μοι Ζεὺς ὁ φαναιῖος 355
 6 Ἦκεῖ, διφρεῶν βαλῖαισι πύλοισι.
 7 Νῦν, ὦ παῖς, ὦ Φρυγία,

8 Ζυὸ θεῶ νῦν σοι ἔλδ' ἔλδ' ἔλδ' ἔλδ'.

9 Ζῶα πάρεστι εἰπεῖν.

Στρεφὴ β'.

1 Ἀργ' ποτ' αὖθις αἱ παλαιαὶ

360

2 Τροία σὺ περὶ πόλιν παναμερείῃσιν

3 Θιάσας ἐρώτων

4 Ψάλμοισι, καὶ κυλίκων οἰνοπληρήταις

5 Ὑποδεξίαις ἀμίλλαις,

6 Κατὰ πόλιν Ἀτρεΐδαν

365

7 Σπάρταν οἰχομένην Ἰλιάδος πρὸς ἀκτῆς.

8 ὦ φίλῳ, εἴθε μοι,

9 Σὺ χεὶ καὶ σὺ δόξ' ἔλδ' ἔλδ'.

10 ἔλδ' ἔλδ', ἐς οἶκον ἔλδοις.

Ἀνίστρεφὴ β'.

1 Ἐλθ', φάνηθι, πᾶν ζᾶχρυσον

370

2 Πηλεΐδα περὶ πολὺ κατ' ὄμμα πέλταν,

3 Δοχμίας πεδαίρων,

4 Σχιστὴν πρὸς ἀντιγὰ κώλοισι ἐρεθίζων,

5 Δίεολόν τ' ἀκοντα πάλλων.

6 Σὺ γὰρ οὐτὶς ὑποστάς

375

7 Ἀργείας πότ' ἐν Ἑρᾷ δαπέδοις χορεύσας,

8 Ἀλλὰ νῦν ἄδε γὰρ

9 Καταφθίμενον Θρηκὶ μόρῳ

10 Φίλτατον ἄχθος οἶσιν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἰὼ, ἰὼ
 Μέγας ὦ βασιλεῦ· χαλὸν, ὦ Θρήνη,
 Σκύμνον ἔθραψας πολίαντα ἰδὲν.
 Ἴδε χρυσόδετον σώματος ἀλκίω,
 Κλύε ἔκ κόμπους κωδωνοκρότης,
 Παρὰ πορπάκων κελαδοειῶσαι.
 Θεός, ὦ Τροία, θεός αὐτὸς Ἄρης,
 Ὁ Στυμόνιος πῶλ' αἰοῖδα.
 Μίσσης ὕκων, χατὰ πινδ' σέ.

380

385

ΙΑΜΒΟΙ.

Ῥῆ. Χαῖρ', ἐὼ λὸς ἐὼ λῆ παῖ, πύρανε πῶδε γῆς.
 Ἐκτορ' παλαιᾷ σ' ἡμέρᾳ προσενέπω.
 Χαίρω δέ σ', εὐτυχῶντα, ἔκ περ στήμνον.
 Πύργοισιν ἐχθρῶν· συλκασσάμεν δ' ἐγὼ.
 Τείχη πάρειμι, ἔκ νεῶν πρήσσω σκάφη.
 Ἐκ. Παῖ τ' μελωδὸς μητέρῃ, Μουσῶν μιᾷ,
 Ὀρχικός τε ποταμοῦ Στυμόν' ἔκ, φίλῳ λέγει.
 Τάληθές αἰεὶ, καὶ διπλῶς πέφυκ' αἰνέ.
 Πάλαμ, πάλαμ· χρίω τῇδε συλκασσάμεν χροῖ.
 Ἐλθόντα, ἔκ μὴ τῶπις Ἀργείων ὑπο.
 Τροίῳ ἐᾶσαι πολέμιον ποσσὶν δαρί.
 Οὐ γάρ π' λέξεις, ὦσ' ἀκλῆτος ὢν φίλοις,
 Οὐκ ἦλθες, ἐσθ' ἡμῶνας, εὐδ' ἐπεσφάφης.
 Τίς γάρ σε κῆρυξ· ἢ γερυσία Φρυγῶν.

390

391. *schol. marcion - in Hom. H. Z.*
479.

395

400

Ἐλθούσ',

Ἐλθοῦσ', ἀμύνειν ὅκ' ἐπέσκηψεν πόλιν;
 Ποίων ᾗ δῶρων κόσμον ὅκ' ἐπέμψαμεν;
 Σὺ δ' ἐγγυῆς ὦν, βάρβαρός τε, βαρβάρως
 Ἕλλησιν ἡμᾶς προὔπεις τὸ σὸν μέγ' ἔθ' 405
 Καίτοι σε, μικρὰς ἐκ τυρανίδος, μέγαν
 Θρηκῶν ἀνακτα τῆσ' ἔθ' ἐγὼ χερί,
 Ὅτ' ἀμφὶ Πάγλαιόν τε, Παιόνων τε γλῶ,
 Θρηκῶν ἀρίστους ἐμπεσὼν κ' ἔσθ' ἔσθ' 410
 Ἐρρήξα πέλτιον σοὶ ᾗ δ' ἀλώσας λεῶν
 Παρέχον ὦν σὺ λακτίσας πολλὴν χάριν,
 Φίλων νοσέντων ὑσερ' ἔθ' βοήθρομεις.
 Οἱ δ' ὅδ' ἐν ἡμῶν ἐγένεες πεφυκότες,
 Πάλαυ παρέντες, ᾗ μ' ἐν χωδαῖς τάφοις 415
 Κεῖν' πεσόντες, πῆσις ἐσμικρὰ πόλιν
 Οἱ δ' ἐν γαῖᾳ ὅπλοις, ἔθ' ἰππείοις ὄχοις,
 Ψυχρὰν ἀησιν, διψῶν τε πῦρ θεοῦ
 Μένεισι καρτεργυῶτες, ὅκ' ἐν δ' ἐμνίοις
 Πυκνὴν ἄμωσιν, ὡς σὺ, δεξιόμοι. 420
 Ταῦθ', ὡς ἂν εἴδῃς Ἐκτορ' ὄντ' ἐλεύθερον,
 Καὶ μέμφομαι σοι, ἔθ' λέγω κατ' ὄμμα σόν.
 Ῥῆ. Τοιῦτός εἰμι καὶ αὐτός, εὐθεῖαν λόγον
 Τέμνων κέλαιον, κοῦ διπλῆς πέφυκ' ἀνής.
 Ἐγὼ ᾗ μείζον, ἢ σὺ, πῶσδ' ἀπὸν χθονός, 425
 Λύπη πρὸς ἡπάρ δυσφορῶν ἐταρῆμιν.
 Ἀλλ' ἀγχιτέμμων γαῖα μοι Σκυθῆς λεῶς
 Μέλλαντι νόσῳ τ' πρὸς Ἴλιον πρᾶν,
 Ξυῶντε πόλεμον. Εὐξείης δ' ἀφικόμην

Πόντι πρὸς ἀκτὰς, Θρήνη προθμεῦσαι κρατὸν.

430

Ἐνθ' αἱματηρὸς πέλασθ' εἰς γαῖαν Σκύθης

Ἦντλῆτο λόγχῃ, Θρήξ τε συμμεγλὴς φάνθ'.

Τοιάδ' ἐτι μ' ἀπείργε συμφορὰ πένον

Τροίας ἰκέαδ', σύμμαχόν τε σοὶ μολῶν.

Ἐπεὶ δ' ἔπερσα, τῶνδ' ὀμυρῶσαι τέκνα,

435

Τάξας ἔτειον δασμὸν εἰς δόμοις φέρον,

Ἦκω, πρῶσας ναυσὶ πόντιον σῶμα,

Τὰ δ' ἄλλα περὶ γῆς πρῶν θείματα.

Οὐχ, ὡς σὺ κομπῆς, τὰς ἐμαῖς ἀμύσσοις,

Οὐδ' ἐν ζαχρύσοις δώμασιν κομμιώμεσθαι,

440

Ἀλλ' οἷα πόντον Θρήκιον φουθήματα

Κρυσταλλόπηκτα, Παίονάς τ' ἐπεζάει,

Ἐμὲ τοῖσδ' ἀόπλοισι οἷα τλῶς παρρημασίν.

Ἀλλ' ὕστερον μὲν ἦλθον, ἐν χαίρῃ δ' ὄμιλος.

Σὺ μὲν γὰρ ἤδη δέκατον αἰχμητὴς ἔτος,

Κἂδ' ἐν πρῶτῃς ἡμέραις δ' ἔξ ἡμέρας

Πίπεις, κυβέων τ' ἀπὸς Ἀργείας Ἀρίων.

Ἐμοὶ δ' ὡς ἐν ἡλίῃ χαλκὸς ἐκείσθαι,

Πέρσαντι πύργοις, ναυστάθμοις ἐπεισπασεῖν,

Κτεῖναι τ' Ἀχαιῶν δ' ἡπέρα τ' ἀπ' Ἰλίου

Πρὸς οἶκον ἔμμε, σιωπημὸν εἶναι σὲς πότις.

Ἵμῶν δ' μή τις ἀσπίδ' αἰρέτω χερί.

Ἐγὼ γὰρ ἔξω εἶναι μέγ' ἀνχοῦντας δουρεῖ.

Πέρσας Ἀχαιῶν, χαίπερ ὕστερον μολῶν.

443, Ἀπλοισιν. Tour. in Suid. Vol. I. p. 71. α -
 σπινος οἷα M. Flor. ex Valcken. in Phoen. 25;
 + Diabr. p. 105. Pafon in Tour. IV. 439.

445

Vol. II. Σύστημα.

Σύστημα.

- Χο. Ἰὼ, ἰὼ φίλα θροεῖς, 455
 Φίλῳ Διόθεν εἰ μόνον
 Φθόνον ἄμαχον ὑπαίῳ Ζεὺς
 Θέλοι ἀμφὶ σῆς λόγῳ
 Εἴρην· τὸ δ' αἶψα Ἀργόθεν δόρυ
 Οὔτε πρὶν, οὔτε νῦν, πρὶ ἀνδρῶν 460
 Ἐπόμεσε σέθεν κρείσσον.
 Πῶς μοι Ἀχαιεὺς τὸ σὺν
 Ἐγχοῦ ἀν' ἀνέστη,
 Πῶς δ' Αἴας, ὑπερμῆνα;
 Εἰ γὰρ ἐγὼ τόδ' ἤμαρ εἰς- 465
 ἰδοίμ', ἀναξ, ὅπως πολυφώνῃ
 Χειρὸς Δαναάσων λόγχα.

I A M B O I.

- Ρῆ. Τοιαῦτα μὲν σοὶ τ' μακρὰς Δαναοῖσιν 470
 Περίξαι περίξω· σὺ δ' Ἀδραστία λέγων
 Ἐπειδὴν ἐχθρῶν πλείον' ἐλαθέρεαι πόλιν
 Θῶμεν, θεοῖσι τ' ἀκροδῶσι εὐχέλῃς,
 Ζεὺς σοὶ στρατεύων γόνιπ' Ἀργείων θέλει,
 Καὶ πᾶσιν ἐλθόν' Ἑλλάδ' ἐκπέρσαι δοεῖ,
 Ὡς δὲ μάθωσι ὅτι μὲρ πύρην κελύει.
 Ἐκ. Εἰ δ' ἐπαρήντος τῶδ' ἀπαλλαχθεὶς χερσὶν 475
 Πόλιν νεμοίμην, ὡς τοπρὶν ποτ', ἀσφαλῆ,
 Ἥ χάρις πολλὴν θεοῖς ἀν' εἰδέναι χάρι.

Τα'

- Τὰ δ' ἀμφὶ τ' Ἀργος, ἔ νομόν τ' Ἑλλάδος,
 Οὐχ ὧδε παρθεῖν ράδι, ὡς λείεις, δδρεί.
- Ῥῆ. Οὐ τίσθ' ἀρεστέας φασὶν Ἑλλάνων μολεῖν;
 480
- Ἐκ. Κὲ μεμφόμεθα γ', ἀλλ' ἄδην ἐλαύνομεν.
- Ῥῆ. Οὐκοῦν, κτείνοντες τίσθε, πάντ' εἰσάομεθα.
- Ἐκ. Μὴ νυνὶ τὰ πόρρω, τὰ γύθεν μεθεῖς, σκόπη.
- Ῥῆ. Ἀρκεῖν εἰσέ σοι παθεῖν, θραῖσται ᾗ μή;
- Ἐκ. Πολλῆς γ' ἄρχει, καὶ νηαὶ δ' ὦν, τυραννίδος.
 485
- Ἄλλ' εἴτε λαὸν, εἴτε δεξιὸν κέρως,
 Εἴτ' ἐν μέσσοις συμμάχους, πάρεσί σοι
 Πέλτην ἐρεῖσται, κὲ κρατερῆσται στρατὸν.
- Ῥῆ. Μόνη μάχεσθ' πολέμιος, Ἐκτορ, γέλω.
 Εἰ δ' αἰχρὸν ἦγῃ μὴ στυμπεσῆσται νεῶν
 490
- Πρύμνας, πονήσας τ' παρ' πολὺν χρόνον,
 Τάξον μ' Ἀχιλλεύς κὲ στρατὸς κτ' ὅμινα.
- Ἐκ. Οὐκ ἔς' ἐκείνῳ δοῦραν ἐντάξαι δόρυ.
- Ῥῆ. Καὶ μὲν λόγος γ' ἰού, ὡς ἐπλάσας ἐπ' Ἰλίου.
- Ἐκ. Ἐπλάσσε, ἔ παρῇσιν ἄλλα μινύων
 495
- Στρατὰ γάταισιν, ἐ συναίρε' δόρυ.
- Ῥῆ. Τίς δὴ μετ' αὐτὸν ἄλλ' εὐδοξῆς στρατὸς;
- Ἐκ. Αἴας ἐμοὶ μὲν ὄσθ' ἐπὶ πλάσας δοκῆς,
 Χ' ὦ Τυδείας παῖς· ἐστὶ δ' αἰμυλώτατον
 500
- Κρότημ' Ὀδυσσεύς, λῆμαί τ' ἀρκοῦνταις θρασὺς,
 Καὶ πλείστα χώρου τιμὴ δ' αἰνὴς κραυγῆσται.
- Ὅς εἰς Ἀθῆνας σπικὸν ἐνιυχὸς μολῶν,
 Κλέψας ἀγαλμα, ναῦς ἐπ' Ἀργείων φέρει.

Ἦδη δ' ἀγέτης, πωχὴν ἔχον σὺλῶν,
 Εἰσῆλθε πύργοις· πολλὰ δ' Ἀργεῖς κακὰ 505
 Ἡεῖτο, πεμφθεὶς Ἰλίου κατὰ σκοπῶν.
 Κτείνων δ' ὅφρα φέρεται ἐκ πύργου πυλῶν,
 Ἐξῆλθεν· αἰεὶ δ' ἐν λόχοις εὐρίσκειται,
 Θυμβραῖον ἀμφὶ βωμὸν ἄσπετον πέλας
 Θάστων· κακῶ δ' ἐμερμέρω παλαιόμην. 510
 Ρῆ. Οὐδεὶς ἀνὴρ εὐψυχος αἰξιοῖ λάθρα
 Κτεῖναι τ' ἐχθρὸν, ἀλλ' ἰὼν καὶ σῶμα.
 Τῆτον δ', ὃν ἵζει φῆς αὐτὸν κλωπικὰς εἶδρας,
 Καὶ μηχανᾶσθαι, ζῶντα συλλαβὴν ἐγὼ,
 Πυλῶν ἐπ' ὁδοῖσιν ἀμπείρας ῥάχην, 515
 Στήσω πετεινοῖς γυφὶ θοινατήριον·
 Λησὴν γὰρ ὄντα, καὶ θεῶν ἀνάκτορα
 Συλῶντα, δεῖν τῷδε κατθανεῖν μόρω.
 Ἐκ. Νυνὶ μὲ καὶ σωλίσθητε· ἐγὼ εὐφρόνῃ. 520
 Δείξω δ' ἐγὼ σοὶ χάρον, εἴτα καὶ σφατὸν
 Τὸν σὸν νυχεῦσαι ἐπεταγμένον δίχα.
 Ζυγὸν δ' ἡμῖν φοῖβον· ἦν π καὶ δέη,
 Μέμνησ' ἀκίστας, Θρηκί τ' ἀγέλονι σφατῇ.
 Ὑμᾶς δ' ἐβάντα καὶ πρὸς ταῖς τάξεσιν
 Φερέτω ἐγερτὴ, καὶ νεῶν κατὰ σκοπον 525
 Δέχθαι Δόλωνα· καὶ γὰρ, εἰπέε' ὅτι σῶς,
 Ἦδη πᾶσι σφατοπέδοισι Τρωικοῖς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟ-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στρεοφή.

- Χο. 1 Τῶν αἰ φυλακῆς; τίς αἰμείβη
 2 Τὰν ἐμῶν; ᾠθεῖται
 3 Δύεται σημεῖα, ἔῃ ἀπάροι 530
 4 Πλειάδες αἰθέριας
 5 Μέσα δ' αἰετὸς ἔρχοι ποταῖται.
 6 Ἐγρεαδε, (τί μέλλετε;) κοιτῶν,
 7 Ἐγρεαδε πρὸς φυλακῆν.
 8 Οὐ λένετε μιν ἀδῶ αἰγλῶν; 535
 9 Ἄως δὲ πέλας, αἰὼς
 10 Γίγνη, ἢ τίς πρὸ δόμων;
 11 Ὅδε γάρ ῥ' ἔστιν ἀνὴρ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- Ἦμ. Τίς ἐκνήχθη ᾠθεῖται φυλακῆν;
 Ἦμ. Μυγδόνος υἱὸν Φασιν Κόρυβον. 540
 Ἦμ. Τίς γὰρ ἐπ' αὐτῷ;
 Ἦμ. Κίλικας Παίονων σθένος ἦτορ.
 Ἦμ. Μυσοὶ δ' ἡμᾶς.
 Ἦμ. Οὐκ ἂν Λυκίης πέμπῃ φυλακῆν
 Βάντας ἐγείρειν 545
 Καίρε, κλῆρε κ' μοῖραν.

Ἀντιγραφὴ.

Ἦμ. 1 Καὶ μὲν αἶω Σιμόντῳ

2 Ἠμῖα κοίτῃ

3 Φοῖας, ὑμῖν δὲ πάλιν ὑποδείκνυται

4 Γῆρῳ παιδολέτῃ

5 Μελοποιὸς ἀνδρὶς μέγιστος

6 Ἦδη δὲ νῆμουσι κατ' Ἰδαν

7 Ποίμνια, νυκτὸς ἔστι

8 Σύγγλῳ ἰὰν κρημνίσαι.

9 Θείγῃ δὲ ὄμματ' ἔστι

10 Ὑπὸ αἵματι δὲ ἔστι

11 Βλεφάροις πρὸς αἶμα.

550

555

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἦμ. Τί ποτ' ἐπλάγῃ σκοπὸς, ὅν τινα

Ἐκτὼς ὥσπερ καταπύαν;

Ἦμ. Ταρβέ, χρόνιος δὲ ἔστι.

Ἦμ. Ἀλλ' εἰ, κρημνὶν λόχον εἰσπύαν,

Διόλωλε, τάχ' αἰεὶ ἐπὶ φοβερῇ.

Ἦμ. Αὐδῶ Λυκίης πέμπλιν φυλακίαν

Βαίναν ἐγείρειν

Ἦμᾶς, κλέγε κτ' μοῖραν.

560

565

ΙΑΜΒΟΙ.

Ὅδῳ. Διόμνιδες, ὅτε ἤκουσαι (ὅ κενὸς ψόφῳ

Στάλῃ δὲ ὥτων;) τὰς χεῖρας πρὸς κτύπον;

Διο.

- Διο. Οὐκ, ἀλλὰ διαμὰ πολέων δὲ ἀνύγων
 Κλάζει σιδήρου· καί με τοι, πρὶν ἠδόμεν
 Δεσμῶν ἀεργμὸν ἱππῶν, ἴδου φόβου.
- Ὀδύ. Ὅρα κατ' ὄρφνας, μὴ φύλαξαι ἐντόχης.
- Διο. Φυλάξομαι τοι καὶ σκότω πρὸς πόδα.
- Ὀδύ. Ἦν δ' ἔν ἐγέρης, οἶδα σπένθημα σφραγῶ;
- Διο. Φοῖβον Δόλων· οἶδα σύμβουλον κλύων.
- Ὀδύ. Ἔα·
 Εἰνὰς ἐρήμους τάσδε πολέμων ὁρῶ.
- Διο. Καὶ μὲν Δόλων γε τάσδ' ἐφραζέην Ἐκτορος
 Κοίτῃ, ἐφ' ὅπῃς ἔγχεσ' ἐλάυνται πόδε.
- Ὀδύ. Τί δ' ἦτ' αἶν ἔσθ'· μὲν λόχου βόσκει πῃ;
- Διο. Ἴσως ἐφ' ἡμῖν μηχανῶν εἴσων πῖα.
- Ὀδύ. Θεαὺς γὰρ Ἐκτορ νῦν, ἐπὶ κρατὶ, θραύς.
- Διο. Τί δ' ἦτ', Ὀδυσσεύ, φησὶ μιν; ἢ γὰρ εὐργμεν
 Τόνοδ' ἀνδρῶν οἰκίης, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
- Ὀδύ. Στείχωμεν ὡς τάχιστα ναυστάθμους πύλας
 Σώζει γὰρ αὐτὸν, ὅσπερ οὐτοχὴ θεῶν
 Τίδησιν· ἡμῖν δ' ἔσθ' ἐλπίστον τύχην.
- Διο. Οὐκ ἔν ἐπ' Αἰνείδῳ, ἢ γὰρ ἔχουσιν Φρυγῶν
 Πάει μολόντι, καὶ κραταυρεῖν ἔειπεν.
- Ὀδύ. Πῶς δ' αὖ ἐν ὄρεσιν, πολέμων αἰὲς στρατὸν,
 Ζητῶν, διωκῶν τάσδ' ἀκροθίνης κταίῃ;
- Διο. Αἰχρὸν γε μέν τοι ναῦς ἐπ' Ἀργείῃς μολεῖν,
 Δρόσαντε μηδὲν πολέμους κώτρεσι.
- Ὀδύ. Πῶς δ' ἢ δρόμας; ἢ, κτανόντι ναυστάθμων
 Κατάσκοπον Δόλωνα, σῶζομεν τάδε

570

575

580

585

590

εν ν. 85

Σκυλεύματ'·

- Σκυλεύματ' ; ἢ πᾶν στρατόπεδον πέσειν δοκεῖς ; 595
 Πείθῃ, πάλιν σείχωμεν· εὖ δ' εἴη τυχεῖν.
- Ἀθ. Ποῖ δὴ λιπόντε Τρωϊκῶν ἐκ τάξεων
 Χωρεῖτε, λύπη καρδίαν δεδηγμῆροι,
 Εἰ μὴ κτανεῖν σφῶν Ἑκτορὶ ἢ Πάρι· θεὸς
 Δίδωσιν ; ἄνδρα δ' ἐπέπυθε σύμμαχον 600
 Τροία μολόντα Ῥῆσον, ἐφάυλω τρώπῃ ;
 Ὃς, εἰ διοίσῃ νύκτα τ' ἐς αὖριον,
 Οὔτε σφ' Ἀχιλλεύς οὔτ' ἂν Αἴαντος δόρυ,
 Μὴ πάντα πέσαι ναύσταθμ' Ἀργείων, χέθοι,
 Τείχη κατασκάψαντα, ἢ πυλῶν ἔσω 605
 Λόγχῃ πλατείᾳ εἰς δρομὴν ποίεμῆροι.
 Τῶτον κατὰκτὰς, πάντ' ἔχεις πᾶς δ' Ἑκτορὸς
 Εὐνάς ἔασον, ἢ καρατόμοις σφαγᾷς·
 Ἔσαι γὰρ αὐτὰ θάνατῳ ἔξ ἄλλης χερσός.
- Ὁδ. Δέσποιν' Ἀθάνια, φθέματος γὰρ ἠοδόμῳ 610
 Τὴ σε συνήδη γῆραι, ἐν πόνοισι γὰρ
 Παρῶσ' ἀμύνεις τοῖς ἐμοῖς αἰεί ποτε.
 Τὸν ἄνδρα δ' ἡμῖν περὶ κατεύνασαι φράσον,
 Πόθεν τέτακ' βαρβάρου στρατεύματ' ;
- Ἀθ. Ὅδ' ἐγὺς ἦσαι, καὶ συνήθροισαι στρατῷ, 615
 Ἀλλ' ἐκτός αὐτὸν τάξεων κατεύνασεν
 Ἑκτωρ, ἔως ἂν νῦν ἀμείψῃται φάτῳ.
 Πέλας ὃ πῶλοι Θεττίων ἔξ ἀεμάπῳ
 Λόχῳ δέδεν', ἀπαρτεπῆς ἐν εὐφρογῇ.
 Σπύλῃσι δ', ὥς ποταμὸς κύκλῳ πλεῖν. 620
 Ταύτας, κτανίντες δεσπότιω, κομίζετε,

Κάλλιστον

Κάλλιστον οἴκοις σκῶλον· ἐ γάρ ἐσθ' ὅπερ

Τοιόνδ' ὄχημα χθονὶν κέκλυθε πολικόν.

Ὅδῦ. Διόμηνδες, ἢ σὺ πτεῖνε Θρήκιον λεών,
Ἦ μοὶ πάρες γε σοὶ ᾧ χθὲν πάλων μέλειν.

625

Διο. Ἐγὼ φονεύσω, πολυδαμνήσεις ᾧ σὺ
Τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψὰ, καὶ νοεῖν σοφός.
Χρὴ δ' ἄνδρα, πάσσειν ἔ μάλισ' ἂν ὠφελοῖ.

Ἀθῆ. Καὶ μὴν κατ' ἡμῶς τόνδ' Ἀλέξανδρον βλέπω
Στείχοντα, φυλάκων ἔκ τινος πεπυσμένον
Δόξας ἀσήμεας, πολεμίων μεμδλωκότων.

630

Διο. Πότερα σὺν ἄλλοις ἢ μόνῳ πορεύεται;

Ἀθῆ. Μόνῳ παρὲς εὐνάς, ὡς ἴοικεν, Ἐκτορῶ
Χωρῶ, κατόπτασθαι σημασιῶν ἔκειν γραῦς.

Διο. Οὐκοῦν ὑπάσχειν τόνδε κατθανόντα χθὲν;

635

Ἀθῆ. Οὐκ ἂν δύναται τὲ πεπυσμένον πλέον.
Τῷτον ᾧ παρὲς οἷς ἐ γέμει χερὲς θανεῖν.

Ἀλλ', ὅπερ ἔκεις μαρσίμοις φέρων σφαγὰς,
Τάχιυν· ἐγὼ δ' ἐγὼ δὲ σύμμαχῳ Κύπρις
Δοκοῦσ' ἀνδρὸς ἐν πόνοις παύσασθαι,
Σαθροῖς λόγοισιν ἐχθρὸν ἀνδρὶ ἀμείψομαι.
Καὶ ταῦτ' ἐγὼ μὲ εἶπον· ἐν δ' ᾧ χθὲν παθεῖν,
Οὐκ οἶδεν, ἐσθ' ἤκουσεν ἐγὼς ὦν λόγῳ.

640

Πά. Σὲ τὸν στρατηγὸν καὶ κασίγνητον λέγω,
Ἐκτορ, καθεύδεις; οὐκ ἐγείρεσθαι σε χθὲν;

645

Ἐχθρῶν τις ἡμῶν χρίμπτει στρατὸν ἄματι,
Ἦ κλώπες ἄνδρες, ἢ κατὰ σκοποὶ τινες.

Ἀθῆ. Θέρεσθ'· φυλάσσῃ σ' ἡδὲ περυσμένης Κύπρις.

Μέλει δ' ὁ σὸς μοι πόλεμος, ἔδ' ἀμνημονῶ
Τιμῆς, ἐπαινώ δ', εὖ παθῆσαι παρὸς σέθεν. 650

Καὶ νῦν ἐπ' εὐπυχονῆν Τρωϊκῶν στρατῶν
Ἦκω, πορδύεσ' ἀνδρα σοὶ μέγαν φίλον,
Τῆς ὑμνοποιῶν παῖδα Θρήκιον θεῶν
Μέσης, πατρὸς δ' Στυμφόνοιο κικλήσκειται.

Πά. Ἀεὶ ποτ' εὖ φρονησάτω γένεαι πόλιν, 655

Κάμοι' μέγιστον ἐν βίῳ κειμήλιον,
Κρίνας σε, φημὶ τῇδε παρὰ δέσφ' πόλιν.

Ἦκω δ' ἀκέστας ἐπὶ τοῖς φήμι δέ τις
Φύλαξιν ἐμπέπληκεν, ὥς κατάσκοποι

Ἦκωσ' Ἀχαιῶν χ' ὡς ἔκ' εἰδὼς λέγει, 660

Ὁ δ' εἰπὼν μολόντας, οὐκ ἔχει φράσαι,

Ὡς οὐνεκ' εὐνάς ἤλυθον πρὸς Ἐκτορος.

Ἀθ. Μηδὲν φοβηθῆς· ὅσδ' ἐν ὧν στρατῶν νέει. 665

Ἐκτορ δ' φροῦδος, Θρήκιον κοσμήσων στρατὸν.

Πά. Σύ τοι με πείθεις, σοὶ τε πεισέω λόγους· 665

Τάξιν φυλάξων εἴμ', ἐλεύθερον φόβον.

Ἀθ. Χώρε' μέλει γὰρ πάντ' ἐμοὶ δοκῶ τάδε,

Ὡς εὐπυχόντας συμμαχίας ἐμὲς ὁρᾷν.

Γνώσῃ δ' ἡ σὺ δ' ἐμὲ παρὰ θυμῶν.

Ἵμῶς δ' αὐτῶ, ὅτ' ἄγαν γ' ἐξωμδύοις, 670

Λαεργίῃ παῖ, θηκτὰ κοιμίσσαι ξίφει.

Κεῖται γὰρ ἡμῖν Θρήκιον στρατηγείης,

Ἴπποι τ' ἔχουσιν πολέμοιοι δ', ἡδ' ἡμιόδοι,

Χωρεῖσ' ἐφ' ὑμᾶς· ἀλλ' ὅσον τάχιστα ἔχουσιν

Φεύγειν πρὸς ὀλκὴς ναυστάθμων· τί μέλλετε, 675
Σκηπτεῖ πόντῳ πολέμῳ, σῶσαι βίον;

Σύστημα.

Χο. Ἔα, ἔα· βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε.
Θεῖνε, θεῖνε· τίς δ' ἀνὴρ;
Λάουετε, τῦτον αὐδῶ.
Κλῶπες, οἴπνες κατ' ὄφιναν 680
Τίνδε κινῶσι στρατόν.
Δεῦρο, δεῦρο πᾶς.
Τέσδ' ἔχω, ἔ τέσδ' ἔμαρψα.
Τίς ὁ λόγος; πόθεν ἔβας; πόδαπος εἶ;

Τροχαῖοι.

Ὅδυ. Οὐ σε χρὴ εἰδέναι· θανῆ γ' σήμερον, δράσας κακῶς. 685
Χο. Οὐκ ἐρεῖς σιῶθημα, λόγχην πρὶν ἀλὰ σέρνων μολεῖν;
Ὅδυ. Ἴσω θάροσσι. Χο. πέλας τις ἴδι· παῖε, παῖε· πᾶς τις ἄκ.
Ἦμι. Ἦ σὺ Ῥῆσον κατέκταν; ἀλλὰ τ' κτανέντα σε.
Ὅδυ. Ἰχε πᾶς τις. Χο. Οὐ μὲν ῶ. Ἦμι. Ἀ, ἀ· φίλον ἄνδρα
μὴ γένης.
Ἦμι. Καὶ τί δὴ τ' σῆμα; Ὅδυ. Φοῖβος. Ἦμι. Ἐμαθον ἴχε
πᾶς δόρυ. 690
Ἦμι. Οἶδ' ὅποι βεβᾶσιν ἄνδρες; Ὅδυ. Τῇδε πῇ κατείδομεν.
Ἦμι. Ἐρπε πᾶς κατ' ἴχνῳ αὐτῶν, ἢ βολὴν ἐχερτέον.
Ἦμι. Ἀλλὰ συμμάχους παρῴσσειν δεινὸν ἐν νυκτῶν φόβῳ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Σπροφοή.

- Ἦμ. 1 Τίς ἀνδρῶν ὁ βαίς;
 2 Τίς, ὃς μέγα θράσος ἐπέύζεται, 695
 3 Χεῖρα φυγῶν ἐμαυῖ;
 4 Πόθεν νιν κυρήσω;
 5 Τίνι πωροειχρίσω;
 6 Ὅπως δι' ὄρφνας ἦλθ' ἀδεμάντω ποδί,
 7 Διά τε τήξεων καὶ φυλάκων ἑσθας; 700
 8 Θεοσταλές, ἢ
 9 Παργαλίδου Λοκρῶν νεμόμενον πόλιν;
 10 Ἢ νησιώτῳ ἀποράδῃ κέκμη βίον;
 11 Τίς, ἢ πόθεν, ἢ ποίας πάτρας;
 12 Ὅποιον εὐχέτ' ὅτ' ὕπατοι γένων; 705
 Ἦμ. 13 Ἀρ' εἰς Ὀδυσσεὺς τέρρον, ἢ πίνω πόδε;
 Ἦμ. 14 Εἰ τοῖς πάροισι χεὶρ τεκμαίρεται, τί μή;
 Ἦμ. 15 Δοκεῖς γάρ; Ἦμ. Τί μιν οὐ;
 Ἦμ. 16 Θρασὺς γοῦν ἐς ἡμᾶς.
 Ἦμ. 17 Τίν' ἀλκίω; τίν' αἰνέας; Ἦμ. Ὀδυσσῆ. 710
 Ἦμ. 18 Μὴ κλωπὸς αἶνέ φωτὸς αἰμύλον δόρυ.

Ἀντισπροφοή.

- Χο. 1 Ἐβα καὶ πάροισι
 2 Κατὰ πόλιν, ὕπαφρον ὅμμι ἔχων,

3 Ῥακοδύτῳ

- 3 Ῥακοδύτῃ σολῇ.
 4 Πυκθαδεῖς, Ξιφῆρης 715
 5 Κρυφαῖοι ἐν πέπλοις.
 6 Βίον δ' ἐπαιτῶν, ἔρπ' ἀγύρτης τις λάτρε,ς
 7 Ψαφαρέχουμ χερα πουλυπίνες τ' ἔχων.
 8 Πολλὰ δ' ἔτι
 9 Βασιλίδ' ἐσίδου Ἀτρειδῶν χακῶς 720
 10 Ἐβαζε, δῆθεν ἐχθρὸς ὢν στρατηλάταις.
 11 Ὀλοῖτο δ', ὀλοῖτο πανδίκως,
 12 Πρὶν ἐπὶ γαῖν Φρυγῶν ποδὸς ἵχνος βαλεῖν.
 Ἡμι. 13 Εἴτ' οὖν Ὀδυσσεύς, εἴτε μὴ, φόβοι μ' ἔχῃ.
 14 Ἐκπῶς γὰρ ἡμῖν τοῖς φύλαξι μέμψεται. 725
 Ἡμι. 15 Τί λάσκων; Ἡμι. Δυσοίζων.
 Ἡμι. 16 Τί δρᾷς δῆ; τί παρθεῖς;
 Ἡμι. 17 Καθ' ἡμᾶς πρᾶσαι. Ἡμι. Τίν' ἀνδρῶν;
 Ἡμι. 18 Οἱ ποδὲ νυκτὸς ἦλθον εἰς Φρυγῶν στρατόν.

Ἐπιδός.

- Οἰκ. Ἰώ δαίμονος τύχα βαρεῖα· φεῦ, φεῦ. 730
 Ἡμι. Ἐα· σῆα πᾶς.
 Ἡμι. Ἀβρίξ· ἴσως γὰρ εἰς βόλον τις ἔρχεται.
 Οἰκ. ὦ συμφορὰ βαρεῖα Θρηκῶν συμμάχων.
 Ἡμι. Τίς ὁ σένων;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- Οἰκ. Ἰώ 735
 Δύστηνος ἐγὼ, σύ τ', ἀναξ Θρηκῶν,
 Vol. II. Z z z ὦ συγνοπάτῃ

ὦ συγκοπῆτιν Τερίαν ἐσιδὼν
Οἶόν σε βίη τέλος ἔλκεν;

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Τίς εἰ ποτ' ἀνδρῶν συμμάχων; καὶ εὐφροσύνην
Ἀμβλώπης αἰγῶν, κοῦ σε γνώσκω τορῶς.

740

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Οἰκ. Πῶ πν' ἀνάκτων Τρωϊκῶν εὖρας;
Πῶ δ' ἔσ' Ἑκτορ
Τὸν ὑπαυτίδιον κοῖτον ἰαχῆς;
Τίμ' σμήνην διοπῶν στρατιάς;
Οἷα πεπόνθαμεν οἷα τις ἡμεῖς
Δράσας ἀφανῆ, φερούδῃ, φανερῇ
Θρηξὶν πένθος τελευτῶσας.

745

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Κακὸν κυρεῖν τι Θρηκίῃ στρατεύματι
Ἔοικεν, οἷα τῷδε γνώσκω κλύει.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Οἰκ. Ἐρρὲ στρατῶν, πέπλωκεν ἀναξ
Δολίῳ πληγῇ.
Οἷα μ' ὀδυρῇ τέρρ' ὀφθαλμοῖς
Τραύματ' εἶσω πῶς δ' ἂν ὀλοῖμι;
Χελῶ γ' μ' ἀκλεῶς, Ῥῆσόν τε, θανεῖν,
Τερίαν κέλσαντ' ὀπίκουρον.

750

755

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑΜΒΟΙ.

- Χο. Τὰδ' οἶα ἐν αἰνέμοισι σημαίνει χαχά·
 Σαφῶς γὰρ αὐτὰ σημαίνει ἀλωλότα.
- Οἱκ. Κακῶς πέπρακ'· καὶ πὶ τοῖς χαχοῖσι πρὸς
 Αἰχιστὰ καὶ τοὺς δις τὸν χαχὸν πόδε.
 Θάκεν γὰρ εὐκλεῆς μὲ, εἰ θάκεν ἄρεον,
 Λυγρὸν μὲ οἶμα τὰ θανόντι· πῶς γὰρ οὐ;
 Τοῖς ζῶσι δ' ὄγκος καὶ δέμην εὐδοξία.
 Ἡμεῖς δ' ἀέλωι καὶ κλεῖς ἀλώμεν.
 Ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς εὔνασ' Ἐκτορέα χεῖρ,
 Ξυῖθιμα λήξας, εὐδομεν πεδοσθεῖς,
 Κόπῃ δαμνύτες, ὅδ' ἐφρυγῆτο στρατὸς·
 Φυλακῇσι νυκτέροισιν, ὅδ' ἐν τήξειν.
 Ἐκεῖ τὰχ' αὖτε, πλῆκας τ' οἶα ἐπὶ ζυγοῖς
 Ἴππων χαθήμεσθ', ὡς ἀναξ' ἐπέυρετο
 Κρατοῦντας ὑμᾶς, καὶ φερέμεσθαι κῆν.
 Πρύμναιοι φαύλως δ' εὐδομεν πεπληκότες.
 Καὶ γὰρ μελίσση καρδίᾳ λήξας ὕπνε,
 Πώλοισι χέρτοι, περσδακῶν ἐωδιλῶ
 Ζάξεν πρὸς ἀλκίῳ, ἀφθόῳ μετὰ χερί·
 Λεύστω δ' φῶτε φεπολουῖτ' ἡμῶν στρατὸν.
 Πυκνῆς δ' ὄρεφης ὡς δ' ἐκινῆθαι ἐχθρῶ,
 Ἐπληξάττω τε, καὶ εὐχερέττω πάλιν.
 Ἦπυσεν δ' αὐτοῖς μὴ πελάζειν στρατῶ,
 Κλῶπας δοκῆσαι σημαίνων πλάθειν τιναίς.

760

765

770

775

Noted

Οἱ

Οἱ δ' ὅδ' ἐν μὲν οἶδ' ἐγὼ τὰ πλείονα. 780
 Εὐδὸν δ' ἀπελθὼν αὖθις εἰς κοίτῳ πάλιν.
 Καί μοι καθ' ὕπνου δόξα τις παρίσταται.
 Ἴπποις γὰρ, ἃς ἔθρεψα, καρδιφρηλάται,
 Ῥήσω πρὸς αὐτὰς, εἶδον, ὡς ὄναρ δοκῶν,
 Λύκας ἐπεμβεβῶτας ἐδραῖαν ῥάχην. 785
 Θένοντε δ' ἔρ' αὖ πωλικῆς ῥινοῦ τρίχα,
 Ἥλαυνον αἱ δ' ἐρεγκον ἔξ ἀντηρίδων
 Θυμὸν πνέουσαι, καὶ νεχαίτιζον φόβῳ.
 Ἐγὼ δ' ἀμύνων θήρας ἔξεγείρομαι
 Πώλοισιν, ἐννυχὸς γὰρ ἔξώρεμα φόβῳ. 790
 Κλύω δ', ἐπ' ἄρας κράτα, μυχθισμὸν νεκρῶν.
 Θερμὸς ὃ κρινὸς δεσπότης ὥρ' αὖ σφαγαῖς
 Βάλλει με δυαδμήσκοντ' αἵματος νέκ.
 Ὅρθος δ' ἀναίωσται χεῖρ' σὺν κενῇ δορὸς.
 Καί μ' ἔγχεσ' αὐγαῖζοντα, ἔθ' θηρώμενον, 795
 Παῖδ' ὥρ' αὖθις νεύειαν εἰς πλῆθυν ἔϊφ' ἔ
 Ἀνὴρ ἀκμάζων φασγάνῃ γὰρ ἠδ' ὀμόμῳ
 Πληγῆς βαθεῖαν ἄλσιν τραύματ' λαβῶν.
 Πίπῳ ὃ πρὶν ἔστι δ', ὄχημα πωλικὸν
 Λαβόντες ἵππων, ἴεσαν φυγῇ πόδα. 800
 Ἄ, ἄ.
 Ὀδύνῃ με τέρρ' αὖ, κοῦκέτ' ὀρθῶμα τάλας
 Καὶ ξυμφορὰν μὲν οἶδ' ὄρ' αὖ, τρέπω δ' ὅτ' αὖ
 Τεθναῖσιν ὃ θανόντες, ὅτ' ἔχω φερίσαι,
 Οὐδ' ἔξ ὁποίας χερσὸς εἰσάσται δέ μοι 805

Πάρεσι,

Πάρετε, λυψαὶ πρὸς φίλῳ πεποιθέναι.

Χο. Ἡνίοχε Θρηκός, ἔκκακῶς πεπρωγόντ',
Μηδὲν δύσιν, ἔκπολεμίαις δρᾶσαι τᾶδε.
Ἐκτὼρ δ' αὐτὸς, συμφορῆς πεπρωγόντ',
Χωρὶς συναλγὲς δ', ὡς ἔοικε, σοῖς κρηκαῖς.

810

Ἔκ. Πῶς, ὦ μέγιστα πῆματ' ἔξερχασμεῖροι,
Μολόντες ὑμᾶς πολεμίων χατᾶσκοποι
Λήθουσιν αἰχρῶς, καὶ χατεσφάγη στρατός,
Κἔτ' εἰσιόντας στρατόπεδ' ἔξαπώσατε,
Οὐτ' ἔξιόντας; πῶνδε τίς τίσι δίκλιν,
Πλὴν σὺ; σὲ γὰρ δὴ φύλαχός φημι ^{τῆς} εἰ) στρατοῦ.
Φρεσδοὶ δ' ἀπληκτοὶ, τῇ Φρυγῶν χαχνοδρία.
Πόλλ' ἐγγελῶντες, πῇ στρατιλότη τ' ἐμοί.
Εὖ νῦν τόδ' ἴσε, Ζεὺς ὁμιέμεσθαι πατὴρ,
Ἦ τοι μαρσίνα γ', ἢ χερσινιῆς μόρος,
Μενδ' σε δρῶντα τοιάδ', ἢ τ' Ἐκτορα
Το μηδὲν ^{τῆς} εἰ) κακὸν νομίζετε.

815

820

Σύστημα.

Χο. Ἰὼ, ἰὼ μέγας ἔμοι μέγας ἀγών.
 ὦ πολὺχον κρατ^{ος},
 Τότ' αἶ' ἔμολον, ὅτε σοι ἄγγελ^{ος} ἦλθον,
 Ἀμφὶ ναυσὶ πυραΐθην Ἀργείων στρατὸν,
 Ἐπεὶ ἄγρυπνοι ὄμμε ἐν εὐφροῇ.
 Οὐτ' ἐκοίμισ', οὐτ' ἐβριξα,

825

1 mile long.

Οὐ μὰ τὰς Σιμωνίδαι
 Πηγάς· μή μοι κόπον, ὦ ἄνα, θῆς, 830
 Ἀναΐλῳ γὰρ ἔγω γε πάντων.
 Εἰ δ' ἄρ' ἔστι καὶ καὶ καὶ
 Ἐγὼ ἢ λόγον πύθη,
 Κατὰ με γὰρ ζῶντα πόρῳ
 Οὐ παύσεται. 835

I A M B O I

Οἶκ. Τί τοῖσδ' ἀπειλῆς, βαρβαρὸς τε βαρβάρῳ
 Γνώμῳ ὑφαίρηθ' ἔμῳ, πλέκων λόγῳ;
 Σὺ ταῦτ' ἔδρασαι· ὅδ' ἂν δεξαίμῃ
 Οὐδ' ὅθ' ἄν γαίοντες, οὐτ' ἂν οἱ τετραμύοι,
 Ἄλλον μακροῦ γε δεῖ σε ἔσφου λόγῳ, 840
 Ὅτ' ἐμὲ πείσεις μὴ φίλος καὶ κτανεῖν,
 Ἴππων ἑταίρους, ὧν ἑκατὶ συμμαχοί
 Τὸς σὲς φονδαίς, πολλὰ θηοκλήπῳ μολῶν.
 Ἦλθον τεθιᾶσιν εὐπρεπέστερον Πάρι
 Ξενίαν κατήχυν', ἢ σὺ, συμμαχοί κτανόν.
 Μὴ γάρ π' ἐλέγξῃς, ὡς τις Ἀργείων μολῶν
 Διώλεσ' ἡμᾶς· τίς δ' ἔσθ' ἀδελφὸν λόγῳ
 Τρώων ἐφ' ἡμᾶς ἦλθεν, ὥς ἐλθεῖν;
 Σὺ παρὰ δὲν ἡμῶν ἦσο, ἔσθ' Ἐφρυγῶν στρατός.
 Τίς οὖν τέτρωθ'; τίς τέθνηκε συμμαχῶν 850
 Τῶν σῶν, μολόντων ὡς σὺ πολέμιον λείπεις;

Ημεῖς

- Ἡμεῖς δ' ἐπεὶ περὶ τῶν τοῦ μαζῶνα
 Παθόντες, ἐχ' ἔρπον ἑλπίς φαίτω.
 Ἀπλῶς δ' Ἀχαιῶν ἔσθ' αἰτιώμεθα.
 Τίς δ' ἂν χαμῶνας πολέμιον κατ' εὐφροσύνην 855
 ῥῆος μολὼν ἔξοισεν, εἰ μή τις θεῶν
 Ἐφραζε τοῖς κτεῖσιν, ὅδ' ἀφίγμεθα
 Τὸ πάμπαν ἔσθ' ἀλλὰ μηχανῶν τὰδε.
 Ἐκ. Χρόνον μὲ ἤδη συμμάχοισι χρώμεθα,
 Ὅσοι περ ἐν γῇ τῇδ' Ἀχαιῶκος λαός, 860
 Κεδὲν πορὸς αὐτῶν οἶδα πλημελὲς κλέων.
 Ἐν σοὶ δ' ἂν δαχόμεθα μὴ μ' ἔρως ἔλθοι.
 Τοῦτ' ἵππων, ὥς δακτεύειν φίλους.
 Καὶ ταῦτ' Ὀδυσσεύς τίς γ' ἄλλ' ἂν ποτε 865
 Ἐδρασεν ἢ ἔβλαψεν Ἀργείων ἀνδρῶν;
 Δέδοικα γ' αὐτὸν καὶ τι μου θράσος φέρειας,
 Μὴ δὲ Δόλωνα στυπυχὸν κατακτάη.
 Χρόνον γὰρ ἤδη φροῦδος ὦν, ἐφαίνεται.
 Οἰκ. Οὐκ οἶδα σὺ σε, οὐς λέγεις, Ὀδυσεύς;
 Ἡμεῖς δ' ἔσθ' ἐχθρῶν ὄδους πεπληγμένα. 870
 Ἐκ. Σὺ δ' οὖν νόμιζε ταῦτ', ἐπέπερ σοι δοκῇ.
 Οἰκ. ὦ γαῖα πατρίς, πῶς ἂν ἐσθ' ἀνοίμην σοι;
 Ἐκ. Μὴ θνήσκει ἄλλος γὰρ ἢ τεθνηκότων ὄχλ' ἔσθ' ἄλλ' ἄνθρωπος.
 Οἰκ. Ποῖ δ' ἐπὶ τρέπωμαι δεσποτῶν μονέμερος;
 Ἐκ. Οἶκός σε κεύθει ἐμὸς ἔξιάσεται. 875
 Οἰκ. Καὶ πῶς με κηδεύουσιν αὐθιγῶν χεῖρες;
 Ἐκ. Ὅδ' αὖτ' αὐτὸν μῦθον ἐλθέειν λέγων.

- Οἰκ. Ὅλοιθ' ὁ δρόμος· ἔ γάρ εἰς σὲ τένεται
 Γλῶσσι, ὦ; σὺ κομπεῖς ἢ δίκην δ' ὀφείσεται.
 Ἐκ. Λάζυθ'· ἄγοντες αὐτὸν εἰς δόμους ἐμὲς,
 Οὕτως, ὅπως ἂν μὴ ἔγκαλῃ, προσήντε
 Ὑμᾶς δ' ἰόντας ποῖσιν ἐν τείχε' ἔχον,
 Περίμωτε ἔ γέρουσι, σήμερον, νεκρὸς
 Θάπην κελεύει λαοφόρος ποδὶς ὀκτροπαῖς.

880

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- Χο. Τί ποτ' εὐτυχίας ἐκ τ' μεγάλης,
 Τροίαν ἄγ' πάλιν εἰς πένθ'
 Δαίμων, ἄλλό τι φυτεύων;
 Ἔα, ἔα· ὦ, ὦ.
 Τίς ἔπερ κεφαλῆς ἦδε, ὦ βασιλεῦ,
 Τὸν νεόδμητον νεκρὸν ἐν χερσὶν
 Φορέδην πέμπει;
 Ταρβέ, λούσων πόδε πῆμα.

885

890

ΙΑΜΒΟΙ.

- Μῆ. Ὅραν πάρεισι Τρῶες· ἢ γὰρ, ἐν σοφοῖς
 Τιμὰς ἔχουσιν, Μῆσα, συγγόνων μία,
 Πάρεμι, παῖδα τόνδ' ὀρώσ' οἰκτρῶς φίλον
 Θανόνθ' ἔσθ' ἐχθρῶν· ὅν ποθ' ὁ κτενὴς χέονω
 Δόλιος Ὀδυσσεὺς αἶξιν τίσι δύνει.

895

ΑΝΤΙΣΤΡΟ-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Σπροφή.

- 1 Ἰαλέμω αὐδιγυῖ,
 2 Τέκνον, σ' ὀλοφύρεμ' ὦ
 3 Ματρὸς ἄλγος, οἶδον
 4 Ἐκελσας ὁδὸν ποτὶ Τροίαν.
 5 Ἥ δυσδαίμονα ἔμελειν,
 6 Ἀποπεψαμμένας ἐμὸν, παρθέναις,
 7 Ἀπὸ δ' ἀντομένης πατρὸς βιαίως.
 8 ὦ μοι ἐγὼ σέθεν ὦ φίλῃα
 9 Φιλία κεφαλῇ τέκνον, ὦ μοι.
 Χο. Ὅσον περσοῖσι μὴ γῆρας κοινωῖαν
 Ἐχοντι, λύπη δ' οὐκ οἰκτεῖται γόνον.

900

905

Αντισπροφή.

- Μῦ. 1 Ὅλοιτο μὲ Οἰεΐδας,
 2 Ὅλοιτο δὲ Λαερτιάδας,
 3 Ὅς μ' ἀπαῖδα γέναις
 4 Ἔθηκεν ἀριστοκόμοιο
 5 Ἄ δ' Ἑλένα, περὶ λιπῆσαι δόμον,
 6 Φρυγίῳ λεχέων ἱπλάσσει πλατύνει-
 7 σ' ἔσθ' Ἰλίου ὤλεσε μὲν σὲ καὶ Τροίαν,
 8 Φίλτατε, μυριάδας τε πόλεις
 9 Ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἐκίνησεν.

910

915

ΙΑΜΒΟΙ.

- Μῆ. Ἦ πολλὰ μὲ ζῶν, πολλὰ δ' εἰς ἄδου μολῶν,
 Φιλᾶμμοι^Θ παῖ, τ' ἐμῆς ἤψω φρενός.
 Ὑβρις γὰρ, ἢ σ' ἔσφηλε, ἔ Μυσῶν ἔρις, 920
 Τεκεῖν μ' ἔθηκε τόνδε δύστηνον γόνον.
 Περῶσα γὰρ δὴ ποταμίοις ἀγρόασι,
 Λέκτροις ἐπλάθην Στρυμόν^Θ Φοταλμίοις,
 Ὅτ' ἤλθομεν γῆς χερσόβαλον εἰς λέπας
 Πάγλαιον, ὀργάνοισιν ὀησκημέναι, 925
 Μῦσαι, μεγίστη εἰς ἔρι μελωδίας,
 Κεῖω σοφιστῇ Θεῇ, κάκτυφλώσμεν
 Θάμωρον, ὃς ἡμῶν πόλιν ἰδένασεν τέχνην.
 Καί περ σε τίκτω, συγόνος αἰδομένη,
 Καὶ σπέρμεναι, ἥκ' εἰς εὐδρυά πατρὸς 930
 Δίνας· τρέφειν δ' εἰς ὕβρις βροτῶν ἐχάρου
 Στρυμῶν δίδωσιν, ἀλλὰ πηγαίαις κορμαίς.
 Ἐνθ', ἐκτραφεὶς χάλλισα σπέρμεναι ὕπο,
 Θεῆκης ἀνάστων ἀφ' ὅτ^Θ ἦδ' ἀνδρῶν, τέκνον.
 Καὶ σ', ἀμφὶ γλῶ μὲ πατρίαν φιλαίματ' 935
 Ἀλκὰς κορύσσοντ', ὅκ' ἐδείμανον θανάτῳ
 Τροίας δ' ἀπύδων ἄστυ μὴ κέλσαι ποτὲ,
 Εἰδῶα τ' σὸν πότμον ἀλλὰ σ' ἔκτορ^Θ
 Πρὸς δ' αὖτ' αἶψα μιν μιν γερυσίαι,
 Ἐπεισαν ἐλθεῖν καὶ πικρῶσαι φίλοις. 940
 Καὶ τῶνδ', Ἀθάνα, παντὸς αἰτία μόρου,

(Οὐδὲν

(Οὐδὲν δ' Ὀδυσσεὺς, εἴδ' ὁ Τυδείης πόκος
ἔδρασε, δρεῖσαι) μὴ δόκ' ἀληθῆναι.

Καὶ τοὶ πόλιν σὺν οὐλοῖσι πρὶς ἐσέομεν

Μῆσαι μάλιστα, καὶ πρὶς ἡμῶν χθονί,

945

Μυσηίων τε τῇ δ' ἀπορρήτων φάνας

ἔδειξεν Ὀρφεὺς, ἀντιθέμενος νεφέσιν

Τῷ δ', οὐνεγάς κτεῖνασθ' Μυσηίων τε σὺν

Σεμνὸν πολίτην, καὶ πρὶς πλεῖστον ἀνδρ' εἶνα

ἔλθοντα, φοῖβεσθ' οὐλοῖσι τ' ἠσκήσεμεν.

950

Καὶ τῶνδε μισθὸν παῖδ' ἔχουσ' ἐν ἀλγέλαις,

Θεωρῶν σοφιστὴν δ' ἄλλοι οἶα ἐπὶ ζοῖσιν.

Χο. Μά τι νῦν ἄρ' ἡμῶν θρήνησθ' ἔσχατ' αἰῶνος.

Ἐδένασθ', Ἐκτορ, τῷδε βυλῆσαι φόνον.

Ἐκ. Ἦ δὲν τίς δ' εἴδ' ἡμῶν μάστιγας ἔδδ' ἔσχαται,

955

Ὀδυσσεὺς τέχνησιν πόλιν ὀλοῦσθαι.

Ἐγὼ δ' ὅς γ' ἔφειδον Ἑλλήων σφαγῶν

Λεύσων, τί μιν ἔμελλον ἔπεισεν φίλοις

Κήρυκας ἐλθεῖν, καὶ πικρῶς χθονί;

Ἐπεμψ' ὀφείλων δ' ἦλθε συμπονεῖν ἐμοί.

960

Οὐ μὲν γὰρ ἔμελλον γ' ἔδαμῶς στανέμεσθαι.

Καὶ νῦν ἔποιμ' ὅδε ἔτι τοῦτον τάφον,

Καὶ συμπυρρῶσαι μωρίων πέπλων χλιδήν.

Φίλ' γὰρ ἐλθόν, δυστυχῶς ἀπέρχεται.

Με. Οὐκ εἴσι γαῖας ἐκ μεγάγχυμον πέδον

965

Τοσόνδε νύμφῳ τῷ ἐνέειδ' αἰτήσομαι.

Τῆς χειροποιῶν παῖδα Διμήτρ' ἰστέα.

Ψυχὴν

- Ψυχὴν ἀνέμωι τέει· ὀφειλέτης δέ μοι
 Τὸς Ὀρφέως τιμῶσι φαίνας φίλους.
 Κάμοι μὲν ὡς θανάων τε, καὶ λείων φαίῳ, 970
 Ἔσσι τολοιπόν· ἐ γὰρ ἐς ταυτὸν ποτε
 Οὔτ' εἶσιν, οὔτε μητρὸς οὔψ' ὀφείμας.
 Κρυπλὸς δ' ἐν ἀντροῖς πῆχ' ὑπαργύρεα χθονὸς,
 Ἀνδρωποδαίμων κείσθ' ὀβλέπων φαίῳ,
 Βάκχεα παρθένῃς, ὅς τε Παγλαίης πέτραι 975
 Ὄκησε σεμνὸς τοῖσιν εἰδόντι θεός.
 Βαῖον δ' ἐπένθη· τὴν θαλασσίαν θεοῦ
 Οἶσω· θανέω γὰρ καὶ τὴν ἐν κείνης χρεῶν.
 Θελώοις δ' ἀδελφαὶ παρῶν μὲν σ' ὑμνήσομεν,
 Ἐπειτ' Ἀχιλλεῖα Θέτιδος ἐν πένθ' ἰστέ. 980
 Οὐ ρύσεται νιν Παλλὰς, ἣ σ' ἀπέκτανε
 Τοῖον φάρετρα Λοξίη σὺν δὲ βέλῳ.
 Ὄ παιδοποιοὶ συμφοραὶ, πόνοι βροτῶν
 Ὄς, ὅστις ὑμᾶς μὴ χαλῶς λογίζεται,
 Ἀπαιεῖ διοίσθ' καὶ τέκων γαῖψ' τέκνα. 985
 Χα. Οὔτος μὲν ἤδη μητρὶ κηδεύειν μέλει·
 Σὺ δ', εἴ τι πράσσειν τὴν παρκευμένων θέλεις,
 Ἐκτορ, πάρεσσι φῶς γὰρ ἡμέρας τῶδε.
 Ἐκ. Χωρεῖτε, συμμάχοις δ' ὀπλίζεσθ' τάχος·
 Ἀνωχθεῖ πληροῦτ' αὐχένας ξυμυρίδων. 990
 Πανὰς δ' ἐχοντας χρὴ μύθειν Τυρσηνικῆς
 Σάλπιγγ' αὐδῆν· ὡς, ὑπεράλλαν στρατὸν,
 Τείχε' Ἀχαιῶν, ναυσὶν αἶδον ἐμβαλεῖν

Πέπειθα, Τρωσί θ' ἡμέρων ἐλαθέσαν
Ἀκτῖα ἣ σείχυσαν ἡλίας φέρει.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Πείθου βασιλῆς· σείχωμεν ὅπλοις
Κοσμησάμενοι ἢ ξυμμαχία
Τὰδε φροῖζομεν· τίχα δ' αἶν ἴκται
Δοίη δαίμων, ὃ μὲν ἡμῶν.

Εὐεπίδου τέ ῥήσας τέλει.

18

THE HISTORY OF THE

PROGRESS OF THE

ART OF PRINTING

IN THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

BY

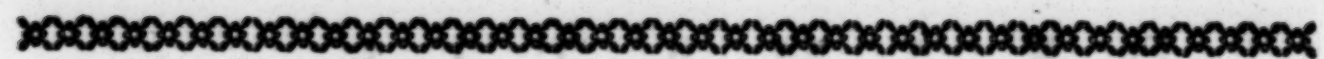
JOHN STURGEON

OF

THE

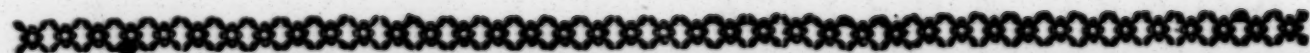
ART OF PRINTING

Vol. II

EURIPIDIS

RHESUS.

D R A M A T I S

P E R S O N Æ.

CHORUS VIGILUM.

HECTOR.

ÆNEAS.

DOLON.

PASTOR five NUNCIUS.

RHESUS.

ULYSSES.

DIOMEDES.

MINERVA.

PARIS.

MUSA.

RHESI AURIGA.

Prologum autem agit CHORUS.

E U R I P I D I S

R H E S U S.

A N A P Æ S T I.

Ex Prologo.

Nunc lucem claram, curru vecta.

Reliqua defunt.

- Cho.* VADE ad cubile Hectoreum,
Aliquis vigil, regibus
Si forte ab armatis exceperit novorum
Nuntium sermonum,
Qui quadripartitam noctis vigiliam 5
Pro toto exercitu excubant.
Solve truces palpebras,
Erige caput, cubito innitens,
Relinque lectos humiles, ex-foliis-substratis-factos,
Hector: tempus enim est audire. 10
Hec. Quisnam hic? Certè amicus es vocem, quisquis
Vir.
Effare, quid tessera est?
Quinam per noctem ad nostra
Cubilia appropinquant? dicendum est.
Cho. Vigiles exercitus. *Hec.* Quid accedis tam tur-
bulenter? 15
Cho. Bono sis animo. *Hec.* Sum bono animo.
Num quis dolus nocturnus? *Cho.* Nondum.
Hec. Quid ergo tu, custodiis jam desertis,
Turbas exercitum, nisi habes aliquam
Delirationem? non scis exercitum 20
Prope Argivum nocturnum nos
Cubile habere in armis?

Strophe.

- Cho.* Arma sociam manum, Hector.
Vade ad cubilia eorum.
Hortare ut hastam tollant, excita à somno, 25
Mitte amicos, ut eant ad tuam cohortem:
Aptet frenis equos.
Quis vadit ad Panthoiden? aut ad

Ducem Lyciorum, qui ex Europâ natus est?
Ubi sunt Duces graviter-armatorum? 30
Ubi sunt tribuni peditum levis armaturæ?
Ubi sagittarii Phrygum? Nonne
Jungitis corneos arcus nervis?

A N A P Æ S T I.

- Hec.* Partim quidem nuncias terribilia auditu,
Partim verò animam addis: nihil tamen clarè. 35
An ergò Saturnii Panis tremulo
Flagello agitaris et excubiis desertis
Perturbas exercitum? Quid trepidas? quid te
dicam
Novi nunciare? multa enim cum dixeris,
Nihil tamen clare demonstrasti. 40

Antistrophe.

- Cho.* Ignes accendit exercitus Argivus, Hector,
Per totam noctem:
Et navium stationes facibus ardentibus collucent,
Et totus exercitus accessit ad Agamemnonis
Tabernaculum noctu cum tumultu, 45
Novum aliquid mandatum habentes:
Nunquam enim antea sic trepidavit
Nauticus exercitus.
Tibi autem, id quod est futurum formidans,
Veni nuncius, ne 50
Unquam aliquam accusationem in nos dicas.

I A M B I.

- Hec.* Opportunè venisti, quanquam terrorem nuncians.
Viri enim isti, ex hac terrâ nocturno remo,
Latentes meum oculum, aggredi fugam
Statuerunt. Blanditur autem mihi nocturna ignium
incensio, 55

O Deus,

- O Deus, qui me victoriis florentem fraudasti, *ceu*
 Prædâ leonem, priusquam Græcorum exercitum
 Funditus totum hac consumerem hastâ.
 Si enim lucidi non condidissent se solis
 Radium, non cohibuissem felicem pugnam, 60
 Priusquam naves incendissem, et cucurrissem per
 tabernacula,
 Interficiens Græcos hâc sanguinariâ manu.
 Ego quidem eram promptus pugnare
 Etiam noctu, et uti secundo cursu fortunæ:
 Verum sapientes me, et divina scientes 65
 Vates persuaserunt expectare lumen diei,
 Et deinde neminem Græcorum in terrâ relin-
 quere.
 Isti verò non expectant meorum vatum
 Consilia: noctu fugitivus multum valet.
 Quare quamprimum oportet indicare exercitui, 70
 Ut parata sumant arma, et cessent à somno,
 Ut aliquis ipsorum *hostium* in navem insiliens,
 In tergo vulneratus, madefaciat scalas sanguine:
 Alii verò in laqueis vincti et capti,
 Phrygum agros discant arare. 75
Cho. Hector, properas priusquam scias quid agatur.
 An enim viri *Græci* fugiant, non liquidè scimus.
Hec. Quænam enim fuerit causa, cur Græcorum exer-
 citus ignes accendat *noctu*?
Cho. Nescio: meo tamen animo *res hæc* est valde sus-
 pecta.
Hec. Omnia te metuere scias, si hoc times. 80
Cho. Nondum antea hostes succenderunt tantum ignem.
Hec. Etiam nunquam antè tam turpiter prælio fusi ce-
 ciderunt.
Cho. Quando bene hæc fecisti, etiam reliqua bene
 dispice.
Hec. Simplex *est* oratio adversus hostes, armare exer-
 citum.
Cho. Atqui hic *Æneas* valde magnâ festinatione pedis
 Venit, novam aliquam rem habens, quam amicis
 nunciet.
Æn. Hector, quare nocturni in exercitu
 Vigiles, ad omnia cubilia profecti terrore,
 Delira loquuntur, et turbatus est exercitus?
Hec. *Ænea*, munias armis tuum corpus. 90
Æn. Quid vero est? numquis ab hostibus nunciatur
 Dolus occultus strui per noctem?
Hec. Fugiant Græci, et conscendunt naves.
Æn. Quod huius rei dicere potes certum signum?
Hec. Succendunt per totam noctem faces ignis, 95
 Et mihi videntur non esse mansuri in crastinum;
 Sed incensis ignibus in bene transtratis navibus,
 Fugâ domum ab hâc terrâ discessuri.
Æn. Tu verò quid facturus ob hæc armas exercitum?
Hec. Ipsos fugientes et salientes in naves 100
 Hastâ retinebo, et instabo *illis* gravis.
 Turpe enim nobis et præter turpitudinem damno-
 sum *erit*,
 Deo concedente, hostes absque pugna
 Dimittere fugientes, qui *nos* affecerunt multis
 malis.
Æn. Utinam esses tam sapiens, quàm es manu promptus.
 Verum non *unus*, et idem mortalium omnia scire
 Naturâ potest: alii enim aliud attributum est
 munus,

Te quidem pugnare, alios verò consulere rectè.
 Qui audiens ignis faces animo elatus es
 Accendere Græcos, et exercitum vis educere, 100
 Transiens fossas in mediâ nocte.
 Atqui transiens cavam profunditatem fossarum,
 Si non invenias hostes ex terrâ
 Fugientes, sed in tuam hastam respicientes,
 Victus quidem non poteris redire huc iterum. 115
 Quomodo enim transibit exercitus in fugâ palos?
 Et quomodo per pontes transibunt curruum rec-
 tores,
 Nisi frangentes rotarum modiolos?
 Vincens verò, paratum adversarium habes *Pelei*
 filium,
 Qui non finet te injicere ignem navibus, 120
 Neque sic, ut tu putas, Græcos ad libitum vastare.
 Ardens enim vir *est*, et manûs robore superbus.
 Quamobrem exercitum quidem quietum juxta cly-
 peos et arma,
 Dormire sinamus à laboribus bellicis:
 Exploratorem verò ad hostes, quicumque velit *ire*,
 Mittendum censeo: et si parent fugam,
 Euntes irruamus in Argivorum exercitum:
 Si verò in dolum aliquem ducunt hi ignes accensi,
 Cognitis hostium insidiis *ex* exploratore,
 Consultabimus: hæc est, ô Rex, mea sententia.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

- Cho.* 1 Hæc *mibi* quoque placent. Hæc mutatâ sen-
 tentiâ probo.
 2 Lubrica enim ducum imperia non amo.
 3 Quid enim melius *est*, quàm
 4 Velocem cursorem ire naves
 5 Prope, qui exploret, quid demum ab hostibus
 6 Ignem ante Navium Stationes accendantur.
Hec. Vincitis, quandoquidem omnibus hæc placent.
 Discens igitur compone socios: forsan enim
 exercitus
 Moveri posset, auditis nocturnis concionibus.
 Ego verò mittam exploratorem hostium: 140
 Et si quos hostium dolos audiverimus,
 Tu omnia audies, et præsens rationem scies.
 Si verò abeant in fugam ruentes,
 Tubæ vocem expecta: præstolare autem
 Tanquam non mansuro me: sed accedam ad
 navium 145
 Stationes hâc nocte ad Argivum exercitum.
Æn. Mitte quamprimum: nunc enim prudenter sentis,
 Tecum verò videbis me fortiter agentem, quum
 opus fuerit.
Hec. Quisnam igitur Trojanorum, qui adsunt huic
 sermoni.
 Vult explorator ad naves Græcorum ire? 150
 Quisnam de hâc regione bene mereri cupit?
 Quis pollicetur? non enim ego omnia potero
 Patriæ, et sociis opitulari.
Dol. Ego pro patriâ hoc periculum volo
 Subiens, speculator ad naves Græcorum ire: 155
 Et omnibus Græcorum cognitis consiliis,
 Redibo;

- Redibō; hāc autem conditione hunc laborem in me recipio.
- Hec.* Habes valde conveniens nomen rei, et es amator patriæ,
- Dolon:* patris verò domum et prius nobilem, Nunc reddidisti nobiliorem, duplici gloriâ. 160
- Dol.* Nempe laborare me convenit: sed laborantem idoneam Mercedem auferre. Additum enim omni Negotio lucrum voluptatem parit duplicem.
- Hec.* Sane, et hæc æqua sunt, nec aliter dico. Statue igitur mercedem, præter meum regnum.
- Dol.* Non delidero tuum populosum regnum.
- Hec.* Tu verò jam ducens uxorem Priamidarum affinis fias.
- Dol.* Nolo cum me potentioribus nuptias contrahere.
- Hec.* Aurum adest, si hoc præmium petis.
- Dol.* At nobis etiam est in ædibus: victus penuriâ non laboramus. 170
- Hec.* Quid igitur cupis earum rerum, quas Ilium possidet?
- Dol.* Cum tu viceris Græcos, promitte mihi dona.
- Hec.* Dabo; tu verò pete, præter duces navium.
- Dol.* Interfice, non postulo ut abstineas manus à Menelao.
- Hec.* Num Oilei filium postulas à me accipere? 175
- Dol.* Inutiles sunt ad agros colendos molliter educatæ manus.
- Hec.* Quem igitur Græcorum viventem pretio liberare cupis?
- Dol.* Atqui antea dixi domi aurum adest.
- Hec.* Atqui ex spoliis præfens ipse eliges quæ vis.
- Dol.* Spolia suspende diis in templis. 180
- Hec.* Quod igitur majus à me petis munus?
- Dol.* Equos Achillis: decet enim me pro dignâ mercede laborare, Vitam incertæ alicujus Fortunæ objicientem.
- Hec.* Atqui tu quoque eosdem, quos ego cupio, cupis equos: Ex immortalibus enim immortales nati 185 Ferunt Pelei bellicosum filium. Tradidit autem hos equorum domitor Rex Marinus Neptunus Peleo, ut dicunt. Sed non te spe delectans fallam: dabo igitur tibi Pulcherrimam domi possessionem, Achillis currum.
- Dol.* Laudo: et accipiens aio pulcherrimum inter Phryges Donum me, meæ fortitudinis causâ, accepisse. Te verò non invidere oportet: infinita alia tibi sunt, Quibus delectaberis, dominans huic regioni.

Antistrophe.

- Cho.* 1 Magnum est periculum: magnâque consequi cupis. 195
- 2 His potitus profectò beatus eris:
- 3 Gloriosus est hic labor:
- 4 Magnum quoque est, affinem esse principum.
- 5 Hæc divina spectet Justitia:
- 6 Quod enim ad humana attinet, tibi videntur esse perfecta. 200

VOL. IV.

- Dol.* Abibo igitur: profectus verò ad mearum ædium lares, Ornatu meum corpus convenienter amiciam: Inde verò pedem ad naves Argivorum immittam.
- Cho.* Sed quam habetis aliam vestem pro hac?
- Dol.* Convenientem huic negotio, et insidiatorio itineri. A sapiente vero decet aliquam sapientiam discere. Dicas quod erit tegmen tui corporis?
- Dol.* Alligabo lupinam pellem circum dorsum, Et rictum feræ circa meum caput ponam, Gressumque manibus anteriorem aptans, 210 Et pedes pedibus, quadrupedem imitabor Lupi incessum, hostibus difficilem inventu, Appropinquans ad fossam, et navium propugnacula. Quam verò desertum in locum intrabo pedibus, Bipes incedam: sic meus compositus est dolus. 215
- Cho.* Feliciter igitur te Maiæ filius illuc, et rursus huc Deducat Mercurius, qui est impostorum rex. Habes rationem operis. Oportet tantum te secundâ uti fortunâ.
- Dol.* Salvus revertar, et interfecto Ulyssæ, Ejus caput tibi feram (certum autem signum habens 220 Dices Dolonem ad naves Græcorum ivisse) Aut filio Tydei: et non incruentâ manu Redibo domum, priusquam lumen terram adveniat.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

- Cho.* 1 Thymbræe, Delie, et Lyciæ
- 2 Templum occupans
- 3 Apollo, ô divinum caput venias
- 4 Arcitenens, veni jam nocturnus,
- 5 Dux salutifer
- 6 Huic viro itineris
- 7 Et sis, et opitulare Dardanidis. 230
- 8 O omnipotens, ô qui Trojæ
- 9 Antiquos muros ædificasti.

Antistrophe 1.

- 1 Veniat autem ad navalia, et exercitus
- 2 Græcanici speculator
- 3 Veniat, et revertatur rursus ad Lares 235
- 4 Domus patriæ Iliacæ.
- 5 Phthiarum verò equarum in
- 6 Currum ascendat,
- 7 Domino prius Graium Martem superante
- 8 Quas equas Æacidæ marinus 240
- 9 Peleo dedit Deus.

Strophe 2.

- 1 Quia pro laribus
- 2 Et pro patriâ ausus est
- 3 Ad stationes navium ire speculator.
- 4 Illum ob animi fortitudinem suspicio! Certè magna raritas est 245
- 5 Bonorum, quoties est
- 6 Gubernari

A a a

- 6 Gubernari difficilis in pelago,
 7 Et fluctuat civitas,
 8 Adeo ut Phrygum aliquis sit, *vir* fortis:
 9 (Inest autem audacia 250
 10 In hastis Mysorum aliquandò)
 11 Qui nihili habet fœdus nostrum.

Antistrophe 2.

- 1 Quem virum ex Achivis
 2 Iste quadrupedans interfector *Dolon*
 3 Vulnerabit in tentoriis; 255
 4 Imitationem quadrupedis impellens super
 5 Humum, utinam Menelaum confodiat!
 6 Peractâ verò cæde *illius*, Agamemnonium
 7 Caput afferat Helenæ
 8 In manus, luctum inauspicati connubii. 260
 9 Qui, de adolescentulâ,
 10 Qui ad Trojam mille
 11 Navium venit habens exercitum.

I A M B I.

- Past.* O Rex, talium rerum nuncius dominis
 Sim etiam deinceps, quales nunc tibi adfero cog-
 noscendas. 265
Hec. Profectò multa rusticis absurda insunt in animo:
 Etenim tu de gregibus, dominis armatis,
 Videris venire nunciaturus aliquid, ubi non decet.
 Nonne scis domum meam, aut sedem patris,
 Quibus oportet nunciare te de gregibus bene ha-
 bentibus. 270
Past. Nos pastores sumus inepti, fateor:
 Nihilominus tamen affero tibi sermones dignos-
 curâ.
Hec. Define dicere mihi villanas fortunas:
 In manibus gerimus prælia et hastas.
Past. Talia et ego significaturus veni: 275
 Vir enim exercitus numerosi dux
 Venit tibi amicus, et belli socius huic terræ.
Hec. Cujus patriæ terræ solum deferens?
Past. Thraciæ: Strymonis verò vocatur filius.
Hec. Rhesum advenisse narras in Trojanum agrum? 280
Past. Scis: levâsti autem me sermone duplici.
Hec. Et quomodo ad Idæ saltus iter facit,
 Aberrans à latâ et plaustrariâ viâ?
Past. Non scio certo: sed tamen conjicere licet.
 Haud enim leviculum est exercitum noctu ducere,
 Qui audiverit campos hostili manu plenos esse.
 Terrorem verò rusticis, qui in Idæo mente
 Habitamus, terræ larem priscum,
 Incussit, noctu incedens per saltum plenum-feris.
 Magno enim clangore Thracius exercitus fluens
 Festinabat: stupore verò nos consternati, egimus
 Greges in summitates montium, nequis Græcorum
 accederet
 Prædam abacturus, et tua depopulaturus ovilia:
 Priusquam per aurem vocem non Græcam
 Accepimus, et tunc destitimus à metu. 295
 Vadens verò in vallem speculatores exercitus
 Interrogavi Thracio sermone,
 Quis dux, et cujus filius vocatus,

- Pergat ad urbem Trojanis socius?
 Et cum omnia audivissem, quæ cupiebam scire 300
 Restiti. Ibi vidi Rhesum veluti deum
 Stantem in Thraciis curribus equestribus,
 Aureum autem jugamentum collum jugalium
 Equorum claudebat nive candidiorum:
 Pelta verò in humeris aureis figuris 305
 Fulgebat: Gorgo verò velut in Deæ *Palladis*
 clypeo
 Ærea, fronti equorum alligata,
 Cum multis tintinnabulis sonum edebat.
 Multitudinem verò exercitus neque in ratione
 calculi
 Ponere possem: adeò immensa erat visu. 310
 Erant enim multi equites, et multi peltatorum
 ordines,
 Et multi sagittarum jaculatores, et multa turba
 Levis armaturæ sequebatur, Thracium vestitum
 gerens.
 Hujusmodi Trojæ socius adest vir,
 Quem neque fugiens, neque subsistens hastâ 315
 Pelei filius *Achilles* poterit effugere.
Cho. Quando civibus bene volunt dii,
 Fortuna proclivis fertur in bonum.
Hec. Multos, quandoquidem hasta mea rem feliciter
 gerit,
 Et Jupiter nobiscum est, inveniam amicos. 320
 Sed nihil ipsis indigemus, qui olim
 Non unâ laboraverunt, quando violentus Mars
 Diffidit vela hujus terræ graviter spirans.
 Rhesus verò ostendit, qualis sit Trojæ amicus:
 Venit enim ad convivium, cum non adfuerit ve-
 natoribus 325
 Capiantibus prædam, neque unâ laborârit hastâ.
Cho. Merito culpas et succenses amicis:
 Recipe tamen eos, qui volunt juvare civitatem.
Hec. Sufficimus nos, qui Ilium a longo tempore ser-
 vavimus.
Cho. Putas jam te hostes debellasse?
Hec. Puto; ostendet sequens Dei jubar.
Cho. Vide quid sit futurum: multa invertit Deus.
Hec. Odi ferò opitulari amicis.
Past. O rex, repellere socios, odiosum est:
 Terrori enim erit hostibus conspectus tantum. 335
Cho. Hic itaque quia advenit, non quidem belli-socius,
 Sed hospes, ad mensam veniat hospitum:
 Gratia enim ei Priamidum periit.
Hec. Tu rectè mones, et tu quoque opportunè rem con-
 sideras.
 Armatus igitur aureis armis, ob sermones nuncii
 Rhesus adit auxiliator huic terræ.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

- Cho.* 1 Adraftea, Jovis filia,
 2 Avertas a verbis meis invidiam *Deorum*:
 3 Dicam enim jam quæcunque meo
 4 Animo dicere gratum est. 345
 5 Ades, ô Fluminis fili?
 6 Ades, appropinquâsti ad aulam amici?
 7 Acceptissimus

- 7 Acceptissimus utique, quando te tandem
8 Pieris mater, & pulchris pontibus instratus
9 Fluvius ducit *buc* 350

Antistrophe 1.

- 1 Strymon: qui olim cantatricis
2 Musæ per intemeratos
3 Volutatus specie-aquæ
4 Sinus, tuam procreavit pubertatem.
5 Tu mihi Jupiter Phæzus 355
6 Venis, velocibus equis currum agens.
7 Nunc, ô patria, ô Phrygia,
8 Favente deo, nunc tibi liberatorem
9 Jovem licebit cantare.

Strophe 2.

- 1 Ergo tandem rursus antiqua 360
2 Troja celebrabit-toto-die propinatorios
3 Cœtus amorum
4 Cantilenis, et poculorum in orbem redeuntibus
5 Dextrorsum certaminibus:
6 Per mare Atridis 365
7 Spartam abeuntibus à littore Iliaco.
8 O amice, utinam mihi
9 Tuâ manu et tuâ hastâ con-
10 sectis his, domum revertaris!

Antistrophe 2.

- 1 Veni, appare, auro-micantem 370
2 Peltam Pelidæ objicias ob oculos,
3 Obliquam elevans,
4 Juxta politum currum equos turbans,
5 Vibransque hastam duplicem.
6 Te enim nullus sustinens, 375
7 Saltabit unquam in templo Argivæ Junonis:
8 Sed eum hæc terra
9 Peremptum Thracio fato
10 Charissimum onus feret.

ANAPÆSTI.

- Io, io. 380
Maxime rex, eximium, ô Thracia,
Catulum aluisti civitatis-principem aspectu.
Vide auro-ornatum corporis munimentum:
Audi etiam strepitus tintinnabulorum-crepitantium,
A scuti loris resonantes. 385
Deus, ô Troja, deus ipse Mavors,
Pullus Strymonius cantatricis
Musæ veniens aspirat tibi.

IAMB I.

- Rhe.* Salve, bone boni patris fili, domine hujus terræ,
Hector, ex longo tandem te tempore alloquor.
Gaudeo laudem tibi res secundas esse, et te assidere
Turribus hostium, et ego simul everfurus
Muros *Græcorum* adsum, et incensurus naves.
Hec. O fili canoræ matris, unius ex Musis,
Et Strymonis Thracii fluminis, studeo loqui 395

Vera semper, nec sum duplex vir.

Jam pridem, jam pridem oportebat te opitulari huic
terræ

Advenientem, et non, quantum in te est, ab Ar-
givis

Hostibus Trojam finire everti armis.

Non enim dices, quod non vocatus ab amicis,

Non veneris, neque opem tuleris, neque curaveris
nos.

Quis enim præco, aut legatio Phrygum

Profectus *ad te*, non obtestatus est, ut opem ferres
civitati?

Quorum verò donorum ornatum non misimus tibi?

Tu verò cognatus existens, et barbarus, barbaros

Græcis nos propinasti, quantum in te fuit.

Atqui te ex parvo imperio magnum

Thracum regem feci ego hæc dextrâ,

Quando circa Pangæum *montem* et Pæoniam ter-
ram,

Fortissimis Thracum irruens fronte adversâ 410

Rupi hastam et tibi subactum populum

Tradidi: quorum magnam gratiam tu calcibus
repellens,

Amicis laborantibus serò opitularis.

Qui verò nobis non sunt cognati,

Jam pridem præsentem, alii quidem in aggestis tu-
mulis 415

Jacent mortui, documentum fidei non exiguum
civitati:

Alii verò hic *in* armis, et juxta equestres currus,

Frigidos flatus, et sitibundum ignem dei

Manent constanter sustinentes, non in lectis con-
vivalibus,

Ut tu, propinantes crebros haustus. 420

Hæc, ut scias Hectorem esse liberum,

Expostulo tecum, et dico tibi in os.

Rhe. Talis sum et ego, rectam sermonum

Viam secans, nec sum duplex vir.

Ego verò magis, quàm tu, absens ab hæc terrâ,

Dolore ad hepar iniquo ferens animo cruciabar.

Sed confinis mihi terræ Scythicus populus

Mihi volenti conficere iter ad Ilium

Intulit bellum. Euxini verò veni

Maïs ad litus ut traducerem Thracium exer-
citum, 430

Ibi cruentus sanguis Scythius in terram *cadens*

Hauriebatur hastâ, et Thracia mixta cædes.

Talis calamitas remorata est me, ne *ad* campum

Trojæ proficiscerer, bellicque socius tibi venirem.

Postquam verò expugnaui *illos*, et accepi obfides
horum liberos, 435

Constituens ut annum tributum domum mihi
ferrent,

Veni trajiciens navibus ponti fauces,

Alios verò terræ fines trajiciens pedes,

Non, ut tu objicis-superbè, hauriens amystidas,

Neque in aureis ædibus dormiens: 440

Sed ventos, quales Pontum Thracium,

Glaciem-facientes, et Pæoniam perflant,

Sustinui cum his sagis minimè tepidis.

Sed serò quidem veni, tamen adhuc satis tem-
pestivè:

Tu

Tu enim jam decimum pugnās annum 445
 Et nihil efficis, sed diem de die
 Frustraris, Martis alēā ludens adversus Argivos.
 Mihi verò lux unica solis sufficiet,
 Expugnanti Græcorum turres ad irrumpendum in
 eorum navalia,
 Et ad cædendos Achivos: altero verò die ab Illo
 Domum redibo, brevi finitis tuis laboribus.
 Nullus vero vestrū clypeum tollet manu:
 Ego enim cohibebo valde gloriantes bello
 Achivos expugnans, quamvis serò venerim.

Systema.

Cho. Io, io, grata dicis: 455
 Tu radicatus es amicus tantum:
 Summus Jupiter invictam invidiam
 A tuis sermonibus velit
 Arcere. Navale autem lignum ab Argis,
 Neque prius, neque nunc ullum virum 460
 Advexit te præstantiorem.
 Quomodo Achilles tuam
 Hastam poterit,
 Quomodo etiam Ajax, sustinere?
 Utinam verò ego hunc diem 465
 Videam, o rex, quo multorum-cædibus imbuta
 Manu tua in bello fruaris.

I A M B I.

Rhe. Talia igitur tibi pro longā absentia
 Mercedem præstabo; cum bonā autem Adrastie
 veniā hæc dicam,
 Postquam ab hostibus hanc urbem liberam 470
 Fecerimus, et diis spolia exemeris,
 Tecum in agrum Argivum cum exercitu proficisci
 volo,
 Et profectus totam Græciam armis vastare,
 Ut et ipsi vicissim malis affligi discant.
 Hec. Si ab hoc præsentī malo liberatus, 475
 Urbem incoherem, ut olim, tutam,
 Certè diis haberem valde multam gratiam:
 Quod verò ad Argos attinet, et regionem Græciæ,
 Non sic, ut dicis, eam armis expugnare facile est.
 Rhe. Nōne Græcorum fortissimos dicunt huc venisse?
 Hec. Non vituperamus eos, sed abunde repellimus.
 Rhe. Igitur istis interfectis, omnia confecimus.
 Hec. Ne nunc, quæ procul sunt, considera, omittens
 quæ sunt in manu.
 Rhe. Satis esse videtur tibi accipere injurias, non inferre
 etiam?
 Hec. Satis enim magno principatui impero, etiam hic
 manens: 485
 Verum five ad finistrum, five dextrum cornu,
 Sive inter medios socios licet tibi
 Peltam ponere, et collocare tuum exercitum.
 Rhe. Solus pugnare cum hostibus, Hector, volo.
 Sed si turpe putas non simul incendere navium 490
 Puppis, cum tam longo tempore prius laboraveris,
 Colloca me in primā acie adversus Achillem et
 exercitum.
 Hec. Non licet contra illum martiam hastam attollere.
 Rhe. Atqui sermo fuit, quod navigaret ad Ilium.

Hec. Navigavit, et adest; sed iratus
 Imperatoribus, non simul præliatur.
 Rhe. Quis verò post eum clarus est in exercitu?
 Hec. Ajax mihi quidem nullo inferior videtur,
 Et Tydei filius: est autem facundissimum
 Crepitaculum Ulysses, et satis ferox animo, 500
 Qui vir afficit contumeliā hanc regionem plurimā:
 Qui in templum Palladis profectus noctu,
 Furatus Palladium, ad naves Argivorum tulit:
 Deinde etiam circulator, habens vestem mendici,
 Ingressus est moenia; et multa Argivis mala 505
 Precatus est, missus in Ilium explorator.
 Interfectis autem custodibus et præsidibus portarum
 Egressus est, et semper in insidiis invenitur,
 Thymbræum juxta templum prope urbem
 Sedens: luctamur autem cum gravi malo. 510
 Rhe. Nullus vir fortis vult clam
 Interficere hostem, sed vadens in conspectum:
 Illum verò, quem tu sedere dicis in sede insidiatoriā,
 Et struere dolos, vivum comprehendens ego
 In exitu portarum, transfigens spinam dorsi, 515
 Faciam epulas volucris vulturibus.
 Prædonem enim existentem, deorumque templa
 Spoliantem, oportet eum hoc fato mori.
 Hec. Nunc quidem capite locum castris, nox enim jam
 est.
 Monstrabo verò tibi locum, ubi oportet exercitum
 Tuum pernoctare seorsum ab ordinibus.
 Tesseram verò nobis esse Phœbus, si quid opus
 fuerit,
 Memento te audisse; et significa Thracio exercitui.
 Vos verò euntes oportet paululum ante ordines
 Excubias agere vigilando, et exploratorem navium
 Excipere Dolonem: etenim si modo salvus est,
 Jam appropinquat castris Trojanis.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Cho. 1 Cujus jam est vigilia? quis per vices succedit
 2 Mihi? Prima
 3 Jam occidunt signa, et septem-gradæ 530
 4 Pleiades in æthere apparent.
 5 Volat autem Aquila in medio cœli.
 6 Expergiscimini (quid cunctamini?) è lectis,
 7 Expergiscimini ad vigiliam.
 8 Non videtis lunæ splendorem? 535
 9 Aurora jam prope est, aurora jam
 10 Accedit, et quædam præcurrentium
 11 Stella hic jam adest.

ANAPÆSTI.

Sem. Cuinam indicta est prima vigilia?
 Sem. Coræbo Mygdonis filio dicunt. 540
 Sem. Cui verò post eum?
 Sem. Cilices excitavit exercitus Pæonius.
 Sem. Myfi verò nos.
 Sem. Lycios igitur ad quintam vigiliam
 Nos hinc digressos excitare 545
 Tempus est, pro ordine sortis.

Antistrophe.

Antistrophe.

- Sem.* 1 Atqui audio: Simoentis
 2 Insidens ripas
 3 Cruentatas, canit multiplici
 4 Voce, liberorum interfectrix 550
 5 Luscinia, suavis cantus artifex, ærumnas.
 6 Jam autem pascuntur in Idæ
 7 Greges; noctu-strepentis
 8 Fistulæ vocem audio.
 9 Demulcet verò oculorum sedem 555
 10 Somnus, dulcissimus enim is venit
 11 Palpebris circa Auroram.

ANAPÆSTI.

- Sem.* Cur tandem non appropinquit speculator, quem
 navium
 Hector misit exploratorem?
Sem. Metuo: diu enim abest. 560
Sem. At ne si in occultas insidias incidens
 Perierit forte, mihi formidolosum.
Sem. Jubeo Lycios ad quintam vigiliam
 Digressos excitare
 Nos, pro ordine fortis. 565

IAMB I.

- Ulys.* Diomedes, nonne audivisti (an inanis strepitus
 Stillat per aures) armorum quandam sonum?
Dio. Non: sed vincula ex rotis equestribus
 Clingunt ferream, et me, priusquam sensi
 Collisionem esse vinculorum equestrium, subiit
 metus. 570
Ulys. Vide ne per noctem incidas in excubitores.
Dio. Cavebo omnia per tenebras iter faciens.
Ulys. Si verò excitaris aliquam, nostri tesseram exercitus?
Dio. Phœbum scio esse tesseram, ex Dolone audiens.
Ulys. Vah! Hæc hostium cubilia video deserta. 575
Dio. Atqui Dolon hæc esse dixit Hectoris
 Cubilia, adversus quem Hectorem hasta stricta est
 hæc.
Ulys. Quid rei est? num cohortem aliquò duxit?
Dio. Fortasse adversus nos structura aliquas insidias.
Ulys. Hector enim nunc est audax rem gerere, quando-
 quidem vincit. 580
Dio. Quid igitur, Ulysses, faciemus? non enim inve-
 nimus
 Hunc virum in stratis: spe verò frustrati sumus.
Ulys. Eamus quam celerrimè ad stationem navium,
 Servat enim eum Deus, qui et fortunatum
 Facit: nobis verò non est violentè agendum contra
 fortunam. 585
Dio. An ergo ad Æneam, aut invisissimum Phrygum
 Parim euntes, oportet caput amputare gladio?
Ulys. Quomodo verò noctu per exercitum hostium
 Quærens, poteris hos interficere sine periculo?
Dio. Turpe tamen est redire ad Græcorum naves, 590
 Nullo insigni facinore in hostes perpetrato.
Ulys. Quomodo verò nihil perpetrasti? nonne interfecto
 navium
 Exploratore Dolone, servamus hæc

Spolia? an putas te totum exercitum esse ever-
 surum?

Obtempera, retrò abeamus; utinam verò et hoc
 benè consequi liceat! 595

Min. Quonam euntes ex Trojanis stationibus,
 Disceditis, moestitiâ cor morfi?
 Quòd si vobis non interficere Hectorem, aut Parim
 Deus

Dat; virum tamen non audivisti socium
 Trojæ venisse Rhesum, haud contemnendo ap-
 paratu? 600

Qui si produxerit hanc noctem in crastinum,
 Non ipsum Achillis, neque Ajacis hasta,
 Quin evertat tota castra Græcorum, coercuerit,
 Demolientem muros, et intra portas
 Facientem hastâ latam irruptionem: 605

Isto interfecto omnia habes. Hectoris verò
 Cubilia omitte, capitisque truncationem:
 Contingat enim ipsi mors ab aliâ manu.

Ulys. O domina Minerva (vocis enim sensi
 Tuæ consuetum sonum: in periculis enim 610
 Præsens meis opitularis mihi semper)

Hunc igitur virum nobis ubi dormiat, dic,
 Et quo loco stationem habeat in barbarico exercitu.

Min. Hic propè locatur, neque conjunctus est cum ex-
 exercitu;

Sed extra ordines collocavit eum 615

Hector, donec nocti succedat lux diei.

Propè autem equi Thracios ad currus

Albi ligati sunt, vel noctu conspicui:

Fulgent enim veluti fluvialis cygni penna:

Hos, interfecto domino, abducite, 620

Pulcherrimam prædam domibus: non enim est ubi
 Hujusmodi currum terra equestrem capiat.

Ulys. Aut tu Diomedes, trucida Thracium populum,

Aut mihi permitte; te verò oportet curare equos.

Dio. Ego occidam: tu verò domabis equos. 625

Tu enim es exercitatus in rebus elegantibus, et
 invenire solers:

Oportet verò quemlibet ibi collocare, ubi maximè
 utilis fuerit.

Min. Atqui ad vos hunc Alexandrum video
 Venientem, qui ex aliquo custode rescivit

Rumores incertos de hostibus advenientibus. 630

Dio. Utrum cum aliis, an solus vadit?

Min. Solus, ut videtur, ad cubilia Hectoris

Vadit, indicaturus speculatores exercitus advenisse.

Dio. Num oportet illum prius moti?

Min. Non poteris plus fato: 635

Hunc enim à tuâ manu mori nefas est:

Sed cui venis fatalem cædem afferens, ad illum

Propera: ego verò hujus adjutrix Venus

Visa ipsi auxiliatrix in laboribus adesse,

Inanibus sermonibus inimicum virum excipiam.

Atque hæc quidem ego dixi vobis: sed is, quem

oportet interfici,

Non novit, nec audit, quamvis sit prope, ser-
 monem.

Par. Te ducem, et fratrem appello;

Hector, dormis? non expergisci te convenit?

Aliquis hostium appropinquit nostro exercitui,

Aut fures, aut speculatores quidam.

Min. Bono sis animo : servat te hæc benevola Venus.
Curæ verò est mihi tuum bellum, nec sum im-
memor

Honoris à te delati, faveoque tibi, beneficio affecta
à te.

Et nunc Trojano exercitu feliciter agente 650
Adsum adducens tibi magnum amicum,
Thracium filium cantatricis deæ
Musæ, patris verò Strymonis vocatur filius.

Par. Semper benevola es huic urbi,
Et mihi. Maximum in hac vitâ thesaurum, 655
Quum tibi palmam detulit huic urbi addidisse dico.
Venio autem auditâ re non perspicue : rumor enim
quidam

Custodes pervasit, quod exploratores huc
Venerint Græcorum, et qui quidem eos non vidit,
hoc dicit,

Qui verò venientes vidit, non potest certò dicere,
Ob quæ ad tentorium Hectoris veni.

Min. Nihil metuas, nihil in exercitu novi.
Hector enim abest, ordinaturus Thracium exer-
citurum.

Par. Tu quidem mihi rem persuades, et tuis credens
verbis

Ordinem servaturus abeo liber à metu. 665

Min. Abi : et existima ista curæ fore,
Et tu quoque experieris meam promptam volun-
tatem.

Vobis verò valde animosis dico,
Fili Laertis, acutos enses condite,
Jacet enim vobis Thracius dux,
Et equi capti tenentur : hostes verò re cognitâ,
Vadunt adversus vos, itaque quàm celerrimè oportet
Fugere ad stationes navium. Quid cunctamini,
Turbine veniente hostium, servare vitam ? 675

Systema.

Cho. Age, age : feri, feri, feri, feri.
Occide, occide, quis hic vir ?
Videte, hunc dico.
Fures sunt, qui noctu
Hunc turbant exercitum. 680
Huc, huc, quilibet veniat :
Hos ego, et hos comprehendi.
Quis sermo ? unde venis ? cujus es ?

TROCHÆI.

Ulyf. Non oportet te scire : morieris enim hodie si quid
malè feceris.

Cho. Non dicis tesseram, priusquam hasta per pectus eat ?

Ulyf. Scin' quid factururus es ? *Cho.* Accede, feri, feri,
quivis vir.

Ulyf. An tu in Rhesum insolenter te geris ? *Cho.* At tu,
in aliquem, qui te interficiet.

Ulyf. Abstine, quivis. *Cho.* Minimè vero. *Ulyf.* Ah !
ah ! Virum amicum ne occidas.

Cho. Quidnam igitur tessera est ? *Ulyf.* Phœbus. *Cho.*
Audio : contine quivis hastam.

Scin' quò abierunt Viri ? *Ulyf.* Hac fere vidimus.
Quisquis es sequere vestigium ipsorum. *Sem.* An
clamor excitandus est ?

Sem. Atqui socios turbare malum est terrore per noctem.

EPODICA.

Strophe 1.

- Sem.* 1 Quis virorum est, qui venit huc ?
2 Quis est, qui ob suam magnam audaciam gloria-
bitur,
3 Se effugisse meam manum ? 695
4 Ubinam ipsum consequar ?
5 Cui assimilabo eum,
6 Qui per noctem venit intrepido pede.
7 Per ordinum, et vigiliam sedes ?
8 Thessalusne aliquis, an 700
9 Maritimam Locrensiū inhabitans civitatem ?
10 Aut qui vitam in sparsis insulis possidet ?
11 Quis ? aut unde, aut cujus patriæ civis ?
12 Quem deorum supremum precibus colit ?
Cho. 13 Num est Ulyssis hoc factum, aut cujusnam ? 705
Sem. 14 Si ex prioribus oportet conjecturam facere,
quid ni ?
Sem. 15 Existimâsne hoc illius esse facinus ? *Sem.* Cur
non ?
Sem. 16 Est saltem audax contra nos.
Sem. 17 Quam fortitudinē prædicas ? quem laudas ?
Sem. Ulyssē.
Sem. 18 Ne laudes furis martem versutum. 710

Antistrophe.

- Cho.* 1 Venit et antè
2 In urbem Trojam vultum morionis instar habens,
3 Lacerâ veste
4 Amictus, gladium gestans
5 Furtim in veste. 715
6 Victum autem mendicans ibat ceu circulator
quidam servus,
7 Habens caput squalidum, et sordibus oblitum.
8 Multa verò
9 Regiæ domui Atridarum malè
10 Dixit, scilicet inimicus imperatoribus. 720
11 Utinam periisset, utinam periisset justissimè,
12 Priusquam in terram Phrygum pedis vestigium
tulisset.
Sem. 13 Sive igitur hoc sit facinus Ulyssis sive non, metus
me tenet :
14 Hector enim nobis custodibus succensebit.
Sem. 15 Quid dicens vel objiciens ? *Sem.* Suspiciens.
Sem. 16 Quid agis ? quid formidas ?
Sem. 17 Per nos, transiisse. *Sem.* Quem virorum ?
Sem. 18 Illos, qui hâc nocte venerunt in Phrygium ex-
ercitum.

EPODUS.

- Aur.* Heu fortunæ gravis casus, heu, heu !
Sem. Hem, tacete omnes. 730
Sem. Vigilanter ; fortasse enim aliquis in retis jactum
venit.
Aur. O gravis calamitas Thraciorum sociorum.
Sem. Quis est qui gemit ?

ANAPÆSTI.

ANAPÆSTI.

- Aur.* Hei,
Miser ego, et tu rex Thracum! 735
O qui funestissimam Trojam aspexisti;
Qualis te coepit vitæ finis?

IAMB I.

- Cho.* Quis tandem es sociorum? per noctem
Caligant oculorum acies, neque te clarè agnosco.

ANAPÆSTI.

- Aur.* Ubi aliquem principem Trojanorum inveniam?
Ubinam Hector
Sub clypeo somnum carpit?
Cui principum exercitus indicabo,
Qualia passus sumus? qualia nobis quidam
Cum fecerit occulta mala evanidus abierit, mani-
festum 745
Thracibus luctum parans, agglomerans.

IAMB I.

- Cho.* Aliquid mali accidisse Thracio exercitui
Videtur, quantum hunc audiens cognosco.

ANAPÆSTI.

- Aur.* Perit exercitus, cecidit rex
Dolosa plagâ. 750
Qualis me dolor conficit letalis
Vulneris intus? quomodo verò peream?
Oportebat enim me et Rhesum turpiter mori,
Ut appulit ad Trojam auxiliator.

IAMB I.

- Cho.* Hæc mala non obscure significat iste: 755
Clare enim loquitur socios periisse.
Aur. Malè acta res est, et præter mala
Etiam turpissimè; atqui hoc duplex est malum.
Mori enim gloriosè, si omnino moriendum est,
Acerbum quidem puto esse ei qui moritur: quo-
modo enim non? 760
Viventibus verò gloriatio est et decus familiæ:
Nos verò inconsultè et turpiter perimus.
Postquam enim nos collocavit in Castris Hectoræa
manus,
Dicta tessera, dormiebamus jacentes-in-campo,
Fatigatione victi, neque custodiebatur exercitus
Nocturnis vigiliis, neque in ordinibus
Posita erant arma, et seræ non jugis
Equorum applicatæ erant, quia noster rex audiverat
Vos vincere, et imminere navium
Puppibus: negligenter autem dormivimus decum-
bentes. 770
Et ego sollicito corde definens a somno,
Equis pabulum (existimans matutinam
Me juncturum eos ad pugnam) largâ metior manu.
Video autem duos viros circumeuntes nostrum ex-
ercitum

Per densam noctem: postquam verò ego motus
sum, 775

Subterfugerunt, et retrò recesserunt,
Inclamavi autem ipsis, ne accederent ad exercitum,
Existimans aliquos ex sociis fures accedere:
Illi verò nihil: non sanè scio ego plura.
Dormivi enim reversus iterum in cubile, 780
Et mihi in somno imago quædam offertur.
Equorum enim, quos alui, et currui junctos re-
gebam,

Rheso astans, vidi ut in somnis aspiciens,
Lupos conscendere robustam spinam dorfi.
Verberantes autem caudâ equinæ pellis fetas, eos
Agitabant: ipsi verò stertebant, ex pulmonibus
Iram spirantes, et reluctabantur metu.
Ego verò arcens bestias excitor,
Ab equis, nocturnus enim terror excitabat me.
Audio verò levans caput gemitus morientium. 790
Nam calidus torrens à cæde domini
Aspergit me sanguinis juvenilis, illius difficulter-
morientis.

Erectus verò surgo cum manu inermi,
Et me gladium respicientem et venantem,
Ferit adstans gladio in imum ile, 795
Vir robustus: sensi enim hoc gladii,
Ictu accipiens profundum sulcum vulneris:
Cado autem pronus: ipsi verò currum equestrem
Rapientes equorum, abierunt fugientes pedibus.
Heu, heu. Dolor me cruciat, nec ampliùs rectus
stare possum miser. 800
Et calamitatem quidem hanc novi, quia vidi: quo
verò modo

Interfecti sint mortui, non possum dicere,
Neque cujus manu. Sed tamen conijcere mihi
Licet, nos hæc tristitia ab amicis passos esse.

Cho. Auriga Thracis miserè affecti, 805
Ne suspiceris hostes non fecisse hæc.

Hector autem et ipse auditâ clade
Accedit: condolet autem, ut par est, tuis malis.
Hec. Quomodo qui fecistis maxima mala,
Præfecti speculatores hostium vos 810
Latuerunt turpiter, et exercitus interfectus est?
Neque intrantes castra depulistis,
Neque abeuntes? horum quis pendet pœnam,
Præter te? te enim custodem dico esse exercitus.
Illi verò abierunt illæsi, Phrygum ignaviam 815
Multum irridentes, et me imperatorem.
Hoc nunc certò sciatis, Per Jovem juro patrem,
Aut flagellum, aut capitalis mors,
Manet te facientem hæc: aut Hectorem
Nihil esse, et ignavum existimate. 820

Systema.

- Cho.* Io, io, magnum mihi, magnum periculum.
O civitatis potens regimen,
Tunc utique venerunt, quando tibi nuncius veni,
Circa naves ignes accensos habere Græcos.
Quia vigilans oculus meus in hac nocte 825
Neque sopitus est, neque dormivi
Non per Simoentios
Fontes, ne mihi irascaris, ô rex:
Ego enim extra culpam sum horum omnium.

Si

Si verò *ullo* tempore intempestivum *meum* 830
Factum, aut sermonem audiveris,
Demitte me viventem sub terram,
Non deprecor.

I A M B I.

Aur. Quare istis minaris? et ipse barbarus barbari
Animum meum decipere conaris, nectens ser-
mones?
Tu hæc fecisti: neminem recipimus,
Neque qui mortui sunt, neque qui vulnerati *sumus*,
Alium: longâ et peritâ oratione tibi opus est,
Quâ mihi persuadeas, te amicos non interfecisse,
Equorum amore captum, quorum causâ socios 840
Tuos interficis; cum multum obtestatus sis ut
venirent.

Venerunt, obierunt. Honestius Paris
Hospitii jus dedecorans violavit, quàm tu, qui
socios interfecisti.

Ne dicas enim, quòd aliquis Argivus *huc* profectus,
Nos perdiderit: quis enim superans cohortes
Trojanorum, ad nos venisset, ut etiam latèret?
Tu sedisti ante nos, et Phrygum exercitus:
Quis verò *vestrum* vulneratus est? quis sociorum
obiit

Vestrorum, hostibus advenientibus, ut tu dicis?
Nos verò vulnerati sumus, et qui graviora *mala*
Passi sunt, *illi* non vident *amplius* lumen solis.
In summâ, nemini Græcorum incusamus:
Quis enim hostium noctu cubilia
Rhesi profectus *huc* invenisset, nisi quis deorum
Dixisset interfectores? quem ne advenisse quidem,
Omnino noverunt. Ergo hæc commenta sunt.

Hec. Longo jam tempore sociis utimur,
Quanto tempore Achaicus populus in hac terrâ est,
Et ab ipsis nullum delictum scio mihi objectum.
An à te inciperemus? non me invadat amor 860
Tantus equorum, ut amicos interficiam.
Hæc verò Ulysses *fecit*: quis enim alius unquam
hæc

Fecisset aut machinatus fuisset ex Argivis-vir?
Metuo eum, et nonnihil turbat animum meum,
Ne et in Dolonem incidens interfecerit *eum*. 865
Diu enim jam abest, et nusquam apparet.

Aur. Non novi tuos, quos narras, Ulysses.

Nos verò a nullo hostium percussî sumus.

Hec. Tu igitur putes ista, quando tibi *ita* videtur.

Aur. O patria terra, quomodo moriar in te? 870

Hec. Ne morere: satis magna enim mortuorum turba
est.

Aur. Quò verò me vertam dominis orbatus?

Hec. Mea domus recipiens te curabit.

Aur. Quomodo verò manus interfectorum curabunt me?

Hec. Iste eundem sermonem non desinet dicere. 875

Aur. Pereat quicumque *hæc* fecit: non enim in te ten-
ditur

Lingua, ut tu dicis; sed Justitia scit.

Hec. Prehendatis ducentes ipsum in meam domum,

Sic, ne quid conqueratur, curate.

Vos verò profectos, illis qui *sunt* in urbe oportet,

Priamoque, et Principibus significare, mortuos

Ut jubeant sepeliri in publicarum viarum diver-
ticulis.

ANAPÆSTI.

Cho. Curnam ex magnâ felicitate
Trojam deducit iterum in luctus
Numen aliud quid ferens?

Musa in aere apparet.

Atat, atat: papæ, papæ!

Quis supra caput deus, ô rex,

Recens cadaver in manibus

Sublatum gestat?

Stupefco videns hoc portentum. 890

I A M B I.

Mus. Licet videre, Trojani: ego enim quæ a sapientibus
Color Musa, *novem* fororum una
Adsum, filium hunc cernens charum miserabiliter
Interfectum ab hostibus: cujus interfecto tandem
Dignam dabit pœnam dolofus Ulysses. 895

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

- 1 Luctu domestico,
 - 2 O fili, te lugeo, ô
 - 3 Matris dolor, qualem
 - 4 Viam appulisti ad Trojam?
 - 5 Certè inauspicatam, et miseram, 900
 - 6 Me abominante profectus,
 - 7 Et adversante patre vehementer.
 - 8 Hei mihi propter te: ô charum,
 - 9 Charum caput, ô fili, heu te!
- Cho.* Quantum convenit *mihi* nullam generis cogna-
tionem 905
Habenti *tecum*, dolore tuum deploro filium.

Antistrophe.

- Mus.* 1 Pereat Oeneides
2 Pereat etiam Lacrtiades,
3 Qui me orbam fobole
4 Fecit præstantissimâ. 910
5 Et Helena, quæ relictâ domo,
6 Phrygios *ad* thalamos accedens, navigavit,
7 Ad Ilium! Perdidit enim te in Troja,
8 O charissime, et innumeras urbes
9 Evacuavit præstantibus viris. 915

I A M B I.

Profecto multum quidem vivens, multum etiam in
Platonis *ædes* profectus,

O fili Philammonis cruciasti meum animum.

Tua enim arrogantia, quæ te perdidit, et contentio
cum Mulis,

Fecit me parere hanc infelicem fobolem.

Transiens enim flumineas undas, 920

Admota sum thalamis genitalibus Strymonis,

Quum ivimus terræ glebarum-aurearum-fertilem
in montem

Pangæum,

Pangæum, instructi *musicis* instrumentis
Musæ, ad maximum certamen artis suaviter canendi,

Cum celebri sophistâ Thracio: et excæcavimus
Thamyrim, qui nostram artem multis conviciis infectatus fuerat.

Et postquam te peperî, sorores reverens,
Et virginitatem, mihi ad aquosi patris
Vortices: te verò alendum non ad mortalem focum
Dat Strymon *pater*, sed fontanis Nymphis. 930
Ubi, enutritus optimè à virginibus,
Imperans Thraciæ, primus eras virorum, fili:
Et te in patrio quidem solo sanguinolentas
Acies instruente, non metuebam moriturum esse.
Interdicebam verò ne ad urbem Trojæ unquam
appelleres, 935

Sciens tuum fatum. Sed te Hectoris
Legationes, et frequentes senatûs-nuncii
Induxerunt ut *huc* ascenderes, et opem ferres amicis.
Sed hujus totius cladis Minerva autor
(Nihil autem Ulysses, nihil Tydei filius 940
Fecit, etsi fecerit) ne putes *me* latuisse.
Etenim tuam civitatem, ô Minerva, nos sorores
colimus

Musæ maximè, et *tuâ* cum terrâ consuecimus,
Et mysteriorum arcanorum revelationes
Docuit Orpheus, consobrinus mortui 945
Hujus, quem occidens cachinnas: et Musæum,
tuum

Honorandum civem, et unum virum longissimè
omnium

In arte progressum, Phœbus et nos sorores docuimus:

Et horum mercedem *nunc* filium in ulnis gestans,
Lamentor; alium vero non arcessam. 950

Cho. Frustra ergo nos auriga Thracius
Conviciis infectans dixit, Hector, cædem huic
molitos esse.

Hec. Nôram *hæc*: nihil opus erat vate ad dicendum,
Hunc Ulyssis dolo periisse:
Et verò patriam obsidentem Græcorum exercitum
Videns, cur non amicis mitterem
Nuncios, ut venirent et ferrent opem patriæ?
Mihi: venit autem debens *hanc operam*, ut unâ
mecum laboraret:
Non gaudeo tamen eum interfectum esse.

Et nunc sum paratus ei facere sepulchrum, 960
Et simul incendere delicias multarum vestium,
Amicus enim venit, sed decessit infelicitè.

Mus. Non ibit in atrum solum terræ.
Tantum sponsam inferorum orabo,
Filiam frugiferæ Cereris deæ, 965
Animam hujus ut *mibi* remittat: est enim mihi
debitrix,

Orphei ut amicos colere videatur.
Et mihi quidem velut mortuus, et non cernens
lucem

Erit posthac: non enim in eundem *locum* unquam
Neque accedet *ad me*, neque videbit corpus matris: 970

Sed occultatus in antris argentiferæ terræ,
Deus ex homine factus jacebit, videns lucem,
Bacchi sacerdos, et qui Pangæum saxum
Habitat Deus venerandus cognoscentibus *eum*.

Moderatiùs verò luctum marinâ Deâ 975
Feram: fatale enim est illius filium mori.

Lachrymis verò nos sorores primum te canemus,
Deinde Achillem Thetidis filium in luctu olim.
Non liberabit eum Pallas, quæ te interfecit;
Tale telum pharetra Apollinis servat. 980

O liberorum procreationem, mortalium labores.
Quia qui vos non negligentè reputat,
Orbus vitam deget, neque parens humabit liberos!

Cho. Iste quidem, ut ejus funus paretur, matri jam erit
curæ.

Tu verò si quid vis agere impræsentiarum, 985
Licet, Hector; lucefcit enim jam.

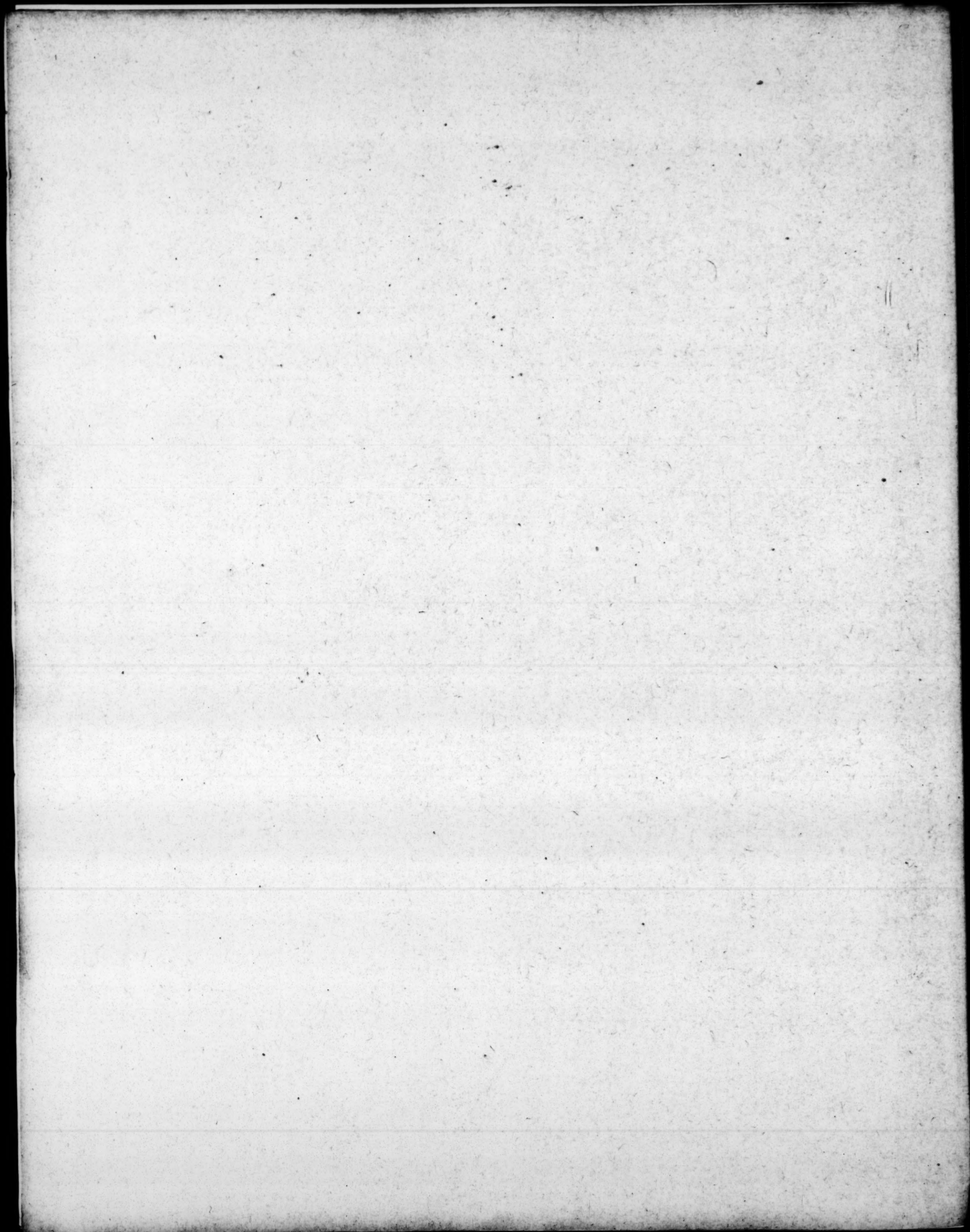
Hec. Ite et socios armari quàm celerrimè
Jubete, et serâ jungere cervices bigarum,
Faces verò gestantes convenit expectare Tyrrhenæ
Tubæ sonitum: quia superato exercitu, 990
Et muris Achivorum, navibus ignem me injecturum

Confido, et Trojanis diem liberam
Radios antecedentes solis allaturos.

ANAPÆSTI.

Cho. Obtempera regi, eamus armis
Induti, et sociis 995
Hæc dicamus: fortassis enim victoriam
Dabit Deus, qui nobiscum *est*.

Euripidis Rhesi Finis.

BOUND
1938